

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

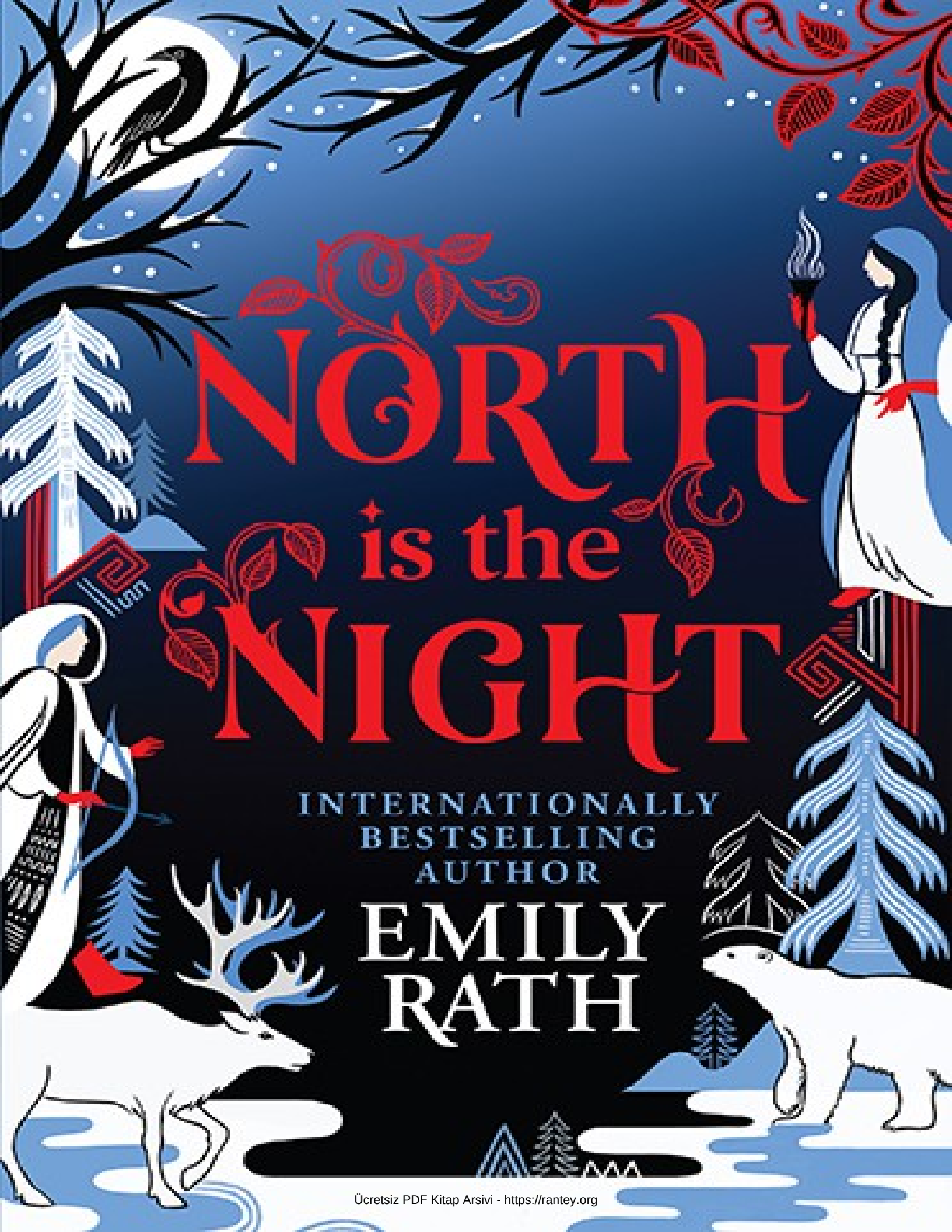
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NORTH is the NIGHT

INTERNATIONALLY
BESTSELLING
AUTHOR

EMILY
RATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

[Emily Rath](#)
[tarafından yazılan](#)
[başlıklar](#)[Copy Right](#)
[Dedication](#)
[Fin Tanrıları, Ruhları ve](#)
[Kahramanları Fin Paganizminin](#)
[Unsurları Not](#)
[Birinci Bölüm](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[İkinci](#)

[Bölüm 7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[Bölüm 1 ree](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm 44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[50](#)

[51](#)

[52](#)

[53](#)

[54](#)

[55](#)

[56](#)

[57](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

*North
Is the
Night*

Emily Rath tarafından yazılan başlıklar

□e Jacksonville Rays
Pucking Around
Pucking Wild Pucking
Sweet
□e Tuonela Duet North
Is the Night
□e Second Sons
Beautiful ings□
Majesteleri,□ e Duke
Alcott Hall
Standalones Whiskey
& Sin

North Is the Night

Emily Rath

Kensi ngton l'ubl ishi ng Cor p.

erewhonbooLs.com'un bir iç baskısı

Telif Hakkı

İçerik uyarısı: **North Is the Night** fantastik şiddet (adam kaçırma, kan ve , işkence, sayfa içi ölüm), dini zulüm, zorla din değiştirme, sömürgeleştirme ve kültürel soykırım temaları içermektedir. Birden fazla karakter istismara (zihinsel, fiziksel, duygusal) maruz kalmaktadır. □ Bir cinsel saldırı girişimi sahnesi vardır. Ana karakterlerden hiçbiri arasında cinsel şiddet olmasa da, eşitsiz güç dinamikleri nedeniyle okuyucuların rızayı sorgulaması için alan vardır.

EREWHON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır:

Kensington Publishing Corp.

900 □ ird Avenue

New York, NY 10022

erewhonbooks.com

Telif Hakkı© 2025 Emily Rath tarafından

Tüm hakları saklıdır. □ kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Tüm Kensington başlıkları, baskıları ve dağıtılan serileri, satış promosyonları, primler, bağış toplama, eğitim veya kurumsal kullanım için toplu alımlar için özel miktar indirimleriyle mevcuttur.

Özel kitap alıntıları veya özelleştirilmiş baskılar da özel ihtiyaçlara göre oluşturulabilir. Ayrıntılar için, Kensington satış müdürünün yazın veya telefon edin: Kensington Publishing Corp., 900 □ ird Avenue, New York, NY 10022, attn: Sales Department; phone 1-800-221-2647.

Erewhon ve Erewhon logosu Reg. ABD Patenti ve TM Off.

□ bir eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kurumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ISBN 978-1-64566-220-4 (ciltli)

Erewhon'un ciltli ilk baskısı: Ocak 2025 10 9 8 7 6

5 4 3 2 1

Çin'de basılmıştır

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024932751

Elektronik baskı: ISBN 978-1-64566-167-2 (e-kitap) Sarah

T. Guan tarafından düzenlenmiştir

İç tasarım Kelsy □ ompson ve Cassandra Farrin tarafından yapılmıştır

INK uence tarafından özel baskı sanat çalışması

Jennifer Catherine Photography'den yazar fotoğrafı

Adanmışlık

Anneme,

Bernice,

bana hikayeleri ve şarkıları ilk anlatan kişi.

Fin Tanrıları, Ruhları ve Kahramanları

Ahti | denizlerin, suyun ve ş'nin tanrısı; **Vellamo**'nun kocası

| **Joukahainen**'in kız kardeşi; **Väinämöinen** ile evlenmek yerine kendini boğar

Ajatar | insanları ormanda kaybolmaları için kandıran kötü bir orman cadısı **Akka** | bereket tanrıçası; **Ukko**'nun karısı

Hiiden hevonen | **Hiisi**'nin Atı; **Tuonela** dağlarında dövülmüş, ames soluyan, taş ve demirden yapılmış bir goblin yaratığı

| **Väinämöinen** tarafından mağlup edilen kötü niyetli bir deniz canavarı

Ilmarinen | büyük demirci, demir, gökyüzü ve rüzgarların tanrısı; **Sampo**'yu, havadan bizim, tuz ve altın yapabilen servet değirmenini tasarladı

Ilmatar | Her Şeyin Anası; hava tanrıçası; **Väinämöinen**'in annesi **Joukahainen** | **Kalevala**'da **Väinämöinen**'in baş düşmanı; bir şarkı yarışmasında kız kardeşini **Väinämöinen**'e ödül olarak sunar ve kaybeder (bkz. **Aino**)

Kalma | ölüm ve çürüme tanrıçası; **Surma Keijulainen** ile mezarlıklarda kalır | ölüm perileri; kar aklarına veya re kuşlarına benzeyen küçük, ying yaratıklar; mezarlıklara, yollara ve insanların öldüğü odalara musallat olurlar

Kivutar | acı tanrıçası; ölümlülerin acılarını büyük bir tencerede kaynatır

Kiputyttö | acı tanrıçası; ölümlülere acı vermek için elinde bir taşı ters çevirir

| ay tanrıçası; ayın ışığından alınan saf altından kumaş dokur

| ormanlara dadanan ve yolcuları yollarından alıkoyan öldürülmüş çocukların ruhları

Lemminkäinen | **Tuonela**'dan bir kuğu çalmaya çalışan bir maceracı ve **Väinämöinen**'in arkadaşı

Loviatar | hastalık ve rahatsızlık tanrıçası; insanların dokuz hastalığının ve isimsiz bir onuncu çocuğun, bir kızın annesi; kanonik olarak kördür

Mielikki | orman tanrıçası; **Tapio**'nun karısı **Nyyrikki** | av tanrısı; **Tapio** ve **Mielikki**'nin oğlu

|Ayı ruhudur; ayı Finliler için kutsaldır. Eğer bir ayı öldürölürse, avcı **Otso**'ya peijaiset adı verilen bir ziyafet vermelidir.

Päivätär | güneş tanrıçası; güneşin ışığından alınan saf gümüşten kumaş dokur

Revontulet | Firefox; kar üzerinde o kadar hızlı koşan bir kara tilki ki, kuyruğu kıvılcımlar bırakarak Kuzey Işıklarını yaratıyor

|yılana benzer kuyruğu olan bir kurt veya köpek olarak tanımlanan korkunç bir canavar; ani ve şiddetli ölümü temsil eder; **Kalma**'nın yoldaşı

Tapio | orman ve av tanrısı; **Mielikki**'nin kocası **Tellervo** | orman

tanrıçası; **Tapio** ve **Mielikki**'nin kızı **Tuonetar** | ölüm tanrıçası;

Tuonela Kraliçesi

Tuonen tytti | tüm ruhları **Tuonela**'ya götüren kayıkçı kadın **Tuoni** |

ölüm tanrısı; **Tuonela** Kralı

Ukko | gök gürültüsü, hava ve gökyüzü tanrısı; **Ukonvasara** adında sihirli bir çekiç kullanır; **Akka**'nın kocası

Ututyttö | sis bakiresi; güçlerini sis ve sisi kontrol etmek, hayvanları korumak ve insanların geçişini yavaşlatmak için kullanır

Väinämöinen | **Kalevala**'nın kahramanı; çağların tüm bilgeliğine sahip yaşlı bir adam olarak doğan bir şaman, ozan ve savaşçı; **Ilmatar**'ın oğlu

|su (veden **väki**), re tulen), ölüm (kalman) ve ormanlar (metsän väki) gibi çeşitli doğal unsurları temsil eden veya başka şekillerde koruyan ruh grupları

Vammatar | kötölük ve talihsizlik tanrıçası

Vellamo | deniz tanrıçası; **Ahti**'nin karısı

Fin Paganizminin Unsurları

|Finlerin üç parçalı ruhunun bir parçasıdır; benliğin her zaman yaşayan bedende kalması gereken özüdür; ruhun ölümle Tuonela'ya giden parçasıdır

Hiisi | orman içinde açık hava tapınağı gibi kutsal bir koru; tipik olarak bir uhrikivi veya adak taşı içerir; tanrılar ve atalar için kurban bırakmak için kullanılır (bkz. uhrikivi)

Itse | Fin üç parçalı ruhunun bir parçası; alemler ötesine gönderilebilen benliğin fiziksel bir tezahürü

|geleneksel bir Fin koparma telli çalgısıdır; en eski formları tipik olarak

At kılından yapılmış bir veya altı tel ve tek parça tahtadan oyulmuş ahşap bir kutu

Kuppikivi | fincan taşları; atalara ve ruhlara adak bırakmak için kullanılan, yüzünde fincan büyüklüğünde girintiler bulunan büyük bir taştan oluşan bir türbe (ayrıca bkz. uhrikivi)

Lintukoto | kuşların kışın yaşadığı dünyanın ucundaki sıcak bir yer **Linnunrata** | kuşların yolu, yani kuşların Lintukoto'ya ulaşmak için izledikleri yol olduğu düşünülen Samanyolu

Luonto | Finlerin üç parçalı ruhunun bir parçası; bir kuş şeklini alır ve kişiliğimizin en güçlü kısımlarını temsil eder

Şamanların görevleri genellikle hastalıkları iyileştirmek ve önlemektir, ancak çiftçilik, şing, avcılık ve büyücülükle ilgili sorunlarla başa çıkmaya da yardımcı oluyorlardı.□ ey, alemleri dolaşmak ve bilgilerini artırmak için ruhlarının parçalarını dışarı atmak için davul çalmayı kullanabilirdi; en büyük şaman Väinämöinen'dir

Şaman **Davulu** | bir şaman tarafından transa geçmek veya ruhlarından birini serbest bırakmak için kullanılan boyalı bir davul

Sielulintu | ruh kuşu; ruhları uyurken korumak için kullanılan ahşap bir kuş figürü. Yeni doğan bir bebeğe ruhu bir kuşun getirdiğine ve aynı kuşun ölüm anında ruhu alıp götürdüğüne inanılır

Tuonela | Fin yeraltı dünyası; tüm ruhların ebedi istirahate çekildiği, nehirle çevrili bir yeraltı diyarı; bazen Manala olarak da adlandırılır

Uhrikivi | tipik olarak bir hiisi'de bulunan kutsal taş olarak kullanılan büyük bir taş veya kaya; **kupa** taşlarıyla karıştırılmamalıdır (bkz. kuppikivi)

Not

Kuzey Gecedir Fin mitolojisi ve folklorundan esinlenmiştir, ancak bu kitap bir fantezi olarak okunmalıdır. Kalevala'nın yanı sıra Fin şamanizmi ve paganizminin bazı yönlerinin yorumlanmasında yaratıcı lisans alınmıştır. e yazar ayrıca Fin panteonundaki tanrılardan hangilerini dahil edeceğini, hangilerini birleştireceğini ve onlar için hangi isimleri kullanacağını belirlerken yaratıcı lisans almıştır.

Birinci Bölüm

Ne güzeldi çocukluğın, Babanın
evinde, Şefkatli bir ağaç gibi,
İlkbahardaki çilek gibi.

-Rune 22. e Kalevala.

Siiri

Göl kıyısında ellerim kalçalarımdaya dururken serin bir SONBAHAR RÜZGARı yüzüme çarpıyor. Aina yanımda saygıyla bekliyor. Birlikte, babamın bizi selamlamak için seslenişini izliyoruz. Ahşap teknemizin dibi çakıllı kumsala çarparken küreklerini çekiyor. Saç örgümü omzuma atarak, incik derinliğinde suya giriyorum ve kayığı onun için sabit tutuyorum.□ Su buz gibi soğuk, çoraplarımı ve yün elbisemin eteklerini ıslatıyor. Acıya karşı dudağımı ısıtıyorum. Babam atlıyor ve yanlara tutunarak küçük tekneyi iki keskin römorkörle çekiyoruz.

"Bugün iyi bir avdı," diyor gururla.

Tekneyi bir kez daha kürek çekerek tamamen sahile çekiyoruz.

İçeri bakıyorum. İyi bir av. Ve bunun için tanrılara şükürler olsun. Daha fazlasına ihtiyacımız var.

eğer kışı atlatacaksak. Babam bir sepetin tamamını levrekle doldurmayı başardı.□ Diğer sepet karışık. Zander, sıska bir turna balığı, bir avuç hamamböceği. Bunlardan birkaçı bir kenara ayrılacak ve bu akşamki yemek için büyükannem Mummi'ye verilecek, ancak geri kalanı tuzlanmalı ve kış için njalle'de saklanmalı.

Babam ellerini pantolonuna sildi. "Kardeşlerin biraz daha dışarıda kalacaklar. Onların da avlarını getirmelerine yardım et. Anlaşıldı mı?"

"Evet, İsä," diye cevap veriyorum.

Gökyüzüne bakarak gün ışığının ne kadar karar veriyor.□ Hava kararmadan önce yapılması gereken daha çok iş var. "Çok geç saatlere kadar dışarıda kalmamayı unutma Siiri. Sen de Aina. Karanlık çökmeden eve dönün."

Başımızı sallıyoruz ve o da sepetleri bize bırakıyor.

Kaba tavrından dolayı onu suçlamıyorum. Köydeki herkes diken üstünde. Birkaç gün önce bazı erkekler güney pazarından tüyler ürpertici haberlerle döndüler: Göl kıyısı boyunca daha fazla genç kadın kaybolmaya başlamış. Karanlık ormanda duyulan çığlıklara, kırmızı parlayan gözleri olan yaratıklara, havada kalıcı bir ölüm kokusuna dair garip hikayeler. İnsanlar hep böyle şeylerden bahseder.

ama asla bu kadar yakınımızda, burada değil. Ve kızların hiçbiri bulunamadı.

□ Bunlar karanlık zamanlar. Babam ~~ba~~bağışlayabilseydi, muhtemelen annem ve küçük kız kardeşimle evin yakınında kalmamı sağlardı. Ama kış geliyor ve benim iki güçlü elim var. İkimiz de bana ihtiyacı olduğunu biliyoruz.□ Endişelenecek zaman yok, endişelerimiz artık sonsuz gibi görünürken.

Bir zamanlar bu ormanlar güvenli bir sığınaktı.□ e tanrılar lütuflarını verir ve ~~biz~~ Finliler alırız. Almak zorundayız. Ve alınan şey her zaman paylaşılır. Sert kış geldiğinde ve uzun, soğuk geceler , kaynağımızın yanında oturur, iyi yemeklerle ve yaz mevsimine dair hikayelerle birbirimizi ısıtırız. Annemin kucağında oturup bize eski tanrıların hikayelerini anlattığı altın değerinde anılarım var - Ukko ve onun taş çekicinin yapımı, denizci savaşçı Ahti, zeki şaman Väinämöinen ve onun büyüülü kantele'si. Yaz, sıkı çalışma ve kutsama zamanıdır. Kış ise hikayeler, aile ve sessizce yaşanan bir hayat içindir.

□ daha önce olduğu gibi.

Tanrılar sessizleşmeden, bizi bu ormanda terk etmeden önce. Ozanlar kantellerini tıngırdatmayı ve şarkılar söylemeyi bırakmadan önce. İsveçli yerleşimciler kıyılarımıza gelmeden, güneydeki tarım arazilerini çalmadan, ailem de dahil olmak üzere binlercemizi yerimizden etmeden önce. Annemi orada, Turku'nun dışındaki soğuk toprağa gömülü olarak bıraktık. Mezarına bakacak kimse kalmadı. Ağıt yok. Şarkılar yok.

Ve bu, yeni bir tanrının fısıltıları ormanda karanlık bir şekilde ısıklık çalmadan önceydi. Hıristiyanlar her geçen gün daha da cesaretleniyor, tanrılarımıza meydan okuyor ve yaşam tarzımızı tehdit ediyor.

İsveçliler birkaç yıl içinde bu ormanları cennetten cehenneme çevirdi. Beyaz cüppeli güçlü adamlar artık güneydeki büyük taş evlerinden sesleniyor, kendilerine et, kürk, kereste, tahıl sağlayan Finlilere altın ve gümüş teklif ediyorlar. Ormanlarımız, ihtiyaç duyduklarından fazlasını almaya cüret eden ve geri kalanımıza yetecek kadar az şey bırakan hırsızlarla dolu. Her yaz, toprak kavgası daha da kanlı bir hal alıyor.□ ey sığırları için geniş arazileri kesip yakıyor.□ ey serbest dolaşan geyik ve elk sürülerimizi azaltıyor.□ ey buğday ve arpaları için en iyi tarım arazilerini talep ~~ediyor~~

Çok geçmeden mantarları bile alacaklar. Biz Finlandiyalılara, fundalıklardaki dikenler ve ağaçlardaki kabuklardan başka bir şey kalmayacak.

Babamın teknesindeki sepetlere bakıyorum.□ e İsveçliler her şeye sahip olmaya çalışıyor olabilirler, ama İlmatar beni duyuyor, bizim küçük, düzenli yükümüzü alamayacaklar. Ellerimi kaldırıp gözlerimi kapatıyorum ve deniz tanrıçasını kutsuyorum. "Vellamo, güzellikte dürüst, cömertliğin için teşekkür ederim."

, Aina kendi sessiz kutsamasını sunuyor.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin." Ses tonum yarı özür dileyen, yarı umutlu. Kışı atlatmak için ihtiyacımız olduğunu bilsem de tuzlamaktan nefret ediyorum. Muhtemelen en sevmediğim angarya iş. Ağır bir iç çekişle ilk sepeti elime alıyorum.

Aina gülümseyerek diğer sepeti alır. "değil. Ev işlerimde bana hep yardım ediyorsun."

Tuzlama istasyonumuza giden yolu gösteriyorum. Yaşlı kadınlardan birkaçı bir arada oturmuş, çalışırken sessizce dedikodu yapıyorlar.□ ey hoş geldiniz anlamında başlarını sallıyorlar, yüz ifadeleri endişeli, biraz da meraklı.

Aina kaşlarını çatıyor, elindeki sepet hâlâ kalçasında dengede duruyor. "Sanki sıranın bizden birine gelmesini bekliyorlarmış gibi."

"Boş ver onları," diye mırıldanıyorum, kadınlara sahte bir gülümseme ve el sallıyorum. "□ sadece kıskanıyorlar, çünkü hiçbir erkeğin tuzlu, sinsi ve yaşlı bir karısı istemediğini biliyorlar.

yatağında ngers." Bir kütüğün üzerine çöküp bir çömlek seçiyorum ve tabanına tuz koyarak hazırlıyorum.□ en kötü kısmı.□ e tuz cildimdeki her sıyrığı ve lekeyi yakıyor ve öyle keskin bir şekilde batıyor ki gözlerim sulanıyor. Tıslıyorum, acının geçmesini bekliyorum, ilk alıp tuza buluyorum ve çömleğin dibine yerleştiriyorum.

Tüm bu işlemi birkaç gün içinde tekrarlamamız gerekecek. Hepsi yeniden paketlenildiğinde, dokuz ay kadar dayanacaklar. Kış geldiğinde, arpa ve kurutulmuş mantarlı levrek yahnisi yiyerek ısınacağız.

Çalışırken nefesimi tutmaya çalışıyorum, çünkü tuzun tuzlu kokusu öğürmemi neden oluyor. Ayrıca, onları tuzun içinde yuvarlarken kaygan vücutlarını hissetmekten nefret ediyorum. kütüğün üzerinde Aina gülüyor. Ona ters ters baktığımda, parmaklarıyla bana doğru biraz tuz . "Yapma," diye mırıldanıyorum, dalga geçilecek havada değilim.

"Tam bir kazsın. Ş yemeyi seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"Önce bunları tuzlamazsanız bu kış hiçbir şey yiyemezsiniz."

Yüzümü buruşturuyorum, ilk sıradaki levreklerin üzerine bir kat tuz döküyorum. "Bu ne

yaptığım gibi mi görünüyorum?"

Dikkatini tekrar kendi işine veriyor. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bana doğru baktı. "Ya bu kızlar gerçekten kayıp değilse? Belki de sadece gitmeyi seçmişlerdir."

Omuzlarım dikleşti. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki? Kimseye tek kelime etmeden rüzgârda savrulan bir duman gibi ortadan kaybolur? Sırf kendine yeni bir hayat kurmayı hayal ettiğin için mi?"

Tuzun içinde bir sh daha yuvarlayarak hıçkırıyor. "Ben yapmazdım ama diğer kızlar yapabilir. Herkesin benimki kadar nazık bir annesi ya da seninki kadar koruyucu bir annesi yok."

Doğru.

Büyükannemi, onun sıcak ellerini ve soğuk bakışlarını düşünerek gülümsüyorum. □Bu kadın omurgasında demirle doğdu. Torunlarını bir anne ayının vahşiliğiyle koruyor ve bizi de bir o kadar erdemli seviyor. Ve gerçekten de Aina'nın annesinden daha nazık bir kadın yoktur... belki Aina'nın kendisi hariç.

"Bu noktaya zaten değindin," diye takılıyorum. "Birden fazla kez."

"Bu sabah olduğu kadar şimdi de doğru," diye karşı çıkıyor. "Bu hikayeleri yıllardır duyuyoruz. Kadınlar kayboluyor, Siiri. Çok fazla kadın doğum sırasında ölüyor ve geriye çok az sayıda evlenmemiş kadın kalıyor. Ve erkekler yalnız kalıyor-"

Teknelere bakarak homurdanıyorum. "Öyle mi? Aksel'den bilemezsin."

Bakışlarımı takip ediyor. İkimiz de kardeşimin çoğu gece ne kadar yalnız olmadığını biliyoruz. Babam onu bir daha bir kızla yakalarsa, Aksel'in derisini yüzer.

"İyi, bazı erkekler yalnızlık çeker," . "Ve sonra çaresiz kalırlar. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum," diye hızla ekliyor. "Sadece diyorum ki, eminim biri çıkıp baksa, o kayıp kızların her birini göl kıyısında bir yerlere dağılmış, yalnız bir adamın karısı olarak kaderine alışmış halde bulacaktır."

Şimdi yüzümü buruşturmamın ellerimi yakan tuzla hiçbir ilgisi yok. "Tanrılar, neden senin teorin cadılar ve kanlı kutsamalarla ilgili olandan daha korkunç geliyor?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudaklarını büzüyor. "Belki de sen

Evlilik fikrine bile karşı mısınız? Sizin için bir kadının evlenmeyi seçmesi, bir cadı tarafından kaçırılması ya da taştan bir deve yem olması kadar rahatsız edici."

. "o kadar kötü değildir?"

"Sen daha kötüsün ve bunu biliyorsun. Hiçbir erkek senin için yeterince iyi olmayacak Siiri. Sen onlardan daha , onlardan daha komiksin."

"Doğru," diye şaka yapıyorum.

"Her irade yarışında onları her zaman yenmenizden bahsetmiyorum bile. Sizi temin ederim ki bu oldukça çıldırtıcı."

"Çıldırtıcı mı? Kimin için?"

"Onlar için."

"Bu konuda ne hissettiklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana öyle söylüyorlar," diye gülererek yanıtlıyor. "Defalarca.□ ey sana ringa balığı turşusu diyorlar."

Ben de gülüyorum, biraz da gururla. "Belki de beni etkilemek için daha fazla çaba göstermeliler."

"Ve hiçbir erkek **senin** için yeterince iyi olmadığından," diyor üstümden, "hiçbir erkeğin **benim** için de yeterince iyi olamayacağına karar verdin. Son üç talibimi korkutup kaçırdın-"

"Orada dur." Yüzüne tuzla kabuklanmış bir nger salladım. "Eğer o ördek beyinli Joki'ye bir kez daha talibim dersen, tanrılar beni duysun, seni onunla evlendiririm. Bak bakalım bir yıl sonra hâlâ sana on puanlık bir geyiği neredeyse devirdiği zamanın hikâyesini anlatırken ne kadar hoşuna gidecek."

Kendine rağmen yine gülüyor ve tuz yatağına bir parça daha atıyor. Eğilip dizimi nazikçe sıkıyor. "Huzur içinde ol. Joki'yle evlenmek istemiyorum."

□Onun itirafıyla göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor.

"Ama sonunda biriyle evleneceğim," diye ekliyor ve işine geri dönüyor. Sözleri bir battaniyenin üzerine atılmış gibi havada asılı kalıyor. Ona bakamıyorum, yüzümü görmesine izin veremem.

"Bir aile istiyorum," diyor, sesi neredeyse özür diler gibi. "Kendime ait bir evim olsun istiyorum. Tanrı'nın izniyle çocuklarım olacak."

"İnşallah hayatta kalırsın," diye mırıldandım. Çok az kadın kurtulur. Sevgili dostumuz Helka'yı daha geçen ay kaybettik. O ve bebeği.□ sadece bu yaz üç anne ve üç bebek. Ülkemizin başına bela olan lanetlerden biri daha.

Kara. Yemin ederim, bazen tanrılar bize gülüyormuş gibi geliyor... bizi görme zahmetine katlanıyorlarsa.

Belki de kardeşim Onni haklıdır. Belki de tanrılarımız gerçekten ölmüştür. Bu acımasız, anlamsız intiharı başka ne açıklayabilir?

Ama benim tatlı Aina'm her zaman umutlu. "Çocuklarım ve beni seven bir kocam olacak," diye devam ediyor. "Kendime ait bir evim. Bir ailem. Bir amaç. Bunu benim için istemiyor musun Siiri? Sen kendin için istemiyor musun?"

Kızarmış, acıyan ve tuzla şişmiş bakıyorum. Bir aile ve kendime ait bir ev.□ bunun bir rüya olması gerekiyordu, değil mi? Çocuklar. Sıcak ıle dolu karınlar. Uzun kışı sağlayacak erzakla dolu kendi evim. Yatağında sırtımı ısıtacak ve kurtları uzak tutacak bir adam.

Başımı sallıyorum. Hayatım boyunca kendim için o geleceği görmeye çalıştım. Annemin benim için istediği ... ölmeden önce küçük kız kardeşimi dünyaya getirirken. Büyükanneimin benim için istediği buydu. Şimdi de Aina'nın ikimiz için istediği bu.

Ama ben ne istiyorum? Gözlerimi kapattığımda ve en mutlu hayal ettiğimde ne görüyorum?

Son on dört yıldır evim olan Päijänne Gölü'ne bakarak derin bir nefes alıyorum.□ e günler kısalıyor, geceler soğuyor. Havada sonbaharın tadını alabiliyorum, kuruyan yaprakların o keskin kokusunu.□ e göl de değişiyor. Yazın, bir alakarga kuşunun kanadının mavisi kadar parlak. Sonbaharda, göl karanlığa gömüldükçe göl de kararıyor. Baharı beklerken sessizleşir ve gizemli bir hal alır.

Teknelerin sallanışını izlerken, gerçek bir altın iplik makarası gibi içimde çözülüyor. Zaten sahip olduğum hayatı yaşamak istiyorum. Uzun yaz günlerinde ormanda koşmak, geyik avlamak ve tavşan yakalamak istiyorum. Aina'nın samanlığında sessiz kış geceleri geçirmek, ceviz kırmak ve uyuyana kadar gülmek istiyorum. Gölde çıplak yüzmek istiyorum, saçlarım gevşek ve kollarıma dolanmış. Sonsuza kadar böyle mutlu ve özgür kalalım istiyorum.

"Siiri?" Aina'nın eli kolumu okşuyor. "İyi misin?"

Keskin bir nefes çekerek yüzümü ona dönüyorum. İki elimi omuzlarına koyarak kendimi destekliyorum ve yüzünü inceliyorum. Dudakları sessiz bir soruyla ayrılıyor, kaşları endişeyle iniyor.

"Aina, senin mutlu olmanı istiyorum," diyorum sonunda, omuzlarını sıkarak.

"İşte istediğim şey. Bana seni neyin mutlu edeceğini söyle, ben de onu sana getireyim. Eğer suratsız çiftlik çocuğu Joki ile evlenmek istiyorsan, büyük meşe ağacında ilk mumu ben olacağım."

Yumuşak bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor.

"Eğer köyümüzden ayrılmak ve yeni bir aşk arayışıyla bu maceraya atılmak istiyorsan, ben de seninle geleceğim-"

Uzaklaşıyor. "Siiri-"

"Yapacağım," diyorum ciddiyetle. Tuzlu ellerini ellerime alıp sıkıca tutuyorum. "Aina, sen benim en eski ve en sevgili arkadaşısın. Kendime iyi bir adam bulup yuva kurmak umurumda değil. Kendi kendimin iyi adamı olmaktan son derece memnunum. Dayanamadığım şey seni kaybetme ya da mutsuz etme düşüncesi. Bu yüzden lütfen bana ne istediğini söyle, ben de senin için onu bulayım."

Gözlerini kırptırıyor, yüzümü ararken gözleri yaşlarla doluyor. Bende ne görebileceğinden korkuyorum. O her zaman çok fazla şey gördü - sakladığım, yokmuş gibi davrandığım yanlarımı. Zayıflıklarımı, korkularımı. Beni yaşayan ya da ölü herkesten daha iyi tanıyor.

Yavaşça iç çeker, başını sallar. "Sanırım... Keşke kendin için seçmeyeceğin bir hayatı seçersem benim için gerçekten mutlu olabilmenin bir yolu olsaydı."

Ellerini bırakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... " diye inliyor. "Tanrım, keşke dışarıda benim için yeterince iyi olduğunu düşündüğün bir kişi bile olup olmadığını bilseydim. Senin rızan olmadan asla evlenemem Siiri, bu yüzden bilmem gerek. Beni evlenirken görmeye katlanabileceğin bir erkek yok mu?"

Bir an düşündüm, kalbim boğazıma düğümlendi. Joki dememi mi istiyor?

□Zavallı adam kayalardaki likenlerden daha donuk. Kardeşlerimin ikisi de yeterince zeki ama onun için yanlış kişiler.□ İkisi de fazla bağımsız. Aina'nın onu gerçekten gören, dinleyen, ona ihtiyacı olan birine ihtiyacı var.

Beni izliyor, bekliyor, hala yüzümü inceliyor. Burada oturup gözlerinde umutla bana bakmasına izin veremem. Derin bir nefes alarak bakışlarını tutuyorum.

"Bir isim mi istiyorsun? Olsun. Nyirikki olsun."

Göz kırptırıyor. Bir süre sonra güler. İçinden köpükler fışkırıyor.

Akıntı. Çok geçmeden tuzlu yanlarını tutmaya başladı. Ben de ona katılıyorum ve ikimiz de gülüyoruz, gözlerimiz yaşıyor.

"Nyyrikki mi?" diyor nefes nefese. "Av tanrısı ve orman prensi mi?□ evlilik standardımı belirlemem gereken yer mi?"

"Yaşayan herhangi bir erkek demiştin. Ve asla aç kalmazdın," diye ekliyorum omuz silkerek. "□ her zaman sofranız için av olurdu. Ayrıca saçlarıyla ünlü bir güzelliğe sahip olduğu söyleniyor ... ve işlenmiş altından kapıları olan bir orman sarayında yaşıyor. Daha kötüsünü yapabilirdin, Aina."

Gülüyor. "Bir dahaki sefere ormanda onun sarayına rastladığımda, o altın kapıları çalacağım, olur mu?"

"İkimiz de kapıyı çalacağız," diye takılıyorum, bakışlarını tekrar yakalayarak. Aina'nın çok güzel gözleri var, bahar çimenlerinin yeni yaprakları gibi parlak. Benim kadar çok olmasa da onun da çilleri var. Onunkiler yumuşak ve küçük, sivri burnunun üzerine dağılmış. Fındık kahverengisi saçları yüzünü çevreliyor, rüzgârın etkisiyle gevşemiş. Saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırmak istiyorum. Yüzüne dokunmak istiyorum. Parmak uçlarımı burnundaki çillerin üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Ne oldu?"

Şimdi ona bakınca gerçeği çok net görebiliyorum: Aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyorum. Ve evlilik onu değiştirecek. Her zaman değiştirir. Bu işler böyledir. Çocuklar , onlar onun dünyası olacak ve ben onu kaybedeceğim. Her şeyimi kaybederim. İstersen bana salak de ama ben hazır değilim. Henüz hazır değilim. Onun ilk olmak için sadece bir yaz daha istiyorum.

Tırnaklarımın uçları avuçlarımın etine batana kadar tuzlu parmaklarımı kıvırıyorum.

"Siiri?"

" değil," diye mırıldanıp arkamı dönüyorum.

Elini kalçamdan çekip başka bir sh'a uzanıyor. "senin için kimi bulalım?" Ses tonunu hafif tutarak benim garipliğimi aşmaya çalışıyor. "Nyyrikki'nin bir erkek kardeşi olduğuna inanmıyorum ... "

"Evlenmeme gerek yok."

"Ilmarinen sizin için altın eğirebilir," diyor.

Ben huff. "Ay tanrıçası da yapabilir. Ve muhtemelen kendi çoraplarını da diker. Kendi pisliğini de temizler. Şimdi, artık tanrı-kocalardan bahsetmek yok. Hadi şu işi ."

Çok geçmeden son levreği de tepesine yerleştiriyorum. Aina suyun kenarında çömelmiş, ellerini yıkıyor. Ayağa kalkıp eliyle gözlerini siper ederek göle bakıyor. □ e Batan güneş parıldıyor.

"Ne yapıyorlar?" diye soruyor.

Gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum. Kardeşim Aksel diğer koltuğumuzun önüne tünemişti.

bize el sallıyordu. "Belki de büyük bir turna balığı yakalamışlardır," diyorum omuz silkerek. Bu beni mutlu etmiyor. Sadece daha fazla iş.

"□ ey'i sallamaya devam ederlerse tekneyi devirecekler," diye uyarıyor Aina.

Tekrar yukarı baktım. Aksel el sallamaktan çok çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Ağzını kapatıp suyun ötesine bağıyor. Bu arada, Onni yüzünü ters tarafa dönmüş, elinden geldiğince sert kürek çekiyor. Ayağa kalktım. "Bu da ne..."

"Kaçın!"

Suyun kenarında Aina'ya katılıyorum. Ne diyor?

"Siiri, kaç!"

Çıglıklar patlıyor. Sahilde yukarı ve aşağı, diğerleri dağılıyor. Kalbim boğazıma kaçtı. Kıyıda, benden on beş metre uzakta bir kadın duruyordu. Hayır, bir **canavar**. Bir kadının vücuduna sahip, ağır siyah cüppeler içinde. □ e kumaş **kırmızı** ve yırtılmış, yerde sürükleniyor, iskelet gövdesinden sarkıyor. Yüzü boyalı -gözleri ve burnu boyunca benekli beyaz bir şerit-, alnı ve açıkta kalan boynu kurumuş, akan kana benzeyen bir şeyle lekelenmiş. Başının üzerinde bir dizi kıvrık siyah koç boynuzu var.

Bana iki yıldızsız gökyüzünden daha karanlık gözlerle bakıyor. □ ey derinliklerine atlamam için bana meydan okuyor. Nefesimi içime çekerek göz kırpmıyorum ve bağlantımızı koparıyorum. Ağzı açılıyor, kırık ve çürümüş dişleri görünüyor. Tıslayarak öne doğru bir adım atıyor ve aklıma tek bir düşünce geliyor.

Koş.

Aina'yı elinden tutup sahile doğru götürüyorum.

Hiç soru sormuyor. Sadece elimi tutuyor ve koşuyoruz. Ayaklarımız çakıl taşlarına çarpıyor. Onu ağaçlara doğru çekerken omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. □ e yaratık yavaşça dönüyor ve dövmeli elini kaldırıp bize doğru tutuyor. Siyah bir duman girdabının içinde, yaratığın yanında korkunç bir kurt belirliyor. □ Canavarın çeneleri **parıltı** çıkarırken ardına kadar açılıyor ve

Keskin beyaz dişler.□ e parlayan kırmızı gözler bizi av gibi izliyor. Bir hırıltıyla sahibesinin yanından sığıyor.

□Kovalamaca başladı.

"Ilmatar, bize yardım et," diye haykırıyorum göklere. "Aina, kaç."

Siiri

"BU YARATIK DA NE?" Ağaçların örtüsü altına girer girmez Aina ağlıyor.

"Tahminimce kızları çalan şey de bu," diye . "Yalnız değil bir İsveçli değil, bir Sherman."

Bizi ormanın derinliklerine çekiyorum, Aina'nın eli benimkinde sıkıca kenetlenmiş. Burası daha karanlık. Çok karanlık. Çoktan eve dönmüş olmalıydık. Arkamızda, sahildeki insanların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum.□ e adamlar yakında sürü halinde dışarı çıkacak, yaylar ve baltalar hazır olacak.□ bizim için gelecekler.□ yardım edecekler. Sadece yapmamız ~~h~~ ve saklanacak bir yer.

"Benden daha hızlısın Siiri." Aina elimi çekiyor. ". Sadece git-"

"Hiç şansın yok."

□Loş ağaçlar, çalılar hışırdıyor ve dallar . Bir açıklığa girdiğimizde duruyorum ve Aina'nın elini bırakıyorum, hala küçük elimi sıkıca tutuyor

Bıçağı bırakıyor. Göğsüm kabarırken, koruyucu kolumu onun önüne koydum. Bir şey geliyor ve Aina haklı, koşmaya devam edemeyiz. Ayakta durup nefes almak daha iyi. Düşmanımınla yüzleşerek ölmek daha iyi.

"□ at şey bizden biri için burada. Siiri, gitmen gerek." Beni itti. "Koşmaya devam et."

Çok geç.

Bir başka siyah duman girdabının içinde, boynuzlu kadın açıklığın diğer tarafında önümüzde beliriyor. Başını imkansız bir açıyla yana eğiyor, insandan çok baykuş gibi ve o siyah gözleri bizi ölçüyor, sanki ilk önce hangimizi öldüreceğine karar veriyormuş gibi.

Aina'nın önüne geçerek, "Arkamda kal," diye mırıldandım.

İki eliyle kalçalarımı yapıyor. Nefesinin sıcaklığını boynumda hissedebiliyorum.

□Yaratığın ağzı ardına kadar açılıyor ve ben öğürmekten kendimi alamıyorum. Bir keresinde, ben

Onni ile avlanırken sahile vurmuş ölü bir geyiğe rastladık.□ e leşi şişmiş ve çürümüştü, böcekler gözlerini kemiriyordu.□ e dalgalar onu yavaşça çakıl taşlarına doğru ileri geri itiyordu.□ e bu yaratığın oyuk ağzından parçalanmış, şişmiş geyik leşinin kokusu yayılıyordu. Nemli çürüme, ekşi . Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Gözlerim yanıyor. Burnum ve boğazım yanıyor. Arkamda, Aina boğulur gibi bir ses çıkarıyor.

İkimizin de arkasından alçak bir hırıltı geliyor ve arkamı dönersem ne göreceğimi biliyorum.□ canavar kurt orada olacak, parlayan kırmızı gözleri beni izliyor olacak. Bir elim Aina'nın üzerinde, duruşumu iki canavarla aynı anda yüzleşebilecek şekilde ayarlıyorum.

"Geri çekilin," diye bağırarak küçük bıçağımla havayı temizliyorum.

□Boynuzlu kadın yaklaşıyor, o kadar yakın ki gölgesi üzerimizde yükseliyor. Hareket ederken hiç ses çıkarmıyor. Tek bir fısıltı ya da dökülen yaprakların üzerinde çıtırtı yok.□ rune işaretli, iskelet eli bana doğru uzanıyor.

"Geri çekil dedim," diye bağırarak bıçağımı vahşice savuruyorum.□ e bıçak yaratığın avucundaki ete saplanıyor ve duraklıyor. Yanındaki kurt yılanı benzeyen kuyruğunu sallayarak hırılıyor. Kadının yüzüne mide bulandırıcı bir gülümseme yayılıyor, sanki ona saldırmaya cüret ettiğimi görünce şaşırmış ve sevinmiş gibi. Kolunun bir hareketiyle beni ayaklarımın üzerinden fırlatıyor. Eli bana dokunmuyor bile, ama yine de nefesim kesiliyor, havada süzülüp bir ağaca çarparken görüşüm dönüyor. Yere yığılıyorum, vücudum ağrıyor.

"Siiri," diye haykırıyor Aina, sağımda bir yerde. "Ona zarar verme," diye bağırıyor canavara. "Beni al. Lütfen, onun yerine beni al!"

Asla.

Dizlerimin üzerine çökerken karanlık görüş alanımın köşelerinden içeri süzülüyor.

□yaratık Aina'yı benden alamıyor. Kesik alnımdan ve yanağımdan sızan ılık kan, düşen yaprakların üzerine damlıyor. Bıçağımı bulmak için çaresizce yeri eşelerken nefeslerim kısa ve hızlı geliyor. Küçük bir kayayı kavriyorum.□ Diğer elimin parmakları bıçağımın keskin metaline dolanıyor. Tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve taşı fırlatıyorum. Boynuzlu kadının kafasının yan tarafına isabet etti. Yüzünü bana dönüyor ve doğaüstü bir tıslama çıkarıyor.

"Aina, kaç," diye bağırıyorum.

Ama Aina olduğu yere çakılıp kaldı.

Vahşi bir çığlıkla bıçağımı fırlatıyorum. Bıçak havada dönüyor, sapı bıçağın üzerine geliyor ve boynuzlu kadının göğsüne saplanıyor. "Şimdi, Aina," diye sesleniyorum. "Kaç!"

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Sensiz olmaz."

□Bıçak kalbini delip geçerken canavar gözünü bile kırpmıyor. Yavaşça elini kaldırıyor ve çekip kurtarıyor. Unutulmaz bakışları benimkilere kilitlenmişken bıçağı ayaklarının dibine, yere bırakıyor. Hâlâ bana bakıyor, yana doğru adım atıyor ve uzanıyor, rün işaretli parmakları Aina'nın açıkta kalan ön kolunu kavıyor.

Aina'nın çığlığı içimi parçalıyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Gecenin içinde etrafımızda meşaleler sallanıyor, külleri altın sarısı. Adamlar çığlıklarına doğru koşuyor.□ e canavar, siyah bir duman girdabında kaybolmadan önce bana son bir orantısız gülümseme veriyor ve Aina'yı da beraberinde götürüyor.

"Siiri-" Aina'nın çığlığı kısa kesildi, gölgeler arasında kayboldu. "Aina!"

Duman dağılırken dev kurt atılır ve açıklığı bir sıçrayışta geçer. Aina ve yarattığı karanlık bir unutuluşa doğru takip ediyor. Tökezleyerek ilerliyorum, gölgelerin arasından elimi sallıyorum ama yoklar.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gözlerim Aina'nın az önce kaybolduğu noktaya takılıyor. Kaçabilirdi ama beni bırakmadı. Onunla benim aramda seçim yapma şansı varken, canavarın onu almasına izin verdi.

□Onu bütünüyle yutan kara boşluk içimde büyüyor, büyüyor. Gerçek göğsüme battıkça kalbim çarpıyor, kemiklerimi sarıyor. Aina öldü. Onu koruyamadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Beni kurtarmak için kendini canavara feda etti.

Ormanın zeminine çöküyorum, yosunlar ağrıyan başıma yastık oluyor. Aina'nın gitmesi benim suçum, bırakın da burada, bu ormanda öleyim. Gözlerimi kapatıyorum, soğuk ellerimi toprağa bastırıyorum. "Al beni," diye fısıldıyorum yere. "İlmatar, beni yanına al. Onsuz ben bir hiçim."

□Kutsanmış karanlık beni ele geçirirken, Yüce Anne dualarıma cevap veriyor.

Siiri

Ölümü HİÇ DÜŞÜNMEDİM. Ölüm, kesinlikle. Bana heyecan verici yeni bir macera gibi geliyor. Kuzey kapılarına doğru uzun ve tehlikeli bir yolculuk, tüm ruhların yapması gereken bir yolculuk. □ zorlu çimen ve orman, çayır ve bataklık üzerinden, sürekli yükselen ormanlık alanlardan. Böğürtlenleri, fındıkları geçip ardıç ormanına doğru □ at ozanların söylediği şarkıdır. □ at Tuonela'ya giden yoldur.

Her şeyi görmek istiyorum. Bu yolculuğa çıkmak ve sadece ölülerin gördüklerini görmek istiyorum.

Ben hazırım.

Ama önce gerekiyor. Son yürüyüşüme başlamalıyım.

Serin bir el, bir annenin rahatlatıcı dokunuşuyla alnımı okşuyor. Ona doğru eğildim, gitmeden önce son bir kucaklaşma hissi için çaresizdim.

" ," diye fısıldıyor yumuşak bir ses.

Hayır, bu tamamen yanlış. Tuonela'ya giden yola yalnız çıkılmalı. Ölüm yolculuğu benim yolculuğum. Burada yanımda başka biri olamaz.

" kalk," diyor ses tekrar.

Nazik dokunuşundan uzaklaşarak inledim. Hayır, ölmek istedim. Aina gitti ve bu benim hatam. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tuonela'nın kapılarına kadar o ıssız yolda yürümek istiyorum.

"Adamlar geliyor," diye fısıldar ses. "Seni mağlup etmelerine izin verme."

Ağaçların arasından geçtiklerini duyuyorum; çarpıyorlar, kırılıyorlar, çatırdıyorlar. Bırak gelsinler. Nasıl başarısız olduğumu görsünler. □ ey birbirlerine bağıyorlar. □ ey benim için bağıyorlar, sesleri alarmla yükseliyor.

"Siiri!"

"Aina!"

□ Serin bir el alnımı tekrar okşuyor. " . "

Gözlerimi açtım. Karanlık yeri kaplamıştı. Bir kadın diz çöküyor.

□ yeni aya yakın, gökyüzü karanlık ve görmem için çok az ışık var. Zaten görüşüme de güvenmiyorum. Gözlerimi kırıştıtararak yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum.

"Kimsin sen?" Elimi uzattım. Eğilip sessizce ayağa kalkıyor. Uzun boylu ve söğüt gibi, ama yüz hatlarını seçemiyorum, çünkü bir başlık takıyor. Yüzünü derin bir gölgede bırakıyor. Tek gördüğüm siyah bir örgü. Saçları o kadar uzun ki, örgünün ucu ayak bileklerine ulaşıyor.

"Bize dön," diye fısıldıyor. "Sana ihtiyacımız var."

Zihnim bulanıklaşıyor. □ Sesini algılamaya çalıştıkça ormanlık alan eğiliyor. □ Burası küçük bir köy ve her kadını tanıyorum. Bu sesi tanımıyorum. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, acıdan nefes nefese kalıyorum. "Kimsin sen?" Tekrar söylüyorum, sesim daha güçlü.

"□ e zamanı geldi," diye cevap veriyor, sesi kehanetle çınlıyor. Kukuletasının kıvrımlarının derinliklerinden gözleri inci beyazı parılıyor, karanlıktaki iki ay gibi. Pelerininin altından beyaz bir sis halinde süzülürken büyüyle boğuluyorum. "Kurtar bizi," diye emrediyor, sesi hem bir uyarı hem de bir yalvarış. "Çok geç olmadan."

Öksürüyorum. "Bekle-"

Parlak ışıklar aniden beni kör ediyor ve gözlerimi kapatmaya zorluyor. Bir kolumu kaldırıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda kadın gitmişti.

Yalnızım.

"Bekle, geri gel," diye sesleniyorum öksürüğümün arasından, karanlık açıklığa bakarak. Başımın dönmesiyle sallanarak dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalışıyorum. Titreyen elimi başıma götürüp acıdan irkiliyorum. Elimi çektiğimde, parmaklarım kanla kaplanmıştı. "O gitti," diye fısıldıyorum. "Aina'm gitti-"

"Siiri!" Kardeşim Aksel son ağaçları da yarıp geçiyor. Yanımda dizlerinin çöktü. "İyi misin?"

Şimdi birçok ses var. Yanıp sönen ışıklar, yanıp sönen meşaleler. Sanırım şoktayım. Tek duyduğum kulaklarımdaki uğultu ve kendi kırık kalp atışlarım. Gitti. Gitti. Gitti. Gitti. Gitti.

Aksel beni endişeyle sallıyor. "Siiri-" "Onu aldı," diyorum. "Aina'yı aldı."

Etrafımda insanlar beliriyor. □ ve çok geç gelen erkeklerin sakallı yüzleri. Başlarının üzerinde, uzun gölgeler bırakan meşaleler . Bacaklarının arasından bakmaya çalışıyorum, bana rahatlık veren kadını arıyorum. Belki de bir cadıdır. Ya da bir

Tanrıça. Bir şaman. Nereye gitti? Ne demek istedi? Gözlerimle görmüyorum ama iliklerime kadar hissediyorum. O da gitti.

"Siiri?" Onni diğer tarafıma geçerek omuzlarıma destekleyici bir kol yerleştiriyor. İri yarı, bir ayı gibi yapılı. Kolu etrafımda ulu bir ağacın gövdesi gibi kıvrılıyor. Babam, ona hamile kaldığı gece annemin kışın ay ışığında yürüyüşe çıkıp tanrısı Otso ile çiftleştiğine dair şakalar yapıyor. Sanki bir yapraktan daha ağır değilmişim gibi beni kucaklıyor.

"Aina nerede?" diye bağılıyor bir adam, sesi çalgınca. "Aman Tanrım, Aina'm nerede?"

Bu sesi tanıyorum. Bu Taavi, Aina'nın babası. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yeni yaşlar geliyor. Tanrım, ona bakamıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kederiyle yüzleşemiyorum.

Başka bir bağıış. "Siiri? Siiri!"

"Baba!" Onni karşılık veriyor. Kollarına sarıldığımda, bunun gürültüsünü tüm vücudumda hissediyorum. "Bu tarafa!"

"Onu yakaladık," diye Aksel.

□ Babam elinde keskin baltasıyla aralarına girerken adamlar yer açıyor.

□ kenarları fener ışığında parlıyor.

"Ne oldu?" diye , beni Onni'nin kollarından çekip çıkararak.

Derin bir nefes alıyorum, endişeli yüzüne bakarken sallanıyorum. Aksel'e o kadar benziyor ki. □ İki de uzun boylu ve zayıf, sarı saçlı ve sakallı. □ Aralarındaki tek fark yaş. Babamın gözlerinin etrafındaki kaz ayakları kırışmış ve güçlü ellerinde daha fazla yıpranma var.

"Çocuğum, bize ne olduğunu anlatmanı istiyorum," diyor yüzümü nazikçe avuçlayarak. Yüzünü buruşturuyor, alnımdaki kanı inceliyor. □ e orman dönmeyi bırakıyor.

□ Fener ışığı acı verecek kadar parlak gelmiyor.

"□ e woman ..." Yutkunuyorum, hâlâ boğazımın gerisinde onun pis kokusunu hissediyorum. "□ e yaratık ... sahilde arkamızdaydı. Ağaçlara doğru koştuk. Aina'yı korumaya çalıştım. Denedim-" Sözlerim bir hıçkırıkla kesildi.

Onni'nin kolu tekrar omuzlarıma dolandı. "Kimse seni suçlamıyor Siiri."

"Bıçağım vardı," diye devam ettim. "Onu kestim ama kılını bile kıpırdatmadı. Bıçağı fırlattım ve kalbine sapladım. Sadece gülümsedi. . . . □ en Aina'yı benden aldı. □ ey's gone."

"Aman Tanrım," diye ağlıyor babası, ellerini saçlarının arasına daldırarak. "Ah, benim

Aina."

Başka bir adam kolunu omuzlarına dolayarak onu ayakta tutar.

Ona bakamıyorum. Gözyaşlarını göremiyorum. Onun yerine diğer adamlara bakıyorum.

□ Hepsi şok ve dehşet ifadeleriyle beni izliyor. Bazıları geri adım atıyor. Diğerleri endişeli bakışlar atıyor.

Babam kendini tam boyuna çekerek açıklığa göz gezdiriyor. "Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedi. "Buradaki hiç kimse daha iyisini yapamazdı."

Birkaçı başını sallıyor.

"Ama neydi o?" diye sorar içlerinden biri.

"Bir cadı!"

"Bir canavar!"

"Size söylüyorum, o Ajatar'dı," diye bağıyor bir başkası. "□ e Pohjola'nın orman cadısı.

Bu yüzden yılan yüzü takıyordu."

Yaşlı çiftçi Aatos başını sallar. "Hayır, hayır, o bir Lempo'ydu, şeytani bir ruh."

"Bir kalman vâki miydi?"

"Ya da Kalma'nın kendisi," diyor başka bir adam.

Toplanan adamların içinden endişeli haykırırlarla dolu bir ürperti geçer.

Aina'nın babası bir elini önce alnına, sonra göğsüne götürerek, "Yüce Anne, bizi koru," diye haykırıyor. Diğer birkaç adam da bu hareketi tekrarlıyor. Birden fazla adam Hristiyan haçı işareti yapıyor.

"Kızımı eve götürüyorum," diye sesleniyor baba gruba. "Gidin ve burada olanları kadınlarınıza anlatın. Biz daha fazlasını öğrenene kadar kapılarınızı kilitleyin ve kalın. Yarın tekrar konuşacağız."

□ Adamlar isteksizce ikişer üçer ayrılıyorlar.

"Gelin," diyor Onni nazıkçe. "Seni eve götürelim."

Kendimi karanlığın içinden doğru yönlendirilmesine izin verdim. Göl kıyısında, suya bir taş atımı mesafede çam ağacından yapılmış küçük bir ev ve arkasında yükselen bir ahır. Aile saunamızla birlikte birkaç müstemilat ve njalle bahçenin etrafına dağılmış durumda.

Babam beni doğruca eve götürüyor.□ e yüksek pencerelerin hepsi sımsıkı kapalı. Altın rengi ışık çerçevelerin etrafında parlıyor ve bacadan dumanlar yükseliyor. Elindeki büyük sopayla kapıya vuruyor ve "Biz geldik," diye sesleniyor.

□ Annem çubuğu kaldırıp kapıyı içeri doğru sallarken bir gıcırta sesi geliyor. "Ah, Yüce Anne'ye şükürler olsun," diye ağlıyor ve beni içeri çekmek için açgözlü elleriyle uzanıyor. Göğsüne doğru düşüyorum, önlüklü kalçalarına zayıfça yapışırken elleri saçlarımda.

Babam kapıyı sürgüler. "Panjurları kontrol et," diye Aksel'i yönlendirir.

Kardeşlerim tek odalı evimizin çevresini dolaşiyor, panjurlu pencerelerin bağlantılarını kontrol etmek için yukarı uzanıyorlar.

Bu arada annem beni ocağa yönlendiriyor. Büyük taş ocağımız evin bir duvarını kaplıyor. Taşa çakılmış kazıklar her türlü tencereyi tutuyor.□ e ahşap masa akşam yemeğiyle dolu - dereotuyla tatlandırılmış patates ve havuçlu kremalı somon çorbası. Bir sepet bulut böğürtleni, bir yığın arpa ekmeğinin yanında bekliyor.□ Bir sürahi ren geyiği sütü ve bir böğürtlenli tart da var.

" bakalım," diye mırıldanıyor Mummi, güçlü elleri beni bir tabureye yönlendiriyor.

Aşağıya batıyorum. Her şey yeniden dönüyor. Başım ağrıyor.

"Kanaması var," diye fısıldıyor küçük kız kardeşim Liisa masanın ucundaki yerinden. Gri kedisi kucığında kıvrılmış oturuyor. "Neden kanaması var?"

"Yukarı çık." Babası bir eliyle onun beyaz-sarı saç örgülerini okşuyor.

Liisa endişeyle taburesinin kenarlarını kavıyor. "Hayır. Siiri neden kanıyor?" Liisa bir çığlık atar ve kedi kaçmaya çalışırken Onni onu arkasından yakalayarak taburesinden sıyrır. Tabure zemine çarpıyor ve Siiri sıkı bacaklarını tekmeleyip ağlarken Onni onu yatak odasına çıkan merdivene doğru taşıyor.

"Yatağına git," diye bağırarak onu başının üzerinden neredeyse en üst kadar kaldırır. Liisa bir hışımla merdivenden yukarı tırmanıyor.

Annem ıslak bir bezi yüzüme bastırarak kanı nazikçe siliyor. Kirlenmiş dış elbisemi işaret ediyor. "Eğer bunu çıkarırsan, senin için yıkarım."

Titrek bacaklarımın üzerinde durup basit yün giysiyi bir arada tutan örgülü kemeri çözüyorum. Kabuğu başımın üzerine çekerken parmaklarım titriyor. Annem yine yarama dokunuyor. Gözüme yaklaştığında, dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"□ muhtemelen gözü kararacak." Masaya doğru ilerleyip oturduklarında babasına ve çocuklara bakıyor. "Ne oldu?"

Babam kaşlarını çatar. "Bunu tekrar anlatacak gücün var mı? Annenin bilmeye hakkı var."

Başımı sallıyorum. Annem dinliyor, ben sahildeki hikayeme "Sonra beni eve geri getirdiler" diye bitirirken sözümü kesmiyor.

Annem benden kardeşlerime bakıyor. "Bunu sen de mi gördün?"

"Onu gördük anne," diye yanıtlıyor Aksel. "Onu Siiri'bile önce gördük."

Annem dikkatini bana çeviriyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Siiri, benim cesur kızım, inanıyorum ki bu gece bir tanrıçayla tanıştın. Anlattıklarına bakılırsa, bu sadece Kalma olabilir."

İçime bir ürperti sızıyor. Kalma, ölüm tanrıçası. Kötü niyetli bekçi köpeği, Tuonela'nın koruyucusu şeytani Surma ile mezarlıklarda dolaşır.

Tanrım, eğer o haklıysa, ben ne yapacağım? Aina'yı nasıl kurtaracağım?

Onni'nin gördüklerini bilse bile inanmaya hazır olmadığı açıktır. Hristiyan rahiplerle çok fazla zaman geçiriyor. Aksel de kararsız görünüyor. Öne doğru eğiliyor. "Mummi, ölümler diyarından hiçbir şeyin çıkamayacağını söylemiştin. Bunu annem öldüğünde de söylemiştin. Geri gelemez demiştin."

"□ e ölümler geri gelemez," diye nazıkçe cevap veriyor. "Ama Kalma ve kız kardeşleri diyarlar arası geçiş yeteneğine sahip.□ onlar güçlü cadılar, oğlum.□ büyüleri derin ve kadim, bu ormanın üzerinde durduğu tepeler kadar eski. Daha yaşlı."

Bu gece ilk kez onun bakışlarıyla karşılaşarak ürperdim. "Ama Kalma Aina'dan ne istiyor olabilir?"

"Diğerlerini de unutma," diye ekliyor Aksel. "□ e bu yaz yaşanan kayıpların hepsi Kalma'nın işi, değil mi?"

"Kuşkusuz," diye yanıtlıyor Mummi.

Aksel hepimize tek tek bakıyor. "Onları nereye götürmüş olabilir?"

Onun yanındaki Onni omuz silkiyor. "Belki bir mezarlığa."

"Ama neden?" Aksel cevaplar.

"Belki onları yiyordur ... ya da Surma yiyordur-"

"Onni, kabalaşma," diye uyardı babam.

Annem hepsini görmezden geliyor, belli ki dalmış, olanları izliyor. Babam ve kardeşlerim tartışmaya devam ediyor ama ben annemi izliyorum. ve bekliyorum. Hepimiz arasında eski tanrılar ve onların yöntemleri hakkında en çok şey bilen o.

"Tuonela," diye fısıldıyor sonunda.

"Ne?" Diyorum, göğsümde bir korku sarmalıyla. Kendi yolumun beni tam da bu gece oraya götüreceğini düşünmemiş miydim? Bunu istememiş miydim?

Babam ve kardeşlerim sustular.

Mummi babamdan bana bakıyor. "Sanırım Aina Tuonela'da. Bütün kızlar. ey kesinlikle nehri geçip ölümler diyarına gitmişlerdir. Mantıklı olan tek şey bu."

Kalbim durdu. "Bekle, Aina'nın öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır," diye düzeltiyor, gri bakışları aynı seviyede. " ey ölümler diyarındalar ... ama hâlâ hayatta olabileceklerine inanıyorum."

"Neden?" Aksel tekrar sorar.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Parmak uçlarını şakaklarına yerleştirip küçük daireler çizerek masaj yapıyor. "Kalma'nın onlara ihtiyacı olabilir, sanırım. Ve Cadı Kraliçe sinsi bir kadındır. Ölümlülere Oblivion Birası ile işkence etmeyi seviyor-"

İki elimle masayı kavıyorum.

"Kaisa," diyor babam, bana yalvaran bir bakış atarak.

Annem de bana baktı. "Oh-oh, sevgili kızım, özür dilerim." Güçlü kollarıyla beni sarıyor. "Bunu yüksek sesle söylememeliydim. Sadece düşünüyordum-"

"Ama ona olanın bu olduğunu düşünüyorsun." Gözyaşlarımı tutarak kendimi geri itiyorum. "Tuonela'ya götürüldüğünü düşünüyorsun, ne amaçla? İşkence görmek için mi?"

Aksel masanın öbür ucuna uzanıp kolumu sıkıyor. "Belki de Aina seçilmiştir," diye öneriyor. "O ve diğer kızlar ölüm tanrıçalarının hizmetkârları olarak seçilmiş olabilirler. ey Tuoni'nin kendisine bile hizmet edebilir. Bubüyük bir onur olur." Mummi'den babamıza bakıyor. "Bu mümkün, değil mi?"

Anneme bakıyorum, yüzünü görmek için endişeleniyorum. Annem beni Tuonela hikayeleriyle büyüttü. ey hikayeler Cadı Kraliçe'nin akşam yemeği partilerini anlatmıyor. ey işkence ve çekişme, şiddet ve ölümden

Sadece şu son birkaç yılda, acı ve ıstırap verme ihtiyaçları eşsiz görünüyor. Çok fazla anlamsız şiddet, çok fazla acımasız, savurgan ölüm -doğum yapan genç kadınlar, av kazaları, dereye boğulan bir çocuk, küçük dudakları çok solgun ve mavi. Hayvanlar açıklanamaz bir şekilde hastalanıyor ve telef oluyor. Ekinlerimiz bile kuruyor.

Sanki ölüm yaşamın önemini unutmuş gibi. Bizi boğuyor, sürekli boğazımıza sarılıyor. Ve tüm bu ezici ölümün kaosunda, İsveçliler ve onların kana susamış tanrıları intikam hırsıyla saldırdı, zayıflıklarımızı avladı, bizi katliamdan önceki koyunlar gibi böldü.

Ocağın derinlerine boş boş bakıyorum, sıcaklığını hissetmiyorum.□ hepsi benim hatam. Kalma . Keşke seçmeseydim. Neden hep ? Neden hiç teslim olamıyorum? Kendimi tanrıçaya kurban etmeliydim. Aina güvende olurdu ve ben de şu anda Tuonela'da kaçmak için her nefesimle savaşıyor olurdum.

Aina da aynısını yapacak mı? Eve, bana dönmek isteyecek mi?

İnanmak istiyorum. Tanrılar, onun savaşacak gücü olduğuna inanmak zorundayım. Herkes Aina'yı görmezden gelmeyi seviyor ama onu benim gibi tanımıyorlar. Evet, sessiz biri. Sabırlı ve çekingendir. Fikirlerini kendine saklar, özellikle de arkadaş ortamında. Ama fikirleri var. Bana karşı hiçbir zaman kendini tutmadı, aklından geçenleri söylemekten korkmadı. Ancak benim aksime, bunu yapmak için insanları ezmez.

Tuonela'da hayatta kalabilecek mi? Yoksa iyiliği onun felaketi mi olacak?

Bunu riske atamam. Boş boş oturup kurtulup kurtulmayacağını görmek için bekleyemem. "Onu kurtarmalıyım," diye fısıldıyorum, kelimelerin kemiklerimi güçlendirmesine izin veriyorum.

Babam iç geçiriyor, yıpranmış eli saçlarımı okşuyor. "Tutkunun hakkını veriyorsun Siiri. Ama eğer bir ölüm tanrıçası gerçekten Aina'yı aldıysa, ona merhamet etmeleri için dua etmeliyiz ... ve sonra onun yasını tutan ailesiyle birlikte yas tutmalıyız."

"Yarın onlara bir but getireceğim," Mummi. "Biraz yumurta ve ekmek."

"Sizin için getirebiliriz," diyor Aksel Onni'ye başıyla selam vererek.

bakıyorum, gözlerim tiksintiyle daralıyor. Aman Tanrım, Aman Tanrım.□ Aina'nın cenazesini planlıyorlar! Ayağa kalkarken ellerim titriyor. "Dur."

"Siiri-" Babam bana doğru uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum. "Çocuğum, kabul etmelisin

-"

"Hayır! Cesedini kendi gözlerimle görene kadar ölmüş sayılmaz." Büyükanne . "Anne, kendin söyledin, o Tuonela'da ve yaşıyor." Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ve onu eve getireceğim."

, Onni kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş oturuyor. Her yaz köyümüze dadanan o lanet olası Hristiyan rahiplerle çok fazla vakit geçiriyor. Daha iki gece önce bu masada oturmuş bize eski tanrıların öldüğünü söylüyordu. Şimdi kendi gözleriyle bir tanrıça gördü ve hala inanmamayı mı seçiyor?

"Senin için üzülüyorum," diyorum ona. "Onni, inancın nerede? Umudun nerede?"

Yanındaki Aksel de en az onun kadar kuşkulu görünüyor. "Ne yapacaksın küçük kardeşim?

Hiçbir ölümlü Tuonela'ya giremez, eğer canlı dönmeyi planlamıyorlarsa."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve arkamı dönüp masaya bakıyorum.

Ames. "Henüz değil. Ama onu kurtaracağım. Ilmatar beni duy, Aina'yı kurtaracağım."

Siiri

Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kaldım. Ocağın yanında kıvrılmış, Mummi'nin Tuonela ve ölüm tanrıları hakkında bize anlattığı her hikâyeyi hatırlamaya çalışıyorum: kayıkçı kadının teknesi dışında geçit vermeyen kara nehir; acı ve ıstırapın ikiz cadıları; cinlerden yapılmış atlar; huzursuz ölülerden oluşan ordular.

Babam ve kardeşlerim uyandığında yulaf lapasını hazırlamış ve masaya oturmuş bekliyordum. Babam oturur oturmaz, "Gidip Milja'yı görmem gerek," diyorum.

İçini çekiyor. "Sanırım biraz zaman tanımak en iyisi."

"Hayır. Şimdi.□ sabah oldu. Köyün dedikoducularından önce Milja'ya ulaşmalıyım," diye açıklıyorum. "Lütfen baba. Annemden sonra Milja benim anneme en yakın kişi. Benden doğrudan haber almayı hak ediyor. Aynısını Aina'dan da isteyeceğini biliyorsun," diye ekliyorum bakışlarını tutarak.

"Onu alacağım," diyor Onni. "Onun yanından ayrılmayacağım baba, yemin ederim"

Bir an düşündükten sonra, Peder başını sallar. "□ buraya ve arkaya. Ve başka kimseyle konuşma, beni duyuyor musun? Onni, bundan emin ol. Kız kardeşinin başının daha fazla belaya girmesini istemiyorum."

"Sorun mu?"

Kaşığını yere bırakıyor. "Ölüm tanrıları ve Tuonela hakkındaki tüm bu konuşmalar kötüye işaret Siiri. Artık dikkatli olmalıyız. Bence kiminle konuştuğunu ve ne söylediğini sınırlamalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aina'yı kimin ve neden kaçırdığına dair şüpheleriniz hakkında hiçbir şey söylememeniz gerektiğini kastediyorum."

Aksel'le şaşkın bir bakış paylaşıyoruz. "Ama sen anneme , değil mi? Bana inanıyor musun? Aina ve diğer kızları kaçıranın bir ölüm tanrıçası olduğuna inanıyor musun?"

Babam inliyor. "Orada değildim Siiri. Onu görmedim."

"Aksel gördü," diye açıklıyorum, kardeşimi göstererek. "Ve Onni, o da gördü."

"Sahilde garip giyimli bir kadın gördüm," diye düzeltiyor Onni. "Nasıl olduğunu biliyorum"

Hissettim ama sihir görmedim. Oradaydı ve sonra yoktu-"

"□ at sihirdir," diye tısladım ona. "Ve Surma'nın siyah bir duman bulutu içinde belirdiğini görmedin mi?"

Başını sallamaya devam ediyor. "□ bir parlama oldu.□ e güneş-"

"Korkak olma," diye çıktım. "Bundan kaçma, Onni. Çamura batmış bir kurbağa gibi saklanıp kış yaşanmıyormuş gibi davranmayın.

□e tanrılar **gerçektir.**"

Onni, "Her gök gürültüsünün gökyüzündeki bir tanrının çekiç sallamasından kaynaklandığına inanmayı reddediyorum," diye karşı çıkıyor.

"Kalma en sevgili arkadaşımı aldı!"

"Yeter." Baba elindeki sopayı masaya vuruyor. "Siiri, şüphelerini Milja'ya anlatabilirsin ama başka kimseye değil. Beni anlıyor musun? Biri sorarsa, ne gördüğünü bilmediğini söyleyeceksin."

Öfkem alev yanıyor. "Ama-"

"Hayır Siiri.□ böyle gerekiyor. Kardeşlerine ve bana köyü soruşturmamız için zaman ver. Bu olaylara nasıl tepki verdiklerini öğrenelim.

□Böylece bir sonraki adımımızın ne karar verebiliriz."

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Yani benden yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır, senden hiçbir şey söylememeni istiyorum," diye düzeltiyor. "Gözlerini aşağıda tut ve ağzını kapalı tut. Bunu yapabilir misin? Evet de, yoksa seni Liisa ve kediyle birlikte bu eve kilitlerim."

Ona ters ters bakarak başımı salladım.

"□ en Onni kahvaltıdan sonra sizi Milja'yı görmeye götürecek. Ve ikiniz de doğrudan eve döneceksiniz."

Onni ve ben batıdaki ormandan uzun bir yol izleyerek köyün dış mahallelerine doğru ilerliyoruz. Her ikimiz de kalçalarımızda Mummi'nin hazırladığı yiyeceklerden oluşan bir sepet . Babamın ısrarı üzerine, yüzümü gizlemek için saçıma bir başlık takıyorum.

□Kaşımdaki kesik koyu renkli ve şişmiş, gözümün yan tarafında mordan benekli sarıya dönüşüyor.

Aina'nın babası bahçede odun kesmekte, küçük kardeşi Jaako ise kesilen odunları evin yanına yığmaktadır. Taavi ilk olarak çam ağaçlarının arasından çıkan Onni'nin iri gövdesini görüyor. Sonra bakışları ağabeyimin yanındaki bana kayıyor.

"Milja'yı görmeye geldi," diye açıklıyor Onni. "Buna izin verecek misin?" Taavi'nin bakışları şişmiş gözümde kalıyor. Bir süre sonra başını sallıyor. Onni beni biraz itiyor. "Seni burada bekleyeceğim."

Derin bir nefes alarak adamların yanından geçip avluya giriyorum ve açık arka kapıdan içeri adım atıyorum. □ e İçerisi ev ve ahırın bir arada olduğu bir yer. Tüm hayvanlar dışarıda otluyor, bu yüzden ahırlarının kapıları açık duruyor ve zayıf sabah güneşinin içeri girmesine izin veriyor.

□ e ocak kısık bir yanıyor. Duvar boyunca uzanan bir merdiven ailenin üst kattaki uyku odalarına çıkıyor. Aina'nın el dokuma tezgahı köşedeki bir taburede duruyor. Ona bakmaya dayanamıyorum. dönüyorum. Milja odanın ortasındaki dar bir masada oturuyor, ellerinin arasında dumanı tüten bir fincan çay. Yaklaştığımda, en sevdiği naneden bir yudum alıyorum.

Milja'nın gözleri kızarmış, döktüğü gözyaşları yüzünden yüzü şişmiş. "Merhaba Siiri." Bakışları morarmış ve kararmış gözümün üzerinde geziniyor. "Taavi yaratıkla çıplak ellerinle dövüştüğünü söyledi. Görüyorum ki bu doğru olmalı."

Başlığımı indirdim ve Milja'nın karşısındaki tabureye çöktüm. Kendi annem öldüğünde, onu bizden aldığı için hastalık tanrıçasını lanetlemiştim. □ e ateşi üç gün üç gece boyunca onu yakıp kavurmuş, sonra da solup gitmişti. Çok kızgındım ve çok yalnızdım. Geçen her yılla birlikte onun yüzünü, gülümsemesini, sıcak kucaklamasını daha az hatırlıyorum. Milja'nın anıları yavaş yavaş annemin anılarının yerini almaya başladı - mavi yerine yeşil gözler, yuvarlak yerine sivri çene. Ve Milja her şeyi sineye çekti, beni bir annenin kızını sevdiği gibi sevdi.

"Milja, çok üzgünüm. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım-" Sözlerim kısa kesildi. Milja'ya mazeret sunamam. ", " diyorum onun yerine, gözlerim yaşlarla doluyor. "Beni almasına izin vermeliydim. Sanırım ilk başta beni istedi. Tanrım, onun ölmesi benim suçum." □ Özrümün geri kalanı zayıf, kırık bir hıçkırıkla son buluyor.

Milja masanın öbür ucuna uzanıp ellerini bileğime doluyor. □ gözleri çay bardağını kucaklamaktan sıcacık olmuş. "Seni suçlamıyorum Siiri. Kimseyi suçlamıyorum. □ e tanrılar bizden fedakârlık istiyor. Eğer Aina gereklyse, tanrıları borçlu olduklarını almaktan alıkoyacak bir şey yok."

"Onu tanrıların aldığına mı inanıyorsun?"

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Annenin seni doğru yetiştirdiğini biliyorum. Benim

Annem bana da hikâyeleri ve şarkıları öğretti, tıpkı annesinin ona öğrettiği gibi, şarkıların ilk zamana kadar. □ e tanrılar burada Siiri," diyor odanın etrafına bakarak. "□ ey bizi izliyor. □ ey dualarımıza aracılık ediyor. Ve bazen bize ders verirler."

"Milja, sanırım Aina'yı kaçıran kişi Kalma," diyorum. "Mummi ve ben Aina'nın Tuonela'da olduğunu düşünüyoruz. Bütün kızlar."

Milja yavaşça başını sallar. "Evet, dün gece gelen kesinlikle Kalma'ydı. Ne amaçla, bilmiyorum." Elini benimkinden çekip kucağına bırakıyor. "Tek bildiğim Aina'mı bir daha asla göremeyeceğim."

"Babam olanları insanlara anlatmamı istemiyor," diye devam ediyorum. "Sanırım Kalma'nın burada olduğunu öğrenirlerse ne yapacaklarından korkuyor."

"Jari korkmakta haklı," diye yanıtıyor. "Çok uzun zamandır bize tüm tanrılarımızın öldüğü söylendi. Bu sefaletin kapısını inançsızlığımızla biz açtık. Şimdi tanrılar bizi bunun için cezalandırıyor."

"Taavi inanıyor mu?"

Taze gözyaşlarını kırptıştırıyor, ince ellerini bir kez daha dumanı tüten fincanına sarıyor. "Ne düşüneceğini bilmiyor. Aina onun gururu ve neşesiydi. Ebeveynlerin favorileri olmamalı ve bizim oğlanlar çok tatlı küçük çocuklar." Bana zayıf bir gülümseme daha veriyor. "Ama benim Aina' ... özel biriydi, değil mi?"

Masaya doğru eğilip bileğini kavıyorum. "Milja, onu kurtaracağım." Milja gözlerini kırptıştırıp yukarı baktı. "Ne?"

"Anlamıyor musun? □ e Hıristiyanlar yanılıyor ve Kalma az önce bize bunun kanıtını verdi. Tanrılarımız ölmedi, Milja. Eğer Kalma dün gece buradaysa, zaman hepsi buradadır.

-Ukko gökyüzünde çekiciyle şimşek çaktırıyor, Ilmarinen demir ocağında, Tuoni kafataslarından oluşan tahtında. Biri gerçekse, hepsi gerçektir."

Yeşil gözleri açılıyor. Yavaşça başını sallar. "Siiri. ."

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "bence bizim onlara ihtiyacımız olduğu kadar tanrılarının da bize ihtiyacı var." "Ne demek istiyorsun?"

"□ ey'in onlara inanmamıza ihtiyacı var," diye cevap veriyorum. "□ ey'in bu lanet rehavete kapılmayı bırakmamıza ihtiyacı var. Ve yabancıların topraklarımızı işgal etmesine izin vermemize, bize tanrılarımızın inandıkları kadar güçsüz olduğumuzu söylemelerine son vermemize ihtiyaçları var.

□ Onlar gerçek, Milja. Dün gece bir tane gördüm. Gözlerimin içine baktı. Gösterdi

bana yüzünü göster." Bakışlarını tutarak yeminimi ediyorum. "Eğer Kalma Aina'yı götürebilirse, başka bir tanrı onu geri getirecektir."

"Ah, Siiri," diye fısıldıyor Milja, yanağından yeni bir gözyaşı süzülüyor.

Yüzüne baktığımda gerçeği görüyorum. O korkunç ve kırılmış. Umut etmeye cesaret edemiyor. Onu böyle yenilmiş görmek kalbimi kırıyor. İkimizi de ayakta tutacak kadar umudum olmalı. Bileğini bir kez daha nazıkçe sıkıyorum. "En azından denememe izin verecek kadar güveniyor musun bana? Lütfen Milja, bir süre daha umudunu kaybetme. Aina'yı eve getireceğim."

"Benim cesur Siiri'm. . kardeşine ayı-çocuk diyorlar ama Otso'nun ruhunu paylaşan sensin." Zayıfça gülümsüyor. "Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine inanıyorum, çünkü bunu başaracak güce sahipsin ... ya da sadece asla pes etmeme iradesine sahipsin. Seni , çocuğum. Gitmen gerekiyorsa git. Ve Ilmatar da seninle gelsin."

Siiri

ONNI ormandan geçerek evimize doğru ilerliyor. Kalçamda Milja'dan aldığım sebze sepeti, sessiz adımlarla arkasından yürüyorum.□ e Solumuzdaki bina, sazdan çatısı olan küçük bir yapı. Eskiden bir ahırmış ama aile iki yaz önce kuzeye taşınmış.□ e Hıristiyan rahipler kullanıyor artık. Onni bizi binanın yanına yaklaştıran bir geyik yoluna giriyor.

"Uzak durmalıyız," diye uyarıyorum.

"□ yolu daha hızlı," diye yanıtlıyor hız .

Ağaçların arasından bakıyorum, çatıdaki yeni eklentiye fark ediyorum. Büyük bir ahşap haç gölgesini açıklığın üzerine düşürüyor. Uğursuz bir yanlışlık hissi enseme gıdıklıyor. "Onni, lütfen, etrafından dolaşalım."

Onni durdu ve neredeyse ona doğru yürüyordum. Bir elini uzatarak beni omzumdan yakaladı. Geriliyorum, bakışlarım açıklığın uzak ucunda, meşe bir kütüğün üzerinde duran Abbiörn Kardeş'e kilitleniyor. Aramızda bir düzine köylü duruyor ve onun konuşmasını dinliyor.

□ rahip birkaç yaz önce ortaya çıkmaya başladı. Göl kıyısında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, farklı köyleri ziyaret ediyor ve her zaman genç erkeklerle konuşuyor. Kısa boylu, iri, yuvarlak gözlü. Saçlarını garip bir tarzda, başının tepesini kazıtarak kullanıyor. Sakalı da yok. Bir kadın gibi uzun bir elbise giyiyor, kalçasından ipli bir kemerle bağlı. Boynunda deri bir kordon üzerinde küçük bir haç asılıdır. Keskin, bariton sesi kalabalığın üzerinden Onni'ye ve patikadaki bana kadar ulaşıyor, artık ağaçlar tarafından gizlenmiyor. İçgüdüsel olarak, yüzümü gizlemeye çalışarak kapüşonumu düzeltiyorum.

"□ bir uyarıdır, kardeşlerim," diye seslenir rahip. "Bu, Şeytan'ın bu yer üzerindeki gücünün bir işaretidir. Ama aynı zamanda İnananlar için bir zafer çığlığıdır. Tanrı kötülerini alıp sonsuz karanlığın çukuruna atacak, ama Rab'bin doğruları cennete gönderilecek."

"Aina hakkında mı konuşuyor?" Kardeşime tıslıyorum. "Ama neden kaçırıldı?" diye adamlardan biri.

Kardeş Abbiørn ona döner. "□ e Şeytan her zaman kötülerini ele geçirecektir. Tek gerçek Tanrı'nın ışığında yürüyen herkesin karanlığın güçlerinden kurtulacağına iman etmeliyiz!"

Elimdeki sebze sepetini düşürürken içimde öfke dolaşüyor. "Aina kötü biri değildi," diye bağırarak toplanan adamlardan bazılarını ürkütüyorum.

"Siiri, yapma," diye uyarıyor Onni.

Kardeş Abbiørn kalabalığa bakıyor, kara gözleri bana takılıyor. Yavaşça gülümsüyor. "Dün gece şeytanı gördün, değil mi çocuğum? Cehennemnin sıcak nefesini yüzünde hissettin." Gruba bakıp beni işaret ediyor. ", şimdi bakın!□ e Rab elini onun başına koydu ve onu Şeytan'ın gazabından korudu.□ e iyilik her zaman ."

"Aina'nın iyi olmadığını mı söylüyorsun?" Bağırıyorum. "gelenleri hak ettiğini mi söylüyorsun?"

Onni kolumu tuttu. "Siiri, dur."

Kendimi bırakıp açıklığa doğru iki tam adım atıyorum. Başlığım geri kayıyor ve yüzümdeki çirkin morluk ortaya çıkıyor.□ Bana en yakın olanlar geri çekiliyor.

"Hepimiz günahkârız çocuğum," diye cevap veriyor Abbiørn kardeş, kütüğünün tepesinden. "Sözde ve eylemde günah işledik. Ama bazılarımız bağışlanabilir. Sen bağışlandın.□ e Tanrı'nın seninle işi henüz bitmedi."

Ellerim kıvrılıyor. "Peki Aina'nın günahı neredeydi? O tanıdığım en dürüst insan. Buradaki herhangi bir erkeğin buna karşı çıkmasına meydan okuyorum!"

Birkaç onay mırıltısı kulaklarıma ulaşıyor.

"Madem bu kadar temiz kalpliydi, Şeytan onu neden kaçırdı?" Kardeş Abbiørn meydan okuyor.

Omuzlarımı dikleştirerek sol elimle Ukko işareti yapıyorum ve bağırıyorum: "Ukonvasara adına yemin ederim ki, bu entrikacı yabancının tarafını tutup Aina'nın adını lekeleyen ilk kişi benim elim sayesinde sırtından bıçaklanacak!"

Ulaşabildiğim herkes uzaklaşıyor.

"Dün gece Aina'yı Hristiyan şeytanı kaçırmadı," diye devam ediyorum. "O Kalma'ydı! Oradaydım, onu gördüm. Lütfen, bana inanmak zorundasınız!"

"Siiri, yeter," diye homurdanıyor Onni, iki kolunu da arkamdan sararak. Beni yerden kaldırıyor. Onun demir pençesinden kurtulmaya çalışarak tekmeler savururken birkaç adam kıkırdıyor.

"Onni, indir beni," diye hırslıyorum ama o sadece geri .

"□ e Tanrı'nın senin için planları var, kızım," diye sesleniyor Abbiørn Kardeş .
"Seni cehennemden kurtardı!"

"Ona Tuonela deniyor, seni cahil domuz!"

Şimdi köylüler mırıldanıyor, bizden uzaklaşıyorlar. Onni tutuşunu sıkılaştırıyor.

"O Kalma'ydı," diye tekrar bağıyorum, rahibi göstererek. "Onun tanrısı burada değil.

Tanrılarımız hala bu toprakları yönetiyor-"

"Siiri, hadi." Onni beni patikadan eve doğru sürüklüyor, botlarımız çamurda gıcırıyor.

"Sonunda O'nun yardımcısı olacaksın Siiri Jarinsdotter," diye Abbiørn Kardeş ağaçların arasından. "Gerçek bir Mümin olacaksın!"

□Öğleden sonra kulübenin kapısı açıldı ve babam içeri girdi. Liisa'nın kedisi kucağımda uyurken, ocağın önündeki sedirde otururken beni içeri alırken gözleri kısılıyor, yüzünde derin bir çatıklık beliriyor. "Ne yaptın sen?" diye bağıyor.

Korkunç kedi kaçıırken ben inç. "Baba?"

Baltasını kemerinden çıkarıp masaya vuruyor. "Rahibe hakaret mi ettin? Onu tehdit ettin mi?"

Sessizce oturmuş havuç soyan anneme bakıyorum, kendisi de Milja'yı ziyaretten yeni dönmüş eve.□ en Ayağa kalkıyorum. "Baba, dinle-"

"İnkâr etme zahmetine girme," diye bağırır. "Onni bana her şeyi anlattı."

Yapacağını biliyordum. Beni eve sürükledi ve evin içine attı, kapıyı çarparak kapattı ve babam gelmeden çıkmaya cüret edersem beni bataklığa gömmekle tehdit etti. Kollarımı kavuşturdum. "Peder, o rahip Aina'ya kötü dedi. Başına geleni hak ettiğini söyledi. Benden hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsunuz?"

İki elini terli saçlarında gezdirerek inliyor. "Tanrılar bana yardım etsin, sen çocuk değilsin Siiri! Yetişkin bir kadınsın ve davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Öfke içimde uğulduyor. "Peki bir kadının arkadaşlarının onuru için ayağa kalkmasına izin verilmiyor mu?"

"Bir kadın ne zaman dilini tutacağını bilmeli!"

Sarsılarak geri çekildim. "O zaman bir kadının sesi olamayacağına mı inanıyorsun?"

"O rahibin böyle olması gerektiğine inandığına inanıyorum," diye karşı çıkıyor. "Bugün toplanan o kalabalıkta tek bir kadın gördünüz mü? İsveçli rahiplerin kadınları bir kenara çekip onlarla bu şekilsiz tanrı hakkındaki mistik gerçekleri paylaştığını hiç gördünüz mü?"

Sözlerinin doğruluğuna inandım. Hayır, Abbiørn Kardeş bir kez olsun köyümün kadınlarını arayıp bizimle tanrısı hakkında konuşmadı.

"□ İsveçlilerin ve tek tanrılarının yanında kadınlara yer yok," diye devam ediyor. "Bu bir erkek tanrısı, Siiri. Savaşların ve fetihlerin tanrısı. Kan, ölüm ve yıkım tanrısı. Ve kuzeye doğru ilerlemeye devam ederse, hepimizi yutacak. Turku'dan neden sanıyorsun? Gitmek istediğimi mi sanıyorsun? Bu Tanrı'nın unuttuğu çölde hayatın bizim için daha kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Gözlerim kocaman oldu. "Bekle. İsveçlilerden , değil mi? Onların tanrısından kaçırıyorsun. Bizim için kaçırıyorsun."

"Elbette senin için koştum," diye yanıtlıyor, sesi yumuşuyor. "Liisa için, annen için, kardeşlerin ve onların gelecekteki eşleri ve çocukları için. Tanrılarımız denge ister Siiri.□ ey adalet, hakkaniyete ve eşitliğe inanır.□ e İsveç tanrısı en değer verdiğim her şeye karşı çıkıyor. Kıskanç ve kinci. Tam bir sadakat talep ediyor ve sadece boyun eğdirme ve şiddet istiyor. Korkarım ki bu akıntıyı durdurmanın tek yolu onu daha fazla şiddetle karşılamak olacaktır. Ve biz hazır .□ e Finliler kana susamış tek bir tanrı altında birleşmiş bir halkla yüzleşmeye hazır değil. Bir savaşa hazır değiliz."

Annemden tekrar ona bakıyorum. "Peki, şimdi ne olacak? İnsanları nasıl hazırlayacağız?"

İç çekiyor. "Yapamayız Siiri. Bu mümkün değil. Tek yapabileceğim sizi hayatta tutmak. Karnınızı doyuracağım, sizi koruyacağım ve İsveçliler istedikleri gibi gelecekler. Kardeş Abbiørn'ün istediğini söylemesine ve yapmasına izin verilmeli. Onu daha fazla kışkırtmamalısın. Bu güvenli değil Siiri. Bunu şimdi anlıyor musun? Lütfen bana anladığını söyle."

Gözlerimi ona dikeyorum. "Sanırım bir tavşan ailesi olacağız, o zaman, hep saklanacağız, hep yer vereceğiz." Küçümseyerek hıçkırıyorum. "Finlerin Otso'nun kardeşleri olduğunu sanıyordum. Bizler ayıyız, Peder. Biz bir ayıdan kaçmayız.

Ght. Biz güçlüyüz. Topraklarımızı koruruz-"

"Biz ayı değiliz, biz insanız," diye bağıyor. "Ve biz zayıfız... ve açız... ve azız. Ve tanrılarımız bizi terk etti."

Ona inanmak istemeyerek başımı sallıyorum.

Ağır bir nefes veriyor. "O rahibe gitmeni istiyorum Siiri. Ondan özür dilemeni istiyorum."

"Asla," diye tıslıyorum, öfkeli gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Allah kahretsin," diye bağıyor, iki elini masaya vuruyor, tahta fincanları ve kaseleri tıkırdatıyor. "O rahip bir ay içinde güneye gidip Turku'daki İsveçlilere Päijänne Gölü halkının eski tanrılarının geri döndüğünü söylediğini anlattığında ne olacağını sanıyorsun?"

Kollarımı tekrar kavuşturuyorum. "Belki sonunda bizi rahat bırakırlar."

Peder scoffs. "□ at dream, kışın açan bir çiçek kadar beyhude. Rahip Abbiörn dönecek ve yalnız olmayacak. Bir tane işgüzar rahip varken, şimdi üç tane olacak. Ve eğer onların melemelerini dinlemez ve umursuyormuş gibi davranırsak, daha fazlası gelecek: ve . . . sonra on.□ ey kutsal korularımızı yakacak ve fincan taşlarımızı toza çevirecek. Eğer şimdi o rahibin önünde yalvarmazsak, bu köyü başımıza yıkacak. Beni iyi dinle Siiri, Kalma'yı gördüğünü iddia eden bir kızın hakaretini asla unutmayacaktır."

"Kalma'yı gördüm! Baba, gördüğümü biliyorsun-ah-"

Öne doğru hamle yapıyor ve yüzümün yaralanmamış tarafına vurarak beni geriye savuruyor. Titrek bir el ile yanağımdaki lekeye dokunurken gözlerim yaşıyor.

"Yeter, Jari," diye sesleniyor Mummi, sonunda ayağa kalkarak.

Yaptıklarından dolayı onun da benim kadar şok olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum. İki kez gözlerini kırpıştırıyor ve hayal kırıklığıyla homurdanıyor.□ en bana bir silah doğrultuyor. "Sabah ilk iş gidip o rahipten özür dileyeceksin. Ona tanrısı hakkında nazik sorular soracaksın ve o anlatırken sessizce dinleyeceksin."

"Baba-"

"□ yapacaksın, yoksa tanrılar adına Siiri, kışın yüzüne uyana kadar seni kemerleyeceğim!"

Mummi öne çıkar. "Jari, bu kadar yeter-"

"Sessiz ol," diye tersliyor onu. "Milan rahiplerin boynuna ip geçirmesindense benim kemerimi inatçı sırtına geçirmem daha iyi." Göğsü kabarıyor, bakışlarını tutuyor. "Ben

Sana düşünmen bir gece veriyorum ve doğru yapman için dua ediyorum."
Bununla birlikte, baltasını masadan alır ve hışımla dışarı çıkar.

Siiri

"İYİ MISIN?" Annem bana doğru uzanıyor, ama ben onu omuz silkerek masanın etrafında diğer yöne doğru ilerliyorum. "Ne yapacaksın?" diye sesleniyor .

Başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Babanı affet, Siiri."

Kızgınlığım utancımınla karışıyor. "Bana vurdu."

"Korkuyor," diye yanıtlıyor. "Şu anda söylediği hiçbir şey doğru değil. Babanız size Hristiyanlardan uzakta daha iyi bir hayat sunmak için Turku'dan ayrıldı. Ama nereye gidersek gidelim, bizi takip ediyorlar."

"Bu yüzden ayakta durmalı ve savaşmalıyız! Bir ayı köşeye sıkıştığında dimdik durur ve ölümüne savaşır."

Gözleri yaşıyor. Umutsuzluk onun da içinde gizleniyor.

"Ah, anneciğim," diye fısıldıyorum. "Kalbin nerede?"

Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Görünüşe göre, senin güçlü göğsünde atıyor."

"Sizce rahipten özür dilemeli miyim? Herkese yalan söyleyip göl kıyısındaki Kalma değil de şekilsiz Tanrı'nın bir şeytanı olduğunu mu söylemeliyim?"

Mummi düşünüyor, mavi-gri gözleri yüzümü tarıyor. "Hayır," dedi sonunda. ""

"Kemerini almam gerektiğini mi düşünüyorsun? Babamın beni aşağılamasına izin mi vermeliyim?"

Annem cevap veremeden kapı tıkırdayarak açılıyor ve Liisa zıplayarak içeri giriyor, hemen ardından Aksel geliyor. "Tavukları yemledim, Mummi," diye anons ediyor ablam, kedisini aramak için doğrudan merdivene gidiyor.

Aksel masanın üzerine derisi yüzülmüş ve tencereye konmaya hazır bir çift tavşan bırakıyor. "Akşam yemeği için," diyor homurdanarak. en kulübenin arkasına doğru ilerliyor ve kirli kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. "Yıkanmak için göle gidiyorum."

"Bu gece sauna yapmak istiyorum," diye Mummi. "Odunları arabaya koyar mısın?" Aksel, kafası gömleğinin içine sıkışmış bir halde susuyor. "Bugün sauna gecesi değil."

"Ben öyle diyorsam öyledir," diye karşı çıkıyor.

Terli gömleğinden sıyrılıyor ve üzerinde sadece geyik derisinden pantolonu kalıyor. "Anne, kokuyorum ve yorgunum. Yıkanacağım. Yarın sauna yaparız."

"Boş . Siiri ben hallederiz," diye cevap veriyor kendi kendine. "Siiri, gel."

Elimi uzatıp izin veriyorum. Ne yaptığını biliyorum. Saunanın içinde etrafta kimse yokken konuşabiliyoruz.

Aksel omuz silkiyor ve hepimiz dışarıya, zayıf öğleden sonra ışığına çıkıyoruz. Etrafımızda yaprakların yeşili sarı, kahverengi ve kırmızıya dönüşmeye başlıyor. Sonbahar geldi ve uzun sürmeyecek.

Aksel pantolonu ve çıplak ayaklarıyla göl kıyısına doğru yürüyor. Mummi ve ben sağa sapıp el ele saunaya doğru yürüyoruz. Liisa odun taşıma işinde çalıştırılmamak için onu takip etmeye cesaret edemiyor.

Annem ve ben kapının dışındaki yığından birkaç odun topluyoruz. Saunanın içinde aromatik çam kokusu burnuma geliyor. Çizmelerimizi çıkarıyoruz, penceresiz odaya ışık girmesi için kapıyı açık tutuyoruz. Küçük ocağın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, kütükleri yerleştirmeye hazırım. Arkamda Mummi beni izliyor. "Milja bana ne söylediğini anlattı," diye başlıyor. "Bana ne planladığını söyledi."

Kıpırdamadan duruyorum, yarılmış bir tahta parçası ellerimde dengede duruyor.

"Siiri, eski tanrılara dair kanıt aramaya tek başına gidemezsin."

Tahtayı bırakıp ona bakıyorum. "Kanıtı ihtiyacım yok. Bende zaten var. Kalma Aina'yı aldı, bunu kendiniz söylediniz."

"Kalma sana kendini gösterdi diye başka bir tanrının da aynısını yapacağını mı sanıyorsun? Sen kimsin ki eski tanrılar sana yüzlerini gösterecek?"

"Başka bir tanrı çoktan yaptı," diye meydan okuyarak ayağa kalkıyorum. "Ne zaman? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Ne gördüğümden emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Aina kaçırıldıktan sonra ormandaydım. Karanlıktı ve bir ses duydum. biri vardı, Mummi. Bana yardım etti. Sonra gözümü kırptım ve o da tıpkı Kalma gibi gitmişti."

"Kafana oldukça sert bir darbe almışsın," diyor, kaba bir şekilde değil.

Ona ters ters bakıyorum. "Bana dokundu anne. Benimle konuştu."

"Ne dedi?"

"Bana söyledi. Ve bana geri dönmemi söyledi. 'Bize dön' dedi."

Sana ihtiyacımız var."

"Belki de eve dönmeniz gerektiğini söyleyen bir köylüydü-"

Elimi kaldırdım. "Sesi tanıyamadım, Mummi. Bir kadın . Bu köyde karanlıkta bile tanıyamayacağın bir kadın sesi var mı, sen söyle."

Yenilgiyi kabul ederek iç geçiriyor. "Yani, ormanda seninle birlikte başka bir tanrıça olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece kim olduğunu bilmiyorum. Ama belki bana tekrar gelir. Belki Aina'yı kurtarmama yardım eder."

Annem gözlerini bana dikti. "Bana sadece planını söyle, çocuğum."

"Kuzeye gitmek istiyorum," diye cevap veriyorum. "□ burada bir hiisi, kutsal bir koru var. Göl kıyısında iki günlük bir yürüyüş mesafesinde. Babam yıllar önce bizi oraya götürmüştü, hatırlıyor musun?"

Tekrar başını sallıyor.

"Gidip yardım için tanrılara dua edeceğim.□ ey cevap verecektir, Mummi. Vereceklerini biliyorum."

"Siiri, kutsal bir koru aramak için vahşi doğada öylece dolaşamazsın. Bu çok tehlikeli.□ burada avcılar, tuzakçılar ve ormanda yaşayan hayvanlar var.

Elimi omzuna koyarak gülümsüyorum. "En fazla bir hafta yokum. Hiisi'ye gideceğim ve dualarımı edeceğim. Aina'yı geri getirmeme yardım etmesi için bir tanrıya yalvaracağım. Denemek zorundayım. Milja'ya söz verdim."

"Seni asla buna zorlamaz," diye yanıtlıyor annem nazikçe.

Yüzüne bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Annem iç geçiriyor, elini kolumda gezdiriyor. "Bunun imkânsız olduğunu biliyor. Sadece senin kalbini kıracak güce sahip değil. Ama tanrılar aşkına Siiri, o güç bende var." Kolumu daha sıkı kavıyor. "Aina Tuonela'dan başka bir yerde olsaydı, işler farklı olabilirdi. Ama Kalma onu aldı Siiri. O artık bu diyarda değil. Artık hiçbir tanrı sana yardım edemez, çünkü hiçbir aradığın şeyi yapamaz. Aina gitti. Bunu kabullenmelisin."

Dokunuşundan sıyrılıp boş bankın üzerine çöküyorum. Bu gerçekten sonum mu? Sevgili arkadaşım için hiç umut yok mu?

Masanın etrafında annemin bize anlattığı hikâyeleri dinleyerek geçirdiğimiz uzun gecelerin tüm anıları zihnimde dönüp duruyor. Tuonela'ya seyahat eden ve nihai bedeli ödeyen asi maceracı Lemminkäinen'in hikayeleri. Lemminkäinen'in

Don devleri, cüceler ve Kalevala kralları. Ama benim en sevdiğim hikayeler her zaman Ilmatar'ın oğlu ve efsanelerin en büyük şamanı Väinämöinen'in hikayeleri olmuştur. Yeryüzündeki tüm ağaçları o dikti, büyük deniz canavarı Iku-Turso ile savaştı ... ve Tuonela'ya girmek için şamanik büyüsunü kullandı.

□ Burada, ölüm tanrılarını kandırıp diyarları geçerek hayata geri dönmeden önce ölümün sırlarını öğrendi.

Canlı döndü.

"Väinämöinen." Adını bir , bir dua gibi fısıldıyorum. Mummi hareketsiz kalıyor. "Ne olmuş ona?"

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Haklısın. Tuonela'ya girmek için bir tanrıya değil, bir şamana ihtiyacım var. Väinämöinen'e ihtiyacım var."

Başını iki yana sallıyor. "Siiri, o çok uzun zaman önce öldü... tabii gerçekten yaşadıysa. □ e şarkılar onun iç denizlere yelken açmak için bu toprakları terk ettiğini söylüyor-"

"Ama geri dönecek," diye bastırıyorum, ayağa kalkarak. "□ e şarkılar döneceğini söylüyor

-" Nefesim kesildi, her şeyi bir araya getirdim. "Aman Tanrım... ve geri döndüğünde gerçek dini geri getirecek. □ at kehanet, değil mi?"

"Siiri-"

"Güneşler Finlandiya'da doğacak ve batacak, nesiller boyu doğacak ve batacak." Eski şarkının sözlerini tekrarlıyorum. "Onu unutacağımızı biliyordu. Tüm tanrılar biliyordu. Ama halkını kurtarmak için geri dönecek. Bize her şeyi geri getirecek - öğretilerini, bilgeliğini. Gerçek dini geri getirecek ve tekrar tek bir Finlandiya olabileceğiz. Kalevala günlerinde olduğu gibi birlik olabiliriz. Artık anlamsız ölümler, şiddet yok. Ve eğer İsveçlilerle ve onların tanrısıyla bir savaş olacaksa, onları karşılamak için bir olarak ayağa kalkabiliriz. Geri çekilebiliriz. Väinämöinen yanımızdayken nasıl kaybedebiliriz?"

"Aina'yı unuttun mu?" Mummi kaşlarını kaldırarak söylüyor.

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum. "Väinämöinen'i bulacağım ve o da Aina'yı kurtarmama yardım edebilir. □ en Onu buraya geri getirebilirim. İkisini de geri getirebilirim."

"Oh, hepsi bu mu?"

"Anne, tanrılar kıpırdanıyor. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. □ umutsuzluk, bu kayıtsızlık, bu lanet olası kabulleniş, biz böyle . Olmamız gereken kişi değiliz. Ve İsveçliler ilerliyor. □ bizi zayıf görüyor. □ hüçlerine yenik düşmeye hazır görüyor. □ e zaman şimdi. Väinämöinen bizi dönmeli

-"

Ben bu sözleri söyler söylemez ikimizin de nefesi kesiliyor ve birbirimize bakıyoruz.

Annem elimi sıktı. "Ah yavrum, tanrıça ormanda ne dedi?"

"Bize dön," diye tekrarladım. "Sana ihtiyacımız var. Ve o da dedi ki '□ e time has come.

Kurtar bizi."

"Oh, Siiri . . . "

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Şimdi bana inanıyor musun anne?□ at tanrılardan gelen limesajdı. Bunu yapmam gerekiyordu. Onu öldürmem gerekiyor. Bana yardım edecek misin?"

Kendi gülümsemesi düşüyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Sadece şarkıların ne dediğini biliyorum. Bakır tabanlı teknesine bindi ve Kalevala topraklarından uzaklara yelken açtı. Kuzeydeki iç deniz yolunu takip etmiş olabilir, ama nerede bittiğini kimse bilmiyor."

"Zaten kuzeye gitmeyi planlıyordum," diyorum. "Kutsal koruya gideceğim. □ Burada dua edeceğim ve bir araya girmesi için yalvaracağım. □ Väinämöinen'in geri dönmesini bizim kadar istiyor olmalı. □ topraklarını, insanların geri istiyor. □ dualarımızı, bağlılığımızı istiyor. □ hepimizin uyanmasını istiyor Mummi. □ bana yardım edecek."

Bir süre sonra Mummi başını sallar. "Eğer gideceksen, bu gece gitmelisin. □ Ne kadar gecikirseniz, babanızın sizi durdurmaya çalışması ihtimali o kadar artar."

Kalbim küt atıyor. "Bu gece mi?"

"Yolu yeterince iyi biliyorsun," diye cevap veriyor ve dizlerinin üzerine çöküp kalan odunları küçük ocağın içine itiyor. "Uhrikivi için bir bahşış hazırla. Taze bir av hayvanı iyi olur ama altın ya da gümüş daha iyidir."

Bakışlarım kamburlaşmış sırtının kıvrımlarında geziniyor. "Bekle, bu plan çılgınca, Mummi. Neden beni durdurmaya çalışmıyorsun?"

Duraklıyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Çünkü hayatlarımız, ihtiyacı olanlara en çok ihtiyaç duydukları anda yardım etmek için aldığımız risklerle ölçülür." Ayağa kalkıyor ve elimi iki arasına almak için dönüyor. "Aina'yı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Aileni de sevdiğini biliyorum. Halkını sevdiğini biliyorum. Sen tüm kalbinle sevmek ve ercely'i korumak için doğdun." Gülümsüyor, çilli yanağını okşuyor. "Benim vahşi Siiri'm. □ Yapmak istediğin hiçbir şey seni durduramaz. Benim onayımı aldın."

"Geri geleceğim. Kuzeyden dönen her gün batımında beni arayın."

Başını sallıyor, eli hâlâ yanağımnda. "Erkekler uzun zamandır masallarımızın kahramanları. İnsanlara biz kadınların sevdiklerimiz için neler yapabileceğimizi göster. Kuzeye git. Väinämöinen'i bul. Aina'yı kurtar.□ en bize dön. Sana ihtiyacımız var," diye ekliyor gülümseyerek.

"Sanırım korkuyor olabilirim," diye fısıldıyorum, en derin gerçeğimi duymasına izin vererek.

Annem öne doğru eğilip alnımdan öpüyor. "Korkmamak için aptal olmak gerekir, benim cesur kızım... ama yine de gideceksin."

İkinci Bölüm

Şimdi aklım kederle dolu, Bataklıkta ve
anızda dolaşıyor, Çalılıklarda yorgun
dolaşıyor, Kasvetli ormanda dolaşıyor,
Hayatım karanlıkla dolana kadar, Ve
ruhum ıstırapla bembeyaz.

-Rune 4. e Kalevala.

Aina

RÜYALARIM son zamanlarda çok karanlık. Rüyamda bir orman görüyorum. Gece ve ay yok. Bulutlar yıldızları örtüyor ve ben hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Nefes nefese kalırken çıplak ayaklarım yere vuruyor. Ayak parmaklarımdaki her şeyi hissediyorum; yumuşak yosunları, çıtırdayan yaprakları, kökleri ve kayaları.

Koşmuyorum. Koşuyorum. e canavar bana ayak uyduruyor, kırmızı gözleri parlayan devasa, tüylü, siyah bir kurt. at color musallat oluyor , iki damla kan gibi. Tüylü dallar yüzüme çarpıyor. Korkuyla haykırıyorum, sesim havanın soğukluğuyla kırılıyor. Neden kaçıyorum? Neden yalnızım? Siiri nerede? Ön kolumdaki keskin bir ağrı beni uykumdan koparana kadar rüyanın ayrıntıları kayboluyor.

Uyandım.

Bedenim, kollarım ve bacaklarım ağır battaniyelerin altında. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve başımı iki yana çeviriyorum. Büyük bir yatağın ortasındayım, bir yığın kürkün altında sıcacık. Daha önce hiç düzgün bir yatakta uyumamıştım, tahta bir iskelet üzerine inşa edilmiş, tavandan yükseltilmiş bir yatakta değil. Oturuyorum, kürkler belimden aşağı kayıyor. Tuhaf bir odadayım. e yatak bir duvarın ortasında duruyor, çerçevesine kalın perdeler asılmış. Odanın öbür ucunda bir ocak sıcak bir ışıkla parlıyor. Ocağın iki yanında iki küçük, panjurlu pencere var. Odadaki diğer mobilyalar sadece küçük ahşap bir masa ve tek bir sandalye.

Kürklerden birini omuzlarıma sarıyorum ve ayaklarımı yatağın kenarından dışarı kaydırıyorum ve çıplak ayak parmaklarım soğuk, ahşap döşemeli zemine değiyor. Ayaklarım neden çıplak? e son hatırladığım şey, çoraplarım ve kalın çizmelerim vardı. Omuzlarımdaki kürkü açıp aşağı bakıyorum. Sağlam yün elbisem gitmişti. Şimdi üzerimde beyaz bir elbise var. e yakası V şeklinde kesilmiş ve elbise kıvrımlar halinde ayak bileklerime kadar iniyor. Tenime karşı yumuşak bir his veriyor ama bu his beni rahatlatmıyor. Biri beni giydirmek için cırılçıplak soymuş olmalı.

Bu hala bir rüya mı?

Kolumu çimdikledim ve irkildim. Başka bir şey olmuyor. "Uyandım," diye mırıldanıyorum.

Yumuşak ayaklarımın üzerinde kapıya doğru ilerleyip mandalı kaldırıyorum ve biraz itiyorum.

□ Kapı kımıldamıyor. Mandalı tekrar tıkırdatıyorum ve omzumla itiyorum ama kapı kilitli. Giderek artan paniğimi bastırırken göğsüm sıkışıyor. Siiri ne yapardı?

Bir çıkış yolu bul.

Sandalyeyi pencerenin altına çekiyorum ve yukarı bakıp mesafeyi ölçüyorum. Zor bir tırmanış olacak, ama korku ve cesaret aynı ölçüde içimde titreşiyor. Sandalyenin üzerine çıkıyorum ve panjurları içeri doğru çekiyorum. Serin gece havası içeri giriyor ve yeniden kıvılcım çıkarıyor. Ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum ve ancak pervazın üzerinden dışarı bakabiliyorum. Nadir görülen aysız bir gece, gökyüzünde tek bir yıldız bile yok. □ Rüyalarımdeki aynı gece mi? Bu açıdan zemini tam olarak göremiyorum. Yakınlarda başka evler var mı? Bir orman? Bir göl?

Derin bir nefes alarak tüm gücümle yukarı çekiliyor, çıplak ayaklarımla bir yere tutunmaya çalışıyorum. Sağ ayağım kayıyor ve çığlık atıyorum. Sandalyeye doğru eğildim ama ıskaladım, dirseğimi acıyla sarsarak bir takırtıyla zemine düştüm. "Ah, , ah." Topuğuma büyük bir kıymık battı. Dikkatlice çekip çıkarıyorum, bir kenara koyarken yüzümü buruşturuyorum. Yaradan serbestçe kan akıyor.

Tekrar dene, seni aptal.

Siiri'nin kafamın içindeki sesinin bana güç vermesine izin verdim.

Ağlamayı kes ve ayağa kalk. Bu odada ölme ve seni esir alanın ve sen.

Sandalyeye geri tırmanıyorum ve başımı ve omuzlarımı çıkıntıya doğru çekerek zıplıyorum. Bu sefer işe yarıyor. Neredeyse . Ben-

"Ahhh, çok sıcak!"

Acıyla çığlık atıp sandalyeye geri düşüyorum. Kalbim hızla çarpıyor, ağrıyan ellerime bakıyorum. Avuçlarım kıpkırmızı, sanki az önce yanan bir kütüğe gibi. □ e kırmızı renk kayboluyor, avuçlarım normale dönüyor. Kıymığın topuğuma battığı bölgeyi inceliyorum. □ e deri pürüzsüz. Kan yok, acı yok Eşiğe tekrar bakıyorum, paniğim artıyor. Dışarı çıkamıyorum. □ oda benim kafesim.

Pencereyi kapattım. Arkamı döndüğümde, iki elimle göğsümü tutarak korkuyla soluk soluğa kaldım. Birkaç dakika önce masa boştu. Şimdi, içinde bir sürahi vardı.

Ve bir tepsi arpa ekmeği.□ Ekmeğin kokusu ağzımı sulandırıyor. Son yemeğimden bu yana ne kadar zaman geçti?

Soğuk ayaklarımla masaya doğru ilerliyorum.□ e ekmeğin bulunduğu altın tepsi ışığında parlıyor. Önce sürahiyi elime alıyorum ve içindekileri karıştırıyorum. Sadece su.

□Dokunduğum anda altın tepsinin yanında bir fincan beliriyor. Fincanı incelemek için testiği bir kenara bırakıyorum. Boynuzdan yapılmış, ama tabanı , tüy desenli bir şekilde kazınmış. Bu kadar basit bir nesnede hiç bu kadar zarif bir süsleme görmemiştim. Kendime bir fincan dolusu soğuk su dolduruyorum ve bir yudumda içiyorum, şimdiden kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Fincanı bir kenara bırakıp bir somun arpa ekmeğine uzanıyorum, midem gurulduyor. Bir ısırık alıyorum ve bir zevk iniltisini tutuyorum.□ şimdiye kadar tattığım en yumuşak, en iyi öğütölmüş ekmeğ. Gözlerim kapalıyken sanki arpanın yetiştirildiği tarlada duruyormuşum gibi hissediyorum. Güneşin yanaklarımı ısıttığını hissedebiliyorum. Gerçekten büyölü. Ellerimi uzatsam, arpanın kıllı tepelerine dokunurlar mı?

Ekmeği yutar yutmaz bu his sona eriyor. Bir ısırık daha alıyorum ve öğürüyorum, kaygan, keskin küf tadıyla boğuluyorum. Ağzımdaki parçayı tükürüp geri kalanını incelemek için aşığı bakıyorum. Tamamen normal bir somun ekmeğe benziyor.

Diğer iki somun altın tepside bekliyor. Küflü-Ekmeğin tadına bakıyorum ve başka bir somun alıyorum.□ ilk ısırıkta daha da enfes. Lezzetli lokmayı yutarken gözlerim yaşıyor. Ama sonra bir ısırık daha alıyorum ve öğürüyorum, çürümenin iğrenç tadı bir kez daha duyularımı kaplıyor. Ekmeği bir kenara koyuyorum, üçüncü somunu denemekten çok korkuyorum. Eğer sadece bir ısırık alırsam, beklemek zorunda kalacağım. Bir daha ne zaman besleneceğimi bilmiyorum.

Bir ürpertiği bastırarak yatağa bakıyorum.□ Bu garip yerde beni sıcak tutmaya yetecek bir yığın kürk beni bekliyor.

Tap. Tap. Dokun.

Yüksek pencereye bakarken kalbim hızla çarpıyor. Dışarıda biri . Birisi pencereme vuruyor. Yavaşça bir adım ileri atıyorum. Bir kuzgunun ağlamaklı gaklaması baskıcı sessizliği bozuyor ve titrek bir nefes alıyorum. Hızla gergin bir dönüşüyor.

□Pencere pervazımda bir kuzgun var.

Aceyleyle gidip panjuru açıyorum.□ e handsome raven ruffles his

tüyleri ve büyük gagasını tıkırdatarak başını bir yandan diğer çeviriyor. Gözlerinden biri küçük bir dolunay gibi bulutlu ve beyazdır. □ Diğer ise gece gibi siyahtır.

□ Siyah gözleri bakışlarımı yakalıyor ve yine gagasını tıkırdatarak yüksek sesle ötüyor. "Merhaba," diye fısıldıyorum, bir adım geri çekilerek.

□ e ileri geri zıplarken pullu siyah ayak parmaklarındaki keskin pençeler pervazı tırmalıyor, hâlâ etrafına bakıyor. Bu odanın büyüü beni içeride tuttuğu gibi onu da dışarıda tutacak mı?

"Aç mısın, dostum? Biraz ekmek ister misin? var." Masaya doğru bir adım atarak somunlardan birini alıyorum ve küçük bir parça koparıyorum. □ e kuzgun her hareketimi takip ediyor. Normal kuzgunun iki katı büyüklüğünde, neredeyse bir kartal kadar. O meraklı, gözlerini kırpmadan beni izliyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ekmek parçasını pervaza koyuyorum. "Al bakalım dostum."

□ Kuzgun kanatlarını çırpıyor ve öfkeyle ciyaklıyor ... ama kalıyor. "Çok yakışıklı bir ," diye fısıldıyorum. "Annem bana Raven hakkında hikayeler. Kömürden bir tepede doğmuşsun, gözlerin midye incisi gibi. Gagan bir goblinin sivri uçlu okundan yapılmış ... ya da buna benzer bir saçmalık. Senin uğursuz olduğunu söylüyor."

□ Kuzgun kafasını bana doğru eğdi. Neredeyse yüzünü ekşitmiş gibi görünüyor. "Ona katılmıyorum elbette," diye ekliyorum hemen. "Bence kuzgunlar sevimli, zeki kuşlar. Ve bu karanlık yerde benim tek arkadaşım sensin."

□ onu tatmin ediyor gibi görünüyor ve ben de gülümsüyorum. Kanatları parlak, yanardöner parlaklık re ışığında neredeyse parlıyor. Aynı anda yeşil, mor ve mavi, uzak kuzeyde gökyüzünü aydınlatan tilki res gibi. Çok güzel. Benim küçük yemeğimi çabucak bitiriyor, bir lokma ekmeği gagalayarak parçalara ayırıyor ve bittiğinde öfkeyle bana gaklıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Birden fazla lokma yemiş olmasına rağmen, onu hasta ediyor gibi görünmüyor. "Sadece ben o zaman," diyorum yorgun bir iç çekişle ve sonra yüzündeki açık açlık ifadesine gülümsüyorum. "Açgözlü şey. Biraz daha ister misin?" Bir parça daha ekmek ve pencereye dönüp onu pervaza kaldırıyorum.

Yemeğini bitirir bitirmez kanatlarını çırpır ve karanlıkta kaybolur.

"Oh, gitme," diye ağlıyorum. "Lütfen, gitme. Lütfen gitme!"

Ama kuzgun geri gelmiyor.

İki pencere de ardına kadar açık olduğu için odam buz gibi ama umurumda değil. Jaako'nun dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyorum. □ kuzguna bu adı verdim. Küçük kardeşim gibi siyah saçlı ve biraz yaramaz görünüyor. Tahminime göre, buraya son gelişinden bu yana iki gün geçti. İki gündür güneş doğmuyor. Gün batımı yok. □ e ekmeği lanetli kalıyor, böylece her ısmktan sonra ilk tadı ağzımda küf gibi. Midem açlıktan ağrıyor ve yorgunum. Ama uyuyamıyorum. Yılanmak için suyum boşa harcamaya cesaret edemiyorum. En azından re'm hiç ölmüyor. Tam son kütüğümü yaktığımı düşündüğümde, yeni bir yığın beliriyor.

Bu odada kapana kısıldım, kaçmak için bildiğim her şeyi yaptım. Kilidi açmayı, kapının menteşelerini sökmeyi denedim. Diğer pencereden tırmanmayı bile denedim. Düşüp neredeyse bacağımı kırdıktan sonra bu plandan vazgeçtim. Çaresiz, kapıyı çalmaya başladım. □ en Kapıya vurdum, çerçeveyi tıkırdattım. Boğazımın kanayacağını düşünene kadar pencerelerimden çığlık attım. Kapının ardındaki hareketleri dinlemek için saatler harcadım.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Gece vakti çimenlerin üzerindeki cırcır böceklerini ya da su kenarındaki kurbağaları bile. Uzak tepelerdeki kurtların uluması yok. Komşu çiftlikten gelen kahkahalar yok.

Yalnızım.

Bu çok garip bir duygu. Hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Eskiden yalnızlık için dua ederdim," diyorum hiç kimseye. "Siiri'nin ya da ailemin meraklı gözleri olmadan sadece bir an huzur." Küçük bir kahkaha attım, bu itiraftan dolayı bir suçluluk duygusu hissettim. "Şimdi bir kuzgunun dikkatini çekmek için dua ediyorum." Nergislerim durakladı. "Tanrım, deliriyor olmalıyım."

Kendime engel olamayarak tekrar gülüyorum. Çok geçmeden gözlerim yaşardı ve nefesim kesildi. İşte o anda, yatakta iki büklüm yatarken duyuyorum -Kanatların hafif hışırtısı. Pencereye bakıyorum, kuzgun görüldüğünde yatağın kenarına tırmanıyorum. Pencere pervazıma konuyor ve bir gaklamayla beni selamlıyor.

"Merhaba Jaako," diyorum nefes nefese.

□ Güzel bir kuş merakla başını bana doğru eğiyor.

"Oh, sana bir isim verdim," diyorum. "Umarım sakıncası yoktur." Gagasını tıkırdatıyor,

ve gülümsüyorum. "İçeri girmez misiniz?" Sanki bir şeyler içmeye ihtiyacı olan bir gezginmiş gibi masamı ve sandalyemi işaret ediyorum.

Jaako tüylerini kabartarak öne doğru zıplıyor.

"değil," diye yatıştırıyorum. "Dışarı çıkamam ama sanırım içeri gelebilirsin. Eğer gelersen çok memnun olurum. Bir arkadaşım olsun isterim. Orucumuzu birlikte açalım mı?"

Tereddüt ediyor, gergin bir tedirginlikle pervazın üzerinde zıplıyor. Arpa ekmeğimin cazibesine karşı koyamayarak, pencere pervazından sandalyemin arkasına konuyor.

Kalbim heyecanla çarpıyor. "Oh, Jaako, ."

Gagasını tıkırdatıyor, büyüünün onu dışarıda tutamayacağını öğrenmekten memnun görünüyor. Eşikte değil de odada benimle birlikte olması bir şekilde anlamlı geliyor. Artık gerçekten yalnız değilim.

"Keşke bir sandalyem daha olsaydı," diyorum. "□ en oturup eski dostlar gibi sohbet edebilirdik. Sıcak bir çay neler vermezdim. Annem çok lezzetli çaylar yapar; frenk üzümü yaprağı, kurutulmuş ısırgan otu ve melisa, ahududu nanesi. Çay sever misin?"

□e kuzgun sandalyeden masanın üzerine zıplıyor, pençeleri masanın kenarına yerleşene kadar tahtaya vuruyor. Başını boş sandalyeye doğru eğiyor ve ben de sırtıtıyorum.

"Bu sandalye benim için mi?□ teşekkür , Jaako." Oturup kendime bir bardak su dolduruyorum. "Seçeneklerimin oldukça sınırlı olduğunu söylediğim için üzgünüm. Seçenekleriniz arpa ekmeği ya da arpa ekmeği. Ama bana katılma nezaketini gösterdiğiniz için somunu sizin seçmenize izin vereceğim."

Jaako iyi gözleriyle arpa somunlarına bakıyor ve bana inci beyazı olanı gösteriyor.

"Kendine zarar verdin mi?" Gözünü kesen yara izine dikkat ederek mırıldanıyorum. "O gözün dışını görebiliyor musun?" Elimi yana doğru uzatıp sallıyorum. "Bunu görebiliyor musun?"

Jaako başını eğerek siyah gözlerinin elimi görmesine izin veriyor ve gagasını tıkırdatarak onaylıyor.

Tekrar gülümsedim. "Hileci. Eğer arkadaş olacaksak, uslu durmalısın. Hangi somunu paylaşacağımızı seçtin mi?"

İleri zıplayıp gagasıyla bir somuna vuruyor.

"İyi seçim," diyorum ve ona □ Bu kuzgunla konuşuyor olmam ve onun beni anlıyor gibi görünmesi başka bir gün çözeceğim bir sorun. Şimdilik, sadece arkadaşlık için çaresizim. "Umarım kabalık ettiğimi düşünmezsin ama ilk ısırığı ben alacağım." □ e kuzgun ağzıma alabileceğim en büyük ısırığı alırken beni izliyor. Arpanın aromasının duyularımı harekete izin verirken, iniltilerimi susturup tadın tadını çıkarıyorum. Çiğneyip yutuyorum ve ekmeği aramızdaki masaya koyuyorum. "□ e gerisi senin için."

Başını bana doğru eğiyor ve gagasını tıkırdatıyor.

"Benim için fark etmez, gerçekten. İstedğin kadar Daha fazla yiyemem."

Jaako öne doğru zıplıyor ve gagasıyla somuna vurarak onu bana yaklaştırmaya çalışıyor.

"Hayır, yapamam," diyorum tekrar. "Sadece bir ısırık alabilirim."

Kıpırdamadan duruyor, iyi gözleriyle bana bakıyor, muzip yüzüne bir soru yazılmış.

"Sanırım lanetli," diye itiraf ediyorum. "□ ilk ısırığın tadı ... gibi." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve tadı zihnimde canlandırıyorum. "Tadı büyük Sampo tarafından öğütülen ilk arpa gibi. Tadı güneş, toprak ve su gibi. Tadı hayatın kendisi gibi." Gözlerimi açıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum, gülümsemem azalıyor. "Ama ondan sonraki her lokmanın tadı ölüm gibi. □ e eklemek ağzımda çürük gibi ufanıyor. Bozuluyor ve beni hasta ediyor."

□ Kuzgun gagasını tıkırdatır, belli ki tedirgindir, sonra ileri atılır ve yumuşak bir gırtlama sesi çıkarır.

"Her şey ." Elimini uzatıp ipeksi başını okşuyorum. "Bu senin hatan değil. Günde üç somun yiyorum. □ karnımı doyurmak için üç ısırık. Bu da bana seninle paylaşacak kadar eklemek bırakıyor," diye ekliyorum, ona zayıf bir gülümseme vererek. Elimini dürtüyor ve ben de onu tekrar okşuyorum, parmaklarımın güçlü sırtında gezinmesine izin veriyorum. Yüzümü ona yaklaştırıp iyi gören gözüne odaklanıyorum. "Neredeyim ben Jaako? Bu karanlık yer de ne? Tehlikede miyim?"

Bana acıyan bir bakış atıyor ve ben gerçeği biliyorum. Bu garip yerde uyandığım andan beri biliyorum.

Evet, kelimeler olmadan söylüyor. Tehlikedesiniz.

Korkumu yutuyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum, hala onun tüylü sırtını okşuyorum. "Sen zeki bir kuşsun, Jaako. Bir kuzgun için bile zekisin. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. Başka bir durumda, bunu çekici bulabilirdim. Ama bazı kara büyüler beni bu odaya hapsediyor. Büyü beni yavaş yavaş aç bırakıyor. Ve şimdi büyü bana bu kuzgunu hediye etti. Yakışıklı kuşa bakıyorum. "Sanırım annem haklı olabilir," diye fısıldıyorum, elimi ondan çekerek.

Başını bana doğru eğiyor, gözlerinde bir soruyla beni izliyor.

"Bence sen kötü bir alamet olabilirsin."

Jaako bana kızgın bir bakış fırlattı.

Bir dirseğimi masaya koyarak yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum. "Eğer değilsen, bunu kanıtla. Bana yardım et, Jaako. Bu yerde ne kadar büyü varsa, kaçmama yardım etmek için kullan."

Siiri

AİLEMLE AKŞAM YEMEĞİ acı verici derecede sessiz bir havadır. Babam bana bakmıyor ve çocuklar da onun yolundan gidiyor. Liisa bile bu kararlı sessizliği bozmaması gerektiğini biliyor gibi görünüyor. Ben bunu kabullenmeyi seçiyorum. Sessiz olursam kendimi ele vermeyeceğim ya da başımı daha fazla belaya sokmayacağım. Kasemin dibindeki et suyunu bir parça ekmekle silip süpürüyorum, bardağıma biraz daha ren geyiği sütü koyarken anneme başımla selam veriyorum.

"Sauna hazır mı?" Aksel ağzı yahni doluyken mırıldanıyor. Mummi başını sallıyor.

Babam birasından derin bir yudum alarak, "Akşam yemeğinden sonra hepimiz gideriz," diye cevap veriyor. "Ben burada kalmak istiyorum," diyorum sessizliğimi bozarak.

Bütün gözler bana çevrildi. Kardeşlerim babamla benim aramda temkinli bakışlar atıyor. Babam masanın altından bana ters ters bakıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Derslerim erken geldi. Ama size katılmamı tercih ederseniz-" "Hayır," diyor. "Burada kal."

Babam ve erkek kardeşlerim hızla bakışlarını , annem bana onaylayan bir atıyor. Hiçbir şey erkeklerin senin kurslarından bahsetmesi kadar çabuk teslim olmalarını sağlayamaz.

Erkekler gölde yıkanmak için dışarı çıkarken ben de annemin akşam yemeğini temizlemesine yardım ediyorum. Liisa onlara katılmak için dışarıda çırılçıplak koşturmadan önce iki kâseyi de temizliyor. Ön kapı tıkırdayarak kapanır kapanmaz annem bana döndü. "Bence onlar saunadayken sen de gitmelisin."

Elimdeki kâse yığınının yere bırakıyorum. "Şimdi mi? Ama hazırlamadım ki-"

"Öğleden sonra senin için her şeyi hazırladım," diyor. "Ahıra git, ilk saman yığınının arkasına. Orada her şeyin seni beklediğini göreceksin. Ve Halla'yı al.

Güçlüdür ve yaygara yapmaz. Sana süt de verir, eğer

İhtiyacınız var."

Başımı salladım, aniden gerildim. "□ ey'll see me."

"□ ey olmaz. Güney ormanından ve etrafından dolaşın. Onlara söyleyeceğim.

Sen yatağa gittin, ben de Liisa'yı burada benimle yatıracağım."

Gözlerim yaşardı. "Bana yardım ettiğini öğrenecek ve çok öfkelenecek."

"Kızım kocasından korkmuyor. "Kızımın kocasından korkmuyorum." Bir elini önlüğünün cebine sokarak bir çift gümüş bilezik çıkarıyor. "Bunları da al." Bunları daha önce ve bayramlarda defalarca taktığını görmüştüm.□ ey örgüye benzeyecek şekilde örülmüş.

"Yapamam-"

"Yapabilirsin," diye bastırıyor, bileziklerin etrafındaki çengellerimi kapatarak. "Tanrılardan gelen yardım asla ucuza gelmez.□ sahip olduğum tüm gümüş."

"□ teşekkür , anneciğim."

Yüzümü kavriyor, her iki yanağımı da öpüyor. "Güvende kal, benim vahşi kızım. Ve unutma, bazen yapabileceğin en cesur şey ~~savaşmaktır~~.□ e ayı , Siiri. Ama o da kaçır. Saklanır; başka bir gün savaşmak için yaşar."

"Dikkatli olacağım."

"Ve eve, bana gel."

Gümüş bilezikleri bileklerime takarak gülümsüyorum. "Eve geleceğim."

Annemin yardımıyla gizlice dışarı çıkıp evin arkasından dolanıyorum.□ Yeni ay , ben de karanlık avluda koşturup ahıra giriyorum. Samanlığı hızlıca eşeleyip bir çift ağır deri çanta çıkarıyorum. Babam onları pazar günleri güneşe seyahat etmek için kullanır.□ ey ~~yatak~~, yiyecek ve bazı temel pişirme gereçleri içerir. Annemi tanıyorsam, bana bir hafta yetecek kadar yiyecek hazırlamıştır.

Ayrıca sandığın üzerine bir yığın giysi bıraktı. Eski yün elbisemden sıyrılıp bir çift geyik derisi pantolon giyiyorum.□ beli tam oturuyor ama biraz uzun.□ Aksel'in olmalı. bir çift mavi yün çorap geçiriyorum.□ en Ayaklarımı, kalın deri tabanlı ren geyiği kürkü botlarımın içine sokuyorum.□ e Gömlek mavi, uzun kollu yün karışımı, boyundan deri bağcıklı. Neredeyse dizlerime kadar iniyor. Gömleğin üzerine tilki kürkünden bir yelek geçiriyorum. Gömleği ve yeleği deri bir kemerle sabitliyorum ve en sevdiğim bıçağımı kalçama takıyorum. Tavşan kürküyle astarlanmış bir çift eldiveni kemer keseme sokuyorum.

□ Son ürün ise işlemeli bir bantla süslenmiş sade mavi bir şapka.

owers. Gözlerim yaşardı. Bu anneme aitti. Bunu taktığı, sarı saçlarının yüzünü çerçevelediği anları hala aklımda. Şapkayı elime aldım.

Burnumu çekip derin bir nefes alıyorum, belki hâlâ annemin kokusunu, bir anısını taşıyor diye umuyorum. Ama sadece saman kokuyor. Örülmüş sarı saçlarımın üzerine geçiriyorum.

Sonunda hazırım, yükleri genç, bembeyaz bir ren geyiği olan Halla'nın koşum takımına bağlıyorum.□ e elime aldığım son şey yayım ve sadağım. Sadağı karşı kalçama bağlıyorum ve yayı sırtıma asıyorum. Halla'nın kılavuz ipini alarak dilimle küçük bir klik sesi çıkarıyorum.□ e ren geyiği beni ormanın karanlığına doğru istekle takip ediyor.

Gece boyunca ve ertesi sabahın büyük bölümünde kuzeye doğru yol alıyorum, sadece Halla ve ben geçtiğimiz her dereye su içebilmek için dinleniyoruz. Sağlam bir kız, sessiz ve dikkatli. Yanımdan ayrılmıyor. Yürürken, tepemizdeki kalın ağaç örtüsüne bakıyorum.□ sonbahar kısa sürecek; bunu havada hissedebiliyorum. Gevrek ve soğuk, burnumun ucunu yakıyor. Birkaç gün içinde tüm bu yapraklar dökülecek.

Güneş zirveye ulaştığında, yürürken çoktan mantar, yenilebilir yonca ve bir tutam kuzukulağı topladım. Çantamdan çıkardığım birkaç parça kuru ot ve su tulumumdan aldığım birkaç yudum suyla yıkadım.

Halla ve ben seyrek nüfuslu bir huş ağacı ormanında ilerliyoruz, dar beyaz gövdeler puslu mavi gökyüzüne doğru uzanıyor. İpini gevşek bir şekilde tutuyorum, ağız dolusu ot koparmasına izin veriyorum. Duraklıyor, burun delikleri alarmla açılıyor.

"Ne oldu kızım?" Fısıldıyorum.

Halla homurdanarak ipi çekiştiriyor. Gevşek ucu kemerime sokuyorum, sadaktan bir ok çekiyorum ve yayımı omzumdan kaydırıyorum. Görmek çok zor. Bükülmüş beyaz gövdeler gözlerime oyun oynuyor, derinlik algımı karıştırıyor.

□en, duyuyorum.

"Ah Tapio, ormanın büyük efendisi, bizi koru," diye dua ediyorum, sinirlerim okumun tüylü ucunun etrafında kenetleniyor.

□Ağaçların arasından bir ayının alçak, homurtulu iniltisi geliyor. Sesi çok yakın. Çok yakın. Halla onu duyup koklayabiliyorsa, ayının da bizi duyup koklayabileceğine şüphe yok. Çabucak düşündüm: Çantalarım ayının bulabileceği yiyeceklerle dolu.

baştan çıkarıcı. Bir poşet dolusu kurutulmuş şeker bırakıp, yere saçtıktan sonra ters yöne doğru koşabilirim. Tek umudum keskin kokunun cazibesine kapılarak durup araştırması.

□ Sorun şu ki Halla çok daha tatlı bir ödül. Tek başına, ormana sıkışmış ve koşamayan bir ren geyiği mi? Kışa hazırlanan aç bir ayı onu seve seve parçalayacaktır.

Yine o garip iniltiyi duyuyorum. □ e ayı korkmuş ... ve acı çekiyor gibi görünüyor.

□ Finliler için ayı kutsaldır. Biz ona orman kardeşi deriz. Bal palmiyesi. Onu korumak, ormanı onunla paylaşmak bizim görevimiz. Eğer yardım edebileceğim bir yol varsa, onun sıkıntısını duyup yanından geçip gidemem. □ Eğer denemezsem tanrılar beni asla affetmez. Tanrılardan bir iyilik istemeye niyetlendiğime göre, en azından araştırmalıyım.

"Burada bekle," diyorum Halla'yı bir ağaca bağlarken.

□ e ren geyiği hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, ipi çekiştiriyor. "Bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diye uyarıyorum.

Yayıma bir ok yerleştirerek yumuşak adımlarla yaklaşıyorum. □ Ben cılız ağaçların arasından ilerlerken ayı homurdanmaya ve inlemeye devam ediyor.

□ e sesler insan yapımı bir çukurun derinliklerinden geliyor. Toprağın karşı temkinli bir şekilde kenara doğru ilerliyorum. □ e İsteyeceğim son şey dipte açlıktan ölmek üzere olan, korkmuş bir ayının yanına düşmek.

Zeminin dayanacağından emin olduğumda, dikkatle kenardan bakıyorum. □ Orada, derin, toprak çukurun dibinde genç bir boz ayı duruyor. Kokumu almış ve endişeli gözlerle bana bakıyor. Kürkü yüzünün ve kulaklarının etrafında altın sarısı kahverengi, burnunda ise daha koyu. Kocaman pençeleri çamurdan kalınlaşmış. Yorgunluktan pantolonunu indiriyor. Belli ki uzun süredir kendini kurtarmaya çalışıyor.

"Merhaba orman kardeşim," diye sesleniyorum çukura doğru.

Etrafıma baktıkça kızgınlığım artıyor. Buraya kim ve neden çukur açsın ki? □ Yakınlarda hiç köy yok, bu da ayların tehdit olmadığı anlamına geliyor. Ve Otso gururlu ve intikamcı bir tanrı. Ayların ruhu olarak, onların her ölümünü hisseder. Eğer bir Finli bir ayı öldürürse, Otso'nun onuruna bir ziyafet vermelidir. □ e akıllı avcı Otso'ya yalan söyleyecek ve ayının doğal nedenlerle öldüğüne inandıracaktır. Eğer tanrı yatıştırılmazsa, gazabını yağıdıracaktır.

Ona yardım etmelisin, Siiri.

Kafamın içinde Aina'nın sesi var. Söзlerini sanki yanımda duruyormuş gibi net bir şekilde duyuyorum. Her zaman hayvanlar için, yaralı her şey için böyle bir kalbi vardı.

"Tuonela'da size katıldığımda hayatta olmak istiyorum," diye mırıldanarak çukuru çevreleyen ağaçlara bakıyorum.

En azından denemelisin.

Haklı olduğunu bilerek iç çekiyorum. Yapılması gereken tek şey bu. Dizlerimin üzerine çökerek çukurun kenarına eğildim. "Orman kardeş? Burada bir ren geyiğim olduğunu ve ona ihtiyacım olduğunu bilmeni istiyorum. Seni yardım edeceğim ama onu yememeni istiyorum ve gerçekten beni yememeni istiyorum. Eğer sen kendi yoluna, ben de yoluma gidersek, çantamdaki tüm kuru otları sana veririm. Şartlarımı kabul ediyor musun?"

□ Ayı, onayladığını sandığım yumuşak bir homurtu çıkarıyor.

Ayağa fırlıyorum ve kemerimden baltayı çıkarıyorum, nefesimin altında Aina'ya küfrediyorum. □ en En yakın fidana doğru yürüyorum. "□ bşimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey." Gökyüzüne bakıyorum, yaprakların ötesindeki gökyüzünün görüyorum. "Otso, lütfen bana izlediğini söyle. Bunun beni ölüme götürmesine izin verme."

Baltayı iki elimle kavrayarak bir hamle yapıyorum ve bıçağı genç ağacın gövdesine saplıyorum. Ustaca vuruşlarla, bu görev için Ilmarinen'in gücünü ödünç alabilmeyi dileyerek, gövdeyi yavaş yavaş ikiye ayırıyorum. Sallanmaya başladığında, iki elimle iterek düşüş yolunu . Baltayı kemerime geri sokarak, iki elimle gövdeyi kavıyor ve daha yakına sürüklüyorum.

"bak," diye . "Bu ucu sana bırakıyorum."

Devrilen ağaca bir hamle daha yaptığımda kir ve yapraklar ayının üzerine yağıyor ve ağaç birlikte derin çukurun dibine düşüyor.

"İyi misin?" Dalların arasından bakarak sesleniyorum.

□ Ayı cevap olarak homurdanıyor. □ Gövdenin kesilmiş ucu çamura saplanırken, ağacın geri kalanı , üst dallar çukurun kenarını temizliyor. □ Ayı açık ağzından pantolonunu çıkarıyor, keskin beyaz dişleri ağacı incelerken sergileniyor.

"Bak bakalım şimdi tırmanabilecek misin?" diye sesleniyorum ona. "Ve işte ödülünüz." Tilki kürkü yeğimin cebine uzanıyorum ve küçük kurutulmuş el çantasını çıkarıyorum.

sh. Çantayı ona doğru salladım. "Dışarı tırman ve biraz lezzetli sh."

□ Ayı beni şaşkın gözlerle izliyor.

", " diye inledim. "Seni orada kapana kısılmış halde bırakmak istemiyorum. Tırman da güvende olduğunu bileyim."

□ e ayı arka pençeleri üzerinde yükselir ve gövdeye tırmanır. □ e huş ağacı fidanı onun ağırlığının altında sarkar.

"geldiğince çabuk yapsan iyi olur," diye bağıyorum. "Çok ağırsın. □ e fidan kırılacak, ama daha büyük bir ağacı tek başıma taşıyamam."

Bir ayıyla konuşmak aptalca geliyor ama yemin ederim dalların arasından bana bakıyor ve beni anlıyormuş gibi başını sallıyor. Birkaç dakika içinde tırmanmaya cesaret ediyor. Geride duruyorum, bir elimle baltamın tepesini kavıyorum.

"□ at's it," diyorum. ". Yapabildiğin kadar çabuk-ah-"

Ayının büyük pençeleri çukurun üstünü temizlerken geriye doğru tırmanıyorum. □ e dallar hışırdar, gövde eğilir ve kırılır, ses ormanda yankılanırken ayının başı ve omuzları ortaya çıkar. Homurdanarak ve inleyerek pençeleriyle dışarı çıkıyor ve kendini daha düz bir zemine çekiyor.

Kalbim çarpıyor. Tanrım, ben ne yaptım? Şimdi kızgın ve korkmuş bir ayının sadece birkaç adım ötesinde duruyorum. Yüzü bana dönük, açık çenesinden salyalar damlarken burnundan homurdanıyor. Bana bakarken gözleri sıcak bir kahverengiydi. İkimiz de hareket etmiyoruz.

Yavaşça, el çantasını tutan elimi kaldırıyorum. "Al bakalım dostum. Ödülün." Çantanın içindekileri yere silkeliyorum ve sonra silahlarıma dokunmadan birkaç adım geri çekiliyorum. "Sana zarar vermeyeceğim kardeşim. Bunu sana az önce kanıtladım. Lütfen bana zarar verme."

□ Ayının devasa burnu kurumuş yaprak yığınının koparmak için . Homurdanarak yaprakları koparır ve tüm parçaları ortaya çıkarır. □ en yemeye başlar.

"Otso'yu görürsen, senin için ne yaptığımı ona söyler misin?" Ona son bir kez başımı sallayarak söyledim.

Bitmesini beklemeye cesaret edemiyorum. Huş ağaçlarının arasından ayıyı artık göremeyene kadar geri çekilmeye devam ediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, dönüp zavallı Halla'ya koşuyorum. Yaklaşmamı izlerken gözlerini kocaman açarak homurdanıyor.

"Hadi kızım. Buradan gitmeliyiz. □ ayı hala aç olacak." Ayıyla aramıza mesafe koyarak yan yana koşuyoruz. Koşarken, ben

Sadağımdan bir ok çıkarıp ucunu avucuma deriyi kıracak kadar sert bir şekilde bastırıyorum. Elimi sıkıp birkaç damla kanın ormanın düşmesine izin veriyorum. "Yüce Tapio, eğer dinliyorsan kuzenin Otso'yu iyi niyetle kurtardığımı bil. Lütfen beni izin verme."

Halla adımlarını hızlandırıyor, gözleri hâlâ korkudan şişiyor.

"İyi fikir." Oku sadağıma geri koyup baltamı çıkarıyorum. Onu sol elime, Halla'yı da sağ elime alarak daha hızlı koşuyorum, ayıyla aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymaya kararlıyım. "Mutlu musun, Aina?" nefes nefese kalıyorum. "Sana ulaştığımda hayatta olsan iyi olur. Ve ulaştığımda, beni nasıl kötü etkilediğini düşündüğüm hakkında uzun uzun konuşacağız."

Yanımda, Halla sadece homurdanıyor.

Aina

JAAKO'yu iki gündür görmedim. Son küçük ziyafetimizden sonra, kaçmama yardım etmesi için ona yalvardıktan hemen sonra gitti. Bu arada, bu odada hiçbir şey değişmedi. Ekmek ve su. Ekmek ve su.☐ e güneş doğmuyor. Kuşlar . Ağaçlarda bir rüzgar bile yok.

Yalnızım.

İmkansız, sefil bir şekilde yalnız.

Tam yataktan kalkıp bir lokma ekmek yemek üzereydim ki birden tüm oda değişti. Daha önce uzak duvar boyunca sıkışmış sade bir masa ve sandalye varken, şimdi daha büyük bir masa ve büyük, kürk kaplı bir sandalye var. Oranları neredeyse taht gibi. Ve masa bir ziyafet günü için hazırlanmış yemeklerle dolu.

Yataktan kalkıp masaya doğru ilerliyorum. Ellerimi kalçalarımaya koyup ziyafeti dikkatle inceliyorum: Altın bir tepside kızarmış bütün ördek, biberiye ve kaba tuzla tatlandırılmış gümüş bir turna balığı, haşlanmış kök sebzeler, yaban mersinli tartlar, av eti , tereyağı ve çekirdekli reçelli taze çavdar ekmeği, bir sürahi şarap ve mücevher kaplı bir fincan.

☐ tek değişiklik yemek değil. Odanın reyna yakın köşesinde artık ağzına kadar sıcak suyla dolu büyük bir bakır küvet var. Yüzeyinden buhar çıkıyor.☐ Burada bir tabure, bir bez, saçım için bir tarak ve kalın bir sabun kalıbı da var.

Bu bir banyo.

Etrafımdaki tüm bu ihtişama bakarken, rahatlayarak ağlayabilirim. Pencere pervazından gelen bir ciyıklama sesi beni döndürdü. Eşikteki Jaako'ya bakıyorum, göğsü gururla kabarmış. "Lanetli değil mi?"

Tüylü omuzlarını sallıyor ve kalbim küt atıyor. "Bekle, bunu sen mi yaptın Jaako? Bu senin sihrin mi?"

Başını sallıyor.

O odaya girdiğinde sandalyeye çöktüm.☐ e tips of his

Masanın kenarına konarken tüyleri omzuma değiyor. "Bunu nasıl yaptın?" Güçlü sırtını okşayarak fısıldıyorum. "Kapıyı benim için açabilir misin? Beni dışarı çıkaramaz mısın?"

Gagasını tıkırdatırken bakışları kederli bir şekilde durur.

Hayal kırıklığı gözyaşlarımı geri kırıyorum. Nank r görünmek istemediğimden, "Bu kadarı yeterli," diyorum. "şimdilik, tanrılar bunun fazlasıyla yeterli olduğunu biliyor." Gözlerimi kapatıp şükranla ellerimi kaldırıyorum. "Ilmatar, kutsanmış anne, bu lütuf için teşekkür ederim. Ve dostum Jaako için de teşekkür ederim."

Ziyafeti birlikte paylaşıyoruz. Her lokma çok lezzetli.  e ördek ağzımda eriyor, turna balığının derisi çıtır çıtır, yaban mersinli tart tatlı. Elimde olsa her şeyi yedim. Bir kaya devi gibi ağzımı sonuna kadar açar ve masayı mumlarıyla birlikte yutardım.  onca gün ekmek ve suyla beslendikten sonra bu kadar a ım işte.

Yemek yerken keyfim yerine geldi, Jaako'ya Siiri'nin hikâyelerini ve birçok talihsizliğimizi anlattım.  e yaz terk edilmiş bir tilki yavrusu bulduk ve onları ellerimizle büyüttük.  e gündönümünde babasının arpa birasıyla sarhoş olduk ve dolunayın altında çıplak dans ettik. Erken gelişmiş küçük kardeşlerimden ve annemin bitki bahçesiyle ilgilenmekten bahsediyorum.

  Kuzgun her kelimeyi dikkatle dinler. Bence Siiri'den bile daha iyi bir dinleyici. Oyle olmalı, çünkü Siiri'nin konuşma yeteneği var, bu da hikayelerimi süslemek ve kendince gülmek için sürekli sözümü kesmesi anlamına geliyor.

Ilık banyoya girdiğimde Lintukoto'dan bahsediyorum. "  ey ~~bu~~ cennet diyor," diyorum kendimi sıcak suyun içine bırakırken. "  e cüceler ağaçlarla ~~bu~~ her yıl kuşların dönmesi için burayı hazırlıyorlar.  ey tüm kuşların kışın orada, gökyüzündeki yıldızların yolunu izleyerek dünyanın en uzak ucuna gittiklerini söylüyorlar. Hiç gittiniz mi?"

Jaako taburenin üzerindeki t neğinden tüylerini kabartıyor.

Sabun kalıbını kollarımda aşağı yukarı sürükleyerek i  geçiriyorum. "Hayır, , değil mi? Kuzgunlar kışın gitmez. Sen de benim gibisin, tüm Finliler gibi. Gitmemiz gerekirken kalırız.  e sert r zg rlar buz ve kar getirir, her şey solar ve ölür ve biz yine de kalırız. Güneş bile bizi terk eder."

Kolumdaki keskin bir acı yüzümü buruşturmama neden oldu. Bu odada ilk uyandığımda hissettiğim acının aynısı. Kolumu sudan çıkarıp ışığa doğru eğdim.

Ön kolum morarmış. Dört uzun şerit halinde silik izler. Sabunu küvetin dibine bırakıp doğruluyorum ve sol elimi uzatıp izleri kapatıyorum.

Parmak izleri.

Nefesim , elimi bırakıyorum. İsteğim dışında yakalanıp tutulmanın morluklarını taşıyorum ama nasıl ya da neden oluştuklarına dair hiçbir şey hatırlamıyorum.□ Beni rahatsız eden tek rüya, karanlıkta parlayan kırmızı gözleriyle beni kovalayan bir kurdun rüyası.

Ama kurtların çenesi yoktur.

Jaako tünediği yerden kasvetli bir şekilde bana bakıyor, siyah gözleri çürüklerime kilitlenmiş. Üzerindeki öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum.

"Dışarı çıkmam lazım." Öne doğru eğildiğimde su şırıldayarak bakır küvetin kenarlarından taşıyor. "Jaako, yemek ve banyo güzel hediyeler ama yeterli değiller. Bunu görmek gerek. Buradan kaçmama yardım etmelisin."

Gagasını tıkırdatıyor, benden kapıya doğru temkinli bir bakış atıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim boğazımda. "Jaako... şu kapıyı açabilir misin? Bu senin gücün dahilinde mi?"

Hayal kırıklığı olduğunu düşündüğüm bir şekilde omuzlarını düşürüyor.

Bir an düşündüm, yakışıklı yüzünü inceledim. "□ ey kuzgunların haberci olduğunu söyler.□ ey hikayelerin ve şarkıların zamanından öncesine ait derin bir büyüye sahip olduğunu söyler. Goblinler tarafından dövülmüşsün, onların zeki yaratıklarısın. Kapının ardında mı bekliyorlar, Jaako?"

Bana o uyumsuz gözlerle bakıyor.

Bakır küvetin kenarlarını kavriyorum. Aramızdaki havada buhar dönüyor. "Bu yerde ne gece ne de gündüz var. Ağaçlarda rüzgar fısıltısı yok. Ağaç olmadığı için mi? Gece yok çünkü ben onu göreceğim kadar dışarıda değilim? Şimdi söyle bana dostum, bir dağın derinliklerinde miyim? Burası karanlık bir goblin ambarı mı?"

Jaako hayır der gibi gagasını tıkırdatıyor.

Küvetin duvarına yaslanıyorum. Kollarımı dizlerime dolayarak yakışıklı kuşa bakıyorum. Göğsümde gergin bir his kıvrılıyor. Onunla tanıştığım beri ilk kez ona güvenemeyeceğimden korkuyorum. "Eğer bir goblin dağının derinliklerinde değilsem ve Lintukoto'da da değilsem, o zaman başka bir karanlık diyardayım demektir." Benim

Beni uyanık tutan düşünceyi yüksek sesle söylememe izin verdiğimde derim diken diken oluyor. "Jaako, ben öldüm mü? Bu ölüm mü?"

□ Bu sözler söylenir söylenmez kuzgun tabureden havalanır ve Açık pencereden girip sonsuz gecenin içinde kayboluyor.

"Hayır, Jaako-bekle-" Ayağa kalkıyorum, her yere su sıcıyor. "Jaako, lütfen geri gel!"

Bir cevaba çok yakın hissediyorum. Nerede olduğumu bilmek zorundayım. Bana ne olduğumu ve neden olduğumu bilmeliyim. Elbette, eğer ölmüş olsaydım, öldüğümü hatırlardım. Ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Elbisemi yataktan almak için dönüyorum ve hareketsiz kalıyorum. Beyaz elbisem gitmişti. Onun yerine altın gibi dokunmuş bir kumaştan yapılmış yeni bir giysi var. Yatağa yaklaşıyorum, kumaşa temkinli bir elle dokunuyorum. Bu Jaako'dan başka bir hediye mi?

"Aman Tanrım." Parmaklarım elbisenin üzerinde geziniyor. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, sanki usta bir dokumacı som altını iplik haline getirmenin bir yolunu bulmuş gibi... ama kumaş metalik ya da ağır hissettirmiyor. Havadan daha hafif. Üst bedeni meşe palamudu ve meşe yapraklarından oluşan sanatsal bir nakış kaplıyor. Eteğin ön kısmında gümüş iplikle işlenmiş orman yeşili kumaştan bir panel göze çarpar.

Hayatımda gördüğüm en güzel elbise. Garip bir şekilde, danteller arkadan bağlanıyor. Bir kadın arkadan bağcıklı bir elbiseyi nasıl giyebilir? Titreyen ellerimle bağcıkları gevşetip elbiseyi başımın üzerine geçiriyorum. Kalçalarımın etrafından dolanıp fısıltıyla sahile iniyor ve ayaklarımda bitiyor. İplere ulaşmak ve bağcıkları sıkıca çekmek için arkamda garip bir esneme hareketi yapmam gerekiyor.

Yatağın üzerinde beni iki hediye daha bekliyor.□ ilki mavi, deri tabanlı, bağcıkları kurdeleli bir çift terlik. Yatağın kenarına oturup onları giyiyorum.□ ey de mükemmel bir t. Ayak parmaklarımı gülümseyerek oynatıyorum.□ e Yatağın ~~üzerine~~ hediye güzel, beyaz, tilki kürkünden bir şal. Etolün üzerinde mücevherli tokaları olan kısa bir altın zincir, siyah ve yeşil renkli büyük parıltılı taşlar var. Bir keresinde zengin bir tüccarın karısının da benzer bir şey giydiğini görmüştüm. Şalı omuzlarımdan geçiriyorum ve mücevherli tokalarla göğsümde sabitliyorum.

□ Jaako'nun kanat çırpma sesi dönmeme neden oluyor. "Bu da mı sendin? Jaako, çok güzeller. I-"

Ciyaklayarak odaya giriyor ve sandalyemin üzerine düşüyor.

"Neyin var?" Ona doğru bir adım attım.

Jaako'nun gözleri yeni elbiseme bakarken çaresiz. Sandalyenin arkasında tedirgin bir şekilde zıplıyor.

"Jaako, ne-"

Havalanmadan önce tüyleri diken diken olur, kapıya doğru süzülür ve sandalyeye geri döner.

"Jaako-"

Sıkıntı içinde gıkıyor, tekrar yapıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Hayır ... hayır, bu sendin, değil mi? e elbise, ayakkabılar ... sendin."

Başını sallıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, ellerim etolün yumuşak kürkünü okşuyor. "Jaako ..." Artık gerçeği biliyorum. Çok net görüyorum. "O kapının açılmasını istemiyorsun, değil mi? Açılmasını istemiyorsun çünkü burada daha güvende olduğumu biliyorsun. . . değil mi? Biri mi geliyor, Jaako? Kapı açılmak üzere mi?"

Bakışları benden kapıya doğru kayıyor. Neyin geldiğini biliyor. Kimin geldiğini biliyor.

Bir adım öne çıkıp ona uzanıyorum. "Lütfen beni bir daha terk etme. Burada benimle kal."

Arkamdan metalin tahtaya sürtünürken çıkardığı eşsiz ses geliyor. Birisi ağır sürgüyü söküyor. e kapı açılmak üzere. Korku beni alt etmekle tehdit ediyor.

"Beni bırakma Jaako," diye fısıldıyorum. "Başımıza ne gelirse gelsin, onunla birlikte yüzleşeceğiz."

Ama kuzgun son bir kederli gıklamayla açık pencereden tekrar havalanıyor ve beni kaderimle yüzleşmek üzere yalnız bırakıyor. e kapı gıcırdayarak açılıyor.

Siiri

İYİ ZAMAN GEÇİRİYORUM. Dün bütün günümü bir ayı beni kovalıyormuş gibi koşarak geçirdim. Ayılar genellikle insanlarla uğraşmaz ama insan asla çok dikkatli olamaz. Eminim zavallı Halla'yı da sık sık omzumun üzerinden bakıp aç canavarın izini sürerek tedirgin etmişimdir.

Ama ayı dünün sorunuydu. Bugün kutsal koruyu bulacağım gün.

"Bize ne oldu kızım?" Ren geyiğine soruyorum, patika boyunca bulduğum son elmaları onunla paylaşıyorum. □ e ren geyiği sulu esh'i çıtırdatıyor, yanımda yürürken küçük parçaları yosunlara bırakıyor.

"Eskiden krallarımız vardı," diyorum omzunu okşayarak. "Ve aramızda dolaşan tanrılar. □ ey bizimle eski dostlar gibi yemek yer, yaralarımızı sarar, ölülerimizin yasını tutardı. Tahılı altına çeviren sihirli bir değirmenimiz vardı. Taştan kaleler inşa ettik. Bizler savaşçıydık. Büyük savaşlar yaptık ve kazandık. Şimdi kimiz biz, Halla? Tanrılarımız yüzlerini bizden saklarsa kendimizi nasıl yeniden bulacağız?"

□ Ren geyiği sadece .

"Bunların hiçbirini tanıdık gelmiyor," diye itiraf ediyorum, etraftaki ağaçlara bakarak. "Buraya babamla geldiğimde ilkbahardı. □ e orman bir mevsimden diğerine çok farklı görünüyor. Ve neredeyse on yıl oldu," diye ekliyorum. "Ama yakın olmalıyız."

Hissedebiliyorum; bir keskinlik havayı karıştırıyor. Kollarımdaki tüyleri ne kaldırıyor.

□ Dilimde bir tat var, tatlı ama metalik, kan gibi. Bu hissi hatırlıyorum. Ağzımdaki bu tadı hatırlıyorum. Bir elim yayımı, diğeri Halla'nın kurşununu kavırıyor ve eşit bir nefes alıyorum. Aynı anda duraklıyoruz, ikimizin de başı dönüyor. Benim gözlerim ağaçların arasından bakarken onun kulakları dikiliyor.

□ e yapraklar tepede kalın ve güneş bugün zayıf, fırtına bulutlarının ardına gizlenmiş. □ e havada kar kokusu var.

Halla'nın ipine daha sıkı sarılıyorum. "Sen de duyuyor musun?" Halla dişlerini usulca gıcırdatırken burun delikleri açılıyor.

□ Kuşlar dallarda cıvılamayı bıraktı. Bu genellikle fırtınadan önce olur. Ama rüzgârın kokusunu alıyorum: Kar yağmasına saatler, hatta günler .

Halla ve ben bakıştık.

", " diyorum, ipini çekiştirerek. "Çok yaklaştık."

İpinin çekilmesine direnmiyor, yüzü hala bir çift karaağacın arasına bakıyor. Daha fazla güneş ışığının gölgelikten süzülmesini dileyerek bakışlarını takip ediyorum. □ Rüzgâr aniden yön değiştiriyor, karaağaçların arasından eserek sırtıma vuruyor. Keskin bir nefes alarak, kendimi ağaç çiftine gerçekten bakmaya bırakıyorum. □ ey uzanıyor, dalları buluşuyor, doğal bir kemer oluşturmak için birlikte kıvrılıyor.

İkisinden en yakın olanına yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Uzanarak, gövdeye oyulmuş soluk desenin izini sürüyorum. Geometrik parşömen işine benziyor. □ e desen diğer karaağaca da yansıtılmış. "Bu kapı girişi," diyorum ren geyiğine. "Zeki kız. Bulmuşsun."

Halla'nın ipini tekrar çekerek benimle birlikte ilerlemesini istiyorum. Kemerin altından geçiyoruz ve kollarımdaki tüm tüyler yeniden diken diken oluyor. Durup etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey değişmemiş ama yine de her şey farklı hissettiriyor. Karaağaçların arasından geriye bakıyorum. □ e orman aynı görünüyor. Ama burada hava daha yoğun ve ağaçlarda tek bir kuş bile cıvılamıyor. □ e sessizlik sağır edici, neredeyse saygılı.

", " diyorum Halla'ya.

□ e ağaçlar sıra halinde devam ederek bizim için açık bir yol oluşturuyor. □ e her iki taraftaki zemin yemyeşil eğrelti otlarıyla kaplı, orada burada liken kaplı kayalarla noktalanmış. Yumuşak ayaklarımın üzerinde yürüyorum, gözlerim karanlığa alışırken bakışlarım etrafta geziniyor. "hâlâ hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum ona.

Tam önümüzde, üçüncü bir büyük karaağaç yolumuzun üzerinde duruyor. Bu ulu ağacın dibindeki gölgelere bakıyorum. Bu tek bir karaağaç değil; iki tane. □ e gövdeleri yan yana dikilmiş ve taş bir kemerin etrafında büyümeleri sağlanmış.

□ e kemerli geçit, gövdelerin ağırlığından içe doğru katlanarak bükülmüş ve ufalanmış halde duruyor. Benim boyumdaki bir insanın geçebileceği genişlikte bile değil. Onni'nin boyunda bir adam asla geçemez.

□ Karaağaçların etrafındaki çalılar sık, gölgeler derin, beni engelliyor.

ötesini görebiliyorum. İç çekerek ren geyiğine dönüyorum. "Üzgünüm kızım. Burada beklemen gerekecek." İpini boynuna geçirip bir dizimin üstüne çökerek onu topallatıyorum. Aksel'in bana öğrettiği düğümü kullanıyorum. Yeterince sert çekerse, kendini kurtaracaktır.

Onu bir kez daha okşadıktan sonra devasa karaağaca dönüyorum. Yayımı çantama asıyor, baltamı ve uzun avcı bıçağımı çıkarıyorum. İzlendiğim hissinden kurtulamıyorum.

Sağ elimde baltam, sol elimde bıçağımla çömeliyor ve dar, yıkık kemerli geçitten yana doğru ilerliyorum. "İlmatar, koru beni." Kalın köklerden oluşan bir arapsaçına neredeyse takılıyordum. Ayaklarımı yere sağlam basıyorum, silahlarımı daha sıkı kavriyorum ve etrafıma bakıyorum. Şimdi kızılağaçlardan oluşan bir korulukta duruyorum.□ cılız, liken tozlu gövdeleri gökyüzüne doğru uzanıyor, birbirlerine o kadar sıkıca sarılmışlar ki neredeyse büyük bir açık hava tapınağının dört duvarını oluşturuyorlar.□ dalları çatıyı oluşturuyor. Zayıf, fırtına grisi ışık yaprakların arasından süzülüyor.□ ey sessiz rüzgarda tüm açıklık boyunca sallanıyor, sanki suyun altındaymışım gibi.

"Bu çok güzel." Yarım dönüş yaparken kalbim çarpıyor.

□ Kızılağaçların da insanlar gibi söylenir. Bizim gibi kanar, yaralarından akan kan gibi kırmızı bir reçine damlar.□ e hikayeler, fae'lerin kızılağaçları değişen bebekleri devlere dönüştürmek için kullandığını söyler. Eve döndüğümüzde, boya ve boyalarda kullanmak için ağaç kabuklarını kaynatırız. Aina'nın annesi bize kızılağaç yapraklarının büyücülüğe ve kötü şansa karşı bir koruma görevi görebileceğini öğretti.

Gözlerimi kısarak açıklığı araştırıyorum.□ e eğrelti otları büyük, bazıları neredeyse bel hizasına kadar büyüyor. Bir kadının sessiz hıçkırıkları kulaklarıma çarpıyor, doğaüstü sessizliği kesiyor. Bıçak ve balta elimde, birkaç adım daha yaklaşıyorum. Korunun uzak ucunda bir kadın dizlerinin üzerinde dinleniyor. Çok iyi uyum sağlamış. , koyu kahverengi saçları sırtından aşağı serbestçe dökülüyor. Vücudu eğrelti otlarının arasında saklı kalıyor.

"Alo?" Yavaşça sesleniyorum.

Omuzları hareketsizleşiyor, hıçkırıkları kısa kesiliyor. Ayağa kalkmasını bekliyorum. Bağlanmamış saçları toprak gibi koyu, dallar ve yapraklarla boğulmuş. Dizlerinin üzerine çökse, gözlerimin önünde kaybolacaktı. Sadece ağlaması onu veriyordu.

O nereden geldi? Mummi bu ormanlarda yaşayan cadıların hikâyelerini anlatır. Ajatar gibi avcılarını avlayan, yollarını şaşırtan ve

Onları ormanın derinliklerine çekiyor. Çocukları da çalıyor, onları kalın yosun örtülerinin altına saklıyor. Çocuğun hemen yanında dursanız bile çığlıklarını duyamazsınız.

İçim ürperdi. Bu silahları hiçbir şey için bırakmayacağım. "İyi misin?" Bir adım daha yaklaşarak sesleniyorum.

"Burada olmamanız gerekiyor," diye cevap veriyor kadın, hâlâ arkası dönük bir şekilde.

"Hiisi kutsal bir mekândır," diyorum. "Herkes uhrikivi'nin önünde durabilir ve tanrılarla bir araya gelebilir."

"□ Burada artık tek bir tanrı var," diye yanıtlıyor sesi öfkeyle titreyerek. "Ve o bizim gibilerle iletişim kurmuyor." Yavaşça elini kaldırarak büyük bir taş sunağın bulunduğu yeri işaret ediyor.

Onun yanından bakıyorum ve nefesim kesiliyor, kalbim sıkışıyor. "Aman Tanrım, ne yapmışlar?"

□ Kadın , unutulmaz güzellikteki yüzü ıstırapla buruşmuş. Gözleri gece gibi siyah, teni süt gibi solgun. Kaşlarını çatarak beni içeri aldı.

Dar omuzlarından sarkan tuhaf, yosun rengi cübbesine dikkatle . Ama sadece yosun gibi görünmüyorlar; onlar yosun.□ tüylü ve yeşiller, likenle tozlanmışlar. Tüylerden oluşan bir kolye boynunu çevreliyor, görünüşe göre ormandaki tüm kuşlardan yapılmış, omuzlarının etrafında daha küçük tüyler ve aşağıda daha uzun tüyler var, göğüslerinden sarkan altın kartal tüylerinden bir spreyle bitiyor. Karışık sarmaşıklar beline dolanarak bir kemer oluşturuyor ve ayaklarına kadar iniyor.

"□ ey de led it," diye bağıyor.□ e üstümüzdeki gökyüzü kararıyor ve rüzgar ağaçları sallıyor.

Kutsal taşımızın tepesine tünemiş yeni ilaveye bakarken öfke göğsümü yakıyor.□ Burada, zayıf güneş ışığının aydınlatığı, uhrikivi'nin tam ortasında, üzerine uğursuz bir gölge düşüren bir haç var.

□ Hıristiyanlar buradaydı. Köyler arasında seyahat ettiklerinde yaptıkları şey bu mu? Kutsal korularımızı arayıp hepsini kendi tanrıları için mi talep ediyorlar? Babam beni bu konuda uyarmıştı. "dilerim," diyorum kadına. "Çok özür dilerim."

_"

Bana hırlıyor, sesi ağaç dallarının kırılmasına benziyor. "Özrün benim için filizlenmeyecek bir meşe palamudu kadar değersiz."

"Lütfen, ne yapabilirim-"

"□ ey babamın evini kirletti!" diye bağıyor. Yüzü kararıyor, süt beyazı teni gözlerimin önünde bir ağacın kabuğuna dönüşüyor. Gözleri daha kararıyor.

Tanıma duygusu işliyor, sanki ben de bir ağaçmışım gibi olduğum yere kök salıyorum. Ellerimi açıp iki silahımı da yere bırakıyorum. "Tanrıça, lütfen," diye yalvarıyorum. "Sana yardım etmeme izin ver-"

Öne doğru atılıp kemikli elini boğazıma doladı. "Yardıma ihtiyacım yok, inançsız kişi."

Kalma'nın gibi siyah, unutulmaz gözlerine bakarken elim bileğini kavıyor. Ama ölüm cadısınıninkilerden farklı olarak, bu gözlerde bir ruh parlıyor. O bir ölüm tanrıçası değil, bir yaşam tanrıçası. Onun Tellervo olabileceğine inanıyorum, ormanın kralı Tapio'nun kızı. O ağaçların çobanı.

"Buradasın," diyorum, o beni sımsıkı kavrarken bile umut dolu gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Geri geldin-"

"Ben hiç gitmedim," diye tıslıyor. Güneşte olgunlaşmış ahududu ve ardıç gibi tatlı kokuyor. "□ e ölümlüler bizi hak etmiyor," diye ekliyor boğazımı sıkarak. "Solucanlar gibi çamurda çalışıyorlar, ağaçlarımı köklerinden söküyorlar.□ ey eskiden doğayla bir bütün olarak yaşardı. Şimdi sadece alıyorlar." Her kelimede boğazımı daha da sıkıyor. "□ ey hiçbir şey kalmayana kadar alacaklar."

"□ en onlara tekrar sizinle nasıl bir bütün olarak yaşayacaklarını öğretin," diyorum. "Bize geri dön, Tellervo. Bize şefkatli yüzünü göster. Merhamet elini uzat-ah-"

Tekrar hırlıyor, güçlü kolu beni sanki bir ağacın dallarına takılmış bir sincaptan biraz daha fazlasıymışım gibi yerden kaldırıyor. "□ ey'in artık bana ihtiyacı yok," diye bağıyor. "□ ey'in bu toprakları azgın ~~le~~ gibi kasıp kavuran yeni tanrıları var. Hepimizi tüketecek, yakıp kül edecek." Siyah gözlerinin içinde amlar dans ederken sözleri kehanetle çınlıyor. "□ ey beni burada çürümeye terk etti."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve onun eline güçsüzce vuruyorum. Hava almam lazım.

"Sen-bizi bıraktın-
önce," diye törpüledim.

Elini açıyor ve ben yere düşüyorum. "Bu ne cüret!"

Ayaklarımın üzerine yuvarlanarak öksürüyorum. Boğazıma masaj yaparken geri çekiliyorum. "Bizi ilk sen terk ettin Tellervo. Sensiz biz bir hiçiz. Sensiz, asmada çok uzun süre bırakılmış meyve gibi zayıflar ve solarız. Bize geri dön. Bize yollarını öğret, tanrıça."

Tekrar tıslıyor. "İnsanlar yağmacıdır.□ ey kök-

□ merhametime layık değilsiniz!"

"□ en inancını kaybeden sadece biz değiliz," diye karşı çıkıyorum.

Gözlerini kırptırıyor, parmaklarının kabukları yanlarında kıvrılıyor.

bir adım atıyorum. "Ama bize yardım edebilecek biri var tanrıça.

Tüm inancımızı geri getirebilecek biri..."

Tellervo, birçok kuşun kanat çırpışına benzeyen bir telaşla insan formuna geri döner; teni solgun, koyu renk gözleri geniş ve meraklıdır. "Kim?"

"Väinämöinen.□ e efsanenin büyük şamanı, çağların bilgeliğinin koruyucusu."

Birkaç santim uzaklaştı. "□ at şaman kayboldu. Bizi uzun zaman önce bu kadere terk etti."

"Ama onu bulmama yardım edebilirsin," diyorum mesafeyi aşp onun yanına giderken. "□ e şarkılar onun dönüşünü müjdeliyor. Kaybedilen her şeyi geri getirecek. Yeniden tek bir halk olacağız, Tellervo."

Başını sallıyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama nereye gittiğini biliyor musun?" Bastırıyorum. "İç denizde kuzeye mi yelken açtı? Kuzeye gitmeye devam edersem onu bulabilir miyim?"

Gözlerini bana dikti. "Sert kış güneyi kasıp kavururken bile kuzeye mi gideceksin? Hâlâ yaşadığına dair hiçbir kanıtınız yokken Väinämöinen'i aramaya mı gideceksiniz?"

"Sevdiklerimi korumak için her şeyi yaparım," diye cevap veriyorum, şüphesi karşısında karınca kararınca.

Bir an düşündü, beni tepeden tırnağa süzdü. Karanlık bakışları morarmış alnıma yerleşiyor. Kemikli parmakları değişiyor. Kıpırdamadan durmaya çalışarak irkiliyorum. "Karşılaştığın ilk ölümsüz ben değilim," diye fısıldıyor, nefesi yanağımda serinliyor. Yakınıma eğilip derin bir nefes alıyor, sesi göğsünde çınlıyor. "Teninde ölüm büyüünün kokusunu alıyorum. Ekşimiş, iğrenç bir çürük. Sana dokundu mu?"

Başımı tutuyorum. "Denedi."

Tellervo sanki etkilenmiş gibi gülümsüyor.

"Lütfen, tanrıça. Väinämöinen'i bulmam gerek. Arkadaşım da kayıp," diye itiraf ediyorum. "Onu bulmalıyım. Onu eve getirmeliyim. O bana yardım edebilir."

"Hayır dedim." Elindeki toprak lekeli çenesini yüzümden indiriyor. "Özür dilerim,

cesur biri, ama kayıp bir şaman gerçekten bulunamaz."

"O zaman kehanetini de yerine getiremez," diye cevap veriyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Ve insan ancak bulunana kadar kaybolur."

"Bir şaman sadece bulunmayı istemediği için kaybolur," diye düzeltiyor. "Ve benim yolum beni kuzeye götürmüyor." Sesi gerçeklikle çınlıyor.

"Ama beni kuzeye götürüyor mu?" Kolunu tutmaya cesaret ederek soruyorum. "Geleceğimi görebiliyor musun, tanrıça?"

Bakışları yosunlu kolundaki elimden morarmış yüzüme doğru kayıyor. Kaşlarını çatıyor. "Bırak beni ölümlü. Ben babamın ormanının çobanım. Ben bir kahin ya da kâhin değilim ki bana görünmeyi görmemi ya da bilinmeyi bilmemi emredebilesin."

Elimi ondan çekiyorum. "Ama az önce kendi geleceğini önceden haber verdin. Yolunun seni kuzeye götürmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü oraya gitmek istemiyorum." Son bir kez başını sallayarak uzaklaşır.

"Lütfen, bekle-"

Kuş tüylerinin girdabında kaybolmadan önce ancak üç adım atabiliyor.

□Ayaklarımın dibinde yere yığıldı.

"Tellervo?" Sessizliğin içinde sesleniyorum. Her yere bakıyorum ama o yok. Omuzlarım çöküyor ve çılgılık atma isteğimi bastırıyorum. Tek başımayım. Bu arada, Aina hayal bile edilemeyecek dehşetlere katlanarak benim onu bulmamı bekliyor. Kendimi güçsüz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. Gözlerimi yabancı tanrının sembolüne dikiyorum. Bir hırıltıyla ileriye doğru yürüyorum, eğretili otlarını iterek sunağın dibine ulaşıyorum.

Ellerimi likenle işaretlenmiş taşın üzerine koyarak, üzerine tırmanıyorum. Dizlerimin üzerinde haçı inceliyorum. Yaklaşık bir metre boyunda, uhrikivi'ninkinden daha hafif bir taştan yapılmış. Örgümü omzuma atıyorum, ellerimi haçın üzerine koyuyorum ve itiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"," diye mırıldanarak taşı bir kez daha itiyorum.

□Haç hareket etmiyor.

Bir haykırıyla gökyüzüne bakıyorum, kızılağaç dallarının arasından çok yukarıda dönen gri bulutlara bakıyorum. "İlmatar, beni duyabiliyor musun? Ya oğlunu bulmama yardım et ya da bu sahte çirkin kaya parçasını taşımama yardım et." Her lanetle birlikte haçı itiyorum.

Sonunda ha öne doğru eğiliyor ve ben de çığlık atarak onunla birlikte düşüyorum. Büyük bir gürültüyle sunağın tepesine çarparak ikiye bölündü. Nefes nefese, yuvarlanıyorum ve yaptığım işe bakıyorum.□ e sahte tanrının putu kırıldı.□ is hiisi yine eski tanrılara ait.

Arkamdan yumuşak bir kıkırdama ve tanıdık bir ses geliyor. "Yabancı tanrının tapınağına saygısızlık etmeni hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Aina

KAPIM AÇILDIĞINDA karanlık bir koridor ortaya çıkıyor. Orada kimse durmuyor-adam, canavar, dev ya da goblin.□ e kapı boş. Nefesim kesiliyor, omuzlarım rahatlama ve hayal kırıklığıyla çöküyor. Kıpırdamadan durup açık kapıya bakıyorum.□ istediğim buydu, değil mi? Bu kapının açılmasını istiyordum. Peki neden burada öylece duruyorum?

Çünkü sen korkak bir kazsın, diye geliyor Siiri'nin sesi.

Siiri , çoktan kapıdan çıkmış olurdum. Ama ben değilim. Ben sadece Aina'yım.

Ve korkuyorum.

Masamdan bir mum alıyorum, açık kapıya yaklaşıyorum ve dışarı bakıyorum. Koridorun bir ucu gölgeler içinde kayboluyor.□ e diğeri parlayan bir meşaleyle aydınlanıyor. Omzumun üzerinden bir kez daha bakıp odamın penceresinden içeri bakıyorum. Pencere açık duruyor ama Jaako gitmiş.

Aniden bir ses . "Alo? Lütfen, biri. Merhaba!"

Kulağa korkmuş genç bir kadın gibi geliyor. Kendim de hâlâ korkuyor olmama rağmen açık kapıdan içeri adım atmamı sağlayan şey onun korkusu. Mumumu havada tutarak sese doğru yürüyorum. Karanlık bir koridordan geçerken, genç kadın topallayarak bana geliyor. Benim gibi o da zarif elbise giymiş, bu seferki gök mavisi ve omuzlarında zengin, kırmızı bir tilki kürkü var. Sarışın örgüleri genç yüzünü çerçevesiyor.

"Beni esir alan sen misin?" diye soruyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş. "Yoksa sen de .. benim gibi misin?"

Mumumu indirirken boştaki elimi çarpan kalbimden uzaklaştırıyorum. " yok," diyorum nazıkçe. "Ben de senin gibiyim. Günlerdir odamda kilitli kaldım."

"Neredeyiz biz? Bunu bize neden yapıyorlar?"

"Bilmiyorum." Ona kolumla destek veriyorum. "Bileğine ne oldu?"

Başını sallıyor, alt dudağı titriyor. "Bilmiyorum. Yapamam.

Hatırla. Günler önce ağrıyarak uyandım. Morarmıştı ve şişmişti." "Gel, sana yardım edeyim. Işığa doğru ilerlemeye devam edelim."

"Hayır," diye hırıldayarak kolumu çekiyor.

"Odalarımızda kalarak hiçbir şey öğrenemeyiz," diye onu temin ediyorum. "Bana yaslan.

Birlikte gideceğiz."

Yavaşça başını sallıyor, koridorda ilerlerken kolumu sıkıca kavıyor.

"Benim adım Aina."

"Ben Helmi," diye yanıtlıyor.

"Nerelisin Helmi?"

"Şşşt." Beni durdurdu. "Bu ses de ne?"

İkimiz de dinliyoruz. Koridorun ilerisinden bir uğultu geliyor. Adımlarım hızlanırken kalbim atıyor. "Gel."

"Aina, bekle," diye yalvarıyor, kolumu çekiyor.

"Sanırım insanlar."

Bir tür toplantı gibi geliyor: kutlama için yükselen birçok ses. Soğuk kış gecelerinde köylüler bir düğünü ya da ölümü kutlamak için bir ahırda toplandıklarında duyduğum sesler bunlar. e karanlık koridordan çıkıp diğer ucunda kapalı bir kapı olan geniş bir odaya girdiğimizde sesler yükseliyor. Beş genç kadın bir araya toplanmış duruyor. Bizi görünce yüzlerinde şaşkınlık ve korku ifadeleri beliriyor. Hepsi de kraliçe elbiseleri ve kürkler giymiş, hiç güvenleri yok. Benim gibi basit köylü kızları olduklarını biliyorum.

"Daha fazla kız," diye fısıldıyor biri.

"Kilit altında mıydın?" diye sesleniyor bir diğeri. Koyu renk saç perdesini omzuna atıyor, buz mavisi gözlerini bize dikeyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Adım Aina."

adresim Helmi." "Ben Riina," diyor siyah saçlı olan.

"Satu," diyor kıvrıkcık kahverengi saçları iki gevşek örgüyle bağlanmış kısa boylu bir kız. "Ben Salla," diyor güzel, çilli yüzlü, kızıl saçlı bir kadın.

"Ben de Lilja," diyor sarı saçları uzun bir örgüyle bağlanmış, öfkeli görünümlü bir kadın. Bana Siiri'yi o kadar çok hatırlatıyor ki nefesim . Ama Siiri'nin mavi gözleri varken, bu Lilja'nın gözleri kahverengi. Ve Siiri'nin yüzünde çiller varken, Lilja'da hiç yok. Yine de bakışları sanki silah olarak kullanabileceği bir şey arıyormuş gibi odanın içinde geziniyor.

Helmi ve ben son genç kadına dönüyoruz. Uzun boylu ve söğüt gibi, soluk benizli.

Gri gözleri ve solgun teni kadar hayat dolu beyaz-sarı saçları. "Inari," diye mırıldanıyor, dudakları zar zor kıpırdıyor.

Odanın etrafına bakıyorum, alabildiğim kadar detay alıyorum. Burası bir antre, belli ki büyük bir salona açılıyor. □ Bir çift ahşap kapının arkasından sesler geliyor. □ Orman hayvanları ve meyve veren ağaçların süslü duvarla boyanmış. Kızarmış etlerin, baharatların ve taze pişmiş ekmeğin kokusunu alıyorum. □ odanın geri kalanı mobilyasız ama duvarlar işlemeli duvar halılarıyla süslü. □ şarkılardan fırlamış gibiler; güneşli bir ormanda koşturan altın boynuzlu geyikler, saçlarında yemenileriyle bir havuzda yıkanan bakireler. Her şey aydınlık, her şey altın sarısı, yeşil ve hayat dolu.

"Her şey girecek," diye fısıldıyorum Helmi'ye, kolunu sıkarak.

□ e büyük çift kapılar gıcırdayarak açılıyor ve hepimiz nefes nefese kaderimizle buluşmak üzere dönüyoruz. □ e ziyafetin gürültüsü üzerimize çarpıyor-derin, şamatalı kahkahalar, tabak ve bardakların şangırtısı. Onca günlük sonra kulaklarım çınlıyor. Salonun içinde her yer altın ve mum ışığıyla parıldıyor. □ e masalar cömert bir ziyafetle dolup taşıyor. Erkekler ve kadınlar içiyor ve .

Bizim gibi giyinmişler. □ Kendilerini o kadar kaptırmışlar ki kapıların açıldığını bile fark etmiyorlar.

Boncuk gözlü bir adam bize doğru geliyor. Hristiyan rahiplerinki gibi cüppeler giyiyor ama onunki kan kırmızısının en koyusu, kolları en zengin maviyle süslenmiş. "Dik durun," diye bağıyor. "Omuzlar geride, çeneler yukarıda. Kraliçe'yle tanışmak üzeresiniz."

Helmi'ben ellerimizi iki yana açıp ağlarımızı örüyoruz. Riina scoffs.

"Finlandiya'nın kraliçesi yok."

□ Adam ince bir çubukla Riina'nın omzuna sertçe vurarak çılgılık atmasına neden oldu. "Önüme bak, sen. Gözlerini onun şerefli majestelerinden kaçırmaya cüret etme."

Devasa kapıların yanında çalan bir boru sesi bizi yerimizden sıçratıyor. Salondaki tüm yüzler aynı anda dönüyor ve gözlerini bize kilitliyor. □ Eğlenenler ayağa kalkarken banklar ve masalar taş zemine çarparak gıcırıyor. Bazıları bizi daha iyi görebilmek için sıralarının üzerinde duruyor.

□ Adam dönüyor, asasını havaya kaldırıyor ve büyük salona doğru yürüyor, belli ki bizim de onu takip etmemizi bekliyor. Elim hâlâ Helmi'nin elini tutarken ilerliyoruz. Yürürken merakla yukarı bakıyorum. □ e keskin kemerli tavan o kadar dik açı yapıyor ki

Tepe noktası gölgeler arasında kayboluyor.□ ree devasa boynuz avizeler kalın metal zincirler ~~ün~~te başağı doğru sarkıyor.□ ey her biri damlayan yüzlerce mum tutuyor ve ahşap salonun geniş iç mekanını aydınlatıyor.

□ Duvarlar her türlü silahla süslenmiş: kılıç ve kalkan, mızrak ve balta. Bu bana Siiri'nin annesinin Kalevala kralları hakkında anlattığı hikayeleri hatırlattı. Yazın güneyin derinliklerinde, denizin hemen kenarında yaşarlarmış.□ e sarayları avlanmak, savaşmak ve eğlenmek için kullanılırmış.□ ~~en~~ kuzeyde de kışlık sarayları varmış, taştan ve buzdan yapılmış, mavi renkte yanan büyük yapılar.

□ odanın uzun kenarları, her iki yanda üçer tane olmak üzere devasa ocaklarla süslüdür. Her biri o kadar büyük ki, içinde bir çift adam dans edebilir.□ ey blaze with

Ocakların sırasını odanın en ucuna kadar takip ediyorum.□ Burada, en üstteki masanın arkasında, kürklerle süslenmiş taht benzeri iki sandalye oturuyor.□ Büyük taht boş duruyor ama küçük tahtta büyüleyici güzellikte bir kadın oturuyor.

Onu içime çekerken adımlarım yavaşlıyor. Sarı saçları, gümüş tokalarla süslenmiş karmaşık örgülerle yukarı doğru yığılmış. Başının üstünde gümüş bir taç var. Benim gibi o da altından bir elbise giyiyor. Dudaklarını bilmiş bir gülümsemeyle büküyor, biz yaklaşırken aç bakışlarını bizden ayırmıyor.□ en zarif bir elini kaldırıyor ve odaya bir sessizlik çöküyor.

"Hoş geldiniz çocuklarım," diye . "Ne korkunç bir zaman geçirdiniz. Öne gelin. Şölenimizde kızlarıma ve bana katılın." Önündeki yüksek masanın karşı tarafına yerleştirilmiş bir çift bankı işaret ederken sesi tatlılığın ta kendisi, bir bahar çiyinin üzerindeki çiğ gibi.

□ Diğer kızlar acele ediyor ama benim adımlarım yavaş. Bunların hiçbiri doğru değil. Sırtım odaya dönük oturmak istemiyorum. Tahtların iki yanına baktığımda kraliçe kadar zengin giyinmiş dört genç kadın görüyorum.□ Tam karşımda oturan kadının suratı asık, sanki tüm bu havadan sıkılmış gibi şarap kadehinden dikkatsizce bir yudum alıyor.

"Evet, gel, gel," dedi kraliçe. "Cömert soframda rahatınıza bakın."

□ Diğer kızlar zaten oturuyor, bu yüzden başka seçeneğim olmadığını hissediyorum. Helmi ve Satu'nun arasındaki sıraya çöküyorum. Büyük salondaki tüm gözlerin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum. Bir hizmetçi belirip omzumun üzerinden uzanarak kadehimi şarapla doldururken bir an duraksıyorum. Ondan uzak durmaya çalışıyorum.

Kraliçe ve kızları bizi incelerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. □ Karşımdaki prenses beni rahatsız ediyor. Yüzü tamamen ifadesiz bir şekilde bakmaya devam ediyor.

□ Kraliçe ayakta duruyor ve mücevherli kadehini bir ourish ile kaldırıyor. "Sağlığınıza kadeh kaldırıyorum," diye mırıldanıyor. Kadehini havada tutuyor, belli ki bizim de aynısını yapmamızı bekliyor.

Hep birlikte fincanlarımızı alıp havaya kaldırıyoruz.

"Kippis," diye . Kadehi geri devirerek iki yudumda içiyor. Kızlardan birkaçı "Kippis," diyor.

Kadehi dudaklarıma götürüyorum ama içmiyorum. Jaako'nun korkusu hâlâ zihnimde taze. Her şey görüldüğü gibi değil.

Arkamızdaki kalabalık kendi fincanlarını ve kadehlerini kaldırarak büyük bir tezahürat korosuyla sağlığınıza kadeh kaldırıyor. □ e kraliçe yerine oturuyor, bu da salondakilerin de aynı şeyi yapmasını işaret ediyor. iki yüz kişilik bir kalabalık sıraları ve tabakları hareket ettirirken, sohbet ve neşe sesleri artarken, masayı kavrayarak tekrar ilerliyorum.

"Hepiniz açlıktan ölüyor olmalısınız," diyor kraliçe o mırıltılı sesiyle, eğlenenlerin arasından geçerek. "Lütfen evimi eviniz yapın. Yiyin ve neşelenin."

Hiçbirimiz yemeğin tadına bakmak için kıpırdamıyoruz, ancak yemek iştah kabartıcı bir şekilde yakınımızda duruyor. Önümde kızarmış bütün bir tavuk, güveç, tıraşlanmış bir kuzu budu ve şalgam püresine benzeyen bir tabak duruyor. Ama aç değilim, çünkü Jaako bana zaten lanetli arpa ekmeğimden daha fazlasını yedirdi.

Masanın aşağısına kaçamak bir bakış attım. Diğer kızların da Jaako'yu ziyaret edip onlara yemek getirip getirmediğini bilemiyorum.

□ Kraliçe hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takındı. "Sizin için hazırladığım ziyafeti takdir etmiyorsunuz. □ beni şaşırtıyor. Hepiniz arpa ekmeğinden bıkmadınız mı?"

Masadaki diğer kızlar gibi ben de hareketsiz kalıyorum. Evet, her şey görüldüğü gibi değil. □ hala bir hapishane ve biz hala kapana kısılmış durumdayız.

Yemeği yeme, Siiri'nin sesi aklıma geliyor. Önce açlıktan öl.

Onun uyarısına ihtiyacım yok. Bu ziyafetin tek bir ısırtığına bile dokunmayacağım.

□ Kraliçe bıçağını mağrur bir edayla indirdi. "Sanırım hizmetçilere bunları temizleteceğim ve muhafızlarım da size odalarınıza kadar eşlik edecek. Birkaç gün içinde misafirperverliğimi kabul etme konusunda ne hissedeceğinizi göreceğiz-"

"Hayır," diye haykırıyor Lilja, günlerce bozuk ekmeğe yedikten sonra böyle bir ziyafete bu kadar yaklaşmış olmaktan dolayı acı çektiği belli.

"Yiyeceğiz," diye ekliyor çilli yüzlü Salla. "Lütfen bizi odalarımıza geri göndermeyin." Onunki farklı bir korku o zaman. Benim gibi onun da yalnız kalmaktan korktuğunu hissediyorum.

Riina seçtiği birkaç lokmaya ilk ulaşan oluyor ve onları altın tabağına yığıyor. □ Diğer kızlar da onu takip ediyor Riina ve Salla birer alıyor.

□ Gözlerini kapatıp arpa ekmeğinden başka bir şeyin tadına bakmanın keyfini çıkarıyorlar.

İhtiyatsızca uzanıp bir tavuğun budunu koparıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Ama önce Riina ve Salla'nın ikinci ısırıklarını almalarını bekliyorum. Alır almaz öksürüyor ve öğürüyorlar. Masanın bizim tarafındaki kızlar ciyaklıyor ve boğuluyor. Elimdeki tavuk budu kıvranmaya başladığında çığlık atıyorum. Onu bırakıyorum, sümüksü, yeşil bir kurbağaya dönüşmesini izliyorum, masanın üzerinde zıplıyor, kaçmak için çılginca koşuştururken bir tabak kurtçuk saçıyor.

□ ve tüm illüzyon paramparça olur.

Koridorun etrafına çılginca bakıyorum, boynuz avizelerin ışığı kaybolup tüm sıcaklıklarını da alınca gözlerim ani karanlıkta kırışıyor. Artık soğuk odayı sadece birkaç cılız lamba aydınlatıyor. Geri kalan her şey karanlığa ve gölgelere gömülmüştür. Duvarlar artık bir avcının cephaneliğiyle süslü değil. Artık duvarlar insan hayvan kafataslarıyla dolu. Bazıları dehşet çığlıklarına dönüşmüş, çeneleri çözülmüş, korkunç ölüm anlarında sonsuza dek kilitlenmiş. □ e eğlence kalabalığı gitti, bizi kraliçe ve kızlarıyla baş başa bıraktı.

Korku dolu bir iniltiyi yutarak arkamı döndüğümde "ziyafetimizin" sürünerek uzaklaştığını görüyorum. Kurbağalar zıplıyor ve örümcekler tabakların üzerinde sığıyor. □ Kızarmış koyun budu sandığım tabakta şimdi çürümüş kuzu başı var, dili sarkmış, gözleri bulutlanmış ve kırışmıyor. Sol elimin yanında, bir tavuk leşinin üzerinde kurtçuklar dolaşıyor. Yanımda Helmi öğürmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkarıyor.

Karşımızda kraliçe kıkırdayarak ayağa kalkıyor, vücudu devasa bir kafatası tahtıyla çevrili. Elinde ince bir söğüt asası tutuyor. Asaya bir vuruş ve ben panik içinde neredeyse oturduğum sırayı deviriyorum. İlk başta ne gördüğümü anlayamadım. Saçları, yüzünün etrafında kordonlar halinde sarkan güzel gri buklelere dönüşüyor. Altın rengi elbisesi gümüş rengi cüppeye dönüşüyor, yıldız ışığı gibi saf ve parlak... ama güzelliğinin geri kalanı eriyip gidiyor.

Gençlik ve sıcaklığın olduğu yerde şimdi sadece solgun bir çürüme var.□ e bize gösterdiği yüz, kararmış dişleri olan bitkin yaşlı bir kadının yüzü. Cildi ince, çizgili ve gri, gözlerinin etrafından sarkarak kafatasının çökük şeklini gösteriyor. Gözleri parlayan iki kor gibi.□ asasını tutan eli artık bir deri bir kemikten ibaret.

Tekrar kıkırdıyor ve sesi göğüs kafesimde çınlıyor. "Sorun nedir, çocuklarım? Ziyafet hoşunuza gitmedi mi?" Kızları kahkahalarına ortak olurken, kemikli elleri neşeyle masaya vuruyor, nefesimi kesen zalim sesler çıkarıyor.

Bakışlarım masayı tarıyor ve karşımda oturan yaratıkta duruyor. Birkaç dakika önce asık suratlı genç bir kadın olan şey şimdi bir canavara dönüşmüş. Boyalı bir yüzü var, kömür karası gözlerinin etrafı beyaz, boynuna kurumuş kan . Koyu renk saçları döküntülerle keçeleşmiş ve yırtık pırtık, kokuşmuş cübbesinin vücudundan sarktığı gibi yüzünün etrafından sarkıyor. Siyah boynuzları kafatasından uzağa kıvrılıyor. O cansız gözleriyle bana bakıyor, ağzı kırık bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sen," diye bağıryorum, sözcükler korkudan boğuluyor.

Mücevherli kadehini rune işaretli eliyle alaycı bir selamla kaldırır.

□Gerçekten de kürsüden düşme vaktim geldi. Kürsünün üzerine düşüyorum ve bu korkunç yaratıktan başka bir tarafa bakamadan geriye doğru debeleniyorum. İçgüdüsel olarak sol elimi ön kolumdaki çürüklerin üzerine vuruyorum. Suyun altına sürüklenmiş gibi, kendi anılarımın denizine çekiliyorum, Siiri'nin sesi zihnime doluyor

"Kaç! Aina, kaç!" Siiri çığlık atıyor.

Nefes nefese kalıyorum, ciğerlerim sıkışıyor, bacaklarım ağrıyor. "Benden daha hızlısın Siiri. Git!" "□ e kurt şu tarafta-"

Kan kırmızısı parlayan gözleri ve yılan gibi kıvrılan kuyruğuyla rüyalarımındaki kurt. Tek tattığım panik. Dehşet. Korku.

Ölüm.□ e yaratık ölümdür ve kurt da onun kölesidir.

"Arkamda kal," diye emrediyor Siiri, güçlü eli kolumda, beni geri çekiyor.

□Canavar sessiz adımlarla bize yaklaşıyor.

"Aina, kaç!"

Artık çok geç. Nefesim kesilirken kalbim göğsümde sıkışıyor. Siiri'yi kurtarabilirim. Beni almasına izin verebilirim. Kararımı verdiğimi anladığında Siiri'nin gözlerindeki acıyı görüyorum.□ e yaratık kolumu tutuyor, dokunuşu yakıyor. Kokusu beni sarıyor. Ben

Boğuluyor, öksürüyor, nefes nefese kalıyor. Binlerce çürümüş ceset gibi kokuyor. Karanlık yaklaştıkça kayıptan başka bir şey hissetmiyorum ve onu kaybederken Siiri'nin yüzünü izliyorum. Sonsuza kadar.

Karanlık beni en derinlere götürüyor.

Gözlerimi açıyorum ve hâlâ masanın karşısında oturan yaratığa bakıyorum. Bir anda bu kâbusun parçaları zihnimde bir araya geldi: ormanda bizi avlayan yaratık ve kurdu, kaybolan altı genç kadın, sihirli odam, sonsuz gecenin bu tuhaf dünyası, ölüm kokan canavar kızlarıyla gıdaklayan bir cadı. Ayağa fırladım ve titreyerek

nger. "Tuonetar," diye , gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor.

□Cadı döndü, manik gözleri bana kilitlendi. Yeraltı dünyasında kapana kısıldım, şiddetli ölüm tanrıçası Tuonetar'ın önünde duruyorum.

Siiri

Sesin kaynağını bulmak için kutsal kızılağaç korusunu tararken taş sunaktan aşağı kayıyorum. □ işte, silahlarımı bıraktığım yerde duran, ormandan gelen kadın. Tellervo gibi onun da güzelliği nefes kesici. İnce omuzlarını saran beyaz bir cüppe giyiyor. Gece siyahı saçları parlak bir örtü halinde sırtından aşağıya, neredeyse yere dökülüyor. Ortadan mükemmel bir şekilde ayrılmış, çocuksu yüzünü çerçevesiyor. □ Gözlerinin mavisini neredeyse bembeyaz parlıyor, dudaklarında bir gülümsemenin izi var. Ormanda onun bir tanrıça mı yoksa bir şaman mı olduğundan emin değildim. Ama şimdi yüzünü görünce anladım. O başka bir tanrıça.

Dilini yutmuş, kırık haça bakıyor. "Yabancı tanrının gazabından korkmuyor musun?"

Ona karşı omuzlarımı dikleştiriyorum. "□ e yabancı tanrı uzun teknesine binip İsveç'e geri dönebilir. Burada ona ya da bağnazlarına ihtiyacımız yok."

Beni düşünürken gülümsemesi azalıyor, başını hafifçe yana eğiyor. "□ e eski tanrılar öldü, duymadın mı?"

"□ en bana burada nasıl durduğunu söyle." "Belki de ben bir cadıyım," diye düşünüyor.

"Geçen gece benimleydin. Ormanda, Kalma arkadaşımı kaçırdıktan sonra. Beni ayağa kaldırdın."

"Kendini ayağa kaldırdın." "Bana yardım ettin."

"Sen kendine yardım ettin," diye karşı çıkıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen oradaydın," diye bastırıyorum. "Ölmek istedim ve sen beni uçurumun kenarından geri çağırdın. Bana ayakta durma, savaşımaya devam etme umudu verdin."

"Senin zaten umudun vardı. Ben sadece sana onu geçici olarak nerede kaybettiğini hatırlattım."

Yüzünü aradım. "Kimsin sen?"

"Bir arkadaş." Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine elini yanından kaldırıp

atılmış baltamı çıkardım.

fark etmediğim için gerildim. Cübbesinin kıvrımlarına saklamıştı. Açıklığı geçip onu kemerime geri soktum. Diğer eliyle bıçağımı uzatıyor, ben de aynısını yapıp kalçamdaki kınına geri sokuyorum.

Kemerimi ayarlamamı izliyor. "Bunlar yardımcı oluyor mu?"

"Bir zararı olmaz," diye cevap veriyorum, ağırlığını tekrar kalçalarımnda hissettiğim için minnettarım. Dar bir omuz silkiyor. "Benim geldiğim yerde pek kullanışlı değiller." "Peki orası neresi?"

Sorumu duymazdan geliyor. "Väinämöinen'i aradığınızı duydum. Kuzenimin yardımını esirgemediğini varsayıyorum."

"Hayır, değildi."

Başını sallıyor, beni incelerken dudakları merakla büzülüyor. "Kızgın. Ve kederden kemik yorgunu. Onu çok sert yargılama."

"Neden yas tutuyor?"

"Hayat veren bir tanrıça her zaman ölümün yasını tutacaktır," diye yanıtlıyor. "Ve şu anda çok fazla ölüm var. Her şeye bulaşıyor. Dengeyi düzeltecek gücü yok, bu yüzden yas tutuyor."

"Peki ya Väinämöinen dengeyi yeniden kurmaya yardım edebilirse? Ya yaşama ve ölüme yeniden düzen getirebilirse? Onu bulmama yardım eder misin?"

"Yaşam ve ölümün dengesiz olduğunu varsayıyorsun." Göz kırıyorum, kafam karışıyor. "Ama az önce dedin ki-"

"Dengeyi düzeltmek için güçsüz olduğunu söyledim ve öyle de.□ Bu diyarda bozulmuş olanı onarabilecek kimse yok. Kayıp şamanınız bile."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöküyor. "O zaman daha az umut var."

Küçük bir kahkaha atıyor. "Tanrım, ne kadar . Bir bahar sabahından daha kötüsün. Yağmur ya da kar. Yağmur ya da kar. Bir türlü karar veremiyorsun."

Ona ters ters bakıyorum ve o sadece gülümsüyor.

"Neden kayıp şamanı arıyorsun Siiri?"

"I-" Kelimelerim sessizliğe gömüldü. "Adımı biliyor musun?" "Birçok şey biliyorum."

□Bu tanrıçaya yalan söylemenin bir anlamı yok. "Kalma arkadaşımı Tuonela'ya götürdü," diye açıklıyorum. "Hangi nedenle, bilmiyorum. Väinämöinen'e ihtiyacım var."

onu geri almama yardım et. Bunu yaptıktan sonra, onu bizimle güneye dönmeye ikna etmek niyetindeyim. Gerçek dini geri getirmek için kehanetini yerine getirmesini istiyorum. Zamanı geldi. Bunu kendin söyledin."

Bana araştıran bir bakış attı. "Çok fazla şey istiyorsun. Hayır diyecektir." "□ en Tekrar soracağım."

"Seni yine reddedecek." "Ben ısrarcıyım."

Gülümsüyor. "'İnatçı' onun kullanacağı kelime."

İçimi çekip açıklığa göz gezdiriyorum. "Bak, Aina'yı kurtarmama yardım ettiği sürece bana ne isterse diyebilir. Benim için kendini feda etti ve şimdi Tuonela'da. Aramızda hiçbir can borcu olmasaydı bile yine de ona giderdim."

"Neden?"

Bakışlarını tutuyorum. "Çünkü o benim en eski ve en sevdiğim arkadaşım. Ve çünkü o da benim için aynısını yaptı. Ona ulaşmama sadece Väinämöinen yardım edebilir. Ve tüm sorularına ve bilmecelerine rağmen, sanırım onu bulmama yardım etmek istiyorsun. Yoksa neden bana iki kez görünesin ki?"

"Çağrıldığım yerde görünürüm," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Dediğim gibi, inatçısın Siiri . . ve oldukça gürültücüsün."

"Sen Ilmatar mısın?"

"□ e Yüce Anne, kayıp bir kızın amaçsız gezintilerini takip etmekle ilgilenmez."

"Eğer bana yardım edersen, gezintilerim amaçsız olmayacak." Uzaklaşıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Tanrıça, lütfen." Annemin bileziklerinden birini uzattım. "Bende gümüş var-"

"Gümüşe ihtiyacım yok."

"Kuzeye doğru yürümeye devam edersem Väinämöinen'i bulabilir miyim?"

"Kayıp kalmak isteyen birini bulamazsın," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Tellervo da az önce aynı şeyi söyledi. Ama nerede olduğunu biliyorsun-"

bana bakıyor. "Väinämöinen gelmiş en güçlü şaman. Bunca yıl boyunca kayıp kalabilmek için tanrılar üzerinde bile sihrini konuşturdu. Tellervo sana yardım edemez çünkü onun nerede olduğunu bilmiyor. Ben de bilmiyorum." Karaağaçların arasındaki taş kemerli geçitten geçip geri sesleniyor, "Väinämöinen bulunmaya istekli olmalı."

Yayım yakalandığında homurdanarak takip ediyorum. "Ama nasıl-tanrılar-tanrıçası, bunu nasıl yapacağız?"

Halla'ya doğru yürür ve havadan bir havuç alarak küçük ren geyiğine uzatır. Halla bir ısırık almadan önce havucu koparıyor, çiğnerken kulakları çınlıyor. □ e tanrıça sevgiyle gülümseyerek hayvanı okşuyor. "Ren geyiklerini her zaman sevmişimdir."

Yüzüne bakıyorum. "Sence bana kendini ifşa edecek mi?" Başını sallıyor.

"Neden?"

"Çünkü sen inatçısın ... ve o da inatçıları sever."

Yorgun bir elimle kaşlarımı ovuyorum. "Bana düzgün bir cevap veremez misin?"

Ren geyiklerinden uzaklaşıyor, buz mavisi gözleri bana kilitleniyor. "Ayıyı takip et, çünkü anahtar o. Väinämöinen'in kapısını o açacak."

"Bekle, hangi ayıyı takip et? □ şu çukurdakini mi? Ama buranın iki gün güneyindeydi. Geri dönmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, kuzeye devam etmelisiniz."

Sinirle homurdanıyorum. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Uzun siyah saçlarını omzuna atarak küçük bir kahkaha daha atıyor. "Kuzeye devam et Siiri. Ayı kendini göstermeye hazır olduğunda, inanıyorum ki gösterecek. □ en onu Väinämöinen'e kadar takip etmelisin."

"Kuzeye devam et ama güneyde bıraktığım ayıyı da al. □ bana verebileceğin tek şey bu mu?"

"□ at . . . and this." □ e goddess icks her hand, and Halla grunts. Çantasının birdenbire ne kadar ağırlaştığını fark ettiğimde gölüm açılıyor. Şimdi koşum takımının arkasından bir çadırın direkleri çıkıyor. "Yolculuğunuz için erzak," diye açıklıyor tanrıça. "Sonbahar hızla solacak Siiri. □ e kış karları sert olacak. Oyalanma. Hızını azaltma. Kuzeye doğru yürümeye devam et. Ve ölmek için çok çabala. □ eğer ölürsen her şey boşa gidecek."

Onun yaşlanmayan yüzüne bakıyorum. "Kimsin sen? Mielikki misin?" "□ e Orman Kraliçesi'nin altın saçları vardır."

"Kuutar o zaman, ay tanrıçası? Hayır-Akka. Sen Akka mısın?"

Gülümsemesi azalıyor. "Tahmin yürütmeyi bırak Siiri." Halla'nın ipucunu bir dalın üzerinden kaydırıyor.

ve bana uzattı. "Gün ışığından bir saatten az zamanın kaldı. Yürümeye başla. Ve sakın ölme."

Elinden ipi alıyorum ve o da geri çekilerek yolumu açıyor. Sık ağaçların arasından bakıyorum, sonra tekrar onun nazik yüzüne dönüyorum. Gizemli ve sinir bozucu biri ama bana eşlik etmesi güzeldi. Aina her zaman yanımdayken yürümenin kolay aşinalığını özletiyor bana. Veda etmeye hazır değilim. "Bir süre benimle yürümeyecek misin? Bir daha adını tahmin etmeye çalışmayacağıma söz veriyorum."

Omuzlarının hayır diyeceğini anlayabiliyorum.

"□ senin yolculuğun Siiri. Başına ne gelirse gelsin, yoluna devam etmeli ve hayatta kalmalısın. Şüphe duymaya başladığında, Aina'nın seni beklediğini unutma. Hepimiz bekliyoruz. Bizi hayal kırıklığına uğratmamalısın." Yavaşça elini kaldırır ve kuzeyi işaret eder. "Siiri, git."

Tanrıçaya sırtımı dönerek dilimle ren geyiğini tıklıyorum ve kuzeye doğru devam ediyoruz. Omzumun üzerinden arkama bakmıyorum. Bakmama yok. Tanrıçanın gittiğini biliyorum.

Aina

Tuonela'nın CADİ KRALİÇESİ bana gülümsüyor, çatlamış, kararmış dişleri beni dehşete düşürüyor.

"Sen Tuonetar'sın," diye soluyarak titreyen elimi yanıma bırakıyorum.

"Akıllı kız," diye alay ediyor, söğüt esasını cüppesinin içine geri sokarken. Ölülerin kafataslarıyla süslenmiş karanlık salonu cömertçe işaret ediyor. "Tuonela'ya hoş geldiniz."

Kızlardan birkaçı titriyor ve zavallı Satu panik içinde hıçkırıklara boğuluyor. Duvarların ötesinden zayıf çığlıklar ve feryatlar geliyor. İçime bir ürperti yayılıyor. Dikkatimi annesinin solunda oturan canavara yöneltiyorum. "Ve sen de Kalma'sın," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha fazla. "Beni evimden aldın ve buraya getirdin. Her şeyi hatırlıyorum."

□Tanrıçanın siyah gözleri kırpışmaz. Kurtçuklarla dolu kızarmış bir tavuğun bacağına koparıyor. Biz izlerken bir ısırık alıyor, kurtçukları bozulmuş etle birlikte çıtırdatıyor. Kurtçuklardan bazıları boş tabağına düşüyor ve kıvranıyor. İki yanımda Helmi ve Satu acınası öğürme sesleri çıkarıyor, bu da diğer tanrıçaları güldürüyor.

"Otur çocuğum," emrediyor Tuonetar.

Ama hareket edemiyorum. Zor nefes alıyorum. Zihnim hala Kalma'dan ormana doğru koştuğum anılarla dönüyor -Siiri'nin kolumdaki güçlü eli, cüretkâr yürüyüşü, karanlığa çekilirken gözlerindeki bakış-

"Otur dedim," diye bağırır Cadı Kraliçe. değneğini çıkarıp ona bir vuruş yapar.

Görünmez eller beni öne doğru itiyor ve kaval kemiklerimi bankın sert tahtasına çarpıyor. Helmi ve Satu'nun bana yer açtığı bankın üzerine zorla yatırılırken gözlerimden yaşlar akarak haykırıyorum. Oturur pozisyona itiliyorum, sırtım dik, ellerim kucağımda sıkıca kenetlenmiş, başım o kadar eğik ki çenem göğsüme gömülüyor.

"Aferin kızıma," diyor Tuonetar hınzır bir gülümsemeyle ve asayı tekrar cebine atıyor.

□Diğer kızlar gergin bir şekilde bankta kayıyorlar. Yanımda Helmi benim duruşumu taklit ediyor, gözyaşları pembe yanaklarından sessizce süzülüyor.

Tuonetar tahtında oturmaya devam ediyor, elleri iki insan kafatasının üzerinde dengede duruyor. Ren geyiği kafatasları tahtın tepesini çevreliyor, boynuzları duvar boyunca keskin gölgeler oluşturuyor. Onun tahtının yanında, kral için tasarlanmış daha da büyük bir taht var. Onun tahtının tepesinde de devasa bir ayı kafatası bulunuyor.

Tuonetar mücevherli şarap kadehine uzanarak, "Şüphesiz hepiniz buraya neden getirildiğinizi merak ediyorsunuz," diyor.

"Öldük mü biz?" Satu inliyor. Bir yaprak gibi titrediğini hissedebiliyorum.

Kadehini dudaklarından indiren Cadı Kraliçe dönüp Satu'ya bakıyor, ifadesi neredeyse sempatik bir hal alıyor. "Evet," diye fısıldıyor.

Satu ve Helmi ağlıyor. Sanırım Riina da onlara katılabilir. Ama sonra Tuonetar kıkırdayarak kadehini çarpıyor. Kan kırmızısı şarap eline dökülüyor. Elini ağzına götürüp emerek kurutuyor. "Tabii ki ölmedin, seni aptal çocuk. Ölmüş olsanız ne işime yararsınız?"

□Diğer tanrıçalar da buna kıs kıs güler.

"Sen seçildin," diye devam ediyor Tuonetar. Kalma'ya neredeyse şefkatli, anaç bir ifadeyle gülümsüyor. "Seni bana zeki kızım getirdi. Büyük bir amacı gerçekleştirmek için buradasın. Büyük amacını gerçekleştirmek , değil mi?"

"Ne amaçla?" Lilja sormaya cesaret eder.

□Kraliçe'nin kırmızı çerçeveli gözleri kısıldı. "Zamanı gelince her şey ortaya çıkacak. Şimdilik, misafirperverlik yasasının gerektirdiği gibi görevimi yaptığımı bilin. Sizi barındırdım, besledim ve masamda size yer verdim. Benden daha fazla rahatlık bekleyemezsiniz."

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Bunu bize neden yapıyorsun?" Riina ağlıyor. "Tuonela ölümler içindir, yaşayanlar için değil. Ölümlü kızlardan bizim ölümümüz dışında ne isteyebilirsiniz ki?"

□e Kraliçe tekrar kıkırdayarak ayağa kalkıyor. "Tabii ki buraya ölmeye geldiniz. Acıması küçük hayatlarınızın başka bir sonu olabileceğini gerçekten düşündünüz mü?" Elini tekrar gümüşü cübbesinin içine sokup lanetli söğüt asasını çıkarıyor. "Bütün hayatlar ölümle sona erer. İster bir gün ... ister bir yıl ... ister bin yıl sonra, öleceksiniz benim küçük tatlı güvercinlerim. Ve sonra benim olacaksınız. Şimdi uslu durun ve odalarınıza dönüp

zevk." Asasına bileğiyle küçük bir vuruş daha yapıyor. "Muhafızlar, alın onları."

Soğuk bir rüzgâr koridoru süpürüyor ve ardından ayak sesleri ve metal şingirtıları sessizliği bozuyor.□ e kızların hepsi çığlık atıyor, bu yeni tehdidi karşılamak için Cadı Kraliçe'ye sırtlarını dönüyorlar. "Hayır, lütfen," diye yalvarır Salla.

□ Beni tutan büyü serbest kalıyor ve ben de dönebiliyorum.

Askerler gölgelerin arasından yürüyor.□ ey garip, titrek adımlarla hareket ediyor. Bazıları iskelet gibi zayıf ... ve koku. Nefesim kesiliyor ve elimle burnumu kapatıyorum.□ e soldiers are all dead. Onlar yaklaştıkça, bazılarının çürüyüp gittiğini, esh ve kemiklerinin eksik olduğunu görebiliyorum. Sadece büyü onları bir arada tutuyor.

Ceset askerlerin çürümüş elleri bize doğru uzanıp bizi ayağa sürüklerken masadaki tüm kızlar büzüşüyor.□ Önümdeki gözüne bir ok saplanmış, çenesi sanki ölümsüz varlığının geri kalanında sessiz bir çığlık atmaya hapsolmuş gibi bir tarafa sarkıyor. Helmi'nin eline uzanarak onu da benimle birlikte banktan çekiyorum.□ e askerin zayıf, nemli eli kolumu tam Kalma'nın izlerinin üzerinden kavıyor ve vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor.

"□ gerçek değil," diye mırıldanıyor Helmi yanımda, gözleri sımsıkı kapalı.

Masanın aşağısında, diğer kızlar ayağa sürükleniyor. Bazı ölümler diğerlerinden daha sert. Yüzü yarılmış iri bir asker Lilja'yı saç örgüsünden tutmuş, feryat figan ederek adamın kemikli eline vururken onu masanın üzerine kaldırıyor. "Bizi öldürecekse şimdi yap," diye bağıyor Tuonetar'a. "Onurunuz nerede? Bize temiz bir ölüm ver, seni çürümüş cadı-"

Boğuluyor ve kekeliyor, askerin boştaki eli boğazına sarılıp sıkınca sözleri kısa kesiliyor.

"Cesaret sizi Tuonela'da hiçbir yere götürmez," diye uyarıyor Cadı Kraliçe. □ "Burada buna gerek yok.□ e ölümler benim yaratıklarımıdır." Bu sırada Lilja havada asılı duruyor, boğuluyor, bacakları güçsüzce tekmeliyor.

Ve sonra Tuonetar devasa, korkunç bir örümcek gibi masaya doğru atılır. Gümüşü cüppesi dalgalanarak ilerlerken fincanlar ve tabaklar masaya çarpıyor. Lilja'dan önce sahanlığa sıçrayıp zavallı kızın kızaran yüzünü işaret ediyor. "Bunu görüyor musunuz, küçük güvercinler? Nasıl çırpındığını, hayatının dallarına nasıl tutunduğunu görüyor musunuz?"

Biriyle göz göze geldiğimde gözlerini kaçırmaya çalışan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Riina. Başını sallıyor ve iki kolunu tutan askerden uzaklaşıyor.

"Ona bak," diye bağıyor Cadı Kraliçe, sözleri odanın içinde yankılanıyor, kirişlerdeki tozları silkeliyor ve beni titretiyor.

Hepimiz isteksizce dönüp mücadele eden Lilja'ya bakıyoruz.

"Benden nasıl kaçmayı planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyor Cadı Kraliçe alaycı bir ifadeyle. "Asil bir son istiyor. Kaderini kontrol etmek istiyor ... ama bu Tuonela'da aptalca bir hayal." Elindeki budaklı yumruğu Lilja'nın çilli yanağına doğru fırçalıyor. "Bırak bu hayali çocuğum.ölüm böyle bir şey değildir. Ölüm güzel bir şiddettir. Ölüm dizginlenemeyen kaostur. Ölüm benim. Ve ölümlülerin gözlerinden akan hayatı izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

□Cadı Kraliçe başını ve Lilja'yı tutan asker elini açar.□Zavallı kız bir taş gibi yere düşer. Hıçkırıkları odadaki tek sestir. Tuonetar ona gülümser. "□ at iyi bir kız," diye . "Evet, derin nefes al. Ciğerlerini doldur, evcil hayvanım. Ve aldığın her nefeste ölümünün yakında geleceğini bil. Çünkü yanlış yönlendirilmiş asaletten daha az sevdiğim bir şey yoktur."

Hepimiz Tuonetar'ın sözlerini özümserken Lilja hıçkırıklarını tutarak hareketsiz kalıyor.

□Cadı Kraliçe dizlerinin üzerine çökerek yüzünü Lilja'nınkiyle aynı hizaya getirir. "Seni öldüreceğim," diye ilan ediyor. "Ve bu çok güzel olacak." Sesi neredeyse neşeli. "Günlerin sayılı, güvercin."

□Ölü askerler bizi çift kapıya doğru çekiyorlar. Varış salonuna geri sürüklenirken Helmi'nin eline ~~ayrım~~

"İnancını kaybetme," diye sesleniyor Riina usulca.

"Hayatta kal." "Lilja, iyi misin?" Salla ona ulaşmaya çalışıyor. "Herkes hayatta kalsın," diyor Riina tekrar.

"Aina, ," diye yalvarıyor Helmi, nefesi yanağımda sıcacık.

Onu sımsıkı tutuyorum, elimi acıtacak kadar sıkı kavriyorum. Ama askerler bizi ayırdı.

"Aina," diye bağıyor Helmi, yüzü acıdan bir maskeye dönüşmüşken, askeri kemikli, kırık bacaklarını ortasına sarıp onu benden uzaklaştırıyor.

"Helmi-"

"Aina, lütfen beni bırakma," diye hıçkırıyor.

Kendimden nefret ederek elimi ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veriyorum. "Aina-"

□Askerler onu karanlık koridorda sürükleyerek götürüyor. "Hayatta kal," diye sesleniyorum arkasından, Riina'nın sesini yankılayarak.

Kendi kafamın içinde, farklı bir ses kelimeleri söylüyor. Hayatta kal. Siiri'nin yanımda durduğunu neredeyse hissedebiliyorum. Omzumu sıkıca kavrıyormuş yapıyorum.

Ne yaparsan yap, hayatta kal.

Siiri

ÜÇ GÜN GEÇTİ VE HİÇBİR YERDE AYI İZİ YOK. Her türlü hayvanın izini sürdüm-tavşanlar ve sincaplar, kurtlar, tilkiler, bir vaşak. Hatta ormanda koşan bir metsän vâki olduğundan emin olduğum bir şey bile gördüm. Küçüktü, bir çocuktan daha büyük değildi ve o kadar hızlıydı ki ağaçların arasından onu zorlukla seçebildim. Ama gülerek dalları hışırdattı, Halla'yı korkutup beni kızdırdı, sonra da bize taş atıp kaçtı.

Ama aylar yok.

"□ e Tanrıça'nın talimatları açtı," diyorum Halla'ya yüzüncü kez. "Kuzeye git. Ayı beni öldürmeye hazır olduğunda, öldürecektir. İnancımı korumalıyım."

Bu çimenli bataklıkta etrafa bakarken, evden ne kadar uzakta olduğumu bir kez daha fark ediyorum. Tek başıma hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Anneme iki gün önce hiisi'den döneceğime söz vermiştim. Çok endişelenmiş olmalı. Avluda volta attığını, kardeşlerimi köyün kuzey ucuna gönderip dönmemi beklediğini hayal ediyorum.

Ama henüz dönemem, Aina'yı kurtarmak için hâlâ bir şans varken olmaz. Väinämöinen'in hepimizi kurtarma şansı varken olmaz. Şimdi kaderin elini üzerimde hissediyorum, beni demir kadar güçlü bir şekilde tutuyor. Yeni bir hikâye anlatılıyor ve merkezinde ben varım. "Belki bir gün bunun şarkısını söylerler," diyorum Halla'yı okşayarak. "Cesur Siiri ve asil Halla, cesur bir arayışa çıktılar."

□ Ren geyiği sadece .

"Biliyor musun, Mummi'nin hikâyelerinde kadınlar hep bir şey gelmesini beklerler.□ e prenses yol kenarında talibini bekler, kız kardeş yiğit erkek kardeşinin dönmesini bekler, anne oğlunun zamansız ölüm haberini bekler." Ren geyiğini bir kez daha okşuyorum. "□ yeni bir tür hikâye. Şamanın beni bulmasını beklemiyorum. Dünyaya adım atıyorum, sırtımda yay ve kalbimde re. Ben şamanı bulacağım ve

Bize yardım etsin. Erkeklerin acele etmesini ve bir şeyleri değiştirmesini beklemekten bıktık. Eğer değişim istiyorsak, bence bu bizimle başlamalı."

Gözlerimi gri gökyüzüne dikiyorum. "□ ose storm clouds are getting thicker. Fırtına önce durup kamp kurmalıyız. Ve düzgün bir yemek yiyebilirim."

Öğleden sonra civarı, ağacların arasından geçerek yolumuzu kesen bir dereye ulaşıyoruz. Alçak bir tepenin kıvrımında şırıl şırıl akmadan önce yer yer derinlerde birikiyor. Dinlenmek için mükemmel bir yer. Belki banyo bile yaparım.

□Tanrıça oyalanmamamızı söyledi.

Aina'nın zihnindeki sesi beni inletiyor.

"Açlıktan ölmemi mi istiyorsun?" Ağaclarla doğru söylüyorum. Bu sözleri söylerken bile midem homurdanıyor, boşluğundan dolayı acı içinde kıvranıyor. Yürürken sadece toplayabildiklerimi yiyor, yiyeceklerin en iyilerini dönüş yolculuğuma saklıyordum.

□Ren geyiği bana kederli bir bakış attı. Her gece saman yığılmış doyurucu bir akşam yemeğine alışkın. Onun da aç olduğuna şüphe yok.

"İki saat," dedim sonunda. "Burada sadece iki saat durup dinleneceğiz.□ at pek de oyalanmak sayılmaz."

Halla sadece .

Ağır yüklerini hızla kaldırıp otlaması için serbest bırakıyorum. Bir saat içinde üç küçük alabalık yakaladım. Bir re yapıyorum ve alabalıkları aceleyle yapılmış bir şişin üzerinde kızartıyorum.□ en Tenceremi çıkarıyorum ve bir avuç kurutulmuş patates parçaları döküyorum. Birkaç kurutulmuş mantar ve annemin küçük deri çantasından biraz baharat ekliyorum. Tencereyi yarısına kadar suyla doldurup ısınması için ocağın kenarına koyuyorum.

Yemek piştikten sonra derenin kenarına gidip belime kadar soyunuyorum, sonbahar soğuğunda titriyorum. Botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp pantolonumun paçalarını kıvrıyorum. Suyun kenarında diz çökmeden önce ayaklarımı yıkıyorum. Yalnız olduğumu hissederek başımı suya daldırıyorum ve nasırlı saç derimi ovuyorum.

ngers. Örgülerimin bağlarını çekerek uzun saçlarımı serbest bırakıyorum. Çimenlere karışıyor, yosunlu, ıslak kayaların üzerinde kayıyor.

Çok geçmeden titremeye başladım. Sırılsıklam saçlarımı başımın üstünde düğümlüyorum ve sudan çıkarken alnımı inceliyorum. Güzelce iyileşiyor. Mor morlukların çoğu artık benekli sarı dönüşmüş.□ e şişlik neredeyse yok.

Gitti. Milja'nın lapa tedavisini uygulaysaydım, çoktan iyileşmiş olurdu. Sadece bir hafta boyunca odun sarımsağı gibi kokmaya hazır olmanız gerekiyor. Aina'nın macunu sürerken bile burnunu nasıl kaldırdığını düşünerek gülümsüyorum-

"Çık şu dereden," diye sesleniyor alçak bir ses arkamdan. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Yavaşça," diyor başka bir ses. Yavaşça ayağa kalkıyorum.

Kıyıda arkamda iki adam duruyor. Biri sadağımı ve yayımı tutuyor; diğeri ise Halla'nın kurşununu.□ Bunlar baştan aşağı deri ve kürk giymiş tuzakçılar.□ Yayımı tutan adam daha uzun boylu, kızıl sakallı ve yıpranmış bir yüzü var.□ Daha kısa boylu olanın boncuk gibi gözleri ve şapkasının altından dışarı taşmış gri saç telleri var. Re'nin ötesinde, kendi ren geyiği çiftleri, yazdan kalma deri ve kürklerle dolu bir kızağa bağlı olarak duruyor.

Lanet olsun. Dikkatsiz, umursamaz, Siiri! Acelemden yaprak ve ıslak çıra toplamıştım. Re'mden çıkan duman gökyüzüne doğru yükseliyor, bu tuzakçıların şüphesiz doğrudan beni takip ettiği bir işaret. "Üç sh yakaladım," diyorum, 'yi göstererek. "Her birimiz için bir tane. Tencerede de patates lapası var. Yemeğimi ve re'yi paylaşabilirsiniz.□ en arkadaş olarak yollarımızı ayıracağız."

"Sizinle paylaşacağız," diyor uzun boylu adam başını sallayarak.

Arkadaşı beni izliyor, gözleri yarı çıplak halimde geziniyor. "Üşüyorum," diyorum. "Bırak giyineyim, sana re'nin yanında katılırım."

"Elbette," diye yanıtlıyor uzun boylu adam, açık eliyle gömleğimi ve botlarımı işaret ederek.

Arkadaşı sırtarak Halla'nın boynunu okşuyor. "Yine de silahlar bizde kalacak. Bizi o Sh'ler gibi parçalamanıza izin vermeyeceğiz."

Aceleyle küçük giysi yığınının yanına gidip gömleğimi başımın üzerine geçiriyorum. Yelek ya da çorapla uğraşmıyorum. Sadece botlarımı istiyorum. Sağ ayak bileğimdeki bıçağı saklamaya dikkat ederek onları giyiyorum. İlmatar, koru beni, göklere dua ediyorum.

Ben giyinirken erkekler de reyonun etrafına yerleşiyor.□ e uzun boylu adam şişi çeviriyor, şişin derisindeki yağlar amlara damlıyor, onları patlatıyor ve tıslatıyor.□ e kısa boylu adam tenceremin kapağını kaldırıyor, patates lapasını inceliyor.

"Karıştırmalıyız," diyorum. "Çantamda bir kaşık var-"

"Yapma," diyor uzun boylu adam, eli belindeki baltaya gidiyor.

Duruyorum, bakışlarım keskinleştirilmiş metalin üzerindeki elinden tekrar yüzüne kayıyor.

"Biz kaşığı alacağız. Sen şuraya git ve otur," diyor ve re'nin kenarını işaret ediyor. "Paavo, çantanın içine bak. Ve orada başka sürprizler olmadığından emin ol."

Paavo çantamı karıştırıyor. Uzun boylu adamın yanından geçerken, "İyi malzemeleri var," diye mırıldanıyor. □ en elini uzatarak bana kaşığı uzatıyor. "Al kızım. Yemek yapmak kadın işidir."

Elinden kaptım. "Eğer bu kadın işiyse, neden ikiniz de çoktan açlıktan ölmediniz merak ediyorum. Bu mevsimi nasıl geçirdiniz?"

"İdare ediyoruz," diye yanıtlıyor Paavo. "Ama artık buradasın. Yemeği sen yapacaksın."

□ Yeniden sulandırılmış mantarların kokusu boş midemin kasılmasına ve inlemesine neden oluyor. Lütfen tanrılar, diye haykırıyorum içimden. Bu yemeği yememe izin ver. Gücümü yeniden kazanmama izin ver.

"Senin gibi bir kızın bu kadar kuzeyde ne işi var?" diye sorar uzun boylu adam. "Ve neden yalnızsın?" Paavo ekler.

"Yalnız değilim," diye cevap veriyorum.

Her iki adam da kıpırdamadan duruyor. □ en omuzlarının üzerinden etrafımızdaki ağaçların gölgesine bakıyorlar. Paavo huffs. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Tencereyi bir kez daha karıştırıyorum. "Kocam Joki ve ben dün sabah ayrıldık. Bir geyiğin izlerini yakaladı ve onu kesmek istiyor. Yakında döner. Benim dumanım ona işaret vermek içindi, sana değil."

"□ en he is welcome," der uzun boylu tuzakçı. "Onun için yer açacağız re." Bana üç tahta kase uzatıyor ve her biraz patates lapası koymamı izliyor. □ en bir bıçakla kızarmış şiş kaydırıyor ve bana en küçük alabalığı veriyor.

Onun oturmasını beklemeden yemeği ağzıma atıyorum, bana vereceği güç için çaresizce. □ e lapa o kadar sıcak ki yakıyor ama değil. Alabalıklarımı parçalıyorum, küçük kemiklerini çıtırdatıyorum, beyaz, yumuşak etini yutuyorum.

"Sakin ol," diyor uzun boylu adam gülerek. "Boğulmadan önce yavaşla, kızım. Bunu sizden almayacağız."

Re'nin diğerk tarafında, Paavo büyük kemiklerini tükürerek beni izliyor. "Bize şu senin adamdan biraz daha bahset. Adı ne? Josti mi?"

"Joki," diye düzeltiyorum, soğuk dere suyundan bir yudum alarak. Ağzımın yanan damağını rahatlatıyor. "Ve o bir avcı," diye devam ediyorum. "İkimiz de avcıyız. Kış için güneye gideriz. Päijänne Gölü boyunca yaşayan bir ailemiz var."

"Sen de mi avlanıyorsun?" diye soruyor uzun boylu adam, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

," diye cevap veriyorum. Bana inanmadıklarını söyleyebilirim. Uzun boylu adama omuzlarımı dikleştirerek, arkasında duran yayımı işaret ediyorum. "Bir geyiğı otuz metreden vurabilirim."

Paavo yine homurdanıyor. "Yalan söylüyorsun."

Uzun boylu adama dönmeden önce ona ters ters baktım. "□ arkadaşın bana ikinci kez yalancı diyor. Eğer üçüncü kez yaparsa, ciddi olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Paavo sırtarak bir kemik daha tükürdü. "Sen bir yalancısın, küçük kız. Nereden bildiğimi biliyor musun?"

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Nasıl?"

"Çünkü az önce çantanın içine baktım," diye cevap veriyor, bakışları muzaffer. "Bir kişilik bavulun var, iki kişilik değil."

"□ en iki çantamı da kontrol etmedin," diye karşı çıkıyorum. "Joki gelecek. Ve eğer ona bana nazik davranmadığını söylersem, gözünü kırpmadan gözüne bir ok ."

Yalanlar. Joki yirmi adımdan bir ahırın bordasını bile vuramaz. Yüzlerinden anlayabiliyorum: Bana inanmıyorlar.□ e uzun olan inanıyordu, ama şimdi inanmıyor.

"Sanırım bundan sonra ne olacağını hepimiz biliyoruz," diyor Paavo, reyona bir kemik daha tükürerek.

"Kâseleri sizin için mi yıkıyorum?" Cahili oynayarak

söylüyorum. "Onu sonra yaparsın" diye yanıtlıyor.

Sözleri karnıma bir taş gibi saplanıyor.

"Size zarar vermek istemiyoruz," diyor uzun boylu adam.

Çabucak ayağı kalktım. "□ en yemeğınızı yiyin ve yolunuza devam edin."

"Zor zamanlar geçiriyoruz," diye cevap veriyor, o ayağı kalkarak. "Uzun bir yaz oldu."

"Ve erkeklerin ihtiyaçları vardır," diye ekliyor Paavo, o karanlık, boncuk gözleriyle bana bakarak.

"Bu vahşi doğada yazlar asla uzun sürmez," diye karşı çıkıyorum. "Güneye bir köye git ve parasını ödeyebileceğin istekli bir kadın bul. Her onurlu erkeğin yapacağı gibi beni rahat bırak."

□ Uzun boylu adam neredeyse bunu düşünüyormuş gibi görünüyor. Ama sonra Paavo kahkahayı basıyor ve elindeki karkası samanların içine fırlatarak çatırdamalarını ve tıslamalarını sağlıyor. "Sana şimdi bedavaya bahşiş verebilecekken neden değerli paramı samanlıkta bahşiş için harcayayım ki?"

demir kararlılık sertleşiyor. Artık kendi hikâyemi anlatıyorum. Bir tanrıçanın pençelerinden . Surma'nın gözlerinin içine baktım ve ölüm baktı. En sevdiğim arkadaşımı ölüm tanrılarının pençesinden kurtarmak için Tuonela'nın derinliklerine doğru yürümek gibi bir görevim var.

Ben Siiri'yim ve kimsenin avı

değilim. Ben avcıyım.

"Siparişi sizin seçmenize izin vereceğiz," diyor uzun boylu adam.

□ Bu adamlardan birinin bana dokunma düşüncesi beni hasta ediyor. Ama yapamam.

ikisini birden vurmak. "Önce sen," diyorum uzun boylu adamı göstererek. "Ama onun izlemesini istemiyorum," diye ekliyorum, başparmağımı omzumun üzerinden Paavo'ya doğru uzatarak.

Paavo yine gülüyor. "Burada şartları sen belirleyemezsin, küçük kız."

"Kapa çeneni," diye tersliyor uzun boylu adam. Aç gözlerle bana bakıyor. Orada başka bir şey , onu saklamadan önce sadece ılık. Yalnızlık. Bu uçsuz bucaksız vahşi doğada hayat gerçekten de acımasız. Eğer bana tecavüz etmeye kalkışmasaydı, neredeyse onun için üzülebilirdim.

"Dediğin gibi olacak," diyor uzun boylu adam, elini uzatarak. "Sen burada kal ve re'ye göz kulak ol," diye ekliyor arkadaşına.

Paavo sırtını sırt çantama yaslıyor. "Acele etme," diyor cebinden bileme taşı çıkararak. □ en baltasını çıkarıp bmgöz kırıyor.

Boğazımda safra birikiyor. "Kendim yürüyebilirim." Ellerimi yapıp hışımla oradan uzaklaşıyorum.

□ Uzun boylu bir adam takip ediyor. "Bekle kızım, adını bile bilmiyorum." "Tanrıça, eğer dinliyorsan, biraz yardıma ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey -bir taş, düşmüş bir dal- "Kiminle konuşuyorsun?" diye sesleniyor.

"Hadi," diye fısıldıyorum. "Tanrıça, bana yardım et-"

"Hey-" Kolumu tutuyor. "Nereye gidiyorsun?" "Sadece bizi görmesini istemiyorum."

"Bizi rahatsız etmez," diye yatıştırıyor adam. "Acele etmeyelim."

Bana yaklaştığında kalbim boğazıma düğümlenerek hareketsiz kalıyorum.

Tanrıça, lütfen.

Saçımın düğümünü hafifçe çekiştiriyor ve nemli saçlarım sırtımdan belime doğru dökülüyor. Bir eliyle kolumu tutarken, diğer eliyle saçlarımdan bir avuç alıyor ve omzumun üzerinden kaldırıyor. en daha da yaklaşıyor, derin nefes almak için yüzünü indiriyor ve burnunu saçlarıma dayıyor.

Bana yardım et.

"Tanrım, kızım, yağmurdan sonra orman gibi kokuyorsun," diyor, sesi özlemle kısık.

"Ve yarı ölü bir ayı gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyorum, geri çekilme isteğimi bastırırken sırtım .

Gülüyor, kolunu belime doluyor ve beni çekiyor. Yüzünü indirerek yanağımı, boynumu öpüyor. Sakalları boğazıma değiyor ve kollarımdaki tüyleri kabartıyor. Tanrım, gerçekten de berbat kokuyor. Dudaklarıma ulaşmasına izin vermeyerek geri . Etrafımızdaki orman sessiz ve boş duruyor. e tanrıça beni kurtarmaya gelmiyor. Tek başımayım. Bu durduğum için lütfen mi? Bana oyalanmamamı söyledi. Ölmememi de söyledi. Bu bir sınav mı? Bunu atlatacak kadar güçlü müyüm?

Tuzakçının elleri dolaşüyor, vermediklerimi alıyor. Dudaklarının hissi neredeyse dayanılmaz. Her öpücük tenime ıslak bir şamar gibi geliyor. Öfkemi geri yutuyorum.

Henüz değil. Aksel'in sesi şimdi aklımda. Avcılık hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretti. Sadece bir atış hakkın olacak. Sabırlı ol Siiri.

Adam kalın deri kemerini beceriksizce çözüyor, bıçağını ve baltasını yere bırakıyor. en beni ileri doğru itiyor, iki büyük kayanın arasındaki yosunlu noktaya götürüyor. "Nazik olacağım," diyor, sesi umutsuzlaşıyor. "Yemin ederim, sana zarar vermeyeceğim. Bundan zevk bile alabilirsin."

Omzumu itiyor ve dizlerimizin üzerine çöküyoruz. Nefes almıyorum. Sanırım nasıl olduğunu unutmuş olabilirim.

Nefes al Siiri, Aksel'in sesi geliyor. Dikkatsiz bir avcı nefes almayı unuttur.

Tuzakçı beni geri iterken keskin bir nefes alıyorum, elleri hala giysilerimin üzerinden bana dokunuyor. Kendimi bırakıp serin yosunların üzerine uzanıyorum. Omzumun altında bir kök duruyor; sert ve düğümlü. Başımın üstünde, ağaçların dalları kemikli boğumlarla birbirine uzanıyor, yaprakları gökyüzünü kapatıyor. □ ey beni Yüce Ana'dan saklıyor. O göremez. Bana yardım edemez.

Yalnızım.

□Adam dizlerinin üzerinde yükseliyor. "Adın ne?" diye soruyor ve ellerini pantolonumun bağına atıyor. Pantolonumu indirirken gözlerimi kapatıyorum.

Bekle. . .

çömeliyor, nefesi yüzümde sıcak. □ e omzumda kökten gelen keskin bir ağrı var ve bağlanmamış saçlarım sıkışarak boynumu geriye çekiyor. Sağ botumun içine uzanabildiğimden emin olmak için bacağıma kaldırmayı deniyorum. Panik boğazımda keskin ve hızlı bir şekilde yükseliyor. "Aman Tanrım-" diye soluk soluğa kalıyorum, vücudum stiff oluyor. Pantolonum dizlerimde olduğu için bacağıma bükemiyorum.

Bıçağa ulaşamıyorum.

Üstüme bastırıyor, ağırlığı ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Elini aramıza sokmaya çalışırken beceriksizce boynumu öpmeye devam ediyor.

" yakıyorsun!"

Ona dirsek attığımda hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Bir bok gibi kıvranmayı kes-" "Lütfen- sadece- burada, önce pantolonumu çıkarmama izin ver."

İç çekiyor ve iki eliyle yukarı itiyor. Onun ağırlığı üzerimdeyken ihtiyacım olan alana sahip . Vücudumu onun altında döndürüyorum, yeterince eğiliyorum ve elimi botumun içindeki bıçağımın kabzasına doluyorum.

Yap , Siiri. Atışı yap. Sayılsın.

Ağabeyimin sesi kafamda yankılanırken, sol elimi başının arkasına atıyorum ve parmaklarımı saçlarına geçirerek onu sabit tutuyorum. Aynı nefeste bıçağın keskin ağzını boğazına doğru sürüklüyorum, onu kendime çekerken yukarı doğru itiyorum. Temiz bir kesik, derin ve ölümcül.

□Kanı yüzüme ve boynuma dökülüp beni sıırıslıklam ederken tuzakçı homurdanıyor. "Seni kaltak," diye homurdanıyor, iki eli boğazında, dizlerinin üzerine çöküyor.

Nabzım hızla atıyor, ayağa fırlıyorum ve onun ulaşamayacağı bir yere fırlıyorum.

Yarayı kapalı tutmaya çalışırken ağzı kanla kaplanıyor. İnliyor.

ve onun gerçeği bildiğini biliyorum. "Bana yardım et-" "Asla," diye tıslıyorum.

Mercy, Siiri.

Aina'nın sesini iterek irkildim. Sen bir avcısın, katil değil. Merhamet göster.

"Bana yardım et," diye tekrar yalvarıyor.

Kanlı elimle bıçağımı sıkıca kavrayarak yaklaşıyorum. "Öleceksin." Dizlerinin üzerinden bana bakıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş.

"Ellerini ," diye yatıştırıyorum. "daha hızlı olur."

Ellerini parçalanmış boynundan indiriyor, dizlerinin üzerinde sallanırken bakışlarını tutuyor. "Bitir şu işi."

Nefesim kesildi. "Hayır, ben bir avcıyım, katil değil-"

"Az önce beni öldürdün," diye , buzbakışları üzerime kilitlenmiş. "İşini bitir kızım."

Göğsümü ve ellerimi kaplayan kana bakıyorum. Onun kanına. "Bunu ben istemedim." Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Neden beni yalnız bırakmadın?"

"Ben bir avcı ve katilim."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Bana bunu mu yaptıracaksın? Senin gibi olmamı mı istiyorsun?"

Boğazındaki acıya karşı yutkunarak sallanıyor. "Bana temiz bir ölüm ver," diye hırıldıyor. "Seni affedeceğim, tıpkı çarmıhtaki adamlar gibi."

Kıpırdamadan duruyorum. "Hangi adamlar?"

"□ e günahkârlar," diye , rengi soluyor. "İsa'yla birlikte, çarmıhta."

Yüzüne bakıyorum. Ancak o zaman boynundaki deri kordonu görüyorum. Öne doğru bir adım atarak kordonu çektişirdim ve kanlı tuniğinin altındaki tılsımı serbest bıraktım.

□, bir çift demirci çivisinden yapılmış haç işareti. "Hristiyan mısın?"

"Bağışlayın beni. Cennete gideceğim."

Ona dik dik bakarken damarlarımda buz dolaşıyor. Saçlarından tutarak başını geriye yatırdım ve yarasını açtım. "Bana tecavüz etmeye çalışıyordun. Boğazındaki bıçağımdan başka hiçbir şey seni durduramazdı. Bağışlamamı mı istiyorsun?"

"Çaresizdim-"

"Ve şimdi sen ölüsün. Ve cennet diye bir yer yok." diye ekliyorum.

Saçlarını. "Öldüğünde Tuonela'ya gideceksin. Ve benim affım olmadan gideceksin. Orada huzur bulamazsın." Bununla birlikte bıçağımı gözüne saplayarak hızlı bir şekilde ölmesini sağladım. Düşerken vücudu gevşiyor.

Orada duruyorum, göğsüm kabarıyor.□ anın çılgınlığı kayboluyor ve aniden kuşların ötüşünü duyabiliyorum. Rüzgarı yüzümde hissediyorum. Terliyorum ve üşüyorum. İslığım. Islak değil. "Kan," diyorum, kendime ait olmayan bir sesle. Ellerimi kaldırıyorum.□ kıpkırmızı, gömleğimin kenarları lekeli Kanla kaplı ölü bir adamın cesedinin üzerinde duruyorum.

"Az önce bir adam öldürdüm," diye fısıldıyorum ağaçlara. "Tanrıça, az önce-" Nefes al. Odaklan, Siiri.

□Panik yapacak zaman yok. Titreyen ellerimle pantolonumu yukarı çekiyorum.

□Bir dizimin üstüne çöküyorum ve bıçağı ölü adamın kafatasından çekip çıkarıyorum. Bıçağı botumun içine geri sokmadan önce çimlere silerek temizliyorum.

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, uzun av bıçağını ve kısa saplı baltasını alıyorum. Ölü adamı bırakarak ağaçların arasından Paavo'dan bir iz var mı diye bakıyor ve dinliyorum. Eğer akıllı , şimdi giderdim. Ağaçların arasından koşar ve gözden kaybolurdum. Ama teçhizatıma ihtiyacım var; yiyeceğe, çadıra, fazladan kat kat giysilere. Onlar olmadan ölürüm, Aina da öyle... Bu yüzden onları Paavo'dan geri almaya çalışırken öleceğim. Başka seçeneğim yok. Ve şu anda, sürpriz yapma şansım var.

Yumuşak ayaklarımın üzerinde ilerlerken, uzun adamın sözleri her adımında aklıma geliyor. Ben bir avcı ve katilim.

Şimdi, bu adamlar sayesinde ben de öyleyim.

Aina

JAAKO gece **bana** . Ben ağlarken ona sarılmama izin verdi, Tuonela ve Cadı Kraliçe korkum tüm uyku düşüncelerimi çaldı. Ama uyku noktada gelmiş olmalı, çünkü kuzgunun bana sokulmuş rahatlatıcı sıcaklığıyla uyandım. Beni uyandıranın kapımın yüksek sesle çalınması olduğunu fark ettiğimde huzurum kaçıyor. Jaako tüylerini kabartarak zıpladı.

"Git," diye fısıldıyorum, bulunmasından korkarak. Onu benden almalarını istemiyorum, bu karanlık yerdeki tek dostumu. □ Kapının sürgüsü tıkırdıyor ve hâlâ altın rengi elbisemi ve tilki kürkü etolümü giyerek yataktan kayıyorum. "Şimdi git," diye tıslıyorum kuzguna. "Uç."

Jaako omzumun üzerinden geçip pencereden dışarı süzülmeden önce bana son bir özlem dolu bakış atıyor ve tam kapım açılırken pervazı temizliyor. Tehditkâr ölü muhafızımla yüzleşmek için kendimi hazırlıyorum ama onun yerine kapıda genç bir kadın duruyor. Esh'inden gelen çürüme kokusunu yakalıyorum. Sade giyinmiş, benim giydiklerime çok benzeyen ev yapımı bir elbise giymiş. Cam gibi gözleri var ve saçları yer yer dökülüyor. Genç görünüyor, belki de benimle aynı yaşta. Kalbim onun için kırılıyor ve nasıl öldüğünü merak ediyorum. Ölü kadın yavaşça kemikli bir elini kaldırıyor ve boynunu kısıyor. Gel.

Ne yapacağımı bilemez halde etrafıma bakındım. Onu takip etmeyi reddedebilir miyim? Reddedersen ne olur? Titrek bir nefes alarak terliklerimi giyiyorum ve ölü kızı odadan dışarı kadar takip ediyorum. Koridorda sessizce yürüyoruz. Rehberim beni bekleme odasında sağ yerine sola yönlendiriyor. Açık bir kapıdan geçiyoruz ve nefesim kesiliyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Omuzlarımdaki kürkü gevşetiyorum. Günlerdir ilk kez dışarıdayım... en azından dışarıda olduğumu düşünüyorum. Sonbaharın keskin havasını boynumun ve kollarımın derisinde hissedebiliyorum.

□ Gökyüzü aşılma bir karanlıktan başka bir şey değil. O derin bir boşluk ki, içine yuvarlanıp gitmemek için neredeyse yukarı bakmaya korkuyorum. Onun yerine ayaklarıma odaklanıyorum. Bir avlunun içinden geçen patikaya yerleştirilmiş büyük taşların üzerinde duruyorum. Her taraftan altın ışık saçan meşalelerle aydınlatılmış duvarlarla çevrili bir bahçedeyiz.

Köşede, büyük bir söğüt ağacının önünde duran bir cadı bekliyor. Cadı Kraliçe ile aynı zalim gülümsemeyle yaklaşmamı izliyor. Annesi çirkinliğiyle ürkütücüyken, bu cadı güzel, ceviz kahvesi saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor. Başının etrafına bir taç gibi sarılmış birkaç örgü, dalları yüzünden uzak tutuyor. □ ölüm tanrıçası örgü tacını kemik parçalarıyla süslemiş. İnsan ya da hayvan, emin olamıyorum. İnsan dişlerinden yapılmış bir kolye ince boynunu çevreliyor. □ e dişler gümüşe batırılmış gibi görünüyor, bu yüzden meşale ışığında parlıyorlar.

İlk başta cadının yalnız olmadığını fark etmiyorum. Sessiz Inari bir hayalet gibi onun yanında duruyor. □ e kadınlar benim yaklaşmam karşısında hiçbir şey söylemiyor ve ben de sessiz kalmaları için onlara işaret ediyorum. Diğer kızlar geldiğinde Inari'nin yanında bekliyorum. □ Diğer kızlar da benim gibi dinlenmemiş görünüyor. Zavallı Satu geceyi ağlayarak geçirmiş gibi görünüyor. Lilja kararlı görünüyor. Tuonetar bizi öldüreceğine söz verdi. Acaba bugün o gün mü?

Hepimiz onun önünde durur durmaz, cadı yüksek ve melodik sesiyle konuşuyor. "□ Bize faydalı olmanızın zamanı geldi. Misafirperverliğimizden çok uzun süre faydalandınız." Sanki günlerce kilit altında tutulmak ve lanetli ekmekle beslenmek bizim seçimimizmiş gibi her birimize kaşlarını çatıyor.

"Ne yapacaksın?" Helmi inliyor. "Bizi öldürecek misin?"

□ Cadı ona ters ters bakar. "Seni öldürmek mi? O zaman ne işe yararsın?"

"□ ey bizi ölümüne çalıştırmak istiyor," diyor Lilja. "Bunun yaşayanlar arasındaki hayatlarımızdan ne farkı var?"

"□ e yüksek sesle, aptal olan haklı," diye yanıtlar cadı. "Bugünden itibaren hepinize bir görev verilecek. Tuonela'da hiç kimse boş duramaz. Ya çalışacaksınız ... ya da sonuçlarına katlanacaksınız."

Lilja scoffs. "□ e Cadı Kraliçe zaten beni öldüreceğine söz vermişti, o halde neden bu işi bitirmeyelim-" Başının yan tarafından kan fışkırırken dizlerinin üzerine çökerek çığlık atıyor. Bir elini yaranın üzerine kapatıp acı içinde bağırıyor. Kan parmaklarının arasından sızıp boynundan aşağı inerek eteğinin kürkünü hepimiz geri çekiliyoruz. □ e cadı bir elini uzatarak Lilja'nın kesik kulağını gösteriyor. Cadı gülerken midem bulanıyor.

"Hiç dinlemediğin için buna pek ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim." □ e cadı Lilja'nın acısına tamamen kayıtsız kalarak kulağı yere fırlattı. "Dilini öğrenmezsen sırada dilin var. Bir daha konuşursan aptal, boynuma takacağım dişlerin olur."

Lilja inliyor ama hiçbir şey söylemiyor, elini kanayan kulağının üzerine kapatmış.

□ e cadı yüzünü bize döndü. Satu ve Inari'yi işaret ederek, "Siz ikiniz," diye bağıyor. Satu kendisine doğrudan hitap edildiği için neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "İkinizden biri yemek yapabilir mi?"

"Evet," diye kekeliyor

Satu. Yanındaki Inari

başını sallar.

Cadı elini sallayarak, "Onları mutfaklara götürün," dedi.

Arkamızdan ölü rehberlerimiz beliriyor, onları götürmeye hazırlar. Satu ve Inari'nin dönüp gitmekten başka çareleri yok. Onları bir daha canlı görebileceğimden emin olmadan gidişlerini .

"Ve siz ikiniz." □ e cadı benden öteye Riina ve Helmi'yi işaret ediyor. "Gidin hayvanlarla ilgilenin. Annem özellikle domuz etine düşkündür. Domuzlarının bakımıyla özel olarak ilgilenin."

Kısa bir içinde grup yediden üçe düştü. Yanımda Salla ve dizlerinin üzerinde Lilja ile kalakalıyorum. □ e cadı aramızda bir bakış attıktan sonra rune işaretli eliyle Salla'yı işaret ediyor. "Sen, konuşmayı çok seven bu kızı al ve Tuonen tytti'ye getir. Şüphesiz ikinizin de işine yarayacaktır."

Tuonela'nın kayıkçı kadınına hizmet etmeye götürülmediğim için yıldızlarıma şükrederek hareketsiz kalıyorum. Dev bir turna balığının kemiklerinden yapılmış bir kayıkla tüm ölüleri ölüm nehrinden geçiriyor. Asla ayrılamayacağımı bildiğim halde, Tuonela'nın kıyılarına yığılmış yeni ölülerin giriş için sabırsızlanmalarını izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Salla kendisine söyleneni yapıyor, ölü rehberleri onları için öne çıkarken Lilja'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor. Söğüt ve cadının önünde yalnız kaldım.

"Kız kardeşim genellikle annemizin başıboşlarını almaktan nefret eder," diyor, "ama görünüşe göre yardıma ihtiyacı var. misin, işe yaramaz şey?"

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum. "Evet, tanrıça."

"Güzel. □ en go. Ve faydalı olmaya çalışın," diye uyarıyor. "Sevgili kız kardeşimin beceriksiz ellerin parmaklarını kesmesi duyulmamış bir şey değil." Gitmek için döner.

"Tanrıça, bekle," arkasından sesleniyorum.

□ e cadı durur ve omzunun üzerinden bakar. "Eğer benden sefil hayatını bağışlamamı isteyeceksen, nefesini boşa harcıyorsun."

"Hayır, ben bir tanrıçanın önünde duruyorum ve yüzünü bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Adını sormasaydım annem beni asla affetmezdi."

Beni düşünürken gözleri kısılıyor. "Adımı mı öğrenmek istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, yeterince görünmek için dua ediyorum.□ Bir isimde güç vardır. Bu yerde hayatta kalmak için tüm güce ihtiyacım olacak. Neyse ki, ben mükemmel bir toplayıcıyım. "Tüm tanrılar bağlılığımızı ve hayranlığımızı hak eder," diyorum annemin sözlerini yankılayarak. "Bir ölüm tanrıçası olarak gücün sınırsız, erişimin sınırsız ve hayatım üzerindeki kontrolün gece kadar kaçınılmaz. Sana gereken saygıyı göstermek için adını bilmeliyim."

Bir süre sonra cadı sırtıyor. "Ben Vammatar'ım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, nefesim göğsümde donuyor. Kötülük tanrıçasının önünde duruyorum.

"Şimdi, et," diye alay ediyor, insan dişlerinden oluşan kolyesi fener ışığında parlıyor. "Bana hak ettiğim saygıyı göster."

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Öne doğru eğilerek avuçlarımı yere bastırıyorum ve başımı eğiyorum. "Tanrıça."

Koyu mavi cübbesinin eteklerini kaldırıyor. "Çizmelerimi öp, solucan." Öne doğru sürünerek dudaklarımın çizmesinin üst kısmına değmesine izin verdim.

□Cadı kıkırdıyor, beni bir köpek gibi tekmeliyor. Acı du iniltimi yutuyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Bununla birlikte, o . Yerde bekleyip onun uzaktan gelen alaycı kahkahalarını dinliyorum. Duvarların ötesinde bir yerlerden gelen keskin inilti ve uluyan feryatlar kollarımdaki tüyleri diken ediyor.

Rehberim kemikli bir eliyle beni dürtüyor. Elimin tersiyle ağzımı silerek titreyerek ayağa kalkıyorum. Kırık parmaklarını bir kez daha kıvrarak beni takip etmem için işaret ediyor. Duvarlarla çevrili avluda, büyük bir kemerin altından geçerek daha küçük, ruhsuz bir giden yolumuzu ezberlemeye çalışıyorum. Dört taş duvar ve yukarıdaki siyah gökyüzüne açılan taş bir başka bir şey yok. Duvarlardan birinde kalın, çift kapılı devasa bir set var. Bu saraydan çıkış yolu mu?

Bahçenin karşı duvarına yerleştirilmiş küçük kapıdan geçiyoruz.

□u üçüncü avlunun kapısından görünen manzara beni yolumda durduruyor. Sadece diğer ikisinden daha parlak olmakla kalmıyor, iki kat daha fazla meşale ile aydınlatılıyor, aynı zamanda hareketlilikle uğulduyor. Meşgul insanlar ve kıpır kıpır köpekler, ciyaklayan kafesler

tavuklar, kızarmış etlerin kışkırtıcı kokusu, örse vuran çekicin metalik cınlaması. Bütün hayvanlar canlı. Buraya nasıl geldiler?

□nceledikçe sahnenin tuhaflığı daha da belirginleşiyor.□ Kahkaha ya gevezelik yok, bağırış çağırış ya da aceleyle söylenmiş sözler yok.□ İnsanların hepsi mezar kadar sessiz... çünkü hepsi ölü.□ Sessizce hareket ediyorlar, görevlerini büyük bir titizlikle yerine getiriyorlar, arkadaşlarıyla ne bir kelime ne de bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.□ Çok derin bir yalnızlık var.

Avlunun uzak tarafında Helmi ve Riina çoktan işlerinin başına geçmişler. Riina bir süt sağma taburesinde oturmuş, bir ineğe bakıyor. Ben geçerken Helmi bana güven veren bir gülümseme atıyor, homurdanan domuzların ağılına dışkı atıyor. Rehberimi küçük bir binaya kadar takip ediyorum. Kapıyı açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. Hareketli avluya son bir kez bakıp içeri giriyorum.

Gözlerimin loşluğa alışması biraz zaman alıyor.□ e oda sadece bir avuç dolusu mumla aydınlatılıyor. Uzun ve dar, avlunun yarısını kaplıyor ve iki kirişli dokuma tezgâhlarıyla dolu. Bazıları boş duruyor, ama çoğunda bir aşamada olan kumaşlar var. Önünden geçtiğim ilk tezgâhtaki işe hayranlıkla bakmak için duraklıyorum.□ e dokumacı, hoş, zıt geometrik bir desen için açık ve koyu renkli iplikler seçmiş.

Odanın arka tarafından, çalışmakta olan bir dokuma tezgâhının yumuşak tıkırtısı geliyor. Tezgâhlardan birinin etrafına bakıyorum ve dokumacıyı görüyorum. Omuzlarının duruşundan, saçlarının ve kıyafetlerinin temizliğinden canlı olduğunu anlayabiliyorum. Parlak siyah saçları o kadar uzun ki neredeyse tabana değiyor. Tek ve kalın bir örgü halinde örülmüş. Vammatar bunun kız kardeşi olduğunu söyledi. Eğer hikâyeler doğruysa, Kiputyttö ve Kivutar, kötülüğün ve acı çekmenin ikizleri, Kipumäki'nin, yani acı tepesinin tepesinde yaşıyorlar. İçimde bunun kim olduğunu bildiğime dair bir his var.

□Cadı ellerinin hareketini hiç durdurmaz, ileri geri, ustaca sürekli örgünün sıkılığını kontrol ediyor. Ellerinin arkasındaki rün dövmelerini fark ettiğimde hâlâ duruyorum. Kalma ve Vammatar'da da var ama Cadı Kraliçe'de yok. Böyle dövmeleri daha önce sadece bir kez görmüştüm, kantele tıngırdatan gezgin bir ozanda. Ne anlama geliyorlar? Tanrısal bir amaca mı hizmet ediyorlar?

"Dokumayı biliyor musun ölümlü?" diye soruyor tanrıça başını çevirmeden. Sesi alçak ve melodiktir.

Boğazımı temizliyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Evet, tanrıça. Annem bana öğretti.

Yine de korkarım bu projelerden bazıları benim becerilerimi aşabilir," diye itiraf ediyorum, etrafımdaki dokuma tezgâhlarına bakarak.

Clack. Clack. □ Tanrıça atkıları ileri geri örerken çözgü ağırlıkları sallanıyor, çit çubuklarını hareket . "Öğrenmek ve gelişmek için zamandan başka bir şeyiniz yok."

Beni hayatta tuttukları sürece haklı. "Nereden başlamalıyım?" "En baştan başla."

Gülümsüyorum.□ biraz Siiri'nin annesiyle konuşmak gibi geliyor. "Tezgâhtan mı başlamalıyım?"

"Nereden başlarsan başla," diye cevap veriyor, görünüşe göre tamamen bağımsız bir şekilde.

Günün ikinci cesur hareketini yaparak yaklaşıyorum. Akıllı bir toplayıcı ne zaman alacağını bilir. "İsminizle başlayabilir miyim tanrıça? Benim adım Aina."

□Dokumacının elleri çit çubuğunun üzerinde duraklıyor. Boğazımdaki sinirleri yutuyorum, kız kardeşinin yaptığı gibi beni tekmeleyip tekmelemeyeceğini görmek için bekliyorum. "Ben Loviatar'ım," diyor sonunda.

Loviatar, hastalık ve veba tanrıçası.□ e hikayeler, Loviatar'ın genç bir kadıken kuzey rüzgarı tarafından tecavüze uğradığını ve rahminden - ve öfkesinden - dokuz oğlu, insanların dokuz hastalığı fırladığını söyler. Bazı hikâye anlatıcıları Loviatar'ın onuncu bir çocuğu, bir kızı olduğunu söylemekten hoşlanır.□ bu çocuk, konuşmacının onun tarafından tüketilmemesi için isimsiz kalması gereken Kıskançlık'tı.

□Loviatar'ın hikâyelerinin bir başka yönü daha var. Tüm ölümlüler cadının- "Evet, ben körüm."□ e tanrıça yüzünü bana döner.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzünün güzelliğine vuruluyorum. Kalma'nın gözleri siyahken, Loviatar'ın gözleri iki inci gibi bulanık beyaz. Başka ne beklediğimden emin değilim. Belki de Tuonetar ve Kalma çok korkunç oldukları için, hastalık tanrıçasının yüzünün çıban ve yaralarla dolu olacağını hayal etmişim. Ama cildi yumuşak ve pürüzsüz, ağzını çerçeveleyen ve kaşlarını kırıştıran hafif çizgiler var.

□Şakaklarında gri çizgiler var. Sade görünüyor. . ve hüznü.□ o inci gözleri hiç kırpmadan bana bakıyor.

Kalbim dile geliyor. "Nasıl yaptın-"

"Çünkü sen bir ölümlüsün," diye cevap veriyor tonsuzca. "Ve ölümlüler acı verici bir şekilde tahmin edilebilirler. Şimdi, bugün bir şey dokuyacak mısın? Yoksa benim

Başparmaklarınıza çivi çakmak ya da buna benzer yavan işkenceler yapmak için mi buraya döndünüz?"

Odanın köşesinde dokuma için hazır bekleyen geniş bir iplik koleksiyonunun bulunduğu rafa doğru hızla ilerliyorum. Şarap rengine, koyu kırmızı bir iplik yumağı alıyorum. □ e kordonu kalın. Bir çift çorap örmek için hızlı bir şekilde çıkarabilir. Bir sepet karıştırıyorum ve bir çift iğne çıkarıyorum. Loviatar'ın yanına dönüp bir tabureyi tezgâhına yaklaştırıyorum ve oturuyorum.

Loviatar'ın başı hareketlerimi takip etmek için dönüyor. Yanına oturduğumda kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Örgü örüyorum," diye cevap veriyorum. "□ e ışık burada en iyi mumlarınızdan geliyor. Sanırım ısınmak için olmalılar?"

Kaşları derinleşiyor, alnı daha da kırışıyor. "Ne örüyorsun?"

"En baştan başlamamı söylemiştin. Örmeyi öğrendiğim ilk şey sağlam bir çift çoraptı. Görüyorsunuz, işin püf noktası-"

", " diye düzeltiyor cadı.

"□ e işin püf noktası, ayak ucunda ve topuk için dönüş yaptığınızda bu özel dikiş sırasını yapmaktır" diyorum. "Daha sonra saatlerce çalışmaktan kurtarır."

Ben başlarken sessizliğe gömülüyoruz. Örgünün bir kısmını tamamladıktan sonra Loviatar'ın eline uzanıyorum. □ e tanrıça bu beklenmedik dokunuş karşısında sığıyor. "Ne yapıyorsun, küçük fare?"

Loviatar'ın ağlarını örme kumaşın üzerine koydum. "Görüyor musun, yani kalınlığını hissedebiliyor musun?" Loviatar ağlarını dikişlerin üzerinde gezdirirken gülümsüyorum. "□ at iyi bir çift çorap olacak," diyorum gururla.

Loviatar sadece susuyor, işine geri dönüyor. Ben de aynısını yapıyorum. □ Dokuduğu kumaş, ilkbaharda karların arasından görünen ciğer yaprakları gibi, beyaz bir yatak üzerinde güzel bir mavi parşömen deseni. Kör cadı çalışırken, görmeye ihtiyaç duymadan desenini dokurken onu huşu içinde izliyorum.

Nedenini açıklayamıyorum ama Loviatar'ın yanında kendimi rahat hissediyorum, en azından Kalma ya da Cadı Kraliçe'nin yanında olduğumdan daha rahat. Sırf onu kızdırdığım için Lilja'nın kafasından bir kulak alan ve adını sorduğum için beni tekmeleyen Vammatar'dan kesinlikle daha az tehditkâr.

Bu karanlık âlemde uyandığımdan beri ilk kez kendimi neredeyse huzurlu hissediyorum. Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda taburemde öne doğru eğildim.

"Peki sen ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Hizmetçiler için kumaş," diye yanıtlıyor Loviatar, ellerinin hareketini hiç durdurmadan.

□beni şaşırtıyor. Ölüm tanrılarının ölü bir hizmetkârın ne giymesi gerektiğini umursamasını hiç beklemezdim. Şimdiye kadar gördüğüm tüm ölüler kendilerini zar zor bir arada tutabiliyor gibiydi.□ ey kirli kıyafetler giyiyor, vücutları eğilmiş ve kırılmış. "Tuonela tanrıları neden ölü hizmetkârların kıyafetleriyle ilgilensin ki?"

Loviatar hareketsiz, başı yöne dönük. "□ Tuonela değil. Artık değil." "Ne demek istiyorsun?"

□Tanrıça atkılarını çözümlerin arasından geçirmeye devam ediyor. "Her şey görüldüğü gibi değil, küçük fare. Tuonela'ya en karanlık zamanında geldin. Artık burada sadece kaos hüküm sürüyor."

Sonunda bazı cevaplar.□ İçimdeki toplayıcı hevesle öne eğiliyor, daha fazla bilgi toplamaya hazır. Onu konuşturmak için bir yol bulmalıyım. "Elbisemi kim yaptı?" Örgü şişlerimi tıkırdatmaya devam ederek soruyorum.

□Tanrıça yavaşça dönüp bana bakıyor. "Kör olduğumu unutmak senin için ne kadar kolay."

. "Özür dilerim, tanrıça.□ e kıyafetler sanki sihirle odamda belirdi

-"

"Bu sihirdi, seni aptal. Tuonela'dasın."

"□ elbisesi eğirilmiş altın gibi," diye açıklıyorum. "hiç görmemiştim. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Sen mi ördün?"

"Hayır," diye yumuşak bir cevap verdi.

"Altın gibi kumaş dokumak için bana dokuma tezgahını nasıl kullanacağımı öğretir misin?"

Öyle diyor. "Önce herhangi bir yeteneğiniz olduğunu kanıtlayın.□ sonra gelişiminiz için planları tartışacağız."

Annemin bana öğrettiği gibi iğneleri çalıştırarak birkaç sıra daha ilmek atıyorum.□ e Uyanık olduğum her saat merak ettiğim soru dilimin ucunda duruyor. Sonunda soruyorum. "Neden buradayım?"

"Dokumak için buradasın, aptal kız," diye yanıtlıyor Loviatar.

"Hayır, neden buradayım?" Tekrar ediyorum. "Neden Tuonela'ya getirildim? Buraya getirilen ilk kız grubu olmadığımızı biliyorum.□ çok oldu. İlk başta kızların kaybolduğunu ya da evden kaçtığını düşündük. Ama onları siz değil mi?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tıslıyor. "Bu çılgınlığın hiçbir parçası değilim." Taburemde öne doğru eğildim. "Tuonetar bizden ne istiyor?"

Loviatar yavaşça bana bakıyor, süt beyazı gözleri kırpışmıyor. "Annem senin ölmeni istiyor. O sadece ölümlülerin ölmesini ister."

"Neden?" Sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak fısıldıyorum. "Çünkü o bir ölüm."

Dün geceki büyük salonu düşünüyorum. İki kurukafalı sandalyeden büyük olanını hayal ediyorum, boş ve kimsesiz. □ e sandalyenin kolları örümcek ağlarıyla tozlanmıştı. "Peki ya Lord Tuoni?" diye sordum. "□ e Ölüm Kralı? Nerede o? Gücü onunla paylaşmıyor mu? O da mı hepimizin ölmesini istiyor?"

Loviatar kaşlarını çatıyor, rune işaretli elleri dokuma tezgâhının üzerinde kıpırdamıyor. "Babam hakkında konuşma, küçük fare. olmaz. Sefil hayatına değer veriyorsan olmaz."

Etrafıma bakındım. "Onunla kendi evinde konuşamaz mıyım?" "□ artık onun evi değil."

Örgü şişlerim hareketsiz kalıyor, sessizlik aramızdaki boşluğu kaplıyor. "Nerede o?"

"Gitti."

"Yani Tuonetar tek başına hükmediyor," diye mırıldanıyorum. "Onun etkisi tarafından tamamen kontrol edilmiyor. Bu yüzden mi buranın büyüğü bu kadar ... off hissettiriyor?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu hayatta da hissediyoruz, biliyorsunuz. Onun kaosu bir veba gibi yayılıyor. Lord Tuoni neden krallığını deli bir kadının kaprislerine terk etti?"

"Çok fazla konuşuyorsun, aptal kız," diye tıslıyor Loviatar. "Hayatta kalmak mı istiyorsun? Aklını işine ver ve çenenin kapalı tut. Annemin ve kız kardeşlerimin dikkatini çekme. Benim de dikkatimi çekme. Sen artık bir faresin, küçük . Ne görülüyorsun ne de duyuluyorsun. □ at ancak böyle hayatta kalırsın."

"Anlıyorum."

Gözlerini bana dikeyor. □ en huffs diyerek arkasını dönüyor. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin?" Elleri atkısına geri döndü.

Birkaç saat boyunca sessizlik içinde çalıştık ve ben başka soru sormadım. Emin olmak için sorularım var. Zihnim başka bir şeyle dolu değil ama şansımı zorlamaktan endişe ediyorum. İyi bir toplayıcı ne zaman hasat yapacağını bilir.

Ne zaman bekleyeceğimi de bilirim, hazineleri olgunlaşmaya ve büyümeye bırakırım. Rehberim döndüğünde, bir çift kalın yün çorap örmüştüm.

"İşte," diyorum, Loviatar'ın dizine koymak için öne doğru uzanıyorum.

□ e tanrıça çorapları hissetmek için işini bırakır. "Nedir bu?"

"Onları senin için yaptım," diye yanıtlıyorum. "Herkesin iyi bir çift çorabı olmalı, bir tanrıçanın bile."

Loviatar'ın eli hâlâ çorapların üzerinde. Yüzü başka tarafa dönük olduğu için ifadesini okuyamıyorum.□ e tanrıça hiçbir şey söylemiyor, çoraplar dizinin üzerinde dengede dururken dokumasına geri dönüyor.

"Yarın kendim için bir çift yapabilir miyim?" Kapıdaki ölü hizmetçime katılmak için ayağa kalkarak sordum. "Odam oldukça soğuk..."

Loviatar o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, konuşmayacağını düşünüyorum. Ama gitmek için döndüğümde, "Çorap yapmaya devam edebilirsin" diyor.

"□ teşekkür ."

□ Cadı yüzüme dönüyor, o kırpışmayan gözleriyle beni okuyor. "En azından öldüğünde ayakların sıcak olacak."

Siiri

PAAVO re'nin uzak tarafında oturuyor, hâlâ çantama yaslanıyor. Elinde bilek taşı, baltasının bıçağını bileyliyor.□ e metalin taşa vuruşunun sesi açıklıkta yankılanıyor. Ağaçların arasından esen yumuşak bir rüzgâr, yaprakları hışırdatıyor.□ Şırıl şırıl akan dere ve otlayan ren geyikleriyle manzara huzurlu, neredeyse pastoral.

Ama bu ormanda bir ölüm ajanı dolaşıyor ve onun adı Siiri. Açıklığın kenarından izliyorum, kanlı ellerimi bir ağacın gövdesine bastırmışım. Onu gafil avlayamam.□ Mesafe çok uzak ve sırtı dereye dönük bir şekilde bana bakıyor. Belki birkaç adım ileri koşarsam bıçağımı fırlatıp doğru vurabilirim ama bir adamın göğsü kalın kemiklerle korunur. Kalbini ıskalamak kolay. Kalma'da şansım yaver gitti ve canı bile yanmadı.□ e cadı gözünü bile kırpmadı.

□ Tek bir seçenek var. Ağaçların arasından çıkacağım.

"Kyösti?" Paavo, arkadaşının kanına bulanmış, ürkütücü yeni görünüşümü inceliyor.

"Kyösti öldü," diye . Ölü adamın baltasını kaldırıp Paavo'ya doğrultuyorum. "Sırada sen varsın."

Bileme taşını bir kenara bırakırken yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor, kendi baltası ustalıkla tuttuğu elinde dengede duruyor. "Ölü bir kıza göre cesursun."

Bakışlarını tutuyorum, yaklaşıyorum. "Kalma'yla zaten tanıştım. Bunu bana o verdi," diye cevap ver, alnımdaki silik morluğu göstererek. "O beni korkutmuyor. Eminim seni ölümüne korkutuyordur."

Sırıttıyor.□ en ileri atılarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bıçağım havada şarkı söyleyerek büyük darbeler indirirken onu yormayı umarak sola dönüp onunla dans ediyorum.

"Lanet ," diye bağıyor. "Dövüş benimle!"

Baltamı kaldırıp ileri atılarak darbesini savuşturuyorum. Tahta balta saplarımız

Bıçaklar birbirine sürtünene kadar takırdıyor ve kayıyor. Baltasıyla bastırırken sarı dişleriyle sırtıyor. Arkama uzanıp ölü tuzakçının bıçağını çekiyorum ve Paavo'nun karnına saplıyorum.

Homurdanarak sendeliyor, boştaki elini kanayan yaranın üzerine bastırıyor. "Seni pis, kokuşmuş kaltak."

"Isırığım havlamamdan çok daha kötüdür," diyorum meydan okurcasına, iki bıçağımı da ona savurarak. "Bu metal dişlerle seni değersiz ayıracağım."

Homurdanarak baltasını havaya savurdu. Kolayca savuşturup yana kaçıyorum. Ama bir güç ve beceri harikası olarak, baltayı savururken düzeltiyor. □ e şaft kafatasımın yan tarafını kırarak beni yere düşürüyor. Düşerken baltamın kaybediyorum, orman etrafında dönüyor ...

Ayağa kalk.

Şakağımdaki acıyla göz kırparak kaçmaya çalışıyorum. Baltamı arıyorum. Paavo beni gevşek saçlarımdan yakaladı. Uzun otların üzerinde dizlerimin üzerindeyim,

balta şaftından birkaç santim uzakta.

Tanrıça, lütfen- sadece biraz daha yakın-

Paavo başımı geriye doğru çekerken acı içinde haykırıyorum. Arkamda duruyor, vücudu benimkine yaslanmış, baltasının keskin soğukluğunu boğazımda hissediyorum.

Yanımdaki acıya rağmen pantolonunu indiriyor. "Cesur küçük bir şeysin, vermeliyim. Kyösti'nin kanıyla kaplı, ölümün kendi metresi gibi görünüyorsun."

Kurtulmaya çalışıyorum, umutsuzca baltama uzanıyorum.

Bıçağıyla boğazıma bastırırken saçlarımı tekrar çekiştirerek, "Sakın kaçma," diye homurdanıyor. "Eğer çırpınırsan kendi boynunu keseceksin ve ben henüz seni öldürmeye hazır değilim. ."

Hayır. Lütfen, tanrılar-

"dedim." Benimle boğuşarak beni yere yatırıyor, kalçalarıma binene kadar sırt üstü yatırıyor, bıçağının keskin ağırlığı hâlâ boynuma baskı yapıyor. Kılıcın esh'imi kestiğini, az önce Kyösti'yi öldürdüğüm gibi beni parçaladığını hissedebiliyorum. Tepemde dönen fırtına bulutlarına bakarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Tanrıça, koru beni, göklere dua ediyorum. Bunu tek başıma yapamam. Sana teslim oluyorum.

Paavo gülüyor. "Sen onu öldürmeden önce Kyösti en azından tadına bakabildi mi?"

Bir kükreme havayı yarıyor. zeminin titrediğini hissediyorum ve sonra bir

İri cüssesi üzerimize doğru geliyor ve Paavo'yu kenara fırlatıyor. Nefes nefese kaldım, vücudum çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu, boynum ve alnım kanıyordu. Üstümde gri gökyüzünden başka bir şey yok.

Bir kükreme daha. Yan dönüyorum ve gördüklerime inanamıyorum. Büyük bir boz ayı Paavo'yu yere mıhlamıştı. □ e tuzakçı dehşet içinde çığlık atıyor, dev ona pençelerini geçirirken işe yaramaz bir şekilde yüzünü yumrukluyordu.

□ en, ayı iri burnunu indirir, dişlerini gösterir ve Paavo'nun boğazındaki çığlığı kopararak onu sonsuza dek susturur.

Orada yatıyorum, soluk soluğa. Başım zonklıyor, uzuvlarım titriyor. Paavo beni kıstırmıştı. Ölüm anımla yüzleşiyordum. Başarısız olmuştum. Yine başarısız olmuştum. Şimdi Paavo öldü ve ayının duygulu kara gözleri beni içine aldı. Alçak bir , açık ağzından kan damlayan ölü tuzakçının üzerine yürüdü.

Ayağa kalkmaya çalışarak geriye doğru çabalıyorum ama sadece dizlerimin üzerine çöküp sallanmayı başarabiliyorum. Bir elimle boğazımı kapatıyorum, kesğin şiddetini hissediyorum. Tanrılara şükürler olsun ki ölümcül olmayacak. Boşta kalan umutsuzca baltama uzanıyorum ama duraksıyorum, elim soğuk çimlere yapışıyor.

□ Tanrıçanın sözleri zihnimde yankılanıyor: Ayıyı takip et.

"Aman Tanrım..." □ e ağzındaki ve gözlerinin etrafındaki altın-kahverengi kürk, tüylü kulaklarının uçlarında en parlak şekilde parlıyor. "Bu sensin." Baltamı görmezden gelerek sürünerek ilerliyorum. "Beni bunca yol takip mi ettin?"

□ Ayı tekrar homurdanıyor ve sıcak nefesini hissedip koklayana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Saf bir inançla elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. "□ ey beni bir katil yaptı," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "□ ey elimi zorladı. Otso, duy beni, hizmetkârına zarar vermeyeceğim. Eğer sana dostluktan başka bir şey için el kaldırırsam beni yere ser."

□ Ayı elime doğru adım atıyor, yüzünü okşamama izin veriyor.

"Seni o çukurdan kurtardım," diyorum, parmaklarımı kalın kürkünün üzerinde gezdirerek. "Ve şimdi sen de beni kurtardın. Bir cana karşılık bir can. □ e tanrılar bizi birbirimize bağladı, dostum." Ayı yüzümü çenemden saç çizgime kadar yalayınca irkilerek bir çığlık atıyorum. Bunu tekrar yapıyor, kokuşmuş nefesi tenimde sıcak.

Paavo'nun çimlerin üzerinde ölü yattığı yere kadar beni takip etti. Yere yığılmış, boynunda kocaman bir delik, gözleri faltaşı gibi açılmış. Cansız elinin birkaç santim ötesinde, baltasının sapı bekliyor. □ e acısı hala boğazımı yakıyor.

Ben bir avcı ve katilim.

Çok fazla anlamsız şiddet. Çok fazla gereksiz ölüm var. □ artık benim

Finlandiya'm,

Finn'in Finn'e düşman olduğu soğuk bir diyar. Ruhumuz nerede? Topluluğumuz nerede? Burada sadece ormandaki hayvanlara ve diğerlerinin öldüğünü varsaydığı tanrılara güvenebilirim.

Dizlerimin üzerine çöküp Paavo'nun baltasını alıyorum. □ Saçlarımdan sıkıca tuttuğu sapının anısı midemi bulandırıyor. Kyösti'nin beni yere mıhladığını, uzun saçlarımdan birbirine dolanıp beni hapsettiğini hatırladıkça ürperiyorum. Bir çılgınlık anında baltasının tutup keskin bir hamleyle saçlarımı kesiyorum ve omuzlarımdan aşağı sarkana kadar hepsini kesiyorum. Hıçkırıklarımı tutarak, kopan saçlarımı ve baltayı ölü adamın cesedinin üzerine bırakıyorum. Sarı saçlarım onu bir kefen gibi örtüyor.

"Sende ," diyorum cesedine tükürerek. Bir daha hiçbir erkek saçımı bana karşı bir silah olarak kullanamayacak.

Küçük açıklığın karşısından ayı beni izliyor.

"Beni bulmanın bir nedeni var," diyorum ona. "yardım etmemiz gerektiğine inanıyorum." □ e ayı homurdanarak onaylıyor ve ben de gülümsüyorum. "Väinämöinen'i aramak için kuzeye seyahat ettiğimi bilmelisin."

□ Ayı hareketsiz kalır, ağzını kapatır ve o yumuşak gözlerini kısar.

"Bana yolu bildiğin söylendi," diye devam ediyorum. "Şamanın bulunmak istemediği de söylendi. Ama o benim tek umudum. O olmadan, benim için kendi hayatımdan daha önemli olan kişiyi kaybedeceğim. Şimdi neyi riske atmaya hazır olduğumu görüyorsunuz." Ölü tuzakçıyı işaret ediyorum. "Beni sadece ölüm durdurabilir. Benimle kuzeye gelir misin? Şamanı bulmama yardım edecek misin?"

□ Ayı bir an düşündü, bilgili gözleriyle beni inceledi. Yavaşça başını sallıyor.

"Pekala o zaman. Gidelim dostum. Kuzeye doğru."

Aina

Günler geçti ve ben hâlâ hayattayım. Gecelerimi Jaako'yla birlikte sessiz ve rahat bir şekilde geçiriyorum. Hâlâ beni besliyor, sihrini kullanarak bana kızarmış su kuşu, etli börek ve tatlı meyveli tartlar yediriyor. Babam kuzgunların ölüm habercisi olduğunu söyler. □ ey diyarları geçebilir, hastalıkları ve acıları alıp götürebilir, Tuonela'nın sırlarını paylaşabilir.

Arkadaşı olduğumu kanıtlarsam, Jaako'nun benim için bir mesaj göndereceğini umuyorum. Siiri'ye ulaşmalıyım. Onu her şeyden affettiğimi, onu bu kaderden kurtarmak için her şeyi tekrar yapabileceğimi bilmeli. Onu ve seçme şansını elinden aldığım için üzgün bilmeli. Ama yaşayacağı için üzgün değilim. O uzun ve mutlu bir hayatı hak ediyor.

Her gece kuzguna bakıyorum, isteğim dilimin ucunda. Ama reddetmesinden korkuyorum. O benim tek umudum. İstemeye dayanamıyorum. Henüz değil. Henüz hazır değilim. Ama çok uzun süre oyalanamayacağımı da biliyorum. Buradaki her an son anım olabilir.

Yine de her gece kuzgunu kollarıma alıp kıvrılıyorum ve sessiz kalıyorum.

Belki yarın gece . . .

Belki de . . .

Ölü rehberim aslında bir hizmetçi. Her sabah beni dokuma odasına götürmek için gelir. Ona bir isim vermeye karar verdim, Kukka. Anlamı

ower. □ e ismi, ölü kızın her zaman olmasından duyduğum huzursuzluğun bir kısmını gidermeme yardımcı oldu. O benim her hareketimi izleyen bir ölüm hayaleti değil; o sadece Kukka.

Her sabah dokuma odasına geliyoruz ve Loviatar beni o soğuk tavrıyla karşılıyor. Her zaman yalnız değiliz. Bazen ölüler bize yardım ediyor. Özellikle bir kadın en az Loviatar kadar yetenekli görünüyor. □ e dokumacı metalik iplikleri kullanmakta uzman. Gümüş, bakır ve altından en güzel kumaşları yaratıyor.

Tehditlerine sadık kalan Loviatar, bir fare gibi davranıyor.

ne gördüm ne de duydum. Ama ikinci gün, bir çift mavi yün çorabın bende kalmasına izin verdi. Ve beşinci gün bana dokuma odasının köşesindeki kapıyı gösteriyor. Kapı, her biri giysi yığınlarıyla dolu raflarla dolu büyük bir depoya açılıyor: erkek tunikleri ve pantolonları, yün elbiseler, peplos tarzı üst giysiler, her türden kürk ve yün pelerinler.

□ Tanrıça bana odadaki her şeyi seçebileceğimi söyledi. "□ e da don't mind what they wear."

Güzel altın rengi elbisemi ne kadar sevsem de, günlük kullanım için son derece kullanışsız. Onu mavisini kalın bir yün elbiseyle değiştiriyorum. Üzerine yeşil bir peplos giyiyorum ve her ikisini de bir parça dokuma kumaşla kuşatıyorum. Hatta bir çift yün eldiven ve fazladan bir çift çorap bile giydim.□ Yeni kış kıyafetimin son parçası, çalışırken boynuma atkısı gibi dolanabilen örgü bir yün başlık.

"Bana Tuonela'dan bahset," diyorum, bir dokuma tezgâhının başında yan yana otururken konuşmaya cesaret ederek. Örgülerimde bir çentik olduğunu hissettiğinden beri bana öğretmeye başladı. "Mevsimlerin değiştiğini hissediyorum ama güneş ya da ay yok. Sonbahar mı geldi? Kış yakında gelecek mi?"

"Mevsimler her yerde mevsimdir," diye yanıtlıyor cadı. "Çok sıkı olmasın," diye uyarıyor, çalışmamı kontrol ederken parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Hayvanlar geliyor?" Atkısını çözümlerin arasından geçirerek soruyorum. "□ onlar da canlı, değil mi?□ e köpekler, tavuklar, domuzlar, kuzgunlar ..."

Loviatar yanıt vermiyor.

"Peki ya yiyecek... Tuonela'da çiftlik var mı? Bitkiler nasıl yetişiyor? Hepsi sihirli mi?□ e hikayeler Tuonela'nın dağlar, çayırlar ve büyük saraylardan oluşan geniş bir ülke olduğunu söylüyor. Görebilir miyim-"

"Odaklan, küçük fare," diye azarlar cadı.

Dilimi ısırmaya çalışıyorum ama o kadar çok sorum var ki. Jaako bana Loviatar gibi cevap . "Tuonela hakkında en sevdiğin şey nedir?" Çıta'yı ona uzatarak söylüyorum.

"□ e sessizlik," diyor dokumaya sıkıca vurarak.

Sırıyorum. "Evet, ölümlerin sonsuza dek uyuduğu bir diyarda sessizlik nadir bir hediye olmalı."

"Ailen var mı, küçük fare?"

Zihnimde annem, babam ve küçük kardeşlerimin canlanmasını engellemeye çalışırken gülümsemem azalıyor. Onları düşünmek çok acı verici. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Hiç kız kardeşin var mı?"

Siiri'yi düşünerek gözlerimi kapatıyorum. "Evet."

"□ en sessizliği arzulamanın ne demek olduğunu biliyorsun," diye karşılık verir cadı.

Yine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Doğru, sırf kendi düşüncelerimi duymak için Siiri'nin ağzını çorapla tıkamak istediğim çok an oldu. "Bana kız kardeşlerinden bahset."

"Kardeşçe bir sevgi hikayesi mi istiyorsun?" diye cevap veriyor, rün işaretli çözümlerin üzerinden fırçalıyor. "Ama kız kardeşlerim ve ben cadıyız, Aina. Yüce Anne tarafından ilahi bir amacı yerine getirmek için yaratıldık. Gücümüzle birlikte büyük çileler ve daha da büyük acılar gelir. Ölümlüler bizden korkar, çünkü ölümden korkarlar. Ama bunu yapmakla aptallık ediyorlar. Şu anda burada yatan tüm ölümler gibi siz de yakında hayattaki en büyük gerçeği öğreneceksiniz."

Ona bakıyorum. "Peki bu hangi gerçek?"

Yüzünü çeviriyor. Çarpıcı gözleri mum ışığında parlıyor. "□ at ölümü kucaklamakta bulunacak bir güç var. Ondan kaçma, küçük fare. Saklanma. Onunla yüzleş. Ona eşitinizmiş gibi davranın, o da sizi öyle görecektir."

Küçük bir kahkaha attım.□ Seste neşe yoktu. "Belli ki yakalanma hikâyemi duymamışsın. Kalma sana anlatmadı mı?"

"Kalma konuşmuyor," diye yanıtlıyor

Loviatar. "Neden konuşmuyor-"

"Konuşmadığını söyledim," diye düzeltiyor cadı. "□ arada fark var, küçük fare."

Bir an sessiz kaldık, ellerimiz tezgâhta birlikte ritim tutarak çalışıyordu.

"Anlat bana." Sesi yumuşak.

Boğazımda düğümlenen duyguyu yutuyorum. "Kalma bize göl kıyısında görüldü," diye başlıyorum. "Gün batımına yaklaşıyordu. Gözlerini Siiri'ye dikmişti."

"Siiri kim?"

Zayıfça gülümsüyorum, düğümleri sıkılaştırmak için örgüye dokunuyorum. "En sevgili arkadaşım. Siiri karşı koyana kadar Kalma onu istiyordu."

□ Cadı, teninin solgunluğuna inat koyu renk bir kaş kaldırıyor. "O

Kalma'yla mı
dövüştün?"

"Evet."

Başını sallar. "Aptal kız."

"Cesurdu," diye düzeltiyorum. "Ve öz. Beni korumak, bana kaçma şansı vermek için Kalma'yla savaşıyordu. O şansa sahiptim. Kalma'nın Siiri'yi almasına izin verebilirdim."

"Ama sen ?"

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Senin , ölümle eşitim olarak karşılaştım. Kalma'ya elimi . Siiri'yi bu kaderden kurtarması için dua ederek beni almasına izin verdim."

Yanımda, tanrıça inanılmaz derecede , elleri ortak dokumamızın üzerinde yayılıyor. Yavaşça dönüp yanağımı okşuyor, soğuk parmakları çenemde geziniyor. "Küçük fare... şimdi bana çok dikkatli cevap ver. Bu kadarı senin seçtiğini mi söylüyorsun? Tuonela'ya gelmeyi sen mi seçtin?"

Ben cevap veremeden dokuma odasının kapısı çarparak açıldı. Loviatar elini benden çekti. Vammatar odaya dalıyor, ceviz kahverengisi saçları karmaşık örgüler halinde başının üzerine yığılmış. Üzerinde kan kırmızısı bir cüppe, omuzlarında kömür renginde yün bir şal var. "Kardeşim," diyor Loviatar'a başıyla selam vererek, uzun saçlarını geriye doğru tarıyor.

Loviatar kaşlarını çatıyor. "Ne istiyorsun?"

"Kemik torbası için geldim," diye yanıtlıyor beni işaret ederek. "Annem hepsine yeni ve keyifli bir görev verdi," diye ekliyor gözlerinde sinsi bir parıltıyla.

Cadının bakışlarını tutarak, bu odadan çıkamayacağımı tüm kesinliğiyle biliyorum. Bu odayı terk etmek ölüm demektir. Loviatar ne derse desin, onunla gerçekten eşitim olarak karşılaşmaya hazır değilim.

, Loviatar geriliyor. "Diğerlerinden birini kullan. Bundan ayrılmak istemiyorum. O yetenekli bir işçi."

Onun tereddütleri sadece korkularımı arttırıyor. Eğer Vammatar'la o kapıdan çıkarsam, bir daha geri dönmem. Sanki ikimizin de ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi, Vammatar gülüyor. "Ah, küçük kardeşim. Evcil hayvanların konusunda her zaman çok duygusal oldun. Bu gerçekten senin lanetin. Merak etme, onu geri alacaksın ... muhtemelen." Öne atılarak beni kolumdan yakaladı ve bir gibi kavradı. "Gidelim, kemik torbası. Diğerlerini bekletemeyiz."

Umutsuzca Vammatar'dan kız kardeşine bakıyorum, Loviatar'ın ne yapacağını bekliyorum.

Bir şeyler. Kalmam için yalvarabilir. Sihrini kullanabilir. Şu anda birlikte kaçabiliriz. Nehri geçer ve-

Loviatar seslenirken, "Bırakın da bu kızın tüm zırvaları kendisinde kalsın," der. "Ölü ya da diri, iyi bir dokumacı olacak. En azından ölüsü bu kadar çok konuşmaz."

Kalbim sıkışırken Vammatar homurdanıyor. "Evet, gerçekten de keçilerden daha çok , değil mi?" Kolumu bir kez daha sertçe çekiştiriyor. "Hadi gidelim."

Kaderimin mühürlendiğini bilerek, cadının beni dokuma odasından sürüklemesine

izin verdim.

Vammatar avlu labirentinden geçerek duvarlarla çevrili bahçeye geri dönüyor. Bu keskin sonbahar soğukunda yeni kıyafetlerim için minnettarım. Başlığımın kapüşonunu kaldırıp saçlarımı örtüyorum. Cebimden bir çift bilek ısıtıcımı çıkarıp giyiyorum.

Vammatar'ı takip ediyorum.□ orada, söğüt ağacının arkasında, avlunun duvarına yerleştirilmiş küçük ahşap bir kapı var.□ e cadı elini sallıyor ve kapı gıcırtılı menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor.□ e avludan gelen ışık kapının ötesinde aniden kesiliyor.

"Hadi," diye homurdanıyor Vammatar, beni öne doğru çekerek.

Dar kapı aralığından geçiyorum ve gözlerimin alışması için umutsuzca gözlerimi kırptırıyorum. Yarı aydınlıkta neredeyse gümüş rengine ürkütücü bir sis çimenlerin üzerine çökmüş. , yirmi metre ötede, hayalet gibi bir orman beliriyor.□ Huş ağaçlarının gövdeleri budaklarla dolu. Göz kırpmayan bir sürü göz gibi, biz yaklaşırken bizi izliyorlar. Bu sinir bozucu. Sanki ağaçlar ölüme yürüdüğümü biliyormuş gibi hissediyorum.

Tuoni'nin sarayını bütünüyle görebilmek için arkama çılgınca bir bakış fırlatıyorum.□ e yüksek taş duvarlar içeriden aydınlatılmış, tüm yapı parlıyor. Tuonetar'ın bizi kabul ettiği devasa salonun çatısını görebiliyorum. Salonun her iki ucunda iki taş kule var. Vammatar beni ağaçların arasına çekerken bir köke takılıp tökezliyorum. "Tanrıça, göremiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Görmene gerek yok," diye . "Çek şu değersiz ayaklarını."

Bir çift kalın ağacın arasına giriyoruz ve midem acı verici bir düğümle bükülüyor.□ burada, ürkütücü bir ışık küresinin altında Kalma ve başka bir siyah saçlı cadı bekliyor.□ bu ismi hak eden biri. Yıpranmış ve çürümüş, saçları ince, yağlı teller halinde yüzünün etrafına dökülüyor. Kalma gibi o da siyah giyiniyor. Onun

Omuzları kamburlaşmış, solgun gözleri kırmızı çerçeveli ve cansız, gözlerini kırpmadan bize bakıyor. İkizlerden biri olmalı. Ya intihar tanrıçası Kivutar ya da ikizi acı tanrıçası Kiputyttö.

□ Diğer üç kız yakınlarda bir araya toplanmış. Lilja ve Satu el ele tutuşmuş, ikisi de solgun ve yetersiz beslenmiş görünüyor. , uzun boylu Riina boyun eğmiş görünüyor. Benim gibi o da sonunun bu an olacağını düşünüyor. Ağaçların arasından kırmızı gözlü bir kurdun iri, hantal formu süzülürken donup kalıyorum, boğazımda boğuk bir korku çılgılığı düğümleniyor. O Surma, ölüm getiren. Sahibesinin yanına doğru ilerlerken parlak gözleri beni izliyor. Kalma kemikli, dövmeleli bir elini uzatarak canavarın sivri siyah kulaklarının arasını kaşıyor.

Vammatar'ın kız kardeşi, "Nihayet," diye homurdanıyor, sesi bir teknenin gövdesine sürtünen kayalar gibi. "Hadi şu işi bitirelim." Kalma onun yanında bir mezar kadar sessiz duruyor.

"Sabırlı ol, Kivutar," diye yanıtlıyor Vammatar o hafif, alaycı ses tonuyla. "Tüm iyi şeyler bekleyenler içindir."

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Eğer ebedi intihar tanrıçası buradaysa, bunun sonu ancak korkunç olabilir.□ e cadı ve ben ışık çemberine katılıyoruz ve o beni bırakıp diğer kızlara doğru itiyor. Satu ve Riina eldivenli ellerimden birer tane tuttular.

"Siz çok şımarıksınız," diye Kivutar. " değersizsiniz, sizi neden tuttuğumuzu bilmiyorum."

"Gel kardeşim," diyor Vammatar bir kahkaha daha atarak. "Eminim hepsi o kadar da kötü değildir. Loviatar faremsi olanın dokuma konusunda oldukça yetenekli olduğunu söylüyor."

Üç cadı da bana bakarken kıpırdamadan duruyorum. Loviatar övgülerinde aşırı cömert, ama beni hayatta tutacaksa kabul ederim.□ e suffering tanrıçası, cildi o kadar esnek ve çizgili ki yüzünün kemiklerinden düşecekmiş gibi görünüyor, bana bakıyor. Vammatar ışıktan çıkıyor ve bizi sadece Kivutar ve Kalma ile baş başa bırakıyor.

"Siz şımarık yavrular için avlanmaktan bıktık," diyor Kivutar. "Ve babamın ormanları yaşamla dolup taşıyor. Eğer yemek için et istiyorsanız, kendiniz avlayın."

Vammatar arkasındaki karanlıktan büyük bir tahta kutu çıkarır. Kapağını açarak bir dizi silahı ortaya çıkarıyor. "Seçiminizi yapın," diyor elini sallayarak. "Şimdiye kadar hepiniz arpa ekmeğinden bıkmış olmalısınız. Ne öldürürseniz pişirin ve yiyin."

diğer kızlar şaşkın şaşkın bakıyorlar. Midelerinin inlediğini duyabiliyorum.

taze et düşüncesi. Satu rahatlamak için inliyor. Bu yeni oyun da ne? Cadı Kraliçe'nin lanetli hoş geldin ziyafetinden önce bile av hayvanları, meyveli turtalar ve sıcak tuzlu yemişlerden oluşan çeşitli bir diyetin tadını çıkarmıştım. Hatta iki kez kadehime tatlı, kırmızı bir şarap doldurdum. Şimdi anlıyorum ki yalnız olmalıyım. □ Lilja ve Riina'nın sadaklarına ve yaylarına sarılma şekilleri, her gece kızarmış levrek yemediklerini hayal edebiliyorum. Jaako'nun büyüü sadece beni besliyor.

□aşırı derecede tehlikeli hissettiriyor. Herkesten sakladığım bir sırrım var, diğer kızlardan bile. Kendimi ele veremem. Jaako'yla tekrar konuşana kadar olmaz. Bana neden yardım ettiğini ve yardımının beni daha hızlı öldürüp öldürmeyeceğini anlamak zorundayım. Sinirlerimi yutarak kutuya doğru ilerliyor ve bir balta seçiyorum. Lilja ve Riina yaylarını ve baltalarını kullanırken çok daha rahat görünüyorlar.

"Hızlı ve sessiz hareket edin," diye uyarıyor Vammatar. "Nişanınızı düz ve doğru tutun."

"Ama dikkatli olun, küçük ölümlüler," diye ekliyor kız kardeşi. "Bu karanlık ormanda hayvanlardan daha fazlası dolaşiyor. Kalman väki ve keijulainen'den sakının. Yürüyen ölümlere dikkat edin."

Satu titriyor. Lilja sadece gözlerini kısıyor, bu karanlık ormanda dolaşan herhangi bir canavar ya da yaratıkla yüzleşmeye hazır.

Vammatar, "Nehre ulaştığınızda durun," diye . "Ve eğer aklına bir şey gelirse, bil seni izliyor olacağız. Surma kuralları çiğneyen yaramaz küçük kızları pek hoş karşılamaz."

Sahibesinin yanındaki kurt alçak bir hırıltı çıkararak zavallı Satu'nun sıçramasına ve neredeyse baltasını düşürmesine neden oluyor.

Kivutar ağaçları işaret ederek, " edin," diyor.

Satu'ya endişeli bir bakış attım ama Lilja ve Riina koşmaya başladı.

□Yaylarını tutuyorlar, oklarını yerleştirmişler. Satu ve ben cadıların alaycı kahkahaları arasında peşlerinden koşuyoruz. Zavallı Satu elbisesinin eteğine takılıp neredeyse yüzüstü düşüyor ve cadılar daha yüksek sesle kıkırdıyor.

"Lilja," diye törpüledim. "Riina, bekle-"

□Kızlar duraksıyor, omuzlarının üzerinden bakıyorlar. Lilja'nın kayıp kulağının üzerindeki kanlı bandaja bakıp irkiliyorum.

"İyi misin?" diye sordum. "Diğerleri hayatta mı?" Riina başını sallarken Lilja "Salla yaşıyor," diye cevap veriyor.

"Inari de öyle," diye ekliyor Satu.

Rahat bir nefes aldım. "□ en hepimiz hala hayattayız."

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldanıyor Riina. "□ bizi öldürmeye yönelik bir test." Satu'nun gözleri büyür. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ormanda hayvan avlamıyoruz," diye cevap veriyor Riina, keskin bakışlarını etrafta gezdirerek. "Biz avlanıyoruz."

Satu da ben de kıpırdamadan duruyoruz. "Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır, bizi çalıştırmak istiyorlar-"

"Aptal olma," diye tıslıyor Lilja. "□ ey'in onlar için çalışacak yeterince ölüsü var.

□ Burada olma sebebimiz bu değil. Ve cadıyı duydun. Kalman vâkinin ne olduğunu biliyor musun, küçük Satu? Çürüme ve bozulmadan doğan bir ölüm ruhudur. Kalma'nın Gazabı'dır ve ziyafet için ölümlü ruhlar arayarak bu ormanda dolaşır. Ve keijulainen, zihninizi kabuslarla zehirleyen kötü fae'lerdir. Eğer size dokunurlarsa, cildinize iltihaplı çibanlar bulaştırırlar."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Satu inleyerek söylüyor.

"Babam bir şaman," diye yanıtlıyor Lilja. "Eski yöntemleri takip eder."

Riina hâlâ etrafına bakınırken, "Bence bu bir oyun olabilir," diye ekliyor. "□ e ölüm cadıları oynamaktan başka bir şey sevmezler.□ e hikayeler ölümlülere genellikle imkansız bir görev verdiklerini söyler.□ e deneme onlar başarana kadar bitmez ... yad denerken ölürler."

"O çürümüş ekmekten bir lokma daha yiyemem," diyor Lilja. "Eğer temiz bir atış , onu yapacağım."

Riina başını sallıyor. "Vammatar dün beni avluda gizlice yumurta kaçırmaya çalışırken yakaladı ve bana bunu verdi." Kolunu uzatıyor ve kolunu yukarı çekerek hepimize bir çubukla yapılmış gibi görünen kalın mor çürükleri gösteriyor. Çürükleri şüphelerimi doğruluyor.□ e diğer kızlara benim nazik davranılmıyor. Belki de bu testin bir parçasıdır. Bunu onlara itiraf etmeli miyim? Avludan geçerken Riina ve Helmi'ye gizlice yemek götürebilirim.□ Lilja'yı berbat ziyafetimizden beri ilk kez görüyorum ama bir yolunu bulabilirim. Diğerleri nerede?

Bir adım öne çıktım. "Dinle, bir kuzgun var-"

"Sus," diye mırıldanıyor Riina, dönüp karanlığa bakıyor.

Ben de duyuyorum, sol taraftaki bir çalının belli belirsiz hışırtısını. Satu elimi tutuyor.

", " diyor Lilja. "Kusura bakma Satu ama o baltayı sallarken kendi bacağını kesecekmişsin gibi görünüyorsun. Aina, avlanabilir misin?"

Başımı salladım. "Ben her zaman daha iyi bir toplayıcıydım."

Riina gözlerini deviriyor. "Ben bu tarafa gidiyorum." Sağ tarafı işaret ediyor. "Lilja, sen de şu taraftan git ve nehre doğru geri dön," diye ekliyor sola doğru başını sallayarak.

"Siz ikiniz dümdüz yürümeye devam edin," diye ekliyor Lilja. "Çıkardığınız gürültüyle saklanan her neyse onu korkutacak ve bize doğru göndereceksiniz. Anlaştık mı?"

Riina başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi.

Yanımda, Satu nefes nefese. "Bekle, eğer gürültü yaparsak, hayaletleri ve vâki'yi daha yakına çekmez miyiz?" Ama diğer kızlar dinlemiyor. □ ey yollarını ayırıyor, karanlığın içinde kayboluyorlar. "Beni bırakmayın," diye yalvarıyor Satu.

"Hadi o zaman."

Köklerin üzerinden ve eğrelti otlarının etrafından dolanarak yürümeye başlıyoruz.

"Sence Tuonela'da yaban domuzu var mıdır?" diye fısıldıyor. "Amcamı bir yaban domuzu öldürdü. Büyük, uzun dişleri olan iğrenç, vahşi bir şeydi. Amcamı kasığından yaraladı. Babamın kollarında kan kaybından öldü. Korkunçtu."

"Yaban domuzları zekidir," diye yanıtlıyorum sesimi alçaltarak. "□ geldiğimizin kokusunu alırlar... ya da bizi duyarlar. Lilja'nın dediği gibi yapacağız ve biraz gürültü çıkaracağız. Daha hızlı öldürmelerine yardımcı olabilirsek, hepimiz buradan canlı kurtulabiliriz."

"Ama gürültü yaparsak, yürüyen ölüleri ya da cinleri cezbedebiliriz ya da-"

Onu durduruyorum. "Bana bu karanlık ormanda neler olabileceğini hatırlatmana gerek yok. Zaten çok korkuyorum, zor nefes alıyorum. Hadi birlikte korkalım. mı?"

Satu yavaşça başını sallıyor. Bu loş ışıktaki yüzünü zar zor görebiliyorum. ". "

Biz hareket edemediğimiz dallar solumuza doğru kırılıyor. Satu bir solukla dönüyor ve baltasını savuruyor. □ Zamanında zar zor uzaklaşırken bıçağın parıltısı gözümü alıyor.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor. "musun?"

Yaklaşarak elimi bileğine doladım. "Al. . . neden bunu bana vermiyorsun?" Baltayı titreyen ellerinden yavaşça çekiyorum.

"Silahsız olamam-"

"Korkarım bununla yarardan çok zarar ." Kemerime sokuyorum. "Sadece benimle kal. Baltada Siiri kadar iyi olmayabilirim ama umutsuz da değilim."

"Siiri kim?" diye soruyor biz ilerlemeye devam ederken.

"Evden arkadaşım. Gördüğüm en iyi yay kullanandır. Ve gözleri kapalı balta atma yarışmasını kazanabilir. Bütün genç erkekleri çıldırtıyor."

"Güzelliğiyle mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, çünkü hiçbiri onu geçemez. Bir keresinde onu ...'in diğer tarafından bir geyiği düşürürken görmüştüm." Yerde yatan ve kısmen bir eğrelti otunun arkasına gizlenmiş bir şey gördüğümde sesim kesiliyor.

Satu da onu görür ve hareketsiz kalır. "Bu mu ..."

"Öldü," diyorum ve eğrelti otunun etrafından dolanarak yosun yatağında huzur içinde yatan, sonsuz uykuya dalmış yaşlı bir adamın şeklini alıyorum. Satu koluma daha sıkı tutunmuş, iri gözlerle ölü adama bakıyor. "Uzaklaş," diyorum nazikçe. "Bize zarar vermez. □ e uyuyan ölüler huzur içindedir."

"Peki ya yürüyen ölüler?" diye fısıldıyor.

Ölü adamın etrafından dolaşıyoruz, karanlıkta yatan iki ceset daha görünce ikimiz de irkiliyoruz. "Bir çayırdı," diyorum dikkatini dağıtmak umuduyla. "Siiri bir çayırın ortasından ateş etmeyi başardı."

Bu cesetlerden çok uzak olmayan bir yerde, eğrelti otlarının arasında yarı gizli bir ceset yatıyor.

"Tanrım, çok genç," diye mırıldanıyor Satu. "Bekle. Aina, bak."

Farklılıkları hemen fark ediyorum. Bütün ölülerin görünüşü var.

□ Renkleri off, maviler ve grilerle tonlanmış, sanki canlı bir varlıktan çok gölge gibiler. Ve çürük kokusuna sahiptirler. Yaralarına ya da hastalıklarına bağlı olarak bazıları diğerlerinden daha kötü kokuyor. Tuonela'ya öldüğümüz anda hangi şekildeyse o şekilde donmuş olarak gelmemiz gerektiği sonucuna vardım - başsız, ateşler içinde, gözümüze bir ok yemiş olarak.

Ama bu genç kadın farklı görünüyor. Ormandaki yeni ölmüş bir cesede benziyor. Renkleri hala pembeler ve beyazlar. Eğrilmiş gümüşten bir elbise giyiyor. Vücudu, sanki birisi onu rahat ettirmek için zaman harcamış gibi düzenlenmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve hatta içinde. Alnının ortasında bir rünle işaretlenmiş küçük bir taş duruyor.

Çömelip karanlıkta gözlerimi kısıyorum. Sanırım oyma bir kuğuya ait. "Bir sielulintu," diye fısıldıyorum, onun yanında dizlerimin üzerine çökerek.

"Ne?"

"Bir ruh kuşu," diyorum. "□ e Tuoni Kuğusu iyi bir alamettir. Yaşam ve ölüm arasında mükemmel bir denge kurarak nehri koruyor. Birisi bu genç kadının huzur içinde ölmesine yardım etmek istemiş.□ ey onun ölümünü ve öleceği yeri onurlandırmış.

ve ebedi istirahat."

"Neden diğer ölülerden bu kadar farklı görünüyor?" Satu fısıldıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, bakışlarım ilk geldiğimde bana hediye edilene çok benzeyen ne out t'una kilitleniyor.□ en Kalbinin üzerindeki yaraya bakıyorum. Göğsüne bıok yemiş.

"Aina?"

"Elbisesine bak," diyorum, birden nefesim kesiliyor.

Satu gümüşü elbisesini, renkli terliklerini ve tilki kürkü etolünü inceliyor. "Şuna bak," diyorum, parmaklarım artık kanamayan yarayı okşuyor. yana kaydırınca altına saplanmış bir ok ortaya çıkıyor. Hiç şüphe yok ki kalbinden çıkarılan oktu.

"Aman Tanrım," diye inliyor Satu.

"O bizden biriydi. Belki de biz kaçırılmadan önce çalınan gruptan. Yaşayanların dünyasında ölmedi. Bu ormana getirildi ve öldürüldü. Sanırım tam burada öldü," diye ekliyorum oku havaya kaldırarak. "□ ölüm krallığında öldüğümüzde nasıl göründüğümüzdür."

"Burada , değil mi? Aina, ölmek istemiyorum-"

Kan donduran bir çığlık ormanın sessizliğini yırtıyor. İkimiz de ayağa fırlayıp sesi takip ediyoruz ama Satu bir yöne dönüyor, ben başka bir yöne.

"Yardım edin!"

"Olamaz, bu Lilja," diye nefes nefese kalıyorum. Satu'nun elinden kurtulup sese doğru koşuyorum.

"Bekle," diye bağırır Satu. "Aina, beni bekle!"

□ e çığlık ormanı yeniden sarar. "Yardım edin! Biri yardım etsin!"

Eğrelti otlarının arasında yüzükoyun yatan birkaç cesedin daha yanından geçerek koşuyorum. Bazıları soluk ve griydi, uzun zaman önce ölmüşlerdi ama en az iki tanesi rengarenk genç kızlardı. Araştırmak için durmadım.

"Aina," diye Satu arkamdan, ilerideki Lilja'dan "Aman Tanrım, yardım et!" çığlıkları gelirken.

"Neredesin sen?" Bağırıyorum.

"Aina, bu bizi kandırmak için gönderilmiş bir hayalet olabilir," diye uyarıyor Satu, yanımda beni karşılayarak. "Bir ölüm perisi ya da bir-"

"Ben Lilja," diyerek sözünü kesiyorum.

Satu kolumu tutuyor. "□ cadıların düşünmeni istediği şey bu-Aina- çığlıklar diğer taraftan geliyor-"

Bir çığlık daha atınca ellerinden kurtuluyorum. "Hayır! Lütfen, Inari, hayır-"

Alçak bir hırıltı kollarımdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. Kalbim hızla çarpıyor, Surma'nın lanetli kırmızı gözlerine bakıyorum.□ e tüylü siyah kurt pantolonu, beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için ağzı açık.

□Koku beni çarpıyor. Öğürüyorum, nefesimi tutmaya çalışırken bir elim hemen burnumu ve ağzımı kapatıyor. Ama koşmaktan göğsüm kabarıyor. Havaya ihtiyacım var.

Kalma gölgelerden çıkıp onun yanına yaklaşıyor, kemikli bir eli saçlarına dolanmış.□ e cadı, kuzgunumun parlak siyah gözlerine benzemeyen siyah gözleriyle beni değerlendiriyor. Yüzü, boynundan aşağı çizgiler halinde kurumuş kanla boyanmış. Boynuzlu kafası eğiliyor, yakınlarda bir yerde bir çığlık daha sessizliği deliyor.

"Lütfen tanrıça, hangi gideceğimi söyle," diyorum titreyen elimi yanıma bırakarak.

Kalma yavaşça bir kolunu kaldırır, uzun burnu sağını gösterir.

Ormanın gölgeleri onları yutana kadar arkamı dönmeye cesaret edemeyerek uzaklaşıyorum.□ en, topuklarımın üzerinde dönerek Kalma'nın işaret ettiği yöne doğru koşuyorum. "Lilja," diye sesleniyorum, çalılıkların arasından ilerleyerek.

"Aina," diye hıçkırır Lilja. "Yardım et bana."

Inari kayaların arasındaki yosunlu zeminde yatıyor, vücudu iki büklüm. Boynundan bir ok çıkmış. Lilja kızla ilgilenmek için elinden geleni yapıyor, elleri baskı uygulamaktan kan içinde. Yayı yerde unutulmuş bir şekilde yatıyor.

"Inari, özür dilerim," diye Lilja. "Bilmiyordum. Tanrım, yemin ederim bilmiyordum."

Inari'nin eli sanki oku çıkarmak için uzanmaya çalışıyormuş gibi yan tarafına doğru uzanıyor.

"Ne oldu?" Bir adım öne çıkarak söylüyorum.

Lilja başını kaldırıyor, gözyaşları toprak ve kana bulanmış yanaklarından aşağı süzülüyor. "O geyikti," diye haykırıyor. "Tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki bilmiyordum. O lanet olası cadılar yaptı!"

Inari'nin diğer tarafında dizlerimin üzerine çöküyorum. □ cadıların bir oyun fikri ve daha önce birçok kez oynadıklarını şimdi anlıyorum. □ ey bazılarımızı hayvanlara dönüştürdü ve karanlıkta birbirimizi avlamamızı sağladı.

□ Diğer kızları öldüren de buydu. □ e bizim gibi kızlar. □ e kaçırılan kızlar.

Ellerimi Inari'nin yarasının üzerine koyuyorum. Hemen zayıf nabzını hissedebiliyorum.

□ Zavallı kız ölüyor.

"Bilmiyordum," diye hıçkırıyor Lilja. "Sadece geyik avlamak istemiştım. Çok acıktım."

Lilja'nın acısını paylaşıyorum. Inari'nin ölümünü izlemek için burada olmasına gerek yok. "Riina. Onun yanına gitmelisin Lilja. Onu uyarmalısın, diğerlerine zarar vermesini engellemelisin."

Lilja benden ölmek üzere olan kıza bakıyor. "Ama Inari, bana ihtiyacı var-"

"Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama sen Salla ve Helmi'yi kurtarmak zorundasın. Lilja, git!"

Lilja ayağa kalkıyor ve Riina'nın adını haykırarak ağaçların arasına dalıyor. Diğer yönden Satu tökezleyerek açıklığa geliyor. "Beni terk ettin," diye hıçkırıyor. "Sen-"

"Buraya gel ve bana yardım et."

Manzarayı görür ve çığlıkları kısa kesilir. Orada öylece duruyor, göğsü kabarıyor, yanakları pembeleşiyor. "Ne oldu?"

"Biz avlanmıyoruz. avlıyoruz. □ e diğer kızlar hayvan."

Satu dizlerinin üzerine çöktü. "Ne kadar zalimce." □ en nefesi kesiliyor. "Oh, Aina -diğer kızlar, ormandakiler-"

"Evet," diyorum iki elimi de Inari'nin yarasının üzerinde tutarak. "□ ey onları düştükleri yerde bıraktı."

Inari'ye bakarken Satu'nun yanaklarından yaşlar süzülüyor. Ben de aşağı bakıyorum.

□ Zavallı kız inliyor, boğazındaki okun etrafından hava emmeye çalışırken ağzı kanla kaplanıyor. Gözleri kocaman açılmış beni izliyor, solgun, beyaz saçları kanla lekelenmiş. ", " diye mırıldanıyorum. "İyi olacaksın."

"Aina . . ." Satu koluma nazik bir el koydu. "Kendine gelmelisin

ellerini çek."

Ona ters ters baktım. "Yardım etmeliyiz."

"O acı çekiyor, Aina. Ellerini çekmen ona yardım etmektir."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Satu haklı.□ Inari'yi kurtarmak mümkün olmayacak. Kararlıyım, bir elimi Inari'nin boynundan çekiyorum ve yere attığım baltayı alıyorum. Satu ilk kez sızlanmadı. Inari'nin elini tutuyor ve yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başlıyor:

Yazın dere kenarında, Süpüren bir çamın
dalları altında, Aşkım, yemin ederim seni
benim yapacağım, Ve sonsuza dek aşk
içinde yaşayacağız.

Gözyaşlarım akarken bıçağı bastırıp Inari'nin boğazına geçiriyorum ve onu tamamen ölüme terk ediyorum. Sadece bir an sürüyor. Inari hareketsiz kalmadan önce nefes alıp veriyor. Gözleri yüzü gevşiyor. Satu gözlerini kapatır. "□ ere. Şimdi dinleniyor. Huzur içinde."

Bir hıçkırıkla bıçağı bıraktım. En azından zavallı Lilja'yı bundan kurtardım. Inari'nin ölümüne artık ben . Satu pelerinin omuzlarından sıyrıp Inari'nin bedeninin üzerine örtüyor ve yüzünü kapatıyor. Bana rahatlatıcı bir el uzatıyor ama ben içimde yanan öfkeyle sarsılarak uzaklaşıyorum.

"Aina, bu senin hatan değildi."

"Bu şekilde ölmeyeceğim," diyorum sesim titreyerek. "Dışarı çıkıyoruz, beni duyuyor musun? Nasıl bilmiyorum ama burada ölmeyeceğim. Ilmatar, sözlerimi unutma."

"Aina, lütfen kaçmaya çalışma.□ ey seni kesin 🏰 "Inari'nin kaçmaya çalışmadığı gibi mi? Bu ona çok iyi geldi."

"Yapma," diyor alt dudağı titreyerek. "Seni duyabilecekleri bir yerde ölümler hakkında kötü konuşma."

Inari'nin formuna bakarken içimi sıcak bir utanç kaplıyor. Satu haklıydı. Inari'nin omzunu nazikçe sıkıyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Seni kurtaramadığım için üzgünüm. Diğerlerini kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, yemin ederim."

"Aina, bu Tuonela," diyor Satu. "Bir ölümlü ölüm tanrılarına karşı nasıl bir güç kullanabilir?"

"□ bizi spor olsun diye avlıyorlar," diye mırıldanıyorum. "Bizi aç bırakıyor, kandırıyor, ölesiye korkutuyor.□ şarkılardaki Tuonela değil. Bir şey var

Burada bir yanlışlık var Satu. Tuonetaar'ın büyüü bu diyarı, tüm diyarları lanetledi. Bunu hissetmedin mi? , sağlıklı kadınların doğum sırasında öldürüldüğünü, garip kazaları, korkunç cinayetleri yaşadık. Korkunç ölümler. Zalim ölümler. Anlamsız ölümler. Hayatın ölümle bir şekilde dengesiz olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi ölümün kendisiyle dengesinin bozulduğunu düşünüyorum."

Durakladım. "Ölüm tanrısı Satu nerede? Tahtta oturması gereken Tuoni nerede?"

Satu cevap veremedi, ikimiz de dalların çatlağına doğru dönüyoruz.

"Aina!" Lilja yeniden ortaya çıkıyor ve Riina'yı açıklığa çekiyor. İki kız da soluk soluğa, iki yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. Lilja, Inari'nin örtülü halini görünce yüz ifadesi yorgunluktan dehşete dönüşüyor. "Hayır, hayır! Ona yardım edeceğini ," diye ağlıyor ve hıçkırıklarla Inari'nin bedeninin üzerine düşüyor.

"Diğerleri nerede?" Satu, Helmi ve Salla'yı eğretili otlarının arasında tökezlerken görmeyi beklemiş gibi arkalarına bakarak soruyor.

Riina ölüm kadar beyaz görünüyor. "Ben ateş etmedim. Bir geyik gördüm. Yayımı kaldırmıştım ama sonra Lilja'yı duydum."

"Diğer kızları gördün mü?" Satu soruyor. "□ e öncekileri?"

Riina kaşlarını çatıyor. "Evet, tanrıçalar bu oyunu birçok kez oynadı. Bizim yaşımızdaki tüm kadınlar, hepsi öldü.□, çürümüş cadılar, Ukko kemiklerini toza çevirsin," diye küfrederek yere tükürüyor.

"Salla ve Helmi'yi bulmaya çalışmalıyız," diyorum ayağa kalkarken.

"Bunu nasıl yapmamız gerekiyor?" diye soruyor Lilja. "Inari sadece ben onu vurduğumda eski haline döndü."

"Onları burada kapana kısılmış halde bırakamayız," diyorum kanlı ellerimi eteğime silerken. "Hadi ayrılalım. Satu, benimle gel-"

Karanlıktan gelen ürpertici bir kahkaha hepimizi sıçratıyor. "Eh, epey bir karıştırdınız. Değil , evcil hayvanlarım?"

Siiri

Tuzakçılarının malzemelerinin en iyilerini alıp Halla'nın çantalarına yüklüyorum.

□Biraz kurutulmuş geyik eti ve dikiş seti dışında pek bir şeyim yok. Diğer ren geyiği çiftini kendi yollarını bulmaları için serbest bıraktım. Halla'nın hantal ayının yanında yürümesini sağlamak için pek çok yatıştırıcı söz söylemek gerekti ama birkaç saatlik pratikten sonra iyi bir ritim tutturduk. O benim solumda yürüyor, Halla da benim sağımda.

"□ tıpkı Aina gibi," diyorum bir elimle boğazımda kanaması durmayan kesiği tutarak. "Beni bu duruma o sokardı. Başımızı hep belaya sokardı."

Halla bana bakıyor, yumuşak gözleri kırpışıyor.

"Ona kaçmasını söyledim," diyorum ayıya, Halla'nın bunları daha önce duyduğunu bilerek. "Orada öylece durdu, sanki ayakları taştan yapılmış gibiydi. Kalma'nın onu almasına izin verdi."

□Ayı homurdanarak beni dinlediğini gösteriyor.

"Büyürken de aynıydı." Halla'nın ipini çekiştiriyorum. "Hadi şu ağaca tırmanalım Siiri," diyorum Aina'nın sesiyle alay edercesine. "Ah, ağaca tırmandık ve dallarda saklanan iki eşek arısı yuvası bulduk. Hayatımızın son anına kadar sokulduk. Annem bir hafta boyunca üzerimize merhem sürdü."

□Ayı neredeyse benzeyen bir ses çıkarır.

"Oh, ve tekne yarışı. Hadi tekneyi nehre sürükleyelim, dedi. İlkbaharda buzların çözülmesinin akıntı olabileceği anlamına geldiğini boş verin.□ e tekne devrildi ve onu sudan çıkarırken neredeyse boğuluyordum."

Bana doğru bakıyor, ifadesi örtülü.

"İşte yine buradayım, o kendini kurtaramayacak kadar zayıfken hayatını ve uzuvlarını riske atıyorum. Onu kaderine terk etmeliyim!" Kelimeler dudaklarımdan çıkmaz pişman oluyorum. Duruyorum, gözlerim yaşıyor, fokurdayan sıcak utanç içimde bir delik açıyor.□ e acı sadece balta darbesinden ve boğazımdaki yaradan dolayı şakağımda oluşan zonklamayla eşleşiyor. Ayının bana kaşlarını çatarak baktığına yemin edebilirim.

"İyi," diye mırıldandım. ". Hep ben yapıyorum. Başımızı belaya sokuyorum. Yatmam gerekirken . Düşünmeden sığıyorum. Aina beni takip eden tek kişi. Beni dünyanın öbür ucuna kadar takip eder."

□ Ayı bana araştıran bir bakış attı.

kaçırarak başka tarafa bakıyorum. "Başımızı belaya sokabilirim ama her zaman bizi tekrar beladan kurtarırım."

Birkaç saat sonra hava kararmak üzereydi ve ben hâlâ yürüyordum. □ e ayı dört ayak üzerinde yanıma doğru geliyor, sırtı neredeyse omzuma değiyor. Sadece kafası bile kocaman, kışlık paltosuyla daha da kalınlaşmış. Büyük kar taneleri kürkünün üzerine düşüyor ve orada kalarak geniş sırtının ve omuzlarının tozunu alıyor.

"Sanırım bir isme ihtiyacın var,"

diyorum. Kıpırdıyor.

"Peki ya Valo? Işık demek."

□ Ayı sadece homurdanıyor.

Gülüyorum. "Hmm... Peki ya Syksy? Hayır, Kosto. İntikam. □ at seems tting."

Bu isimlere de ilgisizce bakıyor.

"Efsanelerden bir kahramanı aramak için kuzeye doğru bir yolculuğa çıkıyoruz," diye düşünüyorum. "Kalevala'nın büyük kralı Kalev'e ne dersiniz? O ve oğulları kışın buzdan, yazın taştan kaleler inşa ettiler. Sana kısaca Kal diyebilirim."

Kulağını kaşımak için omzuma doğru eğiliyor ve ben bunu onay olarak kabul ediyorum.

"Kal o zaman."

Homurdanıyo

r.

"Ve nereye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" Yüzüncü kez soruyorum. "□ e tanrıça seni takip ettiğimi söyledi."

Dinlemiyor. Altın kulakları dikilmiş, havayı koklarken ağzı kapalı.

"Ne oldu?" Kal'ın gözlerini takip ediyorum ve sık ağaçların arasından bakıyorum. "Orada bir şey mi var?"

Cevap olarak, uzaktan bir köpek havlar. □ en another. Birden fazla köpek, insanlar, hatta belki de bütün bir köy anlamına gelir.

"Bu kadar kuzeyde yaşıyorlarsa Sami olmalılar."

Babam bana kuzeydeki kardeşlerimiz olan Sami'lerle ilgili pek çok hikâye anlattı. □ey ren geyiği çobanları, mevsimlerin değişmesiyle birlikte sürüleri takip ediyorlar. Bu, sürekli hareket halinde geçen sert ve göçebe bir hayat.

Bir keresinde genç bir avcıyla tanışmıştım, sakalsız ve yakışıklıydı. Päijänne Gölü'ne kadar gitmişti. Güney pazarına giderken bizim köyden geçti. Parlak kıyafetlerini ve geniş gülümsemesini hala hatırlıyorum.

Yürümeye devam ediyoruz ve ben insan izleri arıyorum-ayak izleri, hayvan pislikleri, duman, izler. Solumuzda, daha fazla havlama sesi sessizliği bozuyor. Kal duraklıyor, havanın tadına bakmak için birkaç nefes alıyor.

"Burada kalsan iyi olur," diyorum. "Paniğe kapılmalarını istemiyorum. Eğer burası bir köyse, ticaret yapmaya istekli olabilirler. □ree halkı daha fazla erzak olmadan güneye inemez ve ben de Aina'yı tekrar kaybetmek istemiyorum."

Protesto etmek için başını kalçama doğru itiyor.

"Hey, değerli olan sensin. Väinämöinen'e giden yolu sen biliyorsun, ben değil." Kal boğazımdan şakağımdaki morluğa bakarken Halla'yı en yakın dala bağlıyorum. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Deri çantalardan birini açıp Aksel'in kürkle kaplı eski av şapkasını çıkarıyorum. Kulakların etrafına inen iki apsisi var. Küçük mavi şapkamın üzerine takıyorum, çürüklerimin en kötüsünü örtüyor. Boynumdaki kanlı bandajı gizlemek için ceketimin üst düğmesini ilikliyorum. "Sana ihtiyacım olursa ararım. Saklı kal. Ve onu yemeyin," diye ekliyorum, ren geyiğini işaret ederek.

Onları birlikte bırakıyorum, yürürken yayımı omzumdan silkip bir ok yerleştiriyorum. Ayaklarım taze, toz halindeki karın üzerinde çıtırdıyor, sıcak nefesim beyaz pufflar halinde çıkıyor. Bir avcı numarasıyla kardan küçük bir avuç alıp nefesimi soğutmak için ağzıma atıyorum. Karanlık ağaçların arasından geçiyorum, yayım hazır.

Çabuk.

Yayımın kirişini geri çekerek etrafımda dönüyorum. Hava yanığı yanakları ve parlak yeşil gözleri olan genç bir adamla yüz yüze geldim. Baltasını indiriyor ve barış işareti olarak boştaki elini kaldırıyor, sesi atkısından dolayı kısılmış.

Yayımı indiriyorum. "Özür dilerim, anlamıyorum."

Baltasını kemerine sokarken tekrar konuşuyor.

Başımı sallıyorum. "Seni anlamıyorum."

İç geçiriyor, etrafına bakınıyor. □en anladığım bir dile geçiyor.

"Sen Finn'sin."

"Evet," diye cevap verdim. "Ben Finn."

"Gel. Seni Lumi'ye götüreceğim." Beni beklemeden dönüp uzaklaşıyor. Yayımlı omzuma atıp okumu sadağıma geri koyuyorum ama ağaçların arasından onu takip ederken elim baltamdan ayrılmıyor. Artık iki botumda da ince bıçaklarla yürüyorum ve Kyösti'nin av bıçağı kürek kemiklerimin arasında duruyor.

Ağaçların arasından görünmeden önce köyün kokusunu alıyorum.□ et tütürüyorlar. Midem inliyor, açlıktan iki büklüm.

□Ağaçlar seyreliyor ve kulübeleri ilk kez görüyorum. Erkekler, kadınlar ve çocuklar bizi izlemek için ortaya çıkıyorlar.□ e genç adam beni köyün merkezine yakın büyük, konik bir kulübeye götürüyor.□ Kulübenin ahşap iskeletini kalın turba katmanları kaplıyor ve turbanın üzerine bir kat kar serpilmiş. Kulübenin tepesinden dumanlar yükseliyor.□ Genç adam iki eliyle olduğum yerde kalmamı işaret ediyor.

□dar, gizlenmiş kapıdan içeri giriyor.

Birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor ve önce yayımı, sonra da yeri işaret ediyor. Ne istediğini bildiğim için çenemi sıkıyorum. Kulübenin açıklığından içeri bakıyorum ve içeride oturan bir kadın görüyorum.□ bu Lumi olmalı. Elbette, tek bir kadınla tek başıma başa çıkabilirim. Genç adama sadağımlı ve yayımı veriyorum. Baltamı işaret ediyor ve iç çekerek onu da uzatıyorum.

Başını sallayarak içeri girmeme izin verdi. Kulübenin içine adım atıyorum, hala vücudumda sakladığım tüm bıçakları sayıyorum.□ e kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor. Bizi uzun, dar dal, konik şekli oluşturmak için paralel olarak istiflenmiş. Bir orman devinin göğüs kafesinin içindeymişim gibi görünüyor.□ Kulübenin tabanı soğuğu dışarıda tutan ren geyiği kürkleriyle kaplanmış, ortasında taş halkalı bir ocak için bir boşluk bırakılmış.

"Merhaba," diyor kadın. "mısınız?" Saçlarını rahat bir el hareketiyle arkaya atıyor, bir yandan da bir tencereyi zincire asıyor.

Yüksek elmacık kemikleri ve yüzünü çevreleyen kalın kumral saçlarıyla çok güzel. Güzelliğı beni geriyor. Ve havada bir koku var, tatlı ve keskin bir şey, neredeyse tiksindirici. Bereketli toprak gibi kokuyor. Sırlar, gizemler ve saklı gerçekler gibi kokuyor.

Sihir gibi kokuyor.

□bir hataydı. Gitmeliyim. Cadı, şaman, tanrıça, her neyse.

o sıradan bir ölümlü değil.

"Botlarınızı çıkarın lütfen. Çamurda iz bırakmak istemeyiz" diyor. "Ey bana Finn olduğunu söyle?"

"Evet." Çizmelerimi çıkarıp bıçakları içinde saklıyorum. en Mavi çoraplı ayaklarımla ren geyiği postlarının üzerinden geçerek Lumi'nin oturduğu yere geliyorum. Yavaşça karşısına oturuyorum.

"Adın ne senin çocuk?" diyor gülümseyerek. Onu ele veren gözleri. Bir kurdun parlayan altın gözlerine sahip.

"Esteri." Ona ölmüş annemin adını verdim. Aina her zaman bir ismi bilmenin gücü olduğunu söyler. Bu kadının daha fazla güç sahibi olmasını istemiyorum.

Koyu kirpiklerinin arasından beni değerlendiriyor, o altın gözleri külleniyor. "Hayır, öyle değil. Ama ne. Şimdilik sırlarını saklayabilirsin. Halkın kim?"

"Ben güneyliyim," diye cevap veriyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "at much is obvious. Sami olmayan herkes güneylidir." Çatallı bir sopayla küçük tenceredeki kaynar suyu ocaktan alıyor.

"Çay ister misiniz? Sadece kurutulmuş yabanmersini yaprakları ve papatya yaprakları var ama tadı yeterince hoş."

Başımı sallıyorum. Bu çayı içmeye hiç niyetim yok.

Tanrıça bana tek bir talimat verdi: . Yine de buradayım, yine oyalanıyorum. Buharın başında oyalandım ve bakın beni nereye getirdi. Boğazımdaki acıyla yutkunarak irkildim. Sadece dinlemeliydim. Bu köyün yanından geçip gitmeliydim. Ama ben asla dinlemem ve bu benim lanetim. Lumi kendine bir fincan çay koyarken kapağıya bakıyorum. en bana bir tane uzatıyor.

"Sami'lerle yaşamaya nasıl başladınız?" Sıcak toprak fincanı iki elimle kavrayarak soruyorum.

"Söylesem de inanmazsın," diye yanıtlıyor. "Aç mısın?" "Hayır," diyorum karnım guruldayarak beni verirken.

Gülümsüyor. Elini sepetin içine sokarak parça kurutulmuş ren geyiği eti çıkarıyor. Postların arasına gizlenmiş bir bıçağı ortaya çıkararak bifteği ısıruk büyüklüğünde parçalara ayırmaya başlıyor. "Arkadaki sepete uzanırsan, biraz şalgam ve patates var. Bana birer tane verir misin?"

Çam iğnelerinden örülmüş sepetten bir şalgam ve bir patates çıkarıp Lumi'nin önündeki taş levhanın üzerine koydum.

"Neden genç bir kadın tek başına ve çok az erzakla bu kadar uzağa gitti?"

Kuzey mi?"

Fincanı dudaklarıma götürüp çayı içime çekiyorum. Keskin bir tatlılıkla birlikte hafif bir ağız kokusu var. "Sana söylesem bana inanmazsın," yankılıyorum.

□ Bıçağının ağzı, sebzelerde yaptığı her kesikte yeniden yanan ışıktaki parlıyor. "Adını gizliyorsun. Şimdi de amacını gizliyorsun." Duraksıyor, bana bakıyor. "Arkadaş olmakla ilgilenmiyorsun o zaman."

"□ ne kadar az bilerseniz, o kadar güvende."

"Akıllıca sözler," diye itiraf ediyor ve doğrama işine geri dönüyor. "Peki bu felsefe şimdiye kadar size iyi hizmet etti mi?"

Cevap vermeyeceğim.

Lumi doğrama işine ara veriyor, parlayan altın gözleri yüzümü tarıyor. Gözlerini kaçırmamasını bekleyerek duruyorum. "Son zamanlarda epey hırpalanmışsın," diyor. "□ Şakağındaki şişlik düşmeden olabilir ama gözündeki soluk morluk eski büyü kokuyor. Ölüm gibi kokuyorsun, Esteri. Ve boğazın... o kesinlikle kötü niyetli bir el tarafından kesilmiş bir bıçağın işiydi. Biri senin ölmeni istemiş."

Ceketimin yakasının yarayı ortaya çıkaracak kadar açıldığını fark etmemiştim. bana çok acı veriyor ve daha da kötüleşiyor.

"Enfeksiyon kapmış," diyor doğranmış sebzeleri ve ren geyiği eti parçalarını güveç tenceresine atarken. □ e tencere tıslıyor ve fokurduyor. "Tedavi edilmezse seni öldürür. Onu temizleyecek bazı otlar biliyorum ama en iyisi re."

Çay bardağımı bıraktım. "Boğazıma kızgın bir bıçak dayamak için benden izin mi istiyorsun?"

Çınlayan bir kahkaha attı. "Sanırım kulağa öyle geliyor. Sana yardım etmeye çalışıyorum, Esteri."

"Sen bilge bir kadın mısın?"

Güveci karıştırıyor. "Bir çeşit."

İç çektim. "Bak cadı, bu oyunu oynamakla ilgilenmiyorum. Yolculuğumu tamamlamak için erzağa ihtiyacım var ve takas edecek mallarım var. Benimle anlaşacak mısın, yoksa yoluma devam mı edeyim?"

Gülümsemeye devam ediyor. "□ e çay birazdan etkisini gösterecek. Sabah tekrar konuşuruz."

Gözlerim kısıldı. "Çayı içmedim ama haklı olduğumu bilmekten memnunum." I

ayağa kalktım. "Şimdi gidiyorum. Beni durdurmaya çalışırsan, seni olduğun yerde öldürürüm-" Sallanıyorum, görüşüm beyaz lekelerle dans ediyor. "Bu da ne?" Ellerimi kaldırıyorum, kollarımın ağırlaştığını hissederken lekeler göz kırpmıyorum. "Ne oluyor?"

"İşe yaraması için çayı içmene gerek yoktu.□ e cadının sesi aniden çok uzaklardan geliyor. "□ e dumanı ciğerlerini çoktan kirletti."

Panik yakarken kalbim hızla çarpıyor. "Hayır-" "Sadece nefes al."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, görüşüm kararıyor. "Hayır-Kal-" "Şimdi dinlen," diyor cadı. "Sabah konuşuruz."

Kendi çılgınlıklarıyla uyanıyorum. Boğazım .□ Hiç bilmediğim bir acı var. Şüphesiz, başım boynumdan ayrılıyor. Saldırgandan kurtulmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. Bir santim bile. Her yerim emniyette; başım, kollarım, göğsüm. Yorgun gözlerimi kırpmıştırarak açtığımda oturur pozisyonda sıkışıp kaldığımı, bacaklarımın uzandığını görüyorum. Alnımdan belime kadar Lumi'nin kulübesinin kirişlerinden birine bağlanmış durumdayım.

"□ ," diye yatıştırıyor Lumi. Sami bir kadın arkasından uzaklaşıyor ve ocağın kenarına kızgın bir bıçak koyuyor. "Seni bağlamak zorundaydık," diye açıklıyor Lumi. "Aksi takdirde kendine zarar verebilirdin. Ateş gerçekten de o kötü yarayı temizlemenin tek yoluydu. Şimdi uyu."

Serinletici elini ateş basmış kaşlarımın üzerinde gezdiriyor ve bileğindeki gümüş parıltıyı fark ediyorum. Gözlerim örgülü gümüş bileziğe takılıyor. Acı boğazımı yakarken öfke içimi yakıyor. "Sen-" Acıdan ancak bu kadarını söyleyebiliyorum.

Soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor ve bakışlarımı bileğine yöneltiyor.□ en yumuşak bir kahkaha atıyor ve parmaklarını büyükannemin gümüş üzerinde gezdiriyor.□ e hareketi diğer bileğine sarılı ikinci bileziği gösteriyor. "Bunları verdiğin hizmetin karşılığı olarak kabul et," diyor. "Uyu çocuğum. Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin."

□Kendi yanan eshemin kokusu havada asılı duruyor, burun deliklerimi yakıyor. Tanrım, işte bu.□ işte böyle öleceğim, bu entrikacı cadının kulübesinde bağlı olarak. Aina yok, Väinämöinen yok. Bir kez daha başarısız oldum. Bu göreve layık değilim.

Benim tatlı, cesur Aina'm.

Karanlık beni ele geçirirken yanağımdan bir damla yaş süzölüyor. En azından ölümde onu tekrar görecekim.

Aina

KIVUTAR orman açıklığına adım atıyor, kız kardeşleri de peşinden geliyor. "Sizi canavarlar," diye bağıyor Lilja, ayağa fırlayarak. "Özüne kadar çürümüşsün-"

Riina ve Satu onu kollarından tutarken mücadele ediyor.

intihar tanrıçasına saldırmasını engellemek için. "Bırak

beni-" "Lilja, lütfen," diye bağıyor Satu.

□ Cadılar gülüyor. Arkalarında Kalma sessiz, o siyah, kırpmayan gözleriyle bizi izliyor. Sanırım en çok ondan nefret ediyorum. En başta hepimizi kaçırın oydu. Kolumda hala onun morlukları var. İyileşip iyileşmeyeceklerinden emin değilim.

Vammatar geçti. Elinin bir hareketiyle, açıklığı aydınlatan ve parlaklığı karşısında hepimizin gözlerini kırptırmasına neden olan bir ışık topu çağırıyor. Elinin bir başka hareketiyle Satu'nun sıyrılıyor ve Inari'nin kanlı cesedi ortaya çıkıyor.

"Ona dokunma," diye hırlıyor Riina. "Buna hakkın yok, cadı."

Vammatar sırtıyor. "Görüyorum ki küçük sihirbazlık numaramızı çözmüşsünüz," diyor o tatlı sesiyle. "□ e diğer kızlar bu ormanda kapana kısılmış durumda. Onları kurtarmak için akitmanızı gerekecek."

"Biraz daha aşağıya nişan almanızı öneririz," diye ekliyor Kivutar, ayak parmağıyla Inari'nin vücudunu dürterek. "Daha az hayati bir şeye vurmaya deneyin."

Satu ile korkulu bir bakış alışverişinde bulundum.

Vammatar, "Arkadaşlarınızı serbest bırakın ve hepinize magni cent ziyafeti çektirelim," der. Elini bir kez daha sallıyor ve ağaçların arasında bir masa beliriyor. İki düzine yanan mumla aydınlatılmış masa, muhteşem bir ziyafetin ağırlığı altında inliyor.□ Kızarmış etlerin ve sebzeli turtaların kokusu kışkırtıcı bir şekilde yaklaşıyor. "Onları serbest bırakın ... ya da başka bir ekmek ve su ziyafeti için odalarınıza dönün."

Diğerlerinin nasıl zayıfladığını görebiliyorum.□ ey hala açlıktan ölüyor, diye hatırlatıyorum kendime.

□ Cadılara meydan okuyacak gücüm yok.

"Sadece kan almamız mı gerekiyor?" Riina sorar. Satu onun kolunu tutuyor. "Riina, hayır."

"Sessizlik," diye emrediyor cadı, Satu'ya görünmez bir eliyle tokat atarak.

□ Kız inleyerek yanağındaki acıyan yeri ovuşturur.

"□ işte ," diyor Vammatar Riina'ya gülümseyerek. "Birazcık kan, küçücük bir damla ve onlar- şey, özgür olmayacaklar. Hiçbiriniz özgür değilsiniz," diye ekleyerek kız kardeşini güldürüyor. "Ama yeniden insan olacaklar."

Yerdeki cesede bakıyorum. "Inari'ye şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Oh, bunun icabına bakacağız," diye yanıtlıyor Vammatar. Parmaklarını şıklatıyor ve Kalma sessiz ilerliyor, yırtık pırtık, kirli cübbesi yerde sürüklenirken ölü dostumuzun yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Hayır!" Lilja ağlıyor.

"Ona dokunma," diyor Riina, hâlâ Lilja'nın kolunu tutarak.

"Lütfen, yeterince şey yapmadınız mı?" Satu gözyaşlarının arasından söylüyor.

Biz izlerken, Kalma iskelet ellerini uzatıyor ve Inari'nin yüzünü nazikçe kavıyor.□ en cadı eğiliyor ve Inari'nin ağzına doğru nefes veriyor.□ e nefesinin iğrenç kokusu tekrar öğürmemeye neden oluyor. Onun pis kokusunu ağzımda tatmayı hayal bile edemiyorum. Birkaç dakika içinde beden seğiriyor.□ en Inari'nin gözleri tamamen açılıyor.

□ Gözler bulutlu ve göz kırpmıyor. "Tanrılar, bize yardım edin," diyorum nefes nefese.

Kalma eğilir ve Inari oturur, başı ağır hasar görmüş boynunun üzerinde garip bir şekilde sallanır. Hareketli cesedi ayakta duruyor, elleri yanlarında işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Inari Kalma'yla yüzleşmek için döndüğünde hepimiz korkuyla bir adım geri çekiliyoruz.

"□ işte ," diye Vammatar. "Yeni gibi iyiyiz."

Ölü kızın yüzüne bakıyorum, gözlerinde bir yaşam belirtisi arıyorum. "Inari mi?" "O artık Inari değil," diyor Vammatar. "Ona Peurattyttö diyeceğiz.

Geyik kız. ts, değil mi?"

Kivutar hırıltılı bir kakhaha atar. "Kardeşim, sen çok zekisin."

Vammatar saçlarını omzuna . "Gel, Peurattyttö. Arkadaşlarının önünde uzun bir gece var. Onları mutlu avlarıyla baş başa bırakalım."

Inari, Vammatar'ın çağrısına uyarak ileri atılır.

"Bekle," diye sesleniyorum arkalarından, cadının maviliğini aramaya kararlıyım.

"Odalarımıza dönebileceğimizi söylemiştin. Ekmek ve su seçebileceğimizi söylemiştin."

Vammatar yavaşça dönüyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. "Sen olsan

Zavallı arkadaşlarınızı bu karanlık ormanda yapayalnız bırakmayı mı seçtiniz?"

Ona karşı omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ormanda özgür bir geyik olmak, senin eğip büküp kıracağın tutsak bir oyuncak bebek olarak yaşamaktan iyidir. Odama dönmeyi seçiyorum. Ekmek ve suyu seçiyorum."

Satu elimi tuttu. "Ve ben. Ekmek ve su."

Vammatar Lilja ve Riina'ya ters ters bakar. "Ya siz ikiniz? Ekmek ve suyu mu seçiyorsunuz?"

Riina'nın eli silahında sıkışıyor ve neredeyse açlığına teslim olacağını düşünüyorum, ama sonra onu Vammatar'ın ayaklarının dibine fırlatıyor. "Bu kadar yeter. Ekmeği seçiyorum. Sadece bizi geri götür."

Lilja'nın kabul etmekten başka çaresi yok. Yayını yere atıyor. □ Dördümüz de orada durmuş, cadının bir sonraki hamlesini yapmasını bekliyoruz.

Bir süre sonra Vammatar alay ediyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum; küstahlığımızı sineye çekmeye niyeti yok. İleri atılarak, elini kaldırıp üzerime doğru geliyor.

"Aina, hayır," diye ağlıyor Satu.

Her iki kolumu da kaldırdım ve onun şiddetli darbesini almaya hazır bir şekilde . Keskin bir gaklama açıklıkta yankılanıyor ve Vammatar küfrederek son anda benden uzaklaşıyor. Ayaklarımın üzerinde sallanarak, kaldırdığım ön kollarımın arasından bakıyorum.

□ İşte, alçak bir dalın üzerine tünemiş Jaako'm. Tüylerini kabartarak ve keskin siyah gagasını tıkırdatarak manzarayı seyrediyor.

"Gerçekten hiçbir şey öğrenmedin mi?" Vammatar kuzguna tıslar. "Şimdi git. Sakın geri gelme."

Kalbim hızla çarparak dala geri bakıyorum ve Jaako gitmiş. Vammatar'ın dönüp bana saldırmasını beklerken omuzlarım yenilgiyle . "Silahları bırak ve işinin başına dön," diye hırlıyor. "Hakkınızı alana kadar kimse dinlenmeyecek, sizi nankör sefil herifler." Bakışları dikildi. "Ve Peuratyttö kadar kötü kokmaya başlamadan önce kanı yıkayın."

Silahlarımızın geri kalanını bırakıyoruz ve Inari ağaçların arasından geri dönüş yolunu gösteriyor. Biz de onun sessiz adımlarını takip ediyor, o tuhaf, titrek yürüyüşünü izlerken hiçbir şey söylemiyoruz.

Ilmatar, duy beni, diye dua ediyorum, Tuoni'nin sarayının beliren dış hatlarına bakarak. Bu karanlık yerde ölmeme izin verme. Yardım et bana. Bana yolu göster.

Kukka beni bahçe kapısında karşılıyor ve dokuma odasına kadar takip ediyor. Onun yanından geçip tezgah sıralarından arka duvara doğru ilerliyorum. Tezgâhının başında duran Loviatar'ın da yanından geçiyorum. "Bu kadar çabuk mu döndün?" diyor tanrıça. Hâlâ hayatta olduğumu bilmek onu rahatlattı mı? Hiç umursuyor mu? Bunu söylemek imkânsız. Ben geçerken burnu kırışıyor.□ Görmeyen beyaz gözlerini bana . "Kan gibi kokuyorsun."

Kanlı ellerimle uzanarak bir çift örgü şişi ve bir çile siyah iplik alıyorum. "□ çünkü Inari'nin kanıyla kaplıyım."

□ Loviatar'ın çözgü ağırlıklarının tak, tak, tak sesleri sustu. Odayı geçip yanına gitti. Tabureme çökerek bekliyor. "Neden her yerin sessiz kızın kanıyla kaplı?" diye soruyor sonunda.

Ona bakmaya dayanamıyorum. Ona bakarsam kırılacağımdan korkuyorum ve bu cadının önünde ağlamayı reddediyorum. Bunun yerine, örgü iğnelerime ilk düğümleri hararetle atıyorum.

"Neden kızın kanını taşıyorsun, Aina?" diye tekrar sorar cadı.

"Çünkü onu az önce öldürdüm," diye cevap veriyorum, iğnelerimi bir bir üstünden geçirerek. "Biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muydum?"

Ellerimi kucağıma bırakıyorum ve cadıya ters ters bakıyorum. "Vammatar benim için geldiğinde bize ne yapacaklarını biliyor muydun? Onlara yardım mı ediyorsun, Loviatar? Bu şiddetin bir parçası mısın?"

Dikkatini tekrar dokumasına verir. "Annemin bitmek bilmeyen oyunlarıyla hiçbir ilgim yok."

"Şanslısın," diye cevap veriyorum, hâlâ başının arkasına bakarak. "Biz birbirimizi hayvanlar gibi avlamaya zorlanırken arkana yaslanıp oturman senin için ne kadar güzel."

Kaşlarını çatarak dönüyor. "Beni şanslı mı sanıyorsun?"

"Az önce bir kızın boğazını açtım," diye ağlıyorum. "önünde öldü. Aman Tanrım.

-Onu ben öldürdüm!" Kanlı ellerimle yüzümü kapatıyor, tutmaya çalışıyorum.

"Peki neden boğazını açtınız? Zaten yaralı olması mümkün mü?

Ölümcül bir yara mıydı?"

Omuzlarım hareketsiz ve ellerimi kucağıma bırakıyorum. "Nasıl yaptınız? .

Orada mıydın? Tanrım, ormanda mıydın? Geride durup olmasına izin mi verdin-

"Hayır," diyor nazikçe. "Bu sadece bir tahmindir." İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"Korkunçtu," diye fısıldadım. "Loviatar, hayatının gözlerinden ayrılışını izledim." Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Buna nasıl katlanıyorsun? Böyle bir acıyı hissetmeye, bunun sebebinin sen olduğunu bilmeye nasıl dayanıyorsun?"

"Merhamet gösterdin," diye yanıtlıyor. "O kıza temiz bir ölüm, kutsanmış bir bahşettiniz. Bu asil bir davranıştı."

Kalbim onun sözleriyle çarpıyor. Öne doğru eğilerek şansımı deniyorum. "Tuonela lanetli, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyor.

"□ e Cadı Kraliçe bir şekilde bu diyarı lanetledi," diye devam ediyorum. "Sadece onun büyüğü geliyor, sadece onun kaosu ve şiddeti. Lord Tuoni nerede?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Lanetli mi?" Bastırıyorum. "Ölüm Kralı ölebilir mi? Kayboldu mu? Söyle bana, Loviatar."

□ Cadı kıpırdamadan duruyor. Cevap vermiyor ama öfkesini de benden çıkarmıyor. Belki de nasıl cevap vereceğini bilmiyordur?

Ayağa kalkıp dokuma tezgâhının başında ona katılıyorum. "Bana babandan bahset. Hikâyelerdeki ve şarkılardaki tanrı o mu?"

"□ pek çok hikaye var," diye yanıtlıyor. "Daha spesifik olmanız gerekecek."

"O gerçekten kutsanmış ölümün tanrısı mı? Barışa ve adalete inanıyor mu? Yoksa bu ahlaksız şiddet ve yıkımı mı tercih ediyor?"

□ Cadı o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, bana cevap vermek istemediğinden korkuyorum.

□ Arkamı dönmeye hazır olduğum anda konuştu. "Babam bir idealisttir."

"İdealist mi?"

"Hayalperest bir hayalperest, umutsuz bir romantik," diye devam ediyor, sesi küçümseme ile damlıyor. "Tuonela'nın nasıl olmasını istediğine dair bir vizyonu vardı. Bunu gerçekleştirmeyi saplantı haline getirmişti. Bizi planlarının içine çekti, umutlandırdı... hayal kurdurdu."

"Peki onun vizyonu neydi?"

"Bu diyarın bir cennet olduğunu görecekti," diye yanıtlar cadı. "Ona göre, Tuonela

barış anlamına gelir. Tüm acıların, üzüntülerin ve çekişmelerin sona ermesi demektir. Ölümün, tüm ruhların kutsanmış bir huzura kavuştuğu bir umut ülkesi olması gerektiğine inanır."

"Evet, annemin hikâyelerindeki Tuonela bu," diyorum. "Huzur ve memnuniyet, ebedi istirahat. Onun rüyasına ne oldu? Tuonela'ya ne oldu?"

"Tuonetar oldu," diye yanıtlar cadı. "Benim sefil kız kardeşlerim oldu. Onun vizyonunu paylaşamayan cadılar, çünkü onlar görme yetisinden yoksunlar." Yüzünü bana dönüyor. "Kör olabilirim Aina, ama görebilen tek kişi bendim. Onun krallığımız için vizyonunu gördüm. Ona inandım. Onu yaratmasına yardım ettim ... ve bu bana her şeye mal oldu."

Yüzüne bakıyorum, özenli peçesinin ardını görmeye çalışıyorum. "Nerede o?"

"Annem ve kız kardeşlerim onun Tuonela'yı yeniden yapma planlarını öğrendiler. İntikamı hızlı ve titiz oldu."

"Neden ondan intikam almak istesin ki?"

□ Cadı isyan ediyor. "Babamın barışçıl Tuonela vizyonunda Tuonetar gibi bir cadıya yer olduğunu gerçekten düşünüyor musun? O, babamın her şeye karşı duruyor."

Zihnim uğulduyor. "Bekle, onu sürgün etmeye mi çalışacaktı? Güçlerini elinden mi alacaktı?"

Loviatar sırtıyor. "Ne kadar zeki bir fare."

"Ama ona ilk ulaştı, değil mi? Loviatar, o öldü mü?"

Gülümsemesi azalıyor. "Tuonela'yı kendi çarpık imgesine göre yeniden yaratmasını izleyecek kadar hayatta olmasaydı annemin zaferi büyük olurdu."

□ O yaşıyor. Bir yerde.

"Planı neydi? Onun yerini nasıl alacaktı?"

Düğümünün sıkılığı kontrol ederek dokumasının üzerinden geçiyor. "□ Tanrıların oyununda pek çok hareketli taş vardır, küçük fare."

"Ben de parçalardan biri miyim?" Kıpırdamadan duruyor.

Bu ipliği çekiştiriyorum, gerçeği çözmeye kararlıyım. "Bu gece ormanda diğer kızları gördüm.□ ey burada öldü. Cadı Kraliçe kaç kişiyi aşağıya sürükledi? Kaç tanesine işkence etti ve öldürdü? Bunu neden yapıyor?"

"O deli, Aina. Onun mantığını anlamaya çalışmak aptalca bir çaba-" "Yapma." Elimi omzuna koyuyorum. "Artık oyun yok. Benimle değil. Söyle

Bana gerçeği söyle. Neden bu kadar üzülmemizi istiyor?"

"Ölümlülerin acı çekmesini önemsediğini varsaymanız çok cesurca."

"değil, değil mi?" Bunu yüksek sesle duyunca haklı olduğumu anladım. "Bizi hiç umursamıyor. Onun için tamamen harcanabilir durumdayız. □ Tuoni'yle ilgili. Onu mutlu etmekle ilgili." başka bir düşünce geliyor ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. Sesimi alçaltıyorum ve hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "O mı, Loviatar? O ormanda kapana mı kısıldı?"

□ Cadı hiçbir şey söylemiyor.

"Öyle, değil mi? Annen ve kız kardeşlerinin bize ölümüne işkence etmesini izlemek zorunda bırakılıyor. Tekrar tekrar izliyor, onu durdurmak için çaresiz."

Loviatar'ın yüzü ifadesizdir. "Dediğim gibi ... akıllı fare."

"Ama bu onun için neden bir işkence? Ölmemiz neden umurunda? Ya da belki de şöyle sormalıyım: Yaşarsak ne kazanacak? Bizimle ne yapmak istiyor olabilir?"

□ Cadı sessizliğini koruyor. Belki de kendi kendime çözmemi dinlemek hoşuna gidiyordu.

"Sadece kızlar ," diye devam ediyorum. "Prensesler ya da şamanlar değil, tanrıçalar bile değil... hepimiz sadece genç, evlenmemiş, sıradan kızlarız-" Gerçek yüzüme çarpınca sözlerim sessizliğe gömölüyor. "Ah, Loviatar, Cadı Kraliçe'nin sadece büyüsunü bozmak değil, her şekilde onun yerini almak istiyordu. Onun yerini almak , değil mi? Kahrolsun deli kraliçe. Vizyonuyla daha uyumlu, hayallerindeki Tuonela'yı inşa etmesine yardım etmeye daha istekli birini bulmak istiyordu."

Loviatar sırtıyor. "Hayata dair parlak vizyonlar ve ölümüne dair hayali fikirlerle dolu genç bir ölümlü kızdaki daha iyi kim olabilir? Birlikte bu diyara hükmedebilir ve onu güzel bir rüyaya dönüştürebilirsiniz." Yüzünü çeviriyor, o bulutlu gözleri görüyor. "□ e raven seni bana getirmekte haklıydı," diyor sonunda. "Sen mükemmelsin."

Kalbim durdu. "Kuzgunumu tanıyor musun?" "Kuzgununu tanıyorum."

"Kim o, Loviatar mı? Geldiğimden beri beni koruyor. Bu gece ormanda benim için geldi. Vammatar'ın bana vurmasını engelledi. Aman Tanrım.

-" Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bunu daha önce göremediğim için aptalmışım. "O Tuoni mi? Ölüm tanrısı bir kuzgun formuna mı hapsolmuş-"

Loviatar beni omuzlarımdan tuttu. "Sakin ol, Aina."

"Hayır-" Geri çekiliyorum. "Kuzguna çok şey anlattım. Tanrım, benim hakkımda her şeyi biliyor. Her şeyimi-"

"Yeter, Aina." Loviatar soğuk elleriyle yüzümü kavıyor, yüzü birkaç santim uzakta. "□ e raven seni önemsiyor . . tıpkı gibi. Bu kâbustan kurtulduğunu görmek istiyoruz. Eğer Cadı Kraliçe'ye karşı koyacak gücün varsa hepimizi özgür bırakabilirsin."

Karada boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Başım dönüyor, kalbim küt küt atıyor. "□ beni annenin bahçesinde başım bir kazığa geçirilmiş olarak ölü görecektir. Loviatar, ölümle eşit olarak karşılaşmaya hazır değilim. Tanrılar beni duysun, yaşamak istiyorum."

Omuzlarımı sıkıyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Beni dinle, küçük fare. Birkaç haftadır bu kâbusun içinde hapsolmuş durumdasın.□ Burada bir ömür boyu mücadele eden bizler varız. Şimdi hiç olmadığımız kadar yakınız. Bizi yakınlaştıran sizsiniz. Bu yüzden, bir asırdır yapmadığım bir şeyi yapacağım. Dinliyor musunuz?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Sana yardım etmeye karar verdim."

Eğilip yüzüne bakıyorum. "Bana ne konuda yardım edeceksin?" "Babamı serbest bırakmak için."

Sözleri aramızda ağır bir şekilde oturuyor, göğsümde bir ağırlık gibi baskı yapıyor. "Ne yapabilirim ki?"

"Sadece bir kişi onu hapishanesinden kurtarabilecek güce sahip," diye yanıtlıyor. "Ve onu özgür kılmak hepimizi özgür kılacaktır."

"Ve sen benim o kişi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, değilsin," diye cevap veriyor, parmakları örgümü okşarken. "Henüz değil ... ama ."

Siiri

YUMUŞAK ELLER ALNIMA VURDU, kısa süre sonra yerini serin, ıslak bir bez hissine bıraktı.

", " diye fısıldıyor Aina, sesinde korkuyla.

"Bir veden vâki ele geçirdi," diye yanıtlıyor Mummi. "Ne yapayım onu çıkaramıyorum."

"Onu saunaya götürmeliyiz," diye geliyor Milja'nın sesi. "Sadece bir ruh suyu ısıtabilir."

Annem hazırlanmaya başladığında yataktan ağır bir yükün kalktığını hissediyorum. Yatağın diğer tarafında Aina hala oturuyor, elimi tutuyor ve yanan alnıma ıslak bezler uyguluyor. Bir iniltiyi yutuyorum, ateşin bir fırça gibi içimde dolaştığını hissediyorum.

"Sakın ölmeye kalkma," fısıldıyor Aina, elimi sıkıca kavlıyor. "Eğer bu ateşten ölürsen, bana musallat olmaya hazır olsan iyi edersin, çünkü ben sensiz yaşamıyorum Siiri."

Konuşmak istiyorum. Kalbimde sakladığım her şeyi ona anlatmak istiyorum ama dudaklarım kıpırdamıyor.

"Lütfen beni bırakma," diye yalvarıyor Aina, bana doğru eğilirken sesi titriyor, yanağıma tek bir damla yaş düşüyor. "Bana geri dön. Siiri, lütfen. Beni burada yalnız bırakma. Lütfen, geri dön."

□ Bu sözler beni ısıtacak, yaşama isteğimi güçlendirecek. Bana geri dön.

Senin için her şeyi yaparım,

Aina. Bana geri dön.

Beni bekle.

Geri gel.

Boğazım acıyla yanıyor. □ bu bana uyanık olduğumu gösteren ilk ipucu. Hareket etmiyorum, gözlerimi açmıyorum. Aina'nın benimle olduğu yanılsamasını yıkmaya hazır değilim.

burada benimle. Ama bu sadece bir rüyaydı, uzun zaman öncesine ait bir anı. Aina gitti ve ben yalnızım.

Gözlerimi kapalı tutarak diğer duyularımı kullanıyorum.□ beni kırıştan çözdüler ve Lumi'nin kulübesinde yan yattım.□ solumda bir çatırtı, yanağımın altında kürk hissi, fokurdayan bir tencere, dışarıda bir baykuşun ötüşü var. Hayattayım.□ e cadı beni öldürmedi. Ne zamandır uyuyorum?

Derin bir nefes daha alıp tuzlu ren geyiği yahnisinin kokusunu alırken midem şiddetle gurulduyor. Günlerdir açlıktan ölüyorum, erzaklarımı korumaya çalışıyorum. Kuzeye attığım her adımda, yanımda Aina varken aynı adımları güneye doğru tekrarlamam gerekecek. Onu tekrar kaybetmek için kurtarmaya .

"Uyanmışsın," diye Lumi. "Güzel."

Tek gözümü açtığımda oturan cadıyı görüyorum. O keskin, kurda benzeyen gözleriyle beni izliyor. Yuvarlanmaya ve kendimi dizlerimin üzerine itmeye çalışıyorum ama bileklerim ve ayak bileklerim hâlâ bağlı. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak doğruluyorum ve oturana kadar bir şey gibi debeleniyorum.□ en Lumi'ye suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum.

"Sizi temin ederim ki bu benim korunmam içindi," diyor Lumi. "Söylesene, yorgun bir gezginin tüm bu bıçaklara neden ihtiyacı var?" Önünde, botlarımda saklı bıçaklar da dahil olmak üzere tüm bıçaklarımın toplandığı yemek hazırlama taşını işaret ediyor. Büyükanneimin gümüşleri hâlâ bileklerinde parlıyor.

"Asla çok dikkatli olamazsın," diye törpüledim.

"Şimdi sana bazı sorular soracağım," diyor Lumi, omuzlarına renkli püsküllü bir şal sararak. "Sen kimsin?"

"Sana söylemiştim. Güneyden geldim, kuzeye yolculuk ediyorum." "Ne amaçla?"

"Kaybolmuş birini kurtarıyorum."

"Kuzeyde kaybolan mı?" diye . " gibi bir şey."

"Hayır, bu şekilde devam etmeyeceğiz," diyor başını hafifçe sallayarak. "Ben sorular soracağım, sen de cevaplayacaksın. Adın ne kızım?"

"Bunun ne önemi olabilir ki?" Elimi boynumdaki bandaja bastırıyorum.

"Gerçekten cevaplanmasını istediğin soruyu sor."

"□ adresinde cevaplanmasını istediğim bir soru var," diye karşı çıkıyor.

Onun bakışlarına karşılık ben de ona . "Dinle cadı, eğer sana adımı söylersem

bir sonraki nefeste seni Kalma'ya gönderiyorlardı. Bana başka bir soru sor."

Bir an daha bakışlarımı tutuyor. "Dün bir çift tuzakçı tarafından saldırıya uğradın. Nasıl hayatta kaldın?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Soruları ben soruyorum."

"□ ey benden vermek istemediğim bir şey istedi," diye yanıtlıyorum. "Ben de onları öldürdüm."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onları sen mi öldürdün?" "Evet."

Lumi ikna olmuş görünmüyor. "Yaptın mı?□ zayıf, yarı-Önümde boynunda iltihaplı bir yara olan açlıktan ölmek üzere olan bir kız mı? İki yetişkin adamı tek başına mı öldürdün?"

"Benden şüphe mi ediyorsun? Yayıma bana geri ver, sana göstereyim."

Lumi karşıdan karşıya eğiliyor, gözleri hevesle parlıyor. "Peki ayı nerede?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kalp atışlarım tekliyor. "Ne ayısı?"

"Benimle oyun oynama. Bazı adamlar seni bir ayıyla birlikte kampımıza yaklaşıırken görmüş. Nerede o?"

gergin bir an geçiyor.□ Bu cadiya yalan söylemenin bir anlamı yok. "Sana zarar vermez," diyorum. "Yemin ederim, sen bana zarar vermediğin sürece tehdit oluşturuyor. Bırak gideyim, ikimiz de seni huzur içinde bırakalım."

Lumi'nin gözleri beklentiyle parlıyor. "O ayıyı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin. Beni ona götür, ben de sana istediğin her şeyi vereyim; yiyecek, erzak, silah."

Bir an düşündüm. "Peki ya seni ona götürmezsem, ne yapacaksın? Beni öldürmek mi?"

"İlk başta değil," diye dürüstçe yanıtlıyor. "Belki senin yavaş ölümün onu . Bu noktada, her şeyi denemeye hazırım."

"Bir ayıdan ne isteyebilirsin ki?"

"Ayının Väinämöinen'i bulmanın anahtarı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir o ayıyı takip edip ona ulaşmaya çalışıyorum. Neleri feda ettiğimi, neleri kaybettiğimi tahmin bile edemezsin."

Gözlerini kırıştırıyor, altın rengi gözleri yeniden bana odaklanıyor. "Şimdi nd ayının

Sana, isimsiz, yeteneksiz, ölümlü bir kıza yardım etmek için gönüllü oldu. Bunun ne kadar çıldırtıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?" □ Lumi'nin gözlerinde dans eden ames onu ele veriyor. "Bekle. . . o tuzakçılar sizin için mi çalışıyordu? Onları aramaya sen mi gönderdin?"

Ayı için mi? O çukuru da onlar mı yaptı?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ahh, demek çukurdan çıkmasına yardım ettin. Bir yıllık planın boşa gittiğini bilmeni isterim."

"Üzgün değilim. Çocuğuna zarar verdiğin için Otso seni çarpsın."

"Neye bulaştığını bile bilmiyorsun," diye tıslıyor Lumi. "Asla anlayamayacağın bir büyüünün içine düştün. Ayıyı bana ver."

Ben .

Beni derin bir izliyor. "Neye ihtiyacın olursa olsun, Väinämöinen'den ne istersen iste, kabul etmeyecektir. O tembel ve kendi gölgesinden korkan biri. Sana yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadan çürüyüp gidecek."

Tellervo'nun bana zaten aynı şeyi söylediğini açıklamak istemeyerek ters ters bakıyorum. "Peki sana güvenebileceğimi düşündüren ne?"

"Borçlarımı öderim," diye yanıtlıyor elini uzatarak. "Benimle bir yemin et ve ben de onu bozmayayım. Aradığın son ne olursa olsun sana yardım edeceğim."

"Çok geç kaldınız."

Kızgınlıkla kaşlarını çatıyor, elini hâlâ uzatıyor.

"Ben de borçlarımı yerine getiriyorum. □ e ayı ve ben bir hayat borcunu paylaşıyoruz. Ben onun hayatını kurtardım, o da benimkini. Artık birbirimize bağlıyız. Ona karşı elimi kaldıramam ya da bir başkasının aynı şeyi yapmasına yardım edemem."

Elini bırakıyor. Yüz ifadesi öfkeyle çatırıyor.

re.

Boğazımdaki acıya karşı yutkunarak öne doğru eğildim. "Lütfen, Lumi. Bırak gidelim."

Cevap vermek için dudaklarını aralıyor ama bir kakofoni -çığlıklar, havlayan köpekler, çarpan ayaklar- etrafımızdaki sessizliği bozuyor. □ en, gök gürültüsü gibi bir kükreme - kızgın bir ayının kükremesi. Kal benim için geliyor. Lumi'nin altın gözleri değişiyor, ayağa fırlarken sihirli bir ame ile dans ediyor, yüzü hevesli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Görünüşe göre artık yardımına ihtiyacım yok."

"Hayır," diye bağıriyorum, bağlı ellerimi kaldırarak. "Onu rahat bırakın!"

"Hiçbir şey beni Väinämöinen'e ulaştırmaktan alıkoyamayacak," diye ilan ediyor şalını omuzlarından indirerek. Gözlerini kapatan cadı, elini uzatıp

iki eliyle. Bir çift parıldayan kılıç belirir. Artık göğsünde metal bir plaka taşıyor ve bu plakanın üzerinden kınlarının kalın siyah derisi geçiyor. Saçları kürkle kaplı bembeyaz bir pelerinin başlığı altında saklı, yere kadar uzanıyor. Büyükanne'nin gümüş bilezikleri hâlâ bileklerini çevreliyor.

"Lütfen, bunu yapma," diye yalvarıyorum.

Bana baktı. "Sen cesur bir kızsın. Ayının senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum. Yoluma çıkmadığın sürece yaşamana izin vereceğim. Vainamöinen benim olacak." Bununla birlikte, yanımdan geçip gecenin içinde kayboldu.

O gider gitmez re'nin kenarına yanaşıp bıçağımı alıyorum. Bağlı bacaklarımı uzatıyorum ve ipi kesiyorum. Etrafta çığlıklar yükseldikçe kalbim hızla çarpıyor. Sanırım Kal köyü ateşe veriyor. Dumanın kokusunu alabiliyorum ve ames'in büyük bir bon re gibi çıtırdadığını duyabiliyorum. Bileklerimdeki bağları keserken bıçağı dizlerimin arasında tutarak hızlıca çalışıyorum.

Boğazımdaki acıyı görmezden gelerek, ", " diye mırıldandım.

□ Bileklerimi bıçağın kenarı boyunca ileri geri hareket ip yıpranıyor.

"Hadi, hadi-evet-"

□ Bağlar kopuyor ve onları bir kenara fırlatıp silahlarımı almak için ellerim ve dizlerim üzerinde ilerliyorum. Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ve büyük av bıçağımı elimde tutarak her birinin içine bir bıçak kaydırıyorum. Bir saniye bile beklemeden kulübenin kapısını iterek açıyor ve dışarıda bekleyen kaosun içine dalıyorum.

□ Gökyüzü dumanla kaplı. Kampın uzak ucunda erkekler bağırıyor, ellerinde baltalar ve yaylarla koşturuyorlar. Kadınlar ağlayan çocukların ellerini çekiştiriyor. Etrafımızdaki ormandan çok sayıda toynak sesi geliyor. □ e köylülerin panik içindeki ren geyikleri kaçışıyor.

Lumi'nin kulübesinin arkasına saklanıp ağaçlara doğru ilerliyorum. Ağlayan bir kadının elini tutan genç bir Sami adama neredeyse çarpıyordum. Endişeli gözlerle beni süzüyor, eli belindeki baltaya gidiyor. Bir tilki hızıyla hareket ediyorum,

Bıçağımı çevirip kabzasını şakağına vuruyorum. □ Ona çelme takıp karda sırt üstü yere düşürdüğümde kadın çığlık atıyor. Tekrar çığlık atıyor, ellerini teslim olmak için kaldırmış, anlamadığım bir dilde haykırıyor.

"Özür dilerim," diyorum ikisine de, zayıf bir şekilde beni tutmaya çalışırken kemerinden kurtarmaya çalışarak. "Çok özür dilerim."

Ağaçların arasına doğru koşarak kaçıyorum. köy kaos içinde.□ e kuzey ucu yanyor, kulübeler ames içinde. Kal, Sami'leri güneye itip bana yol açmaya çalışıyor. Panik içinde tekrar kükrüyor.

Lumi açıklığın ortasında duruyor. Kılıçlarından biri sırtında kınında ve elinde uzun bir ren geyiği tutuyor-

Serbest eliyle staff güdüyor. Üst kısmı karmaşık bir şekilde kıvrılıyor ve parlayan beyaz bir taşı kucaklıyor. Lumi onu yüksekte tuttukça taş daha da parlıyor, neredeyse bir yıldız kadar parlak, ormanı aydınlatıyor. Ayıyı arıyor.

ışığında köyün diğer tarafını görebiliyorum.

□Burada, diğer birkaç ren geyiğiyle birlikte yüksek bir ipte bağlı olan Halla duruyor. Hâlâ tulumunu taşıyor, panik içinde bir o yana bir bu yana sallanıyor, kendini kurtarmaya çalışıyor. Kalbim sıkışıyor. Ona ulaşmak için Lumi'yi geçmem gerekiyor.

"Çok üzgünüm kızım," diye fısıldadım. Üzgünden de fazlasıym. Halla'nın çantasında her şey var - yiyeceklerim, shing ekipmanım, ağır kışlık montum. Bu vahşi doğada bir montum bile olmadan nasıl hayatta kalacağım?

Soluma bakıyorum ve derileri girişten sökülmiş bir kulübe görüyorum.

□Aile şimdiye kadar ormana girmiş olmalı. Derin bir nefes alarak ağaçların arasından çıkıp içeri daldım. Hızlı çalışıyorum, bulabildiğim tek çantanın içine her şeyi atıyorum - bir tencere, bir kase, bir parça kurutulmuş ren geyiği eti ve yiyeceğe benzeyen başka her şey. Son olarak, birkaç ren geyiği postunu

ve onları . Çantam , postlar kolumun altında, çalıntı baltamı alıp geceye geri dönüyorum.

Etraftaki kar altın beyazlığında parladığında ağaçları ancak geçebildim. Döndüğümde açıklıkta Lumi'yi görüyorum, Sami'ye emirler yağdırıyor, bir yandan da staff'ının ucunu yere vuruyor. Bir yıldız ışığı patlaması gökyüzüne fırlıyor, bir şimşek çıtlırtısıyla beyaz ames gibi genişliyor. O kadar parlak ki gece gündüz gibi parlıyor.

Gülümsüyorum. Kal hâlâ ondan kaçıyor. "Kaç seni çılgın ayı," diyorum ağaçlara doğru. "Kuzeye git, seni ." Bir dakika daha beklemiyorum. Dönüyorum ve karanlığa doğru koşuyorum.

Aina

Loviatar'ın karşısındaki bir tabureye oturuyorum ve onun dik duruşuna, kucağında kavuşturduğu rune işaretli ellerine dikkat ediyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sonunda bazı cevaplar! Bana Tuoni'yi Cadı Kraliçe'nin lanetinden nasıl kurtaracağımızı ve şarkıların Tuonela'sını nasıl geri getireceğimizi anlatacak.

"başla," diyorum. "Lütfen Loviatar, hiçbir şeyi atlama."

"Anlamak zorundasın," diyor. "Tuonetar'ın hastalığı kaosa meyilli olmasıysa, babamınki de adalet ve düzene olan inatçı inancı. Bu da onu başkalarının entrikalarından şüphelenmez hale getiriyor."

"Ne entrikaları? Ona ne yaptılar?"

"İzlediği yolun doğruluğuna, bu kutsanmış, huzurlu ölüm krallığı hayaline o kadar yürekten inanıyordu ki. Ama bazı kız kardeşlerimin nasıl tepki vereceğini tahmin edemedi. Sonunda onu yıkan şey onların şüphesi, değişimden duydukları korkuydu."

"Ne yaptılar?"

"□ ey arkasından Tuonetar'a gitti.□ ey planlarını tam olarak harekete geçiremeden önce ona anlattı. Vizyonu onun gücünü elinden alacaktı ve ona söylediler."

Bir bastırıyorum. "Peki Cadı Kraliçe onun kendisini kısıtlamak istediğini anladığında ne yaptı?"

"Ona intikam hırsıyla saldırdı," diye yanıtlıyor Loviatar. "Onun için yaptığı prangaları kullandı ve onun yerine onu bağladı. Onu alt etmek için kullandığı büyüünün her zerresine mal oldu. Bu ona hâlâ pahalıya mal oluyor."

"Nasıl?" Cadı Kraliçe'nin zayıflığına dair bir kanıt bulabilmek için dua ederek fısıldıyorum.

Loviatar'ın dudakları bükülür. "Annem kibirli bir kadındır, Aina.□ Tuoni'yi lanetlemek için gereken güç onu çıplak bıraktı, ta ki çürümüş çekirdeği sonbaharda asmada olgunlaşan bir dut gibi ortaya çıkana kadar."

"Onun çirkinliğinin bu lanetin bir parçası olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Önceden, içindeki çürümüşlüğü gizlemek için büyüsünü kullanırdı. Şimdi ise,

basit bir büyüü birkaç dakikadan fazla tutamaz. Gerçek her zaman ortaya çıkacaktır. Onun gerçeği, bedeninin de ruhu kadar çürümüş olduğu."

"□ at rst dinner," diyorum parçaları birleştirerek. "Hem odanın hem de kendisinin çirkinliğini gizlemek için bir büyü yaptı."

Loviatar başını sallar. "Tuonela güç ve büyüün yapıldığı bir diyardır.□ Bu sarayın duvarlarında büyü ve □ e goblinler onu dağlarımızın kalbinden yontulmuş taşlarla yaptı.□ e saray Tuonetar'ın deliliğinin, şiddet ihtiyacının, acıya olan bastırılmaz susuzluğunun bir yansıması haline geldi. Eğer bir başkası Tuonela üzerinde egemenlik iddia ederse, saray onun doğasını yansıtacaktır."

Sözlerini değerlendiriyorum. "Tuoni iktidara dönerse sarayın değişeceğini mi söylüyorsun?"

"Her şey değişecek," diye cevaplıyor ciddiyetle.

"Prangalı olduğunu söylemiştin. Ve prangalar bir şekilde büyüünü kısıtlıyor mu?" Başını sallıyor.

"Peki, anahtar Tuonetar'da mı? Onu nasıl serbest bırakabiliriz?"

Loviatar cevap veremedi dokuma odasının kapısı çarparak açılır. Vammatar ortaya çıkarken kar yağıyor. Öfkeyle odayı süpürüyor ve beni kolumdan tutup taburemden sürüklüyor. "Gidelim, kemik torbası. Kalk. Şimdi."

"Kardeşim, neler oluyor?" diyor Loviatar, ayağa kalkarak.

Vammatar'ın kolumdaki eli sıkıca kavıyor. "□ e bonebag benimle geliyor."

Tanrım, yine mi? Korkumu yutuyorum.

Loviatar sinirli bir iç çekişle, "Diğerlerinden birini alıp yavan oyunlarınızı oynayın," diye meydan okuyor. "□ benim işime yarayan biri. Onu tutuyorum."

"Bu gece oyun yok kardeşim," diye cevap veriyor Vammatar, beni öne doğru çekerek. Loviatar hareketsiz kaldı. "Ne oldu?"

"Her zaman ne olur?" Vammatar cevap veriyor. Ses tonundaki bir şey beni dehşete düşürüyor.

"□ biri hiçbir şey yapmadı," diyor Loviatar. "Onu ormana götürdüğünden beri benimle birlikte. Her ne yapmak üzereysen-"

"Oh, bağışla beni." Vammatar Loviatar'ın yüzüne rün işaretli bir nger doğrultur. "Seni uyarmıştım kardeşim. Onlara çok bağlanıyorsun. Bu acınası bir durum. Kaybettiğin çocuğun yerini hiçbir şey dolduramayacakken neden bu kadar uğraşıyorsun anlamıyorum."

Loviatar hırlayarak saldırıyor ve kız kardeşinin suratına bir tokat atıyor. Vammatar beni bir çapa olarak kullanıyor, neredeyse kolumu yuvasından çıkarıyordu. Kız kardeşinin etrafında dönüyor, Loviatar'ın keskin tırnaklarının kırmızı çizikleri yanağında iz bırakıyor. "Bu ne cüret!"

Loviatar geri adım atmıyor. Ellerini kaldırırken parmak uçlarının etrafında siyah bir sis dönüyor.□ Her bir parmak ucu, büyük bir yırtıcı kuşun pençeleri gibi keskin siyah tırnaklarla uzuyor. "Çocuğum hakkında bir daha konuşursan, başına bela olurum. . . kardeşim."

Nefesimi tutarak bekliyorum, cadıların arasına bakıyorum. Vammatar hâlâ kolumu tutuyor. "Gel," diye mırıldanıyor ve kolumu bir kez daha çeğiştiriyor.

"Kız kardeşimin seninle işi bittiğinde bana dön," diye Loviatar. "Hâlâ yapacak çok işin var."

Vammatar beni dokuma odasından sürükleyerek, çalışan ölülerle dolu kalabalık mutfakların arasından geçiriyor. Bir yan kapıdan büyük kabul salonuna girmeden önce arka odalar arasında dolaşıyoruz.

Loviatar'ın duvarların Tuonetar'ın iç doğasını yansıttığına dair söylediklerini hatırlayarak yeni gözlerle bakıyorum.□ e oda karanlık, soğuk ve davetkâr değil. Sadece bir boynuz avize yanıyor ve bırakın sıcaklığı, neredeyse hiç ışık vermiyor.

□Bükülmüş kafataslarından oluşan duvarlar derin gölgede kayboluyor. "Aina?"

Helmi ve Riina odanın ortasında, avizenin altında duruyorlar. Vammatar beni öne doğru ve iki koluyla beni kucaklayan Helmi'ye çarpmama ramak . Titriyor, yanaklarında ve ellerinde küçük kesikler var. Elbisesinin dizleri çamurlu, sanki yerde yuvarlanmış gibi kir ve çam iğneleriyle tozlanmış.

"Seni hayatta gördüğüme çok sevindim," diye fısıldıyor elimi sıkarak.

"Ben de seni," diye cevap veriyorum.

"Çok tuhaf bir rüya gördüm," diye ediyor. "Aina, neler olduğunu bilmiyorum. Ormanda tek başıma uyandım. Diğerleri nerede? Inari ve Satu?"

Riina ve ben bakışıyoruz. "Inari öldü," diye benim yerime cevap veriyor. Helmi'nin nefesi kesildi. "Ne? Nasıl?"

"Avlanmıştı," diye yanıtlıyor Riina.

□Koridorun en ucundaki kapılar açılıyor ve lift ölü muhafız, inleyen Satu'yu öne doğru sürüklüyor. Bize doğru itiliyor ve muhafızlar

Geri çekilme. "Tanrılara şükürler olsun," diyor Helmi'ye. "Sonsuza dek bir geyik olarak kalacağından korkuyorduk."

Helmi'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "□ at gerçek miydi?"

Riina odanın etrafına bakıyor. "Salla ve Lilja nerede?"

Kürsünün yanındaki bir başka kapı çarparak açılıyor ve Cadı Kraliçe altın rengi cüppesi dalgalanarak içeri giriyor.□ o sırada başında boynuzlardan bir taç var, sivri uçları uzun gölgeler oluşturuyor. Onun iğrençliğine bakıyorum, yüzünün kafatasından nasıl çürüdüğüne dikkat ediyorum. Gözleri kan çanağı, sağdaki biraz buğulu.□ Kemiklerinde hiç kas yok. Burunları bir cesedinki gibi, boğumlu ve sert.

Loviatar ona çürük meyve diyordu.

Kibir onun güzel kıyafetlerini açıklıyor. Vücudunu sihirle saramaz ama yıldız ışığı gibi parıldayan muhteşem elbiselerin altına saklayabilir. Güzel gümüş saçlarının peruk olması gerektiğini düşünüyorum. Tek laneti bile yeterli değil. Dünyaya çok fazla kargaşa getirdi. Onun çürüyüp toz olmasını istiyorum ve bunun bin yıl sürmesini istiyorum.

□iğer kızlar ışık çemberinin altında etrafımda toplanıyor, Helmi ve Satu birer elimi tutuyor. Tuonetar'ın aurası o kadar uğursuz ki arkasında yerde bir şey fark etmem bir anımı alıyor.

Kıpırdamadan duruyorum. "Oh-Ilmatar onları koruyor," diyorum korkudan nefesim kesilerek. Çünkü bu bir şey değil, birisi. İki kişi.□ e Cadı Kraliçe kıvranan Lilja ve Salla'yı uzun saç örgülerinden tutup sürüklüyor, her birinin elinde birer tane var.

"Hayır," diye ağlıyor Riina.

Satu ve ben onu zapt etmek için çabucak çalıştık.

Tuonetar kızları ışık halkasının kenarına kadar sürüklüyor, örgülerini bırakıp geri çekilirken kemikli göğsü kabarıyor. Neden sıırıslıklamlar?

"Aman Tanrım, hayır," diye fısıldıyor Riina, tüm korkusu onu terk ediyor. Ben de bir araya getiriyorum.

Aptallar! Ne düşünüyorlardı ki?

Salla ilk önce toparlanıyor, korkmuş bir köpek gibi elleri ve dizleri üzerinde ileri atılıyor, sanki arkamıza sinmek istiyor.

"□ ey artık seni kurtaramaz, değersiz solucan," diye haykırır Cadı Kraliçe. "Geri çekilin. , geri çekilin!" Asasını bize doğru sallıyor. Lilja ve Salla'yı bırakarak uzaklaşmaktan başka seçeneğimiz yok. Vammatar hâlâ

Kollarını kavuşturmuş, kürsünün yanında duruyor. Yanağında Loviatar'ın ona vurduğu yerdeki soluk kırmızı çizgileri görebiliyorum.

"Benim diyarımı terk etmeye nasıl cüret edersin?" diye bağıyor Cadı Kraliçe, dikkatimi çekerek ve zaten bildiğim bir şeyi itiraf ederek.□ e kızlar nehirden ıslandı.□ ey geçmeye çalıştı.□ ey Tuonela'yı görmeye çalıştı. Sihir cadının sesini on kat büyütüyor. Kirişlerdeki tozu silkeleyecek kadar yüksek sesle bağırır. "Kimse Tuonela'dan ayrılmayacak. Hiç kimse!" Asası bir kırbaça dönüşüyor. Kırbaç ağır bir elle iniyor ve zavallı kızlar her vuruşta narin eshlerini keserken siniyorlar.

Buna dayanamıyorum; gözlerimi zorundayım. Satu'nun yüzü çoktan omzuma gömülmüş. Yanımda Helmi sessizce ağlıyor.

"Anne, yeter."

Hepimiz Cadı Kraliçe'nin omzunun üzerinden bakınca yeni bir tanrıçanın yaklaştığını görüyoruz.□ tanışmadığım tek kızı ama o da en az ikizi kadar sürükütücü. Acı tanrıçası Kiputyttö olmalı. Annesi gibi , halsiz bir görünümü var, iri, ağlamaklı gözleri ve yerde sürüklenen kalın siyah saç perdeleri var. Odayı geçerek Vammatar'ın yanından geçer ve annesinin kemikli bileğini tutarak kırbaacı durdurur.

Nefesimi tutuyorum, hareket etmekten, gözümü kırpmaktan bile korkuyorum. Kiputyttö annesine karşı duracak mı? Cadı Kraliçe'ye haddini bildirecek mi? Tanrım, isyan şimdi mi başlıyor?

Tuonetar kollarımdaki tüm tüyleri diken diken eden ilkel bir çığlık atıyor. Dışarıda, avluda köpekler uluyor. Yanımdaki diğer kızlar irkiliyor ve titriyor, ellerini kulaklarına götürüp sesi engellemeye çalışıyorlar. Dışlerimi sıkıyorum, boğuk bir çığlıkla durduğunda rahatlayarak sarkıyorum.

"Anne," diye mırıldanıyor Kiputyttö, sesi artık kayalara sürtünen bir tekne gibi gıcırdasa da yumuşak ve yatıştırıcı. "Kendini yoracaksın, canım.□ Onlara işkence etmenin başka yolları da var."

Kanım donuyor. Görünüşe göre bu bir isyanın başlangıcı değil.□ e Acı Tanrıçası cüppesinin derin cebine uzanıyor ve küçük bir rune taşı çıkarıyor. Onu budaklı elinin avucunda tutuyor ve bize zalim bir gülümsemeyle kül ediyor.

Tuonetar geri adım atıyor, omuzları çöküyor. "Evet kızım," diyor nefes nefese kalarak. "Her zaman çok zekisin. Ne tatlı bir kız. Ne sadık bir çocuk."

"Anneme bir sandalye getirin," diye emrediyor acı cadı.

Ölü bir hizmetkâr elinde bir tabureyle öne çıkar ve Kraliçe'nin önüne koyar. Tuonetar asasıyla kendisi için bir kadeh çağırarak tabureye asil bir şekilde oturur. Şaraptan derin bir yudum alır ve kan kırmızısı sıvının bir kısmının çenesinden aşağı süzülmesine izin verir.□ en kadehi onaylarcasına kaldırır. "Başla kızım."

□Dördümüz orada donmuş bir şekilde duruyorduk. Benim yanımda Helmi ve Satu daha da sıkıştı. Kiputyttö yavaşça dönüp hâlâ yerde yatan kızlara . Tehditkâr bir gülümsemeyle taşı avucunun içinde bir kez çeviriyor. Lilja ve Salla çığlık çığlığa bağıyor ve odanın üzerinde kıvranıyorlar.□ Acı tanrıçası küçük taşını bir ... iki ... üç kez daha çevirirken vücutları sudan çıkmış balina gibi kıpırdıyor.□ İşkence dolu çığlıkları göğsümde yankılanıyor.

Tuonetar bir elini kaldırmadan önce birkaç dakika daha ilgisizce izliyor. Kiputyttö duraksıyor, parmakları avucundaki taşın etrafına dolanıyor ve Salla ile Lilja acı ve yorgunluktan yere yığılıyor.

"Şimdi biraz da eylemler ve sonuçları hakkında konuşalım." Tuonetar onlarla sanki turta için bir avuç çilek çalan yaramaz çocuklarmış gibi konuşuyor. "Beni bu kadar rahatsız eden hangi eylemi yaptınız?"

Hiçbirimiz kımıldamaya cesaret edemiyoruz.

"Size sesleniyorum, sizi sefil yaratıklar," diye bağıyor.

Salla, titreyen ellerinin üzerinde kendini kaldıramayarak, "Gitmeye çalıştık," dedi.

"Evet, nehrimden yüzerek geçebileceğini ve benim hiçbir şeyden haberim olmayacağını düşündün, değil mi?" Sesinden hayal kırıklığı damlıyor. ", çünkü sen aptal ve değersizsin. Söyle."

Lilja "değersiz" kelimesine benzeyen bir şeyler mırıldanırken Salla Biz aptalız," diye geveliyor.

"Otur," diye asasını sallayarak emrediyor.□ e kızların ikisi de sanki görünmez bir el tarafından oturur pozisyona çekiliyor. Tuonetar'ın sesi yeniden mırıldanan bir tatlılığa dönüşür. "Peki bu derin ve hain ihanet beni neden bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattı?"

"Çünkü biz senin esiriniz," diye tıslıyor Lilja sıkılmış dişlerinin arasından.

"Siz benim misafirimsiniz," diye düzeltiyor. "besledim ve giydirdim. Sıcak bir yatak ve yumuşak kuş tüyü yataklar sağladım. Sadece zavallı, sefil

Yukarıdaki ruhlar, hayatın içinde hapsolmuş, pis tarla fareleri gibi toprakta çalışıyorlar. Burada her türlü ihtiyacınız karşılanıyor," diyor ve sadece ölümlerin kafataslarıyla süslenmiş salonunun boşluğunu işaret ediyor. "Karşılığında sizden tek istediğim, şikayet etmeden bana yardım etmenizdi.□ görünüşe göre bu sizin için çok fazlaydı. Korkarım nankör solucanlardan daha azını bekleyemem-"

"Sen benim tutsağımsın," diye haykırıyor Lilja. "Sen bir canavarsın ve Kraliçe unvanını hak etmiyorsun. Kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Beni öldürmek zorundasın, seni korkunç cadı!" Bununla birlikte, Tuonetar'ın ayaklarının dibine tükürüyor.

Kalbim durdu.

Tuonetar beni şaşırtarak gülümsüyor, dişleri kararmış ve çatlamış. "□ açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Ayrılma fikrinin ilk olarak hanginizden çıktığını bilmek istiyordum ve şimdi ."

Zihnimin bana oyun oynamasını engellemek için mücadele etmek zorundayım. Lilja benim Siiri'me çok benziyor.□ aynı sarı saçlar, aynı gururlu ruh, aynı yaşama arzusu. Siiri asla hayatta kalamazdı. Kutsanmış Ilmatar, onu bu kaderden kurtardığın için teşekkür ederim.

Tuonetar gözlerinde zalim bir parıltıyla, "O halde şimdi sonuçlara dönmeliyiz," diyor. "Bene cent ev sahiplerinin misafirperverliğini böylesine korkunç bir şekilde kötüye kullanan iki nankör solucanın sonucu ne olmalı?"

Lilja'nın omuzları yenilgiyle çöktü. "Haklısın. Bu benim fikrimdi. Salla bunu yapmak istemedi. Onu kandırdığımı bilmiyordu."

"Onu kandırmak mı?"□ e Cadı Kraliçe başını yana eğdi.

"Onu kullanmayı planlamıştım," diye itiraf ediyor Lilja. "Ondan daha hızlı yüzebileceğimi biliyordum.

O benim kaçışım olacaktı."

"Yeme ihtiyacın vardı," diyor Tuonetar. Salla'ya döner. "Bunu duydun mu? Sen oltadaki yemden başka bir şey değildin. Elbette böyle bir ihanetin bir sonucu olmalı. Onun kaderine karar vermeyi sana bırakıyorum."

Salla şaşırmış görünüyor. "Ne?"

"Seni kullanıyordu, solucan. Bunu kabul ediyor," diye yanıtlıyor Kraliçe. "Nasıl cezalandırılacağına karar verin."

" al," diye yalvarıyor Lilja, dizlerinin üzerinde öne doğru sürünerek.

Gözlerimi kapatıyorum ve Siiri'yi aynı pozisyonda, hayatım için yalvarırken hayal ediyorum,

Acı sona kadar savaşmak.

"Lütfen, Salla'ya merhamet göster," diye yalvarır Lilja. "Öldür beni-"

"Lilja, hayır," diye ağlıyor Salla.

"Lilja, hayır," diye yankılanıyor Tuonetar alaycı bir ses tonuyla Salla'ya döner. "Görünüşe göre onu öldürmeni istiyor." Asasını şaklatır ve Salla'nın ayaklarının dibinde bir kılıç belirir. "Hadi o zaman, yap ."

Salla bıçağa bakmadan başını sallar. "Bizi dövün. Kırbacı tekrar kullan, taşı çevir, bizi odalarımıza kilitler ve anahtarları at, sadece ikimizin de yaşamasına izin ver. Lütfen tanrıça. Yaşamak istiyorum."

Sözleri kalbimi parçalıyor. Her Jaako'ya neredeyse aynı sözleri söylemedim mi? Şimdi de onları düşünmüyorum muyum, Loviatar'la birlikte bu sefil laneti sona erdirmek için planlar yapmıyorum muyum?

Tuonetar düşünceli bir elini çenesine koyar. "Biriniz yaşamak, ölmek mi istiyor? Yeterince kolay. Dileğinizi yerine getiriyorum." Ayağa kalkarken Kiputyttö'ye döner. "Onlara bir süre daha işkence et kızım. □ en kulaksız olanı öldür."

"Hayır," diye hıçkırır Salla.

"Hayır mı?" Tuonetar alay eder. "Pekâlâ, o zaman ölecek olan sen . Korkarım ikinizi de tutamam. Kim bilir birlikte nasıl entrikalar çevireceksiniz ve biz buna izin veremeyiz. Bu kadar yeter kızım," diyor elini sallayarak.

Kiputyttö öne doğru adım atıyor, avucunu açmış.

Lilja ve Salla birbirlerine tutunarak sahanlığı aşmaya çalışıyorlar.

"□ e geri kalanınız tanıklık etmek için buradasınız," diye sesleniyor Tuonetar odaya. "□ öğrenilmesi gereken önemli bir şeydir. Ben yardımsever bir ev sahibesiyim. Sizden tek istediğim, Kraliçeniz olarak bana hak ettiğim saygıyı göstermeniz."

Kiputyttö taşını çevirmeye başladığında kafamı çevirmeye cesaret edemiyorum, çünkü Tuonetar sahanlıkta kıvranan ve çılgılık atan kızları izlemiyor. Bizi izliyor. En da beni izliyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum, yoğun bir nefretle içimi deliyor. Gözlerimin odaklanmaması için kendimi zorluyorum. Gözlerimi oortan, kıvranan şeye değil.

Ama hiçbir şey çılgınlıkları engelleyemez.

Tuonetar bir elini kaldırır ve kızı taşla dönmeyi bırakır. □ e Cadı Kraliçe öne atılır, dizlerinin çöker, tertemiz cüppesi etrafında dalgalanır. Salla'nın gözleriyle buluşmak için yüzünü eğiyor, kemikli, nazik bir elle ıslak saçlarını okşuyor. Salla inliyor ve onun dokunuşuna birkaç santim yaklaşıyor. "İkinizin de yaşamasına izin vermeye hiç niyetim olmadığını biliyorsun," diyor sesi

Yumuşak. "Benim doğamı anlamanız benim için çok önemli. Nehrimi geçtiğiniz anda ikiniz de ölmüştünüz."

Salla'nın zayıf bedeni kontrolsüzce titrerken başını hafifçe sallıyor. □ en gözlerini kapatıyor, yenik düşmeye hazır. Lilja onun yanında hareketsiz yatıyor, nefes alış veriş i düzensiz.

"□ teşekkür ederim solucanlar," diye mırıldandı Cadı Kraliçe. "□ beni olduğum gibi gördüğünüz için teşekkür edim" Ayağa kalkıyor ve elini kızının omzuna koyuyor. "Bitir onları kızım. Bitirdiğinde onları Kalma'ya ver. Cesetlerini kullanacaktır."

Bununla birlikte, Cadı Kraliçe büyük salonu süpürüyor. Vammatar da onu takip ederek bizi Kiputyttö ile yalnız bırakıyor. □ e kapı arkalarından çarparak kapanıyor.

Çenemi sıkıyor, kendimi gelecek dehşete hazırlıyorum. □ Tuonela'dan kaçış yok. Daha önce birçok kişi denedi ve başarısız oldu. Kiputyttö işkencesine yeniden başlıyor. Küçük taşının her dönüşü kararlılığımı artırıyor. □ Bu diyarda bizi kurtarabilecek güce sahip tek bir ölümsüz var ve o da en az bizim kadar kapana kısılmış durumda.

Onu bulmalıyım. Tuoni'yi bulmalıyım.

Siiri

LUMI VE Sámi köyünden kaçıyorum, Kal'ın beni takip etmesi için dua ediyorum. Kuzey yıldızını rehberim olarak kullanarak, ciğerlerim yanana, bacaklarım uyuşana ve terim tuniğimi sırtıma yapıştırana kadar koşuyorum. Sadece baygınlık hissettiğimde koşmayı bırakıyorum.

Çantayı ve yuvarlanmış kürkleri ayaklarımın dibine bırakıyorum. Karda kambur duruyorum, ellerim dizlerimin üzerinde, kabarıyorum ama midemde hiçbir şey yok. Görüşümün köşelerinde siyah noktalar dans ediyor. Etrafımdaki karlı zemin dönmeye başlıyor.

Her şey nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde dağıldı? Şimdi ne yapacağım ben? Erzağım yok, rehberim yok. Väinämöinen'e tek başıma nasıl gideceğim? Bulunmak istemiyor. e tanrıça Kal'ın anahtar olduğunu söylemişti. Ayı olmadan, hiç umudum yok.

Kal beni bulsa ve birlikte şamanı bulsak bile, Aina'yı kurtarmama yardım edeceğinden nasıl emin olabilirim? İki tanrıça ve bir cadı Väinämöinen'in reddedeceği konusunda beni uyardı. Peki neden bana yardım etsin? Ben kimim ki bu iyiliği talep edeyim?

İnliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Hiçbir şeyim kalmadı. hiçbir şey yok. Bir şekilde Aina'ya ulaşısam bile, kışın ortasında erzakım olmadan onu eve nasıl getirebilirim? Onu zalim bir kaderden kurtaracaktım ama başka bir kadere teslim edecektim. Her iki durumda da, Tuonela'da son bulacak.

"Hayır," diye nefes alıyorum, göğsümü tutarak. Nefes alamıyorum. e soğuk hava sanki bıçakla delinmiş gibi geliyor. Tanrım, onu tekrar kaybediyorum. Onu hayal kırıklığına uğratiyorum. Birçok kez başarısız oldum. Annem yanılmıştı; Milja yanılmıştı. Bu görev için asla yeterince güçlü olamadım. Bir sonraki başarısızlığın ölümümle sonuçlanmasından korkuyorum.

"Tanrılar, bana yardım edin," diye fısıldıyorum karanlığa.

Tek cevap sessizlik. Sessizlik, yalnızlık ve sakatlayıcı şüphe. ey bir kefen gibi etrafımı sarıyor, beni boğuyor. Karda dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarımdaki güç tükeniyor.

"Lütfen," diyorum, hangi tanrının dualarımı duyacağını bilmeden. "Sakın

Beni bu çaresizliğe terk etme. Bana yolu göster." Başımı arkaya eğerek yıldızlı gece göğüne bakıyorum, bir işaret arıyorum.

□Karanlık ürkütücü bir ışıkla patlıyor. Bu Lumi'nin büyüğü mü? Kıpırdamadan duruyorum, nefesim göğsümde sıkışıyor, tekrar koşturamazlığa hazırım. Üstümde, uzakta, yeşil bir nehir gökyüzünde dans ederek ilerliyor.□ e renkler değişiyor,

beyaz, mor ve mavi dalgalar halinde akıyor.□ e nehir yıldızların arasından akıyor, su gibi parlıyor, alev gibi yanıyor.

"Aman Tanrım..." Ellerimi başımın arkasında birleştirerek ışıkların dansını izliyorum. "Revontulet."

□Kuzeyin büyük tilki res. Onları kendi gözlerimle hiç görmedim.□ e renklerin bir tulikettu'nun, bir refox'un aming kuyruğundan yapıldığını söylüyor.□ e kuzeyin adamları onu avlıyor, väki'sinin gücüne sahip olmaya kararlı. O da koşuyor.□ e refox karda o kadar hızlı koşuyor ki kuyruğu kıvılcımlar saçarak gökyüzünü aydınlatıyor.

Huzur beni sardıkça gülümsüyorum.□ kesinlikle bir işaret. Väinämöinen büyük bir

Refox. Pek çok kişi onu aramaya gitti ama yine de bulunamadı. O yaşıyor, gökyüzünü aydınlatıyor, bana yol gösteriyor.

"Seni görüyorum," diye fısıldıyorum o ışık nehrine. Göğsümde bir umut ışığı parlıyor, çok zayıf ve değerli. Aina yaşıyor. Väinämöinen yaşıyor. Onu kurtarmama yardım edecek. Ve sonra, hepimizi kurtarmaya yardım edecek. "Geliyorum," diyorum tepelerin üzerinde dans eden ışık nehrini izleyerek. "Dizlerimin üzerinde sana doğru sürüneceğim, ey büyük Väinämöinen, şamanların en yaşlısı ve en bilgisi. Revontulet, bana yolu göster."

□e ışık nehri uzuyor, büyük bir dansla hareket ediyor, mavi, mor ve yeşil parlayan bu karlı yamacı örtüyor. Derin bir homurtu sesi dönmeme neden oluyor. Kalbim küt küt atarken baltamı kemerimden kurtardım. Kal hoş geldin dercesine homurdanıyor, karların arasından sıçrayarak yanıma geliyor.

"Tanrılara şükürler olsun," diye bağırıyorum, kollarımı onun kocaman başına dolayarak. Nefesi sıcak, kocaman ağzı açık, pantolonunu indiriyor. Geri çekiliyorum, kollarımı

burnunun üzerinde. "Lumi sana zarar vermedi, değil mi?" Homurdanıyor ve ben bir adım geri çekilip yaralanma olup olmadığına bakıyorum.

"Çok özür dilerim, Kal. Tanrım, oraya girmemeliydim. Aptalcaydı ama çaresizdim. Artık hiçbir şeyim kalmadı. Yiyecek yok, barınak yok. Lütfen bana yakın olduğumuzu söyle. Yoksa ölürüm."

Tekrar homurdanıyor, beni iterek gitmeye hazırlanıyor.

Baltamı kemerime sokarak koşuyorum. "Kal-bekle. olan kişi Lumi." Yamaçtan aşağı inerken elimi onun sırtına koyuyorum. □ e tilki res hala üstümüzdeki gökyüzünde dans ediyor.

"Seni o çukura hapsetti," diye devam ediyorum. "Väinämöinen'e giden yolu bildiğini biliyor." Derin karda ayaklarım kayıyor, nefes nefese kalıyorum. "Zihnimde evirip çevirdim ve sanırım gitmeme izin verdi. Sanırım bizi takip etmek istiyor, Kal. Bu karda izlerimizi saklayamayız."

Sadece homurdanıyor, tepeden aşağıya doğru son mesafeyi tırıslla iniyor. geniş bir tundra alanı açılıyor ve yaklaşık üç yüz metre ötede başka bir eğimli, ormanlık tepeyle son buluyor.

Durup manzarayı seyrediyorum. "Etrafından dolaşmalı, ağaçlardan ayrılmamalıyız."

Ama Kal dinlemiyor. Sadece yukarıdaki ışığın ürkütücü bir yeşile boyadığı açık karda ilerliyor.

"Kal, bizi takip edecek," bağırarak peşinden koşuyorum. "Burada güvende değiliz. Çok açıkta. Väinämöinen de güvende değil. Onu doğrudan ona götüreceğiz-"

, tepenin üstünden kurtlar uluyor. □ e ses bütün

Kollarımdaki tüyler. □ Onların şarkısı bir savaş çılgılığı. □ Bizim için geliyorlar.

Kal'a bakıyorum. "Bana kurtları olmadığını söyle."

Sadece homurdanıyor, nefesi beyaz bir buğu halinde geliyor.

□ Kurtlar yine uluyor, şimdi daha yakınlar, hızla hareket ediyorlar. Derin bir nefes alarak sürümü omuzladım. "Kal, kaç!"

Hızla yola çıkıyoruz. Tek yapabileceğimiz ağaçlara ulaşmaya çalışmak. Ve ben çok yorgunum, çok zayıfım. Teslim olmak istiyorum. Bin yıl uyumak istiyorum. Ama Kal'ın bana ihtiyacı var. Aina'nın bana ihtiyacı var. Henüz hiçbir şey bitmedi.

Arkamızda kurtlar ağaçları yarıyor, avın başladığını bildikleri için heyecanla uluyor ve yuhalıyorlar. Omzumun üzerinden akıldan çıkmayan bir manzara var: Lumi dört kurdu devasa bir kızağa bağlamış. Kızağı etrafa ay beyazı bir parlaltı saçıyor. □ yer kazanıyorlar. Onlardan asla kaçamayacağız.

Lumi güçlü bir cadıdır ama Väinämöinen'i tek başına yenebilecek kadar güçlü değildir. Eğer tanrılar onun tarafındaysa, ona yardım etmezler miydi? Onları yardıma çağıramaz mıydı? □ e thought makes the

Göğsümdeki umut ışığı daha da parlıyor.□ ey ona yardım etmek istemiyor. Onu bulmaya layık değil.

Ama sen öylesin, diye geliyor Aina'nın yumuşak sesi zihnimde. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, diyor Milja.

Sen tüm kalbinle sevmek için doğmuşsun, diye fısıldıyor annem, eli alnımda yumuşacık.

Sevgi adımlarıma rehberlik eder. Arkadaşımın, ailemin, halkımın sevgisi. Lumi şamanı kendisi için kullanmak istiyor. Şüphesiz, onun gücünü kendi amaçları için kullanmak istiyor. Ben şamanı başkalarının iyiliği için bulmak istiyorum.

Lumi bu an için dua etti. Väinämöinen'in avucunun içine düşmesi için dua etti ama tanrılar onun dualarına cevap vermedi.

Gökyüzündeki ışık nehrine bakarak gülümsüyorum.

□Tanrılar bana cevap versin.

"Ututyttö," diye haykırıyorum geceye. Avucumu baltamın bıçağıyla kesip açtım ve kanımı beyaz karın üzerine döktüm. "Sisin Bakiresi, sana yalvarıyorum. Bizi bu cadının gözlerinden sakla. Bize yardım et!"

□e kurtlar hırılıyor, yarışırken sesleniyorlar. "O ayıyı canlı istiyorum," diye sesleniyor Lumi karın içinden.

"Tanrıça, lütfen," diye nefes alıyorum, kanayan avucumu sıkarak. "Bize yardım et, yoksa ölürüz." Uçsuz bucaksız açık alanda bir gümbürtü yankılanıyor. Kal gözleri kocaman açılmış bir halde kayarak durdu.

Ben de öyle, yorgunluktan ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Etrafımızda, kar tundradan yükseliyor, havada dönüyor ve dalgalanıyor.□ e fox re sisi mavi-yeşil renklendiriyor. Ürkütücü sis bizi sararken kurtların şaşkın hırıltılarını duyuyoruz.

"Ututyttö beni dinledi," diye haykırıyorum. "Bize yardım ediyor, Kal."

, Lumi çığlık atıyor, ışık çubuklarını vurarak sisi delmeye çalışıyor. Bir çatal şimşek tepemizde parlak bir ışık saçıyor ama bu sadece sisin yeşilimsi beyaz parlamasına neden oluyor.□ e sis o kadar yoğun dönüyor ki, elimi yüzümün önünde zorlukla görebiliyorum.

Kal'ın kürkünü kavıyorum ve sırtına tırmanıyorum. Homurdanıyor, beni üzerine almak için kendini yere bırakıyor. "Koş," diye fısıldıyorum.

İri cüssesiyle karda hızla ilerliyor. Sıkıca tutunuyorum, ayı ileriye doğru koşarken kar yanaklarımı kamçılıyor. Arkamızda, cadı bağırırken kurtlar havlıyor.

Çatlak.

□ Kal'ın ayaklarının altındaki toprak gümbürdüyor ve sallanıyor; bunu onun bedeninde hissediyorum. Derin gök gürültüsü ağaçlarda yankılanıyor. Bu sesi kendi kalbimin atışını biliyormuşum gibi biliyorum. "Aman Tanrım, hayır-"

Donmuş bir tundrada değiliz. □ donmuş bir g l ve Lumi sihirli staff'ıyla buzları kırıyor.

"Sen benimsin, V in m inen," diye bağıırır cadı. "Göster kendini, korkak! Cesaretin varsa kurtar onları!" Etrafımızda kurtlar uluyor, daha da yaklaşıyor, tuzaklarını sıkılaştırıyorlar.

Kal'ın kulağına fısıldamak için eğildim. "Koşmaya devam et. ."

Ama ayı homurdanıyor, sanki istiyormuş gibi omuzlarını silkiyor. "Kal, hayır-"

Arka ayakları üzerinde yükseliyor ve ben çığlık atarak geriye doğru karın içine düşüyorum. Ayağa kalktım, ellerimi ona doğru uzattım. "Kal, ."

Tekrar a a ı iniyor ve burnuyla beni iterek ilerlemeye devam etmemi istiyor.

"Onu sensiz  nd yapamam. Kal, lütfen-"

Beni bir kez daha itti. Etrafında dönerek arka ayakları üzerinde ayağa kalkıyor. Güçlü bir k kremeyele pençelerini buzun üzerine indiriyor.

Nefesim kesiliyor, zayıfladığını hissediyorum. Buzun üzerinde derin bir gümbürtü yankılanıyor. "Kal, yapma-"

□ Ayı başını çeviriyor, gözleri artık mavi-beyaz parlıyor, ona imkansız bir g   veren bir sihirle içeriden aydınlatılıyor. □ Aynı ışık açık a zından da parlıyor. □ Yüzündeki ifade net.

Koş.

Benden uzaklaşıyor ve tekrar arka ayaklarının üzerine kalkıyor. Sisin içinde yükseliyor, herhangi bir insandan iki kat daha uzun. Başka bir k kremeyele,  n ayaklarını buz yarılarına kadar yere vuruyor. Sisin derinliklerinden bir kurt uluyor ve ardından bir sıçrama sesi geliyor.

 atlaktan uzaklaşarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kal  n ve arka pençelerini farklı koyarak dengede durmaya çalışıyor, ağırlığı onları deviriyor. Girdap gibi dönen sisin içinden bir kurt sırtına sıçrarken gözleri hâlâ büyüyle parlıyor. Kal k kreterek kurdu uzaklaştırmak için etrafında dönüyor. Hem o hem de kurt panik içinde haykırıyor, pençeleri buzu çizerek devriliyor.

"Hayır!" Ayakta duramayacak kadar korkarak geri çekildim.

"Onları canlı yakalayın," diye bağıırır cadı. "O ayıyı canlı istiyorum, sizi aptallar!"

□Buzdaki çatlak , tam destekli ellerimin arasında gümbürdüyor. Etrafta kurtlar uluyor. Lumi'nin parlayan duruşu sisin içinden yaklaştığını işaret ediyor.

Yüzüstü yatıp kendimi yukarı itiyorum. Bu buzdan kurtulmalıyım. Yapmam gerek-

Çatlak.

□Buz ayaklarımın arasından yarıyor. Bir an sağlam zeminde duruyorum, sonra baltam elimden düşüyor ve geriye doğru düşüyorum, ağırlığım bir buz kütesini havaya kaldırıyor. Kara suya çakılırken kollarım havada işe yaramaz bir şekilde savruluyor. Batmaya başladığımda binlerce küçük bıçak tarafıma saplanıyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor.□ e Soğuk suyun şoku beni neredeyse felç ediyor.

Yüz, o yumuşak, yatıştırıcı ses geliyor. Savaş, Siiri.

□Tanrıça burada. O benimle. Yalnız değilim. Umut göğsümde yanıyor. Ölmeye hazır değilim. Pes etmeye hazır değilim.

Yüzeye doğru tekmeliyorum, sırlıklam kürklerimin ağırlığıyla mücadele ediyorum. Ayaklarım bu botların içinde işe yaramıyor. Ellerim yukarıdaki buza çarpıyor ve çığlık atıyorum, dudaklarımdan hava kabarcıkları fişkırıyor.□ e oe kendini düzeltmiş, beni hapsetmiş. Sopalarımla vuruyorum ama .

Üstümde Kal kükrüyor, ağırlığını aşağıya doğru atıyor.□ e buz tabakası kayıyor ve ben yüzeye çıkıyorum, suyun etrafımda kırılmasıyla yüzeye . Nefes kalıyorum, öksürüyorum, çırpınıyorum, tutunacak bir şey arıyorum. O kadar güçsüzüm ki kendimi dışarı çekemiyorum.

İki kurt sisin içinden üzerime atlıyor. Kal panik içinde kükreyerek geriye doğru yuvarlanıyor ve oe aşağı düşüyor. Tekrar yüzeyin altına itilmeden önce zar zor nefes .

savaşmaya devam et Siiri, diye tanrıça.

Acı sona kadar savaştım. Vapurdaki kadın bana nasıl yaşadığımı ve nasıl öldüğümü sorduğunda, ona bir savaşçı olduğumu söyleyebilirim. Ama artık içimde hiç savaş kalmadı. Savaştım ve şimdi savaş bitti.

Bana geri dön, diye fısıldıyor Aina.

Geliyorum, Aina. Beni bekle. Sevgilim, geliyorum.

Buz gibi derinliklerde derin bir nefes alıp ciğerlerimi soğuk suyla dolduruyorum,

Hayatımı teslim ediyorum.
Geri gel.

Aina

KUKKA beni kapıdan dokuma odasına doğru hafifçe itti. Şaşkınlık içindeyim. Vücudum soğuk ve hissiz. Salla ve Lilja'nın acı çığlıklarını duymadan duramıyorum. Hayatın gözlerini terk edişini izledim. Kalma'nın bedenlerini sürükleyişini izledim. Artık gözlerimi kapatamıyorum. Kapatırsam, hepsini görüyorum. Solgun Inari, benim ellerimde öldü. Ölü Lilja. Ölü Salla. Yüzlerini itersem, yerlerini daha fazlası alıyor. Ölü Siiri. Ölü anne. Ölü kardeşler.

Çok fazla hayat kaybı. Çok fazla acı ve . Çok fazla. Hepsi çok fazla.

Yanağımda serin bir el. Yumuşak sözler. "Gel, küçük fare."

Sanırım artık benim de bir parçam ölmüş olabilir. İnsan hem canlı hem de ölü olabilir mi? Bence bu mümkün olmalı. Bence parça parça ölebiliriz. Kalma'nın beni Siiri'den aldığı gece biraz öldüm. Bunu hissettim. Karanlığın beni aldığı o anda bir şey benden kaçtı. Gitti ve bir daha geri gelmedi. Artık daha azım. Daha az Aina.

Burada yeterince uzun süre kalırsam, Cadı Kraliçe'nin en iyi almanın bir yolunu bulacağından korkuyorum.□ yaptığı şey bu. Onun Oblivion Birası ruhu siler. Sizi içi boş ve bomboş bırakır, oyar. Onun tutsaklığı farklı bir . Daha kanlı olacak ve daha uzun sürecek. Tanrılar bana yardım etsin, sanırım sondan önce onun birası için yalvarabilirim.

Eller omuzlarıma bastırıyor ve bir tabureye çöküyorum.

"Ona biraz su getir."

Elime bir fincan sıkıştırılıyor ama tutamıyorum. Ağzımdan kayıyor, sallanıyor, su dökülüyor.

"□ sorun ," diye yatıştırır cadı. "Aina, artık güvendesin."

Gözlerimi kırıştıırıp yüzüne odaklanıyorum. "Güvenli mi?" Kendi kendime söylediğimi duyuyorum. "□ güvenli değil. Tuonela'da değil."

Loviatar'ın serin elleri yüzümü kavıyor, beyaz gözleri ışığı yakalıyor. "Seni tekrar almalarına izin vermeyeceğim."

Tutamayacağı sözler vermemeli. Bu çok zalimce.

"Aina-şimdi beni dinle." Elleri yüzümü sabit tutuyor, çekilmeme izin vermiyor. "Bunu durdurabiliriz - tüm bu acıyı ve ıstırabı, tüm bu akılsız ölümü. Bunu durdurabilirsin. Ama bu senin seçimin. Senin seçimin olmak zorunda."

"Nasıl?" Fısıldıyorum, titreyen ellerim bileklerini sarıyor. "Tuonetar aşırı", diye yanıtlıyor. "Dokunulmaz olduğuna inanıyor.

Ve hiçbir şeyi oyundan daha fazla sevmez. Bir kedi gibidir Aina, avını yemeden önce onunla alay eder, onu ölümüne korkutur. Tuoni'ye gücünü göstermek için onunla alay etmek istedi. Huzurlu bir Tuonela vizyonunu paylaşacak bir eş, gerçek bir ortak ve kraliçe, bir yardımcı, bir arkadaş istiyordu."

"Anlamıyorum-"

"Tuonetar onu bu sözle hapsetti," diyor Loviatar üzerimden. "Onu sadece karısı özgür bırakabilir."

Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "□ en . . . kesinlikle, sadece Tuonetar onu özgür bırakabilir."

□ e cadı sırtarak ellerini yüzümden çekti. "Tuonetar onun karısı değil."

Kalbim durdu. "Ne?" "□ evli değiller."

Hâlâ başımı salladığımın farkında bile değilim. "Ama annem hep derdi ki -"

"Annen ölümlerin sırlarını mı çözdü? Bedenen ya da ruhen perdenin ötesine geçti mi? Masamıza oturup hikâyelerimizi kendi mı dinledi? O kim oluyor da bizim doğamızı biliyor?"

Nasıl yanıt vereceğimden emin değilim. Sonuçta hikayeler sadece hikayedir, sanırım.□ birinin ayrıntıları yanlış anladığı ilk sefer olmazdı. "Özür dilerim." Uzanıp elini tutuyorum. "Dinleyeceğim. Loviatar, lütfen bana hikayeni anlat. Anlamama yardım et."

Rahatlıyor. "Tuoni ve Tuonetar, hepimiz gibi burada, ilahi bir amacı yerine getirmek için Yüce Ana'nın iradesiyle yaratıldılar. Tuoni bir kral olarak yaratılmadı; o bir tanrı.□ e kral unvanı ölümlülere ait bir unvan. Ama ölümlü fikirlerinizde güç olduğu ortaya çıktı."

"O senin baban değil mi? Tuonetar senin annen değil mi?"

"O benim sadece seçimle babam," diye açıklıyor. "O bizi koruyor ve

Bizi kendi çocukları gibi sever. Biz de onu babamız ve kralımız olarak onurlandırıyoruz ... ya da ."

"Ne oldu?"

"Tuonetar kraliçe olmayı takıntı haline getirdi," diye devam ediyor. "İlk başta onun yanında hüküm sürmek, barış ve merhamet eğilimlerini dengelemek yeterliydi. Ama kaosla birlikte ihtişam hayalleri de ortaya çıktı. Kral olmadan kraliçe olmak istedi. Ölümün tüm yetkilerinin kendisinde toplanmasını istedi. Durdurulması gerekene kadar imkansız, inatçı biri haline geldi. Tuoni denemekte haklıydı."

"Ama başarısız oldu." Elimi onunkinden çekiyorum.

Başını sallıyor. "O kırıldı, Aina, ama yenilmedi. Onunla savaşacak ve kazanacak ama bunu tek başına yapamaz. Lanetiyle onunla alay etmeyi düşündü, onu sadece karısının özgür bırakabileceği vaadiyle bağladı - oysa evli değil ve bağlıyken evlenme şansı yok."

"Ve sonra onunla alay etti," diye fısıldıyorum. "Kızları onun önünde öldürmek için mi yaşamdan ölüme getirdi?"

"Karmaşık bir durum," diye yanıtlıyor, yüz ifadesi örtülü. "Ama evet."

Gözlerimi kapatıyorum, bu gerçeğin acısına karşı irkiliyorum. "Bunca zaman... bunca kız... ve o sadece onunla alay ediyor. Hiçbir şey ifade etmiyoruz. Hayatlarımız, ailelerimiz, tüm umutlarımız ve hayallerimiz, onun acı ihtiyacını karşılamak için bizden alındı. Bu çok zalimce."

Loviatar omuzlarımı kavıyor. "□ en stop it.□ e maiden must come willingly, Aina. Onunla evlenmeyi seçmeli. Onun karısı olmayı seçmeli."

"Ne?"

"Tuonetar hiçbir ölümlünün böyle bir kaderi seçmeyeceğine inanıyor," diye açıklıyor Loviatar. "Yarattığı bu çürümüş kâbusu, bu dünyayı görseler bile bunu yapmazlar."

çekiliyorum. "Hayır, ben sadece onu özgür bırakmak istedim. Böylece o da bizi özgür bırakacaktı. Eğer onunla , sonsuza dek burada kapana kısılmış olacağım. Sonunda beni öldürecek-"

"Hayır-"

"Evet," diye ağlıyorum, "yapacak. Yapacağını biliyorsun. O çok güçlü." "Tuoni seni korur."

"Seni koruduğu gibi mi?"□ e kelimeler aceleyle söyleniyor ve maskesinin acısını ve öfkesini ortaya çıkarmasını izlemekten başka yok.

"Hâlâ hayattayım," diye yanıtlıyor.

Öne doğru eğilip yüzüne bakıyorum. "Peki ya çocuğunuz?□ e bir

kaybettin ..."

Kıpırdamadan duruyor, sadece ağzının kenarı seğiriyor. "Dikkatli ol, küçük fare."

"Onları da koruyacağına söz verdi mi? Benim Lilja ve Salla'yı izlediğim gibi sen de onların ölümünü izledin mi?" Beni taburemden geriye doğru savuran tokat için hazırlıklı değildim. Loviatar beni örgümden tutup dizlerimin üzerine doğru çekerken, omzumu bir tezgâha çarparak . Ellerimi onun kemikli bileğine doladım. "Bırak gideyim-"

"Dinle beni, küçük fare," diye tıslıyor. "Bizim hakkımızda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun. O sadece çocuğumun kaçmasına yardım ettiği için hapsedildi. at onun Cadı Kraliçe'ye karşı büyük bir ihanetiydi. Çocuğum onun lütfu sayesinde buradan kurtuldu."

Nefesim kesildi, çırpınmayı bıraktım. Kafa derimin son bir sarsıntısıyla beni . Tekrar çöktüm.

Yüzünü aşağı doğru eğdi. "Onun için, çocuklarım için nelere katlandığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Daha da fazlasını yapardım. Ama şu anda onları korumak benim elimde değil. Hayır, bu güç bir farenin ruhuna sahip zayıf, küçük bir ölümlünün elinde."

Ağır bir nefes aldım, omuzlarım çöktü.

"Ne yapacaksın, fare? Orada yatıp tilkilerin ve baykuşların hayatını karartmasına izin mi vereceksin? Yoksa ayağa kalkıp savaşacak mısın? En çılgın ölümlü hayallerinin bile ötesinde bir güce sahip olabilirsin. Onun için bir eşten fazlası olabilirsin, Aina. Bir kraliçe olabilirsin. Bir tanrıça olabilirsin."

Boğazımdaki sinirleri yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Bir kraliçe ya da tanrıça olmak istemiyorum. Birinin karısı olmak istediğimden bile emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Benden beklenen hep buydu ve hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum." Dokuma odasının etrafına göz gezdiriyorum. "Ama burası benim rüyam değil. anks to the Witch Queen, korkarım ki sadece kâbusum olabilir."

Loviatar'ın ifadesi yumuşar, hüzne dönüşür. Tekrar taburesine çöküyor. "Seni zorlayamam," dedi sonunda. "Arkadaşın için kendini nasıl feda ettiğini duyduğumda, sende asalet olduğunu, nadir bulunan bir cesaret olduğunu düşünmüştüm."

Siiri'den bahsettiğinde kalbim sızlayarak hareketsiz kalıyorum.

"Lilja'yı öldürmenin acısından kurtarmak için Inari'nin hayatını talep ettiğinde bunu tekrar düşündüm," diye devam ediyor. "Sen cömert ve nazıksın. Sen sel ess'sin, Aina. Sadıksın. Sabırlısın. Dirençlisin. Bir ölümlüde nadir bulunan nitelikler, bir Tanrı'da daha da nadir. Sen taca layık bir kraliçe olurdun."

Ben cevap veremeden dokuma odasının kapısı çarparak açıldı.

Tuonetar öfke dolu bir çığlık atarak esasını havaya kaldırır. "Kızım," haykırarak bir tezgâhı yolundan çeker. Bir diğerine çarpıyor ve ikisi de parçalanıyor. Kıyıdaki yerimden bir fare gibi fırlayıp kaçıyorum, tezgâhların arkasına saklanıp gölgelerde kalıyorum.

Loviatar asil bir şekilde ayağa kalkar, siyah saçları , sırtına dökülmüştür. Ellerini önünde kavuşturur ve bekler. "Evet, Anne?"

□Cadı Kraliçe göğsü öfkeyle kabarak ilerliyor. "Sen miydin?" Loviatar .

"Daha spesifik olmalısın-"

Tuonetar kızını tek eliyle boğazından tutup kaldırıyor ve sahanlıktan dışarı çıkarıyor. "Sen miydin?" diye tekrar soruyor. "O küçük ölü fareleri burnumun dibinden sen mi kaçırdın?"

Loviatar boğazından havada sallanıyor, mücadele etmiyor. Bir elini annesinin bileğinin üzerine koyar. "Hayır," diye mırıldanıyor.

Ses çıkarmamaya, nefes bile almamaya çalışarak gölgelerin içine doğru ilerliyorum.

Tuonetar bir hırıltıyla Loviatar'ı sahana bırakıyor ve adım adım uzaklaşıyor. Loviatar dizlerinin üzerine yuvarlanır ve titreyen eliyle ince boğazının sütununu okşar. "Kendini çok zeki sanıyor olmalısın," diye alay ediyor Cadı Kraliçe. "Bana karşı nasıl entrikalar çevirdiğini ve planlar yaptığını biliyorum. Hiçbir zaman benim tarafımda olmadın. Sana onları tutmak istediğimi söylemişim. Çok görkemli planlarım vardı!"

Loviatar hala boynunu ovuşturarak, "Ve emin olmak için işkence gibi acımasız olurlardı," diye yanıtıyor. "Umutsuzluk yaratma konusunda eşsiz bir yeteneğin var."

Tuonetar kızını omuzlarından tutuyor, sesi zehir saçıyor. "Bunu sana sadece bir kez soracağım, seni inançsız kurtçuk. Hâlâ onunla birlikte bana karşı komplo kuruyor musun? Kendi sevgili annenin devrildiğini ve bir kenara atıldığını, çok erken çiçek açan bir baharla giden don gibi azaldığını görmek ister misin?"

Loviatar anksiyete içinde çenesini kaldırır. "Ben dersimi aldım. Taraf tutmuyorum.

Kaç kere söylemem gerekiyor-"

"Sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye bağırır Cadı Kraliçe, sesi

duvarları sarsıyordu. "Beni bir kez öldürdün, seni kör, miyavlayan canavar. O kızın pençelerimden kaçmasına yardım ettin ve seni asla affetmeyeceğim."

□ Tuoni'nin serbest kalmasına yardım ettiği çocuğundan bahsediyorsun. Bir kızı.

Loviatar'ın yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Kendimi asla affetmeyeceğim," diye cevap verir. "Ve bu yeterli bir ceza. Bana ister inan, ister inanma," diye ekler, omuzlarını cadının öfkesine karşı koyarak. "Her iki durumda da seni ikna etmeye çalışmayacağım."

Tuonetar homurdanarak asasını tekrar sallıyor ve odanın dört bir yanına ılık püskürterek tezgâhları parçalayıp çıraya çeviriyor. Arkasına saklandığı dokuma tezgâhı bir püskürmesiyle parçalanmadan önce yoldan yuvarlanacak vaktim bile olmuyor. Karnımın üzerinde duvar boyunca sürünerek güvenli bir yer arıyorum.

"Sen her zaman benim felaketim oldun." Tuonetar'ın sesi öfkeyle titriyor. "Kuzey rüzgârının seni parçalamasına izin vermeliydim!"

"Sana izin verirdim," diye fısıldıyor Loviatar.

"Pisliğine devam et, solucan. Ve bil ki, daha fazla ihanet kokusu alırsam, atan kalbini göğsünden söküp yaban mersini reçeliyle süsleyerek yiyeceğim."

Loviatar kaşlarını çatır. "Dediğim gibi-"

"Şşşt." □ e Cadı Kraliçe kızının dudaklarına kemikli bir yumruk yerleştirerek onu susturur. "Artık yalan yok, canım. Bırak kalbinin derinliklerinde çürüyüp gitsinler. □ at iyi bir kız." Loviatar'ın yanağına uzun yumruk atarak siler. Çatlamış dudaklarına götürerek dilini çıkarır ve Loviatar'ın hüznünü tadar.

"Sen her zaman yumuşak oldun," diyor hayal kırıklığı içinde başını sallayarak. "Sen de onun gibi bir hayalperestsin. Bu bir kayıp, benim sevgili küçük parazitim. Ondan uzaklaş. Bu düzen ve kural, doğru ve yanlış fikirlerinden uzaklaş. Hepimizin yapması gerektiği gibi kaosu kucakla. Kaosu ya da onun tarafından tüketil. Çünkü ona asla yol vermeyeceğim. Önce ben öleceğim ve ölüm ."

Cadı Kraliçe, kapıyı çarparak kapattığında çerçevesini sarsarak uzaklaşır. Geriye sadece her köşedeki gölgelere sızan tehditkâr aurası kalıyor.

Loviatar odanın paramparça dağınıklığı içinde, sırtı dik, omuzları dik duruyor. "Artık dışarı çıkabilirsin, küçük fare."

Kendimi yerden kaldırdım. "Ne oldu?"

"Annemin bugün öldürdüğü kızlar için planları vardı," diye cevap Loviatar. Dağınıklığın içinden geçip onun yanına gidiyorum. "Lilja ve Salla? Inari?"

□ Cadı başını sallar.

İnliyorum, midem bulanıyor. Cesetleri için ne tür işkenceler planlamıştı?

"Onları ondan uzaklaştırmayı ve tekrar dinlenmeye koymayı başardık."

Loviatar yatıştırır.

Ona sertçe bakıyorum. "Biz mi?"

Yüz ifadesi örtülü, korumacı bir hal alıyor. "□ Bize yardım edecek olanlar var, bize yardım edenler var. Tuonela'daki güçlü kuvvetler değişime hazır Aina.□ ey daha önce hazır değildi ama Tuonetar'ın terör saltanatı yeterince uzun sürdü. , ben de onları sana, babama toplayayım. Yalnız olmayacaksın. Seni koruyacağız. Onu serbest bırakın, biz de sizi Tuonetar'dan korumak için elimizden gelen her şeyi yapalım."

Gözlerim yaşardı. Keder ve yorgunluk yüzünün her çizgisine kazınmış. Uzun yıllar boyunca çektiği acıları düşünüyorum. Diğer kızları, öldüklerinde hissettikleri acıyı, korkuyu ve aşağılanmayı düşünüyorum. Siiri'ni düşünüyorum, çok cesur ve hayat dolu. Uzun bir yaşamı ve kutsanmış bir ölümü hak ediyor. Ölümlü ya da ölümsüz pek çok insan Cadı Kraliçe'nin altında can verdi. Bunu durdurabilirim. Onları kurtarabilirim.

Bana mal olacak tek şey, ölüm tanrısıyla sevgisiz bir evliliğe bağlı olan ruhum.

Tuonela Kraliçesi Aina'yı selamlayın. Ozanlar ve halk ozanları bilecek mi? Şarkılarımı söyleyecekler mi?

Sanırım seçimim ne olursa olsun yapıldı. Siiri'yi kurtarmak için Kalma'ya elimi uzattığım an verilmişti. Cadı Kraliçe'nin alaycı kahkahasını ilk duyduğumda tekrar yaptım. Keskin bir bıçağı Inari'nin boynunda sürüklediğimde üç kez yapıldı. Lilja ve Salla'nın sahanlıkta kıvranışını izlediğimde demirle bağlanmıştı. Loviatar'ın onun boynundan sarktığını gördüğümde altınla kaplandı.

"Evet," dedim. ". "

□ Cadı hareketsiz kalır. "Emin misin?"

Bu yola nasıl bilmiyorum ama artık bu yoldan sapmayacağım. Yaklaşıyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, onun derin nefesini içime çekiyorum.

Ardıç ve lanolinin rahatlatıcı kokusu. Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bana güvendi," diye fısıldıyorum. "Şimdi ben de sana güveniyorum. Beni babana götür. Beni Tuoni'ye götür, ben de hepimizi özgür bırakayım."

Siiri

"TANRIM, SEN BİR TON AĞIRLIĞINDASIN," diye derin bir ses.

Etrafta köpeklerin heyecanlı havlamalarını duyuyorum.□ Biri beni gölden çıkarırken şırıltılar ve su sıçramaları oluyor. Islak kürklerimle ölü bir gibi ağırlaşıyorum. Bu ölüm mü? Tuoni'nin kıyılarına mı vurdum?

"Öksür bakalım," diyor ses. "□ at iyi bir delikanlı. , öksür yadöl."

Kurtarıcım beni yan çeviriyor ve göğüs kafesimi sarsan büyük bir sopayla sırtıma vuruyor. Kuvvetli bir öğürerek midemdeki göl kadar donmuş suyu boşaltıyorum. Bütün bir turna balığının buzun üzerine çıkmamasına şaşırdım.

Henüz ölmedim. Hala hayattayım... ve ıslağım... ve donuyorum. "□

gidiyoruz," diyor derin ses. "Hepsini çıkar."

□Boşluk hissi üzerime çöküyor. Uyuşmuş durumdayım, bu iyiye işaret değil. Derin bir gölün buzgibi derinliklerinde neredeyse boğulacak olmanın şokuyla tüm vücudum titriyor. Buraya nasıl geldim ben?

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Donmuş bir gölün üzerinde karda koşuyordum. Bizi gözden saklaması için sis kızını çağırdım. Lumi-kurtlar-ayaklarımın altında kırılan buz ...

"Kal," diye hasarlı boğazımı törpüledim. Yüzüstü yuvarlanıp doğrulmaya çalışıyorum. "Acele etme," diyor derin ses. "□ at bear neredeyse seni yakalıyordu. Kader

kendi müdahale etti. Neredeyse bir ayı tarafından öldürülüyordum, neredeyse buz tarafından öldürülüyordum. Senin adın ölüm, delikanlı."

Ona sertçe bakıyorum, yüzümde bir çatıklık var.

"Sen bir kızsın," diyor adam şaşkın bir kahkahayla, sesi kalın bir pelerin ardına gizlenmiş, derin.

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Evet," diyorum. "Ben, ."

□Adam tepeden tırnağa kalın kürklere sarınmış. Tek görebildiğim, bu çetin coğrafyada yıllarca çalışmaktan iyice yıpranmış yanakları.

Gözleri parlak mavi, keskin ve delici. Arkasında, gece gökyüzünde, tilki resinin ışıkları hâlâ dans ediyor.

"Bu ıslak kıyafetlerden kurtulmalısın, yoksa donarak öleceksin." Beni kolaylıkla kaldırıp kızağının arkasına oturtuyor.□ en beni bir kürke sarıyor. Duman ve pipo tütününü gibi kokuyor. Etrafımızda köpekleri heyecanla havlıyor, onun kızağın kızaklarında yerini ~~aman~~ bekliyorlar.□ ey yerinde dans ediyor, kızak çoktan ileri doğru kaymaya başladı.

Ayakları raylara değiyor ve köpekler harekete geçerek karda yarışıyorlar. Acı soğuğa karşı gözlerimi kırıştırıyor, uzuvlarımla titremesini kontrol etmeye çalışıyorum.

□Çam ağaçlarının kıvrılmış tepeleri, karla ağırlaşmış, tilki res tarafından aydınlatılmış.

Çok geçmeden kızak yavaşlayarak durdu.□ e adam beni kürklerle birlikte kucağına aldı ve büyük, son derece sıcak bir kulübenin kapısından içeri itti. Çam kütüklerinin yoğun kokusuyla sıcacık bir . Beni re'nin yanındaki yumuşak ren geyiği kürkü yatağına yatırıyor.

"Çıkar şu kıyafetleri kızım. Şimdilik bununla sarınabilirsin." Ağır bir postu fırlatıyor. "Çıplak olmak ölmekten iyidir," diye ekliyor. "Ben gidip köpeklerle ilgileneyim." Kapıyı bir çırpıda gitti.

Önce sıırıslıklam eldivenlerimi çıkarıp sıcak taşların üzerine koyuyorum. re.□ ey anında buharlaşmaya başladı. Donmuş, beceriksiz hareketlerle tüm katlarımı üzerimden atıyorum. Ayı postunu zayıf bedenime sararken ellerim titriyor ve bir an önce yatağa yaklaşmak için kenara çekiliyorum. ickering ames, sıcaklığın donmuş bedenimi yavaş yavaş çözmesiyle rahatlayarak inliyorum.

Aklım başıma gelir gelmez kulübeye göz gezdiriyorum. Büyük, Lumi'ninkinin iki katından daha büyük. Ortada ocağı oluşturan bir halka var. Solumda, kalın bir kürk yığını yatak görevi görüyor. Sağımda, alçak raflardan oluşan cılız bir sette çeşitli fincanlar, kaseler ve mutfak eşyaları var. Kapının yanında asılı duran bir çift boynuz, tuzak, ip ve ağ tutmak için kanca olarak yeniden tasarlanmış. Her şey sade, kaba yontulmuş ahşap ve doğal taş. Köşedeki davul ve yatağın yanındaki kantele dışında her şey.

Gözlerim kantele kilitlenirken nefesim boğazımda donuyor. Sürünerek incelemeye başlayamadan kapı tıkırdayarak açılıyor.□ e adam kapıyı gümbürtüyle kapatıyor ve sert kış rüzgarlarına karşı korumak için bir kırılele sabitliyor.

"Hâlâ hayatta mısın?" diye sesleniyor bana, bir kucak dolusu çırayı re'nin yanına bırakırken. "Evet," diye cevap veriyorum, bu daha parlak ışıktaki yüz hatlarını inceleyerek.

□Adam uzun boylu, babamdan bile uzun. Onni'den bile uzun. Yüzündeki örtüyü açıyor. Uzun, beyaz bir sakalı var. Yine de zaman sırtını eğmemiş ya da omuzlarını zayıflatmamış. Hala güçlü bir adamın vücuduna sahip, vahşi doğada sadece hayatta, aynı zamanda gelişen biri. Şapkasını çıkarıp sakalıyla uyumlu uzun beyaz saçlarını ortaya çıkarıyor.

□Büyük eldivenlerini çıkarıyor. Elleri de yüzü gibi yıpranmış ve Kalma'nın ellerindeki gibi rün dövmeleriyle kaplı.

Nefesimi içime çekiyorum, başlangıçtaki korkulu tepkim yerini kararlılığa bırakıyor.

□Dövmelerin önemli bir anlamı olmalı. Ne olursa olsun, onun kim olduğunu biliyorum. "Väinämöinen," diye fısıldıyorum.

Stiffens.

"Sen Väinämöinen'sin," diye tekrarlıyorum, daha yüksek sesle.

elinde bir bıçak tutuyor. "Bunca yolu beni öldürmeye çalışmak için mi geldin, kızım?"

"Ne? Hayır," diye bağıriyorum, doğruluyorum. "Seni öldürmek için bu kadar kuzeye giden çok insan var mı?"

Omuz silkiyor, re'nin diğer tarafında dizlerinin üzerine çöküyor. "Bazıları, çok değil. Artık değil." Bir sopayla re'yi dürtüyor ve tıslamasını sağlıyor. "Çoğu insan öldüğümü, hikâyeler ve şarkılar arasında kaybolduğumu düşünüyor. Bazen ben bundan şüphe ediyorum," diye ekliyor yumuşak bir kıkırdamayla.

"Yaşadığından şüphe mi ediyorsun?"

"Hayat uzun bir ölümden başka bir şey değildir," diye yanıtıyor. "Yaşamak için ölme duygusunu çok iyi bildiğinizi hissediyorum."

Boğazımdaki acıya karşı yutkunarak başımı sallıyorum.

Mavi gözleri ıslıl ıslıl parlayarak beni izliyor. Beyaz bıyıkları seğirerek gülümsüyor. "Eğer benim yaşıma gelecek kadar talihsizsen, kendini ölmek için yaşarken bulacaksın. Bu noktada, ölümü memnuniyetle karşılarım. Uzun bir uykuya hazırım."

"Ah, yüce Väinämöinen, şamanların en yaşlısı ve en bilgisi, ölemezsin," diyorum ona bakarak. "Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. En karanlık anımda sana geldim, rehberliğini arıyorum-"

"bile geçirme." Protesto etmek için büyük bir el kaldırır.

Göz kırpıyorum. "Ne? Ama yardımına ihtiyacım var."

"İhtiyacın şey yemek, kızım. Uykuya ihtiyacın var. Ve boğazındaki o kötü kesiğe bakılırsa, bir lapaya ve iyileştirici bir şarkıya ihtiyacın var. Enfeksiyonun kokusunu buradan alabiliyorum," diye ekliyor burnunu kırıştırarak.

"Yemek ve uyku için zamanım yok." Öne doğru eğilirken ayı postunu daha sıkı kavıyorum, yeniden yüzümü ısıtıyor. "En sevdiğim arkadaşım benden alındı ve onu geri almam için yardımına ihtiyacım var."

"Sen çağların en büyük şamanı mısın?" diye bağıyor. □ e re'nin çatırtısı kesiliyor. Kulübenin kirişleri bile korkuyla titriyor gibi.

"Hayır."

"Hayır, sen şaman değilsin. Sen şu anda bir ölümlüden çok uskumru yarı ölü bir kızsın. Bu halinle kimseye yardım edemezsin. Şu anda kendi ayaklarının üzerinde durabileceğinden bile şüpheliyim."

□ Ey yardım etmeyeceği konusunda beni uyardı ama pes etmeye hazır değilim. İçimde öfke kabarıyor. Vücudumdaki çılglık çılgılığa acıyı görmezden gelerek şamanla göz göze geliyorum. Ağır ayı altında çıplak ve yarı donmuş olduğumu görmezden gelerek titreyerek ayağa kalkıyorum. "Göründüğümünden daha güçlüyüm," diye ilan ediyorum kaldırarak.

Karşıdaki şaman sırtıyor, beyaz bıyığının ucu yine seğiriyor. "Beş ... dört ... üç .."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden sayıyorsun?" "İki ... bir .."

Titreyen bacaklarım pes ediyor ve soluk soluğa yumuşak post yatağının üzerine düşüyorum.

"Gördün mü? Çok , ayakların için ns var."

Yanaklarım yanıyor. Beni böyle çaresiz görmesine izin verdiğim için utanıyorum. Ama o haklı. Bu halimle sudan çıkmış balığa döndüm.

"Yemek ve dinlenme," diyor tekrar, bu sefer daha nazikçe. "□ sana vereceğim şey bu, çünkü ihtiyacın olan şey bu. Yemek yiyip dinlendikten sonra güneye döneceksin. □ Burada sana göre bir şey yok. Aradığınız şaman ben değilim."

"Ama sen Väinämöinen'sin."

"Ben Väinämöinen'dim," diye düzeltiyor. "Şimdi çok fazla dünü ve sonsuz bir boş yarınlr denizi olan yorgun ve yaşlı bir adamım."

Sessizliğe gömülmüş bir halde, şamanın küçük bir tencere hazırlamasını izliyorum. O

Yeleğinin cebinden ete benzeyen bir şey de dahil olmak üzere birkaç malzemeyi içine atıyor. Tencereye su dolduruyor ve reyonun üzerindeki kancaya asıyor. Çok geçmeden kulübeyi saran çorba kokusu midemi inletiyor. O çorbayı karıştırırken uzaktan yalnız bir kurt uluyor.

İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz, gözlerimiz ames üzerinde buluşuyor. "Korkarım sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, benim konuşmamı bekliyor.

Oturduğum yerden kalkarken yorgunluk beni çekiyor. "Lumi adında bir cadı beni kuzeye kadar takip etti.□ e kurt muhtemelen onun. Onları karda kaybedemezdin. Üzgünüm, Väinämöinen.

□Ayı ve ben, onu sana doğru yönlendirdik. Sanırım seni öldürmek istiyor-"

"O aptal cadının ne istediğinin gayet farkındayım," diye yanıtlıyor çorbayı yeniden karıştırarak. "Ben daha çok bu ayıyı merak ediyorum. Seni boğmaya çalışıyordu." "Beni kurtarmaya çalışıyordu," diye düzeltiyorum. "Bana kaçma fırsatı vermek için patileriyle buzı kırdı ama buz kırıldı ve beni de altına çekti.

Lütfen, söyler misin

hayatta kaldı mı? Buzdan çıkmayı başardı mı?"

"□ at Bilmiyorum.□ e sis oldukça yoğun." "

Çenemi dizlerime dayayarak iç çektim. "Sanırım bu da benim hatam."

Merakla bana bakıyor. "O zaman sisi sen kontrol ediyorsun?"

"Hayır, ama Ututyttö'nün yardımını istedim.□ e mist maiden bizi Lumi ve kurtlardan sakladı."

Sırıttıyor. "Bir tanrıçayı çağırdın ve o da sana cevap mı verdi?"

Başımı salladım.

□ose mavi gözleri tekrar kısıldı. "Onu nasıl aradın?"

Elimi ayı postunun kenarları arasından uzatıp avucumu kesen kırmızı çizgiyi ona üflüyorum.

Homurdanıyor ve bakışlarını tekrar tenceresine çeviriyor. "Kan büyüsü kalbi zayıf olanlar için değildir kızım. Sen kimsin ki bu kadar kolay kullanabiliyorsun? Ve neden bir ayı senin için hayatını riske atsın ki?"

"Bilmiyorum."

bana bakıyor. "Sen cadı değil misin?" Başımı sallıyorum.

"Bir vâki o zaman? Küçük bir tanrının uzun zamandır kayıp kızı mı?"

"Hayır, ben sadece Siiri'yim. Seni aramak için Päijänne Gölü'nden kuzeye yolculuk ettim.□ e ayı ve benim yollarımız, onu Lumi'nin bir çukurda bulduğumda kesişti.

onu tuzağa düşürdü. Onu serbest bıraktım ve kuzeye devam ettim. Kutsal bir koruda bir tanrıçayla karşılaştım ve bana ayıyı takip etmemi, onun beni sana götüreceğini söyledi. İhtiyacım en büyük olduğunda, bana geri döndü. Hayatımı kurtardı. Lumi ve kurtlarla savaştık ve şimdi buradayım," diyerek işaret ettim. "□ e ayı sözünü tuttu ve beni sana getirdi. Şimdi ben de sözümü tutmalı ve yardımınız için yalvarmalıyım. Siz kabul edene kadar buradan ayrılmayacağım."

Väinämöinen mırıldanıyor, çorbayı tahta bir kaseye dolduruyor. "Görünüşe göre epey macera yaşamışsın." Ames'in etrafından dolaşarak kaseyi bana uzatıyor.

Almak için hiçbir hamle yapmadım. "Bana inanmıyorsun. Ve bana yardım etmek gibi bir niyetin de yok."

"Oh, sana inanıyorum." Kaseyi sıcak taşların üzerine koyar ve kendisi için ikinci bir kase doldurur.□ en re'nin önünde bağdaş kurar. "Ben kimim ki tanrıçaları gördüğünü iddia eden ve ölü bir şamanın izini sürerken sihirli bir ayının ona rehberlik ettiğini düşünen ölümlü bir kızın sözlerinden şüphe edeyim?"

"Henüz ölmedin ihtiyar," diye mırıldandım.

"Sana yardım etmeme gelince, zaten yapmam gerekenden çok daha fazlasını yapıyorum," diye devam ediyor, çorbasını yüksek sesle höpürdeterek yudumlarken. "Beni tehlikeli bir duruma soktun. Seni o buzdan kurtarmak için koğuşlarımı indirmem gerekti ki bu hiç de kolay bir iş değil, seni temin ederim.□ e beni güvende tutan büyü şimdi paramparça oldu."

"Özür dilerim, Väinämöinen. Beni takip etmesini istemedim, yemin ederim."

"Bu senin hatan değil. Lumi beni çok iyi tanıyor. Seni kuzeye kadar takip ettiğini düşünmekle yanılıyorsun. Seni buraya o getirdi."

Sıcak çorbamı yudum yudum içiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Lanet olası meraklı doğamın beni dışarı çekeceğini bildiği için seni zorla yoluma çıkardı." Kuru bir kahkaha attı. "Çağların tüm bilgeliğine sahip olabilirim ama yine de bir günlük geyik yavrusu gibi onun tuzağına düştüm."

Uzaktan başka bir kurt ulurken kalbim hızla çarpıyor. "Koğuşları kapatamaz mısın?"

"Benim koğuşlarım kadar derin bir büyüünün bir gecede yeniden örülebileceğini mi sanıyorsun?" Homurdanıyor. "Gizleme büyülerimi taşımaları için çenelerimi şaklatıp toprağın, ağaçların ve havanın vâki'sini büyüleyebileceğimi mi sanıyorsun?□ O koğuşları örmek aylarımı aldı. Sabır ve azımsanmayacak miktarda beceri gerektirir. Ayrıca

Benim isteğime boyun eğecek bir ormana ihtiyaç var -yazın ağaçlar güneşle ısınıp benimle şarkı söylemeye heveslendiğinde bunu yapmak daha kolay."

"Ama ... sen Väinämöinen'sin," diyorum çaresizce.

"Yeterince doğru." İçini çekti. "Ama artık eskisi gibi bir şaman değilim ve zaman da benim değil. Lumi benim için gelecek. Şu anda bile kendini toparlıyor. Kazanması gerektiğini hissettiği savaşa hazırlanıyor."

"Kaçabilirsin," diyorum çorbamı bırakarak. "Bir refox gibi, onun peşinden gidebilirsin. Sana yardım edeceğim-"

"Sana yardım etmesi gereken kişinin ben olduğumu sanıyordum," diye bağıyor. "Seni o buzdan çıkardım ve şimdi besliyorum. Gece için sana barınak vereceğim. Hatta tekrar güneye gitmeniz için size biraz erzak bile verebilirim. Ama benden isteyebileceğiniz diğer iyiliklere gelince, cevabım hayırdır ve hayır olmalıdır.

."

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun," diye ağlıyorum ve dizlerimin üzerine oturmak için doğruluyorum.

"Ne istediğinin bir önemi yok, çünkü bunu yapamam." Ayağa kalktı. "Benden nasıl bir cesaret bekliyorsan, başka bir yere bakmalısın.□ Väinämöinen'in zamanı geçti. Ondan geriye kalan tek şey ve sana söz veriyorum, yeterli olmayacağım."

"Tamam." Kaseme uzanıyorum, tek elimle tutuyorum. "□ en bana öğretmelisin."

Beyaz kaşlarını kaldırıyor, bıyıkları seğiriyor. "Sana ne öğreteceğim?"

"Sevgili dostum Kalma tarafından alınıp Tuonela'ya getirildi. Buraya geldim çünkü ölüme girip canlı dönen tek şaman sensin. Bana nasıl geçeceğimi öğret. Tuonela'ya nasıl gideceğimi öğret."

Väinämöinen bana bakıyor, yüz ifadesi öfkesini ve acısını, korkunç, acı veren kaybını ortaya çıkarıyor. "Büyük Väinämöinen'den Tuonela'ya nasıl gidileceğine dair bir ders almak ister misin?" Kalın deri kemerinden büyük bir av bıçağı çıkarıp postların üzerine bırakıyor. "□ ere," diyor bıçağı gözeterek "Bunu al ve kalbine sapla. Kayıkçı kadın sana Tuoni'nin kıyılarına nasıl geldiğini sorduğunda, ona bir aptalın ölümüyle öldüğünü söyle. Çünkü sen Cadı Kraliçe'yi engellemeye çalışan bir aptalsın." Bununla birlikte, kapıya doğru yürür.

"Yani bana yardım etmeyecek misin? Arkadaşımı ölüme mi terk edeceksin?"

"Sana yardım ediyorum!" K rk Şapkasını kafasına geçiriyor. "Yemek, su ve dinlenme. Başıma daha fazla felaket getirmeden sabah buradan ayrıl."

"Ama arkadaşım-"

"Beni iyi dinle Siiri. Eğer arkadaşın Tuonela'daysa, o zaman çoktan ölmekten beter olmuş demektir."

"V in m inen, lütfen-"

 Şaman soğuk kış gecesinde kapıyı çarparak dışarı çıkar.

Aina

"EMİN MİSİNİZ?" LOVIATAR tekrarlar.

Ölüm tanrıçasının yüzüne bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Kızının hayatı üzerine, beni Tuonetar'dan koruyacağına yemin et."

Loviatar bir elini kalbimin üzerine koyuyor, rune işaretli parmakları yayılıyor. "Yemin ederim," diye mırıldanıyor.

Kalbim biraz daha rahat atıyor ve başımı örtmek için cüppemin kıvrımlarını kaldırıyorum. "Beni ona götür."

"Seninle gelemem."

Ben hala. "Ama az önce dedin ki-"

"Yeminime sadık kalabilmem için bundan sonraki adımları tek başına atmalısın." Sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Sen ona giderken, ben de diğerlerine gitmeliyim. Tehlikeli bir tilkinin peşindeyiz, Aina. İçimizden biri bile pozisyonunu kaybederse, ağıımızdan kurtulur ve o zaman hepimiz risk altında oluruz."

"Bana ne yapacağımı söyle."

Dokuma tezgahlarının kırık parçalarının üzerinden geçerek yanımdan geçti. Kapıya doğru gittiğimizi düşünerek onu takip ediyorum, ama odadaki tek hasarsız tezgâhlardan birinin önünde duruyor. "Onu taşımamız," diyor.

"?"

Loviatar başını sallıyor, dokuma tezgahına uzanmaya başlamış bile. Soru sormuyorum, boş çerçeveyi ahşap itmesine yardım ediyorum. Gıcırıyor ve inliyor, ölüleri uyandıracak kadar gürültülü.

Aşağı baktım ve nefes nefese kaldım. "□ burada bir kapı var."

"Altında da bir tünel var," diye açıklıyor. "Ağaçlık bir tepenin dibine çıkıyor.□ e nehir hemen ötesinde. Bunu başka kimse bilmiyor. Ne Cadı Kraliçe. O bile.□ sadece bana ait."

Yukarı baktım. Yüzündeki derin hüznün çizgilerini görünce gerçeği anlıyorum. "Senin ve kızının," diye fısıldıyorum, elini sıkmak için öne doğru uzanıyorum. "Onu da bir keresinde bu tünelden aşağı , değil mi?"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve tuzak kapısını gürültülü bir gıcırtyla açarak dar merdivenleri ortaya çıkarıyor. "□ Tünelin sonunda bir kapı daha var. Babam ormanda bağlı. Onu bulacaksın.□ e kuzgun sana yolu gösterecek."

"Onu nasıl serbest bırakacağım?"

Gümüş bir bıçak çıkarıyor ve kabzasından tutup bana uzatıyor. "Bunu kullan." "Ama ben-"

"Ne yapacağını bileceksin."

Bıçağı ondan alıp kemerime sokuyorum. Ellerimi kapının iki yanına dayayarak kendimi merdivenlerden aşağıya indirmeye hazırlanıyorum. "Loviatar, bekle-" Onun bulanık gözlerini arıyorum. "Ya beni kabul etmezse..."

Gülümsüyor, yanağını okşuyor. "Senin için bir ömür bekledi, Aina. Ayrıca, eğer ona layık olmasaydın, seni kendim öldürürdüm ... sadece yavaş örmenin acısını kendimden uzak tutmak için."

Ona ters ters bakarak eğildim. "Hepiniz canavarsınız."

"Yüce Ana bizi nasıl yarattıysa öyleyiz," diye yanıtlıyor. "Şimdi, Aina, git."

Tuzak kapısından düşüyorum ve en üst merdivene iniyorum. Bu açıdan, ben Loviatar'ın uzun elbisesinin eteklerinin altına bakarken buldum kendimi. Ren geyiği kürkünden sağlam terlikler ve benim örme çoraplarımdan bir çift giyiyor. Gülümsüyorum, kendimi bir basamak daha aşağı indiriyorum. Neredeyse kayıyordum, dibe ulaşmadan kendimi yakaladım. "Bekle-Loviatar, ışığım yok!"

"Fareler karanlıkta iyi görür," diye sesleniyor aşağıya. Bununla birlikte, tuzak kapısını kapatır.

"Hayır, bekle-"

Üstümde Loviatar dokuma tezgâhını tekrar kapağın üzerine taşıyor. Tozun çatlaklardan aşağı kaydığını, kaputumun üzerine indiğini ve burnumu gıdıkladığını hissediyorum. Kapının altından çıkıyorum, gözlerimi bu karanlığın içinden görmeye zorlamaya çalışıyorum ama bu imkansız.

"İlmatar, adımlarıma rehberlik et," diye fısıldıyorum, yumuşak ilerliyorum.

□Nemli toprak kokusu etrafımı sarıyor, burnuma yerleşiyor. Göremiyorum ama tünelin kenarlarının yakınlığını hissedebiliyorum. İki elimle uzanıyorum, parmaklarımla fırçalıyorum. Zemini test ederken her adımım temkinli. Birkaç uzun dakikanın ardından, ayak parmaklarım sert bir şeye çarptığında bir çığlık attım. Uzanıyorum

dışarı çıkıyorum, ikinci bir ahşap basamak setine dokunana kadar ilerliyorum. Tuzak kapısının dış hatlarını hissederek sürünerek yukarı çıkıyorum. Kulağımı dayayıp bekledim ve sesleri dinledim.

□ Hiçbir şey yok. Kuş sesi yok, ağaçlarda rüzgar yok.

Omzumu kullanarak kapıyı itiyorum. Menteşelerin gıcırdaması ve ahşabın yerinden çıkması için birkaç deneme yapmak gerekiyor. Toz halindeki toprak ve kar üzerime düşerek nefesimi kesiyor. Kapıyı sonuna kadar itip açıyorum ve ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek dışarı çıkıyorum. Ayağa kalkıp elbisemin tozunu ve etrafıma bakıyorum. □ e kar, sanki görünmeyen bir aydan ve yıldızlardan gelen ışığı yansıtıyormuş gibi yumuşak bir beyazlıkta parlıyor. Bu güzel bir sihir ve adımlarıma rehberlik etmek için fazlasıyla yeterli.

Keşke nereye gittiğimi bilseydim.

□ Burada ağaçlar sıktır; huş ve titrek kavak, ladin ve çamla süslüdür. Huş ağaçlarının budaklarının kırpışmayan gözlerle beni izlemesinden nefret ediyorum. Kapüşonumu tutup soğuğa karşı daha sıkı çekerek yavaşça bir dönüş daha yapıyorum. Karanlığın içinden bakınca ahşap bir tepenin dış hatlarını görebiliyorum. Loviatar tepenin ardında ölüm nehrinin yattığını söylüyor. Tuonela'da geçirdiğim bunca zaman boyunca, onu henüz görmedim.

Kalbim sıkışıyor. Artık zamandan başka bir şeyim yok, çünkü ölümle beni sonsuza dek buraya hapsedecek bir pazarlık yapmak üzereyim. Benim hayatıma karşılık onların hayatı -Siiri ve Helmi, Riina, Satu, Kalma'nın gazabına uğrayabilecek tüm kızlar. Ama sanırım Cadı Kraliçe ile benim aramdaki fark bu. Tuonetar tüm ölümlerin kaos olması gerektiğini düşünüyor. Ona göre ölüm sadece daha fazla güç elde etmek için bir araç.

Ben katılmıyorum. Ölüm anlamlı olabilir. Ölüm bir seçim olabilir. Yaşadığımız gibi ölmeyi de seçebiliriz. □ Bu seçimde bir güç var, ölümden Tuonetar'ın zalimliğiyle asla anlayamayacağı bir güç, çünkü o hiçbir zaman gerçekten yaşamadı. Ölebileceğimi bilerek onu engellemeyi seçiyorum. Ama uğruna ölmeye değer şeyler olduğunu bilerek öleceğim ve o bu gücü benden alamaz.

□ Ağaçlar sessiz, rüzgârdan etkilenmeden duruyor. Çıplak dallarına kar yapışmış. Kaderin beni yönlendirmesine izin vererek birkaç adım atıyorum. "Tuoni?" Adını fısıldıyorum, dudaklarımdan bir tür gücün geçtiğini hissediyorum. "Tuoni. Lordum. Kendi özgür irademle geldim."

Arkamda, karanlıktan bir gölge fırlıyor ve eğiliyorum. Bir şey

Büyük bir kuş üzerime geliyor, kanatlarıyla havayı karıştırıyor. Çığlığını yutarak ellerimle başımı kapatıyorum, tam o sırada gürültülü bir gıklama sessizliği bozuyor. Kafamı kaldırdığımda kuzgunumun bir çam ağacının alçak dalına tünediğini görüyorum. "Jaako," diyorum rahatlamış bir halde nefes nefese. "Tanrılara şükürler olsun. Bana yolu göster."

Tüylerini kabartıyor ve ağaçların arasından süzülerek uzaklaşıyor. Yün elbisemin alt kısmını tutarak koşuyorum. Karın gizlediği köklere ve kayalara takılıyorum, yetişmek için elimden geleni yapıyorum. Yumuşak bir şekilde ötüyor, beni takip etmem için cesaretlendiriyor.

"Daha ne kadar var Jaako," diye . "Ne kadar-"

□ Burada, benden on beş metre kadar uzakta, tabanı yumuşak, bozulmamış karla aydınlanmış yalnız bir kızılâğaç duruyor. Gözlerimi kısıyorum, gövdesinin tuhaflığını kavrarken yaklaşıyorum. Gölgesinde bir adam duruyor. Hayır, ağacın önünde değil. Ağacın bir parçası. Zamanla ağaç onun etrafında büyümüş, onu yerinde köklendirmiş.

"İlmatar, bana güç ver," diye fısıldıyorum karanlığa.

İlgili hikâyeleri iyi bilirim. Bazı insanlar ona "ölüm ağacı" der. Tuonela ile derin bağları vardır. Babam sık sık köyün ölüleriyle birlikte gömdüğümüz bir kızılâğaç parçasından sielulintu oyar.□ e kızılâğaç dallarından oyulmuş kuşlar, ruhlar alemlerden geçerken iyi birer rehber olurlar.

Ağacın önünde durduğumda, ölüm tanrısının önünde durduğumu kesin olarak biliyorum.□ ağaç onun hapishanesidir.

, Jaako başka bir sesi çıkarıyor. Beni geçip ağaca doğru süzülüyor. Ağaca ulaşmadan hemen önce kayboluyor ve siyah tüyler içinde karların üzerine düşüyor.

"Jaako, hayır-" İleri atılıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp bir tüy alıyorum. "Hayır, lütfen. Sana ihtiyacım var." Etrafıma bakıp ağaçların arasında kuzgunu arıyorum. "Jaako-"

Önümde kızılâğaç inliyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve ağaca sıkışmış tanrının korkunç görüntüsüne bakarak yaklaşıyorum.□ e kızılâğacın kabuğu onu neredeyse yutmuş. Kolları başının üzerinde zincirlenmiş gibi görünüyor.

□ Ağacın geri kalanı başının ve omuzlarının etrafında büyüyerek çenesini kilitliyor. "Tanrılar . . ." Yaklaşıyorum. "Ne zamandır burada kapana kısılmış durumdasınız lordum?"

Hareket edemiyor. Konuşmıyor. Ama o görebiliyor.□ e ölüm tanrısı bana bakıyor. Boştaki elim titrerken parmaklarımı onun çatık kaşlarında gezdiriyorum.

Kaş. Gözlerden biri gece kadar karanlık, diğeri ise bulanık ve inci beyazı. Kalın, çatallı bir yara izi beyaz gözü yanaktan kaşa doğru geçerek görmez hale getiriyor. Gururlu bir burnu, sakallı bir yüzü, kuzgun kanadı gibi siyah saçları var.□ e ağaç da bunu iddia ediyor. Teni likenle tozlanmış. Gözlerimiz kilitleniyor ve derin bir bilgi içimi titretiyor.

"Jaako?" Fısıldıyorum, gerçek karşısında dehşete düşüyorum. Kuzgunum ölüm tanrısının habercisi değil. Bir şekilde, o ölüm tanrısı. "Tuoni." Tanrının adını söylüyorum ve gözlerinin sımsıkı kapanışını izliyorum. İnliyor, yüzü acı içinde. Elimi fırçalıyorum.

tekrar alınca vurdu. "Bana bakın lordum."

□Koyu renkli gözünün yoğunluğu Tuonela'nın gökyüzü gibi derinliksizken, bulutlu gözü dolunay gibi ışıltı ışıltıdır.

"Seni özgür bırakacağım," diyorum kalbim hızla çarparak. "Ama bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek yolu seninle evlenmek."

Homurdanırken çenesi sıkıca kenetleniyor, kafesini zorluyor. O bunu istemiyor.

Beni istemiyor.

"İkimizin de başka seçeneği yok," diyorum utancım artarak. "Tuoneta'ı durdurmanın tek yolunun onun lanetini bozmak olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

□Çırpındıkça ağaç gıcırıyor.

"Burada olanların hepsini biliyormuş gibi davranmayacağım," diye devam ediyorum. "Ama Loviatar'a güvendiğimi bilecek kadar biliyorum ... ve o da sana güveniyor."□ onu sakinleştiriyor. "Seni serbest bırakmama izin ver, böylece sen de bizi serbest bırakabilirsin. Anlaştık mı?"

Bakışları yumuşuyor ve onaylamak için başını sallamaya çalıştığını hissediyorum.

Birkaç adım geri çekilip ağacın etrafında dönerek seçeneklerimi değerlendiriyorum.□ en Yüzünü . Jaako çok okunabilir biri - ifadeleri, ruh hali. Tuoni de aynı mı? Ağaç için adamı görmek çok zor. "Sizinle evleneceğim lordum. Kendimi size bağlayacağım, ruhum ruhuma. Ve bunu yaparken, seni özgür bırakacağım. . . ama önce kabul etmen gereken şartlarım var. Şartlarımı kabul ediyorsanız bir kez göz kırpın."

Yavaşça göz kırıyor.

Derin bir nefes alarak, ölüm tanrısıyla pazarlık yapmaya cüret ederek boyumun ölçüsünü alıyorum. "Önce diğerlerinin gitmesine izin vermelisin," diye ilan ediyorum, sesim hissettiğimden çok daha güçlü çıkıyor. "Riina, Satu ve Helmi'yi yaşayanlar diyarına geri göndermelisin. Ve bir daha asla başka bir kızı bu şekilde almayacağına yemin edeceksin." Yüzüne bir nger doğrultuyorum.

İlk şartımı kabul ederek bir kez göz kırptı.

"İkinci şartım ..." Karda adım adım ilerliyor, yeminini almak için kullanacağım kelimeleri düşünmeye çalışıyorum. "Kuzgun olarak sana ailem ve arkadaşlarım hakkında pek çok şey anlattım. Onlara asla el kaldırmayacağına yemin etmelisin. Onlara asla zarar vermeyeceksin ya da senin yerine hareket etmesi için bir başkasını göndermeyeceksin. Sen ölüm tanrısı olduğun için, onların ölümlerini kutsayacaksın. Siiri, annem, babam ve kardeşlerim. Onları Tuonetar'ın gazabından koruyacaksın. Yemin et, yoksa şansımı deneyip hemen şimdi özgürlüğe yüzmeye çalışırım."

□ okuyabildiğim bir ifade - kara kaşlarının eğimi, çenesinin oturuşu. Yüzü asık. Ölümlü bir kızıdan talep listesi almaya alışık olmadığını tahmin ediyorum. Gözlerini kısıyor, kırptırıyor.

"Üçüncü şartım ..." Burada duraklıyorum, soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir kızarıklık . Saçlarımın üzerindeki örtüyü düzeltiyorum. "Eğer sana eş olacaksam. . . senden nazik olmanı rica ediyorum. Ben-" Tanrılar, bırakın bir tanrıyı, herhangi bir erkeğin önünde yüksek sesle konuşmak bile çok doğal gelmiyor. Kendimi çelikleştirerek, kalbimde bir buz kütlesi gibi duran kelimeleri söylüyorum. "Beni incitmemenizi ya da vermek istemediğim bir şeyi almamanızı rica ediyorum lordum. Bir eşin görevlerini biliyorum ve onları yerine getireceğim. Tek istediğim, lütfen nazik olun."

Garip bir sessizliğe gömülüyorum, gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyorum. Ama cevap verebilmesinin tek yolu gözleri. Sinirlerimi yutarak başımı kaldırıyorum.□ e Tanrı o siyah gözleriyle beni inceliyor. Kuzgunuma çok benziyor. Bakışlarımı tutuyor ve göz kırptırıyor.

Rahatlayarak iç çektim ve ona küçük bir baş selamı verdim. "□ teşekkür ederim lordum. Sanırım sadece bir şartım daha var." Ona yaklaşırken ellerimi iki yana kıvrıyorum ve tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissediyorum. "Beni Tuonetar'dan korumak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair bana yemin etmelisin. Ve eğer beni koruyamazsan ..." Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken duraksıyorum. Çabucak siliyorum. "Eğer beni koruyamazsanız, lordum, yalvarırım beni öldüren siz olun."

Homurdanıyor, ağaca her zamankinden daha sert vururken yüzü bir öfke maskesine dönüşüyor. "Bana temiz bir ölüm verin lordum. Beni hemen öldür ve dinlenmeye bırak. Yemin et

bana." İki elimle yüzünü çerçeveleyorum, ölüm tanrısıyla nefesimi paylaşıyorum. Yüzünü, gözlerini görmeliyim. Bu son yemine sadık kalacağını bilmem gerek. "Ölümden korkmuyorum," diye fısıldıyorum. "Onun beni nasıl

ölürüm. Merhametli olacağınıza yemin edin lordum. Yemin edin, yoksa nehre gider ve sizi kaderinizle baş başa bırakırım."

Acı içinde bana bakarken iyi gözlerinden yaşlar süzülüyor. Yavaşça göz kırpmıyor.

Rahat bir nefes , omuzlarım çöküyor. Birden soğuğu yeniden hissediyorum.

Gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum ve bunların ağaçların düğümlü gözleri olduğundan şüpheliyim. Biri beni izliyor. Bir şey. Geri dönmekten korkuyorum. Acele etmeliyim.

□ Sorun şu ki, bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Loviatar onu nasıl kurtaracağımı bildiğinden emindi.

Titreyen ellerimle bana verdiği gümüş bıçağı çıkarıyorum. Keskin bir bıçağı ve cilalı bir ren geyiği olan çok güzel bir şey.

Boynuz saplı. Okuyamadığım rünler ince bıçağın üzerine kazınmış. Bıçağı elimde evirip çeviriyorum, kızıl ağacın kabuğuna bakıyorum. "Seni kesip çıkaracak olsaydım, Loviatar bana bir balta verirdi herhalde," diye geçiriyorum içimden.

Tuoni beni izliyor, yardım edemiyor.□ çözmem gereken bir bulmaca.

"Seni ağaçtan ayırmam mümkün değil," diye devam ediyorum. "Büyün seni özgür bırakabilir mi?"

Göz kırpmıyor.

"□ en Sihri kullanabilmen için seninle burada ve şimdi evlenmeliyim ve-" Nefesim kesildi, elimdeki bıçağa baktım. Loviatar'ın onu bana neden verdiğini biliyorum. Bilge kadınların bağlama ritüellerinde kan büyüleri kullandıklarını duymuştum. Ama kan ritüellerinin derin bir büyü, eski ve tehlikeli bir büyü olduğu söylenir - doğru yapıldığında güçlü, yanlış yapıldığında felaket.

"Bir zamanlar tüm evlilikler kanla mühürlenirdi," diyorum bıçağı kaldırarak. "Avuç avuca, iki aşık meşe ağacının dalları altında hayatlarını birbirlerine adarlardı." Karanlık açıklığa şöyle bir bakıyorum ve içimi bir hüznün kaplıyor. "Düğün günümü hep bundan biraz farklı hayal etmişimdir. Niyetim beni istemeye . Bütün türküler böyle değil midir? Bir şiir ya da aşk şarkısı okur, kendimi ay tanrıçasından daha güzel hissedirim." Kaşlarımı çatıyorum, Tuoni'ye bakıyorum, liken tozuna bulanmış yüzünü inceliyorum. "Ama şimdi mezar kadar sessiz olan damadımın önünde duruyorum ... çünkü o ölüm."

Tuoni gözlerinde kasvetli bir bakışla bekler.

"□ Mumlarla aydınlatılmış meşe ağacı yok. Sen beni ararken ormanda davullar çalmıyor, son avına çıkan damat. Burada bağlayıcı yemine tanıklık edecek bilge bir kadın yok. Ve ailem, benim-" Kelimeleri ısırarak geri alıyorum.

Siiri ve annemin burada olmamasının acısına karşı gözlerimi açtım. Bir gelin bu adımı atarken, evinin konforunu terk edip yeni bir hayata başlarken sevdiklerinin yanında olması gerekir. Bir gelinin yeni kocasına da aşık olması gerekir. Bu anla ilgili pek çok şey dilediğim gibi değil ama kaderimi kendi ellerime almalıyım. Gözlerimi ölüm tanrısına diktim. "Lordum, kocam olmayı kabul ediyor musunuz? Diğerlerini bir kenara bırakıp beni eş olarak kabul eder misiniz?"

Tuoni yavaşça göz kırpmıyor. Başka seçeneği yok. □ ikimiz için de bir çaresizlik evliliği. Beni sevmiyor. Başka birini , eminim seçerdi.

Yaklaşıp bıçağı kaldırıyorum. "Bunun için üzgünüm ama başka bir yol bilmiyorum." Yanağını kesip açıyorum, kırmızı kanın bıçaktan aşağı damlamasını izliyorum. Elimi kaldırarak irkildim ve bıçağı avucumda sürükleyerek kendi kanımı da akıttım. Bıçağı kemerime sokup kanayan elimi yanağına koyuyorum. Dokunuşumla gözlerini kapatıyor.

"Doğru kelimeleri bilecek kadar bilge bir kadın değilim," diye fısıldıyorum. "Ama kanımla kendimi sana karın olarak bağlıyorum. Başka kimse beni sahiplenemez. Kanınla beni korumalısın ... ve sanırım bilge kadınlar genellikle ocaklar hakkında bir şeyler söyler, ama hatırlayamıyorum. Ya senin ocağın yanar ya da ben kendi ocağımda sana yer açarım. Doğru kelimeler her neyse, onların söylendiğini kabul edelim." Tuoni'nin yıpranmış yüzüne bakıyorum ve bir şeylerin değişmesini bekliyorum. Kendimi farklı mı hissetmem gerekiyor?

"İşe yaradı mı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, umudum azalıyor. "Belki sen de yemin etmezsen işe yaramayabilir. Ben-ahh-" Acı içinde haykırıyorum.

Ölüm Tanrısı'nın yüzüne dokunduğum elime doğru ilerliyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. □ e kızılâğaç içten dışa yanıyor. Beklemek yok.

Ağaç Re'nin üzerinde değil. □ e Tanrı Re'nin üzerinde. Sızlanıyorum, teni erirken gözlerim yaşıyor. ağaç başlarken karanlık gözlerinde alevler dans ediyor.

Tanrım, işe yarıyor. Kurtuluyor.

Bir el bileğime sarılıp beni sabitleyince sendeleyerek geri çekiliyorum.

□amlar beni ısıtıyor ama yakmıyor. Ölüm Tanrısı'nın bileğinden, uzun esaretinin kanıtı olan kalın bir metal zincir sarkıyor. Bileğimi ona doğru çeviriyorum, elini tutarken hayretler içinde kalıyorum. Demir gibi güçlü, boyun eğmez.

Kocama sıkıca tutunarak onu ağaçtan indirdim. □ e Ölüm Tanrısı

öne doğru adım atıyor, başım ve üzerinde yükseliyor. Re pelerinin çıkarıp, yıkık kızılağacın gövdesinde yanmaya bırakıyor. Ağaç çatırdayıp dumandan öksürüyorum.

"Aina," diyor derin, hırıltılı bir sesle.

Yerimde .□ e raven benimle konuşamaz ama tanrı konuşabilir.

Gözlerimin önünde değişirken ateş yerini duman ve gölgeye bırakıyor, kızılağaç kafesinin tüm kalıntıları yakıp kül ediyor. Bir avcının yüzüne bakarak gözlerimi kırıştırıyorum. Pek yakışıklı değil ... yoksa mi?□ Yüz hatlarında yaşlanmayan bir kalite var. Aynı anda hem bilge hem yaşlı, hem erkeksi hem de güçlü görünüyor. Siyah saçları uzun, omuzlarına dökülüyor. Dağınık, yanan ağaçtan kar gibi düşen isle tozlanmış. Koyu renk pantolon ve çizmeler, kalın, siyah yün bir cüppe, dokuma deri bir kemer giymiş. Belinde, benim belimdeki bıçakla aynı şekilde kazınmış bir balta taşıyor. Omuzlarında uzun siyah bir pelerinin üzerinde duran kurt postu, önümde dururken onu daha da büyük gösteriyor.

Ölümlü görünüyor. Gözleri hariç.□ gözlerinde derinlik var -buz ve karanlık, ruh ve gölge.□ bunlar ölümlü gözleri değil. Ama bunların hepsi bir numara ~~du~~ Tuonetar kurbanlarını için görünüşünü değiştirmeyi sever. Sanırım Tuoni'nin çirkinlikte onunla eşleşmesini ya da belki de kendini kanla boyamasını ve Kalma gibi boynuzlar takmasını beklerdim.

Yanaklarının açısında ve burnunun kemerinde sadece kuzgunu görüyorum. Arkadaşımı görüyorum. "Tuoni. ." Kanayan elimi kaldırarak yanağında çoktan iyileşmiş olan kesiğin izini sürüyorum.□ e evliliğimizin tek kanıtı soluk beyaz bir yara izi.

Elimi iki arasına alarak ters çeviriyor ve ortaya çıkarıyor. "Aina'm," diyor, yaranın üzerinde bir nger okşayarak.

Buzdan daha soğuk bir ürperti tenime sızıyor ve beni titretiyor. Aşağı baktığımda kesik iyileşmişti. Ben de ölüm tanrısıyla evliliğimin kanıtı olarak sadece ince, beyaz bir yara izi taşıyorum.

"Artık biriz," diye mırıldanıyor, sesi ruhumun dokusundan geçerek işliyor. Elimini dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Senin olmanı istedim." Bakışlarımla buluşuyor, o uyumsuz gözlerin yoğunluğu beni esir alıyor. "Şu andan itibaren, sadece sen varsın."

Üçüncü Bölüm

Gel benimle güzel bakire, Gelinim
ve can yoldaşım ol, Sevinçlerimi ve
kederlerimi paylaş benimle, Ahirette
onurlu eşim ol.

-Rune 18. e Kalevala

Siiri

Bir gürültü beni uykumdan uyandırdı. Tek gözümü açtığımda kendimi Väinämöinen'in kulübesinin zemininde baygın buluyorum. bu ağır ayı postunun altında çıplak olduğumu neredeyse unutuyordum. Omuzlarımdan kayıyor ama tam zamanında yakalıyorum.

Väinämöinen karşımdaki reyonun yanına çömelmiş, çıra ve taze odun istifliyor.

"Ne zamandır uyuyordum?" Ağzıma biraz nem getirmek için dilimi emmeye çalışarak söylüyorum. Kabuk gibi kuru hissediyorum.

"İki gün." Ellerin üzerine düşer, yüzünü re'ye doğru indirir. Yanaklarını dışarı çıkarır ve üfler, re'ye yeni bir hayat verirken bıyıkları titrer.

Yani, benim için demir kurallarını çoktan esnetti. Sabaha kadar gitmemi istediğini söyledi.□ iki gün önceydi. Gülümsüyorum. Belki bir şans vardır.

Sıcak, kuru giysilerimi postun altından çekip giriyorum. "İki gün kaybettim," diyorum . "Başlamamız gerek."

"İyi fikir. Senin için bir şeyler hazırladım.□ Burada seni güneye götürecek kadar yiyecek var." Omzunun üzerinden deri bir çantanın kapının yanında beklediği yeri işaret ediyor. "□ e hava açık kalmalı. Muhtemelen Revontulet'in ışığı size yol gösterecektir."

"Gitmiyorum." Düzensiz kesilmiş saçlarımı geriye doğru topluyorum. "Eğitimime başlamamız gerekiyor."

Väinämöinen duraksıyor, gözlerini bana : "Sana daha önce söylediğimi sanıyordum, hayır."

Dengemi ve gücümü test ederek ayağa kalkarken inliyorum. "Bak ihtiyar, senden Tuonela'ya gitmeni istemiyorum. Senden oraya nasıl gideceğimi göstermeni istiyorum.□ alacağım risk tamamen bana ait olacak."

"Neyi riske attığın hakkında hiçbir fikrin yok." Yerden kalkarak re'den uzaklaştı ve kulübenin çam ağacından duvarına yaslandı. "Kalma'yla tanıştığını mı söylüyorsun?"

"Onunla çıplak ellerimle dövüştüm. Bana bunu verdi," diye ekliyorum, alnımdaki yara izini göstererek.

"Kalma olduğunu nereden biliyorsun?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Onu sana tarif edeyim mi?" Hiçbir şey söylemiyor, bekliyor.

"Kalma uzun boylu," diye başladım. "Senin kadar uzun. Yırtık pırtık siyah cübbeler giyer ve yüzünü kanla boyar. Gözleri iki karanlık küre, dipsiz bir kuyuya bakar gibi. Ve elleri ..." Kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyorum. "□ seninkiler gibi . dövmeleleriyle birlikte."

Homurdanıyor, ellerini ceplerine sokuyor.

"Bir de kokusu var," diye devam ediyorum. "Bulabildiğiniz her ölü hayvanı ve her gübre toplayın, yine de onun berbat kokusuyla boy ölçüşemez."

Omuz silkiyor. "İyi. Kalma'yla tanıştın. Peki bunu sana hangi tanrıça verdi?" diyor ve diğer şakağımdaki çürüğü işaret ediyor.

Bunun üzerine hayalet gibi çöktüm. "□ bir tanrıçanın işi değildi. Lumi'nin güneydeki bir çift tuzakçısından geldi.□ benden vermek bir şey istedi.□ artık ölümler. Ve Lumi yoluma çıkarsa onlara katılacak."

"O zaman sen de ondan korkmuyorsun sanırım," diyor, dudakları hafif bir eğlenceyle büzülmüş.

"Olmalı mıyım?"

Bıyıkları seğiriyor ve sorumu duymazdan geliyor. "Şimdi, bu ayı hakkında ..."

"Sana söyledim, o benim arkadaşım. Benim için bir tehdit değil." "Ama o benim için bir tehdit mi?"

"Bir ayı senin için neden tehdit olsun ki?"

Cebinden bir pipo çıkararak hıçkırıyor. "Büyü hakkında gerçekten hiçbir şey , değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ayı için endişelenmiyorum," der ve piposunu bir parça tüten yaprakla doldurur. Ocağa dönerek pipoyu yeniden yakıyor: "Ben ayının içinde kimin olduğu konusunda endişeliyim." Vanilya, kakule ve ahududu notalarıyla tatlı beyaz bir duman yoluma .

"Ne demek istiyorsun?" Tekrar soruyorum.

"Tecrübelerime göre ayılar çilek ve etli sh ile daha çok ilgileniyor.

□ Kış yaklaştığında, uzun geceler boyunca uyuyabilecekleri bir in ararlar. Ama senin ayın cadıları avlıyor ve buzları kırıyor. Daha da önemlisi, o nasıl ve ben, kaybolmayı seçen bir şaman. Bunun neden endişe verici olabileceğini anlıyor musunuz?"

Şüphelerim vardı ama durup düşünecek zamanım olmadı. Her şey çok çabuk oldu. "Kal'ın içinde birinin olabileceğini mi düşünüyorsun? Kimin?"

"Ayıyı sorgulamadan nasıl bilebilirim ki?" Puposundan uzun bir nefes daha çekiyor. "Ayı o gölde suda öldüyse, içindeki her kimse ya onunla birlikte yok olmuş ya da konukçusunu kaybetmiştir."

Bacaklarımı çaprazlayarak postların üzerine düşüyorum. "□ eir host?"

"Bazı vâki'ler bir konukçuya ihtiyaç duyarlar, yani fiziksel form alamazlar," diye açıklıyor. "Ama başka birinin bedenine -insan, hayvan, ağaç- sahip olabilirler."

Sözleri son zamanlarda beni rahatsız eden bir anıyı, Aina'nın elimi tutup ona geri dönmem için yalvardığı anıyı canlandırıyor. "Bir keresinde bir veden vâki tarafından hastalanmıştım," diyorum.

Bir kez daha çam ağacına yaslanıp gevşiyor, dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Bir su ruhu mu? İğrenç küçük periler. Onu nasıl kovdun?"

"Annem re kullanırdı. Sadece re'nin suyu iyileştirebileceğini söylerdi. Beni saunaya götürdü ve vâki içimde savaşıırken beni yarım gün boyunca orada bıraktı."

Beni düşünüyor, gözleri kısılıyor. "Bir şamanın büyüsünün yardımı olmadan bir su vâki'sinden sağ çıkmak için güçlü bir bünye gerekir... ve bir re vâki'ye ev sahipliği yapmak için daha da güçlü bir ruh. İkisinin de aynı anda sende olduğunu mu söylüyorsun?"

Bakışlarını tutuyorum. "Bana bir şans ver, Väinämöinen. Bu görev için fazlasıyla güçlü olduğumu göreceksin. Sana yük olmayacağıma söz veriyorum. Kendi yiyeceğimi avlayacağım, kendi suyum eriteceğim. Odun toplayıp kırarım, hatta istersen banyon için su bile ısıtırım. Seninle yatmak dışında her şeyi yaparım ve-"

Protesto etmek için bir elini kaldırır. "Benimle yatmak mı? Sen bir çocuktan biraz daha fazlasısın." "□ at başkalarını denemekten alıkoymadı." Bütün kenarını sıyırıp

yaramı göstermek için sargılı boğazımı açtım. "Ve ben çocuk değilim. Senden daha genç olabilirim ama herkes öyle değil mi?"

Kendine rağmen homurdanıyor. "Bana tekrar 'yaşlı' deyin ve ne olacağını görün."

Tehdidini görmezden geliyorum. "Bana birini Tuonela'dan nasıl canlı çıkaracağımı öğret."

Sadece başını sallıyor, aynı korku gölgesi masmavi gözlerinde beliriyor.

gözler. "Sorduğunuz şey imkânsız."

Gülümsüyorum. "Kalma'yla savaşmak da imkânsızdı. Lumi ve kurtlarından kaçmak imkânsızdı. Bulunmak istemeyen bir şamanı bulmak imkânsızdı. Ama yine de . İmkansızı başarabileceğimden hiç şüphem yok. Sen neden şüphe duyuyorsun?"

Tekrar iç çekerek uzun bacaklarını uzattı. "Bir zamanlar seninle aynı inancı paylaşıyordum. Yapamayacağım hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm."

"Ne oldu?"

Bakışlarımı ames boyunca tutuyor, yüzümü ararken gözleri bir boşluğa bürünüyor. "Ben de imkânsızdan kurtuldum," diye cevap veriyor, sesi perili ama içten. "Birçok kez hayatta kalmak ölümden daha kötü bir kaderdir. Bu hayatı senin için istemiyorum. Lütfen benden sana yardım etmemi isteme."

"Başka seçeneğim yok." Omuz silkiyorum. "Bana yardım et, Väinämöinen."

Homurdanıyor. "Tanrım, çok acımasısın. Bir attan daha kötüsün. Uğruna bu kadar riske girdiğin kişi kim?"

Ne söyleyebileceğimi, onu nasıl ikna edebileceğimi düşünmek için uzun zamanım oldu. Büyük maceralarının tüm hikâyelerinde ve şarkılarında Väinämöinen'i motive eden tek bir şey vardı. Ames'in yüzüne düşürdüğü gölgeleri izliyorum. "Bir zamanlar büyük bir aşkın vardı. Kaybettiğin bir aşk."

Kıpırdamadan duruyor.

"Tüm şarkılarını duydum. Rakibin Joukahainen'in güzel kız kardeşiyle evlenmek istiyordun. Onu , ama kardeşi seni bir güç yarışmasında onu kazanmaya zorladı. O kaybetti ama kız ona ihanet etmektense ölmeyi tercih etti. Hikâyeniz hüznle bitiyor."□ e gözlerinin etrafındaki yaşlılık çizgileri kırışıyor. "Sevgili Aino'nun yanında olamadın-"

"Ben kendi şarkılarımı biliyorum," diye mırıldanarak bir duman bulutu üflüyor.

"Ben hâlâ benimkini yazıyorum." Ocağın etrafında sürünerek onun dövmeli iki tutarak. "Aina'm beni kurtarmak için ölmeyi seçti.□ işte paylaştığımız sevginin derinliği. İki kere düşünmedi. Beni kurtarmak için Kalma'nın onu almasına izin verdi. Onun kim olduğunu mu soruyorsun? Sana hikâyelerimizi anlatayım ve ne pahasına olursa olsun onu kurtarmakta haklı olup olmadığımı kendin karar ver."

Mavi gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Adı Aina mı?"

Başımı sallayıp elini sıkıyorum. "Sana hikayemizi anlatayım. Sana en sevgili arkadaşımından bahsedeyim."

Aina

Ormanın karanlığında duruyorum, yerde kar var, bir ağaç gözlerimin önünde kül oluyor ve ben yalnız değilim. Kocamın kucagında duruyorum. □ e kelime bana çok garip geliyor, söylenmemiş olsa bile. Kocam. Benim. Sakallı yüzünün hatlarına bakıyorum; dudaklarının eğimi, siyah saçlarının dağınıklığı, bana bakarken gözünün üstündeki yara izinin kırışması. Onu tutuşumu değiştiriyorum, avuçlarımı kollarının üzerinde gezdirirken ellerim titriyor.

"Töreni bitirmeliyiz," diyor o derin sesiyle. Zengin ve melodik ama bir o kadar da demirden. Bana sormuyor. Elleri kalçalarımnda, beni kendine yakın tutuyor.

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum. "Evet, bana ne yapacağımı söyle."

Uyumsuz gözleri beni izliyor, kuzgunum gibi. Bunca zaman Jaako muydu? Uzun mahkumiyet saatlerimde hep . Karanlıkta ona sırlarımı fısıldadım, kalbimin tüm arzularını. O benim hakkımda her şeyi biliyor. Ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, en azından gerçek hiçbir şey. Büyüsünün sınırlarını bilmiyorum. Bir kuzguna dönüşebilir, re ve ölüleri kontrol edebilir, görünüşünü istediği gibi değiştirebilir. Başka ne yapabilir? Büyüsü Cadı Kraliçe'ninkine kıyasla nasıl? Beni ondan gerçekten koruyabilir mi?

"Aina," diyor tekrar, eli çenemin altına ediyor. "Töreni bitirmeliyiz."

"Nasıl ..." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ondan uzaklaşıyorum. "Aman Tanrım, ama ben hiç-"

"Seni incitmeyeceğim," diye yatıştırıyor, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak. "İyilik yemini ettim, hatırladın mı? Bu sadece bir öpücük."

Ama bu benim için sadece bir öpücük değil. Daha önce hiç bir erkeği öpmemiştim. Köydeki birkaç erkek sordu. Hatta ikisi sormadan denedi. Birini Siiri halletti.

□ e delikanlı bir hafta oturamadı. Kardeşleri diğerine baktı. Şimdi yeni kocam beni öpmek istiyor. Beni kendisine bağlamak istiyor.

Kanla, ruhla.□ Evliliğimiz mühürlenene kadar lanet bozulmayacak. Yüzü biraz daha yaklaşıyor, nasırlı bir eli yanağımı kavlıyor. Kıpırdamadan duruyorum, Tuoni'nin beni öpmek üzere olduğunu biliyorum.

Tuoni.

Adını hatırlayınca, karanlıkta yakışıklı bir yabancıyla ayakta durma hayali, yere çakılan bir ağacın şiddetiyle kırılıyor. Tuoni, ölüm tanrısı, beni kollarında tutuyor. Ölüm artık benim için birçok yüz taşıyor - yok edici Kalma, aldatıcı Tuonetar. Yüzü beni eziyor - demir bakışlarındaki yoğunluk, çenesinin kararlı duruşu. Gözlerinde gerçeği görüyorum: Beni istiyor. Beni arzuluyor. Bana sahip olmak istiyor.

"Bekle." Geri adım atıyorum, elbisemin eteğine takılıyorum. saçlarımdan kayarak omuzlarıma düşüyor.

Karanlık ahşabın etrafına bakıyor, benim göremediğim şeyleri görüyor. "Aina, çok az zamanımız var." Bana bir el uzatıyor, uzun mahkûmiyetinin zincirleri hâlâ bileğinden sarkıyor. "Gel aşkım.□ e darbe başladı ama lanetim henüz tam olarak kırılmadı-"

"Bekle," diyorum tekrar, göğsümü tutarak. Kalbim bir arının kanatlarından daha hızlı atıyormuş gibi hissediyorum. "Bunca zaman -bütün bu ölümler- ve şimdi buradasın. Sen ... sensin."

Elini tekrar yanına indiriyor, kara kaşları çatılmış. "Ben benim, evet." Başını kuzgun gibi hafifçe yana eğiyor. "Neden tereddüt ettiğinizi anlayamıyorum. Bir dakika önce o kadar emindin ki-"

"Bir dakika önce bir ağaçtın!" İki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ondan önce bir kuzgundun. Tanrım, bu delilik.□ gerçek olamaz. Hayır, hayır, hayır-"

"Aina . . ." Sanki ürkmüş bir dişi geyikmişim gibi yaklaşıyor. Çok uzun boylu, kurt postunun kalınlığı altında bile omuzları geniş. Aurası beni kendine çekiyor, yaklaştırıyor. Ona daha yakın olmak için bir tür ihtiyaç, bir acı hissederken kanım mırıldanıyor. Uzaklaşmak uğultuyu daha da artırıyor.

"Nedir bu?" Bir elim kalbimin üzerinde, fısıldıyorum. "□ mırıldanıyor.□ hissediyor."

"Emin olamıyorum," diye yanıtlıyor. "Sanırım bu bizim kan bağımız olmalı." Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Sen de mi hissediyorsun?"

Başını sallıyor, büyük bir elini göğsüne bastırıyor. "Seni burada hissediyorum, aşkım. Hissediyorum

Korkun, tereddütün. Kaburgalarımın altında bir sepet yılan balığı gibi kıvrılıyor. Bu ... garip," diye ekliyor gülümseyerek.

"Ve senin eminliğini hissediyorum," diyorum, bunun farkına varmak beni dehşete düşürüyor. Onun göğsümde bir taş gibi oturuyor ve şüphelerim için daha az yer bırakıyor. Hiçbir şeyden korkmuyor. Neden ki? Ben de daha fazlasını hissediyorum -merakını, hevesini, zorlukla kontrol altına alınmış öfkesini. Beni öpmeyi, Tuoneta'ı tahtından indirip çürümüş bir çukura atmayı istediği kadar çok istiyor.

"Benden korkuyorsun," diye mırıldanıyor.

Tuhaf yeni bağımızın iplerini çekiştirdiğini hissedebiliyorum. Ağır çözgüler bizi birbirimize bağlıyor. Bir dokumacı gibi uzanıyor, her bir ipliği koparıyor, test , goblenimizin içinde nasıl yer aldığını öğreniyor.

"Tuoneta'nın yaptığı gibi seni kandıracağımdan korkuyorsun," diyor, beni kolayca çözerek. "Daha fazla zalimlikten, daha fazla şiddetten korkuyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Bu karanlık yerde nasıl yapamam?" "Tuonela barışçıl bir diyor."

"Uzun zamandır yoktunuz lordum," diyorum ona. " e Tuonela'nın tarifsiz bir zulüm ülkesi olduğunu biliyorum; anlamsız ölümlerin, paniğin ve ümitsizliğin hüküm sürdüğü bir ülke. Kızlarınız bile bundan hasta."

"Tuoneta bu diyarın laneti," diye homurdanıyor. "Zehrini her şeye bulaştırıyor. e Tuonela'nın hastalıklı olduğunu biliyorsun, Aina. Bu onun kaosunu yansıtıyor." Elini tekrar uzatıyor. "Birlikte, sen ve ben bunu düzelterek."

Onu göğsümün içinde hissediyorum, kan bağı aracılığıyla beni çekiyor. "Bunun olacağını biliyor muydun? Evliliğin bizi bu şekilde bağlayacağını biliyor muydun?"

Bir an sessiz kalır. "Umuyordum," diye itiraf ediyor.

Yüzüne bakıyorum, anlamaya kararlıyım. "Açıkla."

"Tanrılar arasındaki diğerleri evlilik ritüelini eski yöntemlerle tamamladılar," diye yanıtıyor. "Tapio ve Mielikki, Ahti ve Vellamo - her şekilde birleştiler. ey kanlarından çocukları var. Bu yüzden ne beklemem gerektiğini biliyordum. Ama sen ölümlü olduğun için, daha sessiz hissetmeni bekliyordum. Canlılığınızdan oldukça memnunum," diye ekliyor tekrar göğsünü ovuşturarak. " e hayatının kırılğanlığı, kar yatağında çok erken açan bir çiçek gibi. Ölümden çok korkuyorsun. Bu beni büyülüyor."

"Size söyledim lordum, ölümden korkmuyorum," diye karşı çıktım. "Ben ölmekten korkuyorum."

Cadı Kraliçe'nin bana nasıl eziyet edeceğinden korkuyorum." Etrafıma bakarken yaşıyor. "□ hepsi bir başka numara gibi geliyor. Ve ben hala anlamıyorum -Bunu neden yaptın? Ölümlü bir geline ne amaçla ihtiyaç duymuş olabilirsin?"

"Bir insan neden evlenir? Hayatın şartı, yanınızdan geçecek birini bulmak değil ? Bir eş ve yardımcı? Tüm yüklerinizi ve zaferlerinizi sizinle paylaşacak biri?" Duraklıyor, ifadesi örtülü. "Ama tüm ölümlüler bana zaten ölü olarak gelir. Anlamıyor musun? Ben bir ölümlünün yaşamasını izlemenin keyfini ve mucizesini arıyorum. Bunu kendim görmek istiyorum. Senin ölümlülüğünü ellerimde tutmak ve ona hayret etmek istiyorum, çünkü sen çok güzel yaratılmışsın. Bu alemde ne kadar nadir olduğunuzu görmüyor musunuz? Ne kadar değerli-"

"Eğer ölümlülerin nasıl yaşadığını görmek istiyorsan, o zaman yaşayanların diyarına git," diye haykırıyorum. "Bizi karanlıkta çürümemiz için buraya sürüklemeyin. Siz tam anlamıyla bir sel sh'siniz lordum. Eğer iddia ettiğiniz gibi ölümlülere gerçekten değer veriyor olsaydınız, bunu bana ya da herhangi birimize asla yapmazdınız. Bizi gün ışığında arardınız-"

"terk edemem." Yumuşak bir sesle konuşuyor, sözleri hüznle dolup taşıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, göğsüm kabarıyor. "Hayır-I-Kalma, o bizim için geldi. Ve Loviatar dedi ki -"

"Kızlarım Tuonela'dan ayrılabilir.□ ey istedikleri gibi gelip gidebilirler. Ama ben bağıyım. Ben Tuonela'yım ve burası benim. Ayrılamam." Yaklaşıp beni omuzlarımdan tuttu. "Ve bunu hiç istemedim, ölümsüz hayatım üzerine yemin ederim. Hiçbirinizi incitmek istemedim. Ama Tuonetar her zaman tek başına hükmetmek istedi. Bir açıklık gördü ve onu kullandı. Onun ikiyüzlülüğünü on katıyla ödemek niyetindeyim. Ondan her şeyi alacağım ve siz de bana yardım edeceksiniz."

"Seni serbest bırakmanın ötesinde benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Sen benim karımsın, bana kan bağıyla bağlısın," diyor. "Bu evliliği mühürle ve Tuonela senin olsun. Birlikte onu Tuonetar'ın kötü büyüsünden arındıracağız. Onu yeniden güzel, huzurlu ve saf kılacağız."

"Seçme şansım var mı?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Aina, bu yolun her adımını sen seçtin."

Ellerim bileklerine dolanıyor, parmaklarım zincirlerinin soğuk meteline sürtünüyor. "Ne gibi seçimler yaptım lordum?"

"Siiri'ni kurtarmayı sen seçtin," diye yanıtlıyor. "Siiri'ni açmak için bir seçeneğin vardı."

Bana kuzgun gibi bakıyorsun. Bana nezaket göstermek, sahip olduğun az şeyi benimle paylaşmak gibi bir seçeneğin vardı. Şimdi sana diğerlerinin bu kadar nazik olmadığını söyleyeceğim. Bakirelerin çoğu pencerelerini hiç açmadı, dışarı bakmaya bile korktular.□ açanlar da benimle yiyeceklerini paylaşmadılar. Hatta bazıları beni bir sonraki yemekleri yapmak için savaştı."

Lilja'yı düşünerek hüzünlü bir gülümseme takındım. Kaçmak için çok yavaş davransaydı onu bir tencerede pişireceğine hiç şüphe yoktu.

"Ama siz her şeyinizi verdiniz," diye devam ediyor, sesinde gururla. "Yemeğini, re'ni, hikâyelerini ve kahkahalarını paylaştın. Korktuğunda bile, umutsuz hissettiğinde bile, benim için zaman bir gülümseme vardı, kuzgunun için."

□ imkansız. O bu kadar yakinken düşünemiyorum. Nefes alamıyorum.

Yüzünü benimkine doğru eğerken başparmakları yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Verecek çok az şeyin vardı ama yine de daha fazlasını paylaştın. Yatağını ve sıcaklığını paylaştın. Dokunuşunun rahatlığını paylaştın. Kuzgun gibi kapana kısılmış olsam bile, benim sana ihtiyacım olduğu gibi sen de bana ihtiyaç duydun. Sana hala ihtiyacım var. İçim acıyor, aşkım."

Sözleri yanaklarımı ısıtıyor, hatta odamın karanlığında onun tüylü sırtını okşayıp rahatlamasını istediğimi hatırlayınca daha da ısınıyor. Kan bağımızın ipleri boyunca uğuldayan bu duygu dalgasıyla ona yalan . Ama yine de deniyorum. "□ bu adil değil, lordum. Gerçekte kim olduğunuzu bilmiyordum-

"Ama kuzgunun görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyordun. Biliyordun, Aina. Kim ve ne olduğumdan şüphe duymayacak kadar zekisin.□ Ben ağaçta gördüğün an kararlı oldun. Bunu gözlerinde gördüm. Yürüyüp gidebilirdin ama kızılbaşın önünde benimle eşit, kralının önünde bir kraliçe gibi durdun. Şimdi ikimizin de bildiği, hassas, çarpan kalbinin merkezinde saklanan şeyi inkar edecek misin?"

Kalbim durmaya cesaret ediyor. "Ne biliyoruz?"

Başparmağını ayırık dudaklarımdan üzerinde gezdirirken ağzında bir gülümseme beliriyor. "Beni öpmek istediğini biliyoruz. Gücün tadına baktın ve şimdi daha fazlasını istiyorsun. Bunun için çaresizsin-"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Benim gücüm yok lordum. Hiçbir şeyim yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Neredeyse eğlenmiş görünüyor. Bu beni hala kızdırıyor.

daha ileri.

"Sana her şeyi verdiğimi söylüyorsun ve bu doğru," diye yanıtlıyorum. "Kuzguna her hikayeyi, her umudu ve korkuyu, her rüyayı verdim. Kendime hiçbir şey saklamadım.□ Saklanacak hiçbir yer kalmadı. Beni yok etmek için ihtiyacın olan her şeye sahipsin ve ben seni durduracak güçte değilim."

"Yanılıyorsun." Beni bileğimden tutup avucumu yukarı çevirdi. "Gücünü bilmek ister misin, karıcığım?" Yavaşça, avucumdaki soluk beyaz yara izinin üzerinde bir parmak izi bırakıyor. "Ölüm tanrısı içinde."

Titriyorum, çekilemeyecek kadar büyülenmişim.

Alnını benimkine değecek kadar indiriyor. "Ölümlüler yağmur ve iyi bir hasat için dua eder.□ ey Ukko ve Tapio'ya tapar.□ e diğerleri festivaller ve onurlandırılır. Bu arada, benden korkuluyor. Sadece korkuluyorum. Adım karanlıkta fısıldanır. Benim dünyam kabuslarınızın mekanıdır. Ölümlü ya da ölümsüz, kimse benden kaçamaz. Evet, tüm güç ve kontrol bende... ve ben seninim."

Bileğimi sıkıca tutarak elimi kaldırıyor ve tuniğinin kalın yününe, kalbinin hemen üzerine bastırıyor. "Beni yok etmek için ne silaha ne de gizli büyüye ihtiyacın var, karıcığım. Sadece dokunuşumdan geri çekilmeye devam et. Aşkını inkar et. Bağımsızlığınla beni parçala. Beni mahvedeceksin."

Sözleri beni nefessiz bırakıyor.□ ve bu sözlerin kesinliği aramızdaki bağla pekişiyor. Demirle sarılmış taş gibi, boyun eğmez, kararlı. "Sen kendi seçtiğin bir eşi hak ediyorsun-"

"Ben seçtim," diye karşı çıkıyor. "Çimenlerin üzerindeki çiy gibi kırılgan umuda tutunan ölümlüyü seçiyorum. Herkesin içindeki iyiliği kararlılıkla gören ölümlüyü seçiyorum. Kuzgun olarak bunu bende gördün. Ölülerde, tutsak arkadaşlarında, hatta bu ismi hak etmeyen zavallı kızlarımda bile gördün. Sen benim bitmeyen gece dünyanın karanlığında bir ışıksın."

Sözleri göğsümde çiçek açarken titriyorum ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

Biraz daha yaklaşıyor, eli göğsünde benimkinin üzerinde koruyucu bir şekilde yayılıyor. "Bunca yıllık ölümsüzlüğümde, sen bana bakana kadar güneşin sıcaklığını yüzümde hiç hissetmemiştimGücsüz olduğunu söylüyorsun ama tahılı besleyen güneştir. Tanrıçam, kraliçem, merhametinize sığınıyorum."

Nefesim kesiliyor, uzaklaşmakla yaklaşmak arasında kalıyorum. Tuoni önünde duruyor

Bana her şeyini teklif etti; evini, kalbini, tacının bir parçasını. tehlikeli. O tehlikeli. Tanrılar, ama aramızdaki bu çekim çok güçlü. İliklerime kadar hissediyorum. Terk edilmişlik duygusuyla, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. İki elimle tuniğini kavrayıp çenemi eğiyorum. Haklı, nasıl bir his olduğunu, tadının nasıl olduğunu bilmeliyim... sadece bir kez.

Sinirden titreyerek, kan revan içinde, ölüm tanrısını öpüyorum.

Kısa bir an için onu avladığımı anlıyorum. Kıpırdamadan duruyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Daha önce hiç bir kadını öpmüş müydü? Merakını, heyecanını ve arzusunu hissediyorum. Birden kollarını bana doladı. Dudakları sıcak ve sakalları . en o da beni öpüyor, ağzı açık. Tuhaf hissettiriyor, doğruluğu içimin derinliklerinde, kemiklerimin etrafında kaynaşırken bile.

Güçlü kolları belimi sararak beni neredeyse yerden kaldırırken ellerim göğsünden yukarıya doğru fırlayarak omuzlarını kavıyor. Ağzımı ona açıp öpüşmemizi derinleştiriyorum. Bana sunduğu tutku ve ihtiyacın her damlasını içime çekiyorum. İkimiz de aç ve çaresiziz, daha fazlası için istekliyiz. Ama bir dalın kırılmasıyla öpüşmemizi kesiyorum.

Tuoni bana sıkıca sarılıyor. "Rahat ol," diye yatıştırıyor. " e laneti bozuldu. sana zarar vermeyecek."

Gecenin içinden bakarken sırtımı göğsüne yaslıyorum. Etrafta ağaçlar beliriyor. Koruyucu kolunu göğsüme sarıyor, eli omzumda. Boştaki elim içgüdüsel olarak kalçamdaki küçük bıçağa gidiyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak." Bıçağın kabzasına dolanmış parmakları üzerinde geziniyor. " sadece merak ediyorum."

"Orada ne var?" Fısıldıyorum. "

"Gel," diye sesleniyor derin sesiyle. "Gel, karımla tanış."

Etrafımızda gölgeler hareket ediyor. Sessiz adımlarla, uyanan ölülerden oluşan bir kalabalık tökezleyerek ilerliyor. Düzinelerce. Daha hiç görmediğim kadar çoklar. Birçoğu kılıç ve kalkan taşıyan silahlı askerler, yaylar ve oklar, büyük, tehditkâr baltalar. Kadınlar da yaşlı, kambur ve yırtık pırtık, bir deri bir kemik kalmış, ateşten hasta kadınlar, kucaklarında ölü bebekler taşıyan genç kadınlar.

ölüm tanrısı beni yakınında tutuyor, ölülerin bize doğru adım atmasına izin verirken beni tutuşu gevşiyor. "Hoş geldiniz dostlar," diye sesleniyor. "Yeni kraliçenizle tanışın."

"Kraliçe mi?" Fısıldıyorum.

"Öpücüğümüz kaderini mühürledi," diye cevap veriyor, dudaklarını başımın arkasına değdirerek. "Gücüm artık senin içinde.□ e ölümler senin emrinde."

Kıpırdamadan duruyorum, korkunun içime işlemesine engel olamıyorum. "Bu mümkün değil." "Onlara bir emir ver," diyor, sesi kulağımda kısık. "Gücünü kanıtla."

Kalbim boğazımda, ölümlerin yaklaşmasını izliyorum. Karanlığın içinden daha fazlası geliyor. Tuoni'nin omzuna yaslanarak titreyen bir sesle sesleniyorum. "Lütfen daha fazla yaklaşma."

Hep birlikte, emrimle duruyorlar.

Tuoni gülüyor, coşkusu bağın içinden bana doğru geliyor. dudaklarını şakağıma değdiriyor. "Gel karıcığım.□ yeni bir başlangıç. Tuonela'nın her şeyi sana göstermeme izin ver."

Tiz bir ısıklık çalarak kolunu benden uzaklaştırırken bir adım atıyorum. Sol tarafımdaki ağaçların arasından doğaüstü bir uluma yankılanıyor. Tuoni elimi tutuyor ve beni karda ileriye doğru götürüyor.□ e toynak sesleri baidöndürüyor. Güçlü bir atın ağaçların arasından fırlayarak gelişini huşu içinde izliyorum. Gözleri kömür gibi kırmızı parlıyor. Canavarın karnının derinliklerinde bir demir fırınının amesleri var. Başını savurarak pantolonunu çıkarırken metal yanları gıcırdıyor.

Beni ileriye götürürken Tuoni'ye tutunuyorum. Atla anlamadığım bir dilde konuşuyor.□ At homurdanıyor, nefesi buhar bulutu gibi kabarıyor. Kömür kırmızısı gözlerini bana çeviriyor. "Ne oldu?" Tuoni'nin elini korkmuş bir çocuk gibi iki elimle tutarak fısıldıyorum.

"Hiiden hevonen," diye yanıtlıyor atın başını bir kez daha okşayarak. "Goblinlerden bir hediye ve benim eski dostum. Dağdan doğdu, onun sönmeyen ateşinde dövüldü."

"Korkunç biri," diye itiraf ediyorum. Tuoni beni yaklaştırıyor, elleri kalçalarıma iniyor ve niyetini hemen anlıyorum. "Oh, lordum, ona binmemi istiyor olamazsınız."

Gülüyor. "Giriş yapmak için daha iyi bir yol var mı?"

"Nereye giriş? Lordum, nereye gidiyoruz?"

"Bir kraliçenin tahta ihtiyacı vardır, değil mi? Şimdi bir cadı seninkini mahvediyor. Ama korkma aşkım. Onun kökünü kazıyacaksın."

"Ben mi? Tuoni, yapamam-ah-"

□Ölüm Tanrısı beni kalçalarımdan tutup kaldırdı ve sırtıma yerleştirdi.

Büyük demir at.□ Canavar başını sallıyor ve ben onun kaba siyah yelesine nallarımı doluyorum.

Tuoni arkamdaki atın üzerine tırmanıyor, kolları kalın deri dizginlere uzanmak için beni sarıyor.□ e iradesinin gücü bağda yankılanıyor. "Tuonetar'ın kaos saltanatı sona erdi. Tuonela'nın yeni bir kraliçesi var."

Siiri

Gün geceye dönüyor ve Väinämöinen'le ben kulübeden ayrılmıyoruz. Re'nin etrafında oturuyoruz ve çağların en büyük şamanına Aina hikayelerimi anlatıyorum - ormanda yiyecek arama maceraları, re'nin yanında güldüğümüz sessiz geceler, dolunayın altında dans edip tanrıçaya bizi yıldızlara dönüştürmesi için yalvarmak. Karnım açlıktan guruldayana kadar konuşuyorum.

Kendime onun yiyecek depolarından yardım ederek akşam hazırlamaya başlıyorum. Çorba için havuç, soğan ve bir parça kurutulmuş ren geyiği eti doğruyorum, ren geyiği sütüyle koyulaştırıp tuz ve dereotuyla çeşnilendiriyorum. Onun arpasını kullanarak küçük, mayasız rieska somunları yapıyorum ve onları ocağın sıcak taşları üzerinde pişmeye bırakıyorum.

Bu sırada Väinämöinen kollarını kavuşturmuş oturuyor.□ e hava pipo dumanının tiksindirici kokusuyla yoğun. "Aina'nız nadir bulunan bir güzelliğe benziyor," düşünüyor, iki eliyle dumanı tüten ahşap bir kase çorbayı kabul ederken.

Gülüşünü hatırlayınca yanaklarım ısındı-
Başını geriye atışı, boynunun kavis, neşesinin müziği. "İnkâr edilemez biri," diyorum daha iyi bir kelime bulamayarak.

Ellerimi çekiyorum ve kendime ikinci bir porsiyon çorba koyuyorum. "O tanıdığım en iyi insan. Benim duygusuz olduğum yerde o nazik. Benim şefkatli olduğum yerde o şefkatli. Kendi zararına bile olsa herkesi ilk sıraya koyar. Bu çıldırtıcı."

"Onu seviyorsun," diyor gülerek, ona uzattığım rieska somununu kabul ederken. "İlk aşklar her zaman en derin yaraları açar, en büyük izleri bırakır."

"Elbette onu seviyorum. O benim en yakın arkadaşım. Bana öz kız kardeşimden daha yakın. Sanki ..." Duraksıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Sanki ruhumun bir parçasını taşıyor gibi."

Re'nin karşısında, şaman hareketsiz duruyor.

"O benden alındı ve o anda içimde bir şey koptu.

-Burada bir şey var." Elimi karnımın üzerine, kaburgalarımın hemen altına bastırıyorum. Ağrının üzerine bastırdığımda, re üzerindeki bir kütük kırılıyor ve tıslayan kıvılcımlar saçıyor.

□Şaman lanetli gözlerle beni izliyor.

Gözyaşlarımı geri kırparak omuz silkiyorum. "Benden daha iyi açıklamamı isteme. Sadece onu geri almam gerektiğini biliyorum. Bu şekilde yaşayamam." Diğer rieska somunlarını yanmadan önce ocaktan alıyorum. "Ölüyormuşum gibi hissediyorum. Onsuz kendimi ölü hissediyorum.□ işte bizim hikâyemiz." Karşıdan ona bakıyorum. "Buseni bana yardım etmeye zorluyor mu?"

Vainämöinen bana cevap vermeden çorbanın tadına bakıyor. Höpürdeterek birkaç ısırık alıyor ve zevkle inliyor. "Seni yemek pişiren bir tip olarak görmemiştim."

"Annem bana iyi öğretti. Kardeşlerim gibi avlanmayı tercih etsem bile."

Başını sallıyor, rieska somununu çorbaya daldırıyor ve dişleriyle parçalıyor. Çorba sakallı çenesinden aşağı damlıyor. "Bana Aina'nın güzelliğinden, zekâsından ve şaşmaz nezaketinden bahsettin. Ama bana şunun cevabını ver: Senin için değeri nedir?"

Re'nin karşısından ona bakıyor, yaşlı yüzünün çizgilerini inceliyorum. "Bu hâlâ belli değil mi? Kendi hayatımdan daha fazla."

Parlak mavi gözleri yeniden parlıyor. "Peki onu geri almak için neleri riske atmaya hazırsın?"

Omuzlarımı dikleştirdim, yemeğimi unuttum. "Benim hayatım."

Tekrar başını sallıyor, tekrar çorbasına odaklanıyor. "Güzel. Sonunda size muhtemelen bu ve daha fazlasına mal olacak."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

Bana ihtiyatla bakıyor. "Peki bu bilgiyi kötü amaçlar için kullanmayacağını nereden bileceğim? Senden önce pek çok kişi şamanların sırlarını öğrenmek için çaresizce beni , ancak yeteneklerimi kötü ve yıkıcı amaçlar için kullandılar."

"Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey sizi niyetimin dürüstlüğü konusunda ikna edemez," diye cevap veriyorum. "Dünyada hâlâ iyi bir şeyler olabileceğini kabul etmelisin." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum. "Şimdi bana şamanlardan bahset."

"Ben ilk şamanım," diye yanıtıyor. "Bilgelik ve şarkıyı birleştirmenin büyüsü benden doğdu. Kantelim ve davulumla, alemlerin ve zamanın ötesinde parçalar söyledim. Doğanın sırlarını öğrendim ve

Tanrılar. Dünyayı dolaştım ve tüm hikayeleri dinledim, tüm şarkıları öğrendim ... ve yol boyunca kendim de birkaç tane uydurdum," diye ekliyor sırtarak. "Şamanların tüm büyüü benden doğdu."

Yıpranmış yüzüne bakıyorum. "Kaç?"

Omuzlarını silkiyor ve sütünü içiyor. Elinin tersiyle bıyıklarını siliyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Artık bilmiyorum... belki de hiç ."

"Ama sen ölümsüzsün?"

Bir an için sorumu düşünüyor. "Sanırım bir zamanlar ölümsüzdüm. Şimdi o kadar emin değilim. Ölümsüzlüğüm değişti.□ ... koşullar var."

"Ne tür koşullar?"

Bana ters ters bakıyor. "İki gündür buradasın ve en mahrem sırlarım konusunda sana güvenmemi mi istiyorsun? Güven kazanılır, Siiri."

Kollarımı kavuşturup ters bakıyorum.

"Cesur bir kızsın, vermeliyim. Ve zeki değilsin.□ e tanrılar seni kesinlikle kutsamış, ama hayatta kalmanın bir kısmı kendi becerine bağlı olmalı. Ve arkadaşına karşı niyetin yeterince doğru görünüyor."

Biraz neşelendim. "Yani, bana yardım edecek misin? Bana şamanların yöntemlerini öğretecek misin?"

Kaşlarını çatıyor, mavi gözleri beni incelerken delip geçiyor. "Fazla heyecanlanma. Sana söyledim kızım, ben bir zamanlar olduğum şaman değilim. İkimiz de yeterli olmayabiliriz."

"Yeterli olmak zorundasın," diye ilan ediyorum. "Väinämöinen, sahip olduğum tek

şey sensin."

Bir saat sonra, kulübesinin arkasındaki donmuş gölün kenarında yan yana oturuyoruz. Bu gece gökyüzünde tilki ışığı yok. Ağır bulutlar alçakta asılı duruyor; kış fırtınası yaklaşıyor.□ e tek ışık Väinämöinen'in buza sapladığı bir direğe astığı fenerden geliyor. Her birimizin suda bir oltası var, yem hareket ediyormuş gibi görünsün diye nağralarımızı söylüyoruz.

"Şamanlar hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor, yüzünü saran örtü yüzünden sesi kısılmış.

"Annem, şamanların ilaç ve şifa sırlarını sakladığını söyler," diye cevap veriyorum, kendi örtümün içinden. "□ ey aynı zamanda havayı kehanet eder ve ekinlerin büyümesini sağlar."

Homurdanıyor. "Biz bir şey yapmıyoruz. Bilgiyi gizli tuttuğumuzu iddia etmek bir şamana hakarettir.□ ilk dersiniz olacak: bilgi güçtür.□ at güç her zaman paylaşılacak içindir."

Cevap veremeden, bir çekiş oldu. Nefesim kesildi, daha sıkı kavradım.

"Bağla kızım," diye homurdandı şaman.

Misinayı iki kez sertçe çekiyorum ve misina güçlü bir şekilde geri çekiliyor. "Yakaladım onu." Siyah sudan kaygan bir alabalık çıkarmadan önce bir dakika boyunca makarayla ve çekiştirerek boğuşuyorum. Vainamöinen aramızdaki sepetin kapağını kaldırıyor, ben de alabalığı içine yerleştiriyorum. "Ne ? Bilgi güçtür ve güç paylaşılmalıdır ..."

Nefesinin altından bir kız tarafından alt edilmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.□ en kendi çizgisini birkaç kez sinirli bir şekilde çekiştiriyor.

"Vainamöinen?"

"Evet, bilgi güçtür," diye tekrarlıyor. "Bilgimizi gizli saklı tutmuyoruz. Öğreniriz, keşfederiz ve bilgimizi başkalarının iyiliği için paylaşıyoruz. Ve biz havayı kehanet etmiyoruz ya da ekinlerin büyümesini sağlamıyoruz. Tahminlerimizi bildirmek için doğal dünya hakkında sağlam bir bilgi kullanıyoruz." Karanlık gökyüzünü işaret ediyor. "Bugünkü hava durumunu ele alalım. Ne tahmin ediyorsunuz?"

Yukarı bakıyorum. "Fırtına çıkacak, muhtemelen bir saat içinde."

"Evet, kesinlikle. Ama fırtına çıkacağını nereden biliyorsunuz? Her alçakta asılı bulut bir kar fırtınasına mı yol açar?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Peki, neden bu kış gökyüzüne bakıp bana bir saat içinde fırtına çıkacağını söyleyebiliyorsun?"

Etrafa göz gezdiriyorum. "Havadan kokusunu alabiliyorsun sanırım. Fırtına gibi kokuyor. Ve bulutlar kalın ve yere yakın.□ ey karla ağırlaşıyor."

"Başka ne var?"

Bulutların hareketini izliyorum. "□ burada da bir durgunluk var, ağaçlarda bir sessizlik." "Başka ne var?"

Ahırın yakınındaki karanlık ağaçların arasında hareket eden bir şey gözüme çarpıyor. Açık kapıların yanında asılı duran bir çift fenerden ışık süzülüyor. "□ e ren geyikleri ahıra doğru ilerliyor," diyorum. "□ ey de geldiğini biliyor."

"Güzel. Bir şaman tüm bu bilgi parçalarını toplar ve onları

□ annenizin gizli ilaçlar ve sihirli mahsuller hakkındaki fikirlerini aldığı yerdir." Kıkırdıyor. "□ e büyük gerçek şu ki şamanlar herkesten daha büyümlü değiller, sadece daha zekiler. Ve bu zekalarını insanlara yardım etmek için kullanırlar, onlara zarar vermek için değil," diye ekliyor eldivenli elini yüzüme doğrultarak. "□ bu önemli Siiri. Eğer bir şaman bilgisini gereksiz yere zarar vermek için kullanırsa, bu vahim sonuçlara yol açabilir."

Başımı sallıyorum, aniden gerildiğimi hissediyorum.

"Şimdi, tüm şamanlar bilgeliklerini büyüye dönüştüremez," diye ediyor, ipini hafifçe çekerek. "Nadir bir azınlık için, bilgimiz arttıkça büyü yapma, vâki'yi etkileme ve hatta diyarları farklı biçimlerde dolaşma yeteneğimiz de artar."

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. "Ainaya ulaşmak için hangi bilgiyi edinmeliyim? Bilgimi büyüye dönüştürebileceğimi nasıl bileceğim?"

Küçük bir kahkaha atıyor ama sonra başını sallıyor. "Çok genç ... çok aptal ... boynunu ilmiğe geçirmeye çok hevesli."

"Beni caydıramazsın, ihtiyar. Bunca yolu geldim. İnsanlarla ve canavarlarla savaştım. Savaştım, aç kaldım ve neredeyse ölüyordum." Duraksıyorum, daha önce sadece yarısını açıkladığım gerçeği ona veriyorum. "Ben öldürdüm, Väinämöinen. Bu arayışta benim elimle insanlar öldü. Ve artık kaybedecek zamanım kalmadı. Aina'nın bana ihtiyacı var, bu yüzden beni test et. Gerekeni yapıp yapamayacağımı gör."

Yavaşça başını sallar. "Seni test edeceğim."

Yüzümü aydınlatan gülümsemeye engel olamıyorum.

□ Şaman kıkırdıyor ve şingilini bir kez daha çekiyor. "Sorduğuna pişman olabilirsin."

"Yine," diye havlıyor Väinämöinen.

"Nefesimi tutmama izin ver," diye soluyorum.□ e hava ciğerlerimde keskin, hırıldadığımda yakacak kadar soğuk. Yan tarafımı tutuyorum, kollarım yorgunluktan titriyor. Üç gün oldu ve bu şaman acımasız.

"Sence Lumi nefes almana izin verir mi? Ya da Kalma? Ya da Cadı Kraliçe'nin kendisinin? Kılıçta ustalaş; yorgunluğunda ustalaş.□ ey seni kontrol etmiyor Siiri. Sen onları kontrol ediyorsun. Tekrar."

Hayal kırıklığıyla hırlayarak karda duruşumu alıyorum ve şamanın uzun kılıcını iki elimle kavıyorum. Bugün saatlerdir bu işle uğraşıyoruz.

Väinämöinen sahip olduğu her silahla beni sınava tabi tutuyor. Bilgimin nerede bittiğini öğrenene kadar eğitimime nereden başlayacağını bilemeyeceğini söylüyor.

Silah eğitiminden önce beni kulübesinin etrafındaki ormanda sürükledi, bana bin bir soru sordu, yiyecek arama ve tuzak kurma becerilerimin gücünü kanıtlamamı izledi. Ren geyikleri kışın nasıl yiyecek bulur? Mantar aramak için en iyi yerler nerelerdir? Kanama nasıl durdurulur? Ok ve yay yapmak için en iyi ağaçlar hangileridir? Ateş nasıl tedavi edilir? Eğer cevabı bilmiyorsam, Väinämöinen bana talimat verirdi.□ en gün boyunca beni çalıştırır, uzun soluklu cevaplarını hatırladığımdan emin olurdu.

Kılıcımı kaldırıp sola doğru eğildim, çünkü o bir ayı gibi hırlayarak geliyordu. O da geniş hareketleri ve kaba kuvvetiyle bir ayı gibi saldırıyor. Ben daha hızlıyım ama o çok daha uzun ve kılıcının kavisi ölümcül. Ben bir darbeyi savuştururken metal şangırtıları ağaçların arasında yankılanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, darbenin şoku dirseğimden aşağı ve omzuma doğru yayılıyor.

"Taştan bir dev gibi dövüşüyorsun," diye mırıldanıyorum, bana bir yumruk daha savurduğunda kaçıyorum. Beni kesmeyecek kadar becerikli, ama bıçağın geniş tarafıyla her vuruşu yine de acıtıyor.

"Hiç bir taş deviyle karşılaştın mı, aptal kız?□ ey metal kılıçlarla uğraşmaz.□ ey seni çıplak elleriyle ezer. Bir taş devi, olgunlaşmış bir meyveyi sıkar gibi kafatasını bir patlatır."

Korkunç görüntü karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Peki tüm bunlar ne anlama geliyor - kılıç sallamak ve kış yosunu aramak? Aina'yı kurtarmama yardım edecek mi?"

"Tuonela'ya hiç gitmediniz," diye meydan okuyor. "Karanlık bir ormanda yolunu nasıl bulacaksın?□ Yolunu gösterecek yıldızlar ya da ay olmayacak. Ama yosunların ağaçlarda nasıl büyüdüğünü bilmek sana yön gösterecektir. Ve Tuoni'nin muhafızlarının hepsi kılıç ustasıdır.□ ey sizi nehrin kenarına kadar avlayacaktır.□ ey kayıtsız , bu yüzden siz de kalamazsınız."

Kaşlarımı çatarak, çabalarımı iki katına çıkarıyorum, alçaktan ve hızlı bir şekilde savuruyorum. Väinämöinen son saniyede eğiliyor ama kıl payı . Bıçağı daha sıkı kavrayıp tekrar hamle yapıyorum, kanını akıtmaya kararlıyım. Beni kolayca savuşturuyor, dans ederek uzaklaşırken gülüyor.

"Çok güçlüsün," diye nefes alıyorum, yüzümü buruşturarak omzumu döndürüyorum. "Her darbe kolumu kıracaktı gibi geliyor."

"Çok zayıfsın," diye karşı çıkıyor, kendi silahının yanına düşmesine izin vererek. "Kılıç kullanmakla ilgili tüm bildiklerimi sana bir öğleden sonra öğretemem. Yay kullanma becerilerine güvenmek zorundayız."

Yenilgi içime işliyor, gözlerim hayal kırıklığı yaşlarıyla doluyor. ". ."

"Bundan hiç şüphem yok," diyor karların arasından geçip yanıma gelerek. "Sende bir ayının kalbi ve bir kartalın keskin pençeleri var. Ruhun güçlü Siiri.□ at will çok şey ifade ediyor." Omzumu sıkıyor. "İçeri gel. Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Günlerdir ilk kez yemek pişirmeme yardım ediyor. Birlikte birkaç ızgara yaptık. gölde yakaladık. Rieska somunlarımın tadına bakmaya başladı, ben de ocakta pişirmek için birkaç tane bırakıyorum. Bu sabah topladığım kış mantarlarını ve yumruları bir tencerede kaynatıyoruz.

"Zeki bir kızsın," diye itiraf ediyor isteksizce, yemekten sonra re'nin etrafında dinlenirken. "Ve senin şu annenle tanışmak isterim."

Gülümsüyorum. Geceleri ona Mummi'nin hikayelerini anlatmaya başladım.□ Tanrılar hakkındaki bilgimi bu şekilde ölçüyor. Hikâyeleri Mummi kadar iyi anlatamıyorum ama yine de birkaç kahkaha ve minnettar gülümsemeler alıyorum. "Peki bu yardımcı olacak mı?" Tekrar soruyorum. "Tüm bunları bilmek Aina'yı kurtarmama yardım edecek mi?"

"Kesinlikle zararı olmaz," diye yanıtlıyor. "Diyarlar arası geçiş kolay bir şey değil Siiri. Pek çok şaman bunu asla başaramaz.□ e başarılı olmak için tek şansın kalbinin ve aklının doğru yerde olması." Bıyıkları seğirerek bana seviyeli bir bakış attı. "Sende zekâ var gibi görünüyor. Yüreğin de fazlasıyla var."

Övgüsünün altında çiçek açıyorum, daha dik oturuyorum. O ceplerinde piposunu ararken, ben kulübenin etrafına bakıyorum ve köşedeki kantele karar veriyorum. Çok güzel, el yapımı bir kanun. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde gözünün hiç kantele üzerinde olmaması dikkatimden kaçmıyor. "Benim için bir şeyler çalar mısın?"

Piposuna biraz gevşek yaprak atıyor, kafasını kaldırmıyor. "Ne?"

"Bütün hikayelerde kantele çalıyorsun. Ben çalamıyorum, o yüzden bana öğretmen gerekecek."

"Şaman olmak için kantele çalmanıza gerek yok," diyor hemen.

Elimdeki çorba kâsesini bir kenara bırakıp yüzüne bakıyorum. "Väin-ämöinen . . sen misin

korkuyor musun?"

"Saçmalama." Pipoşunu yakıp uzun bir nefes çekerek havaya tatlı bir duman üfleme telaşına düşer.

Tepkisinden anladığım kadarıyla bu işin peşini bırakmalıyım. Ama bu benim doğamda yok. "Hiç oynamıyorsun," diye . "Hiç bile. Neden?"

Başını yavaşça çevirip kanuna doğru bakarak büyük bir jest yapar. Pipoşundan bir duman bulutu daha çıkarıyor. "Artık çalmıyorum. Çalamıyorum. O zamandan beri ..."

Düşüncesini bitirmesini bekliyorum, yüzünün hayal kırıklığından üzüntüye ve derin bir özleme dönüşmesini izliyorum.

Boğazını temizliyor. "Bir kantele gerçekten şarkı söyletmek için tüm kalbinizi ve ruhunuzu ona koymanız gerekir ... ve benimki çok uzun kayıp."

"Kalbin mi?"

Gözünden akan bir damla yaşı silerek enstrümandan uzaklaşır. "Hayır, ruhum."

"Ne oldu sana böyle?" Fısıldadım.

"Sen anlamazsın."

"Bunu bir daha söylersen bu kulübeyi kulaklarının dibinde yakarım." Pipoşunun dumanını bana doğru üflüyor.

Gerçeği öğrenmek için çaresizce yüzüne bakıyorum. "İlk geldiğimde seni öldürmek isteyip istemediğimi sormuştun. Birçok kişi denedi, demiştin. Lumi kesinlikle ölmeni istiyor ama bu işi kendisinin yapması önemli görünüyor. Neden? Sen ne yaptın? İnsanlar seni neden avlasın?"

"Sırf merak ediyorsun diye her şeyi öğrenemezsin," diye mırıldandı. "Benim sırlarım bana ait."

"Şamanların sır saklamadığını sanıyordum," diye meydan okuyorum. "Bilgeliliğinizin insanlara ait olduğunu söylemişsiniz. □ Burada sahip olduğunuz bir bilgi var ve ben bunu istiyorum. Bir şaman olarak bildiklerini paylaşmakla yükümlüsün. Şimdi, Väinämöinen'e ne oldu?"

Bakışlarımı tutuyor. Bir an sonra bıyıkları seğiriyor. "Müthiş derecede zekisin. Sanırım ne olduğunu düşündüğünüzü söylemenizi tercih ederim."

Gözlerimi kapatıyorum, annemin onun veda şarkısını söylediğini hayal ediyorum. Sözlerini okuyorum, sesim yumuşak, "Zaman geçsin, günler geçsin ... ihtiyaç duyulan tekrar olacağım. , aranan ... Yeni bir gün getireceğim."

Kıpırdamadan duruyor, mavi gözleri beni delip geçiyor.

"Şarkıların bize söylediği gibi gittiğinizi sanmıyorum," diyorum. "Şarkının bize söylediği gibi." "Oh, hayır mı?"

"Hayır, bu yüce gönüllü bir jest değildi. Kehanet değildi. Kaçıyordun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"İz bırakmadan ortadan kayboldun, geri döneceğine söz vererek Kalevala topraklarından sonsuza dek gittin. Ama bu sadece söylediğin şarkıydı. Aslında dönmeye hiç niyetin yoktu, değil mi? Neden? Ne oldu sana böyle? Seni korkutan nedir, yaşlı adam?"

Yavaşça piposunu elinde çeviriyor, yüzünde yaşının tüm çizgileri var.

□e re dans ediyor, onu gölgeler içinde bırakıyor. "Sana söyledim," diyor, sesi kısık. "İmkânsıza katlandım.□ bu şekilde hayatta kalıyorum. Eğer cadıların beni bulmasına izin verirsem, avlanırım. Bir zamanlar yaptığım gibi onlarla savaşmak için çok yaşlıyım Siiri. Bedenen ve ruhen çok zayıf ve çok yorgunum.□ zamanı geldiğinde kesinlikle öldürüleceğim ... ve Tuonetar kazanacak."

"Tuonetar? Cadı Kraliçe'nin bununla ne ilgisi var?" Kendi bakışları unutulmaz bir hüznün ifadesi alıyor. "Her şeyle."

Aina

DEMİR AT, Tuonela'nın karanlık ormanlarında yarışıyor. Tuoni'nin kolları beni sımsıkı tutuyor, ben de can havliyle tutunuyorum, ağlarım atın yelesine dolanıyor. Ağaçların arasından geçerek bir tepeye tırmanıyoruz. Donmuş açıklığın dört bir yanında ölümler bizi bekliyor, tepeye doğru uzanan bir tür alay hattı oluşturuyorlar. Tuoni'nin sarayı karanlıkta beliriyor, binlerce meşaleyle aydınlatılmış, eskisinden çok daha parlak ve davetkâr. e iki taş kule kuzeye ve güneye doğru gökyüzüne doğru spiral çiziyor, ortada büyük kabul salonu ile ayrılıyor.

□ Sarayın duvarlarından trompetlerle hoş geldin sesleri yükselirken at yavaşlayarak tırısı kalkıyor. Daha fazla ölü, sancaklarını kaldırıp kılıçlarını ve baltalarını kalkanlarına vurarak ölümün efendisini evinde karşılıyor. Sarayın kapılarına yaklaştığımızda, kapılar bizi içeri almak için açılıyor ve karanlık bir avlu ortaya çıkıyor.

Önsezi göğsümün derinliklerine gömülüyor. □ Kocamın tereddütlerinin yankısı midemi bulandırıyor. "Neden bize direnmiyor?"

Cevap vermiyor ve içimdeki hastalık hissi artıyor.

□ e at karanlık avluya dalıyor, toynakları taşlara çarpıyor. "Muhafızlar!" Tuoni bağırıyor.

Ayaklar kalın çizmelerin içinde tepiniyor. Kılıçlar şakırdıyor. Birazdan bir bölük asker geliyor. □ ey avluya yayılmış, her birinin elinde parlak ışık saçan bir meşale var.

Gözlerimi kırpıştırıp bir elimi gözlerimi korumak için kaldırıyorum. □ bu avlu her sabah dokuma odasına giderken içinden geçtiğim avlu. □ e duvarlarla çevrili bahçe sağda, hareketli mutfak avlusu ise solda.

Tuoni sırtıma bastırıyor, dev attan kayıp yere düşerken beni öne doğru eğiyor. □ en iki elini bana doğru uzatıp bekliyor. Demir atın sırtından kayıyorum ve Tuoni beni kolayca yakalıyor. Beni ayağa kaldırıyor, güçlü elleri belimde. "Bana bak," diyor, sesi yumuşak.

Onun uyumsuz bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırıyorum.

"Artık kraliçesin." Bir elini kalbimin üzerine koyuyor, geniş parmaklarını açıyor. "Gücünü al, Aina. Bu an için savaştın; kendin için, benim için, Cadı Kraliçe tarafından istismar edilebilecek geçmişteki ve gelecekteki tüm bakireler için. Ben de seninle geliyorum ama başladığın işi bitirmek sana düşecek. Hazır mısın?"

Cadı Kraliçe'yi devirmek. Bir insan böyle bir göreve nasıl hazır olabilir? Zihnim Tuonela'ya cüretkâr kahramanlıklarını sergilemek için giden büyük kahramanların görüntüleriyle külleniyor. O kahramanların çoğunun aptalca aklıma bile getirmiyorum. Ne kılıcım ne de kantelim var. Savaşçı kalbim de yok. Benim silahım örgü iğnesi. Tuoni'ye göre benim gücüm, insanların içindeki iyiliği görebilmek. Ama böyle sapkın bir cadıda ne iyilik olabilir ki?

"Aina . . ." Tuoni yanağımı okşuyor. □ Zinciri hâlâ bileğinden sarkıyor. O soğuk metalin tenime değdiğini hissedince kararlılığım daha da sertleşiyor.

"Ben hazırım."

Başını sallayarak, cesur bir lord gibi elini leydisine uzatıyor. Derin bir nefes alarak elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bir an bile beklemeden adımlarını atıyor, ölü muhafızları bize yol açıyor. □ ey adımlarımıza uygun olarak ayaklarını yere vuruyor, biz yürürken kılıçlarını kalkanlarına vurarak şakırdatıyorlar. Tuoni kararlı ilerliyor. Tüm kapılar ona açılıyor. O geçerken meşaleler canlanıyor. Girdiğimiz her oda değişirken şaşkınlıkla nefes nefese etrafıma bakıyorum. Loviatar bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı. □ e sarayın büyüğü onun varlığına karşılık veriyor; duvarlar onu evinde karşılıyor.

Soğuk ve karanlık, sıcak altın ışıqla süpürülür. Örümcekler çatlaklardan aşağı sızıyor; bükülmüş kafataslarından oluşan duvarlar dönüşüyor. Artık işkence görenlerin ıstıraplı yüzleri yok. Artık doğa ve tanrı sahnelerini tasvir eden kalın duvar halıları var. □ e taş zeminler soğuğu uzak tutan kokulu hasırlarla kaplı. Görülmeye değer güzellikte. Tuoneta'ın büyüğü Tuoni'ninkinin yanında hiç kalır. □ kabul odasına, yani diğer kızlarla ilk tanıştığım odaya ulaştığımızda bana güven veriyor.

"Bana yakın dur," diye fısıldıyorum, ağlarımı Tuoni'ninkilerin arasından geçirerek.

Ellerimizi aramızda indiriyor ve kapıların sağındaki ve solundaki muhafızlara başıyla işaret ediyor. İçeriden bir trompet sesi geliyor ve muhafızlar kapıları itiyor.

Açık. Maiyetimiz ilk önce içeri giriyor, yanan meşaleleri geçerken beni ısıtıyor.

Tuoni elimi sıktı. "Gel karıcığım." Beni ileriye doğru götürüp taht odasına götürüyor. İçeri girdiği anda odada bir büyü patlaması oluyor ve Tuonetar'ın karanlığını kovuyor. Altı ocağın altısı da, üç büyük boynuz avize gibi alev yanıyor. e duvarlar şimdi Tuonetar'ın bu odadaki ilk gecemde büyülediği av kulübesini andırıyor. Daha fazla duvar halısının arasında kılıçlar ve kalkanlar asılı. e masalar , biz kürsüye doğru ilerlerken alan boş bırakılmış. e ölümler arkamızdan geliyor.

Tuonetar'ın tahtına bir kez bakınca kalbim duracak gibi oluyor. Cadı Kraliçe oturuyor, ellerinin tırnakları kolçaklarını süsleyen kafataslarına batıyor. Tuoni'nin büyüüne sadece tahtı direnıyor. Geri kalan her şey onun iradesine boyun eğmiş. Kendi tahtı artık görkemli bir altın sandalye. kemik yok, gölge yok.

Ama tahtına bakamıyorum. Kızlarının oturup bizi beklediğini bildiğim diğer sandalyelere bakamıyorum. Cadı Kraliçe'den ve onun boğazını kavrayan iskelet elden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. O elin kemiklerini cüppeli bir kola kadar takip ediyorum. Kalma'nın annesinin yanında durduğunu, annesini sıkıca tuttuğunu görüyorum. e Cadı Kraliçe , boynu Kalma'nın tutuşuna uyum sağlanıyor.

"Lord Tuoni," diye sesleniyor Cadı Kraliçe. "Sonunda sürgünden döndünüz. Ne yazık. Seni her zaman zincire vurmaya tercih ederim."

Tuoni'ye bakıyorum ama o bana doğru bakmıyor. Gözleri Tuonetar'a kilitlenmiş. Yavaşça gülümsüyor. "Seni tekrar gördüğüme sevindiğimi söyleyebilirim," diye sesleniyor, sesi salonda yankılanıyor, "ama bu yalan olur. Seni nasıl cezalandıracağımı düşünmek için onlarca yılım oldu."

Tuonetar tıslıyor. Bakışlarını, söğüt asasının ulaşamayacağı bir yerde durduğu kürsünün kenarına kadar takip ediyorum. Kalma sıkıyor, pençeleri Tuonetar'ın boğazına saplanıyor. e Cadı Kraliçe'nin durmaktan başka çaresi yok, kan çanağına dönmüş bakışları aramızda gidip geliyor. " onu kolunda görmek yeterince cezalandırıcı." Bakışlarını bana çevirdi. "Seni parçalara ayıracağım. Ama önce diğer ölümlüleri dans ettirişimi izleyeceksin, ağlamaklı olandan başlayarak."

Yumuşak bir inilti dikkatimi çekiyor. Sağ tarafta Riina, Satu ve Helmi'nin kürsünün hemen yanında bir araya toplandıklarını görüyorum. Loviatar onların yanında nöbet tutuyor.

Unutulmaz görünüyor, büyüü intikam hırsıyla içinden akıyor. Koyu halkalar parlayan beyaz gözlerini çerçevesiyor. Kanı damarlarında simsiyah akıyor, solgun teninin altından görünüyor. □ e siyah çizgiler göğsünde ve boynunda çatallı şimşekler gibi zikzaklar çiziyor. Bakışlarım şimdi keskin siyah pençelerle olan ellerine kayıyor. Korkunç ve öfkeli görünüyor.

Ben ormandayken ne oldu?

Tuonetar, Tuoni ile göz göze gelir. "Gitmiş olman gerekirdi, ey taşsız büyük kral. Hayvanlarım ve ben burada sensiz harika vakit geçiriyorduk."

Öfkesinin kaynadığını hissediyorum. "Tuonetar, bıktırıcı bir sıkıcısın. Çılgınlığın sıkıcı, tehditlerin boş. Ve artık bittin. Sonunda benim olanı geri almaya geldim."

Kalma'nın elini kavramak için eğilir ve Kalma'nın pençeleri kan akıtacak kadar derine inerken sırttır. "Söyleyin bana kralım, her elinizden almamı izlemek nasıl bir histi? Ben tüm o bakirelerin canını alırken beni durduracak gücün olmaması hoşuna gitti mi? Ne kadar lezzetli bir yaramazlık . Ne muhteşem bir eğlence."

Eli elime yapışıyor, öfkesi göğsümde bir çekicin örse vuruşu gibi çarpıyor. "Haklısın," diye cevap verdi. "Seni durdurmak benim elimde değildi. Benim görevim izlemek ve beklemektir. . kendi entrikaların seni köşeye sıkıştırana kadar beklemek, en sefil kızlarımız bile senin çarpık oyunlarından bıkana kadar beklemek, sana layık biri çıkana kadar beklemek.

ve kazan."

Bakışları bana yöneldi. "Eğer o kıvranan solucan tacımı almayı düşünüyorsa, bunun için benimle dövüşmek zorunda kalacak. Ben senin kadar kolay gasp edilecek biri değilim."

"Yeter!" Tuoni'nin öfkesi taşar. "Yüce Ana beni duy, seni o sandalyeden söküp ayıracağım." Gölgele ayaklarının dibinde birikerek Cadı Kraliçe'ye doğru ilerliyor. Yüzü heyecanla parlıyor, onu heyecanlandırmaktan memnun. Onu harekete geçirmek için yemlemek istiyor. Onun gardını düşürmesini ve Kalma'nın dikkatini dağıtmasını istiyor. Tanrım, esasını istiyor ... ve sonra hepimizi öldürecek.

"Tuoni, dur," diye sesleniyorum, sonunda sesimi buluyorum. Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Bir adım öne çıkıyorum. "□ benim işim, mu? Bunu ben başlattım ve ben bitireceğim.

o."

"Evet, bırakalım sürünen yaratık gelsin," diye alay ediyor Tuonetar. "Ben teker teker memelerini alırken onun kıvranışını ve kıvranışını izleyelim." Sırtışı yayılıyor,

Ağızındaki çatlak ve kararmış dişleri temizliyordu.

Tuoni döner. "Eğer ona dokunursan-"

"Lordum, lütfen," diye yalvarıyorum, elim omzunu okşuyor. Aramızdaki bağın iplerini çekiştiriyor, güven ve sabır kordonlarını arıyorum. Ne olursa olsun, onun kızla düello yapmasını engellemeliyim. Onun istediği de bu. Tekrar kazanmasına izin veremem.

Gözleri hâlâ Cadı Kraliçe'ye kilitlenmiş bir şekilde duruyor.

geçip kürsünün dibinde duruyorum. Cadı Kraliçe'nin öfkeli bakışlarını görmezden gelerek eğilip asasını alıyorum.

"Ne cüretle-" Kalma'nın tutuşu sözlerini bastırıyor ve kızgın bir kedi gibi tıslayıp tükürüyor.

Asa elimde, dokunulmak istemeyen bir hayvan gibi titriyor. İki yumruğumun arasına sıkıştırıp kendimden uzak tutuyorum. Yarattığı acı ve ıstıرابı düşünmek beni hasta ediyor. "Lütfen biri bunu alsın," diye sesleniyorum odaya.

Ölü bir muhafız yanımda beliriyor, ellerini uzatmış. Asayı ona teslim ediyorum ve o da geri , başını saygıyla eğiyor.□ e Cadı Kraliçe, ölümler emirlerimi yerine getirirken gözleri dehşetle açılmış bir şekilde izliyor.

Kalma'dan kız kardeşlerine bakıyorum. Vammatar sandalyesinde bir heykel gibi hareketsiz oturuyor,

iki yanında asık suratlı bir Kivutar ve sıkılmış bir Kiputyttö. Kiputyttö elindeki küçük taşla oynuyor. Tuonetar'ın biz gelmeden önce ona diğer kızlara ne yaptırdığını ancak tahmin edebiliyorum. Bakışlarımın Cadı Kraliçe'ye, gasp edeceğim tanrıçaya dönmesine izin veriyorum. Kılıcım ve kalkanım yok. Kol gücüm yok. Ben gergin ve korkak Aina'yım, iyi bir re ve sıcak bir çift çorap seven Aina.□ ey benim gibi zayıf küçük fareler hakkında hikayeler yazmayın. yazmak zorundayım. Tuonela beni nasıl hatırlayacak?

Derin bir nefes alıyorum ve kendi gerçeğime dönüyorum: Nazik Aina, Merhametli Aina. Cadı Kraliçe'nin alaycı bakışlarını görmezden gelerek ona bakıyorum. Onun yerine Kalma'ya bakıyorum.□ e cadı o kırpmayan gözleriyle beni izliyor.□ e boynuzları kafasında eğri büğrü, siyah saçları keçeleşmiş, döküntülerle kaplanmış. Kokusunu buradan alabiliyorum, kokusu öğürmemeye yetiyor.

Hiç mantıklı değil. Cadı Kraliçe'ye bu kadar uzun süre sadakatle hizmet ettikten sonra neden aniden Tuoni'ye yardım ediyor? Seçtiği görünüşün iğrenliğini bir kenara bırakıp çenesinin çizgisine, ince burnuna, çekik yanaklarına odaklanıyorum. Daha fazla dövmeyle işaretlenmiş kemikli göğsünün çıkıntılarını izliyorum. Bir dövme gözüme çarpıyor: ışıklar içinde bir kuzgun, kanat uçları kalbinin üzerinde geziniyor.

□ e kuzgun.

Her şey ona geri dönüyor.

Birdenbire gerçeği çok net gördüm. Bunca zamandır Tuoni'ye yardım ediyormuş. İçimizden birinin babasını kurtaracağı umuduyla bizi buraya getirip durdu. Sanırım Tuonetar kaos içinde sadece görmek istediklerini görmeyi seçti. Kalma'nın ona işkence ederken yardım ettiğini gördü. Birlikte ne kadar eğlendiler, bizi korkuttular, canımızı yaktılar, öldürdüler.

Ama beni Lilja ve Inari'ye yönlendiren ormandaki Kalma'ydı. Inari'yi ölümden diriltten Kalma'ydı. Kalma kızları sürükleyerek . Onları sakladı mı? Onları dinlendirdi mi? Yöntemleri acımasız ve yanlış yönlendirilmişti ama Kalma ne tür bir canavar olursa olsun babasına sadıktı. Onu kendi tarzında seviyor. şimdilik bu kadar yeter.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "□ teşekkür ederim, Kalma. Babanı çok mutlu ettin. şimdi rica etsem Tuonetar'ı sandalyemden kaldıracabilir misin?"

"Seni küçük cadı," diye haykırıyor Tuonetar, nacakları Kalma'nın kemikli elini peneliyor. "Kızıma emir veremezsin. Sen-" Kalma onu boğazından tutup kaldırarak daha sıkı sıktığında, o tükürüyor ve boğuluyor. "Seni öldüreceğim - bahemdeki sefil yılan-"

Kalma, Cadı Kraliçe'yi tahtından kaldırıyor. Tuonetar'ın ayakları havada sallanıyor, tutunmaya çalışırken çaresizce tekmeliyor. Kalma geri adım atarken güzel bakır cübbesi sahanlık boyunca iz bırakıyor. Tuonetar kaldırılmaz taht dönüşür.□ e kafatasları ve kemiklerin yerini süslü gümüş alır.

"Hayır-elimi bırak-" Tuonetar çırpınıyor ve çığlık atıyor, ölüm cadısı onu geri çekip odanın gölgelerine doğru sürüklerken Kalma'nın demir pençesine karşı koyuyor.

Tuoni arkamdan yaklaşıp elini omzuma koydu. "Gel, karıığım."

Bu kelimeyi duyan diğer kızların nefesi kesilir. "Eş mi?" Riina fısıldıyor. "Az önce

ona karım mı diyorsun?" □ ey şaşkın ve iri gözlerle bana bakıyor.

Tuoni elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni kürsüye çıkarmasına izin veriyorum. Gümüş tahtıma oturduğumda, yaşayan ve ölü herkes tarafından izlenen gerçeküstü bir an. Tuoni oturuyor ve elimi kendi elinin içine alıyor. Toplanmış ölülerden, ölüm cadılarından ve üç ölümlü kadından oluşan tuhaf bir kalabalıkla karşı karşıyayız.

"Şimdi burada bulunan herkes tanıklık etmeli," diye seslenir odadakilere. "Tuonetar'ın bu krallıktaki unvanları ve gücü derhal elinden alınacaktır." Bana dönerek gülümsüyor. "Karıma gereken tüm saygıyı göstereceksin. Tuonela Kraliçesi Aina'nın önünde diz çök!"

Odadaki ölüler hep birlikte dizlerinin üzerine çöküyor, başlarını öne eğiyorlar. Tuoni'nin kızlarının oturduğu yere bakarken kendi titrememi bastırıyorum. Vammatar başını eğiyor, yüzünde derin bir çatıklık var ama ikizler hiçbir şey yapmıyor.

Tuoni elini kaldırarak, "Tuonetar'ı getirin," diye seslendi.

Kalma gölgelerin çıkıp, çırpınan bir Tuonetar'ı da beraberinde sürüklerken gümüş koltuğumun kollarına tutunuyorum.

"Hepiniz bir avuç inançsızsınız-" Kalma'nın diğer eli ağzını kapatmak için kalkarken Tuonetar çığlık atıyor. Kızının kemikli elini ısırarak tekmeliyor ve kıvranıyor. Kalma'nın parmaklarının arasından kan damlıyor ama eli hareketsiz kalarak Cadı Kraliçe'nin zehirli sözlerini durduruyor.

Tuoni altın sandalyesinden kalkar. Odadaki tüm ışık kararmış gibi görünüyor. Gölgeler ondan dışarı doğru süzülürken uzaklaşma isteğimi bastırıyorum. Konuşurken dilinde alevler parıldıyor, sözleri derin bir büyüyle bezeli. "Tuonetar, seni iktidar koltuğundan indiriyor ve bu saraydan sürüyorum." Ellerini uzatarak bileklerindeki kırık, sarkan zincirleri gösterir. "□ bu zincirler bir zamanlar benim hapisanemdi. Sonunda senin olacaklar."

Zincirler kaybolurken nefesim kesiliyor, tahtımda geriye yaslanıyorum. Bir süre sonra Tuonetar ağzındaki tıkaçın arkasından feryat figan bağırıyor, vücudu Kalma'nın kollarında gevşiyor. □ e zincirler artık bileklerinde.

"Seni büyüsüz bir hayata mahkûm ediyorum," Tuoni. "□ Beni o kadar iyi tutan zincirler artık seni de tutacak. Bugünden itibaren yulaf lapan için bir damla reçel bile yapamayacaksın."

Kalma annesini yere . Tuonetar onun yanına bir taş gibi çöküyor.

Paniğe kapılmış bir örümcek gibi ileri atılırken zincirler tavanda şingirdiyor. "Lordum, hayır," diye yalvarır. "Bunun dışında her şey-"

Ama Tuoni boyun eğmiyor. "Büyüsüz bir hayat, yarattığın kaos, yok ettiğin ölümlü hayatlar ve serbest bıraktığın dehşet için adil bir takas gibi görünüyor!"

Tuonetar tavanı itiyor, zincirlenmiş elleri titriyor. Vücudu hareketsizleşiyor, gözleri sınıksız kapanıyor. Sihrini döndürmeye çalışırken kalbim hızla çarpıyor.

□ Cadı Kraliçe çığlık atıyor, kelepçeler gıcırdayıp sıkılaştıkça vücudu sarsılıyor. Bileklerinden kalın, siyah katran gibi kan damlıyor. "Hayır," diye feryat ediyor. Öne doğru düşerek ayaklarını taş zemine vuruyor, zincirler takırdıyor. Bir köpek gibi soluyarak başını kaldırıyor, gözleri krala kilitlenmiş. "Sihrimi alma. Her şeyi yaparım lordum. Benden ne isterseniz-"

Bağın aşağısında, Tuoni'nin öfkesinin kabardığını ve kayaların üzerinde kırıldığını hissediyorum. Kürsüden ileri doğru süpürüyor, res daha da .□ ey binlerce güneşin sıcaklığıyla yanıyor. Gözlerimi acıdan kırıştırarak irkiliyorum. Cadı Kraliçe'yi boğazından yakaladı. "Senden sadakatinden başka bir şey istemedim!" diye bağırıyor, yüzü onunkinden birkaç santim ötede. "Sana her zaman uzun bir tasma verdim Tuonetar, ama sonra sen beni onunla boğdun!" Sesini alçaltıyor. "Bir daha asla sözüne inanmayacağım. Aramızdaki tüm dostluk artık koptu. Tüm sevgi, tüm sadakat. Buna değdi mi, Küllerin Kraliçesi? Artık solucanlara hükmetmekle yetinecek misin?"

Kız kan çanağına dönmüş gözlerle ona bakarken, kelepçeli elleri bileğini sarıyor.□ e alev alev yanan res, ikisinin de yüzünü gölgelerle kaplıyor. "Bana kendimi kanıtlamam için bir şans ver-"

Onu itiyor. "Binlerce şansın vardı. Bana başka seçenek bırakmadın Tuonetar. Kaosun artık kontrol altına ."

"Benim kaosum sizin için sahip olduğum tek değer," diye haykırıyor dizlerinin üzerinden. "Ben senin inatçı, gülünç barışçıl ölüm kavramlarına bir folyo değil de neyim?"

"Kaosunuzu çok ileri götürüyorsunuz," diye karşı çıkarak tahtına doğru geri döndü. "Hep öyle yaptın.□ düzen olmalı!□ senin asla anlayamayacağın bir şey."

"Sen hayalperest bir çocuksun," diye tıslıyor, onun peşinden sürünerek. "□ ölümün bu sıkıcı oluştan daha fazlası olmalı.□ oyunlar ve entrikalar olmalı,

sürprizler ve şoklar. Çünkü beklenmedik bir ölümün korkunç tehdidi olmadan hayat nedir ki? Bana ihtiyacınız var! Hepinizin bana ihtiyacı var!"

Tuoni iç çekiyor. yorgunluğu hissedebiliyorum. Yavaşça dönüp cadıya bakıyor. "Neden yaşamana izin verdiğimi sanıyorsun?"

Ellerini uzatarak ona göz kırpmıyor. "Al şu zincirleri. Yemin ederim daha iyisini yapacağım. Tuoni, eski dostum, lütfen-"

Onun bakışlarını tutuyor. ", Tuonetar. Sen hâlâ bir tanrıça olacaksın. Devam eden varlığın, ölümden en azından küçük bir kaosun kalacağını garanti ediyor. Ama en sonunda, düzen ve adaletle yumuşatılacak." Bir süre sonra yorgun bir el salladı. "Muhafızlar, onu alın."

Tuonetar başını sallayarak geri çekilir. "Yapma bunu. Tuoni, yapma-"

"Tuonetar'ı kuzey kulesinde emniyete alın," diye emrediyor. "Sürgünü şimdi başlıyor.

Gece ve gündüz silahlı muhafızları olacaktır. Kimsenin çıkmasına izin verilmeyecek. Tek yoldaşı deliliği olsun."

"Hayır-"

İki ölü muhafız ileri atılırken Kalma kenara çekiliyor. Tuonetar'ı kollarının altından tutup ayağa kaldırıyorlar. Üçüncü bir muhafız Tuoni'nin yanına gelir ve cadının söğüt asasını uzatır. Tuoni yüzünü buruşturarak asayı alır ve pelerininin içine sokar.

"Kızlarım," diye feryat ediyor Tuonetar. "Sevgili kızlarım, bana yardım edin. Ben hâlâ sizin annenizim. Beni kilitlemesine izin vermeyin!"

Loviatar'a bakıyorum. Yüzü Cadı Kraliçe'ye değil, bana dönük. Harekete geçmemi bekliyor. Vammatar da aynısını yapınca gözlerim büyüyor, derin bir kaş çatma güzel yüzünün çizgilerini bozuyor. Onun iki yanında, acının ve acı çekmenin ikizleri kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş bekliyorlar. Kalma bile beni izliyor.

□Siiri ile paylaştığım konuşulmayan dil şimdi her taraftan benimle konuşuyor.□y aynı şeyi fısıldıyor.

Bir şeyler yap.

"Bekle." Sandalyemden kalkıp ayağa kalktım. "Lord kocam, bekleyin."

Tuoni omzunun üzerinden bakıyor. "Bu işe karışma."

İşten çıkarılması yakıyor. Onun yerine muhafızlara dönüyorum. "Durun!" diye .

Şaşkınlığım devam ederken, ölü muhafızlar durdu. Göz ucuyla Vammatar'ın sırttığını görüyorum.

Tuoni bana döndü. "Bu işe karışmayacaksın, karıcığım. Adaleti sağlayacağım!"

"Ve senin adaletin benim merhametimle yumuşatılacak," diye karşı çıkıyorum, yerimde durarak.

"Tuonetar'a merhamet gösteremezsin! O bunu anlamaz. Bunu sadece zayıflık olarak görecektir."

"Tuonetar için merhamet aramıyorum," diye karşı çıkıyorum. "Kızlarınız için arıyorum." "Kızlarımdan hiçbiri yargılanmıyor." Onlara ters ters bakarak uğursuz bir cümle ekledi, "Henüz."

Nefes alarak kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışıyorum. "Bir tanrının doğasını bildiğimi iddia edemem," diye devam ediyorum. "Ama bir kızın doğasını biliyorum. Ben de bir kızım lordum ve annemi seviyorum. Tuonetar'ı sürgün etmek kızlarınızı cezalandırmak demektir. Başka ne yapmış olursa olsun, onları kendi tarzında seviyor. Onların onu sevdiği gibi."

Bana karşı duyduğu hayal kırıklığı taşmakla tehdit ediyor. "Ne istiyorsun, karıcığım?"

Seçeneklerimi düşünerek hızla etrafıma bakıyorum. Serbestçe dolaşmasına izin veremem. Kelepçelerini çıkarmaya da cesaret edemem. O haklı, beni bir saniye bile düşünmeden öldürür. Bakışlarım uzak duvara dizilmiş masalara takılıyor ve konuştuğumu bile fark etmeden konuşuyorum. "Akşam yemeği, lordum."

"Ne?"

İleriye doğru tereddütlü bir adım attım. "Tuonetar kuzey kulesine götürülecek. Zincirlerinizi takacak ve büyü yapmayacak ama akşam yemeğinde bize katılacak."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın."

"Her gece bizimle ve kızlarınızla yemek yemesi için aşağıya getirilecek," diye devam ettim. "Merhamet edin lordum. Tuonetar için değilse bile, annelerini seven çocuklarınız için."

"Seninle ekmek kırmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim, solucan," diye hırlıyor Tuonetar.

Yüzümü ona döndüm. "Kimse sana yemek zorunda olduğunu söylemedi. Ama yine de benim masamda oturacaksın. Kızları annelerinden ayırmaktan bıktım artık."

Küçümsüyor. "Onları nezaketle kazanabileceğini mi sanıyorsun? Aptal kız!□ ey benim yaratıklarım. Onları karanlıkta büyüttüm. Onları göğsümde emzirdim. Benim kaosum artık onların. Damarlarında bir zehir gibi dolaşıyor. Beni kökümünden söküp atamazsın."

"Onların soğuk ve duygusuz kalplerinde senin yerini almaya asla cüret edemem," diye tatlı tatlı cevap veriyorum. "Sen onların annesisin, Tuonetar. Ben sadece onların kraliçesiyim."

Hırlayarak bana doğru hamle yapıyor.□ e ölü muhafızlar onu tutuyor. Görevden için elimi sallıyorum ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklüyorlar. Kapılar kapanırken Tuoni bana dönüyor, eliyle yüzümü kavıyor. "Müthişsin, karıcığım. Demir merhamet sana yakışıyor."

Kalbim hızla çarparken ona da bir gülümseme gönderiyorum. İnancıma tutunarak yine acele bir karar veriyorum. Sol elim kalkıyor, onun yanağını örtüyor. Adımımı atarken sağ elimi kemerime götürüp bıçağımı . Ucunu boğazına doğru eğiyorum ve bıçağı ölümsüz kanından bir damla çekecek kadar sertçe bastırıyorum.

Tuoni taş gibi hareketsizleşiyor, kara gözleri parlıyor.□ Kalan cadılar ve ölümler bıçağımın Ölüm Tanrısı'nın boğazına giden çizgisini takip ederken odadaki gerilim bir yay kirişinden daha sıkı çekiliyor.

Tuoni yavaşça bıçağı doğru bastırır. "Yap şunu, karıcığım. Bana şiddetini göster."

"Ormandaki koşullarım pazarlığa açık değildi," diyorum. "Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum. Şimdi, burada toplanan herkesin önünde bana yemin et. Diğerlerini serbest bırakacağına ve yaşayanlar diyarından başka bir ölümlüyü asla almayacağına yemin et. Sevdığım herkesin senin misillemenin ulaşamayacağı yerde olduğuna yemin et. Onlara asla el kaldırmayacaksın ya da aynısını yapması için bir başkasını göndermeyeceksin."

"Yoksa ne olur?" diye alay ediyor. "O küçük bıçakla boğazımı mı keseceksin? Beni öldürmek için bundan daha yaratıcı olman gerekecek."

Bir kül içinde, bıçağı kendime çevirerek uzaklaşıyorum. Soğuk metali kendi boğazıma tutuyorum. "Yüksek sesle yemin et, yoksa kendimi ayaklarının dibinde açarım."

"Aina, hayır," diye bağıyor kızlardan biri köşeden.

Adamın gülümsemesi düşer. "Bıçağı yere bırak."

İçine bastırıyorum ve irkiliyorum, soğuk metal hassas esh'imi kesiyor. "Yemin edin lordum."

Kanımı görünce Tuoni homurdanıyor, panik bağı titretiyor. Elini bana doğru uzattı. "Aina, yapma-"

"Bana verdiğin ilk üç sözü tutacağına güvenemiyorsam, sonuncusunu da tutmayacağın kesin. Bu yüzden, bu işi burada ve şimdi bitireceğim ve senin de bir ceset karın olacak."

Beni içine çekerken gözleri hararetle parlıyor, bakışları boğazımdaki bıçağa yerleşiyor. "Öp beni."

Gözlerimi , eğildim. "Ne?"

mesafeyi kapatıyor, bana duyduğu arzu bağın içinde gümbürdüyor. "Tüm bu tanıkların önünde beni tekrar öpeceksin. Öp beni, ben de dediğini yapayım. Onları serbest bırakacağım. Şimdi. Bir asla almayacağıma yemin edeceğim. Ama önce, senin haklı öfkemi tatmak istiyorum." Daha yakına eğiliyor, havamı paylaşıyor. Yakınlığıyla beni boğuyor. "Res'inin yandığını görmek istiyorum, Aina. Bildiğinden çok daha korkutucusun. Göster bana, ben de sana her şeyi vereyim. Göster, ben de sana her şeyi vereyim."

Elim bıçağın üzerinde gevşiyor. O benim öfkemi istiyor ve ben de ona borçlu olduğumu hissediyorum. Bu çok garip bir duygu.□ ben değilim. Ben zalim ya da şiddet yanlısı değilim. Ama burada, bu kadar çok şiddetin ortaya çıkışını izlediğim bu odada, kendim olmadığımı hissediyorum. Artık farklı bir şeyim, daha farklı bir şey.

Gözlerimi kapatıyorum ve Lilja ile Salla'nın durduğum yerden birkaç adım ötede yerde kıvrandıklarını düşünüyorum. Inari'yi ormanda boğazı kesilmiş halde hayal ediyorum. Kısa hayatımda gördüğüm tüm ölümleri düşünüyorum; doğum yatağındaki anneleri, uykusundaki yaşlı adamları, daha geçen bahar dereye boğulan bir çocuğu.

Anlamsız ölümler, üzücü ölümler, çok erken gelen ölümler.

Şimdi ölüm tanrısının önünde duruyorum. Ben onun geliniyim. Asla başka bir ruhun ölümünü izlemek zorunda kalmayacağım, çünkü bu diyarı bir daha asla terk etmeyeceğim. Benim için sadece ölüm var.□ sadece o var. Kalma gibi, kuzguna bağlıyım. Bana bakıyor, bekliyor, harekete geçmemi istiyor.

Şu anda, korkmuş küçük bir fare olmak istemiyorum. Tuonela'ya layık bir yaratık, bir gölge ve ame canavarı olmak istiyorum. Bana "Korkunç" derdi. Korkunç Aina, canavarlar diyarında ölümlü bir kraliçe.

Ve onlardan kurtulmaya niyetliyim.

Tuniğini kavrayarak kuzgunumu daha yakına çekiyorum. Bıçak hâlâ boğazımda, ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bu sefer hazırды, kollarını etrafıma sarıp beni kendine doğru çekerken ihtiyacını inleyerek dile getirdi. Nefesi dudaklarımı ısıtıyor, kolları demirden bantlar gibi. Yanan kızılâğacın dumanının kokusunu hâlâ teninde hissedebiliyorum. Küller saçlarını tozlandırıyor.

Ağzını açıyor ve dilinin ick'ini dişlerimde hissediyorum. Nefesim kesildi,

dudaklarım şaşkınlıkla ayrılıyor. Tadı tuz ve serin bir gölge, keskin bir orman rüzgarı gibi. Kucaklaması bir kış gecesi gibi, önüm sıcaktan ısınırken sırtım ayazın keskin soğuğuyla karıncalanıyor. □ Kollarında güvenlik var . . . tehlike de. Benim kocam. Kuzgunum.

□ Ben iki elimle ona uzanırken bıçak yere çarpıyor. Beni sıkıca tutuyor, bana her şeyini veriyor. Parmaklarımı uzun, siyah saçlarına geçiriyorum ve ağzımı onunkinin üzerine eğerek öpüşmemizi derinleştiriyorum. Tenimde bir sıcaklık hissediyorum. İçimi derin bir yanma kaplıyor, beni boş ve ağırlı bırakıyor. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla-

Ama kendimi unutamam.

Onu yaklaştıran aynı ellerle, onu zorla itiyorum. Kendini ittirmeme izin veriyor, göğsü titrek bir nefes çıkarıyor. Ben de daha az etkilenmedim. Titreyen ellerimi yüzüme doğru kaldırıyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Büyük salondaki hiç kimse hareket etmiyor ya da nefes almıyor. Yüzlerce canlı ve ölü göz bize kilitlenmiş durumda.

"Sözünü tut, kocacığım. Kendini bana bağla."

"Yemin ederim," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden, aç bakışları bana odaklanmış. "Sana bağlıyım, karıcığım. Kanım ve ruhumla."

Diğerlerinin kurtulduğunu, Siiri'nin de güvende olduğunu bilerek rahat bir nefes alıyorum. Babam ve annem, kardeşlerim, tüm sevdiklerim artık Ölüm Tanrısı'nın koruması altında. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde sinirlerim geri geliyor. Tek dizimin üzerine çökerek küçük gümüş bıçağı elime alıyorum ve uzatıyorum.

Tuoni onu benden almak için hiçbir hamle yapmıyor. "Sende kalsın," diyor. bıçağın etrafına nazıkçe sarıyor. "Bir daha ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

Siiri

Piposunu tttrrken Vinminen'in karşısında oturuyorum. "Bana ne anlat," diye tekrarlıyorum. "Cadı Kraliçe sana ne yaptı?"

Kulübeyi tatlı ot ve ahududu kokusuyla kaplayan bir duman bulutu üflüyor. "Doğru, bir zamanlar lmszldm. Ama sonra Tuonela'ya geçtim."

"Ve Tuonela'ya geçmek ölümsüzlüğünü m tüketti?" Deşet göğsüme kyor. Yolculuk onun kadar güçlü birinden bu kadar çok şey alabiliyorsa, benden ne alabilirdi?

"Hayır, beni içeri tıkan şey ha değildi," diye açıklıyor. "Cadı Kraliçe'ydi. Tuonetar beni lanetledi. Onun sefil laneti lmszlğm değiştirdi."

"Değişti mi? Nasıl?"

Uzağa eğilerek piposunun içindeki yanan yaprağı ocak taşına vuruyor. Dövmeli elinin bir hareketiyle için için yanan külleri etrafa saçıyor. "O sinsi bir cadı Siiri, karşısına çıkılacak biri değil. Diyarına gizlice girdiğim için bana çok kızdı."

"Bu hikayeyi duymuştum," diye fısıldadım. "Büyük dev Antero Vipunen'in yanına gitmişsin."

Başını sallıyor. "Evet, Vipunen bir şamandı ... ve benim arkadaşımdı. Çok güçlüydü. Öldüğünde bilgeliğini de beraberinde Tuonela'ya götürdü. ey onu oraya gömdü, bedeni ve ruhuyla. Başka seçeneğim yoktu Siiri. Onu bulmam gerekiyordu. lrken taşıdığı kayıp büyüleri geri almak zorundaydım."

" e hikayeler onu bulduğunuzu söylüyor."

Tekrar başını sallar. "Yaptım ama ölüm tanrıları beni bulmadan önce değil. Siiri, istediğimden fazlasını öğrendim." Bana bakıyor.

"lm yeni gözlerle gördüm. Cadı Kraliçe'nin beni alıkoyma girişimlerini engelledim. Vipunen'i buldum. Neredeyse çoktan ölmüştü. Kayıp büyüleri ondan almak için tüm kurnazlığımı kullandım. Ve sonra, korkarım, pervasızca bir şey yaptım."

ne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım. "Ne yaptın sen?"

Bakışlarımı tutuyor, gözlerinde ames dans ediyor. "Cadı Kraliçe'den bir şey çaldım. Burnunun dibinden aldım.□ en, geceleyin bir hırsız gibi kaçtım.

"Oh, beni durdurmak için elinden geleni yaptı. Sonunda kendimi kaygan bir yılanı dönüştürmek ve ağlarının arasından kıvrılarak geçmek zorunda kaldım. Ama başardım. Hayata geri döndüm."

"Ne aldın?" Fısıldıyorum, gözlerimin sihirli bir kılıç ya da tılsım aramak için kulübenin etrafına bakmasını engelleyemiyorum.

Şaman cevap veremedi, gürleyen bir kükreme dışarıdaki açıklıkta yankılanır.

"Bu muydu-"

"Şşt. Bekle."

Sessizce oturuyoruz, kımıldamadan. Tekrar duymayı beklerken bakışlarımız kilitleniyor. Duyularımın beni yanıltmadığını umarak sessizce dua .□ e şaman da duydu. Şüphesiz bunun anlamı . . .

İkinci bir kükreme, bu sefer daha zayıf. "Bu Kal," diye haykırarak ayağa fırlıyorum.

Väinämöinen piposunu ocak taşına vuruyor. "Sanırım ayınız geri döndü. Şimdi içeride kimin saklandığını göreceğiz."

Kulübenin etrafından botlarımızı ve paltolarımızı topluyoruz.

Ben kapıya uzanırken homurdanıyor ve beni geri çekiyor. "Burada bekliyorsun."

"Hiç şansın yok." Büyük kürk şapkasını kendi başıma geçiriyorum.

"Siiri, aynı anda hem seni hem de Väki'yi koruyamam." "Senin ihtiyacım yok. Sana söyledim, Kal benim arkadaşım."

Baltasını kapar. "Aptal olma. En iyi ihtimalle Väki bana ulaşmak için seni kullanıyor. En kötü ihtimalle, o ayı yaralandı ve väki şimdi yeni bir arıyor. Akıldan çok gücü olan bir kızıdan daha iyi bir araç olabilir mi?"

"Ben gidiyorum."

"Kendini öldürteceksin."

"□ en Tuonela'ya her şekilde ulaşacağım. Şimdi yürü ihtiyar." Kapıyı sarsarak açtım, soğuk kış havasıyla irkildim. Karanlığa doğru aceleyle ilerliyorum, ayaklarım derin karda çitirdiyor.

"Siiri-tanrım kahretsin-bekle!" Väinämöinen sesleniyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Kar hafif ve sessiz yağıyor. Açıklığın diğer ucundaki gölgeli ormandan ayının devasa formu ortaya çıkıyor. Beni fark ettiğinde, Kal zayıf bir çığlık daha atıyor. Väinämöinen baltasını iki eliyle tutarak önüne geçiriyor.

Kal karda tökezleyerek ilerliyor, yürüyüşü yavaş. Arkasındaki kar karanlık, onun kanıyla lekelenmiş.

"Yaralı," diye bağırarak şamanın etrafından dolanmaya çalışıyorum. Dövmeli bir el omzumu sıkıyor. "Kal."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bırak gideyim-"

"Bekle." Kal açıklık boyunca ilerlerken gözleri ayıya kilitlenmişti. Kulübenin ötesindeki ahırda köpekler havlıyor, serbest bırakılmak için can atıyorlar.

□ey kapının tahtasını tırmalıyor, hırlıyor ve alarm halinde havlıyor. Bızlerken Kal hantal bir adım daha atıyor. Homurdanıyor ve karın içine düşüyor.

"Kal!" Väinämöinen'den kurtulup ileri atıldım ve ayının yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Dikkatli ol, Siiri."

Kal'ın yaralarını inceliyorum ve gözlerim yaşıyor. ", " diye mırıldanıyorum.□ kötü görünüyor.□ e kurtlar esh'ini parçalamış, keskin dişleriyle neredeyse yan tarafını açıyorlar.□ e kaslar o kadar derin parçalanmış ki kemikleri görebiliyorum.□ kasığında ve kalçası boyunca benzer yaralar var.

"Bana nasıl ulaşabildi?"

"Büyü," diyor şaman, şimdi yanımda duruyor. "□ is bear günler önce ölmüş olmalıydı. Onu ele geçiren her neyse gerçekten de çok güçlü."

İki elimi Kal'ın omzundaki sert kürkün üzerine koyuyorum. "Ona yardım etmelisin, Väinämöinen. Lütfen. Kurtar onu."

□Şaman çömeliyor. "Ayının ölmesine izin verdiğindeki ruhu çıkarmak daha kolay olacaktır-"

"Bırak bu ayı ölsün, ben de seni öldüreyim. Otso beni duy, onu kurtaracaksın."

Diyor ki. "Otso'yu istediğin kadar ara kızım.□ alçak herifin bana hâlâ borcu var, onu beladan kurtardığım onca zaman için."

Kal'ın nefes alışının yavaşladığını hissediyorum. "Lütfen, ona yardım edin."

Väinämöinen mırıldandığı bir lanetle yanımda diz çöküyor, baltası karın içine düşüyor. Yıpranmış ellerini uzatarak ayının yaralarını inceliyor. "Ölümün kapısını çalıyor," diye tahmin ediyor kaşlarını çatarak.

"Mutlaka yapabileceğin bir şey olmalı. Daha önce bir şifa şarkısından bahsetmiştin. Onlardan düzinelerce biliyor olmalısın. Şimdi bir tane dene."

Başını sallıyor, sakalı ve saçları yağın karla tozlanmış. "Hayır, o çoktan gitti."

"Ona bir bakın! Hâlâ nasıl nefes aldığına bak. O yaşıyor, Väinämöinen. Nasıl ölmüş gibi davranabiliyorsun?"

"Üzgünüm, yapamam-"

"Bu kadar kolay pes etme. Lütfen, Väinämöinen, kalbin nerede?"

Homurdanarak omzumdan tuttu ve beni geri çekti. "Tanrım, ne. Yoldan çekil kızım. Geri çekil, yoksa baltamla onu hemen burada deşerim."

İki adım geri atarak ayağa kalktım.

"□ bu delilik." □ e şamanın elleri ayının formu üzerinde dans edercesine yürüyor, parmakları parçalanmış sinire dokunuyor ve açıkta kalan kemiğin üzerinde geziniyor. "Tam bir delilik. İyileştirme büyüsünün karmaşıklığını anlamıyor .."

"Sadece dene. Ona bu kadarını borçluyum."

"Evet, ama ona hiçbir şey borçlu değilim. Ve bu bana tahmin ettiğinizden daha pahalıya mal olacak."

Bekliyorum, şamanın çalışmasını izliyorum. Birkaç dakika içinde omuzları hareketsizleşiyor, elleri ayının hareketsiz formu üzerinde yayılıyor.

"Başladıktan sonra beni durdurma," diye mırıldanıyor, sesi bir şekilde daha derin, beni kış soğğundan daha fazla titreten bir güçle bağlanmış.

"Yapmayacağım."

"Baltamı al," diye ekliyor arkasını dönmeden. "Eğer bu ayıdan bir şey çıkarsa, onu öldür. Anladın mı? Eğer bir şey beni ayının içine çekerse, kaç. Kulübeye geri dönün ve kapıyı kilitleyin."

Tek dizimin üzerine çökerek şamanın baltasını elime alıyorum, soğuk parmaklarım yıpranmış ahşap sapı sarıyor. "Ben hazırım."

□ e şaman ellerini doğrudan ayının en kötü yaralarının üzerine koyar ve omuzlarından sallanmaya başlar. Göğsünün derinliklerinden alçak bir uğultu yükseliyor. □ e ses yükseliyor, bir kaynaktan akan su gibi ondan çıkıyor. Väinämöinen'in elleri hareket ettikçe şarkı değişiyor. Kelimeler çınlıyor, sihirle çınlıyor, güçleri havaya karışıyor.

□ Kollarımdaki tüyler ceketimin altında diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor

Şamanın sırtında ilerleyip Kal'ın başına yaklaştığımda göğsümde bir ışık belirliyor. Şamanın gözlerinde mavi-beyaz bir ışık parlıyor. Elleri dans eder gibi hareket ederken şarkısının transında kaybolmuş.

İyileştirme sihrini ellerinden ayıya doğru iterken avuç içleri de parlamaya başlıyor.□ e ışık, Kal'ın birçok yarısından içeri girmeye çalışan dumanlı dallar halinde kıvrılıyor. Kaslar ve sinirler mavi-beyaz ışık iplikleriyle tekrar birbirine dikilirken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Väinämöinen'in şarkısı daha da yükseliyor.□ e ahırdaki köpekler sessizliğe gömülüyor. Hiçbir şey hareket etmiyor. Şamanın unutulmaz müziği havayı kaplarken kar bile bekliyor gibi görünüyor. Ayının kıpırdadığına dair ilk işarete şarkı kesiliyor. Kal yumuşak bir başını kaldırır.□ en gözlerini kırpıştırarak açar, gözleri Väinämöinen'den yansıyan aynı ışıkla parlamaktadır. "Ah.." diyor şaman.□ e ışık göz kırpmasıyla birlikte gözlerinden kayboluyor ve kristal mavisi bakışları artık gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. "Tüm bu zaman boyunca onunla mıydın?"

"Kal iyi mi?" Şamandan ayıya bakarak fısıldıyorum.

Väinämöinen öne doğru eğilip titreyen eliyle ayının yanağındaki yumuşak tüyleri okşuyor. "Eski dostum... beni tekrar bulman yeterince uzun sürdü."

"İçeride kim var biliyor musun?"

"Evet, onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum." "Kim o?"

Väinämöinen havlayan bir kahkaha atıyor. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

Ona baltasını uzattım. "Merak etmekten yorulдум. Lütfen, sadece söyle."

Yorgun bir iniltiyle ayağa kalkıyor ve baltayı alıyor. "Oh, bundan çok daha iyisini yapabiliriz. Size göstereceğim."

Kal da ayağa kalktığında kalbim rahatlıyor, zayıf ve ağır yaralı ama hayatta. "Kal hâlâ hayattayken ruhu çıkarabilir misin?"

"Artık dışarı çıkmak istediğini bildiğim için çok kolay. Gelmek istiyorsun, değil mi?" diye ekliyor ayıya. Kal sinirli bir çıkarıyor. Väinämöinen kıkırdar ve baltasını kemerine sokar. "Pekâlâ o zaman. Siiri, seni kuzeye, çağların en büyük kahramanını bulmak için imkânsız bir maceraya sürükleyen kurnaz alçakla tanışmak ister misin?"

"Sihrini konuştur ihtiyar," diyorum heyecanla.

"Nelere zorunda kaldığımı görüyor musun?" diyor ayıya, başparmağını bana doğru uzatarak "Onu buzun altında nasıl bırakmadın, asla bilemeyeceğim."

Kal'ın öfkeli hırıltısına rağmen gülümsüyorum. "Beni senden daha seviyor gibi görünüyor."

"Her zaman berbat bir kadın zevki olmuştur," diye yanıtlıyor şaman. Bana sırtını dönerek doğrudan ayıya bakıyor. "Kalk o zaman. Yeterince uzun süredir orada kapana kısılmış durumdasın."

Kal devasa ön pençeleriyle yeri iterken bir adım geri çekiliyorum. Kendini tam boyuna getirerek benim ve şamanın üzerinde yükseliyor.

"□ ona zarar vermemeli," diyor Väinämöinen. "de. Ama izlemek biraz tatsızdır."

"Ne yapıyorsun-argh-" diye ve sırt üstü karın içine düşüyorum. Väinämöinen'in parlayan ellerinden çıkan beyaz ışık ayının devasa göğsüne çarparken bir kolum gözlerimi kapatıyor. Kal geriye doğru savruluyor ve karda bir yığın halinde yere düşüyor.

"Ne yaptın sen? Eğer ona zarar verdiysen-"

"Bekle," diye homurdanıyor şaman. Yüz yıl daha yaşlanmış gibi görünüyor. □ e büyü belli ki ona zarar vermiş. Lumi şimdi ormandan çıksa, onu bir laleyi kökünden koparır gibi kolayca yere serebilir.

Destek olması için ona kolumu uzattım. "İyi misin? Sana biraz su ya da-"

"Sadece bekle. İzle. Şimdi dışarı çıkıyor."

Yorgun şamanı iki elimle tutarak dönüp bakıyorum. □ e ayı kıpırdanıyor, ama Kal ayağa kalkmıyor. Ondan bir şey yükseliyor; tepeden tırnağa tuzakçı kürkü bir adam. Biçim olarak katı görünüyor ama yine de ayının içinde duruyor. □ e tuzakçı ellerini kaldırıyor, ay ışığında inceliyor, sanki gerçekten kendisine ait olduklarını görünce şaşırmış gibi.

Väinämöinen bir hıçkırığı bastırırken kolumdaki eli sıkılaşıyor. "Çık dışarı, seni yaşlı aptal."

Tuzakçı yavaşça ayının içinden çıkar.

Sakallı yüzünü, gözlerinin köşelerini kırıştıran, zaten çok iyi tanıdığım çizgileri önüne getirerek nefes nefese kalıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel," diye . "Ölü gibi görünüyorsun, yaşlı adam."

"Beni beklettiniz," diye yanıtlıyor Väinämöinen. "Gel." Titreyen elini uzatır. "Şimdi bana gel."

□ Diğer Väinämöinen hızlı adımlarla yürüyor, şamandan bana bakıyor. Bakışlarını tutarak gülümsüyor. "Tekrar merhaba Siiri."

"Eğer sen Väinämöinen ~~en~~," diyorum sağımdaki şamana, "□ en bu kim?"

"Ben Väinämöinen," diye yanıtlıyor ayı ruhu.

Gözlerimi kırıştıyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Başımı ağrıtıyor. "Anlamıyorum."

Bear Väinämöinen gülümseyerek, "Bunu çoğu zaman kendimiz de anlamıyoruz," diyor. "Ruh büyüğü kadar eski ki unutulmaya yüz tutmuş. Hiçbir zaman nasıl çalıştığını bildiğimizi iddia etmedik."

"Böylece kendimizi bu küçük muammanın içinde bulduk." Väinämöinen'im el hareketi yapıyor.

"Bunu nasıl yapacağız?" diyor Bear Väinämöinen. "Beni her zamanki geri çağırma için artık çok geç."

Väinämöinen kaşlarını çatarak, "Bunu yıllarca denedim ve sen hiç geri dönmedin," diye cevap veriyor.

"Seni duymadım, eski dostum."

"Çok uzun zamandır yalnızdım. Umudumu tamamen yitirmiştim."

"□ her zaman umut vardır," diye yanıtlıyor Bear Väinämöinen. "Biz bundan emin olduk."

Önümüze ne çıkarsa çıksın, umut baki kalacaktır."

Väinämöinen dövmeli elini uzatır. "Artık beklemek yok. Elimi tut. Yeniden bir olacağız."

Bear Väinämöinen başını sallayıp öne doğru adım atıyor.□ Dokundukları anda, birleşen ellerinden aynı mavi-beyaz ışık fışkırıyor. Ayaklarım tekrar yerden kesiliyor ve birkaç metre gerideki karın üzerine düşüyorum. İki Väinämöinen bir olurken gözlerimi kısarak kör edici ışığa bakıyorum.

Başlar başlamaz da bitiyor. İrkiliyorum, karanlıkta gözlerimi kırıştıyorum ve sadece bir Väinämöinen'in durduğunu görüyorum. Derin nefesler alıyor, kollarını ve göğsünü sıvazlarken gözleri hâlâ parlıyor. O

ellerinin güçlü, dövmeli parmaklarını gösteriyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Väinämöinen?" Girişimde bulundum.

Akkor bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Bana yeni gözlerle bakıyor.

Kuşkusu ve kızgınlığı gitti. Öfkesi ve hayal kırıklığı yok.

□ Onun sık sık takındığını gördüğüm tekinsiz bakışın yerini daha yumuşak bir şey aldı. Şimdi aşkı görüyorum. Ondan . Koruma. Memnuniyet. Gurur.

"Siiri." Adımı bir şarkı gibi söylüyor. Bir adım öne çıkıp beni sıkıca kucaklıyor, gülüyor ve ağlıyor. Anlamıyorum ama hazır olana kadar bana sarılmasına izin veriyorum.

Omuzlarının duruşunu, gözlerindeki belli belirsiz parlayan ışığı alıyorum. "Sen -Yine sen misin? Bütün müsün?"

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Ben bütünümlü, Ilmatar'a teşekkür ederim."

Arkasından gelen bir homurtu ikimizi de döndürdü. Karın ötesinde ayı kıpırdanıyor.

"Kal-"

"Siiri, hayır." □ e şaman bileğimi sıkıca tutuyor. "Onu hemen bırakmalısın."

"Ama hâlâ yaralı olabilir," diye itiraz ediyorum.

"O ne. O artık sadece bir ayı. Korkacak ve kafası karışacak. Gitmesine izin vermeliyiz."

Kal derin nefesler alarak çevresini inceliyor. Bize bakıyor.

□ Gözlerindeki ışık gitmiş. O sadece bir ayı.

Kemerindeki bıçağa uzanan Väinämöinen avucunu keserek kanından birkaç damlayı karın üzerine sıkar. "Otso, ormanın kardeşi, bu uzun aylar boyunca paylaştığın dostluk için sana teşekkür ederim. Hizmetkârını sana iade ediyorum. Huzur içinde git, dostum."

Elimi uzatıyorum ve o bıçağı avucumun içinde gezdiriyor. Yüzümü buruşturuyorum ve kendi kanımdan birkaç damlayı kara akıtıyorum. "□ bısığ salim Väinämöinen'e ulaştırdığın için teşekkür ederim."

□ Ayı homurdanıyor. Uzaklarda bir çift kurt uluyor. Ayı dönerek uzaklaşır ve ormanın gölgeleri arasında kaybolur.

"Lumi geliyor," diye fısıldıyorum, kurtları dinleyerek. "Väinämöinen, zamanımız tükeniyor."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor bıçağını kalçasında kınına sokarken. "Kal, Lumi tarafından ruhumu zapt etmek için kullanılan bir araçtı. Kızgın bir şaman yerine kızgın bir ayıyla mücadele etmeyi tercih etti."

Onun adını duyunca öfkeyle kıldandım. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yeterince vaktimiz yok," diyor kulübesinin kapısını açarak. "Lumi kuzeye doğru yola çıktı. Biz konuşurken onun için savaşıacak kurtlar topluyor. Yeterli sayıya ulaştığını düşündüğünde benim için gelecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm," diye yanıtlıyor. "Ayı olarak planlarını duydum. Zaferinden emin olana kadar gelmeyecek. Artık sadece günlerimiz var."

Onu kulübenin sıcaklığına kadar takip ettim. "Ama neden seni öldürmeyi bu kadar çok istiyor? Bunun lanetinle bir ilgisi var mı?"

"Evet. Bana şu davulu getir."

O alçak çalışma masasına yerleşirken ben de boyalı davulu kapıyorum. "Ne oldu sana böyle? Tuoneta'dan ne aldın ve neden şimdi bu kadar çok insan ölmeni istiyor?"

İç geçiriyor, ona uzattığım davulu alıyor. "□ işte bu. Ben ölemem Siiri."

Kendimi masanın diğer tarafındaki kürk yığınının içine bıraktım. "Ne?"

"Ben ölemem," diye tekrarlıyor. "□ bu benim lanetim."

Yüzüne baktım. "Anlamıyorum."

"Ben sadece öldürülebilirim," diye devam ediyor. "Ve beni kim öldürürse sihriime sahip olacak."

Aina

"AINA?"

"Aman Tanrım, neler oluyor?"

Tuonela'yı çevreleyen kara nehrin kıyısında duruyorum. , çok uzaklarda, Tuoni'nin sarayı beliriyor ve karanlıkta bir fener gibi her yöne ışık saçıyor. Önümde bir tekne rıhtımda bekliyor, yüksek pruvası durgun sularda sallanıyor. Teknenin arkasında, elinde uzun ahşap bir sırık tutan yaşlı ve bitkin bir kadın duruyor. O Tuonen tytti, feribot kadını. Kısa boylu ve iki büklüm, beyaz saçları kasketinin altından saman gibi diken diken çıkıyor. Kafatasını andıran yüzüne yerleşmiş kara gözleriyle beni izliyor.

İki , diğer kızlar titreyerek sokuldular. Satu ve Helmi ellerimi tutarken Riina dimdik duruyor, bakışları yeni kocamın beklediği yere kayıyor. Kalma ve bir grup ölü asker onu selamlıyor.

"Aina, ne yaptın sen?" Riina fısıldıyor.

"Gelin," diyerek kızları rıhtımdan aşağıya doğru yönlendiriyorum. "Fazla zamanımız yok. Karşıya geçmelisiniz."

"Nereyi geçeceğiz?" diyor Helmi. "Neler oluyor?"

"Onunla evlendin mi?" Riina bastırıyor.

Omzumun üzerinden bakarak başımı sallıyorum. "Laneti bozmanın ve hepinizi özgür bırakmanın tek yolu buydu."

"Bizi serbest bırak," diyor Satu. "Bizimle geliyorsun. Aina, birlikte gidiyoruz. Hepimiz."

Gülümsüyorum ve alnından öpüyorum. "Hayatlarınızı bağışlamak için Tuoni ile bir anlaşma yaptım-"

Helmi bir çığlık atarken Riina birkaç santim uzaklaşıyor.

"□ bu bir numara değil," diyorum yanağını okşayarak. "Bricadılardan koruyacağına söz verdi. Burada güvende olacağım."

"Avlanacaksın, hor görüleceksin ve aptal gibi ," diye yanıtlıyor Riina.

" en Sevdiklerimin yaşayacağını bilerek huzur içinde ölüyorum."

"Şimdi ondan seni de serbest bırakmasını isteyemez misin?" Satu fısıldar.

O konuşurken, nacaklarının kan bağımızın iplerini kopardığını hissediyorum ve bana ne kadar tamamen bağlı olduğumu hatırlatıyor. "Benim yerim artık burası. Benim için ağlama," diye ekliyorum Satu'nun yanağını silerken. "Güvende olduğunu bildiğim için mutlu olacağım. Ama benim için yapman gereken bir şey var."

"Ne?" diye sorar Satu.

"Ailemin hayatta olduğumu bilmesini istiyorum. Onları benim için bulmanı istiyorum. ey Päijänne Gölü'nün güneybatı kıyısında yaşıyorum. Annem köyümüzün bilge kadını. Adı Milja. Babamın adı Taavi; o bir marangoz. Ve en iyi arkadaşım Siiri. Onları bulup burada başımıza gelenleri anlatmalısın. Söyle onlara, Siiri'ye söyle." Gözyaşlarımı bir çırpıda siliyorum, onun kederli yüzünü hayal ederken kalbim parçalanıyor. "Onu sevdiğimi söyle. Bunun onun suçu olmadığını söyle. Ona huzur içinde olduğumu söyle. Bunu ona sen söyle."

Satu ve Helmi başlarını sallarlar.

"Ya onları öldüreceğim ya da denerken öleceğim," diyor Riina, eli omzumda. "Vakit geldi," diye sesleniyor Tuoni arkamızdan.

İğer kızlar sığıyor, bakışları omuzlarımın üzerinden bize doğru yürüyen ölüm tanrısına kayıyor. Kalın çizmeleri rıhtımın tahtalarına çarpıyor. Siyah pelerini yerde iz bırakarak yanıma geliyor. Bir kolunu omuzlarıma doladığında kızlar geri çekiliyor.

"Seni yaşayanlar diyarına geri götürmek için karıma kutsal bir yeminle bağlıyım," .

Satu ve Helmi onun doğrudan kendilerine hitap eden sesini duyunca yeniden kıpırdandılar. Kendimi çok küçük hissediyorum, onun yanına sıkışmışım, omuzlarım onun kollarının altında eziliyor, büyük siyah bir kuzgun küçük güvercinini koruyor.

"Size teşekkür ederiz lordum," diye mırıldandı Satu.

Yaprak gibi titreyen Helmi bir adım öne çıkmaya cesaret eder. "Aina'yı da serbest bırakmayı içinize sindiremediniz mi?"

Tuoni'nin kolu bana sarılıyor. " e Tuonela Kraliçesi Tuonela'ya aittir," diye cevaplıyor sesini çıkarmadan.

Helmi ve Satu yeniden ağlar. Riina sadece başını sallıyor. Ama verdiği yanıt karşısında umutsuzluğa kapılmadım. Beni serbest bırakacağını hiç beklemiyordum. Pazarlığımız yapıldı, kaderim mühürlendi.

"Yemin etmenize gerek olmadığını bilmelisiniz," diye devam ediyor Tuoni, hepimizi şaşırtarak. "Tuonetar'ın planları altında yeterince acı çektiniz. Şimdi benim korumam altında ve benim kutsamamla gidiyorsunuz.□ e Tuoni'nin eli kalbinizin üzerinde bir rehber olacak. Gücümün yettiği yerde, sizi uzun ömürler ve huzurlu, acısız ölümlerle kutsayacağım."

Rahat bir nefes aldım.

"İyi niyetimin bir göstergesi olarak bunları yanınıza alacaksınız." Elini sallayarak tekne de üç at belirir.□ Eyerlerine büyük yükler bağlanmıştır.□ Atlar başlarını savurup toynaklarını şaklattıkça içindekiler şingirdayıp tıngırdar. "Her at senin ağırlığına eşit altın ve gümüş taşıyor," diye açıklıyor Tuoni. "Ayrıca Päivätär'ın kendisi tarafından kutsanmış bir çuval arpa tahılınız var. Ona her gün dua ettiğin sürece bu çuval asla boşalmayacak."

□ e kızlar şaşkın bakışlar atıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Päivätär, güneş tanrıçası. Her birine bir kraliçe için çeyiz veriyor.

Tuoni omzumu sıktı. "Son vedanı et, karıcığım.□ ey gitmeliyim."

Kucağından inerek birkaç kısa adımı yanlarına geçiyorum ve kollarımı tekrar Satu'ya doluyorum. Helmi de araya giriyor. "Bizi kurtardın," diye fısıldıyor.

"Sen de aynısını yapardın," diye cevap veriyorum. "Bizimle gel," diye tekrar yalvarıyor Satu.

Önce onun yanağını, sonra Helmi'ninkini avuçlayarak uzaklaşıyorum. "Ailemi bul. Annemi ve Siiri'yi bul. Onlara nerede söyle," diyorum Riina'ya bakarak. "Onlara endişelenmemelerini söyle. Onları sevdiğimi ve elimden gelse yanlarında söyle."

Riina başını sallıyor, yüzünde kararlı bir ifade beliriyor.

Dört ölü muhafız öne çıkarak bizi rıhtımda sıraya diziyor.

"geldi," diye Tuoni.

"Hayır," diye inliyor Helmi, bana tutunarak.

Gülümsemeye devam etmeye çalışsam da kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.□ istediğim şeydi.□ uğruna savaştığım şeydi.□ yaptığım pazarlıktı.□ e ölü bir adım daha yaklaşıyor, kızları bekleyen tekneye zorla bindirmeye hazır.

Satu bakıyor, elleri beni daha sıkı kavlıyor. "Lütfen, benim

Lordum," diye haykırıyor. "Benimle bir pazarlık yap. Aina'nın hayatına karşılık benim altınım. Hepsini al, sadece bana Aina'yı ver."

"Benimki de öyle," diyor Helmi. "Lütfen lordum. Size her şeyi veriyoruz-"

"Yeter." Tuoni , elleri omuzlarının üzerinde demir bir bant gibi.

Beni geri çekerek Satu ve Helmi'nin tutuşunu kırdı. "Bir daha bana böyle bir hakarette bulunma."

□Kızlar siner ve geri .

"Bir kez verilen bir hediye bu kadar dikkatsizce geri veremezsin," diye söze girdi, sözleri gölge ve re ile süslüydü. "Ve karım sadece altın çuvalları için satın alınamaz veya takas edilemez. O benim için paha biçilemez. Onunla yaptığın pazarlığın şartlarını değiştirmeye cüret ederek kutsallığına leke sürüyorsun. Sana verdiğim yaşam nimetini al ve krallığımı huzur içinde terk et."

Riina kızların arkasına geçer. "Gelin," diyor usulca. "Kızlar, gelin."

Helmi ve Satu, Riina'nın onları geriye doğru yürütmesine izin veriyor, tekneye adım atmaya zorlandıklarında ölümler bastırıyor.□ e tekne sallanırken atlar homurdanıyor. "Bizi unutmayın," haykırıyor Satu.

"Asla," diye karşılık veriyorum. "Beni unutma. Ve sözünüzden dönmeyin." "Seni yüzüstü bırakmayacağız!"

Tuoni beni sımsıkı tutuyor ve feribotçunun sırtıyla iterek tekneyi iskeleden uzaklaştırmasını izliyoruz.

"Aina," diye haykırıyor Helmi, çaresiz bir el uzatarak.

□e feribot karanlık suda ilerleyerek beni bu alemde kalan son üç yaşayan ölümlü ruhtan ayırıyor. Ölüm tanrısından uzaklaşıp rıhtımın sonuna doğru koşuyorum.□ İki taraftaki ölümler mızraklarını çaprazlayarak geçemeyeceğim bir bariyer oluşturuyorlar. Bir elimi kaldırıp kızlara veda etmek için el sallıyorum, ta ki onları karanlıkta gözden kaybedene kadar.

Tuoni arkamdan geliyor, eli tekrar omzuma gidiyor. "Gel, karıcığım." "Bana bunun bir numara olmadığını söyle," diye fısıldadım. "Bana güvende olduklarını söyle. Bana güvende olacaklarını söyle.

güneşi tekrar yüzlerinde hissedecekler."

Nazik elleriyle başörtümü kaldırıyor, kışın soğuğuna karşı saçlarımı örtüyor. "Sana söz verdim," diye cevaplıyor ciddiyetle. "□ ey peçeden geçecek ve tehlikeli bir yolda ilerleyecek.□ ey Kuzey'in kapılarından yaşayanların topraklarına dönmeden önce bataklık ve çayırıları, çimen ve ormanları aşmalı."

"Tehlikeli bir yol mu? Ama onlara silah vermediniz."

"□ ey yalnız gitmiyor," diye yanıtlıyor. "Kalma onlara rehberlik edecek."

Omzunun üzerinden Kalma'nın birkaç dakika önce durduğu yere bakıyorum. Şimdi gölgeden başka bir şey yok. "Bunca zamandır seni kurtarmaya mı çalışıyordu?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak başını sallıyor.

Dudağımı ısıyorum, yanıtından korkarak sormam gerektiğini bildiğim soruyu kendime saklıyorum. Sonunda diyorum ki, "Kızları ölüme götürmesini sen mi istedin? Senin emrinle mi hareket ediyordu?"

Kaşları düşüyor ve çenesi sıkılıyor. Aynı bakışı kuzgunda da görmüştüm. Sormama bile sinirlendi. "Hayır," diye yanıtlıyor. "Aslında, beni kaderime terk etmesini emrettim. Birçok kez ona durmasını emrettim." Ses tonu öfke ve gölgelenmiş.

Ona bakıyorum, uyumsuz gözlerini inceliyorum. "Seni serbest bırakmak için ne kadar kadın gerekiyorsa öldürmeye hazırды ... çünkü seni seviyordu."

Başını sallıyor.

"Rahatlamayı anlıyorum. O olmasaydı hala o ağaca bağlı olacaktın... ama o olmasaydı, pek çok kız hala hayatta olacaktı," diye ekliyorum, sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak.

"Kalma'dan korktuğunu biliyorum aşkım. Onu kuzgun olarak gördüm. Şimdi hissedebiliyorum." Bir elini göğsüne bastırarak bana kasvetli bir bakış attı. "O senin pek çok kâbusunun kaynağı oldu. Kalbinde ondan nefret ediyorsun."

"Karmaşık bir durum," diye itiraf ediyorum.

"Bana olan sadakati artık sadece seni rahatlatabilir. Kalma benim." Yanağımı okşadı. "Beni koruduğu gibi, karımı da koruyacaktır."

Soğuktan mı yoksa içimdeki korku hissinden mi bilinmez, bir ürperti içimi.

"Gel," diyor Tuoni bana elini uzatarak. "□ saat geç oldu ve sen yorgun. Eve dönelim ve seni ısıtalım." Eve.

Omzunun üzerinden bir kez tepedeki sarayı olan fenere bakıyorum. Tuonela. Evim.□ Artık geri dönüş yok. Bu pazarlığı ben yaptım. Geriye kalan tek şey hayatta kalmak. Kocamın elini tutarak beni rıhtımdan, yaşayanların diyarından uzaklaştırmasına, Ölüm Krallığı'nın derinliklerine götürmesine izin verdim.

Siiri

VÄINÄMÖINEN masada karşımda oturuyor, davulu dizinin üzerinde dengede duruyor.□ e deriyi süsleyen rünler şamanın ellerindeki soluk işaretlerle neredeyse aynı. "Bize biraz çay yap."

"Bana lanetinden bahset," diye karşı çıkıyorum . "Ölemem de ne demek? Tuonetar sana ne yaptı?"

İç geçiriyor, davulu yumuşak bir çingirakla masanın üzerine koyuyor. "Onu engellediğim, ondan çaldığım için bu benim cezamdı. Beni lanetlemeleri için orman cadıları meclisini çağırdı. Meclisin lideri Ajatar'dı, Lumi'nin annesi."

Nefesim kesildi. "Ajatar Lumi'nin annesi mi?" Bu cadının adını iyi biliyorum. Anneler çocuklarına ondan korkmayı öğretir. Kutsal koruda bir an için Tellervo'nun avcıları avlayan orman cadısı Ajatar olabileceğini düşündüm. Kabuslarıyla yalnız toplayıcıları lanetler. Siz uyurken göğsünüze tırmanır, havanızı çalar ve kemiklerinizi kırar.

Väinämöinen yüzümdeki dehşet ifadesini görüp gülümsüyor. "Sanırım Ajatar'ı tanıyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Perdenin bu tarafında daha iğrenç bir cadı nefes almamıştır," diye mırıldandı. "Tuonetar'ın beni lanetlemesine yardım etmeye çok hevesliydi. Sanırım bunu kabul etmesinin tek nedeni Lumi'nin laneti bozup sihri me sahip çıkmasını beklemesi. Zavallı Lumi de büyüyü talep etmenin içindeki kırığı düşünüyor" diye ekliyor. "Büyümün onu sefil annesinin gözünde değerli kılabilceğini düşünüyor. Bunun ona neye mal olacağı hakkında hiçbir fikri yok. Sahip olduğum bilgiye sahip olmak... onu kafamda ve kalbimde tutmak... bu bir hediye değil Siiri. Bu müthiş ve korkunç bir yük."

Bakışlarını tutuyorum. "Bir yük olabilir ama bilgeliğini insanlara vermek senin görevin ve sen gittin."

Kıpırdamadan duruyor, mavi gözleri yüzümü arıyor. "Siiri-"

"Sana en çok ihtiyaç duyduğumuz anda halkını terk ettin," diye bağıríyorum.

Hayal kırıklığı yükseliyor. "Halkın intihar ederken sen bunca yılını bu Tanrı'nın unuttuğu çölde saklanarak geçirdin. Biz de acı çekiyoruz, Väinämöinen."

"□ bu benim hatam değil-"

"Sen gittiğinde hikâyeler durdu," diyorum onun üzerinden. "Yeni bilgelik yok. Şarkılar yok. Senin gidişin karın ilk yağışı gibiydi.□ e diğer tanrılar da sessizleşti ... sonra uzaklaştılar. Senin ilgisizliğinin kışında donup kaldık.□ Yabancılar güneyden kana susamış ve intikamcı yeni bir tanrının hikâyeleri ve şarkılarıyla geldiler.□ Her şeyimizi elimizden alıyorlar. Ve biz bunu fark edemeyecek kadar kırılmış, geri çekilemeyecek kadar yalnız ve korkmuş durumdayız."

Yüzü perili görünüyor. "Siiri, lütfen-"

"Kendini kurtarmak için bizi terk ettin. Bir bilgisini kendi çıkarları için kullanamayacağını söylüyorsunuz ama siz tam olarak bunu yaptınız. Bilgelğin paylaşılmak içindir, ama sen onu kendini burada saklamak için kullandın-"

"Başka seçeneğim yoktu!"

Ayağa kalkıyorum. "□ burada her zaman bir seçenek vardır! Bana bak," diye bağıyorum, kollarımı yana doğru kaldırarak. "Aina'ya bak. için nasıl savaştığımıza, vazgeçmeden önce birbirimiz için nasıl ölmeye hazır olduğumuza bak. Seni bulmak asla sadece onu kurtarmak için değildi. Seni bizimle birlikte güneşe getirmek istedim. Seni eve getirmek istedim. Aina'nın bana ait olduğu gibi sen de halkına aitsin Väinämöinen. Senin büyük insanlara ait. için sana ait değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Bana bakarken yıpranmış yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Yardım et bana Siiri."

Beni kendimden kurtar."

Uzun bir süre sonra başımı salladım. Dizlerimin üzerine çökerek masanın karşısında ona bakıyorum. "Sana yardım edeceğim. Tanrılar şahidim olsun, Väinämöinen, senin için savaşacağım. İş o noktaya gelirse, senin için öleceğim. Sen benim şamanımsın, kutsanmış Yüce Ana'nın oğlusun."

Masanın üzerinden rune işaretli bir el uzatıyor ve ben de onu sıkıca tutarak alıyorum.

"Bir daha asla yalnız kalmana gerek yok," diye teminat veriyorum ona. "Artık buradayım ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Seni bir ayı olarak bırakmadım ve bir erkek olarak da bırakmayacağım. Tek istediğim, benim senin için çabaladığım gibi senin de benim için çabalaman."

Yavaşça başını sallıyor.

"Aina'yı kurtarmama yardım edin, sonra ikinizi de evinize götüreceğim."

aittir."

Sessizce oturuyoruz, tek ses re'nin çıtırtısı.

Birkaç dakika sonra gülümsüyor, o mavi pırıltı sulu gözlerine geri dönüyor.
"Söyle bana Siiri, ruh büyüsü hakkında ne biliyorsun?"

Birer bardak civanperçemi kökü çayı ve taze bir somun rieska ile masaya sonra Väinämöinen tekrar piposuna uzanıyor. Piposunu yaktıktan sonra iki eliyle davulu kaldırıyor, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Bir şaman olarak Tuonela'ya için ruh büyüsünün gücünü anlamanız gerekir."

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Senin bir parçan ayının içinde böyle sıkışıp kalmadı mı?"

"Evet. "Şey, bu biraz ters giden bir ruh büyüsüydü, ama evet.□ e kantele vâki ile çalışmak için kullanılır - büyü, büyücülük, şifa ve benzerlerinde yararlıdır.□ e drum alemleri geçmenin anahtarıdır. Anlıyor musunuz? Davul , ruhunuzun parçalarını serbest bırakamazsınız."

Sanki bana mantıklı geliyormuş gibi başımı sallıyorum.

Devam etmeden önce bana alaycı bir bakış atıyor, konuşurken piposunu tütürüyor. "Bu davulun üzerindeki her rün davulcu için önemli bir şeyi ifade eder. Çaldıkları davuldan bir şaman ve gücü hakkında çok şey öğrenebilirsiniz." Çift çizgili bir eşkenar dörtgen olan merkezi rune'u işaret ediyor. "□ güneştir. Dünyamızın merkezini işaret eder. Çoğu şaman sadece bu alemde kullanılmak üzere tasarlanmış basit bir davul çalar.□ e rünler doğal olarak güneşten dışarı doğru akacaktır."

"Ne tür rünler?" Gözlerimi davula dikerek söylüyorum.

"Her türden," diye yanıtlıyor. "Ren geyikleri, sığırlar, ş.□ avcılık ve toplayıcılık için rünler, hava durumu ve mevsimler için rünler, tanrılar, aşk ve ölüm için rünler var." Farklı rünleri işaret ederken elleri davulunun yüzeyinde dans ediyor. □ en yukarı bakar. "Ruhunun bir parçasının Aina ile birlikte olduğunu hissettiğinden bahsetmiştin. Onun kaybını hissettiğini mi söyledin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben ... parçalanıyormuşum gibi hissettim, evet." Yüzümü buruşturarak göğsümü ovuşturuyorum. "Bıçaklanıyormuşum ya da geriliyormuşum gibi hissettim. Tatsızdı."

"Ve hala hissediyor musun?"

"Hayır," diyorum ilk kez yüksek sesle. "Hayır, soldu. Artık onu hissedemiyorum." Bir sessiz kaldım, kendimi onun kaybıyla baş başa bıraktım.
"O

ruhumun bir parçasını mı aldı? Sonsuza dek gitti mi? Tuonela'da mı? Bu yüzden mi hissedemiyorum?"

Bir elini kaldırır. "Barış, kızım. Açıklamama izin ver. Bir neslin en güçlü ve en dikkatsiz şamanı değilsen, ruhunun bir parçasını bilmeden Aina'ya yerleştirmeyi başardığından çok şüpheliyim. Ama tarif ettiğin hisler, bir ruh parçalanmasının verdiği acıdan farklı değil."

"Kaç parça ruh?"

"İki ree," diye yanıtlıyor davulu bir kenara bırakarak. "İki e senin yaşamına henki denir. Henki'niz bedeninizi terk ettiğinde ölürsünüz."

"Bu kelimeyi biliyorum," diyorum öne doğru eğilerek. "Aina'nın babası bir ahşap ustası. Sielulintu yapıyor. Öldüğünüzde ruh kuşlarının henki'nizi Tuonela'ya götürdüğünü söylüyor."

Väinämöinen başını sallar. "Doğru söylüyor. Şimdi, ruhunuzun ikinci parçasına luonto denir. Tüm luontolar kuş şeklini alır, tıpkı bir sielulintu gibi. İki e luonto senin koruyucudur."

"Seninki nasıl bir şekil alıyor?"

Sağ elini uzatarak sol başparmağını en büyük dövmenin üzerinde gezdiriyor. "Ben beyaz kuyruklu bir kartalım."

Mummi'nin Väinämöinen ve Kartal hakkında anlattığı hikâyeleri düşünerek gülümsüyorum. "Luonto'mun ne şekilde olması gerektiğine nasıl karar vereceğim?"

Piposunun sapına vurarak kıkırdıyor. "Hiçbir şeye sen karar vermiyorsun. Senin luonto'n içinde doğdu. Zaten bir şekli var. Yapmanız gereken tek şey, onun geçmesine izin vermek."

Bir elimi göğsüme bastırarak kanat seslerini içimde hissettiğimi hayal ediyorum.

İki e şaman gülümseyerek beni izliyor. "Evet, senin luonto'n güçlü Siiri. Bazen neredeyse senin gözlerinden bakarken görebiliyorum."

Gülümsemem genişliyor.

Devam ediyor, "Şimdi, luonto'nuz seyahat , her zaman bir kuş şeklinde olacaktır. İki sahip olabileceğiniz etkileşimleri sınırlar. Anlıyor musunuz? Eğer bir baykuş ya da kartalsanız, insanlarla konuşamazsınız ya da anlayamazsınız. Ama görebilir, duyabilir, öğrenebilirsiniz. Mahrem ve gizli bilgiler toplayabilirsiniz. Ve bilgi-

"Güç," dedim ona. "Evet, anlıyorum."

Bir an bana bakıyor, bıyıkları seğiriyor. "□ Ruhunuzun son parçasına itse denir. Bu sizin özünüzdür, yansıtılmış benliğinizdir. Bedenini terk edebilir ve senin için seyahat edebilir. Dahası, o siz olacaksınız. Böylece yürüyebilir, konuşabilir, düşünebilir ve hissedebilirsiniz. Başkaları sizi görebilir ve sizinle iletişim kurabilir."

Her şey yerli yerine oturuyor. "O senin itse'ndi.□ e Väinämöinen Kal'ın içine hapsedi."

□senin itsendi, değil mi?"

Sırıttıyor. "Şimdi görüyorsun."

"Uzun süredir kayıp olduğunu söylemiştin. Ne oldu?"

İç geçiriyor, bitmiş piposunu bir kenara bırakıyor. "Ruhun parçalara ayrılmak istemediğini anlamalısın. Senin luonto'n gibi daha küçük bir parçayı göndermek yeterince zararsızdır. Ama itse'ni kullanmak tehlikeli olabilir Siiri.□ e ne kadar sık gönderirsen, ne kadar uzun süre dışarıda kalırsa, kendine geri dönmesi o kadar zorlaşır. Bir itse bir kez kaybolduğunda, geri getirilmesi neredeyse imkansız hale gelir."

Kalbim . "Oh, Väinämöinen . ." Öne doğru uzanıp elini alıyorum. "□ e kayıp şaman," diye fısıldıyorum. "Birden fazla şekilde , değil mi? Dünyaya karşı kayboldun, burada tek başına saklandın. Kendi içinde kayboldun, ormanda sensiz dolaşıyorsun, geri dönemiyorsun. Ne oldu? Ne zaman gitmesine izin verdin?"

"Dikkatsiz ve aşırı . Bu tecrit hayatından kolaylıkla kurtulabileceğimi düşündüm. Dünya hala benim olabilecekken nasıl olmayabilirdim ki? Dikkatli olursam, en büyük maceralarımı yaşadığım ormanlarda ve ormanlarda yürüyebilirdim. Ben Sel Sh'tim Siiri. . . ve bedelini ödedim."

"Ruhunuzun sadece iki parçası sağlamken nasıl yaşıyorsunuz?"

". " Sözleri kalın bir örtü gibi aramıza yerleşiyor. "Sonunda seni öldürecek... ve yavaş ve acı verici olacak.□ e 'uzun ölüm' diyorlar. Bir keresinde bu hastalığa yakalanmış bir adamla tanışmıştım." Yüzü çok iyi tanıdığım o lanetli ifadeye büründü. "Kimsenin başına gelmesini istemem Siiri."

Yüzüne bakıyorum. "Seninki olmadan ne kadar yaşadın?"

"Çok uzun zamandır."

"Ama Tuonetar'ın laneti seni hayata bağladı ... ölemezdin."

Tekrar başını sallar.

Elini sıkıyorum. "Peki ya şimdi?"

"Artık bir bütünümsün," diye yanıtlıyor. "Olabileceğim kadar bütünümsün. Ama Siiri, ölüm

İçimde kök saldı. □ Diğer ruhlarımın solması beni kanser gibi yiyip bitirdi. Luonto'm zayıf, henki'm daha da zayıf. Itse'mden tekrar ayrılma riskini göze alamam, anlıyor musun? İstesem de istemesem de seninle Tuonela'ya gidemem. Başka bir parçalanmaya daha dayanamam."

"Anlıyorum," diyorum. "Yani, Aina'yı almak için göndereceğimiz kişi ben miyim?" "Evet."

Başparmağımı elinin arkasındaki izlerin üzerinde gezdiriyorum. "Dövmeler ne anlama geliyor? Kalma'da da var. Ve ormandaki tanrıça, bana erzak veren ve ayıyı takip etmemi söyleyen."

Ellerine bakıyor, çıkarıyor. "□ eyler, benliğinizi kaybetmeye karşı bir güvence olmalı. Ellerini davulundaki desenlerin aynısıyla işaretlersin. □ alemler arasında dolaşırken ruhunun parçalarını bedeninin beklediği yere geri götüren bir bağıdır."

Ellerimize bakıyorum. Benimkiler solgun ve lekesiz. "Yani Tuonela'ya geçmek istiyorsam, ruhumun parçalarını demirlemem mi gerekiyor?" Kalbim göğsümde biraz sıkışıyor. "Kalma'nın işaretlerini mi takmalıyım?"

"Onları Kalma'nın işaretleri olarak düşünmeyin," diyor nazikçe. "□ onları bir şamanın işaretleri olarak düşün. □ dövmelerin belirtmek istediği tek şey bu: ruhunu büküp diyarları geçebilen bir şaman ya da tanrı. Bazı tanrılar böyle bir bağla uğraşmazlar bile. □ ey ruhlarının kaybolmayacak kadar güçlü olduğuna inanırlar."

Nefes nefese kaldım, elini sıktım. "□ işte bu yüzden onu öldüremedim." "Ne?"

"Kalma'yı kalbinden bıçakladım ama hiçbir işe yaramadı. Bu haliyle, bir fırtınayı öldürmek için yağmuru bıçaklıyor da olabilirdim."

Başını sallar. "Evet, itse formundaki birini öldüremezsin. Ama itse'lerinin bağını çözebilirsiniz. Bağlanmamış bir itse bedenine dönmek için mücadele edebilir ve bu da uzun süre ölmesine neden olabilir."

"Nasıl çözüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Zekisin Siiri. Zeki ol."

Parçaları birleştirirken kaşlarımı çatıyorum. "Aman Tanrım..." Bakışlarıyla buluşarak fısıldıyorum. "Itse'nin ellerini kes. Şaman ve davulu arasındaki bağı kopar."

Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Peki, riski anlıyor musunuz? Sen izin verdiğinde

serbestçe dolaşıyorsa, ellerinizi korumak için elinizden geleni yapmalısınız. Eğer bağlarınız çözülürse, bir daha asla bedeninize geri dönemeyebilirsiniz. Ve ruhunuzun parçalarını uzun süre ayırmamalısınız. Bedeninden çok uzun süre ayrı kalan bir ruh kendini kaybedecektir."

"Lumi vücudunu uyuşturmak için senin itse'ini kullanıyordu, değil mi? Seni yeniden bir bütün haline getirmek istiyordu." Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp nefesimin altında küfrediyorum. "Senin itse'in içeride hapsediği sürece onu asla öldüremeyecekti. Seni kendisi öldürüp büyüünü alabilmek için bütün olmanı istiyor."

"Şimdi anlıyorsun."

"Ona yardım ettiğim için özür dilerim. Ona takip etmesi için bir yol verdim ve bu yol onu doğrudan sana getirdi. □ benim hatam-"

"Hayır," diyor sesi titreyerek. "Lumi bu yolda çok uzun süredir ilerliyor ve artık bu yoldan sapmak istemiyor. Eğer seni kullanmasaydı, başka bir yol bulurdu."

"□ en o ölmek zorunda," diyorum acımasızca. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Väinämöinen."

Ve kesinlikle senin sihrini almasına izin vermeyeceğim." Gülümsüyor, bıyıkları seğiriyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Neden gülümsüyorsun?"

"Bir kez daha hayatın merakına kapıldım. □ e Kaderin iplikleri ilginç bir halde örüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hikâyemin sona erdiğini sanıyordum," diye yanıtlıyor. "Ama sonra bir çukurun kenarından bir kız eğildi ve bana seslendi."

"Bunu hatırlıyor musun? Yoksa Kal'ın anılarından mı bahsediyorsun?"

"□ ikimiz bir ve aynıyız, çünkü o benim. Tekrar bir araya gelir gelmez, kendimi geri kazandım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bütün o günler seni aradım, aradım ama sen hep yanımdaydın." Bakışlarını tutuyorum, ruh halim ağırlaşıyor. "O zaman beni kurtardın, Väinämöinen. Aina'yı kurtarmama yardım ederek beni yine kurtaracaksın. Yaptıkların ve için sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Kayıtsızca homurdanıyor ama gözlerinde buğu var. "Konu bakireleri kurtarmak olunca, kahramanı oynamaya çalışmaktan kendimi alamıyorum." Davulunu eline alıyor, yıpranmış elini rünlerin yüzeyinde gezdiriyor. "Bana büyük şaman diyorsunuz ama bu unvanı hak etmiyorum. Sonunda hiçbirini kurtaramadım."

Sevdiğim insanları. Pek çok kez başarısız oldum Siiri. Bazen tek yaptığının başarısız olmak olduğunu hissediyorum."

"Bu sefer başarısız olmayacaksın," diyorum ve kararlılığımın ikimizi de ayakta tutmaya yetmesi için dua ediyorum.

Davulu bana uzattı. "Umarım haklısındır. Ne olursa olsun, ruhumun tüm parçaları Aina'nı kurtaracağımız ya da bunu denerken öleceğimiz konusunda hemfikir görünüyor."

Aina

Beni saray bahçelerine götürürken TUONI'nin elini tutuyorum. Odamdan uzağa. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir kraliçe statüsüne uygun bir odayı hak eder."

Tuonetar'ın yeni hapishanesi olan kuzey kulesine bakıyorum. e kulesinin gölgesi sarayın üzerinde beliriyor, tehlikeye ne kadar yakın olduğumu sürekli hatırlatıyor. Ve onu her gece yemek masama oturması için getirmeye karar veren de benim. Siiri burada olsaydı, kıcıma tekmeyle basar ve bana aptal derdi. Şu anda, sanırım ona izin verirdim.

Muhafızlar güney kulesinin dibindeki sağlam ahşap kapıyı açıyor ve Tuoni merdiven boşluğuna adım atıyor. Bir meşale alarak sarmal basamakları öncülük ediyor. Boştaki elimle elbisemin ıslak eteğini kaldırıyorum ve tırmanırken onu takip ediyorum. Kapalı kapıları olan iki sahanlığı geçip daha yukarı tırmanıyoruz. Son sahanlıkta, bir başka kapalı kapının önünde durduğunda neredeyse ayağımı kaybediyordum. Ağır ahşap kapı bir gıcırtyla içeriye doğru sallanarak büyük, dairesel bir odayı ortaya çıkarıyor. Tuoni el fenerini duvardaki bir dirseğe sabitlemek için elimi bırakıyor.

Etrafa göz gezdirerek geçip gidiyorum. e ilk fark ettiğim şey nefis kokular - biberiye ve sıcak şarap, kızarmış ördek, kış kabağı çorbası, taze pişmiş pulla ekmeği, tereyağlı reçelli tartlar. e akşam yemeği, mutlu bir yanan ocağın önündeki masaya konmuş.

sayvanlı yatağın üzerindeki yumuşak kürklerin üzerinde konuşuyor. e arkamda duran adamı ve bu yatağın amacını düşünerek elimi yanıma bırakıyorum, yanaklarımda sıcaklık oluşuyor.

Köşede süslü ahşap bir dolap duruyor. Kapağını açıp gülümsüyorum ve parmaklarımı ince işlemeli bir elbisenin koluna geçiriyorum. Birçoğundan biri. Loviatar'ın seçiminde herhangi bir söz hakkı varsaeminim hepsi mükemmeldir.

Sağ tarafıma bakıyorum. Tuvalet masasının üzerinde cilalı bir ayna bulunur. e masada kozmetik ve mücevherler için kutular ve şişeler bulunur. Domuz kılından bir saç fırçası

bir çift altın saç tokasının yanında duruyor. Aynada Tuoni'nin bakışlarını yakalayınca yeniden kızarıyorum. Babam ve kardeşlerim dışında hiçbir erkekle bir odada yalnız kalmamıştım.

"□ e kapı içeriden kilitleniyor," diyor sallayarak.□ e mandal öyle bir tıkırdıyor ki, iliklerime kadar hissediyorum. Odaya tam olarak girdiğinde titrememek için elimden yapıyorum. "Ve şimdi çok daha iyi bir manzaran var."

Dikkatimi dağıtacak her şeyi göze alarak en yakın pencereye doğru ilerliyor ve panjurun kilidini açıyorum. Bahçenin ve ötesindeki eğimli tepelerin manzarasını seyrederken içeri bir kış havası doluyor. Tuonetar sarayın karanlık ve nemli olmasını severdi. Tuoni ise güneşin asla parlamayacağını bilse de belli ki sıcaklığı ve ışığı tercih ediyor. Duvarlarla çevrili bahçeye bakıyorum.□ e ağaçlar ve çiçek tarhları ince bir taze kar tabakasının altında gizlenmiş.

"Bitkiler nasıl büyüyor?"

Tuoni pencerede bana katılıyor. "Toprak, su ve ışıkla, tıpkı canlılar aleminde olduğu gibi."

"Ama burada hiç ışık yok lordum."

"Yok mu?"

Bir elimle soğuk pervaza tutunarak dönüyorum. "Ne güneşin doğuşunu gördüm, ne de ay ya da yıldızın bir anlık görüntüsünü."

"Bir şeyin orada olduğunu bilmek, varlığını hissetmek için onu görmeniz mi gerekir?" "Şey, sanırım ..."

"Arkanı dön."

Kıpırdamadan duruyorum.

"Dön, karıcığım." Beni omuzlarımdan tutuyor, pencereden dışarı bakarken bana doğru bastırıyor. Elleri pervazda benimkileri kapatırken aşağıya bakmıyorum. "Gözlerini kapat," diyor , nefesi kulağıma geliyor.

Kalbim atıyor, gözlerimi kapatıyorum.

pervaza dayanana kadar bastırıyor, vücudu arkamda duruyor. "Şimdi ... yüzünü gökyüzüne doğru eğ. Gözlerini kapalı tut. Hâlâ gece.

□ Ay ağarıyor. Işığını arayın. Yüzünüze dokunduğunu hissedin, yanağınızda b sevginin nefesi gibi yumuşak."

Yüzümü yukarı kaldırıyorum. Soğuğu hissediyorum, eminim.□ Kışın soğuğu çokçabuk geldi, sonbaharın üzerinden neredeyse bir hafta geçti.□ Rüzgar yok. Kuş sesi yok. Ama bir şey var. Bir his. Derin bir bilme türü. Bu beni

yanagımdaki serin nefesi düşünemiyorum. Bunun yerine, Kuutar'ın gözleri gökyüzünden beni izliyormuş gibi hissediyorum, sıcak ve davetkar.

"Ay nerede?" diyor kulağıma.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp gülümsüyorum ve elimi kaldırıp sola ve yukarı bakıyorum.

"Güzel," diyor arkamdan, elleri kalçalarımın düşüyor. "Güneşi de hissetmeye başlayacaksın. Zamanla karanlığın farkına bile varmayacaksın." Uzaklaşıyor ve beni yakınlığının sıcaklığına hasret bırakıyor.

"Bu çok güzel bir büyü lordum. Gerçekten." O pelerinini çıkarırken ben de kalçamı pervaza yaslıyorum. "Kimin bu?"

"Tuonetar'ın," diye yanıtlıyor çekiştirerek. "Tüm şiddetine ve deliliğine rağmen, ağaçlara ve bir şeyler yetiştirmeye karşı derin bir sevgisi var." Baltayı bir takırtıyla yere bırakır ve kendine bir kadeh şarap alır.

Sırtı bana dönükken ve pelerinini çıkarmışken omuzlarının şekline, kalçalarının duruşuna, uzun bacaklarının uzunluğuna ve gücüne hayran kalıyorum. Yeraltı dünyasının diğer tüm tanrıları tuhaflıklarıyla akıldan çıkmıyor. O çok ... normal görünüyor. Nasıl oluyor da geniş avcı omuzları ve kuzguni siyah saçları beni Tuonetar'ın çatlak dişleri ya da Kalma'nın iskelet gibi elleri kadar huzursuz ediyor?

"Sen beni izle, karıcığım."

Yerimden sıçradım, gözlerim ondan uzaklaşıp yerdeki halıya baktı.

oor.

"Bende ne arıyorsun?" Yavaşça dönüyor ve bana bir bardak şarap uzatıyor. "Bu halimle seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Hayır," diyorum hızlıca, şarabı kabul ederek. Bir adım uzaklaşıyorum ve kaşları daha da çatılıyor. "Seni korkutuyorum."

Şaraptan gergin bir yudum alıyorum. Lezzetli, zengin ve kırmızı, tatlı erik notaları var. "'Korku' doğru kelime değil sanırım."

"Hangi kelime daha uygun, karıcığım?"

Bir yudum daha alıyorum ve masayı aramıza almak için sağa doğru adım atıyorum. "Gözümü korkutuyorsunuz lordum."

"İkisi de aynı şey değil mi?"

Bir elimi masanın tahtasına koyuyorum, sağlam bir şeyle teselli buluyorum. "Korku, acı çekme riski anlamına gelir. Senin benim için bir tehlike olduğunu varsayar. Böyle bir acı tehdidinden kaçınmak için iradem ya da karakterim dışında hareket edeceğimi varsayar."

"Benim elimden acı çekmekten korkmuyor musun?"

Yalan söylemeye gerek duymadan, "Bana acı veren herhangi bir eli keseceğinize inanıyorum... kendi eliniz olsa bile" diyorum.

Düşüncesi bile gözlerini karartıyor. Arkasında, yeniden kıvılcımlar. Fincanını yere bırakıyor, bana yaklaşmak için hiçbir hamle yapmıyor. "Bunu ve daha fazlasını yaparım, karıcığım."

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Sürekli o kelimeyi kullanıyorsun." "Şimdi hangi kelime bitiyor?"

"Karım."

"Sen benim karımsın.□ Sana olduğun gibi hitap etmemde yanlış bir şey yok."

"Bu kelimeyi kullanmanız beni korkutuyor," diye itiraf ediyorum.

"Peki sana 'karıcığım' demem seni neden korkutuyor?"

Sinirlerimi yutuyorum, açıklamak için doğru kelimeleri arıyorum. "Hayatım boyunca korktum.□ e hissi benim için adım kadar bilinir. Bana 'karıcığım' dediğinizde, bana şefkat gösterdiğinizde, bana şu anda baktığınız gibi baktığınızda ..."

"Sana nasıl bakıyorum?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kaldırmaya cesaret edemiyorum. "Aina ... bana bak."

Gözlerimi kapatıyorum, onun istediği şeyi reddediyorum. "Yapamam," diye fısıldıyorum. "Neden?"

"Çünkü senin yüzünde beni seven kuzgunu görüyorum. Bedeninde, benim için açlık çeken adamı görüyorum. Ama gözlerinde ..." Sonunda başımı kaldırıp onun uyumsuz bakışlarını yakalıyorum. "Gözlerinde bana sahip olan tanrıyı görüyorum ... ve korkuyor."

"Eğer ben sana sahipsem, sen de bana sahipsin. Ben de korkmalı mıyım?"

"Biz birbirimize bağlıyız. Kanımız birleştiği andan itibaren bana doğru bastırıldığını hissettim," diyorum elimi kalbimin üzerine koyarak. "Seni burada hissediyorum, arıyor ve çekiyorsun. İstiyor, ihtiyaç duyuyor, ağrıyorsun. Sanırım beni çözmeye niyetlisin. Dokumamdaki her bir düğümü alıp çözerek, artık iki kişi değil tek bir kişi olana seninkine bağlamak istiyorsun."

"Peki bunu karımdan istememeli miyim?" diyor, yaklaştıkça hayal kırıklığı artıyor. "Seni barındırmak ve sevmek istememeli miyim? Sana yer açmak için yarımı kesip atmamalı mıyım?"

"Evlilik sözlerini fazla ciddiye alıyorsunuz lordum. Kendi kişiliğim olarak kalmalıyım. Sizi seçmekte, istemekte özgür olmalıyım."

"Peki ya sen?"

Kıpırdamadan duruyorum, bakışlarım artık muma kilitlenmiş durumda. Tuoni kıpırdamadan bekliyor, ben ame'yi izlerken onun iyi gözleri de beni izliyor. "Seni tanımıyorum," diyorum sonunda.

"Kuzgunu biliyorsun-"

"Sen kuzgun değilsin," diye haykırıyorum. "Haftalarca onunla yaşadım, her düşüncemi ve hayalimi paylaştım. O beni çok iyi tanıyor, sen beni çok iyi tanıyorsun." Başımı sallıyorum. "Ama sen artık bir erkeksin ve ben seni beni korkutmak için anlatılan hikâyeler ve şarkılar dışında tanımıyorum. Bir tanrı bana 'karım' diyor ve o bana yabancı. Yani evet, gözüm korktu."

Etrafına göz gezdiriyor ve bakışlarını ziyafete diyor. "Benimle yemek ye." Küçük bir kahkaha attım. "Ne?"

"Acıkmışsın. Midenizin nasıl inlediğini duyabiliyorum. Bir ziyafet bizim için hazır bekliyor," diye ekliyor ve masayı işaret ediyor. "Benimle yemek ye ve bana istediğin soruyu sor. Beni tanımadığını söylüyorsun. İşte sana , karıcığım. Kocanla birlikte yemek ye ve onu tanı."

Kahkahalarım artıyor. Bunun onu üzdüğünü görüyorum ve elimle ağzımı kapatarak durmaya çalışıyorum.

"Komik olan ne?" diye mırıldanıyor, hayal kırıklığı artıyor.

"Ben sadece-" Başımı tekrar sallıyorum, hızla sinirsel titremeye dönüşen bu kahkahayı bastırıyorum. "□ e ölüm tanrısı onunla yemek yememi istiyor." Bu sözleri Siiri'ye yüksek sesle söylediğimi hayal ederken bir kahkaha daha atıyorum. Yüzündeki korkunç ifadeyi hayal ediyorum. "□ e ölüm tanrısı benim kocam ve- aman tanrım- ben artık Tuonela Kraliçesiyim." Keskin bir nefes alarak yan tarafımı tutuyorum. Boşta kalan elimle kendimi sabitlemek için sandalyenin arkasına doğru çılgınca uzanıyorum. "Ben sizinle evlendim lordum. Reddedilen kraliçeniz şimdi karşı kulede dolaşıyor ve hayatıma gölge düşürüyor. Ve bir saat önce, bu diyarda kalan tek üç ölümlü ruh benden uzaklaştı. Artık gerçekten yalnızım." Nefesimi tutamıyorum. Artık hiçbir şey komik değil. "Aman Tanrım, ben yalnızım-"

Omuzlarımdan tutup sandalyeye oturmama yardım ediyor. Yumuşak sözler ve dokunuşlarla beni yatıştırdıktan sonra tek dizinin üzerine çöktü.□ e God of Death deigns

beni, onun zayıf ölümlü karısını teselli etmek için. "Yalnız değilsin, Aina. Bir daha asla yalnızlıktan korkmayacaksın. Ben buradayım."

"Ailemi özlüyorum," diye fısıldıyorum, titreyen ellerimle onun güçlü kollarına sıkıca tutunuyorum. "Annemi özlüyorum. Siiri'yi özlüyorum."

Topuklarının üzerinde geriye doğru çökerek durur. "Her zaman Siiri. Düşüncelerin hiç ondan uzaklaşmıyor gibi."

Kıpırdamadan duruyorum, kafamı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Aramızdaki bağ sayesinde kıskançlığını hissedebiliyorum. "O benim arkadaşım-"

"Bana yalan söyleme. Kendine yalan söyleyebilirsin, ama bana değil. Kuzgun olarak, birlikte yaptığınız kahramanlıkların sonsuz hikayelerini dinledim. Onun için ağlarken bana sarıldın. Sen onu hayal ederken ben yanında kaldım. Ona olan düşkünlüğün benim için diken."

"Hayatımda güneşin kendisinden bile daha sabit olan o iken başka hangi hikayeleri paylaşabilirim-" Bana doğru bastırıldığında nefesim kesiliyor, kalçaları bacaklarımın arasında, iri eli başımın arkasını kavıyor ve beni kendine çekerek ifadesinin şiddetiyle tüm havamı çalıyor.

"Siiri Jarintyttär hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Gözlerine bakıyorum, aydınlıktan karanlığa. "Onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğin halde kıskançlığın ne faydası var? Beni anılarımdan bile nasıl mahrum edersin-"

Bir hırıltıyla iki eliyle yüzümü kavıyor, sıkıca kavıyor, dudakları değişiyor. "Seni bir başkasıyla paylaşmayacağım. Sen benim karımsın, Aina. Onun değil. Kalbinde kendime bir yer açacağım, yemin ederim. Senin ilk sırada olacağım."

Kucağında duruyorum, bağın aşağısındaki düşüncelerinin kaosunu ve karmaşasını hissediyorum. Panikliyor. Tanrılar bana yardım etsin, sanırım korkuyor. O da benim gibi bu yeni bağdan emin . Koca olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Nasıl arkadaş olunacağını bildiğinden bile emin değilim. Yavaşça bir elimi kaldırıp tuniğinin yününü okşuyorum. "Sevişmeye zorlayamazsınız lordum.□ kuzgunun mürekkebi."

Koyu renk gözleri bana dikilmiş, ağzı sert bir çizgiye oturmuş, geriye çekilerek bana nefes almam için yer açıyor. Jaako'mu elmacık kemiklerinin eğiminde, burnunun kemerinde arıyorum. Yavaşça elimi kaldırıp yüzünü kavıyorum, başparmağım tel tel siyah sakalının yumuşaklığını okşuyor. "Kafesteki bir kuş sadece vurur. Kafes bir kez açıldı mı, bir daha dönmek üzere uçup gider."

Elimi kaydırarak başparmağımı dudaklarına sürüyorum.□ ey benim için ayrılıyor ve sıcak nefesini tenimde hissediyorum. "Ama açık bir elden beslenen bir kuş sana geri dönecektir." Dokunuşuma doğru eğiliyor, dudakları başparmağıma karşı bir öpücüğün yankısını oluşturuyor. "Elinizi açın lordum. Sizi kendi zamanımda ve kendi yöntemimle sevmem için bana izin verin. Ve lütfen, eğer beni biraz olsun önemsiyorsanız, anılarımı saklamama izin verin."

Yavaşça başını sallıyor, ben ona istekli dokunuşumu hissettirirken omuzları gevşiyor. Ellerimi yaralı yanaklarında, alnında ve sakalında gezdiriyorum. Bana doğru eğiliyor. Elleri dizlerimin üzerine düşüyor, uyluklarımda gezinirken nazik ama iddialı. Başını omzuma doğru eğiyor, beni içine çekmekten memnun.

□Dokunuşumuzda şehvetli bir şey yok. O bir erkek ve ben de onun karısıyım, ama bu tamamen masum bir his. Şu anda, karanlık bastırırken birbirimize sığınan, garip bir demir iple bağlı iki ruhuz. O artık benim bir parçam. Tuonela benim bir parçam. Onu içimde hissediyorum, kanını, büyüünün bir fısıltısını.□ Dilimde bir tat var, demir ve tuz tadı.

Bu ölümün tadı.

□Ölüm tanrısı diz çöktüğü kadar içimde. Onu asla kökünden söküp atamayacağımı iliklerime kadar biliyorum. Korkumu yutarak titreyen ellerimi kaldırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Kızılağaçtan kopan kül parçaları omuzlarına düşüyor. Onu o hapisneden kurtardım. Onu kan ve yeminle kendime bağladım, Tuoneta'ın bozulmuş lanetinden kurtardım.

□oeğilip gözlerimin içine bakarken bakışları özlemle doluydu.□ e ölüm tanrısı benim içimde. Ben onunum. Ama bu bağlayıcı bir sihirdi. İki ruh gerekiyordu. Eğer o benim içimdeyse, ben de onun içindeyim. Ben onunsam, Tuoni de benimdir.

Kalbim hızla çarparken sakallı yüzünü avuçluyorum, kuzgunuma gülümsüyorum. "Seni tanımak istiyorum. Tuonela'yı tanımak istiyorum. Bana her şeyi göster."

Siiri

"BU NEDİR?" Väänämöinen'in davulunun yüzündeki yeni boyanmış bir rune'u işaret ederek söylüyorum.

"□ at's you." Dizlerini re'nin yanında kendi altına katlarken yüzünü buruşturuyor.

□Yeni rün, ayıya binen bir insan figürüne benziyor. Donmuş göldeki kaçışımızı hatırlayarak gülümsüyorum. "Beni neden davuluna ekledin?"

□e şaman sinirli bir ses çıkarır. "Çünkü seni takip etmek zorunda kalırsam, umursamaz aptal kız, yoluma rehberlik edecek bir şeye ihtiyacım var. Beni de kendi yoluna eklemeni öneririm."

Yeni davuluma bakıyorum. Väänämöinen bunu benim için son iki günde yaptı. Kafayı boyamak için mürekkep yapmak üzere odun külü ve hayvansal yağı karıştırırken beni dikkatle izledi ve talimatlar verdi.□ en boyarken her bir rünün hassas yerleşimi konusunda bana yol gösterdi.

Davulun kafasının ortasından geçen bir çizgi, yaşayanların dünyasını ölülerinkinden ayırır.□ e ortadaki çizgi güneş tarafından ortadan kırılır. "Rünümü eline ekler misin?"

Onaylarcasına homurdanıyor. "□ e bağlama işlemi tamamlanmalı. Siz de aynısını yapmak zorundasınız."

İğnenin deleceği düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Ne kadar sık yaralansam da acıdan hoşlanmıyorum. "Şimdi yapacak mıyız?"

"Hayır, bugün sadece luonto ile çalışıyoruz.□ bir kişinin ruhunun ustalaşması en kolay parçasıdır. Ruhunuzu özgür bırakmaya çalışmadan önce kendinizi parçalayabildiğinizi kanıtlamanız gerekiyor. Ve luonto'nuzu kullanırken bağlı olmanıza gerek yok. Göreceğiniz gibi, benlik duygunuzu aynı şekilde kaybetmeyeceksiniz."

"Neden olmasın?"

Bir an için düşünür. "□ e kuşu sadece en güçlü parçaları

Kişiliğiniz.□ e geri kalanınız bedeninizle birlikte kalır. Alemleri geçseniz bile, zamanı geçseniz bile onun bağıını hissedeceksiniz."

Kıpırdamadan duruyorum. "Zamanı geçebilir miyim? Şimdi mi?"

Bana ters ters bakıyor. "Odaklan Siiri. Aina zamanda değil, ölümdе kayboldu. Göreviniz zaten aşılamaz."

Başımı sallıyorum, tekrar davuluma bakıyorum. Gergin bir heyecan içimde dile geliyor. "Ya-" Sorumun geri kalanını yutuyorum.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Tanrılar, bana yardım edin. Konuş kızım." "Ya yapamazsam?" Kendimi durduramadan söylüyorum. "Ne?"

"Ya luonto'mu serbest bırakamazsam?"

Bana dik dik bakıyor, bıyıkları seğiriyor. "Zehirlendin mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne? Hayır."

"Kahvaltıda şüpheli mantarlardan yemedin mi?" "Hayır-"

"Büyük bir düşüş mü yaşadınız? Başınızı çarpmış olabilir misiniz? Bilincini kaybettin mi?" "Hayır," diyorum tekrar.

"□ en Sorunuzu anlamıyorum," diye yanıtıyor, hala bana ters ters bakarak.

Etrafıma bakıyorum, ellerim davula yapışmış. "Ben sadece ... ya bunu yapamazsam? O zaman ne olur?"

Bir huff ile başını sallıyor. "Tanıştığımız andan beri başımın belası oldun. Kendine olan güvenin beni deliliğin sınırlarına sürüklüyor. Kendi gücüne bu kadar güvenen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve şimdi bana bunu mu soruyorsun? Kötü bir mantar kapağı yemenin etkilerini yaşadığını varsaymalıyım."

Gülümserken dudaklarım seğiriyor. "Sence bunu yapabilir miyim?"

Elindeki tokmakla işaret ederken gözleri parlıyor. "Kaldır şu lanet olası davulu ve benim gibi yap. Yaptıktan sonra yapıp yapamayacağını tartışacağız."

Şimdi gülümseyerek davulumu elime alıyorum ve onun taklit ediyorum.□ e ıe çatırdıyor, yüzlerimizi ısıtıyor. Yanımda Väinämöinen nefesinin altında mırıldanmaya başlıyor.□ en dumandan avuç avuç alıp, Hıristiyan rahiplerin bile yaptığını gördüğüm bir arınma ritüeliyle yüzünde ve kollarında gezdiriyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Duman vücudu arındırır ve uyandırır" diyor.

Ben öksürmemeye çalışarak dumanı üzerime salarken, o davulunu sağlam ahşap iskeletinden kavırıyor ve ritmik bir hareketle yüzünü re'ye doğru eğmeye başlıyor. Tüm vücudu sallanıyor.

"Kafayı ısıtmanız gerekiyor," diye açıklıyor, gözleri uzaklaşıyor ve odaklanmıyor. "Aksi takdirde, vurduğunuzda derisi soğuktan çatlayabilir."

Onun hareketlerini aynen taklit ediyorum, davulumun başını ame'ye doğru eğiyorum. Elindeki tokmağı kaydırıyor. "Beni takip . Amacımız luonto'yu burada, bu açıklıkta serbest bırakmak. En güçlü yanlarınızı düşünmenizi istiyorum; kararlılığınızı, zekânızı. En iyi yanlarınız sizi serbest bıraksın. Burada içinizde parlayan bir ışık hayal edin." Göğsünü işaret ediyor. "Tüm bu yönlerinizi ışığa doğru itin.□ e davulun nabızı, hareketlerinizin ritmi, bunlar size yardımcı olacaktır. Bırakın onlar sizi ele geçirsin. Ve hazır olduğunuzda - luonto'nuz o anı bilecektir - ışığı serbest bırakın. Onu dışarı çıkmaya zorlamıyorsunuz.

ama gitmesini istemek.□ önemli." "Ben hazırım." Başımı salladım, tokmağımı aldım.

"Sadece yaşamı temsil eden rünleri kullanın," diye uyarıyor, davulunun ortasını işaret ederek. "Kuşlarımızın ışık almasını istiyoruz, bu yüzden ağaçlara, kara, kulübenin ötesindeki göle odaklanın. Senden çıkmak istiyor Siiri. Merak ediyor. Seni istiyor."

Davulumu ve tokmağımı daha sıkı kavradıkça heyecanım artıyor.

"Çizginin altına inme, anlıyor musun?" diye ekliyor, davulumu göstererek. "Ölçülü ol. Çizgiyi ."

Davulumun yüzeyini tarıyorum.□ dipte Tuonela'yı ifade eden işaretler var: nehir, ölümler, Kalma ve Surma, Cadı Kraliçe, hatta küçük bir Aina için bir figür. "Yapabilirim," diyorum.

Väinämöinen davulunun başını bir kez daha re'ye doğru eğiyor. "□ en we begin."

İlk vuruşu yaparken onu izlemek için elimden geleni yapıyorum, davulun sesi kulübede Sinirle kendi tokmağımı davulumun başına vuruyorum. Sıcak ton mırıldanırken elim titriyor.

Yavaşça başlıyoruz. O her vurduğunda ben de onun hareketini yankılıyorum.□ e ses vurduğum yere göre değişiyor. Merkezde, güneş ve ayın yakınında, ses perdesi en düşük. Göğsümün altında çınlıyor. Kenarlara yakın, perde daha yüksek. Rap, tap, tap.

Yavaşça hızlanıyoruz. Ağaçlar, , yıldızlar ve ay için rune vuruyorum. Tokmağımın amaçsızca hareket etmesine izin veriyorum.

Boom . . . boom, tap, tap. Rap tap. Boom.

Gözlerimi kapatıyorum ve o ışığın içimde, göğsümü ısıttığını hayal ediyorum. Kalma'yla savaştım. Ben güçlüyüm.

Bum.

Kuzeye seyahat ettim, elementlerle, büyü güçleriyle ve insanların kötülükleriyle savaştım.

İnatçıyım. Cesurum.

Bum.

Aşk için her şeyi riske attım. Benim için değil, Aina. Senin için.□ hepsi senin için.

Ben sadık biriyim.

Ben kararlıyım.

Bum.

□İçimdeki ışık daha parlak, daha sıcak parlıyor, göğsümü yakana kadar yayılıyor. Sıcaklık kaburgalarımı küle çevirecekmiş gibi hissettirdiğinde, soluk soluğa kalıyorum ve sonra hızlı bir nefes çekiyorum. Başımı arkaya eğip öfkeyle davul çalıyorum, kendimi sese ve harekete kaptırdığım için vücudum sallanıyor.

Boom. Boom. Boom. Boom.

□Orman, ağaçlar, yıldızlar, gökyüzü.

Luonto'ma sesleniyorum, özgür ol, dostum.

Dinginlik çöküyor. Omuzlarımı geriye atarak derin nefes alıyorum ve göğsümü iyice açıyorum.□ e ışık özgür olmak istiyor ve ben de onu özgür bırakmaktan başka bir şey istemiyorum. Derin bir nefes vererek, zihnimde tek bir

kelimenin dile gelmesine izin veriyorum: Uçmak.

Kalbim hızla çarpıyor, göğsümde garip bir uğultu var. Başım dönüyor ve yönümü kaybediyorum.□ e son hatırladığım şey Väinämöinen'in kulübesinin kapısında oturduğum. Davulu hatırlıyorum.□ e sesi hala kulaklarımda yankılanıyor. Luonto'mu serbest bırakmaya çalışıyordum. İşe yaradı mı?

Gözlerimi açtığımda aniden aşağı yukarı sallanmaya başladım. Altımdaki dala tutunuyorum, hayatımı kurtarmak için. Bedenim tuhaf hissediyor; hava kadar hafif ama güçlü. Önce sola, sonra sağa kanatlarımın gücünü test ediyorum.

Kanatlarım var.

Onları tekrar elime aldığımda içimden coşku fişkırıyor.

□kulübe tam altımda. Beyaz duman düzenli bir akış halinde yükselirken duman deliğinden ışık parlıyor. Dalımın uzak ucunda, gövdeye yakın bir yerde

beyaz kuyruklu kartal beni izliyor. Ölümcül bir uçla biten kıvrımlı sarı bir gagası var. Gözleri şafak ışığında parıldıyor.

Ona iyi ve zarar görmemiş olduğumu, kendim olduğumu nasıl anlatabilirim?

Yukarı aşağı zıplıyorum, kanatlarımı çırpıyorum ve gagamı şaklatıyorum.

Kartal başını sallayarak dalı iter ve gökyüzüne fırlar. Devasa kanatları açılır ve dumanın spiralini takip ederek yukarı doğru yükselir.

□Şüphe için zaman yok. Eğer ben bir kuşsam, ben de kuş olabilirim. gücüne güvenmeliyim. Kanatlarımı açarak, inançla bir sıçrama yapıyorum ve kendimi havaya fırlatıyorum. Heyecanla, düştüğümü değil yükseldiğimi hissediyorum.

Ben Ying.

Kanatlarıma çarpan havanın ilk soğukluğunu hissettiğim anda özgürüm. Yükselen kartalın peşinden daha yükseğe tırmanıyorum. Üstümüzde gecenin son yıldızları ve altımızda kar örtüsü, kulübenin ötesinde donmuş göle doğru ilerliyoruz.□ Kartal aniden aşağı doğru süzülüyor, kanatlarını sıkıca ~~çak~~ yere doğru alçalıyor. Gölün donmuş yüzeyine yaklaştığında kanatlarını geriyor ve buzun üzerinde süzülüyor. Taze, toz halindeki kar kristalleri kanat uçlarının altında kıpırdanıyor.

Ağaçların arasında dalarak akıntıyı ne kadar sürdüğümüzü bilmiyorum. Ama çok geçmeden Väinämöinen yüksek bir çamın tepesine konuyor. Takip ederken bile kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu büyüünün bitmesini istemiyorum. İlk defa kendimi yüksüz, gerçekten vahşi hissediyorum. Gizli bir parçam sonsuza dek kuş olarak kalmak istiyor. Ama soğukkanlı kartal gözüme çarpıyor. Kavisli gagası tıkırdıyor, göğüs tüyleri kabarıyor ve neredeyse yaşlı adamın sesini duyabiliyorum.

Beni izle.

Göğsünün ortasında beyaz bir ışık parlamaya başlar. Hafif bir patlamayla, bir tüy yığını içinde kayboluyor. Biri omzumu tutuyormuş gibi bir his hissederken bedenim kaskatı kesiliyor.

Geri gel, derin bir ses kulağıma fısıldıyor. Işığı geri ver.

Işığı serbest bırakarak luonto'mu özgür bırakmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak anlamını çözüyorum. Gözlerimi kapatarak, serbest bıraktığım tüm parçalarımın bir ışık topunda birleşmesini istemeye konsantre oluyorum.□ Kendimi ışığa ne kadar çok verirsem, kuş olma hissim o kadar azalıyor. Çılgınca bir an için luonto'm özgürlüğe tutunuyor. Bu dürtüyü çok iyi anlıyorum. Ama ışığı eve kadar takip ederek içime döndüğümde iradem galip geliyor.

"." Väinämöinen'in sesi yumuşak, muffled. "Şimdi geri dön, kızım. İlk sefer her zaman en zordur."

Sırt üstü yatıyorum, yüzüm yana dönük. Yumuşak ren geyiği tüyleri burnumu gıdıklıyor. Gözlerimi kırpiştirarak açıyorum, kollarımı ve göğsümü ovuşturarak hızla doğruluyorum. Alnımdan ter damlaları dökülürken, unuttuğum davulum yere çarpıyor. Başım dönüyor.

"Sakin ol. Yavaş ol."

Artık çok geç. Sallanıyorum, çalkalandığımı hissediyorum. Väin-ämöinen hazır. Kıkırdarak dizlerimin arasına bir kova koyuyor, tam da iki büklüm olup kahvaltımı boşaltacağım sırada.

"□ ilk sefer her zaman kafa karıştırıcıdır," diye yatıştırıyor. "İyi iş çıkardın. Doğuştan yeteneklisin. Kanatlarını açıp yere çakılan öğrencilerim oldu."

Derin bir nefes alarak inliyorum ve başımı kovadan kaldırıyorum. "Neydim ben?"

"Al." Sorumu duymazdan gelip elime bir şey sıkıştırıyor. "Isırgan otu ve söğüt kabuğu. Çiğne.□ e mide bulantın yakında geçecek."

Küçük tomarı ağızıma attım. Dişlerim ısırgan otunun suyunu salıyor. □e kabuğu sert, biraz tatlılık vermek için bir şeyle ıslatılmış. Bnda, kayalara çarpan su gibi beni saran mide bulantısı dalgaları geri çekilmeye başlıyor. Titrek bir elimi yüzüme sürerek kovayı itiyorum. "Her şey çok gerçekçiydi."

"Gerçektir," diyor şaman gülerek. "Sen kuştun ve aynı zamanda buradaydın. İkisi de oldu."

"Neydim ben?" Tekrar soruyorum.

Väinämöinen gülümsüyor, mavi gözleri parlıyor. "Senin luonto'n bir ağaçkakan."

Kaşlarımı çattım. "Ağaçkakan mı?" Biraz hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem. Yırtıcı bir kuş olmayı umuyordum. Kartal değilse bile belki baykuş ya da şahin.

□e şaman düşüncelerimi hissediyor. "□ e luonto asla . Sma yaklaşıyor. Dostumuz beyaz sırtlı ağaçkakan hakkında ne biliyoruz?"

Bir tomar tatlı ekşi kabuğumu çiğniyorum. "□ çok sinir bozucu."

Väinämöinen iki kez göz kırpmıyor, sonra kahkahayla kükrüyor, sesi derin ve müzikal. Bacağını tokatlar. "Eğer oraya gitmezsen bu şakayı yapacaktım."

kendin." Gözünden akan bir damla yaşı sildi. "Çok haklısın. Senin gibi, ağaçkakan da çok sinir bozucu."

Ona kaşlarını çatıyorum ama gülümsemesi çoktan kaybolmuş, sesi daha kasvetli bir hal almış.

"Ve zeki, becerikli. Son derece çalışkan. Daha çalışkan, daha azimli küçük bir kuş bulamazsınız.□ ey eve yakın kalmayı sever, ancak ihtiyaç duyulduğunda uzun mesafeler kat etmekten de kaçınmazlar." Duraksıyor, kalın beyaz kaşlarını kaldırarak bana bilmiş bir gülümseme gönderiyor. "Ve ömür boyu çiftleşirler."

Elimdeki ağaç kabuğu tomarını tükürdüm. "Tamam, ben bir ağaçkakanım."

"Çok doğru," diye yanıtlıyor gülümsemesini gizleyerek.

". Luonto'mu serbest bıraktım.□ bu demek oluyor ki sırada benim itse'm var, değil mi? Hazır mıyım?"

"Uygun şekilde bağlanana kadar itse'ini serbest bırakamazsın. Davulun bitti. Geriye kalan tek şey elleriniz."

Kulübenin dolaşp bir şeyleri tıkırdatırken heyecanımı yutuyorum. Bunu şimdi yapmak istiyor.

Yavaşça döner. "Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum, kararlılık beni sarıyor. "Evet." "Bunu neden yapıyorsun?"

"Aina için," diye cevap veriyorum. O da başını sallıyor.

"Aina için."

Ellerimi masanın üzerine koydum. "Yap şunu ihtiyar. Ben hazırım."

Aina

"BANA JAAKO'YU ANLAT," diyorum kendime ikinci bir reçelli tart alarak.

Masanın karşısında ölüm tanrısı oturmuş, benimle yemeğini paylaşıyor. Snmekte olan mumların üzerinden bakıyor, ışık beyaz ve siyah gözlerinde oynuyor. Başını o şekilde eğdiğinde, kara kaşlarını indirdiğinde, yüzünde gölgeler dans ettiğinde, neredeyse içindeki kuzgunu görebiliyorum.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sorar.

"Nerede o?"

"O burada." Tuoni göğsüne bir yumruk attı. "O senin içinde mi?"

"O benim, karıcığım."

Tartımı bir kenara bıraktım ve başparmağımdaki reçeli emdim. "Anlamıyorum. Lanet nasıl işe yaradı? Tuonetar seni byn sınırlayan goblin dövmesi zincirlerle zincirledi. O zaman beni kuzgun olarak nasıl ziyaret edebildin?"

Bir sessiz kaldı. "Teorimi doğrulamak için bir şamana ihtiyaım var ama bence ruh büyüsü kontrol altına alınamaz. Bedenime sahip olabilir, yeniden yaratma, gölgeyi manipüle etme, ölüleri kontrol etme yeteneğime sahip olabilir. Ama ruhuma sahip olamaz.□ bir parçam her zaman zgr olacak. Ben şaman değilim, bu yüzden nasıl yapacağımı çözmem biraz zaman aldı ama luonto'mu serbest bırakmanın bir yolunu buldum."

"Senin luonto?"

Bana sabırlı bir gülümseme veriyor. "□ e ruhumun parçası kuzgun şeklini aldı."

"Başka bir soru sorabilir miyim?"

"Bana herhangi bir soru sor, karıcığım. Cevaplayacağım."

Tekrar turtaya uzandım. "Biliyorsun, bana 'Aina' diyebilirsin."

"Ben 'eş' demeyi tercih ederim."

İ çekiyorum, meyveli tarttan bir ısırık daha alıyorum. Masanın karşısında, Tuoni bu sessizlikte otururken garip bir şekilde rahat görünüyor, ben ise içimde bir arı kovanı vızıldıyormuş gibi hissediyorum. Kuzgun olarak, her gün saatlerce gevezelik etmemi dinledi.

Gece. Artık cevap verebildiğine göre onunla konuşmak daha kolay olmalı. Ama bir tanrının duymak isteyeceği ne söyleyebilirim ki? Orada oturuyor, siyah sakallı ve korkutucu, benim için tam bir gizem.

"Neyi seversiniz lordum?"

Hâlâ bana bakıyor. Onu ağaçtan indirdiğimden beri hiç durmadı.

O da kuzgun gibi hiç durmadı. "Ne?"

"Günün ve gecenin her saatinde bir kralın görevlerini yerine getirmeniz mümkün değil," diye kekeliyorum gergin bir aptal gibi. "Peki... tüm zamanını ne yaparak geçiriyorsun?"

Gözlerini kısıyor, bu hareket yanağındaki sivri yara izini kırııştırıyor. "Neden böyle bir soru soruyorsun?"

"Çünkü sizi tanımaya çalışıyorum lordum. , cloudberries sever misiniz?" Masanın üzerinde duran küçük tabağı işaret ediyorum. "Herkes çilek sevmez. Çekirdekleri yüzünden sanırım."

Elindeki küçük çilek tabağına bakıyor. "Bulut böğürtlenlerini severim." "Ve?"

Cesaretlendirmek için gülümsüyorum. "Başka ne var lordum?"

"Hala benim yemek tercihlerimden mi bahsediyoruz?"

"Neden olmasın?" Gergin bir kakhaha ile söylüyorum. "Avlanmayı mı, yiyecek toplamayı mı yoksa ş?"

"Av."

"Yiyecek aramayı seviyorum," diyorum. "Ormanda tek başıma olmak, güneşin tenimde bıraktığı his, nadir bulunan otları ve bitkileri aramak, benden kaçan bir şeyi bulduğumda yaşadığım heyecan. Bu şekilde avlanmayı tercih ediyorum."

"Ormanda asla yalnız kalmamalısınız" diye uyarıyor. "Ve yiyecek aramak avlanmak değildir."

"Benim için öyle," diye cevap veriyorum. "Avlanmaktan çok daha üstün. Yiyecek ararken hiçbir şey kanamaz. Hiçbir şey ölmez."

Bakışlarımı tutuyor, ne demek istediğimi anlamıyor. "Okumayı severim." Gerçekten merak ederek öne doğru eğildim. "Okuyabiliyor musunuz lordum?"

Kafası şaşkınlıkla eğilir. "Tabii ki okuyabiliyorum."

"Sana kim öğretti?"

Kaşlarını çatarak düşünür. "Biliyor musun, hiçbir fikrim yok. Belki de hep biliyordum."

"Peki kızlarınız okuyor mu?"

"Elbette. Herkes okuyabilir," diyor .

"'Herkes' derken tanrıları kastettiğinizi varsayıyorum. Kesinlikle sadece ölümlüleri kastetmiyorsunuz."

Anlıyor ve iç çekerek fincanını bir kenara bırakıyor. "Okuyamıyorsun."

"Yalnız sayılmam lordum. Sadece yabancı tanrının rahipleri okuyabiliyor." "Eğer istersen sana öğretebilirim," diye teklif etti.

Nefesim kesildi. "Bana okumayı öğretecek misin?"

"Eğer istersen. Hangi dilde?"

Gülüyorum. "Ben sadece bir tanesini konuşuyorum lordum." "Peki, bunun üzerinde de çalışabiliriz."

Her zaman okumayı arzulamışımdır. O mürekkepli sayfaların içinde saklı bir bilgi dünyası olabileceğini bilmek çok yalnız hissettiriyor. "□ teşekkür ederim lordum."

Bulut meyvelerinden birkaçını ağzına atıyor. "Ve ata binmeyi severim."

Gülümsüyorum, şarabımdan bir yudum alıyorum. "Sanırım krallara layık bir uğraş."

Gözlerini tekrar bana dikti. "Sen de binemezsin."

"Yeni kraliçeniz sadece fakir bir marangozun kızı lordum. Sizin aygırınız bindiğim ilk attı."

□Ayağa kalkıp elini uzatırken sandalye geri çekiliyor. "Gel." Ayağa kalktım. "Nereye gidiyoruz?"

Gülümsüyor. Sefil Cadı Kraliçe'nin aksine, gözleriyle buluşuyor. "Sana bir günde okumayı öğretemem ama ata binmeyi kesinlikle öğretebilirim."

□Tuoni ve ben ahırın avlusuna adım atarken ölü hizmetkârlar heyecanla koşuşturuyor. Tamamen siyah giyinmiş, ağır kurt postunu omuzlarına atmış. Ben de onun yanında yürüyorum; üzerimde ren geyiği kürkünden kalın çizmeler, krem rengi yün bir elbise ve beyaz tavşan kürküyle süslenmiş mavi kapüşonlu bir manto

var.

□Etrafıma bakarken tüylerim çenemi gıdıklıyor, ölülerin bize nasıl yaltaklandığını fark ediyorum. Artık tekmelenmeyi bekleyen köpekler gibi sinsice uzaklaşmıyorlar. Bir çocuk öne doğru atılıyor. Genç bir kadın elinde bir tepsiyle yaklaşıyor ve bana dumanı tüten bir fincan nane çayı ikram ediyor. □ Tuoni'nin altındaki Tuonela, rahat ve özgür.

İçimi acıtıyor. . . beni umutlandırıyor.

Tuoni uzaklaşır ve ahırdaki muhafızlara emirler verir. Birkaç dakika içinde

Hizmetkârlar iki atı bize doğru yönlendiriyor. □ İlki , alacalı gri bir at. □ Diğeri ise daha küçük , daha uysal, tüyleri şık, kar beyazı.

Tuoni küçük atın dizginlerini tutuyor. "Sakin bir adamdır."

Çay bardağımı hizmetçiye geri vererek ata yaklaşıyorum. Bıyıkları avucumu gıdıklarken, bana sürtünmesine izin veriyorum. "Merhaba," diye cıvıldıyorum, yüzünü okşuyorum. "Çok güzel bir şeysin."

Tuoni hayvanın omzunun yanında durur. "Gel. Bana ayağını ver."

Heyecanla mırıldanarak arkasına geçiyorum ve eyerin esnek deri iskeletini kavriyorum. Tuoni bana vererek yerleşmeme yardım ediyor. Ayağımı üzengiye geçiriyor. "Topuklarını aşağıda tut ve dizginlerini bu şekilde topla." Bana doğru tutuşu gösteriyor. "Atlar hassastır. yaptırmak için ağır bir ele ya da bacağa ihtiyacınız yok."

Başımı salladım ve beni bineğimin üzerinde bırakarak uzaklaştı. □ e kar beyazı at sakın ve sabırlı duruyor.

Tuoni eyerinin üzerinde sallanıyor. Omzunun üzerinden, "Bırakın işi at yapsın," diyerek çift kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle," diye . "Oraya gitmemizi kastetmiş olamazsın, değil mi?"

Tuoni sadece güler ve giriş avlusundan geçerek sarayın ardına kadar açık kapılarından dışarı çıkar. Atının üzerinde oturan ölüm tanrısı, uçsuz bucaksız geceye doğru cesurca ilerliyor. İçimde heyecan dalgası hissederek bineğimi takip etmesi için biraz dürtüyorum.

Saatlerce at sürüyormuşuz gibi geliyor, ormanın kenarından ve çayırardan geçiyoruz. Çok geçmeden bineğim karlı bir tepenin üzerinde dörtnala ilerliyor, Tuoni'nin atı yanımda kişniyor. □ Soğuk rüzgâr kapüşonumu geriye doğru savururken atımın toynaklarının altında kar çitirdiyor. Yanaklarımda soğukluğunu hissediyorum. Tuonela'nın karanlık bir diyar olduğunu sanıyordum ama Tuoni haklı, nereye bakacağını bilersen ışık var. □ e ay dolunay olmalı, bu yüzden kar biraz daha parlak. □ e saraydan gelen ışık başka bir tür güneş gibi parlıyor.

Yolda giderken, uyuyan ve gezinen birçok ölünün yanından geçiyoruz. □ Burada yaratıklar da var. Tuoni'yi selamlamaya hevesliler, yaklaşıyorlar. Bir keijulainen sürüsü ağaçların arasından bizi takip ediyor. □ ey ame'den yapılmış küçük kuşlara benziyor. □ ey dolanıyor, alaycı ve hızlı. Bir anne kurt ve yavrularının yanından geçiyoruz. Hiiden hevonen gibi, yanları demirden yapılmış ve gözlerinde re var.

Belirgin bir tepenin gölgesine girdiğimizde Tuoni atını tırısı kaldırıyor ve keijulainen uzaklaşıyor. "İyi misin?" diye soruyor, yüzüme bakarak. "Üşümüş görünüyorsun. Dönmek istiyor musun?"

Gülümsüyorum. Tuonela'ya geldiğimden beri ilk kez kendimi özgür hissediyorum. Kalma'dan, yalnız gecelerden ve lanetli ekmekten, Cadı Kraliçelerden ve kan yeminlerinden önceki Aina gibi hissediyorum. "Ben iyiyim lordum. Sadece susadım."

Hiç tereddüt etmeden eyerinden iniyor ve atını alçak bir dala bağlıyor. Ben de kayıyorum, soğuk ayaklarım yere çarptığında acı içinde nefes alıyorum. Tuoni atının boynunun altında ve yanımda, elleri omuzlarımda. "Yaralandın mı?"

Gülümsüyorum, ayak parmaklarımı botlarımda içinde oynatıyorum ve yeniden hissediyorum. "Ben ne."

Kapüşonumu kaldırıyor, saçlarımı soğuğa karşı örtüyor, çenemi okşuyor. Uzanarak elimi göğsüne bastırıyorum. "Gerçekten, lordum. Susuzluktan başka bir şey çekmiyorum."

Güven veren bir baş hareketiyle atımı ağaca bağlıyor.□ en elini uzatıyor. "Gel."

Karla kaplı ağaçların arasında kısa bir mesafe kat ediyoruz.

"Neredeyiz biz?" Soğukla ilgisi olmayan tuhaf bir ürperti hissederek fısıldıyorum.

"Kızılağacın yanındayız," diyor. "□ at hill is the Kipumäki.□ e river is just beyond."

Elimi çekmesine izin vererek duraklıyorum. Kipumäki, acı tepesi, Kivutar'ın büyük bir tencerede dünyanın sufferingini karıştırdığı ve Kiputyttö'nün acı taşlarına parlatmak için kaya çıkardığı yer. Çok fazla kötülük ve zalimlik. Çok fazla ıstırap. Havanın korkudan titriyor gibi görünmesine şaşmamalı.

"Ne oldu?" Tuoni elimi sıkarak soruyor.

Tepenin gölgelerini izlerken nefesim göğsümde sıkışıyor. "Yapamam, görmek istemiyorumLütfen, beni tepeye çıkarma."

"Tepeye çıkmıyoruz," diye cevap veriyor. "geçeceğiz."

Garip bir manzaraya ulaşana kadar ilerlememe izin veriyorum.□ Tepenin kenarına doğrudan yerleştirilmiş yuvarlak ahşap bir kapı var. "Burası da neresi?"

"□ içeride tatlı su var," tek cevabı bu oldu. Kapının üzerine bir avuç içi koyar.

Anlamadığım bir dilde birkaç kelime mırıldanıyor, derin ve gırtlaktan gelen bir şey. Kelimeler söylendikten sonra kapının kenarları parlıyor ve çerçevesi tıkırdıyor. Kapıyı açıyor ve dönüyor. "Loviatar'a seni buraya getirdiğimi söylemesen iyi olur. Bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Neden-"

"Sadece bana güven," diye bastırıyor.

O kadar uzun ki içeri girmek için eğilmesi gerekiyor. Elini sallayarak ocakta bir çıtırtı başlatıyor. Odaya bakıyorum, bu küçük yokuş altı evin konforunu gözümün önüne getiriyorum.□ Bir masa ve sandalyeler, bir oturma alanı ve köşede bir yatak var.□ e odanın belirgin bir şekilde kadınsı bir havası var - masanın üzerinde bir vazoda kurutulmuş çiçekler, re'nin yanında bir örgü sepeti, köşede üzerinde işlenmemiş kumaş bulunan bir dokuma tezgahı.

"Burada kim yaşıyor?"

"Hiç kimse," diye yanıtıyor. "Çok uzun zamandır yok." Etrafı karıştırıp iki bardak buluyor.□ en bir kapı aralığından kayboluyor ve su dolu bardaklarla geri dönüyor. "Tepenin altından bir tatlı su kaynağı akıyor," diye açıklıyor ve bir tanesini bana uzatıyor.

"□ teşekkür ," diye mırıldanıyorum, onu izlerken.

Odanın içinde bir tur atıyor, anılarında kayboluyor, eli bir sandalyenin arkasına değiyor. Burada her kim yaşadysa, belli ki onun için çok şey ifade ediyorlardı. İlk tepkimin kıskançlık olması garip. Boğazımı temizleyerek suyla birlikte geri yutuyorum.

"Burası huzurlu," diyorum.□ bu küçük ev, kendi evimin tüm konforuna sahip.□ mürekkebi ailemi özlememe neden oluyor ve şimdi onları düşünmeye dayanamıyorum.

"Üzgünsün."

Kıpırdamadan re'ye bakıyorum. "Ben ne."

Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Yüzünü tanıyorum, karıcığım. Ve düşüncelerini. Seni burada hissediyorum," diye ekliyor, elini göğsüne bastırarak. "Aileni düşünüyorsun."

Başımı salladım.

Elini omzuma koydu. "Onları ~~ölm~~ güzel.□ e aile sevgisi nadir bir hediyedir. Karşılığında sevilme ise ..." Sessizliğe gömülüyor ama ben onu hissediyorum. Çok derin bir özlem duyuyor. Tanrım, çok yalnız.

Uzanıp sakallı yanağını okşuyorum. "□ sizin için acı hatıralar barındıran bir yer. Gidebiliriz-"

"Hayır."

Elimi bırakıyorum. Orada duruyoruz, konuşmuyoruz. Rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim ama ona nasıl yaklaşacağımdan emin değilim. Kuzgunken dokunmak güvenliydi. Adam olarak . . .

"Bir keresinde benim için çok değerli birini kaybettim," diye itiraf ediyor. "Buraya bir daha asla geri dönmedim. Şimdi neden burada olduğumu bilmiyorum." Etrafına bir göz atıyor.

Fincanımı yere bırakıp yaklaşıyorum. "Ne yapabilirim lordum?"

Beni şaşırtarak gülüyor.□ e sesi acı dolu. "Kederime yardım etmek mi istiyorsun? Sen ki çok şeye katlandın.□ alemdir, benim lanetim ... senden her şeyi aldı. Sen suçsuzsun, karıcığım. Benim gibi kırılmış birine nasıl yardım edebilirsin? Bana yakın olmaya nasıl katlanabiliyorsun?"

Yüzüne bakıyorum. Orada acıyı, kırılmanlığı görüyorum. Onun gözünde mükemmel olduğumu biliyorum. Siiri de hep aynıydı, kendi hatalarını benim mükemmelliğim olarak algıladığı şeyle ölçüyordu. Bu herkes için ağır bir taş.

"Bir keresinde bir şey çalmıştım," diye fısıldıyorum. Kara kaşlarını kaldırıyor. "Ne çaldın?"

"Siiri'nin annesi çok lezzetli böğürtlenli turtalar yapar. Bir keresinde o bahçede meşgulken masasından bir tane çalmıştım. Siiri ile bile paylaşmadım. Kardeşi Onni beni yakaladı. Siiri'ye ya da annelerine ne yaptığımı söylememesi için yanağından öpmek zorunda kaldım."

Göz kırpmıyor.

"Yani . . . Ben bir hırsızım," diyorum omuz silkerek. "Ben bir hırsız ve yalancıyım ve sırlarımı saklasın diye bir çocuğun beni öpmesine izin verdim. Kimse mükemmel değildir lordum."

Yavaşça ağzı bir sırtışa dönüşüyor.□ en beni zıplatacak kadar yüksek bir kahkaha atıyor.

"Komik olması gerekmiyordu," diye mırıldanıyorum, utancım artıyor. Kahkahası kesiliyor ve elini uzatıyor. "Buraya gel."

Tereddütle bir adım öne çıkıp elini tutuyorum. Beni kendine çekiyor, kollarını doluyor. Çenesi şakağıma dayanmışken, hala onun

Göğsünde tuttuğu kahkahalar. "Yani, bu genç adam senden faydalandı mı? Onu öldürmemi ister misin?"

"Hayır," diye bağıyorum, uzaklaşıyorum. O sırtına kadar ölüyüm. "Hiç komik değil," diyorum göğsünü tokatlayarak. "Kaisa çok öfkeliydi ve suçu Siiri üstlendi. Bir hafta boyunca odun kırdı. Kimseye söylemedim. Sadece Onni biliyor."

Tekrar gülüyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor. "Beni dinle, seni vahşi ve tehlikeli yaratık. Bir daha asla turta çalmak zorunda kalmayacaksın. Ve kocan olarak," diye ekliyor, kelimedeki hırıltı midemi bulandırıyor, "sırlarını saklaması için bir adamla romantik iyilikler takas etmek zorunda kaldığını duyarsam, o haydudu sarayımın duvarlarında kulaklarından asarım."

Dudaklarımı büzüyorum. "□ at gerekli olmayacak, lordum."

Kuzgunla aynı utanmaz merakla bana bakarken gülümsemesi düşüyor. Elini kaldırıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirirken kıpırdamadan duruyorum. "Beni adımla çağır."

□Adını söyleme düşüncesi beni heyecanlandırdığı kadar geriyor da. ağaçtan indirdiğimden beri, başka biriymiş gibi davranarak dikkatli bir oyun oynuyorum. Ama komşu köyden gelen ve tüm Finlilerin kalbine korku salan bir isme sahip yakışıklı bir adam olamaz.

Daha yakına eğiliyor, alnımız neredeyse birbirine değiyor.

"Söyle." Kalbim boğazımda, adını fısıldıyorum. "Tuoni."

Kontrolünü kaybetti ve ben onun kollarındaydım. Dudaklarımız baskılı bir öpücükle buluşuyor. Tanrım, bu hissin içine gömülmek istiyorum. Güvende hissetmek istiyorum. Sevildiğimi, korunduğumu hissetmek istiyorum. Eli kürk astarlı pelerinin kenarının altından kayıyor.

parmak uçlarım yün elbisemin V'sinde açıkta kalan çıplak tenimi sıyrıyordu.

Tıslıyorum ve iki elimle omuzlarını iterek geri çekiliyorum. "Dur."

Aramıza serin bir hava giriyor ve ben geriye doğru duraklayan bir adım atıyorum. Kalbim göğsümde o kadar yüksek atıyor ki, eminim duyabilir. Bana bakıyor. Her zaman bana bakıyor. Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum.

"İhtiyacım var..bu..." Bir adım daha yaklaşıyor, elleri beni rahatlatmak istercesine kollarımı okşuyor. "□ bu delilik," diye mırıldanıyorum. "Seni hala tanımıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum

ve ben hiç-" Yüzüm kızarıyor, gerçeğimin söylenmeden kalmasına izin veriyorum.

İlerlemiyor ama geri de çekilmiyor. Gözlerimi açtığımda onun hâlâ bana baktığını görüyorum.

"Benden korkmadığını söylemiştin," diye meydan okuyor.

" "

"Şimdi sana zarar vermek istediğimi mi düşünüyorsun, karıcığım?" "Hayır."

"Başka birinin sana zarar vermesine izin vereceğime inanıyor musun?"

"Yaptın," diye ağlıyorum, uzaklaşarak. "□ Bu cadılar beni korkutmaktan, bana işkence etmekten ve aç bırakmaktan başka bir şey yapmadılar-"

"Bağlanmıştım," diye yanıtıyor. "Lanetli halimde bile seni ve tüm kızları için elimden gelen her şeyi yaptım. Tuonetar'ın gücünü azaltmak için her şeyi riske attım. Uzun bir süre boyunca her şeyimi kaybettim.□ Geri ~~gülmek~~ ^{gülmek} şeyler vardır, Aina. İyileşemeyecek yaralar, bir daha asla bütünleşemeyecek hayatlar."

Sesindeki acıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Yaklaştı ve ben de ona izin verdim. "Seninle tanıştığım andan itibaren benim kurtuluşum, karanlıktaki ışığım olabileceğini biliyordum. Önümde durdun ve kendini benim ilan ettin. Beni özgür bıraktın, Aina. Yeniden kendim oldum ve seni koruyacağım."

"Ben senin miyim?" Tekrar ediyorum. "Sizin malınız mı, lordum?" "Hayır."

"Hizmetçiniz mi?"

Beni omuzlarımdan tuttu. "Sen benim karım ve kraliçemsin. Tanrılar beni duysun, sen de benim sevgilim olacaksın. Çocuklarımdan annesi, ruhumun eşi." Beni sımsıkı tutarken bile tutuşu yumuşuyor. "Ama nezaket yemini ettim. Seni asla zorlamayacağım, Aina. Bana ya isteyerek geleceksin ya da hiç gelmeyeceksin."

"İstmeden beni zorlarsın," diye cevap veriyorum, titreme dürtümü bastırarak"Şimdi yapıyorsun.□ göğsümdeki bağ beni çekiyor. Ve sonra sen bana bakıyorsun. Lütfen bana bakmayı keser misin? Bunu kuzgunken yaptın, şimdi de insan olarak yapıyorsun; sen sürekli bana bakarken nefes alamıyordum gibi hissediyorum!"

Gözlerini kaçırmadan sırtıyor. "Gözlerimi kapatıp odadan çıkış yolumu hissedeyim mi? Atıma binmeme yardım etmeniz gerekebilir."

Kılandım. "Ve şimdi de bana gülüyorsun."

Gülümsemesi düşer. "Sana söyledim, karıcığım. Burada tüm güç sende. Başka bir ruhun önünde hiç bu kadar tamamen açılmamış olduğumu sanmıyorum." Dalgın bir şekilde

göğsünde. "□ is bond is a curious surprise." Elini yanına bırakarak bana baktı. "Seni bekleyeceğim."

Kalbim . "Beni beklemeni istemiyorum. Anlamıyor musunuz? Kızılağaçta ne söz verdiğimi biliyorum ama buna boyun eğmem lordum. Size çocuk veremem. Bu yerde olmaz. Tuonetar evimde yaşamıyormuş gibi davranamam. Size ihanet eden ve sizi Cadı Kraliçe'ye satan kızlarınızın hâlâ masamda yemek yediğini unutamam."

"□ ey ilgileniliyor," diye yanıtlıyor. "□ ey sizin için bir tehdit değil. Aina, lütfen-"

Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor. Sakin tavrının ardında, bağıın derinliklerine gömülmüş, ıstırabını, korkusunu ve yalnızlığını hissediyorum. Tehditlerim onu kırıyor. Ilmatar bana yardım et, sanırım ölüm tanrısı bana aşık. "Beni daha ne kadar bekleyeceksin?" derken sesim tereddütlü çıkıyor.

Sorumu bir davet olarak algıladı ve öne doğru bir adım attı. Yüzümü kavrayarak dudaklarını alnıma bastırıyor. "Gündüz gece, gece olana dek" yemin ediyor. "Kar topraktan düşene ve kuşlar kış için kuzeye gidene kadar. Duymak istediğin bu mu?" Başparmağı yanağımın serinliğine doğru kayıyor. "Seni tanıyorum, Aina. Seni görüyorum. Ölüm tanrısı Tuoni seni korkutmuyor. Tuonela'dan korktuğunu bile sanmıyorum. Artık korkmuyorsun. Kollarımda değilsin. Kendini bana vermekten korkuyorsun. Kendini bana kaybetmekten korkuyorsun."

Hayal kırıklığımı yutuyorum, beni okumasının bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum.

"Eğer istediğin buysa sana bir şair olarak geleceğim," diye devam ediyor. "Ballı sözler fısıldayacağım ve seni ormanın kraliçesi gibi hissettireceğim. Hevesli damadı oynayacağım. Sana şarkılar ve türkülerle kur yaparım. Eğer ihtiyacın olan buysa, yaparım. Ama şunu bil ki, karıcığım: tüm sözler sonunda boştur. Söylediğim hiçbir söz beni sevmeni sağlamayacak. Beni yaptıklarım için seveceksin."

"Tuoni-"

Elime iffetli bir öpücük kondurarak uzaklaşıyor. "İstediğin kadar zaman ayır. İstersen beni yüz yıl boyunca inkâr et. Ölümlü insanlar senin ışıltının önünde duracak güçten yoksun olabilir ama ölümlü değilim ve hiçbir yere gitmiyorum."

Siiri

VÄINÄMÖINEN'in alçak masasına oturdum. Ocağın yanında bir kova taze buz çözülüyor.□ e paylaştığımız yemeğin artıkları hâlâ masanın üzerinde duruyor. Fincanımdaki berrak liköre temkinli bir bakış atıyorum. "Bunun ne olduğunu söylemiştin?"

Väinämöinen kıkırdar, masada dizlerinin üzerine çöker ve kendi fincanını eline alır. Dudaklarını şapırdatarak memnun bir yudum alıyor. "Bu bir arpa püresi. Ardıç meyveleriyle tatlandırıyorum. Dene kızım."

Ben küçük bir yudum alırken o sepeti karıştırıyor.□ e likör boğazıma kadar batıyor. "Zehir," diye mırıldanarak bardağı bir kenara bırakıyorum.

Bir kahkaha daha atar. "İçmeye devam et.□ acıyacak. Pürem acıyı uyuşturmaya yardımcı olacak."

Yemeğimizin kırıntıları bir yana, masa artık Väinämöinen'in dövme aletleriyle dolu. Bir deri şeridin içine sıkıştırılmış küçük kemik iğnelerine bakıp yüzümü buruşturuyorum.

Yeleğinin cebinden bir şey çıkararak, "Bunu özel bir şey için saklıyordum," diyor.

"Neyi kurtarmak?"

Uzattığı elinde küçük deri bir kese sallıyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Nereden bilebilirim ki?" Elini

uzattı. "İçine bak."

Yıpranmış deri ipleri çözüyorum. Üstünü iki çatalla açıp birini içine daldırıyorum. İnce siyah toz tenimi kaplıyor. "Bu kül."

"Bu herhangi bir kül değil, aptal kız." Gözleri torbayı saygıyla eline alıyor. "Bu meşe külü, ilk meşe ağacından alınmış."

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sampsä Pellervoinen'le birlikte diktiğiniz meşeyi kastediyor olamazsınız?" Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Annem bana kaç kez Väinämöinen ve o ilk meşe ağacıyla ilgili hikayeler anlattı?

"□ e very same," diyor gülümseyerek.

"□ e güneşi, ayı ve yıldızları silecek kadar büyüyen meşe?"

Bir tutam külü su dolu bir kaseye karıştırırken kıkırdıyor. "Uzun boyluydu, evet.□ e şarkıları biraz abartıyor olabilir."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Şarkıları sen yazdın." Yine gülüyor, bıyıkları seğiriyor.

"□ e meşe ağacı Bakır Adam tarafından kesildi, değil mi?□ ey onun ağaç kadar uzun olduğunu söylüyor."

Väinämöinen, "Onunla ilk karşılaştığımda cebime kadar küçüktü," diye yanıtlıyor. "Küçük bakır elbisesiyle sudan çıktığında, ağacı kesmek için gönderildiğini söylediğinde bunun bir numara olduğunu düşündüm. Ama sonra, annem her zaman iyi bir şakayı severdi."

"Annen," diye mırıldanıyorum. Bazen nerede unutuyorum. Tüm şamanların en büyüğü olan Väinämöinen'in önünde oturuyorum ve Tüm-Anne onun annesi.

Mırıldanıyor, külü mürekkebe dönüştürürken işine odaklanıyor. "Şu kutudan diğer deri keseyi çıkar." Başıyla beni masanın üzerindeki küçük kutuya doğru yönlendiriyor.

Başka hangi hazineleri sakladığını merak ederek kapağı açtım. İçinde birkaç ıvır zıvır var: dişli bir tarak, mücevherli bir broş, beyaz bir iple bağlanmış bir tutam siyah saç ve kese. süslü kemik tarağın dişleri üzerinde gezdiriyorum. "□ bunlar bir hanımefendiye aitmiş gibi görünüyor."

"□ ey did ... they do," diye düzeltiyor.

"Kim?" Keseyi çıkararak söylüyorum.

"Bir arkadaşım," diye yanıtlıyor. "Saklamam için bana bıraktı." "Bu kesenin içinde ne var?"

"Aç ve gör."

Parmaklarımın arasına sıkışan toprağı incelerken burnumu kırıstırıyorum. "Bu toprak mı?"

Tekrar mırıldanıyor. "Mezar toprağı.

Tuonela'dan." Kaşlarını çatarak çantaya bakıyorum.

"Bize bir tutam ver o zaman," diyor ince bir dalla mürekkebi karıştırarak.

Elim kesenin üzerinde sıkışıyor. "Mürekkebe mezar toprağı mı karıştıracaksın? Benden Tuonela'yı derimin altında taşımamı mı istiyorsun?"

Yavaşça başını kaldırıyor, gözleri kasvetli ve bilgili. "Yaşam ve ölüm, Siiri. Bir şaman her ikisini de anlamaya, saygı duymaya ve takdir etmeye çalışmalıdır. Sen korkmuyorsun

Ölüm tanrılarına karşı benden daha fazla nefret besliyorsun ki bu da sevgili Aina'nın kaybından duyduğun büyük kederin ta kendisi. Eğer herhangi tür şaman olacaksan, Tuonela'yı ve tanrılarını anlamaya istekli olmalısın.

□ Sizler büyük dengeğin bir parçasısınız." Küçük mürekkep kâsesini uzatıyor, bekliyor. Bir hışımla bir tutam kara toprağı arasına alıp ıslak mürekkebin üzerine serpiyorum. "Yaşam ve ölüm," diye , o karıştırırken izliyorum. Ben de bir korkunç arpa püresinden bir yudum alıyorum, boğazımda yanarak ilerlerken öksürüyorum.

Yavaşça masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor.

Fincanı sağ elimle tutarken sol elimi uzatıyorum. "Väinämöinen?" Elimi nazikçe yıkarken başını elimin eğiyor. "Hmm?" "Kimdi o?"

"Kim ?" diye , başını kaldırmadan.

"□ e sana o kutuyu veren kız," diyorum. "□ e Tuonela'dan çaldığın kız."

Kıpırdamadan duruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Tuonela'dan bir şey aldığını söylüyorsun," diye . "Bunun derin bir büyü, başka bir büyü olabileceğini düşündüm..."

"Ama?"

"Ama senden önce ve sonra başkaları Tuonela'dan büyü çaldı - ya da hikayeler öyle diyor," diye devam ediyorum. "Sanırım başka bir şey daha aldın.□ e tanrılar onu korumak için seni savıştı. Onlardan kurtulduktan sonra da seni avlamaya devam ettiler.□ ey asla affetmedi.□ ey asla unutamaz. Bunca uzun yıl sonra, Cadı Kraliçe hâlâ senden intikamını alıyor. Çok az duygu böylesine bir düşmanlık yaratma gücüne sahiptir."

"Peki bunlar hangi duygular?"

Beni test ettiğini biliyorum. Bunu kendi başıma çözüp çözemeyeceğimi görmek istediğini biliyorum. Buna daha fazla şaman eğitimi diyelim. "Kıskançlık güçlü bir duygudur. Kalıcı olma eğilimindedir. Bizi mantıksız yapar. Keder de öyle ... ama keder genellikle zamanla kaybolur, tanrılara şükür," diye ekliyorum, kalbimde bir zamanlar annemin yaşadığı yerdeki yarayı düşünerek.

"Cadı Kraliçe'nin düşmanlığının tek nedeni bunlar mı?" "Aşk," diye fısıldıyorum, bakışlarım birleşmiş ellerimize kilitlenmiş.

"Aşk mı?"

Başımı kaldırdım. "Bir şaman olmak için şamanların ruhlarını anlamam ve onlara saygı duymam gerektiğini söylüyorsun.

Ölüm Tanrıları. Sanırım Cadı Kraliçe ve benim ortak bir noktamız var. Onun öfkelerini ve kararlılığını anlıyorum."

"Oh?"

Başımı sallıyorum. "Şimdi Aina'yı kurtarmak için kullandığım iradenin aynısını kullanıyor. Ondan birini , değil mi? Onun için değerli biri olmalı, önemli biri. Belki de bir çocuk?"

Bakışlarımı tutarken bıyıkları seğiriyor. "Tutkunuz size itibar kazandırıyor." "Hiç cevap olmayan bir cevap."

"Bilgi güçtür," diyor.

"Yani sırların konusunda bana hâlâ güvenmiyorsun. Kendimi kanıtlamak için ne yapmalıyım?"

"Eğitime devam et," diye nazikçe cevap verir. "Eğitiminde ustalaş ve ben de sana Tuonela hakkında bildiğim her şeyi anlatabayım. Orada kiminle tanıştığımı . . . ve ne aldığımı anlatacağım." Keskin bir kemik alıp siyah mürekkebe batırıyor. "Ama önce seni bağlamalıyız." Dövmeli eliyle masaya vuruyor.

Soğuk ahşabın üzerinde parmaklarımı esneterek rahatlıyorum ve başlamasını

istiyorum.

Väinämöinen nazik ellere sahip olduğunu kanıtlıyor, ancak derimi deldiğini görmezden gelmek mümkün değil. Nemli bir bez kullanarak fazla mürekkeple birlikte kanımı da siliyor. Metodik bir şekilde her bir rune'u tamamlıyor ve çalışmasını takdir etmek için duraklıyor.

Günün çoğunu başının tepesine bakarak geçiriyorum. Elimin üzerinde kambur duruyor, çalışırken sessizce mırıldanıyor. □ Ayıya binen kızın rününü güneş, göl, ren geyiği ve kulübe, ok ve yay ile kardeşlerimi simgeleyen iki avcı rünü takip ediyor. Şaman gibi benim de parmaklarımın üzerinde, birinci ve ikinci parmak eklemlerimi kaplayan rünler var; biri güç ve neşe, biri zaman, biri aşk, biri de için.

"□ elin hayatı temsil ediyor," diyor başparmağımın ilk boğumundaki şaman davulumun rününe son rötuşları yaparken. "Diğer elin Tuonela'yı temsil edecek."

"Bu gece oraya gidecek miyim? Hazır mıyım?"

Homurdanıyor. "Yeni dövmeleri olan ve luonto'sunu nasıl serbest bırakacağını yeni öğrenen bir kız mı? İtse'nin içinde yaşayabileceğinden ve onu tekrar hatırlayabileceğinden emin olana kadar seni perdenin arkasına göndermeyeceğim."

"Pratik yapacak vaktimiz yok," diye karşı çıkıyorum. "□ e ölüm cadıları Aina'ya her türlü acı ve eziyeti uyguluyor olabilir. Yaralanmış olabilir. Olabilir-" Sözcükleri yutuyorum, kalbimin sessiz karanlığında yanıyor olsalar bile yüksek sesle söylemeyi reddediyorum.

Väinämöinen yavaşça bana bakıyor. "Hadi kızım. Söyle."

Başımı sallıyorum.

"Söyle," diye bağıır. "Korktuğun şeyi yüksek sesle söyle." bir an geçiyor; sadece yeniden çatırdıyor.

"Ölmüş olabilir," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Peki bu senin en büyük korkun mu Siiri Jarintyttär?" Bakışlarım elime düşüyor.

"Ah, sonunda uygun akoru yakaladım."

Elimi geri çekiyorum ve o da beni , dövmeleer artık bitmiş.

"Kendi ölümünden korkmuyorsun. Onun korkuyorsun," diye devam ediyor, sözleri kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. "Korkmakta haklısın. Çünkü Tuoneta'ın işkence ve kan dökme konusunda eşi benzeri yoktur. Eğer dediğin gibi tüm o kızları çaldıysa ve amacı sadece kötü oyunlarını oynamaksa, o zaman Aina'n kesinlikle ölmüş demektir."

Bakışlarımı onunkilere dikeyorum ve tutuyorum.

Başını sallat. "Evet... senin de şüphelerin var. Ölüm tanrıalarının nedenlerini sorguluyorsun. Kalma onu neden aldı? Kimin emriyle? Aina artık bitmek bilmeyen gecelerini kiminle geçiriyor?"

"Kendi teoriniz nedir?" Cevabı duymaktan korkarak soruyorum.

Önümüzdeki masanın üzerindeki pisliği temizliyor, bez parçasını göl suyu dolu kovada sıkıyor.□ en elini uzatıyor ve bekliyor. İç çekerek sağ elimi uzatıyorum, kendimi bir sonraki acı raunduna hazırlıyorum.

"□ elin Tuonela'yı temsil edecek," diyor nasırlı başparmağını tenimde gezdirerek. "□ e üzerine işaretleyeceğim ilk rün kuzgun. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Onun adını söyle."

"Tuoni," diye fısıldıyorum. Ben bunu söylerken, arkasındaki re, görünmeyen bir rüzgârla hareket ederek fısıldıyor ve tıslıyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. "Onunla Tuonela'da tanıştın."

Başını sallıyor. "İlginç bir ölümsüz. Hiç de beklediğim gibi değil. I

ondan gerçekten hoşlanabileceğini düşünüyorum. Onun durumuna kesinlikle saygı duyarsınız." "Durumu mu?"

"İlk yakalandığımda, Cadı Kraliçe'nin dehşetine rağmen beni koruyan Tuoni'ydi. Birlikte çok uzun geceler geçirdik, içtik ve konuştuk. Bana yaşayanlar diyarı hakkında pek çok soru sordu. Ve karşılığında benim ölüm hakkındaki sorularımı yanıtladı."

Derime ilk bıçağı sapladığında irkildim. "Onun karakteri hakkında ne düşünüyorsun? Zalim bir tanrı mı? Aina'ya zarar verir mi?"

Sessiz, işine odaklanmış. "□ e Tuoni yalnız bir adamdı," diye yanıtlıyor. "Çok ortak noktamız vardı. Bana hayallerinden, ülkesinin geleceğine umutlarından bahsetti. Kendi geleceğine dair umudunu... mirasını. Yalnız adamlar umutsuz şeyler yapabilirler, Siiri."

Omurgamdan aşağı bir korku hissi süzülüyor. Aina da kaçırıldığı gün bana aynı şeyi söylememiş miydi? "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Yayılmış elimin üzerinden yukarı bakıyor. "Çünkü senin kadar zeki bir kız bu bulmacayı mutlaka her düşünmüştür. Ölüm tanrıları neden ölümlülere yeraltı dünyasına götürsün ki? Sana göre hepsi genç kadınlar, hepsi evlenmemiş..."

"Lütfen aklından geçenleri söyle ihtiyar," diye yalvarıyorum, kendi kendime kafa patlatamayacak kadar yorgunum.

Aletlerini bir kenara bırakıp bakışlarımı tutuyor. "Yapacağım, benim inatçı küçük ağaçkakanım.□ e Cadı Kraliçe'nin ölümlülere düşkünlüğü yoktur. Kızları dışında kimseye düşkünlüğü yok, o da sadece canavarca davrandıklarında. Ölümlülere olan tek ilgisi onların intihar edip ölmelerini izlemektir. Yani sevgili Aina'nız hâlâ hayattaysa, birileri onu tutuyor demektir. Beni anlıyor musun?"

Sesim sakın kalsa da korkum artıyor. "Eğer hâlâ hayattaysa, Aina'nın başka bir ölümsüz tarafından korunduğunu mu düşünüyorsun?" Olasılıkları düşünürken allak bullak oluyor. "Sadece başka bir ölüm tanrısı Aina'yı kana susamış Cadı Kraliçe'den koruyabilecek güce sahip, değil mi?"

Väinämöinen başını sallayarak "Sadece bir tane," diye yineliyor.

"Tuoni," diyorum tekrar. "□ e hikayelerde ölümün bakirelerinden bahsedilir, ama ben hep onların onun kızları olduğunu düşünmüşümdür, tutsakları değil."

"Ya da sevgilileri ..."

"İnsan esirine sevgili diyemez," diye . "Ve benim Aina'm hiçbir erkeğin onu bu şekilde kullanmasına asla izin vermez. Bir ölümsüz bile."

"Neyin tehlikede olduğunu bilmiyorsun," diye cevap veriyor ciddiyetle. "Vahşi ve tehlikeli şeyler yapan insanlar gördüm Siiri." Bir an duraksıyor, başparmağı sağ elinin mürekkepsiz derisini okşuyor. "Tanrı'nın ödülü olmaktansa kendini boğmayı tercih eden bir kadın tanıyorum."

Beyaz başının tepesine bakıyorum. Joukahainen'in gelini olması gereken güzel kız kardeşi Aino'dan bahsediyor. Karısı olmak yerine ölümü seçmesi onun için yeterli değildi. Ölümde onunla alay etti, ona sh şeklinde göründü, sadece dönüşüp yüzerek uzaklaştı, onu yakalamaya ve onu tekrar kaybetmeye zorladı.

"Väinämöinen . ." onun avucuna doğru çevirip elini sıkıyorum. "□ senin hatan değildi. O kendi seçimini yaptı-"

"Senin Aina'nın yapacağı gibi," diye yanıtlıyor. "Kendini hazırlamalısın Siiri."

"Kendimi hazırlamak mı?"

"Kurtulmak istediğine inandığınız bir arkadaşınızı kurtarmak için . Kalbinde, onun kurtarılabilceği umuduna tutunuyorsun. Ama Tuonela bir sihir ve canavarlar diyarı. En karanlık kâbuslarınızdan inşa edilmiş bir diyar.□ Aina'nızın hayatta kalmak için neler yaptığını bilemezsiniz.□ e Sizi göl kenarındaki evinizin kıyısında bırakan Aina, nehri geçtiğinizde bulduğunuz Aina olmayabilir. Onun bu riske gerçekten değip değmeyeceğine şimdi karar vermelisiniz."

"Elbette öyle," diyorum tereddüt etmeden. "□ beni ondan vazgeçirecek hiçbir şey yapmaz"

Başını sallar. "Buna tutun o zaman... ve onu affet Siiri."

"Onu affetmek mi?"

"Onu şu an olduğu gibi kabul edin, hala olmasını istediğiniz kişi olarak değil. Ve eğer kaçış teklifini reddederse-"

"O bunu asla yapmaz-"

"Eğer reddederse," diye devam ediyor benim üzerimden, "onu bırakmaya ve eli boş dönmeye hazır olmalısın."

Başımı sallıyorum, bu korkuları varlığımın en derin, en karanlık itiyorum. "Aina her zaman eve dönmeyi seçecektir ve o ev benim yanımdır. Bana asla ihanet etmez. Ve sen de beni asla ihtiyar. Aina'yı kurtarıyorum ve ikinizi de eve götürüyorum."

Dikkatini tekrar işine veriyor ve kuzgun rününü derime saplıyor. " tse ile pratik yapmak için nereye gitmen gerektiğini biliyorum."

"Nerede?"

"  itinizi ilk kez dışarı g nderdiğinizde, bunun beden  ve ruhen tanıdığınız bir yere olması gerekir," diye açıklıyor. "Orayı, şimdi bağladığım bu ellerin sırtından daha iyi biliyor olmalısınız. Bu, oraya gidiş ve dönüş yolunuzu bulmanızı kolaylaştıracaktır." Gözlerinde bir pırıltıyla yukarı bakar. "Böyle bir yer biliyor musun?"

Dudaklarımda bir g l msemi belirliyor. "P ij nne Gölü'ne dönmemi istiyorsun."

Başını sallıyor ve kemik iğnesini tekrar mürekkebe batırıyor. "Bu gece deneyeceğiz."

Aina

YENİ BİR ODADA RAHATSIZLIKLA UYANIYORUM.□ Yatağın etrafındaki perdeler çekilmiş, beni sıcaklığıyla sarıyor. Beni karşılayan karanlıkta birkaç kez göz kırpiyorum. Dün, Tuoneta'ın kafesim olarak tasarladığı odada uyandım.□ sabah oldu, kraliçe süitinde uyanıyorum.

Ve yalnız uyanıyorum.

Gece geç saatlere kadar süren yolculuğumuzun ardından Tuoni eşiği geçmeden beni bu odaya geri getirdi. Karanlık sahanlıkta durdu ve bana iyi geceler diledi. Ne iffetli dokunuşlar, ne yakıcı öpücükler. Hiçbir şey yapmadı. Beklemeye gerçekten bu kadar kararlı mı? Tek isteği sabaha kadar odadan çıkmamamdı. Bu gece için kendimi güvende hissediyorum.

Tuonela'ya vardığımızdan beri ilk kez uyku kolay geldi.

Şimdi uyandım.

Oturuyorum, bağlanmamış saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Perdeyi geri çektiğimde kapı çalınıyor. Ocakta bir re yanıyor ve mumlar şöminenin üzerinde parlıyor. Kahvaltının serildiği masayı daha fazla mum aydınlatıyor.

Bakışlarım kilitli kapıya yöneldi. "Kim o?"

"Benim."

Ben.□ e ölüm tanrısının daha fazla tanımlanmaya ihtiyacı yoktur.

"Geliyorum." Üzerimde ince bir bluz ve yün çoraplardan başka bir şey olmadan yataktan çıkıyorum. Bornozumu titreyen omuzlarıma sarıyorum ve aceleyle kapıya gidip çekerek açıyorum.

Tuoni kapımın eşiğinde duruyor. Dün gecedan farklı ve aynı görünüyor. Yıkanmış.□ Saçlarını ağartan kül gitmiş. Şimdi şık, siyah bir kuzgun. Saçlarını arkadan bağlamış, yüzünün şeklini değiştirmiş. Bunun dışında hâlâ avcı kıyafetleri giyiyor; koyu renk pantolon ve çizmeler, kalın bir yün tunik, bir .

Bağlanmamış saçlarımdan çoraplı ayaklarıma kadar bana bakıyor. "İyi uyudun mu?"

"Evet lordum.□ teşekkür ederim." Sinirli bakışları karşısında gülümsedim. "Evet, Tuoni."

"Bugün saray dışında halletmem gereken bazı işler var," dedi. "Bu odadan çıkarken yanında bir hizmetçi getirmeni rica edeceğim. Daha önce bir tane vardı. Sizin için hâlâ uygun mu?"

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Bir hizmetçi mi? Kukka'yı mı kastediyorsun?" "Kimi?"

"□ e ölü hizmetçi Vammatar bana atandı."

Başını sallıyor.

"Evet, kabul edilebilir."

şıklatır ve Kukka bir gölge girdabının içinde belirir. "Hanımına hizmet et," diye emrediyor.

Kukka başını eğiyor ve çayımı hazırlamak için aceleyle masaya doğru ilerliyor.

"Odadan çıkabilir miyim?" Soruyorum, onun garip, kırık dökük haliyle çalışmasını izliyorum.

ngers.

Kaşlarını çatıyor, tek kaşını kaldırıyor. "Sen benim tutsağım değilsin. Sen benim karım ve kraliçemsin. Yakında sana taç giydireceğiz ve tüm diyarlardaki tüm tanrılar seni onurlandıracak." Bununla birlikte, gitmek için döner.

"Bekle," diye .

Duraklıyor, eli kapıda, arkasını dönmüyor. "Seni sonra göreceğim miyim?"

Dönüyor, yüzü okunmuyor. Bağın aşağısında da sessiz. "İstediğin bu mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Ağzı bir gülümsemeyle seğiriyor. "□ en Size daha sonra geleceğim."

□Özgürlük düşüncesi göz ardı edilemeyecek kadar lezzetli. Kahvaltımı bitirip giyiniyorum ve evlilik bıçağımı belime sokuyorum. Yanımda Kukka'yla birlikte, Tuonela Kraliçesi olarak tek başıma çıkacağım ilk macerayı aramak için spiral taş basamaklardan aşağı iniyorum.

Bahçede çay için kurutmak üzere kökler, yapraklar ve saplar toplayarak başlıyorum. Çok geçmeden kalabalık mutfak avlusuna varıyorum. Tüm ölüleri beni ağırlamak için acele ederken Kukka toplama sepetimi tutuyor, bana taze tereyağlı ekmek dilimleri ve tatlı ikramlar sunuyor. Diğer kızları görmemek garip geliyor ama Tuonetar'ın kötülüklerinden güvende olduklarını bilmek beni rahatlatıyor.

□Loviatar olmasaydı diğerleri hâlâ burada olacaktı. İki gün önce, kör

Dokumacı benim dostumdu, bu karanlık yerdeki tek müttefikimdi. Şimdi her şey farklı. Daha çok şey biliyorum. Daha fazlasını görüyorum.

Ve sorularım var.

Kendimi toparlayarak dokuma odasına doğru yürüyorum. Kukka etrafımda dolanıyor ve ben uzatmadan kapıyı açıyor. İçeri girdiğimde, tanıdık ahşap ve lanolin kokularını derin derin içime çekiyorum. en tıkırtı, tıkırtı duyuyorum.

"Geri dönüyor," diye sesleniyor Loviatar işine ara vermeden.

Tek başına çalıştığı sıraya doğru ilerliyorum. "Sizinle oturabilir miyim?"

"Otur, . Artık benden üstünsün. Kraliçem."

Tezgâhının yanına bıraktığı tabureye çöküyorum. "Sana bir şey sormaya geldim."

"Emrinizdeyim kraliçem."

Ses tonundaki alaycılığı hissederek dudaklarımı büzüyorum. "İşin bitti mi?"

Elleri çalışırken duraklıyor. "Sor."

"Tuonela'da sauna var mı?"

Sıkıntıyla iç geçiriyor ve mekiğini yere bırakıyor. "Biz hayvan değiliz, Aina. Tabii ki bir saunamız var."

"Harika. Yemekten sonra buluşalım, bana yolu gösterirsin."

Saunayı ilk gördüğümde özlemle inliyorum. Karlı bir ormanın kenarında, karanlık bir havuzun yanına tünemiş küçük ahşap bir kulübe. Dar bir iskele suyun üzerinde birkaç metre uzanıyor. Havuzun ötesinde, kalın çam ağaçları kıyıyı çevreliyor, bu da mekânı samimi ve huzurlu hissettiriyor. e sauna ve rıhtım meşalelerle aydınlatılıyor, altın bir parıltı yayıyor. , tepenin üzerinde, saray daha da parlak bir şekilde parlıyor.

Loviatar sessizce yanımda yürüyor. Kukka diğer tarafımda yürüyor, elinde bir meşale tutuyor. Altın ışığında, ona bakıyorum. O hala aynı Kukka, beceriksiz yürüyüşü, boş ifadesi ve kırık . Ama ince saçları taranmış. Kıyafetleri temiz: gri yün bir üstlüğün altına beyaz yün bir elbise giymiş. Göğsünün üzerinde kanatlarını siyah kuzgunun işareti işlenmiş. Kuzgunun başından üç çizgi güneş ışınları gibi uzanıyor.

"Daha önce hiç böyle bir mühür görmemiştim," diyorum yürürken.

"Tuonetar krala dair her türlü işaret ve sözü yasakladı," diye cevaplıyor Loviatar, telaşsızca havuzun kenarına doğru ilerlerken buğulu gözlerini kırpmadan.

"□ kralın mührü mü?" Omzumun üzerinden arkamızdaki bir çift ölü muhafıza bakıyorum.□ Göğsündeki mühür farklı. Hâlâ bir kuzgun, ama güneş ışınları yine kuzgunları taç takıyor.

"□ e hizmetçi senin taşıyor," diyor Loviatar.

"Benim mi?"

"□ ona Güneş Kuzgunu diyorlar.□ e Kraliçe'nin Kuzgunu."

Bu fikirden güç alarak gülümsüyorum. Doğan güneşin ışıyla parlayan ölümlü bir kraliçe.□ e karanlık ve aydınlık. Ölüm ve yaşam. Ölümsüzlük ve ölümlülük.

Loviatar, uzun, siyah saçları sırtına dökülene kadar çıplak durana kadar giysilerini sessizce çıkarır. Kışın soğukunda titremiyor. Beni görmezden gelerek soğuk havuza doğru yürüyor. Solgun teni suyun karanlığıyla daha da parlak bir etki yaratıyor. Yavaşça dönüyor, şimdi beline kadar suyun içinde. Göğsünde kalın, kabarık yara izleri var. Kollarında daha fazla acı ve ıstırapın izlerini görüyorum. Dövmeli ellerini sudan kaldırıp saçlarını kulaklarının arkasına topluyor. "Yıkanmak istemiyor musunuz kraliçem?"

Kıyafetlerimi çıkarıp her bir katmanı Kukka'ya veriyorum.□ Havuzun kenarına doğru aceleyle ilerlerken kış soğukluğu tenimi yakıyor.□ Su derin ve soğuk. İsrırgan otunun binlerce tokadı gibi acıtacak. Bir ciyaklamayla suya dalıp derimin her santimini içine çekmesine izin veriyorum. Keskin bir nefesle su yüzeyine çıkıyorum. "Tanrı aşkına, çok soğuk."

Loviatar kaşlarını çatarak döner. "Hastalık tanrıçasının senin yanında durduğunun farkında mısın?"

", " diye cevap veriyorum, kaslarımın buza dönüşmesini engellemek için suya basıyorum. "O zaman hastalıktan korkmuyor musun?"

Kızgın bir kedi gibi tıslarken ona vurup gülüyorum. "Endişelendiğin için memnun olmalı mıyım?"

"Kendini üzme, küçük fare."

"Bazen yaşayanlar diyarına gittiğini söylemiştin," diyorum uzaklara bakarak.

"Eskiden ," diye yanıtlıyor. "□ at uzun zaman önceydi."

Çakıllı dibi bulup suyun içinde duruyorum. "Artık gitmiyor musun?"

Ters ters bakıyor. "Kendi iyiliğin için fazla meraklısın. Bir cadiya soru sorarsan cevap vermeye karar verebilir."

"Bilirsiniz, hikayeler ve şarkılar sizi duygusuz ve acımasız olarak resmeder.

Bazıları

Sana Tuonetar'dan bile daha korkunç diyorlar. Bazıları sana başka bir isim veriyor: Louhi, Kuzey Diyarının Cadısı.□ ey, insanların dünyasına bela ~~da~~ gönderilen çocuklarının hikayelerini anlatıyor."

Elleriyle kollarındaki yara izlerini sildi. "Çocuklarım hakkında konuşma."

"Yani, bu doğru mu? Oğullarınız insanların dokuz belası mı?" Dudaklarını büzüyor.

"Peki ya isimsiz kızın?□ ~~h~~ardım ettiğin-" "Ondan bahsetmeyeceksin," diye tısladı, sonunda bana doğru döndü.

Onun yanına geçiyorum. "Babanı kurtardın. Beni kurtardın. Diğer kızları kurtardın-"

"Çünkü ben çıkarıcı ve manipülatif biriyim. Beni şampiyonun olarak gösterme, Aina. Ben Loviatar ve Louhi'yim, kalbi kara, yaşlı ve kötü, tüm ölüm diyarı kadınlarının en . Evet, tüm sefil şarkılarınızı biliyorum."

"Onlara inanıyorum," diyorum. "Şarkılara inanıyorum. Senin kötü ve kendine hizmet eden biri olduğuna inanıyorum. İstedığınızı elde etmek için hile yaptığınıza inanıyorum." Ona bir el uzattım. "Ama ben senin daha fazlası olduğuna inanıyorum-"

"Yapma. Benim hakkımda iyi olan hiçbir şeye inanma, Aina." Sudan çıkıp saunaya doğru yürür.

"Haftalardır tüm olanlara bir anlam vermeye çalışıyorum," diyorum giderken. "Neden kaçırıldım? Hangi amaca hizmet ettim? Kalma nihayet mantıklı geliyor. Bunca zamandır Tuonetar'ı oynuyordu. Tuoni'ye olan sadakati sarsılmaz. Onun lanetini bozacak kişiyi bulana kadar yüzlerce ölümlü kızı öldürmeye hazırды. O bir canavar. Tamamen affedilemez biri ama yine de onu anlıyorum."

Loviatar scoffs. "Bunu duyunca çok heyecanlanacak."

"Anlamadığım şey sendin," diye sesleniyorum arkasından. "Neden beni içine aldın? Tuoni'ye ulaşmama neden yardım ettin? Onun özgürlüğü ve Tuonetar'ın düşüşüyle ne kazanacaktın? Artık biliyorum!"

Yürümeye devam ediyor. Saunanın kapısını açarak gözden kayboluyor.

Ona içerde katılıyorum.□ e sıcaklık nefesimi yetiyor, duyularım

Sıcak çam kokusuyla doluyor. Karanlıkta göz kırpiyorum, cadının zaten oturduğu yere bakıyorum, bir huş ağacı vihta ile kendini yelpazeliyor. "Sevdiğine inanıyorum"

Çocukların," diyorum kapıyı kapatarak. "Kızınızı seviyorsunuz. Ve onun bir zamanlar burada, Tuonela'da olduğuna inanıyorum. O senin özgür bıraktığın kızdı."

Loviatar fotoğrafları.

"Tuoni dün gece beni tepenin altına götürdü. Gördüm, Loviatar. Nerede yaşadığını gördüm. Orası onun evi miydi yoksa hapishanesi mi?"

"Seni oraya götürmeye hakkı yoktu," diye tıslıyor.

"O da onun için yas tutuyor. Kederi onu boğmaya yetiyor. Aramızdaki bağ sayesinde bunu hissediyorum. Onu seviyor, seni sevdiği gibi-"

"Ondan nefret ediyorum!" Vihta'yı bir kenara fırlatarak ayağa fırlıyor. "Onu sevmek bana her şeye mal olmuşken nasıl nefret etmem?"

"Anlat bana."

Boğazından alçak sesle hırlıyor, sesi öfke ve acının bir karışımı. "Başından beri onun tarafındaydım. Onun tüm güzel hayallerini duydum. O Tuonela'yı kendim için, çocuklarım için istedim. Kızım bize yardım etmek istedi. Tuonetar'a karşı savaşmaya hazırdık, kız kardeşlerimin mantıklı düşünmesini sağlamaya hazırdık ama başaramadık. Cadı Kraliçe'nin cezalandırdığı tek kişi Tuoni değil."

"Ne oldu?"

Loviatar'ın gözleri karanlıkta parıltıyor, sanki anıları bir tür vizyonmuş gibi. "Onu benden aldı. Tuonetar onu sakladı. Yıllarca onu bulamadım. Ölü mü diri mi bilmiyordum. Onu o tepenin altında gömülü bulmak için bir şaman gerekti. Ve onu çıkarmak için her şeyimizi verdik."

"Ve Tuonetar'ın yönetimi altında, Tuonela'ya asla güvenli bir şekilde geri dönemezdi," diye tahmin ediyorum. "Ve sen de asla gidemezdin."

Cadı yavaşça tahta sıraya geri çöktü. "Evet."

"Tuoni'ye yardım ettin ve bu sana kızına mal oldu. Bu yüzden Tuonetar'ın lanetini ve Kalma'nın gayretini Tuoni'nin lanetini bozabilecek bir gelin bulmak için kullandın. Çünkü ancak laneti bozulduğunda ve Tuonela'yı geri aldığında, kayıp kızına kavuşmak için özgür olabilirdin."

Elini uzatıp yüzümü avuçlarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar zeki bir kız."

Elini fırçayla uzaklaştırdım. "Beni hiç önemsemedin. Sen de tıpkı diğerleri gibisin. Pençelerini bana batırdın, beni manipüle ettin ve beni babana bir ödül olarak sundun. Sen kazandın, Loviatar. Ona ve bu diyara bağlıyım,

Sonsuz bir gece hayatı. Ve artık özgürsün. Tuonela'dan bir daha beni düşünmemek üzere ayrılabilirsin."

Vihtayı alır ve kendini yelpazeler. "Çok iyi gidiyordun, küçük fare. Şimdi ağlayarak ve beni asla affetmeyeceğini söyleyerek beni hayal kırıklığına uğratma. Bu çok klişe, çok insani."

"Ediyorum," diyorum . "Seni affediyorum, Loviatar."

□ Cadı, dövmeli elinde tuttuğu huş ağacı demetiyle hareketsiz duruyor.

"Bir annenin sevgisi hızlı ve sonsuza dek sürer. Eğer bir gün anne olursam, çocuklarımı güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktur. Seni unutmadan affedebilirim. Ve işaretle beni cadı, bana yaptıklarını asla unutmayacağım."

Vihta'yı tekrar söyler, yüzünde yine gururlu bir gülümseme vardır. "Peki beni nasıl cezalandıracaksınız kraliçem?"

Yüzünün hatlarına, kuzguni siyah saçlarının düşüşüne bakıyorum.

"Yapmayacağım." "Aina, sana haksızlık edenleri cezalandırmalısın. Bunu yapmamak aptallık olur. Bu zayıflıktır." "Cezayı bağışlanma olarak kabul ediyorsunuz," diye cevap veriyorum. "□ bir şey değil

Benim için kazanmak ve kaybetmek, Loviatar.□ benim hayatım ve onu nasıl yaşayacağıma dair bir seçeneğe sahip olmamla ilgili. Bunu benden Kalma kadar kesin bir şekilde . Bunca zamandır kaçmama yardım etmek senin elinde miydi? Tuoni bağlıyken bile beni kurtarabilir miydin?"

□ Cadı hiçbir şey söylemiyor.

İç çekiyorum. "Bana sadece kendi çıkarına uygun olduğu için yardım etmeyi seçtin. Kızınla yeniden bir araya için gerekli olan kurban bendim. Bana borçlusun Loviatar. Bana onun adını ver."

"Bana başka bir şey sor."

"Annem isimlerin derin bir büyüsü olduğunu söyler," diye cevap veriyorum. "□ Bir ismi bilmenin gücü vardır ve sen kızının ismini nesiller boyunca hikâyelerden ve şarkılardan sakladın. Ben senin gücünün altındaydım, şimdi de sen benim gücümün olacaksın. Bana kızının adını söyle."

□ Cadı bir an sessiz kalır. "Haklısın, Aina. Bir annenin sevgisi

Bir kış fırtınası kadar sert. Çocuğumu korumak için bir ömür harcadım. Korkarım sesim artık onun adını söyleyemeyecek."

Öfkemi bir kenara bırakıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "□ bir ceza değil, Loviatar. Sana söz veriyorum: Ne onu ne de seni incitmeyeceğim.□ güven. Sana olan güvenim kırıldı. Sen bozdun. Eğer tamir istersen, yolu biliyorsun."

Yavaşça başını sallıyor.

Aşırı sıcak ve bunalmış hissederek ayağa kalktım. "Eğer bir ceza istiyorsan, bu olsun: Kızının adını dudaklarından duymadan önce onu aramak için bu diyardan ayrılmayacaksın."

"Aina, hayır-"

"Tuonela Kraliçesi olarak, bu benim emrimdir."

Loviatar usulca mırıldandığı bir lanetle ahşap duvara yaslanır, gözleri hayal kırıklığı içinde kapanır.

Kendi acımla yüzleşerek onu orada bırakıyorum. Dışarı çıkıp çıplak ayaklarla karda hızla ilerliyorum, ahşap iskelenin sonuna kadar çıplak koşarken soğuğu hissetmiyorum bile. Siyah suya bakarken tenim soğuktan karıncalanıyor. Hayalimin bir gölgesi bana bakıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. Kendimi zor tanıyorum. Aina Taavintyttär tatlı ve nazik biri. Siiri bana yaz meyvesi diyor. Ona göre ben iyilik ve nezaket timsaliyim. Huzurlu ve yumuşak huyluyum.□ erkeklerin bir eşte olmasını istedikleri şey bu ve ben de bir eş olmak için yetiştirildim.

Şimdi birinin karısıyım ve her duygum sudaki o kıza daha çok benzediğim için isyan ediyor. İyilik ve nezaket bana bu karanlık yerde ne kazandırdı? İstismar edildim, ihmal edildim, kandırıldım, manipüle edildim. Barışçıl doğam, etrafımdaki diğer insanlar özgürlükleri için savaşıp ölürken, ben yuvarlanıp izledim anlamına geliyordu. Cadı Kraliçe tarafından Tuoni'ye işkence etmek için kullanıldım. Kalma tarafından babasını kurtarmak için kullanıldım. Loviatar tarafından kızına kavuşmak için kullanıldım. Diğerleri tarafından zalim bir eğlence için kullanıldım. Ve ben burada, mücadele edemeyecek kadar korkak, adalet talep edemeyecek kadar çekingen, Tuoni'nin her bakışında ve dokunuşunda bedenimin bana ihanet ettiğini kendime bile itiraf edemeyecek kadar utangaç bir şekilde duruyorum.

Öfke içimde kaynıyor. Bu nefret, bu korku, bu acı verici ihanet duygusu dışarı çıkmalı. Kollarımı iki yana açıyorum, soğuk hava çıplak tenimi okşuyor, vahşi bir çığlık atıyorum. Suyun üzerinde yankılanıyor, dalgalandırıyor. Ayak parmaklarımı iskelenin kenarına doğru uzatıyorum, atlamaya hazırım-

Clang.

Ölü muhafızlarım rıhtımın diğer ucunda duruyor.□ ey kılıçlarını kalkanlarının metaline vurarak yine o korkunç sesi çıkarıyorlar. "Ne yapıyorsunuz?"

Clang. Clang.

"Kes ," diye bağıriyorum.□ e sesi dişlerimi kenetliyor.

Kukka yanlarından geçip tökezleyerek ilerliyor. Ölü gözleri kocaman, gördüğüm ilk gerçek ifadeyi yapıyor: korku.

Bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor, içime dolanıyor. "Kukka, sorun ne? -"

Kukka omzumun üzerinden işaret ediyor.

İskelede durmuş, soğuk ayak parmaklarımı tahtanın kenarına kıvrırken, suyun karanlık yüzeyinde bir şey sürünüyor. "Aman Tanrım..."

□e gölge yaratık uzuyor, şekil alıyor, rıhtımın ucuna basana kadar sudan yükseliyor. Gölgeler bir adam şekline dikilmiş gibi görünüyor, ama orantılar tamamen yanlış. İnanılmaz derecede uzun, omuzları dar ve kolları sırik gibi.□ e bacakları düzensiz. Durağan bir yürüyüşü var, hareket ederken hiç ses çıkarmıyor. Gözleri beyaz, iki yıldız gibi yanıp sönüyor.

Aceleyle Kukka'nın yanına dönüyorum.□ e ölü hizmetçi elimi tutuyor ve beni iki muhafızın arasına çekiyor.□ ey gölge canavarına karşı meydan , kılıçları hazır. Hizmetçinin nemli elini sıkıyorum. "Git," diyorum nefes nefese. "Loviatar'ı getir."

Kukka tereddüt ediyor, beni savunmakla emirlerime uymak arasında gidip geliyor. "Git," diye tısladım.

Kukka aceleyle saunaya doğru koşuyor. Karda bir bebek gibi çırılçıplak durmuş, gölgenin tüyler ürpertici bir çığlık atmasını izliyorum. Boyu iki katına çıkıyor, elleri pençe gibi uzuyor. Muhafızlara saldırıyor, pençeleri kalkanlarının metalini sıyrıyor.□ e muhafızlar savuşturuyor, ama kılıçlarının uçları onun vücudundan geçiyor.

"Bana yardım et," diye fısıldıyorum karanlığa.

□Yaratık muhafızların işini çabucak bitiriyor ve güçlü ellerinin birkaç darbesiyle onları yere seriyor.

Arkamda, saunanın kapısı patlayarak açıldı. Loviatar çıplak omuzlarında açık bir bornozla dışarı fırlıyor. "Kalma," diye bağıriyor, sesi çağırma büyüsiyle dolu. "Aina, geri çekil," diye ekliyor bana.

Bir ışık huzmesi havada dönerek tam omzumun üzerinden geçiyor. Bu bir Loviatar'ın fırlattığı meşale.□ e meşale grotesk bir çatırtı sesiyle gölgenin içinden geçiyor. Yana yuvarlanmadan önce rıhtıma çarparak düşer, ame karanlık su tarafından bir buhar tıslamasıyla söndürölür.□ e canavar

feryat ediyor, gölgeli merkezi yeniden şekilleniyor, korlar kendilerini yeniden dikeyyor.

Yaratığın tüm dikkati şimdi tanrıçanın üzerindedir. Sessiz adımlarla ilerliyor. Tanrım, ölüm gibi kokuyor. Kalma gibi kokuyor.

"Uyuyor olman gerekirdi," diye sesleniyor Loviatar ona. "Buraya beslenmek gelmeye nasıl cüret edersin? Defol git!" Gölgeye tokat atacakmış gibi açık elini sallıyor. Gölge geri çekiliyor, belli ki onun dokunuşundan korkuyor. Ama sonra bir adım daha yaklaşıyor.

Kukka sırtıma bastırıyor, eli üst kolumu sarıyor. Beni tehlikeden uzak tutmaya çalışarak uzaklaştırıyor. Serbest eliyle avucuma bir şey bastırıyor. Parmaklarım küçük gümüş bıçağımın kabzasına dolanıyor.

"Aina, git," diye Loviatar. "Koş!"

İlk içgüdümlerim ona itaat etmek, ama sonra tökezleyerek geri çekiliyor, elleri göremediği bir şeye tutunmaya çalışıyor. Loviatar çıplak ve silahsız ... ve kör. □ e gölge yakında onu saunaya sıkıştırarak. Bana ihtiyacı var. Gözlerime ihtiyacı var. Kukka'nın elinden kurtulup bir adım öne çıkıyorum. "Loviatar!"

□ Cadı kıpırdamadan duruyor, yüzü bana dönük, solgun gözleri kalan tek meşalenin ışığını yakalıyor.

"Bıçağı kullan!" Küçük bir dua ediyorum ve Siiri'nin bana öğrettiği gibi fırlatıyorum. Havada dönüyor ve cadının kulağının iki santim ötesindeki sauna duvarının tahtasına gümbürtüyle iniyor.

Loviatar onu yakalar ve gölgeyi keser. "Burada hiçbir gücün yok, Formsuz Olan. Mezarına dön ve uyu."

□ e gölge çığlık atıyor, sesi binlerce bıçağın taş üzerinde sürüklenmesine benziyor. "Aina, kaçmalısın! Saraya geri dönün!" Loviatar tekrar savuruyor, küçük

bıçak yaratığın kolundaki gölgeli esh'i kesiyor. Yaratık öfkeli bir ses çıkarır ve ona doğru hamle yapar.

"Hayır," diye bağıryorum ve Loviatar'ın elinin tersiyle havada süzülüşünü izliyorum. □ e tanrıça bir ağaca çarpıyor ve derin karın içinde yere yığılıyor.

□ e gölge geliyor. İri cüssesi açıklıkta duraksayarak ilerliyor. □ beyaz gözleri bana kilitleniyor ve donup kalıyorum. Buraya daha önce de gelmişim. Ormanda ölüm kokan bir canavar, içimde buz gibi oturan korku

Bağırsaklarım kesilmiş, elimde silahım yok, tek kurtarıcım yaralı. Bunu bir kez atlattım. Yine hayatta kalacağım. "Ben güçlüyüm," diye fısıldıyorum karanlığa. "Ben kraliçeyim."

Kukka kolumdan tutup beni çılgınca ağaçlara doğru çekiyor.

"Kaç, Aina!" □ e cadı ayağa kalkmaya çalışırken sesi açıklıkta yankılanıyor. "!"

Hayır. Artık kaçmak yok. Titreyen elimi kaldırıp gölgeyle yüzleşiyorum. "Tuonela Kraliçesi olarak, sana durmanı emrediyorum!"

□ e gölge hareketsiz, iri cüssesi üzerimde yükseliyor. O unutulmaz gözleriyle bana bakarken nefesim kesiliyor, başı yırtıcı bir kuş gibi yana eğik.

"Aina, hayır-"

Tepki verecek zamanım yok. □ e gölge ileri atılıyor, pençeli eli uzanıyor. Kukka atlıyor, ama gölgenin onu uzaklaştırması için hiçbir şey gerekmiyor. Pençeleri omzumu kavıyor, duman pençeleri derimin derinliklerine işliyor. Acı göğsüme yayılırken nefes nefese kalıyorum. Bir çığlık havayı yarıyor ve benden geldiğini fark ediyorum.

"Aina!"

□ e gölge sıkıyor ve omzumdaki kemikler buz parçaları gibi kırılıyor. □ e acısı beni parçalara ayırıyor. Ve sonra gölge çığlık atarak, şimdi yeniden ayağa kalkmış olan tanrıçaya doğru dönerken ben yana savruluyorum.

Yere düşüp parçalanmış omzumun üzerine inerken yaralı bir hayvan gibi inliyorum. "Tuoni," diye inleyerek yanıma yuvarlanıyorum. "Lordum ..." Kan bağımızın her ipliğini sertçe çekerek beni hissetmesi, tehlikede olduğumu bilmesi için ona yalvarıyorum.

Karanlık görüş alanımın köşelerine doğru yaklaşıyor. Aklıma tek bir düşünce geliyor: Öleceğim.

"Tuoni," diye fısıldıyorum, gözlerim kapanıyor. "Yardım et bana."

Siiri

"TEKRAR DENEYİN," DIYE EMREDİYOR VÄİNÄMÖİNER.

İnliyorum, ağrıyan ellerimle davulumu tutuyorum.□ e dövmeleer taze, deri şişmiş.□ e şaman onları mühürlemek için balmumu ve don yağından oluşan bir merhem kullandı; ellerimin arkası yağla parlıyor. "Saatlerdir bununla uğraşıyoruz." Sesimdeki kederden kurtulamıyorum.

Väinämöinen benimle birkaç kez zihnimi özgürleştirmem konusunda konuştu. Bana nasıl nefes alacağımı, nasıl içime döneceğimi, nerede olmak istediğime dair zihnimde nasıl bir resim yaratacağımı gösterdi. Anlıyorum, ancak hayatımda ilk kez kendimi bir işe vermek, o işte ustalaşmam için yeterli olmuyor. İki kez denedik, şaman bana Päijänne Gölü'nü en iyi hatırlatan rünler üzerinde davul çalarken beni izliyor. İki kez kendimi transa bıraktım ve iki kez de başım ağrıyarak uyandım ama ruhum hâlâ yerindeydi.

"Bunu yapamam," diyorum, yenilmiş bir halde.

Bana ters ters bakıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Dokunamayacağımı söyledim-" diye bağıyorum, davulum kucağımdan yuvarlanıyor, Väinämöinen bana doğru hamle yapıyor ve tokmağıyla omzuma vuruyor. "Bu ne içindi?" Yeni acı noktamı ovuyorum.

"Sakın bu sözleri bir daha söylemeye cüret etme," diye bağırarak, rune işaretli yüzüme vurdu. "Değerli Aina'nın zamanı yok, benim de sabrım yok." Bir an düşüncelere dalıyor, o keskin mavi gözleriyle beni inceliyor. "Zihninde resimler çizmek belli ki senin işine yaramıyor," diyor sonunda. "Ve açıkçası o kadar da şaşırmadım."

"Sen değil misin?"

"Hayır. Sen bir düşünür değilsin."

Ona karşı omuzlarımı dikleştiriyorum. "Peki bu ne anlama geliyor-" "Zeki olmadığını söylemiyorum," diye elini kaldırarak düzeltti. tiradımın izini sürdürdü. "Sen de onlar kadar zekisin Siiri."

Kendimi hâlâ başarısız hissederek kaşlarımı çatıyorum.

"Belki de senin luonto'nun rehberimiz olmasına izin vermeliyiz," diye düşünüyor. "Bir ağaçkakan ziyaret etmek istediği güzel yerleri hayal ederek zaman kaybetmez. Kendini duygulara kaptırmaz. Boş durmaz. Senin gibi Siiri. Dinlenmezsin, beklemezsin. Sadece yaparsın."

"Yani, serbest bırakmak için ..."

"Sadece yapmalısın," diyor omuz silkerek. "□
at mantıklı değil."

Kıkırdıyor. "Neden olmasın? Önünüzde yapılması gereken bir görev var. O yüzden yap." Kucağımdaki enstrümanı işaret ediyor. "Al şu davulu eline. Bunu düşünerek bir an bile kaybetme. Ve bunu benim yapma. **Kendi bildiğin gibi yap.**"

Tereddütle davula uzanıyorum. "Düşünme," diye mırıldanıyorum, nasırlı parmaklarımı gölün ve avcılarının rünlerinin üzerinde gezdiriyorum. Büyük olana Onni diyorum. Gülümsüyorum, kahkahasının sıcaklığını göğsümde hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Düşünme."

"Git ve geri gel," diye uyarıyor Väinämöinen. "Eğer çok uzun süre ortalıkta , peşinden luonto'mu gönderirim. Kartalı gördüğünde, bağlı ellerini takip et. Bırak onlar sana rehberlik etsin."

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum.

Düşünme ... düşünme ... düşünme ...

Tek yapabildiğim düşünmek ... ve bunun delilik olduğunu düşünüyorum. Väinämöinen'in kulübesinin kapısında oturuyorum, ellerimdeki dövmeler taze, ruhumun yarısının bedenimden ayrılıp kış ormanlarında uçsuz bucaksız bir mesafeyi kat ederek göl kenarındaki evime dönmesini diliyorum. Bunu alıştırma olarak yapıyorum, böylece bir dahaki sefere ölümün perdesinden geçerek onu tekrar gönderebileceğim.

□tamamen delilik.

□bir rüya.

□imkansızdır.

"Şaman olmak imkansız kucaklamaktır," diyor şamanın sesi, ses tonunda bir gülümseme var ve ben bu son kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

Davul tokmağımın etrafından dolanıyorum.□ bu imkansız. Yine de Aina kayb olduğu andan beri her gün imkânsız yapıyorum. Hiçbir şey imkânsız değildir.

Tokmağımı kaldırıp davuluma vuruyorum.

Soğuk ve tüylü bir şey burnumu gıdıklarken inleyerek sırtüstü dönüyorum. Hapşırarak istiyorum. Kendimi tutuyorum, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve ormanın zemininde yattığımı fark ediyorum. Tepemdeki karlı ağaçların ay ve yıldızları gizliyor.□ Hava soğuk ama ben sımsıkı sarınmışım, sıcacık. Sadece yanaklarımda ve burnumun ucunda hissediyorum.

Doğrulup karlı açıklıkta etrafıma bakıyorum. Ren geyiği kürkünden kalın çizmeler, yün çoraplar, geyik derisinden pantolon ve kürk manto giymişim. Boynum, bir gün solup yara izine dönüşecek kabukları gizlemek için bir atkıyla sarılmış ve kürk şapka alnımda, kulaklarımı örtecek şekilde alçakta duruyor. Son olarak ellerimi kaldırıyorum, kalın tavşan kürkü astarlı eldivenlerimin içinde parmaklarımı kıvırıyorum. Eldivenlerin içinde ellerim acıyor. Ayağa kalkıp sağ elimdeki eldiveni çekiyorum ve derime işlenmiş siyah rün dövmesini ortaya çıkarıyorum.

", " diye fısıldıyorum ağaçlara. duruyorum. Onu özgür bıraktım.

Ve eğer doğru yaptıysam, bunun anlamı ...

Ağaçların arasından geçip gidiyorum. Väinämöinen haklıydı; karanlıkta bile yolumu biliyorum. Evimin ışıklarına yaklaştığımda nefesim küçük puflar halinde çıkıyor. Ahırın yanındaki ağaçların etrafında yürüyorum, ailemi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Hepsini çok özleyorum, daha önce sadece bir baş belası olan Liisa'yı bile.

Ama o benim baş belamdı. göz kulak olduk. Birbirimizi sevdik.

Onu tekrar gördüğüme sevineceğim.

Botlarım karda çtırdarak evin yanından hızla geçiyorum. Diğer eldivenimi de çıkarıp kemerime sokuyorum.□ en Kapıya iki kez vurup bekliyorum.

Hiçbir şey.

İçeriden ses gelmiyor, ahşap zeminde sürüklenen sandalyelerin sesleri duyulmuyor.

oor.

"Tuhaf," diye mırıldandım.

Kapıyı bir kez daha çaldım. Hayal kırıklığım büyümeden, bir ses beni en üst basamakta geri döndürüyor. Sesi tekrar dinliyorum.

Davul.

Köyün diğer tarafında bir şeyler oluyor.□ e drumming

Ormanın sessizliğinde yankılanarak daha da yükseliyor. Bu bir kutlama sesi, ritmi hızlı ve neşeli.

Merdivenlerden atlayarak, ailemin evini arkamda bırakarak açıklığı koşarak . Koşarken vücudumu yokluyorum, kalçamdaki bıçağa dikkat ediyorum. Yanılmıyorsam bir tane de botumun içine sokulmuştu. Väinämöinen bana itse'min kendini silahlandıracağına dair güvence vermişti. Kıyafetler ve silahlar itse'nin ihtiyaçlarına göre değişebilir.

□Önümdeki orman iki düzine meşalenin ışıyla aydınlanıyor. Yaklaştıkça kaşlarımı çatıyorum. Sanırım bu karanlık kış gecesinde insanları buraya çeken şeyin ne olduğunu biliyorum. Açıklığın kenarından birkaç metre ötedeki bir meşe ağacının gövdesinin arkasına saklanıyorum. Etrafıma bakarken, eğlenenlerin başlarının üzerinden, açıklığın ortasındaki çam ağacından bir direğin tepesine tünemiş devasa ayı kafasına bakıyorum.

□Bu bir peijaiset, bir ayı cenazesi.

Ayıyı öldürmek zorunda kalan kişi şimdi onun onuruna bir cenaze töreni düzenliyor. Otso'yu yatıştırmak için bir ayının ölümünün yasını tutmayız; sadece yaşamını kutlarız. Bir alageyik, iki adam tarafından çevrilen büyük bir ocağın üzerindeki şişte kızartılıyor. Kadınlar diğer ocakların önünde durmuş, geyik etine eşlik edecek çorbaları ve diğer lezzetli yemekleri hazırlıyorlar. Davulcular ve dansçılar direğin etrafında dans ederek ayının ruhunun ormandan çıkıp yıldızlara doğru yol almasına yardımcı olacak şarkılar söylüyor.

Elinde kurdelelerle dönüp duran kız kardeşimin gülümseyen, pembe yanaklı yüzünde kalbim duracak gibi oluyor. Diğer kızlarla birlikte dans ediyor, ayakları karda tepiniyor. Sağa doğru ilerliyorum, kalabalığı incelerken gölgelerde kalıyorum, gözlerim onu bulana kadar dinlenmiyor. "Anneciğim," diye fısıldıyorum.

Mavi başlığını gri saçlarının üzerine çekmiş, tencerelerden birini karıştırırken kalın örgüleri göğüslerinin iki yanına düşüyor. Arkadaşları iki yanında duruyor, üçü de sohbetin içinde kaybolmuş. İyi, sağlıklı ve bütün görünüyor. Daha iyi için ağacın etrafında biraz daha eğiliyorum. Bu kalabalığın ortasında öylece yürüyemem. Bu çok fazla şüphe uyandırır.□ ey çok fazla soru sorar. Hayır, onu yalnız yakalamalıyım-

Çabuk.

Omzumun üzerinden bakıyorum, çalıların arasında kendimi daha iyi gizlemek için eğiliyorum. Bir gölge karanlıkta ilerliyor, gizlice yürümeye çalışıyor. Benim gibi, onlar da

keşfedilmek istemiyorlar. Ağaçların arasına daldıklarında açıklıktan gelen ateş ışığı yüzlerine vuruyor.

Bu Abbiørn Kardeş.□ Cüppesinin kapüşonunu başına kadar çekmiş ama boynundaki altın haç ışıktan parlıyor. Neden res'in yanındaki köylülere katılmıyor?

Aman Tanrım.

İki eliyle büyük bir tutuyor ve onu bir sopa gibi kavıyor. Cenazeyi durdurmak istiyor. Neden durdurmak istiyor? İnsanlar Otso'yu kutlamaya ve ona tapmaya cesaret ettikleri için mi?

Soğuk akan kanım kaynamaya başladı. Önce onu öldüreceğim. Şimdi benim zamanım. Onu sürükleyip gölün dibine batırabilirim.□ ey onu asla bulamaz.

Kemerimden bıçağımı çıkarıp meşe ağacının gövdesini itiyorum, avımın arkasından dolanmaya hazırım. Ama daha iki adım atmıştım ki yeni bir ses beni döndürdü. Karanlıkta sürünen başka biri daha vardı. alçak bir ısıklık sesi geliyor. Bu Kardeş Abbiørn, konumunu bildiriyor. On adım kadar , büyük bir gölge hareket ediyor ve ısıklıkla karşılık veriyor.□ e nse tüylerim diken diken oluyor. Bu ısıklı biliyorum. Bu ormanda kaç kez duydum?

O büyük omuzlara bir kez baktım ve haklı olduğumu anladım. Rahibi görmezden gelerek kardeşime doğru ilerliyorum. Onni de rahiple aynı kahverengi pelerini giyiyor, boynunda yabancı tanrının işareti var. Kendimi unutarak fısıldıyorum, "Onni, ne yapıyorsun?"

Korkuyla sığıyor. "Siiri? Burada ne işin var? Öldüğünü sanmıştık. Seni gömdük!"

"Ne? Hayır, anneme söyledim."

"Birkaç günlüğüne gideceğinizi söylemiştiniz. Seni kuzeye, Hiisi'ye kadar takip ettik. Her yerde seni aradık. Ama kış fırtınaları patladı ve babam erzakınızın bittiğinden emindi."

"Daha fazlası var. Onni, neden rahip gibi giyindin?"

Tekrar etrafına bakar. "Burada olmamalısın. Evine git. Diğerlerini orada bekle."

Bakışlarım onun dev ellerinde dengede duran sopaya yerleşirken önsezi duygum artıyor. "Ne yapacaksın? O sürüngen yaratık sana bunu söyledi diye kendi halkına mı saldıracaksın?"

"Abbiørn Kardeş sadece bize yardım etmek istiyor-"

"Bizi kontrol etmek istiyor," diye tıslıyorum. "Babam seni aptal olası diye yetiştirmedi."

"□ tek yoldur," diye yanıtlıyor. "□ Yol'dur.□ e insanlar zamanla görecekler. Tüm sahte putları yıkmalıyız."

"Onni, lütfen." Ona elimi uzattım. "Lütfen kardeşim. Buraya gel. Benimle eve gel."

Kıpırdamadan duruyor, gözlerini uzattığım elime dikmiş. "Nesin sen?"

"Ne?"

Bileğimi tutuyor ve elimi ters çeviriyor, başparmağı Tuonela dövmelerinin üzerinde geziniyor. "Ne yaptın sen? Hangi kara büyü seni ele geçirdi, kardeşim?"

İnledim. Väinämöinen'in ellerindeki dövmeleri ilk gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmemiş miydim? "Düşündüğün gibi değil. Benimle eve gelersen açıklayacağım-"

Elimi yanmış gibi bırakıyor, omuzları geriliyor. "□ bu benim inancımın bir testi. Gerçekten burada , değil mi?" Etrafına çılgınca bakıyor, sopasını daha sıkı kavlıyor. "O burada değil.□ e Tanrı beni imgelemlerle sınıyor. Şüphelerimi itiraf etmem için beni kandırmak istiyor-"

"Onları itiraf et," diye bağıriyorum. "Kalma'yı kendi gözlerinle görmüşken bu yabancı tanrıya nasıl inanabilirsin? Ve sana şimdi söylüyorum, diğerlerinin hepsi de gerçek-"

"Yalancı," diye homurdanarak sopasını savurdu.

Neredeyse kafamı koparacak olan darbeden kaçınmak için dizlerimin üzerine çökerek çığlık atıyorum. "Onni, sen deli misin?" Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Ben ölmedim, seni aptal. Ben Siiri'yim ve hayattayım. Ben Väinämöinen ile birlikteyim. Aina'yı kurtarmaya çalışıyoruz-"

Onni'nin gözleri öfkeyle parladı. "Aina bir kâfirdi, bir cadının kızıydı.

□Onun için hiç umut yoktu.□ e Şeytan onu aldı."

"Onu Kalma aldı, seni koca götlü! Ve o benim olduğu kadar senin de arkadaşındı. Bunu size kanıtlayacağım. Hepinize onun hâlâ yaşadığını kanıtlayacağım. Sadece bana zaman verin."

Sol tarafımızdan gelen tiz bir ıslık, yakarışımın geri kalanını dudaklarımdan düşürüyor. Kardeş Abbiørn ve Onni bu gece ormandaki tek fanatikler değil. Onni benden tarafa dönerek açıklığa doğru yürüyor. Etrafından dolanıyorum, bir tavşan hızıyla ağaçların arasına dalıp gidiyorum.

"Siiri, dur!"

Onni beni kovalıyor ama ben daha hızlıyım. Ağaçların arasından geçip açıklığa çıktım.

"□ e Hıristiyanlar geliyor! Herkes kaçsın!"

□ En yakınımıdakiler çılgık atıyor. Adım çılgınca yayılıyor.

"Siiri?"

"Bu Siiri Jarintyttär mı?"

"Kalma, bizi dirilen ölülerden koru," diye mırıldanıyor yaşlı bir adam.

"O bize musallat olmaya gelmiş bir hayalet!" diye bağılıyor bir kadın, çocuğuna sarılarak. "Ben ölmedim," diye bağııyorum. "Ama yakında ! Burayı terk etmelisin-"

Uyarımı tamamlayamadan adamların bağırıları açıklığa yayılıyor. Her taraftan, rahiplerinkine benzer kıyafetler giymiş adamlar, ellerinde sopalarla karanlıkta başladılar.

"Bu sahte putperestlik eylemlerinden uzaklaşın!"

"Geçmişinizden tövbe edin ve O'nun Yolunun Işığında yaşayın!"

Etrafımda çılgıklar yükseliyor. Rahipler, dinsiz kutlamamızı durdurmaya kararlı bir şekilde, ulaşabildikleri her şeyi parçalamaya başladığında nereye bakacağımı bilemiyorum. Ziyafet masaları ve sandalyeleri, yemek sepetleri. Tencereler, hava tıslama ve yanık yemek kokusuyla dolana kadar resin içine devriliyor.

"□ kadın Şeytan'ın çocuğudur!"

Arkamı döndüğümde Rahip Abbiørn'u görüyorum.□ e cüppesinin kapüşonunu geriye atmış ve bana bir silah doğrultuyor. Yandaşları bir şeyleri parçalamaya devam ediyor, ayının ziyafetini çamura ve kara gömüyorlar. Etrafımızdaki kadınlar ve çocuklar dağılıyor. Bazı erkekler geri çekiliyor. Komşu komşuya saldırıyor, kavgalar patlak veriyor. Birkaç rahip yerde sürükleniyor.

"Günah işleyen herkes tövbe etsin!"

diye bağılıyor biri. "Işığa dönün!" diye sesleniyor bir diğeri.

"□ pişman olacak bir şey yok," diye haykırıyorum. "Onları dinleme! Sen yanlış bir şey yapmadın! Aina yanlış bir şey yapmadı!"

"□ e Tanrı'nın Sözü açık ve gerçektir," diye sesleniyor Abbiørn bana. "□ bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin. Yakalayın onu!"

"Siiri, hayır!"□ Büyükanneimin panik içindeki sesiyle haykırdığı bu iki kelime, kalbimin üzerine dökülen bir kova buzlu su gibi. Tanrım, ne yapıyorum ben? Buraya nasıl geldim? Şimdi burada olamam. Onları kurtaramam, bu şekilde olmaz. Bana ihtiyacı olan kişi Aina. Benim de ona ihtiyacım var. Halkımızın ona ihtiyacı var. Tanrıların gücünün kanıtı olacak. Tanrılarımız onu aldı ve tanrılarımız onu geri getirmeye yardım etti. Tanrılarımız yaşıyor.

Ilmatar beni duy, Aina da yaşamak zorunda.

"Cadıyı yakalayın," diye bağıyor Abbiörn, dudaklarından tükürükler saçarak. "Sihirli sözleriyle bizi mahvetmek istiyor."

"Siiri, koş," diye Mummi.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve rahipten hızla uzaklaşıyorum. "Kaçmasına izin vermeyin!"

Bir çift el beni ayaklarımdan kaldırırken çığlık atıyorum. "Beni yere bırak!"

Onni beni sıkıca tuttu. Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak çam ağacından direğe doğru çekiyor. Başımı kaldırıyorum, kalbim hızla çarpıyor. □ Otso'nun yüzü bana bakıyor, çenesi açık, kanı direktten aşağı damlıyor "Lütfen," diye sesleniyorum halkıma. "Lütfen, duyun beni! Väinämöinen geri dönüyor-ah-"

Abbiörn yüzüme vuruyor. "Sessiz ol, cadı." Kalabalığa doğru döndü. "Päijänne halkı, beni dinleyin! Ne şamanları arayın ne de onların sizi kandırmasına izin verin. □ Tanrı'nın sözüdür! Tanrınız Rab diyor ki, büyücülükle uğramayın, yoksa ruhlarınızı kirletirsiniz!"

"Sen bir delisin," diye bağıyorum, göğsüm öfkemle kabarıyor.

"Cadıyı direğe bağlayın," diye emrediyor.

"Onni, seni aptal, bırak onu," diye bağırır Mummi. Babası ve Aksel onu geri çekerler, yüzleri korkuyla kaplanmış. "□ o benim torunum. O cadı değil!"

Kardeş Abbiörn ona döner. "Bir şamanın dönüşünden bahsediyor. □ Sizin gereken tek bir dönüş var, o da Yaşayan Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'in ikinci gelişi."

"Väinämöinen dönecek ve döndüğünde ben de onun yanında olacağım," diye bağıyorum. "Lütfen inancını kaybetme!"

"Ama nereden biliyorsunuz?" diye sesleniyor kalabalıktan biri. "Evet, ne kanıtınız var?"

Ben daha cevap veremedim, delici bir çığlık açıklığı inletiyor. Nefesim kesiliyor, başımı kaldırdığımda bir kuşun devasa gölgesinin geçtiğini görüyorum. Väinämöinen luonto'suyla gelmiş. □ Kartal alçaktan süzülerek beni kazığa bağlamaya çalışan Onni'nin ellerine saldırıyor.

Sarsılarak uzaklaşıyorum, özgürlüğe adım atıyorum. "O burada," diye bağırarak karanlık gökyüzünü işaret ediyorum. "Kartala bak. Bu Väinämöinen. Şimdi benim için geliyor, ama biz

Geri döneceğim," diyorum, bakışlarım annemin yüzünde. "Aina'yı Tuonela'nın derinliklerinden kurtaracağım ve hepimiz sana döneceğiz."

Başını sallarken gözyaşları yüzüne dökülür.

"Bu cadıyı yakın," diye emretti rahip. "Külleri cehennemin derinliklerinde kaynayacak."

Väinämöinen bir çığlık daha atarak uzattığım kolumun üzerine düştü.

□ Bize en yakın olanlar kartala ve onun temsil ettiklerine hayranlık duyarak geri çekiliyorlar. Umut göğsümde yanıyor. Hikâyelerimiz ve şarkılarımız henüz ölmedi. Bana kalırsa, yakında onlara yeni bir hayat verilecek. Yerimi koruyarak rahiple yüzleşiyorum. "Abbiörn, burada güçsüzsün. İstemediğin tanrını al ve aceleyle güneye dön. Bir daha asla ormanlarımızı karartma."

Benimle bakış bakışa buluşuyor. "Senden korkmuyorum kızım."

Kartalın tüylü başını okşayarak rahibe yeni şaman dövmelerini gösteriyorum. "Öyle olmalısın."

Gözlerini kocaman eğiliyor. "Şeytan seni alır."

Onun tiksintisi karşısında gülümsüyorum. "Güven bana, rahip. Seni ilk o alacak."

Bununla birlikte, varlığımın her zerresini çekiyorum, kendimi içe doğru katlanmaya zorluyorum. Dövmeleri takip ediyorum, umutsuzca bağın içinden geri dönmeye çalışıyorum. Aina'nın zamanı doldu ve belli ki ailelerimizin de öyle. Bir dakika daha gecikemeyiz.

Aina

YANGIN. YANIYORUM. Duman ciğerlerimi sararken yakıcı bir sıcaklık vücuduma yayılıyor. Öksürmeye çalışıyorum ama bunun verdiği acı neredeyse bayılmama neden oluyor. Tanrım, kırıldım.□ bu kadar. Geriye sadece ölüm kalıyor.

"Aina," diye çılgınca bir ses. "Aina, hayır!" Sert eller bana dokunuyor, kırık bedenimi hareket ettiriyor. İnliyorum, kelimeleri oluşturamıyorum. "Kalma!" diye bağıyor derin bir ses.

Gözlerimi açtığımda ölüm tanrısının üzerimde belirlediğini görüyorum. Elini kaldırarak avucunda bir küre oluşturuyor ve karanlığa doğru fırlatıyor. Doğüstü bir çığlık ve ardından keskin bir cızırtı sesi hedefini vurduğunu söylüyor.

□e gölge yaratık hırlayarak Tuoni'ye doğru ilerliyor.□ e ölüm tanrısı benimle canavar arasına giriyor. Ellerini havada aşağı doğru çekerek kendine bir ame kılıcı yapıyor. Kılıcı tek eliyle kavıyor, diğer eliyle bir kalkan oluşturuyor. "Bir daha asla özgür havayı soluyamayacaksın, İğrenç Olan!"

□Yaratık tıslıyor, sanki ölüm tanrısının gözünü korkutmak istercesine büyüyor. Ama Tuoni yerini koruyor. Tuoni savaşıırken, yaratığın omzunu ve boynunu kesmek için kılıcını savururken, ben sadece karlar içinde kırık ve çıplak bir şekilde izleyebiliyorum. Re dumanlı eshini yakarken bir çığlık atıyor.

"Canavarını kontrol altına al," diye bağıyor Tuoni.

Gözümün ucuyla biri karanlığın içinden geçip gidiyor. Boğucu, iğrenç bir koku burnuma doluyor ve tüm yakıp yok ediyor. Tanrım, bu kokuyu nerede olsa tanırım.□ e canavarın kokusu onunkinin bir yankısı.□ e çürüme tanrıçası gölgenin arkasında duruyor. Pençeye benzeyen elini uzatan Kalma, yaratığı yakalar, ağları boynunun arkasına dolanır. Çürümeye yakalanmış bir köpek gibi, gölge inliyor. Birkaç dakika içinde bir insan boyutuna kadar küçülür.

"Gömün onu," diye sesleniyor Tuoni ona. "Bağları yeniden kurmalıyız." Yanımdaki karda dizlerinin üzerine çöküyor, aming kılıcı ve kalkanı ellerinden kayboluyor. "Aina, bana bak," diye ısrar ediyor, yüzüme dokunarak.

Tıslıyorum, ellerinin sıcaklığından uzaklaşmaya çalışıyorum. Çok acı çekiyorum. Boynumdan aşağısını hareket ettiremiyorum.

"Benimle kal." Tuoni ellerini paramparça olmuş omzuma koyuyor.

"Söz vermiştin," diye nefes alıyorum.

"Ne?"

"Öldür beni," diye yalvarıyorum, gözlerimi açarak. "Söz vermiştin-

" "Hayır," diye . "Bunu x yapabilirim. Kımıldama."

kesiliyor, derime yeni bir tür yeniden batarken doğru düzgün nefes alamıyorum. Tuoni'nin iki eli de üzerimde, ilahi söylerken dudakları hareket ediyor. Kelimeleri alçak sesle söylüyor, vücudu sallanıyor. Koyu renk gözleri beyazlaşıyor, neredeyse mavimsi bir renkte parlıyor. Bulanık gözüne uyuyor. Şarkısını üzerimde söylüyor, ellerinin baskısı bayılmak istememe neden oluyor.

Omzumun kemikleri yerine otururken "Ahhh-" diye haykırıyorum. Soluk soluğa bir nefes daha alarak ciğerlerime hava dolduruyorum. Omzumdaki kasların derimin altında kendilerini tekrar diktiklerini hissediyorum. Tanrı'ya tutunurken ellerim kardan yukarı kalkıyor ve ona yapışıyorum. Baskı hafifleyene ve kendimi yeniden bütün hissedene kadar kederli şarkısını söylemeye devam ediyor.

Tuoni titreyen ellerini benden uzaklaştırıyor. İki kez göz kırpmıyor, mavi-beyaz ışık karanlık gözlerinden kayboluyor.

"O da neydi?" Gıcırdayan dişlerimin arasından söylüyorum. Artık vücudum kırılmadığı için karın soğuşunu hissediyorum.

"İyileştirici bir şarkı," diye yanıtlıyor. "Henüz ölmedin," diye ekliyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Yemin etmene gerek yok."

Ama ölmüş sayılırdım. Hayatın benden gittiğini hissedebiliyordum. Yine de iyileştim.□ e ölüm tanrısı beni iyileştirdi. "iyileşmeyi nasıl öğrendin?" Çıplaklığımdan utanamayacak kadar üşüyerek, karla tozlanmış kollarımla göğüslerimi örtüyorum.

"Bana Väinämöinen öğretti," diye yanıtlıyor tanrı, yardım ederek. Pelerinin tokasını çözüp çıkarıyor ve omuzlarıma sarıyor. Başlığı yukarı çekerek ıslak saçlarımı örtüyor. Beni kucağına çekerken nefes nefese kalıyorum. Tek bir hareketle ayakta duruyor, çıplak, titreyen bedenimi kollarına alıyor.

"Lovi-atar," diye alıyorum.

"O ne," diye yanıtlıyor. "Kendiniz görün."

Dönüyor, böylece kapüşonumun kenarından bakabiliyorum. Loviatar uzakta

Kukka tarafından ayağa kalkmasına yardım ediliyor. Cadının hemen ötesinde, Kalma hâlâ gölgenin sıyrıklarına tutunuyor. Yanındaki büyük kurt Surma, parlayan dişlerini göstererek hırlıyor.

"Aina'yı geri götürüyorum," diye sesleniyor Tuoni diğerlerine. "Mezarı hazırlayın. Onu aceleyle mühürlemeliyiz." Yanıt beklemeden, beni kollarına alarak karanlığa doğru koyuldu.

Tuoni beni güney kulesindeki sandalyelerden birine oturtuyor.

"□ teşekkür ," diye mırıldanarak kendimi yumuşak minderlere bırakıyorum.

Elini sallıyor ve iki kat daha fazla kükrüyor.□ e Tanrı yanımda diz çöküyor, gece karası sakalının saçaklarını buz tutuyor. Titreyen eliyle yanağımı okşuyor. "Donuyorsun."

"Ben f-ne." Eline uzandım ama çoktan uzaklaşmıştı. Kucağıma örttüğü kalın bir kürkle geri dönüyor.

"Omzunuza bakmama izin verir misiniz?"

Başımı sallıyorum ve boynumdaki tokayı açmasına yardım ediyorum, kalın yünü omzumdan sıyrarak kadar pelerinini açıyor. Sıcak parmakları buz gibi, solgun tenimde geziniyor. "Ağrın yok mu?"

Dokunuşunun sıcaklığına doğru eğildim. "Acı yok."

O kadar hızlı çekiliyor ki neredeyse beni . "Gitmeliyim." "Bekle," diye bağıriyorum. "O da neydi lordum?"

"A kalman vâki," diye yanıtlıyor iki kütük daha atıyor.

Korku içime işliyor. Bir kalman vâki, bir ölüm ruhu. "Bekle, Kalma -"

"Hayır," diyor tanrı çabucak. "Kalma ölmeni isteseydi, onu çağırdığımda gelmezdi."

"Ona gerçekten
güveniyor musun?" ". O
benim."

Ürperdim ama başımı salladım. **Güven.** Bu cadılara güvenmek zorundayım. Tuoni'ye güvenmek zorundayım. Güven olmadan, yapayalnızım. Öne doğru eğilip pelerinine daha sıkı tutunuyorum. "Kalma değilse, o zaman kim? Tuonetar hâlâ büyüsüz, değil mi? Kuzey kulesinde kilitli mi kalıyor?"

Kapıya doğru ilerlerken tek söylediği "Gitmeliyim," oldu. "□ e vâki yeniden gömülmeli. Gecikemeyiz."

"Lordum-"

Eli kapının üzerinde. "Geri döneceğim, karıcığım." Bununla birlikte, ayrılır.

Bir asır gibi gelen bir süre bekledim. Vücudum yeterince ısınır ısınmaz sandalyeden kalkıyorum. Tuoni'nin pelerini bir kenara bırakıp onun yerine beyaz yünlü basit bir elbise giymeyi tercih ediyorum. Bir kurt postu alıp omuzlarıma sarıyorum. Hissetmiş olabileceğim tüm yorgunluğun yerini hayal kırıklığı ve öfke alıyor - bu duruma, ölüm tanrıçalarına ve en çok da kendime.

Bu gece neredeyse ölüyordum. Yine. Tuoni neredeyse çok geç kalmıştı. Tuoni'ye olan öfkem de kaynıyor. Bana güvende olacağıma söz vermişti. Bana zarar gelmeyeceğine söz verdi. Ya yalan söyledi ya da tutamayacağını bildiği bir söz verdi.

Hangisi daha kötü?

En çok kendime olan öfkem yanıyor. Loviatar beni daha fazlası olabileceğime inandırdı. Bana zeki ve becerikli olduğumu hissettirdi, alt eden ve üstün gelen bir fareymişim gibi. Ama belki de bu yerde hayatta kalmamam gerekiyor. Belki de benim hikâyem çoktan yazılmıştır. Tuoni'nin bir ölümlüye eş olma merakı beni tekrar tekrar tehlikeye atacaktır. Bu farenin canavarların iradesine boyun eğmesi an meselesidir. Kader ya da değil, bu fare

Ght. Bu gece şu basit gerçeği pekiştirdi: Yaşamak istiyorum.

Kapımın çalınması beni zıplattı.

"Aina, benim," diye sesleniyor ölüm tanrısının sesi kapıdan.

Aceleyle kapıya gidip sürgüyü geri çekiyorum ve Tuoni'nin içeri girmesine izin veriyorum. Odaya adımını atıyor, kar botlarının tozunu alıyor. Arkasından bir kış soğuğu esiyor. Kapıyı kapatıyorum ve ağır tahtaya yaslanarak kilitliyorum. Tuoni odayı geçiyor. Şarap sürahisine uzanıyor. "Yapma," diye duyuyorum.

Eli hareketsiz.

"Ayık olmanızı istiyorum lordum. Sorularım var."

Elini tekrar yanına bıraktı. Yavaşça dönüyor, gözleri bana kilitlenmiş. I ve parmaklarımı yara izinde gezdirmek istiyorum. Ona kim zarar verdi? Nasıl oldu bu? O zaman onun için söylenecek bir şifa şarkısı yok muydu? "Ne oldu?" Onun yerine ben söylüyorum. "Nereye gittin?"

Kalçasıyla masaya yaslanarak iç geçiriyor. "□ e vâki bağlandı ve yeniden gömüldü."

"Bağlı mı?"

Başını sallıyor. "Kalman vâki ölümlü ruhlarla beslenir. Hepiniz Tuonelaya gelmeye başladığınızda, Kalma onları gömmek ve büyülerle bağlamak zorunda kaldı. Biri bir tanesini serbest bırakmış."

"Ve ... hedef ben miydim?"

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tuonela'da yaşayan tek ölümlü sensin."

Bakışlarını tutuyorum. "Kim yaptı bunu?" dönüyor.

"Vammatar mıydı?" Onu takip ederek . "Benden nefret ediyor. Tıpkı annesi gibi. Kendisiyle daha fazla güç arasında duran herkesten nefret ediyor."

"Vammatar değildi," diye yanıtlıyor, isteğime rağmen bir kadeh şarap doldurarak. "O sadece vâki'yi bağlamamıza yardım etti - ve büyük bir kişisel risk alarak, ekleyebilirim."

"Yani, Kalma değildi ... ve Vammatar da değildi. e Cadı Kraliçe kulesinde kilitli kaldı," diye özetliyorum, her bir ismi defterime işaretleyerek. " at only leaves ..." Yüzündeki derin hayal kırıklığı ifadesini görmek için başımı kaldırıyorum. "İkizlerdi, değil mi? Kivutar ve Kiputyttö, taraflarını çoktan seçtiler mi?"

Şarap kadehini boşaltıp çarpıyor. "Kipumäki'yi aradık.

tüm yaramazlıklarını da yanlarına alarak ortadan kayboldular."

"Ama... elbette onları bulabilirsin. Onlarla anlaşabilirsiniz-"

bana ters ters bakıyor. " Tuonetar'ın yaratıklarıyla mantık yürümez. merhamet olamaz. bunu anlamazlar. süğücü anlarlar."

"Ne yapacaksın?"

"Tüm gömülü vâki'lerin muhafızlarını üç katına çıkarmak zorunda kaldım," diye yanıtlıyor fincanını yeniden doldururken. " ikizlerin nereye gideceği ya da ne yapacağı belli olmaz. arkamdan goblinlerle ya da diğer cadılarla anlaşma yapabilirler. bela ekmeye devam edecekler. Ve eğer seni ele geçirirlerse, karıcığım, şüphesiz annelerinin özgürlüğü için senden fidye isteyeceklerdir. Buna elbette izin veremem."

"Peki onları ne zaman buldun?"

"Onları demire bağlayıp bataklığa gömmekten başka çarem kalmayacak." "Peki bu... bu onları öldürecek mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Annelerine yaptığım gibi onların da sihirlerini ellerinden alacağım, ama

Onlara canlı ihtiyacım var.□ güçleri önemli.□ büyük dengeyi sağlamamıza yardımcı oluyorlar.□ onlara nasıl ihtiyaç duyulduğunu biliyorlar.□ şimdi ellerimi nasıl bağladıklarını biliyorlar."

"Kalma beni vâki'nin almasına izin vermeliydi," diye fısıldıyorum. "Ölü olarak sana daha az yük olurdu."

"Hayır." Odayı üç adımda geçiyor ve iki eliyle yüzümü kavıyor. "Bunu bir daha söyleme.□ o kelimeler yasak, anlıyor musun?"

"Neden ölmemi bu kadar istiyorlar?"

Bir an düşündü ve ellerini omuzlarıma indirdi. "□ seni öldürmekle ilgili değildi. Kız kardeşlerini test etmekle ilgiliydi.□ ey kimin bana sadık olduğundan emin olmalıydı ... kime güvenebileceklerinden."

"Ne demek istiyorsun?"

"□ ey Kalma'nın taht odasındaki eylemlerini büyük bir ihanet olarak gördü. Rolünü çok iyi oynadı, Tuoneta'ın kaos ihtiyacını çok uzun süre besledi. Tüm bu süre boyunca karanlıkta entrikalar çeviriyor, beni serbest bırakmak için planlar yapıyordu. Kalma bana olan sadakatiyle kız kardeşlerini şaşırttı. Kafalarını karıştırdı. Onları korkuttu, Aina. Ve Tuonela'da korkmuş bir cadıdan daha tehlikeli bir şey yoktur."

"Beni de korkuttu," diye itiraf ediyorum. "Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Tuoneta sanki sadece bir bez bebekmiş gibi Cadı Kraliçe'nin boğazını tuttu."

"Kalma gerçekten de çok güçlü. Bazı açılardan benden daha fazla güce sahip." "Hangi açılardan?"

Kaşlarını çatıyor, ellerini benden uzaklaştırıyor. "Bir , sadece Kalma bir kalman vâki'yi kontrol edebilir."

□Gerçek, Tuonela'nın siyaseti hakkında çok daha fazlasını ortaya koyuyor.□ e ikizler Kalma'yı bir kez daha açıkça seçim yapmaya zorladı. Babasının yeni karısını kurtaracak mıydı? Yoksa vâki'sinin ruhumu yutmasına izin mi verecekti?

Bu Loviatar için de bir sınavdı. Kaybedeceğini bile bile benim için bir kalman vâki yapacak mıydı? Titrek bir nefes aldım, cevabı kendim bulduğum için rahatlamıştım. Belki de cadı hakkında yanılmıştım. Kızını seviyordu ama Loviatar'ın da beni kurtarmak için ölümü göze açıktı.

□hepimiz için bir vahiy gecesi. "Peki ya Vammatar?" Tuoni'ye bakarak söylüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Rüzgar nereye eserse oraya gider. Onun doğası hep böyle olmuştur."

"Yani bu gece size yardım etmesinin tek nedeni Cadı Kraliçe'ye karşı kazandığınıza inanması mı? Rüzgarın ilk değişimiyle birlikte ikimize de sırt çevirmesini bekleyebilir miyiz?"

Bakışlarımı tutuyor. "Seni koruyacağım, Aina."

Hayal kırıklığı ve üzüntü yüzüne kazınmış. Bunların bağda yankılandığını hissediyorum. Bir adım daha yaklaşarak elimi kalbinin üzerine koyuyorum, parmaklarım tuniğinin yumuşak yününü okşuyor. "Varlığım krallığınızı parçalara ayırıyor."

Eli benimkini örtmek için kalkıyor. "Ne övgüyü ne de suçlamayı hak ediyorsun. Benim krallığım sen gelmeden çok önce parçalara ayrılmıştı."

"Ama gerçek şu ki ben senin için bir yükümlüyüm. Günlerinizin geri , ölmüş olmam gereken bir diyarda beni hayatta tutmak için mücadele ederek geçiremezsiniz."

Gözlerini kapatıyor, buğulu gözünün üzerindeki yara izi kırışıyor. "Bundan bahsetme dedim. Buna dayanamıyorum."

izini parmağımla hafifçe çiziyorum. "□ e ölüm tanrısı ... ölmekten bahsetmekten korkuyor musun?"

"Ölümünden bahsetmekten korkuyorum."

"Ama burada öleceğim," diye bastırıyorum. "Beni güvende tutamazsın-" "Tutabilirim," diye bağırarak benden uzaklaşıyor.

"Buna olmamalısın, zaten mesele de bu," diye sesleniyorum arkasından. "Beni istemek sana her şeye mal olmamalı. Sana tacına, kızlarının sevgisine, krallığının huzuruna mal olmamalı."

Düşüncelere dalmış, yüzü arkasındaki re tarafından . "Peki ne yapmamı isterdin?"

"Bazen ..." Kalbimin kontrol etmeye çalışarak onu re'nin yanına kadar takip ediyorum. Şüphesiz, bağın aşağısında bunu hissedebilir. İki elimi de göğsünde gezdiriyorum. "Bazen, lordum, bir şeyi sevdiğimizde ... onu gerçekten sevdiğimizde ... onu sevmenin tek yolu gitmesine izin vermektir."

Kıpırdanıyor, elleri bileklerimi kavramak için kalkıyor. "Asla. Kendini bana bağladın, Aina. Yaşamda ve ölümden, bedende ve ruhta benimsin."

Bakışlarını sabit tutuyorum. Beni serbest bırakmayı kabul etmesini hiç beklemiyordum. Artık pençelerini bana geçirdi.□ Tuonela'dan kaçış yok. Ama bu

Bir fare olarak yaşamaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor. "Benim için aileni kaybedecek misin?"

"Krallığımda sana el kaldıracak hiçbir cadı bana 'Baba' demeyi hak etmiyor," diye cevap veriyor ciddiyetle.

"Benim için tacını kaybeder misin?"

"Almaya çalışsınlar," diye homurdanıyor, gözleri re ile külleniyor. "Onları yakıp yıkacağım." Sesi kül ve ame ile boğuklaşıyor.

"Beni kraliçen mi yapacaksın?"

"Sen benim kraliçemsin," diye düzeltiyor, elleri belime düşüyor. "Ve yarın akşam büyük bir taç giyme şöleniyle kutlanacaksın. Tüm tanrılar seni yanımdaki tahta oturturken beni izleyecek."

Kalbim küt küt atıyor. Ama sadece ilgisini değil, gücünü de istiyorum. Bana verdiği kontrol hissini istiyorum. Onun kollarında kendimi güçlü hissediyorum. Onun kollarında kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum. Onun tanrıçası olmak istiyorum.

Çenemi kaldırıyorum. "Seninle ormanda başkalarının iyiliği için evlendim. Seninle laneti bozmak ve aksi takdirde Tuoneta'ın entrikalarına kapılacak sayısız ölümlünün hayatını kurtarmak için evlendim. Duymak istesen de de, seninle Siiri için evlendim. Seninle onu güvende tutmak için evlendim."

Yüzünü buruşturuyor, elleri benden uzaklaşıyor.

Kovalıyorum, ellerim kollarını çekiyor. "Kendimi size kanla bağladım lordum. Kaçış olmadığını biliyorum. Tuonela'da yaşayacağım; Tuonela'da öleceğim." Ellerimi göğsünde gezdirip tekrar yerleştiriyorum. e hareketiyle omuzlarımdaki kürk düşüyor ve üzerimde beyaz elbisemden başka bir şey kalmıyor.

Beni içine alıyor, ateşli bakışlarındaki istek açık. Vücudumun onun yakınlığına tepki verdiğini hissediyorum. Yutkunuyorum, tuhaf bakışlarını tutuyorum. "Ama bu gece orada yatarken fark ettiğim bir şey var, bağımızın her ipliğini çekerek seni bana çağırıyorum."

Yüzünü buruşturuyor. Karda yatan kırık bedenimin anısı peşini bırakmayacak. "Ne fark ettin, karıcığım?"

"Benim sana bağlı olduğum gibi, sen de bana bağlısın. Ben çağırdım ve sen geldin. Eminim bu bağı yeterince sert çekersem, kalbini göğsünden söküp çıkarabilirim." Parmaklarımı yaralı alnında gezdiriyorum. "Siz ölüm tanrıları insanlara bunu yapmayı , değil mi?"

İç çekiyor. "Aina-"

"Bana deme," diyerek sözünü kesiyorum. "Bana bir daha asla böyle hitap edemezsin.□ karda kırık bir şekilde yatarken fark ettim."

Yaralı kaşları merakla kalkıyor. "O zaman sana ne diyeyim, karıcığım?"

Derin bir nefes alıp göğsümde tutuyorum. "Eğer burada hayatta kalmak istiyorsam, Aina'dan, uysal küçük ölümlüden daha fazlası olmalıyım. Her yönden seninle eşit görülmeliyim. Loviatar buranın gücün talep edildiği bir diyar olduğunu söylüyor. Bu yüzden, şimdi kendim için biraz hak iddia ediyorum. Yeni bir isim talep ediyorum."

Gülümsüyor, bakışlarındaki sıcaklık beni yeniden ateşlemeye yetiyor.

"Söyle karıcığım." "Ben Ainatar'ım."

Yüzünü yaklaştırıyor ve burnunun ucunu çenemde gezdirirken ürpermeme neden oluyor. "Ainatar . . ." Heceleri test ediyor, bakıyor. "Kraliçem... Tanrıçam... Kalbinde ne olduğunu biliyorum." Bir elini göğsümün üzerine koyuyor,

Ngers yayıldı. "Kuzguna tüm umutlarını ve hayallerini anlatmıştın, hatırladın mı? Tepenin altında bana tekrar söyledin. İyi bir adam istiyorsun, nazik ve güzel bir adam, güneşin doğuşu kadar güçlü. Şiirler okuyacak ve yaz güneşinin altında, vahşi baykuşların arasında seninle sevişecek bir adam."

"Aina o adamı istiyordu," diye düzelttim, elimi onun elinin üzerine koydum ve ellerimizi birbirine doladım.

ngers birlikte. "Ama ben artık Aina değilim. Kanımız bizi birleştirdiği anda Aina olmayı bıraktım. Artık bambaşka bir şeyim... daha fazlası. Ainatar'ın içimde kıpırdadığını hissediyorum. Seni hissediyorum, Tuoni. Arzunu ve tutkunu, çiğ, acıyan ihtiyacını hissediyorum."

Uzaklaşmaya çalışır. "Ben karanlığın bir yaratığıyım-"

"Sen artık benim yaratığımsın," diye karşı çıktım, onu kendime çekerek. "Seninle başkaları için evlendim, bu doğru. Ama şimdi seni kendim için istiyorum. Ainatar zayıf, ölümlü bir adam istemiyor. Ölümlü bir adam onun öldüğünü, sığ bir mezara gömüldüğünü görürdü. Ben seni istiyorum, kocacığım. Res'ini, gölgelerini, kaynayan tüm gücünü istiyorum. Kuzgunun şefkatini... adamın açlığını... tanrının gücünü istiyorum."

Sanki sözlerim ona fiziksel acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Ama bu acının kısıtlamadan kaynaklandığını bağın altından hissedebiliyorum. "İçinden geçmemi istemiyorsan bu kapıyı açma," diye uyarıyor.

"Ölümlü bir adam Aina için yeterliydi. Ainatar'a sadece bir tanrı yakışır. Sana her şekilde sahip olacağım. Bana 'tanrıça' mı diyorsun? Bana tapmanı istiyorum."

İnliyor, alnını artık iyileşmiş olan omzuma koyuyor, elleri açlıkla sırtımı okşuyor.

"Ölümlüler senden korkuyor ve senin iyiliğini istiyor," diye fısıldıyorum, tırnaklarımı saçlarına geçirerek. "Ben senin kraliçen olduğuma göre, sen sadece benim iyiliğimi isteyeceksin. Lütfen beni, Tuoni. Tanrıçanı memnun et ve benim iyiliğimi kazan-"

Ben daha sözlerimi bitirmeden ağzıma bir öpücük konduruyor. Belimi saran güçlü kollarının tadını çıkararak ona sokuluyorum. □ Bu öpücükte tatlı ya da nazik bir şey yok, ormanda paylaştığımız ilk öpücük gibi bir şey yok. Taht odasındaki öpücük bile kontrollü bir yanık gibiydi.

□ öpücük bir cehennemdir. Ayak parmaklarımın ucundan başlayarak beni tüketiyor, içimin derinliklerinde yakıcı bir sızı dıktan yeniden biçimleniyor. Dudakları arıyor, talep ediyor. Tüm benliğini döküyor, beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde açıyor. Kırmızı şarapla tatlanmış dilinin tadını alınca iç çekiyorum. Saçlarımı örerek başımı geriye atıyor. Öpüşmemizi kesiyor, beni nefessiz bırakıyor, ağzı aşağıya iniyor, boynumu sıyrıyor, amlar tenimde dans ediyor. Kalçalarımı kavrayıp beni geriye, yatağa doğru götürürken iki elimle tuniğini sıkıca tutuyorum.

"Bana bunu ne kadar istediğini bir kez daha söyle," diyor, sesi kulağıma değen ılık bir bal gibi. Geri çekiliyor, yüzümü ararken gözleri kısılıyor. "Söyle bana, karıcığım."

Sinirden titreyerek elimi uzattım ve yüzündeki yara izini okşadım. "Bu nasıl oldu?"

"Väinämöinen."

"□ e şaman sana zarar verdi mi?" Fısıldıyorum.

"incittik," diye itiraf ediyor. "Uzun zaman önceydi."

Yüzünü ellerimin arasına alıp aşağı çekiyorum. Kuzguni siyah saçlarını kulaklarının arkasında düzleştirerek, uzun yara izinin kenarını öpüyorum. "□ e sana zarar vermeyi düşünen bir sonraki kişi beni geçmek zorunda kalacak." □ e sözler o kadar saçma, okadrsıra dışı ki, ikimiz de bir kahkaha atmaktan kendimizi alamıyoruz. Kollarımda gevşiyor ve onu daha yakına çekip dudaklarından öpüyorum. "Bunu istiyorum."

Hala duruyor.

Onu tekrar öpüyorum, yavaş ama yalvarırcasına. "Beni sana her şekilde bağla."

Bana hareketle cevap veriyor. Kemerinin arkasından çıkardığı baltasını masaya vuruyor. Sırada kalın deri kemeri var. Ben değilim

Ona yardım etmem gerekip gerekmediğinden emin değilim, bu yüzden izliyorum, kat kat giysilerini çıkarırken yaptığı her kasıtlı harekete dikkat ediyorum. Kalın yün tuniğini başının üzerinden çekştirerek göğsünü çıplak bırakıyor. Işığın altında onu hatırlamaya çalışıyorum. Teni ömür boyu süren gece yüzünden çok solgun. Kollarında ve karnında irili ufaklı yara izleri var. Göğsünden göbeğine doğru bir tutam koyu renk saç uzanıyor.

Kalbinin üzerindeki kuzgun dövmesinde karar kıldım. Kalma'nın taktığının aynısı ama iki katı büyüklüğünde. Tırnağımla kuzgunun keskin yüzünün çizgilerini okşuyorum. Elimin altında, ölüm tanrısı titriyor. Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum, büyük bir canavarın kıvrılıp çözüldüğünü hissediyorum. Ainatar uyanmak ve ödülümüzü almak istiyor.

"Sen benimsin, Tuoni. Kuzgunum, kocam."

"Ben seninim," diye tekrarlıyor. "Üzerimde izini bırak. Bana sahip çık, karıcığım."

Ellerimi göğsüne koyup odunsu kokusunu içime çekiyorum ama o benden uzaklaşıp yatağa çöküyor. Botlarını ve yün çoraplarını çıkarması birkaç dakika sürüyor. Ayağa kalkıyor, ellerini geyik derisinden pantolonunun üst kısmına götürürken yine üzerimde yükseliyor. Deri bağları çözüyor, gözlerini benden ayırmıyor.

Pantolonunu sahanlığa bıraktığında nefesim kesiliyor. Bileğinde bükülmüş bakır bir banttan başka bir şey olmadan karşımda dikiliyor. Bana olan arzusu tüm çıplaklığıyla . Hayatım boyunca çıplak erkekler gördüm; gölde yüzerken, saunada eğlenirken. Ama hiç birine dokunmadım.

Korkularımı yutarak vardiyamın kumaşına uzandım ve başımın üzerinden çektim. Attığı tuniğin üzerine, sahana bırakıyorum. Önünde cırılçıplak duruyorum, saçlarım omuzlarımdan çözülmüş, sırtımdan aşağı dökülüyor.

Tuoni geride duruyor, bana bakmaya hevesli. Koyu renk gözleri, vücudumun yumuşak kıvrımlarını izleyerek hareket ederken ışıktaki parlıyor. □ Tuhaf şey, ben daha önce kuzgun olarak çıplak görmüş olması. Daha bu gece beni karda çıplak buldu. Tüm o zamanlarda, şu anda hissettiğim şeyi hiç hissetmemiştim - saf, dizginlenemez bir arzu.

Yanıma geliyor, ben ona karşı titrerken elleri benimde sıcacık. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Sana nezaket sözü verdim ve itaat edeceğim. Seni istiyorum karıcığım. Sana sahip olabilir miyim?"

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum.

Bir iniltiyle beni kollarının arasına aldı ve yumuşak kürkünün üzerine yatırdı.

□ yastıklara yaslanırken kollarımı gıdıklıyor.□ en o da yatakta, üzerimde diz çöküyor. Eli kalçamda ve bacaklarımın arasında gezinirken boğazımdan bir ses kaçıyor. Parmaklarını yavaş daireler çizerek üzerimde gezdirirken o uyumsuz gözleriyle beni izliyor.

İniltimi bastırmak için dudağımı ısırarak eline doğru eğiliyorum. Ciğerlerim havayla dolsa bile nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Elini içime soktuğunda nefesim kesiliyor. Sesi ağzıyla yakalıyor, dili alay ederken sakalları gıdıklanıyor. Ona doğru açılıyorum ve dirseklerinin üzerine düşüyor, ağırlığı karnıma ağır bir şekilde baskı yaparak beni yere sabitliyor. Nefesi yanağımda ılık ılık dolaşıyor. "Bana güveniyor musun?"

Bana günlerdir kendime sorduğum soruyu soruyor. Ona güvenebilir miyim? Herhangi birine güvenebilir miyim? Güvenmek zorundayım. Bu karanlık yerde ya ona güvenirim ya da ölürüm. "Sana güveniyorum," diye fısıldıyorum, güvenimin yersiz olmaması için Yüce Anne'ye dua ediyorum.

İçime girerken ağzımı tekrar talep ediyor. Sadece bir acıyor, garip bir his. İrkiliyorum, o daha derine bastırana kadar kalçalarımı oynatıyorum, kalçaları bacaklarımın beşiğinde duruyor.□ e acı kesiliyor ve sadece dolgunluk hissediyorum. "Çok kırılgan hissediyorsun," diye mırıldanıyor, çıkarken bir eliyle yanağıma kavırıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Onunla birlikte hareket etmeye çalışarak geriye doğru eğildim. "Acı hissetmiyorum." "Peki zevk hissediyor musun?"

"Hissediyorum ..."□ e Gerçek şu ki bilmiyorum. Her şeyi hissediyorum. Elini soktuğunda, parmakları beni titreten bir noktaya değiyor. Ellerim kendi kendine hareket ediyor, onu daha yakına çekmeye çalışıyor. Aşıklar bunu iki beden olarak nasıl yaparlar? Onun içimde olmasını, beni sarmalamasını istiyorum. Bağdan aşağı ve doğru, kendimi bu zevke açıyorum. "Durma," diye yalvarıyorum. "Durma-tanrım, durma-"

Gülüyor, demir bir elini kalçama sararken açısını değiştiriyor. "□ Senin için başka tanrı yok, karıcığım. Sadece bir tane. Sadece ben. Söyle."

"Sadece bir tane," diye

alıyorum. "Söyle."

"Sadece sen."

"Ben

kimim?"

Gözlerimi açıyorum, yüzünün cesur hatlarına bakıyorum. Ondaki karmaşıklığı görüyorum; meraklı kuzgunu, kalbi kırık adamı, tehlikeli

Ölümsüz. O üçü de. Benim Aina'dan daha fazlası olmam mümkün mü? İçimde uyandığını hissettiğim bu gücü kucaklamaya cesaret edebilir miyim? Gerçekten Ainatar olabilir miyim?

Omuzlarından tutup, bizi ters çeviriyorum. Bir kahkaha attı.

□Başını geriye atarak kalçalarımı kavıyor ve bir kez daha üzerine çökmeme izin veriyor. Beni okşaması karşısında titreyerek haykırıyorum. Ellerimi göğsüne bırakıyorum. Bu duygunun bitmesini hiç istemiyorum. Ying ve düşünüyorum. Kendimi kaybediyorum. **Biz neyse ben .**

"Ben kimim, karıcığım?" diyor yine.

"Benimsin," diye nefes alıyorum, dudaklarına yapışmak için öne eğiliyorum. "Sen Tuoni'sin ve benimsin."

□parçalanma ihtiyacı beni eziyor. Isı bacaklarımdan aşağı, ayak parmaklarıma kadar titriyor. Onu kendime çekerken, şeyini isterken göğsümde titreştiğini hissediyorum. Ölüm tanrısı etrafımda ve içimdeyken, ikimiz de küle önce, amlarımız birbirimizin tenini kavururken, birleşik bir re olarak birlikte yanıyoruz.

Siiri

"KOLAY, KIZIM. BU. Şimdi kalk ayağa." Väin-ämöinen'in sesi bana sesleniyor ve beni kendime getiriyor.

Nefes nefese kaldım, panik içinde ayağa fırladım ve göğsümü tuttum.

"Vay, vay. İlk sefer her zaman zordur. Luonto'dan daha kötü, ha?"

Sanki bir işaret gibi, mide bulantısı vuruyor. İnliyorum, vücudum sallanıyor.

"Sanırım ben-"

Çılgılık atıyorum, buzun soğukluğu enseme baskı yaparken vücudum kaskatı kesiliyor.□ e sinir bozucu huysuz, tuniğimin içine bir parça buz düşürdü! Omurgamdan aşağı kayıyor, beni kıvrandırıyor ve irkiltiyor. Kemerimi çözmeye çalışıyorum ve buzun düşmesine izin veriyorum.

"Seni çakal," diye bağıyorum, daha iyi bir hakaret düşünemiyorum.

"Ama artık miden bulanmıyor, değil mi?" diyor havlayan bir kahkahayla. Ona kaşlarımı çatıyorum.

O da ters ters bakınca gülümsemesi düşüyor. "Şimdi, Ilmatar'ın tüylü yün eldivenleri adına ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey!"

"Oh, 'Hiçbir şey' diyor. Seni bir kazığa bağlayıp cadı olarak yakmaya hazırlarken buldum!"

"Ben değildim. O çürümüş rahip yaptı-"

"Aldığın kadarını veriyor gibi görünüyordun," diye karşı çıkıyor. yüzüme vurdu. "Sana dikkat çekmemeni

söylemiştim." ", " diyorum, elini

tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Annene uğrayıp ona hayatta olduğunu söyleyebileceğini söyledim. Sana lanet olası bir isyan başlatmanı söylemedim."

"Ben yapmadım-"

"Bir köy dolusu insana Väinämöinen'in geri döneceğini söyledin, sonra da yeni tanrının rahibini tehdit ettin. Kuyruğunu kısıtıp güneşe kaçacağını sanıyorsan aptalsın Siiri Jarintyttär. Çekici indirecek ve küçük köyünüzü toz haline getirecek."

"Geri döneceğim," diyorum, atılmış davuluma uzanarak. "Geri dönmek zorundayım

."

"Hayır, ." Davulumu ellerimden çekip aldı.

"Geri ver onu! Ailem, onları uyarmalıyım. Savaşmalarına yardım etmeliyim.

."

"Kimi kurtarmak için buradasın Siiri? Aina'nı mı yoksa köyünü mü kurtaracaksın?"

"İkisini de kurtarabilirim! Şimdi gidip geri geleceğim. en Aina için gideceğim."

Başını iki yana sallar. "Senin kadar cesur bir kız bile aynı anda iki tanrıyla savaşamaz. Ölüm tanrılarıyla savaş ve Aina'yı kurtar. Ya da yeni tanrıyla savaş ve köyünü kurtar. Hangi yolu seçeceğine karar vermelisin."

Şamanın çizgili yüzüne bakıyorum. "Aman Tanrım... , değil mi?"

Hıçkırıyor ve davulumu da yanına alarak uzaklaşıyor.

"İsveçlileri başından beri biliyordun," diye sesleniyorum . "Elbette . Senin itin yıllardır güneyde başıboş dolaşıyor. Tüm izledin ve durdurmak için hiçbir şey yapmadın. Sen bir korkaksın!"

Davulu yere vurur ve arkasını döner. "Kalbimde ne olduğunu bilmeye cüret etme," diye bağırır. "İnsanlara ihtiyaçları olanı vermek için her şeyi feda ettim!" İki adımda kulübeyi geçip beni omuzlarımdan yakaladı. "Onu sana getirmek için hayatımı ve uzuvlarımı riske attım. Şimdi sonsuza dek lanetlendim, teşekkür edilmek yerine avlandım. İsveçli istilacıların ve onların zalim tanrısının tehdidini ortadan kaldırmak için ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Sadece hepiniz bunu göremeyecek kadar aptal ve korkaksınız, kalplerinizi onun gücüne açamayacak kadar isteksizsiniz."

"Kim?" Dövmeli ellerimi bileklerine doluyorum. e bilgi göğsüme banyo "Aman Tanrım. Väinämöinen, Tuonela'dan kimi aldın?"

Beni . "Sen bile, ne kadar zeki olsan da, bunu göremiyorsun. İnanmıyorsun, nasıl anlayabilirsin ki?"

"Anlat bana!"

Etrafında dönüyor. "Onunla çoktan tanıştın, aptal kız. Onu bana tarif etmiştin, hatırladın mı?"

Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatıyorum. " e ormandaki kadın. Siyah saçlı, çocuksu bir yüzü vardı. Bana iki kez geldi. Kalma Aina'yı aldıktan sonra ayağa kalkmama yardım etti. en kızılagaç korusunda belirdi. Bıverd

Kuzey yolculuğum için erzak. Bana ayıya güvenmemi söyledi. . . sana güvenmemi. O kim?"

"Zaten biliyorsun," diye yanıtlıyor. "O zeki aklını kullan ve bulmacayı ."

Gözlerimi kapatıyorum, o yakınımdayken neler hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. İhtiyaç duyduğum bir zamanda, moralimin bozuk olduğu ve pes etmeye hazır olduğum bir zamanda bana geldi. Tüm kapıların bana kapalı olduğunu düşündüğüm bir anda, açık bir pencereden göründü ve bana elini uzattı.

"Umut," diye fısıldıyorum, gözlerimi kırıştıtarak açıyorum.

"O bir umut." Şaman yavaşça başını sallıyor.

"Ama kim bu kız?" "Tuoneta'ın kızı mı?" diye soruyorum, dizlerimin üzerine çökerek.

"Torunu," diye yanıtlıyor, re'nin diğer tarafındaki yerini alarak. "□ at sel sh cadı onu kilit altında tuttu, büyüsünü dünyadan saklamaya kararlıydı. Tanrılar bile onun yaşadığını bilmiyordu."

Her şeyi bir araya getirmeye çalışmaya devam ediyorum. "Tuonela'ya Antero Vipunen'i aramaya gittiğini söylediğini sanıyordum. Büyü yaparken kullanmak için sırlar istiyordun."

"Peki bana hangi sırları anlattığını düşünüyorsun?"

Gözlerim kocaman oldu. "Tanrıçayı biliyor muydu? Onun saklı tutulduğunu biliyor muydu?"

" da ötesi, onun nereden saklandığını biliyordu.□ Kipumäki'nin altında gizli bir ev var. Tuoneta orayı gizli tutardı ama birkaç gizli kelime kapıyı açabilirdi. Vipunen bu kelimeleri öğrendi. Onları benimle paylaştı."

"Ya Tuoni? Onu almanıza engel olmadı mı?"

Gülüyor. "Beni durdurmak mı? Onu yardım etti. Onun gitmesini istedi."

"Neden?"

"Çünkü onun da tek umudu o."

Yüzüne bakıyorum. "Ne için tek umudu?"

Väinämöinen omuz silkiyor. "Krallığını geri kazanmak, Tuoneta'yı yerine oturtmak, Tuonela'yı ilk şarkıların söylendiği zamanlardaki ihtişamına kavuşturmak."

□ Bu gerçeğin ağırlığı göğsüme bir kaya gibi oturuyor. "Bu uzun yıllar boyunca tüm bu ölüm ve şiddet Cadı Kraliçe'nin işi mi? Peki ya kızın annesi? O kim?"

□ Şaman iç geçiriyor, yeleğinin cebinden piposunu çıkarıyor. "Onun annesi

kaçmamızın tek sebebi."

Gözlerimi kısıyorum. "Öz annesi onun gitmesini mi istedi?"

"Onun özgür kalmasını istiyordu," diye düzeltti. "Kızı gizlice arıyor, birlikte Tuonela'dan kaçmalarını planlıyordu. Sonunda planlarımızdan vazgeçmek zorunda kaldık. Kızıyla birlikte tek başıma kaçtım."

"Bu hiç mantıklı değil. Hangi ölüm cadısı yavrularının kaderini bu kadar önemser ki? Annelik içgüdüleri olduğunu sanmazdım."

"Dikkatli ol Siiri," diye uyarıyor piposunu yakarken. "Tecrübelerime göre, en çok sevenler ve en uzun süre yas tutanlar canavar annelerdir."

"Aman Tanrım..." Zihnim bir şeye kilitlendi, tıpkı karanlıkta tırmalayan sinekler gibi. "Loviatar," diye fısıldıyorum. "onun annesi, değil mi?"

Piposunun etrafında dudaklarını büzüyor, duman havaya yayılıyor. "Peki sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü Loviatar'ın bir kızı vardı. Dahası, çocuğunun adı tüm hikayelerden ve şarkılardan gizlendi. Bunu da senin yaptığını hayal edebiliyorum. Cadının kızının kimliğini gizlemesine yardım ettin. Eğer kızın adı açıklanırsa, Tuoneta'ın onu bulması ve tekrar yakalaması daha kolay olabilirdi. Haksız mıyım?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye yanıtlıyor. "Eminim başını okşamama ihtiyacın yoktur."

"Peki, adı ne?" Öne doğru eğilerek söyledim.

Bir duman bulutu üfleyerek geri çekiliyor. "Eğer size kendisi söylemediyse, ben de kesinlikle söylemeyeceğim."

Nefesimin altında küfrediyorum. "İnatçı yaşlı aptal. Şamanların sır saklamadığını sanıyordum."

"Hazır olduğunda size söyleyecektir," diye yanıtlıyor.

"Peki, şimdi ne olacak? İsveçlilerin ne planladığını görüyorsunuz.□ ey tüm eski gelenekleri yok ~~an~~kistiyor. Köyümü bir etmek istediklerini söylüyorsunuz."

Piposunu üflüyor ve o güzel kokulu dumanı re'ye doğru üflüyor. "□ ey her türlü muhalefeti ezecek, evet. Birçok tanrıyı tek bir tanrıya dönüştürmek sadece şiddet yoluyla yapılabilir, Siiri. Ve politikaları da dinleriyle birlikte gelecek. Yeni bir tanrı için yeni kurallar. Hep böyle oldu."

"Ailemi bu tehditle yüzleşmesi için yalnız bırakmayacağım."

Tekrar başını sallıyor. "Şimdi daha büyük hikayenin etrafımızda nasıl örüldüğünü görüyorsun."

hepsi."

"Ne hikayesi?"

Bakışlarımı tutuyor. "Sen sadece kayıp arkadaşını arayan bir kız olduğunu sanıyordun ama etrafındaki ipler çok daha karmaşık. Bunu haftalar önce ormanda karşılaştığımız andan beri biliyorum."

"Ne biliyordun?"

"Tanrılar tarafından seçildin," diye yanıtlıyor. "Kaderinde yücelik var, Siiri Jarintyttär."

Kalbim durdu. "Bu hikaye nerede yazıyor?"

Bayıkları yarım bir gülümsemeyle seğiriyor. "Şimdi yazıyorsun, aptal kız." "Peki bunun benim kaderim olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Değilim," diye cevap veriyor bir kez daha omuz silkerek ve piposunun ucunu emiyor. "Ama senin gibi benim de umudum var. Şimdi bana şu rulo halindeki postu getir ve masa için birkaç mum yak.□ Bu yaşlı gözlerin daha fazla ışığa ihtiyacı var."

Talimatlarını uyguladım. "Neden daha fazla ışığa ihtiyacın var?"

Postu benden alıp açıyor ve ayaklarını alçak masanın altına sokuyor. "Tuonela'nın bir haritasını çizeceğim. Şimdi, içeri girmek işin kolay kısmı. Tekrar çıkmak daha zor. Ortadaki karmaşa neredeyse imkânsız olabilir."

"Ne karmaşası?"

Kıkırdıyor ve dövme iğnesinin ucunu mürekkebin kalan kısmına batırıyor. "Aina'yı bulmak tabii ki. Ölüm tanrılarının onu elinde bir fener ve bir tabak tatlı kekle nehrin kenarına tünemiş halde bırakacağını , değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Tabii ki hayır," diye yineliyor. "Bu yüzden, arazinin yapısını bilmen gerekecek." Başını derinin üzerine eğerek iğneyle çizmeye başlıyor. "Şimdi iyi dinle Siiri. Söylediğim her şeyi hafızana kaydet. Tuoni'nin arka bahçesinde rahat bir gezintiye çıkmakla zindanında çürümek arasında fark olabilir."

Aina

"RABBİM," diye haykırıyorum, elbisemin altında gezdirdiği elini itiyorum.

"Biri bizi görecektir."

"Görsünler," diye homurdanıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Hepsinin sana nasıl aç olduğumu görmesini istiyorum. Ve beni adımla çağır. Söyle."

"Ah-Tuoni," diye bağıyorum.

Kalçalarıyla beni ağaca doğru bastırıyor. Arkasında karanlıkta atlar kişniyor, yeri eşeliyor. Tekrar ata binmemiz gerekiyordu. Bu benim isteğimdi. Ama Tuoni'nin belli ki başka fikirleri var. Bana nadas alanlarını ve kaplıcaları gösterdikten sonra beni atımdan çekti ve ağaçların gölgelerine doğru yürüttü.

Beni sahiplenirken haykırıyorum.

"Tek istediğim□ " diye mırıldanıyor, yüzü boynumun kıvrımına düşüyor. "Seni böyle hissetmek, kendimi içine gömmek, boğazında nabız gibi atan ölümlülüğünün tatlılığını tatmak istiyorum."

Boynumu onun için eğiyorum ve o da inliyor, dişlerini nabzımın üzerinde gezdiriyor, sanki özümü tenimden çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Bütün gece böyle oldu. Bana tekrar sahip olmak için beni iki kez uyandırdı. Sabah olduğunda, terden sırlıklam olmuşuk ve doymuşuk.

"Daha fazla," diye inliyorum ağzına karşı. "Bana daha fazlasını ver." "Her şeyi," diye inliyor. "Her şeyi. Senindir."

Yemek yiyoruz ve ben atılmış giysilerimi -eldivenlerimi, şapkamı- ararken yanaklarımdaki sıcaklığı bastırıyorum. Paylaştığımız bu yeni samimiyeti seviyorum. Kuzgunum gibi dikkatli, ama acımasız, sadece tanrı olduğunu varsayabilirim.

Tuoni beni atlarımızın yanına götürürken etrafıma bakıyorum. Bu karanlıkta sonsuz tehditler beliriyor - beni yemek isteyen ruhlar, öldüğümü görmek isteyen cadılar, bana güvenmeyen yaratıklar. Diğer kızlar gittiğinden beri yalnızım.

Yanağımı okşadı. "Sorun ne, karıcığım?"

Gözlerimle buluşmadığını bile bile ona bir gülümseme gönderiyorum. "Bana bu geceden bahset,"

Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum.

Gülüyor ve eyerime geri dönmeme yardım ediyor. "Taç giyme törenin hakkında mı? Herkesin önünde eğilip sana Ölüler Kraliçesi diyeceği zaman mı?"

"Yeni statümü açıklamak için şu anın doğru zaman olduğundan emin değilim-"

"Tam olarak doğru zaman," diye karşı çıkıyor, eyerine doğru sallanarak. "□ gecikme olmamalı. Eğer diğer tanrılar Tuonela'daki anlaşmazlığın devam ettiğini sezerse, hepimiz savunmasız kalırız."

"Ama bir anlaşmazlık var," diye bastırıyorum, küçük gri kısırağımı tırısa kaldırarak. "Şüphesiz, bir dizi ölümsüzü saraya davet edip kendi gözleriyle görmelerini sağlamak, zayıf noktalarımızı güçlendirmek için hiçbir şey yapmayacaktır."

"Ahh, ama işte bu noktada kızlarımı hafife alıyorsun," diye cevap veriyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

"Onları nasıl küçümsüyorsun?"

"□ onlar için diğer tanrıların önünde zayıf görünmekten daha iğrenç bir şey yoktur.□ birleşik bir cephe sunmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır."

Gülümsüyorum, umudunun bağdan aşağıya sızdığını hissediyorum. "Ve eğer bu gece iyi geçerse, diğerleri bile bu maskaralığı sürdürebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Her şey yoluna girecek," tek cevabı bu oldu. "Şimdi gel, karıcığım. Geri dönüp hazırlanmalıyız."

Birkaç saat sonra tuvalet masamda oturmuş, elimde dişli tarağımla bağlanmamış saçlarımı dipten uca tarıyorum. Tuoni gitmiş, aşağıdaki salonda hazırlıkları denetliyor. Tek refakatçim Kukka.□ e ölü hizmetçi taç giyme elbisemi yatağın üzerine seriyor. Zengin yeşil kadifeden güzel bir elbise, yakası ve etekleri kırmızı tilki kürküyle süslenmiş.□ e korsajı kıvrımlı bir asma deseniyle işlenmiş. Loviatar'ın tamamlaması asırlar sürmüş olmalı.

Kapının çalınmasıyla hizmetçi işinden dönüyor. Odanın içinde sessizce ilerler ve kapıyı açarak cadıyı içeri alır. Loviatar, her biri tahta bir kutu taşıyan bir çift hizmetçi tarafından karşılanır. Kendisi kuzguni siyah bir elbisenin üzerine kürkle süslenmiş beyaz bir cübbe giymiştir. Kulaklarını gümüş süslerken, bileklerini ve boynunu daha fazla gümüş çevreliyor. "Dün geceki olaylardan sonra iyileştiniz mi?" diye soruyor.

Tarağı bir kenara bırakıp taburemde dönerek ona bakıyorum. ". Baban

beni iyileştirdi. Ya sen?"

"Gördüğünüz gibi," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi ona dıktım. "Bana kızgınsın."

Kollarını ortasında kavuşturuyor. "Sana kaçmanı söyledim. Dinlememekle aptallık ettin."

"Seni kurtarmaya çalışıyordum-"

"Sen bir aptalsın! Hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece Kalma vâki'sini kontrol edebilir." "Evet, bunu artık biliyorum. Tuoni söyledi."

"Bir cadı size ne yapacağını söylediğinde, onu yaparsınız."

Ona sırtımı dönüyorum. "□ at ilk önce güven anlamına gelir, değil mi?" "Bana hala güvenmiyor musun?"

"biliyorsun. Bana değer verdiğin halde, her fırsatta beni manipüle ettin."

Arkasındaki hizmetçilere işaret eder. "□ en bunlar benim niyetimin bir göstergesi olsun."

□ İlk hizmetçi öne çıkar ve kutusunun kapağını açar. İçinde iki yığın altın bilezik ve yeşil taşlarla süslü bir kolye vardır.

"□ çok güzel," diye mırıldanıyorum, parmaklarım kolyenin üzerinde geziniyor.

"□ onlar benim," diye cevaplıyor Loviatar. "Artık onlar senin. Belki bir gün, sen de

onları kendi kızına aktaracaksın."

Damarlarım buz tutmuş gibi hareketsizim. Kendi kızım mı? Tanrılar korusun. Bu karanlığa asla bir çocuk getirmek istemem. Ellerini üzerimden çekemeyen kocamı düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Zaten kendimi çok büyük bir riske attım. Aşk konusunda acemi olabilirim ama annem bilge bir kadındır. Sevişmenin nelere yol açabileceğini iyi bilirim. Bu gece, ziyafetten sonra mutfağa gidip çocuğun gelmesini engelleyecek bir tonik yapmak için gerekenleri toplayacağım. Yabani havuç ve balla karıştırılmış rue, öğütölmüş zambak kökü. Her gün almaya başlamalıyım-

"Aina?" □ e cadı benim konuşmamı bekliyor.

Ona bakmadan bilezikleri kutudan çıkardım. "□ teşekkür ." Diğer kutuyu işaret ediyor. "□ babamdan bir hediye."

Hizmetçinin öne çıkıp büyük kutuyu açmasını izliyorum. "Oh . . ."

Bu bir taç. Tacım. Kadife bir yastığın üzerinde duruyor, soluk, narin bir şey.

Beyaz ahşap.□ e ahşabın birleştiği noktalar eritilmiş altınla lehimlenmiştir. Tacın ön kısmında, daha fazla altının içine yerleştirilmiş büyük bir kehribar taşı bulunur.

"Dalgaların sürüklediği odun," diye açıklıyor cadı. "Nehirden. Bu diyarın büyüyle dolu. Sadece bir kraliçe takabilir.□ e crown knows the difference."

Birden gerildim, bükülmüş tahtaya bakıyorum. "Kraliçe olmadan onu takmaya cesaret edene ne yapacak?"

"Bir keresinde yapışkan sinirli bir goblin onu almayı düşündü," diye yanıtlar cadı. "□ e taç goblinin başının üzerinden omuzlarına düşecek kadar büyüdü.□ en taç küçüldü ... ve küçüldü ... ve küçüldü, ta ki-"

"Evet, gerisini hayal edebiliyorum," diyorum ve kapağı kapatıyorum.

Loviatar bana gülümsüyor, ya da en azından onun versiyonu. İnce dudaklarını büzmekten biraz daha fazlası.

"Bana yalan söylüyorsun. Bunu az önce uydurdun."

"Tabii ki yaptım," diye dalga geçerek hizmetçileri uzaklaştırıyor. "Çok safsın, Aina. Belki de bu yüzden hepimiz seni manipüle etmeyi bu kadar kolay buluyoruz."

"□ hepiniz beni manipüle etmeye çalışıyorsunuz, bu yüzden size asla güvenemem," diye karşılık veriyorum. "Ve güven olmadan aşk da olmaz."

Bir an sessiz kaldı, sözlerimi düşünüyordu. "Peki güveninizi nasıl kazanacağım kraliçem?" Tuvalet masamdan tarağı alıyor. Dişlerini uzun, bağlanmamış saçlarımda gezdirirken kıpırdamadan duruyorum. Dokunuşu nazik... anaç.

"Nasıl olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım. "Bana onun adını söyle."

□Cadı eli hala duruyor.

"Bana onun adını söyle, Loviatar. Sana ancak sen bana güvendiğini kanıtladığında güveneceğim."

"Bu gece kimseye güvenme," diyor sırlarını saklamaya kararlı bir şekilde. "□ ey size sorular soracaktır. Sizi tanımaya çalıştıklarını düşünmek hata olur.□ sadece zayıflıklarınızı öğrenmeye çalışırlar. Onlara hiçbir şey vermeyin."

Bununla birlikte, cadı beni hizmetçilerle yalnız bıraktı. Tacımı alıp gittiğini fark etmem bir anımı aldı.

Bir saat sonra, kabul salonunda yeni elbisemle duruyorum. Bana mükemmel uyuyor.

□Eteğim kıvrım kıvrım sahanlığa düşerken, omuzlarımdaki beyaz pelerin

. Kukka saçlarımı yüzümü çerçeveleyecek şekilde ustaca örmüş. Bir elimi kaldırıyorum, parmaklarımı boğazımdaki kolyenin üzerinde gezdirirken bileğimdeki bilezikler usulca şıngırdıyor. Daha önce hiç bu kadar çok süs takmamıştım. Garip ve ağır hissettiriyor.

Belki de sadece bu anın ağırlığını hissediyorum.

Kukka'ya göğüslerinde Güneş Kuzgunu'nun mührünü taşıyan üç ölü hizmetçi daha katılıyor.□ ey ank me, sonraki adımlarımı atmama yardım etmeye hazır. En azından yalnız olmayacağım. Artık benim için pek çok anıyı barındıran bu odaya göz gezdiriyorum. Diğer kızlarla tanıştığım geceyi düşünüyorum. Burada toplanmıştık, gözlerimizde düşmesine izin veremeyeceğimiz kadar korktuğumuz yaşlarla. Şimdi iki düzine mumun sıcaklığıyla parlıyor.

Kapıların ardında bir şölen; kahkahalar ve tezahüratlar, tabak çanakları, ayak sesleri. Ve müzik, neşeli, isyankâr müzik-davullar . İki ölü muhafız yanımdan geçip çift kapıdaki yerlerini alıyorlar. Hep birlikte dönerek, ellerini kaldırıp kapıyı çalıyorlar.□ Kapılar içeriden açılırken müzik değişiyor.

Beni bir renk ve ses cümbüşü karşılıyor.□ e salon büyük bir ziyafetle donatılmış uzun masalarla dolu. İçerideki herkes durmuş ve dönmüş, ben odaya girerken izlemeye hevesli. İlk seferkine ürkütücü bir şekilde benziyor.□ at hikayesi incinmiş inciklerle ve yemeğimin elimden sıçrayıp kurtçuklarla dolu bir tepsiyi devirmesiyle sona erdi.

"□ yeni bir hikâye," diye fısıldıyorum kendi kendime. Kapının iki yanındaki muhafızlar başlarını sallıyor.

"Dik durun," diye sesleniyor bir ses odanın içinden. "Ortaya çık, Ainatar, Tuoni'nin Gelini!"

Yeni kraliyet ismimi duymak bana güç veriyor. Başımı dik tutarak salona giriyorum. Açık orta koridorda ilerlerken tüm gözler beni izliyor. Bakışlarımı ileriye odaklıyorum, sadece Tuoni'nin beni beklediği kürsüye bakıyorum. Altın tahtında oturuyor, başında basit bir demir halka var. Yanında gümüşten boş bir sandalye var.

Benim
koltuğum.

Tahtım.

Ben yaklaşırken bana gülümsüyor ve elini uzatıyor. O ayağa kalktığına salonun geri kalanı dizlerinin üzerine çöküyor. Yürüyüşümü tamamlarken titrememi bastırıyorum ve kürsünün basamaklarında duraklıyorum.

En üstteki masada kızları oturuyor. Loviatar hemen sağında bekliyor, Kalma da onun yanında oturuyor. Vammatar babasının solunda oturuyor ve

-

Aman Tanrım.

Tuonetar burada. Yuva cübbesini giymiş, magni cent gümüş saçlarını başına toplamış. Ama yüzü her zamanki gibi kederli görünüyor ve başında taç yok. Bileklerindeki kelepçeleri gizlemek için cübbesi ustaca örtülmüş. Kadehini sıkıca kavıyor ve bana sanki kadehin içine gömülmemi umuyormuş gibi bakıyor.

oor.

Tuoni öne doğru bir adım atarak kürsünün kenarına geliyor, eli hâlâ uzanmış durumda. Bir elimle ağır elbisemin alt kısmını kaldırarak basamakları çıkıyorum ve diğer elimle ona uzanıyorum. Parmakları benimkileri sıkıca kavıyor ve beni kendine çekerek alnıma iffetli bir öpücük konduruyor.

"Çok güzel görünüyorsun, karıcığım," diyor nefesinin altında.

Geri çekilip diz çökmemi işaret ederken cevap veremeyecek kadar gerginim. Tuoni'nin önünde diz çöküşümü herkes izliyor. Loviatar elinde tacımla onun omzunda beliriyor. Tuoni kutuyu açıyor. İçine uzanarak dalgaların karaya attığı ağaçtan tacı çıkarıyor ve topluluğun önünde havaya kaldırıyor.

Odadaki her gözü hissedebiliyorum. En da Tuonetar'ı hissediyorum. Tuoni ellerini yavaşça indirip dalgaların karaya attığı ağaçtan tacı başıma yerleştirirken, onun bakışlarını görmek için soluma bakmaya cesaret edemiyorum. Bir an için tacın beni değersiz ilan edip boynumdan aşağı kaymasını bekliyorum ama olmuyor. Başımı hareket ettirmemeye çalışarak yukarı bakıyorum.

Tuoni bana gülümsüyor, uyumsuz gözleri gururla parlıyor.□ en kalabalığa bakıyor, ellerini genişçe açıyor ve derin sesiyle, "Manala'dan, en kara toprağın altından, barış ve güzellikten biri, ölüm ülkesi kızlarının en güzeli yükseliyor. Karşınızda Ainatar, Tuonela Kraliçesi!"

"Görüyoruz," diye bağıyor oda.

Havada bir tür iddia büyüsü kaynayıp omuzlarıma yerleşirken tüylerim diken diken oluyor.

Tuoni elini uzatarak, "Kalk," dedi.

Elimi onunkine koyuyorum ve beni odasından kaldırmasına izin veriyorum.

"□ bu bana son boyun eğişin olacak," diyor sadece benim kulaklarım için.

"A

Kraliçe, kralının önünde bile eğilmez."

Beni sandalyelerimize doğru üç basamak geri götürüyor. Yavaşça dönüyoruz. Onu takip ederek, o ben de oturuyorum. Odanın dört bir yanından tüm konuklarımız şöyle sesleniyor: "Kral Tuoni! Kraliçe Ainatar'ı selamlayın!"

Herkes alkışlarken kadehler şıngırdıyor ve taşlar masalara vuruyor. Ancak ısıltılı topluluğa baktığımda birden fazla gülümsemeyen yüz görüyorum. Şu anda bile tam olarak kabul edilmemiş olabilirim.

Birkaç dakika içinde müzik kreşendos yapıyor ve tüm konuklarımız ziyafetlerine devam ediyor. Ölü hizmetkârlar tahta bir masayı dengeleyerek kürsüye doğru koştururken Tuoni'nin elini bırakıyorum. □ ey önümüze koyuyorlar. Daha fazla hizmetkâr masayı mumlar ve altın tabaklarla, şarap için mücevherli kadehlerle, güveç için cilalı ahşap kaselerle doldurmadan önce gözümü kırpmaya bile vaktim olmuyor. □ en yiyecekler geliyor - kızarmış ördek, domuz budu, kan sosisi, tereyağıyla ezilmiş kök sebzeler, biber ve kekikle tatlandırılmış yabani mantar çorbası, yaban mersinli tartlar.

Ama bir şey yiyemiyorum. Çok endişeliyim. Odanın yarısının gözlerini hâlâ üzerimde hissediyorum. Loviatar'ın uyarısı zihnimde tazeliğini koruyor. □ hepsi zayıf noktalarımı , bir hata yapmamı bekliyor. Kadehimi kaldırıyorum ve bir görevli kadehimi almak için öne . Tatlı şaraptan bir yudum alıyorum ama o bile midemi bulandırıyor.

"Bir şeyler yemelisin," diye mırıldandı Loviatar. "Yardıma olacaktır."

"Yemeğimi bu masanın üzerinde kaybettiğimde bunun bir faydası olmayacak." Her şeye rağmen, lezzetlerden birkaçını tabağıma aktarıyorum. " □ bu bir sihir numarası değil mi? □ hepiniz gerçekten burada mısınız?"

"Evet."

"geldiler?"

"Yaşayanların diyarından," diye yanıtlıyor. "Birkaçı bizim . Babam eğlenmeyi sever. Artık tahtını geri aldığına göre, daha pek çok ziyafet bekleyebilirsiniz."

Şarabımı bir kenara bıraktım. İlk defa Tuonela'nın bu farklı versiyonlarını zihnimde uzlaştırmaya çalışmak zorunda kalmıyorum. □ burada Cadı Kraliçe'nin versiyonu vardı, uyanık olduğum her an acı ve ölümle tehdit ediliyordu. □ en burada Tuoni'nin Tuonela'sı var Kendisine olduğu kadar diyarına da aşık olmamı sağlamaya çalıştığı çok açık. Burada mutlu olmamı istiyor. Karanlığı yeniden aydınlatarak kovuyor. Salonunu kahkaha, müzik ve ısıltılı tanrılarla donatıyor.

Bir marangozun kızı kraliçe olabilecekken neden göl kıyısındaki basit hayatına geri dönsün ki?

Ona gergin bir gülümseme veriyorum. Elimi tutuyor ve dudaklarını parmak eklemlerime değdiriyor, bakışları yüzümden tacıma doğru kayıyor.□ Bana attığı bakış içimi eritmeye yetiyor. Lanet olsun ona, ama bu oyunu kazanmak için oynuyor.

Köşedeki bir kül dikkatimi çekiyor. Döndüğümde omzunun üzerinden uzun beyaz-sarı saçlarını tutmuş bir kadın görüyorum. Neredeyse mum ışığında parlıyor gibi görünüyor.□ Kadın tamamen dönüyor ve ben nefesimi tutuyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın: açık renk kaşları, geniş, koyu renk gözleri, gülümsemek için gerilmiş yumuşak dudakları.

"Kim o?" Fısıldıyorum.

Loviatar şarabını bir kenara bırakarak sustu. "Her zaman bu kadar duyarsız olmak istemediğine eminim..."

Hatamı fark ederek yüzüm kızardı. "O çok güzel," diye açıklıyorum ve görünüşünü çağrıştıracak doğru kelimeleri çalışıyorum. "Saçları bir yıldızın ışığıyla parlıyor

."

"Başka bir şey söyleme."□ e cadı kızgınlıkla kaşlarını çatıyor. "O Kuutar."

Kuutar, ay tanrıçası. Elbisesinin parıldayan altın rengine bakarak iç geçiriyorum. Annemin tüm hikâyelerinde Kuutar çarkının başında oturur, ayın ışığından altın iplik eğirirdi.□ e tanrıça dikkatimi fark ediyor. Başını eğip bana gülümsüyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa tabağıma bakıyorum. "Baktığımı fark etti."

"Sen bir tuhafısın," diye mırıldandı Loviatar. "Hepsinin baktığından emin olabilirsin." "Loviatar," diye tıslıyorum. "Hâlâ bakıyor."

"Sana yaklaşamaz," diye cevap veriyor, rahatsızlığımla eğlenerek. "Sen bir kraliçesin. O değil."

"O Kuutar."

"Ve sen de Tuonela Kraliçesi Ainatar'sın. Ondan daha üstünsün. Bu odada, bu diyarda, herkesten üstünsün. Küçük aptalın dikkatini çekmek istiyorsan, onu öne çağır."

□ Tanrıçalar arasında kaybolmuş bir aşk olmadığı açık, ama ben bir tanrıça değilim. "Onu kendime çağıramam," diyorum dehşetle. "Ay tanrıçasını bir köpek gibi kendime çağırdığımı söylersem utancımdan ölürüm."

"□ en onu kabul edin ve dönün."

Cadı ne onu yaparım. Kuutar biraz üzgün görünüyor, gülümsemesi azalıyor ama uzun saçlarını karıştırarak dikkatini solunda oturan yakışıklı adama çeviriyor.

Yemeğin geri kalanında odada dolaşmasına izin veriyor, konuklarımın kimliklerini tahmin etmeye çalışıyorum. Bu bana Siiri'yi yeniden özletiyor. Bunu nasıl bir oyun haline getirirdi. Elini sallayarak Kuutar'ı öne çağırmakta ya da Ahti'yi bilek güreşine davet etmekte bir sakınca görmezdi.

"Bir şey seni eğlendiriyor," diyor Loviatar yanımda.

Cadı benim oyunumu oynayacak mı diye merakla dönüyorum. Ben daha sormadan, bir adam elinde şapkasıyla öne atılıyor ve Tuoni'nin önünde eğilerek selam veriyor. Korkunç derecede yakışıklı, uzun boylu ve zayıf, keskin mavi gözleri ve karmakarışık sarı saçları var. "Lordum," diye sesleniyor kalın bir sesle. "Ziyafet bittiğine göre, artık dans etme vakti gelmedi mi?"

Aramızdaki bağ sayesinde Tuoni'nin gerildiğini hissedebiliyorum ama başını eğiyor ve salon alkışlıyor. Sandalyeler ve sıralar geriye itilirken havada büyük bir gıcırta sesi duyuluyor. Odanın öbür ucunda birkaç kişi ayağa kalkmış, hevesli.

□Yakışıklı adam yüzünü bana döndü. "Yeni kraliçemizin ilk dans?"

"Her zamanki gibi şeffafsın, yeğenim," diye cevap veriyor Tuoni, kızgınlığı zar zor gizleniyor. "Eğer karımla dans etmek istiyorsan, ona kendin sor."

Yakışıklı adam bana en çekici gülümsemesini takınırken şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Dans eder misiniz kraliçem?"

Tuoni'ye bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun sesini duyabiliyorum. dikkat et. Genç adamın gülümsemesine ayak uydurmaya çalışıyorum. "Memnun olurum."

"Mükemmel," diye adam. "Müziğe ihtiyacımız var!" Ellerini çırparak uzaklaşıyor, odanın ön tarafında yer açmaya hevesli.

"Kimsenin bana yaklaşamayacağını söylediğini sanıyordum," Loviatar'ın kulağını tırmalıyorum.

"Nyyrikki hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadı," diye yanıtlıyor cadı.

Adamın uzun boyuna, zayıf bedenine ve güzel yüzüne bakarken hareketsiz kalıyorum.

"Şimdi ayağa kalkmanız gerekecek kraliçem," diye alay ediyor Loviatar. "□ ey seti yönetmenizi bekliyor."

Nyyrikki'yi hafızama kaydederken ayağa kalkıyorum.□ e tanrısı

Hunt az önce bana dans teklif etti ve Siiri buna şahit olmak için burada değil. Kocam için bir gülümseme daha eklemeye çalışırken bile kalbim biraz kırılıyor. "Sakıncası yok değil mi lordum?"

"Git," diye cevap verir. "Elleri dolaşmaya başladığında ben araya gireceğim."

Kukka pelerinin tokasını açmama yardım ediyor. en Üst masanın etrafında elimden geldiğince zarif bir şekilde dönüyorum. Diğer birkaç çift zaten ortasındaydı.

Nyyrikki zıplayarak öne çıkıyor ve bana elini uzatıyor. "Beni onurlandırdınız majesteleri," diyor başka bir gülümsemeyle. Neredeyse fazla uyumlu. Siiri gece bitmeden şapkasını reçel kasesine bırakacaktı. Kafamdaki bu imgeyle gülüyor ve gülümsüyorum, av tanrısına elimi uzatıyorum.

Bir müzisyen grubu kantellerinin tellerini koparmaya ve tahtalara üflemeğe başlıyor. e dansçılar iki kareden oluşan bir sette yerlerini alıyorlar, kadınlar içeride, dışarıya bakıyorlar. Nyyrikki sette benim karşımda duruyor ve elimi tutuyor.

Tam ilk selamımızı verirken, devasa kapılardan gelen uğursuz bir vuruş salonda . Tuoni müzisyenleri susturmak için el sallıyor ve kapılar içeri doğru sallanıyor. e kalabalık, hepsinin başının üstünü göremeyeceğim kadar yoğun, ama odanın her tarafına yayılan dalgalanma bana önemli birinin içeri girdiğini söylüyor.

Nyyrikki kalabalığın üzerinden kapıya doğru bakar. "Oh, mükemmel. Geldi."

"Kim geldi?" Hâlâ elini tutarak söylüyorum.

"Annem."

Hâlâ ayakta olduğuma dair en ufak bir fikrim yok. Kalbim çarparak kalabalık . Tuoni siyah cübbesiyle odanın bir ucundan diğerine süzülüyor, bahar kuşlarının arasında bir kuzguna benziyor. Birkaç dakika içinde, büyüleyici güzellikte bir kadını bana doğru götürüyor.

Mielikki, ormanların tanrıçası. e konuşacak yaşa geldiğimden beri her gece dua ettiğim tanrıça. Liken ve yosunla tozlanmış toprak kahverengisi cüppeler giyer. cüppeleri belinden mücevherli bir kuşakla bağlanır. e şarkılarda altın sarısı saçlarının o kadar kalın ve uzun olduğu söylenir ki arkasından yere dökülür ve dört bakire onunla birlikte ormanda seyahat eder, köklere ve dikenlere takılmasını diye havada tutarlarmış. Şimdi saçlarını iki omzunun üzerinden iki kalın örgü halinde örüyor. Her ikisi de dizlerini aşıyor. Başında kış yeşilliklerinden bir taç var.

Tuoni tanrıçayı kolundan tutarak ilerletiyor ve oğlunun elini tutarak benim durduğum yere doğru yürüyor.

Nyyrikki'nin yüzü gülüyor. "Sevgili anneciğim, gelmişsin."

"Yapacağımı söyledim," diye cevap verir tanrıça. Sesi alçak ve müzikal, bir yumuşak ötüşü gibi.

"Kardeşim, sana eşim Ainatar'ı takdim edebilir miyim?" diyor Tuoni. "Aşkım, bu Mielikki, Ormanlar Kraliçesi."

Gülümsemesi nazik. Bu anın benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Kuzguna ondan kaç kez bahsettim? Şimdi bana cesaret verici bir baş sallama hareketi yapıyor. Nefesimi tutarak başımı eğiyorum. Kimsenin önünde eğilmemem gerektiğini söylemişti ama bu Mielikki. "Sizinle tanışmaktan büyük onur duydum leydim."

□e tanrıça taş grisi gözleriyle beni süzüyor. Yüzü Tuoni'ninkiyle aynı yaşlanmayan niteliğe sahip, aynı anda hem yaşlı hem genç. Aslında o da yaşlanmıyor.□ey hepsi öyle. Bu odada yaşlanacak ve ölecek tek yaratığın ben olduğumu bir kez daha anlıyorum.

"Nadir bulunan bir güzelliği var," diye duyuruyor Mielikki. "Ama sanırım bu kış soğuğu ona yakışmıyor. Kimsesiz, çiçeksiz bir ağaç gibi." bir hareketiyle, başımın etrafında tereyağı kanatlarının fısıltısı gibi bir şey hissediyorum.

□Bize en yakın olanlar takdirle iç çekiyor. Değişiklikleri göremiyorum ama kokularını alıyorum; güçlü yıldız çiçeği notaları, çuha çiçeği dalları, kuzukulağı. Mielikki dalgaların karaya attığı odundan tacımı bir baykuş spreyi ile süslemiş. "Yaşam ve ölüm," diye sesleniyor tanrıça. "Her şeyde denge olmalı, genç kraliçem."

Ona başımı sallıyorum, hâlâ çarpan kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Yeni gelin için bir hediyem var," diye devam ediyor cübbesinin içine uzanarak.

Elimi uzattım ve o da ağır eşyayı avucuma yerleştirdi. Bizim gibi fırçalar, tanrıça hareketsiz kalır. Gözleri kafasının içinde geri döner. Odanın etrafında mumlar . Birkaç kişi . Diğerleri daha da yaklaşır.

□e tanrıçanın eli benimkinin içinde kayıyor ve hediye yere düşüp ayaklarımızın dibinde paramparça oluyor. Mielikki elimi tutuyor, gözleri bir kez daha açılıyor. □gözleri şimdi beyaz parlıyor. Ağzının içinde beyaz ışık parlarken, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılır, vücudu kaskatı kesilir.

Geri çekiliyorum ama tanrıça beni sıkıca tutuyor.

Tuoni sağ tarafımda bir yerden, "Sakın ona vurma," diyor.

"Orman Ana konuşuyor," diye bağıyor biri.

Tanrıça derin, tıkırtili bir nefes alırken karanlık bir önsezi duygusu damarlarımdan sızıyor. Sesi hırıltılı bir ilahi gibi çıkıyor, parlayan beyaz gözleri bana kilitlenmiş:

□Ölümün oğlu Kuzgun'un en hızlı kanatlarında geliyor.

Yaşamdan doğdu, ölümden doğdu, ikisine de hükmedecek. O Louhi'nin Işığı, Manala'nın Oğlu olacak.

Onu Kuzgun ve Ayı ile birlikte arayın. Onu re ve suda arayın.

Onu demir ve kan içinde arayın. O geliyor . . .

O geliyor . . .

Bütün ölümler onun ellerinde güçsüz kalacaktır.

Mielikki'nin eli benimkinde gevşiyor. Göz kapakları açılıyor, beyaz ışık soluyor, bir taş gibi yere düşüyor. Birkaç bakire çılgık atarak geri çekildi. Odadaki tüm gözler tanrıçadan bana kayıyor.

Vammatar'ın neşeli sesi, "İşte bu mükemmel," diyor. "Sakın bize küçük kurtçuğun hamile olduğunu söylemeyin."

Tüm ışıklar sönmeden önce Tuoni'ye dönmek için zar zor zamanım oluyor. Karanlıkta gözlerimi kırptıştırırken panikliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Odanın köşesinden tiz bir kıkırdama havayı yırtıyor. "Ve şimdi oyunlar gerçekten başlayabilir."

Siiri

Väinämöinen'in kulübesinin ortasında itse formumla dururken, bedenimin re'nin yanında yayıldığı yere bakıyorum, davul göğsümde, tokmak hala elimde. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"□ bu senin son dersin Siiri. Tuonela'ya gitmeden önce bunu bilmen gerekiyor," diye yanıtlıyor şaman. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ne hissediyorum," diye yanıtlıyorum. "Sadece biraz tuhaf. Ölü gibi görünüyorum." Ayak parmağımla vücudumu dürtüyorum.

"Burada herhangi bir bilinç hissedebiliyor musun?" diye soruyor ve eliyle Siiri'yi işaret ediyor.

oor.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenimi luonto'mla yaptığım gibi hissetmek için kendimi zorluyorum. Kuş olmak ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, aynı zamanda Siiri olduğumun her zaman farkındaydım. Ellerimi yoklayarak dövmelerime odaklanıyorum. Belki karıncalanan, kaşınan acıları biraz aşinalık uyandırabilir. Bir huff ile gözlerimi açıyorum. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

"Demek tehlikeyi görüyorsun," diyor ciddiyetle. "Bedeninden tamamen kopmuş durumdasın, Siiri.□ e ip aracılığıyla hissedebildiğin tek his ölümcül tehlike. Bilinçsiz benliğin en azından sana bu korumayı sağlıyor."

"Ölümcül tehlike mi?"

Väinämöinen bedenimin yanında dizlerinin üzerine çöküyor. İki eliyle uzanarak beni boğuyor, elleri boynumu sıkıca sarıyor.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Geride dur," diye emrediyor. "Hissettiğinde bana söyle."

Dehşete kapıldım, yaşlı şaman baygın bedenimdeki yaşamı boğuyor. Birkaç dakika içinde başlıyor. Bacaklarım kollarım da kasılıyor.□ hissettiğim ilk şey dövmelerimdeki keskin bir acı. Ayıya binen kızın rününü ovuyorum.□ en kendi boğazım daralıyor ve nefesim kesiliyor. Şaman sıkmaya devam ederken boğazımı tutuyorum. "Dur," diye nefes nefese kaldım. "Tanrılar-yeter-"

Ona doğru bir tekme atıyorum. Homurdanıyor ama . Başım dönüyor. Siyah noktalar

Hayalimde dans ediyor. Beni öldürmeye mi çalışıyor? Başka bir şey yapamayınca kendimi içime doğru katlıyorum ve ipimi bedenime geri çekiyorum. Uyandığımda kendimi kulübenin zemininde uzanmış, eğimli tavana bakarken buluyorum. İnleyerek doğruluyorum, elim boynumu ovuyor. Vainämöinen yanıma çömelmiş, o derin mavi gözleriyle bana bakıyor. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamam bir dakikamı alıyor. Bakışlarım onun yıpranmış ellerine düşüyor ve ters ters bakıyorum. "□ at's a morbid little trick."

"İlk nerede hissettiniz ?"

"Dövmelerimde." Ellerimi birbirine sürterek ağrıyan izleri yatıştırıyorum. "İpin aşağısında."

"Ve alabileceğin tüm uyarı bu." Başımı salladım.

"Eğer biri gerçekten ölmenizi isteseydi, ölmüş olurdunuz" diye uyarıyor. "□ İşte bu yüzden, uyurken size göz kulak olacağına güvendiğiniz biri varken itse'nizi kullanmak her zaman en garantisidir."

"Sana da böyle mi oldu? Tek başına kullandın ama bekle." Sorunu bir an düşündüm. "Eğer itse'n kalkıp gittiyse ... bunca yıl nasıl uyanık kaldın? Eğer itse'miz geri dönmezse uykuda kalmıyor muyuz?"

Başını iki yana sallar. "Uyanabilmemin nedeni tam da bedenimin uzak durmayı seçmiş olması. Geri dönmemeyi seçerek benimle olan bağlantısını kopardı. Dayanılmaz bir acı içinde uyandım. Her gün bu kaybın acısıyla yaşadım, Tuonetaar'ın laneti beni hayata bağlı tuttuğu için bu acıdan ölemedim."

Bu gerçekten de ölümden beter bir kader. "Eğer cadıyla karşılaşsam, senin için ona bir tekme , olur mu?"

"Dua et olmasın. Eğer Cadı Kraliçe'ye dişlerini geçirecek kadar yakınsan, zaten ölmüş sayılırsın." Elinde piposuyla masaya oturur. Bütün gün hiç durmadan içmiş. "Aina'yı getirmen için sana altı saat veriyorum. Eğer onu getirmezsen-"

"Biliyorum." Atılmış davulumu alıyorum. "Oraya gelip beni sürükleyerek çıkaracaksın. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Ben yokken Lumi gelirse-"

"Cadıyı unut," diyor elini sallayarak. "Dikkatinin dağılmasına izin vermeyeceğim. Lumi geldiğinde onunla ben ilgileneceğim. Senin tek derdin Aina'ya ulaşmak ve oradan salim çıkmak."

□ Onun için söylemesi kolay. İkimiz de kurtların ulumasını duyduk.

Yaklaşıyoruz.□ Lumi'nin büyüyle toparlanıyoruz. Nerede olduğumuzu biliyor ve yaşlı adamın ağlarını tekrar elinden kaçırmasına izin vermek istemiyor. Söylediğimde ciddiydim; ona zarar vermesine izin vermeden önce ölürüm. Bu lanete yeterince uzun süre katlandı.

Haritayı katlıyor ve bana uzatıyor. "Al, yeleğini çıkar," diye ekledi. "Bunu giymen gerekecek." Kulübenin arka köşesindeki büyük sepetlerden birini karıştırıyor. Döndüğünde elinde eski, yıpranmış bir palto tutuyor.

Tilki kürkü yeleğimden ağır kışlık montuma bakıyorum. "Üşümüyorum. Benimki kendi kendine giyinir-"

"Giy şunu," diye homurdanıyor ve paltoyu bana doğru itiyor.

Yeleğimi homurdanarak çıkarıp bir kenara fırlatıyorum, sonra omuz silkerek büyük tuzakçı ceketimi giyip haritayı içine sokuyorum. Omuzlarıma aldıktan sonra yüzümü buruşturuyorum. "Väinämöinen . . . kokuyor."

"Şey, ölü bir adam vardı," diye cevaplıyor omuz silkerek.

"Ne?" Omuz silkmeye çalışarak ciyak ciyak bağıriyorum.

" sende kalsın, kızım. Ona ihtiyacın var. Bu geçiş büyüünün bir parçası.□ at palto gitmeye çalıştığın yerdeydi. Bırak sana rehberlik etsin ve güvenli bir geçiş sağlasın."

Tokmağımı ve davulumu alarak kokuşmuş paltolu önüne yerleşiyorum.

"Şimdi beni dinle kızım. Eğer yakalanırsan-"

"Dikkatli olacağımı söyledim-"

"Sadece dinle." Delici mavi gözleri karşılık vermemi engelliyor. "Eğer yakalanırsan, esir değişimi talep edeceksin."

"Mahkum değişimi mi?"

"Evet, hayatlarınıza karşılık bir hayat," diye ediyor. "Cadı Kraliçe'ye hayatlarınıza karşılık benim hayatımı vereceksiniz-"

"Hayır. Väinämöinen-"

"Bana hayır diyemezsin, kızım. Kendi kaderime kendim karar veririm. Eğer yakalanırsan, takası kabul edeceksin. Ve sadece değil. Bedenim ve ruhumla Tuonela'ya gideceğim. İkinizin de hayatına karşılık kendimi onların adaletine teslim edeceğim."

"Sen delisin," diye fısıldıyorum yüzüne bakarak. "Sana hâlâ bu kadar ihtiyacımız varken hayatını böyle boşa haralayamazsın."

Gülümsüyor. "Sanırım ikimiz de benim zamanımın gelip geçtiğini biliyoruz.□ ey have

Artık bana ihtiyaçları yok. Sen varken nasıl ki?"

"Finlilere liderlik etmem mümkün değil," diye ağlıyorum. "Bu dövmeleeri takıyorum ama henüz bir şaman değilim.□ Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var, henüz sahip olmadığım bir ömürlük bilgi. Sen çağların şamanısın. Senin dönüşün vaat edilen dönüş olacak.□ e insanların sana ihtiyacı var."

"Bu sonu istemiyorum," diyor nazikçe. "Ben boş ve kibirliyim. Sonsuza dek yaşamak istiyorum. Bunu sadece Cadı Kraliçe'nin ellerinde acı çekerek ölmenize bir alternatif olarak sunuyorum. Hayatımı sizin için feda ediyorum."

"Ölümünü yüz yıl uzatacak," diye uyarıyorum.

"Benden ne kadar hoşlanmadığını bildiğim için bin yıl süreceğine bahse girerim." Masanın altını karıştırıp aramıza küçük bir tahta kutu yerleştiriyor. İçinde umut tanrıçasının kişisel efektlerinin olduğunu anlamam için kutuyu açmasına gerek yok. "Bunu yanına al.□ e cadılar benden bir güvence isteyecekler."

"Bütün bunlara gerek yok, çünkü Aina'yla birlikte döneceğim," diye cevap veriyorum. "Kimse ölmüyor ihtiyar. Döndüğümde de Lumi'yle ilgileneceğiz. O cadı toprağın altına girdiğinde, bizimle güneye geleceksin." Kutuyu haritayla birlikte ölü adamın paltosunun ön tarafına sıkıştırıyorum. "Artık seni göre, seni bir daha bırakmayacağım. şey ... şu an hariç," diye ekliyorum gülümseyerek.

Re'nin kenarına geçiyorum ve dumanla abdest almaya başlıyorum. Dikkatimi davuluma verip onu dizimin kenarına yerleştiriyorum. Derin bir nefes alıyorum, bırakıyorum, merkezimdaki o sakin yeri arıyorum. "şimdi gidiyorum-"

"Bekle," diye bağılıyor yaşlı adam. "Siiri, bekle." Ayağa kalkıyor, elleri iki yanında kenetlenip açılıyor. Ağzı sudan çıkmış balon gibi hareket ediyor. Söylemek istediğı tüm kelimeler sessiz ve söylenmemiş kalıyor.

Ona gülümsüyorum. "Merak etme. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin. Ben hazırım." "Gah, sen bir ağaçkakandan daha kötüsün," diye havlıyor, onun yanında volta atıyor

"Kafamın içini gagaladın, gagaladın, gagaladın." Her kelimeyi şakağına yumruk atarak vurguluyor. "Seni dışarı çıkaramıyorum."

"Beni sevdiğini biliyorsun." "Sen!"

O adım attıkça gülümsemem azalıyor. Väinämöinen'in tüm öyküleri macera ve kahramanlık içeriyor, ancak başka bir şeyi de anlatıyorlar: hayal edilemez yalnızlıktan kurtulmak.

□Yaşlı şaman hayatı boyunca ait olabileceği bir yer, ailem diyebileceği bir halk aradı.□ her yıpratıldı, sevgisine asla karşılık bulamadı. Dünyada yalnızdır, tamamen yalnız.

Ta ki beni buzdan çekene kadar. "Väinämöinen," dedim, sesim nazikti.

□Şaman bir hıçkırıkla volta atmayı bırakıyor. "Beni sevdiğini biliyorsun," diyorum tekrar.

İç çekiyor, omuzları yenilgiyle çöküyor. "Seni tanımak seni sevmektir, Siiri Jarintyttär."

Gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum, ihtiyar."

Kıpırdamadan duruyor, sözlerim kulübenin sessizliği tarafından yutuluyor, sadece re'nin yumuşak çıtırtısıyla bozuluyor. Bana dik dik bakıyor. "Ölürsen seni asla affetmeyeceğim."

"□ en anlaştık. Bu gece kimse ölmeyecek."

"Ve çok kahramanca bir şey olmasın," diye uyarıyor. "Kızını al ve buraya geri dön.

Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıp davul çalmaya başladığımda gördüğüm son şey onun yüzü oluyor.□ e Tuonela rünleri beni çağırıyor: kuzgun, kurt, ay, nehir. Karşıya geçme zamanı. Arkadaşımı kurtarma zamanı.

Dayan, Aina. Ben de geliyorum.

Aina

ETRAFIMDA TANRILAR ve tanrıçalar çılgık atıyor, odadan kaçmak için çaresizce birbirlerini itiyorlar. Karanlık ve onunla birlikte doğal olmayan bir soğuk içeri giriyor. Tek duyduğum çarpışma, parçalanma, kırılma ... ve o kahkaha. Tuonetar'ın vahşi .

"Tuoni," diye

bağırıyorum.

"Aina!"

Aramızdaki bağın iplerini çektiğini hissediyorum ve sonra avucunda bir ame topu canlanıyor. Serbest eliyle beni kendine çekerken yüzü bir öfke maskesine dönüşüyor. Odanın etrafında, diğer ölümsüzler ışık yaratmak için büyülerini kullanıyorlar. Kuutar'ın saçları bir yıldız gibi parlıyor, kapıya doğru koşarken sırtından aşağı dalgalanıyor. Nyyrikki'nin pelerini parlayan kurbağacıklarla ısıldıyor. Koruyucu bir şekilde annesinin üzerine eğiliyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"Tuonetar'ı emniyete alın," diye bağırıyor Tuoni. "Kraliçenizi koruyun!" Elindeki mumu boynuzdan avizeye doğru fırlatıyor.□ e mumlar sihirli bir şekilde yeniden yanıyor ama yine de odanın yarısı karanlıkta kalıyor.

Loviatar solumda beliriyor, eli kolumda. "Onu kuleye götür," diye emrediyor Tuoni.

"Hayır, beni bırakma" diye ağlıyorum, ona yapışarak.

Dönüp iki eliyle yüzümü kavriyor. "Tuonetar'ın güvenliğini sağlamalıyım. Loviatar'la git." Alnımdan öpüyor. "Git. Ben takip edeceğim."

"Gel," diye emrediyor Loviatar. "Aina, gel."

Tuoni kalabalığın arasından hızla geçerek bir ip büyüsü yapıyor. Loviatarı durdurarak nefesimi tutuyorum.□ e Cadı Kraliçe gümüş sandalyemde oturuyor.□ e Acı ve ıstırap ikizleri annelerinin iki yanında duruyor. Kivutar'ın elinde ince bir asa var.

"Hayır," diye .

"Neler oluyor?" Loviatar tıslıyor, tırnakları koluma batıyor. "Söyle bana."

"Asa Kivutar'da. Annen tahtta oturuyor."

Loviatar beni tekrar çekştirirken, Tuonetar'ın sesi kaosu üzerinde yankılanıyor. "Ve böylece, büyük sessiz umut artık konuşulan bir kehanet oldu. Ölüm onun ellerinde güçsüz mü kalacak? Ben ölümüm ve asla güçsüz olmayacağım!" Kollarını uzatıyor, kelepçelerinin zincirleri cübbesinden sarkıyor.

Kivutar bileğinin bir hareketiyle asasını onların üzerinde sallıyor. Ukko'nun kudretli çekicinin örse vurması gibi, asanın ucundan kırmızı kıvılcımlar çıkar. e Cadı Kraliçe feryat eder, kendisini sınıksız tutan kukalara yapışırken siyah kan damlar.

"Yine mi," diye tıslar kızına. Kivutar asasını kaldırır.

"Hayır," diye bağıyor Tuoni. Kivutar'ı yere yıkarak kürsüye doğru ilerler.

e Cadı Kraliçe tekrar feryat ediyor ve tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi ciyaklıyor, hâlâ kelepçeyi tırmalıyor. "Çıkarın şunu!" diye bağıyor. "Çıkarın şu iğrenç şeyi!"

Kiputyttö onu kemikli pençeleriyle yakalıyor. Tuoni ayağa , cadının asası şimdi elindedir. Aynı anda asayı Cadı Kraliçe'ye doğrultuyor, elinin kemikleri çatlayıp parçalanıyor, kızının elinin içinde sıkıca sıkışıyor ve kelepçe kayarak bir şangırtıyla yere düşüyor. Tuonetar kırık elini Tuoni'ye doğru savurarak onu geri püskürtüyor, asa elinden fırlıyor.

"Tuoni," diye bağıyorum.

Loviatar ve ben, hâlâ kapılara doğru koşuşturan diğer tanrılar tarafından fark edildik. "Gelin," diye emretti cadı. "Burada güvende değilsiniz."

"Hiçbir yerde güvende değiliz," diye , iki elimle onun koluna tutunarak.

e Cadı Kraliçe hırılıyor, kırık elini göğsüne bastırarak tahtından sıçıyor. Kan çanağına dönmüş gözleri bana kilitlenmiş bir kurt gibi üzerime yürüyor. e Diğer tüm tanrılar onun yolundan kaçarken oda etrafından temizleniyor. "Ona bir ölümünün veline asla boyun eğmeyeceğimi söyledim," diye hırılıyor. "Ona hiçbir ölüm büyüsünün beni gölgede bırakamayacağını söyledim! O yavruyu dişlerimle rahminden söküp alacağım!"

"Kraliçenizi koruyun," diye bağıyor Tuoni dizlerinin üzerinden, yüzünden kan damlıyor.

Loviatar beni sürükleyerek Cadı Kraliçe'nin karşısına diyor.

"Senin ölümün benimdir, Tuonela Kraliçesi Aina," diye bağırır Cadı Kraliçe. " e kehanet gerçekleşemez. Kenara çekil, Loviatar."

"Asla kenara çekilmeyeceğim," diye yanıtlıyor Loviatar ellerini kaldırarak. " e kehanet devam etmeli."

"Gücümüzün elimizden alınmasını mı istiyorsun?" diye haykırır. Kör cadı, "Bizi bir bütün haline getirecektim," diye cevap verir. "O hepimizi mahvedecek!"

Loviatar gülümseyerek başını arkaya doğru eğiyor. "Bizi özgür bırakacak." "Kimilda yoksa seni öldürürüm," diye hırslıyor Tuoneta.

Loviatar hareketsiz kalır. "Elinden yap."

Cadı Kraliçe bir hırıltıyla saldırıyor. İkimize de ulaşmadan karanlık bir gölge iniyor. Kalma kendini Loviatar ve Cadı Kraliçe'nin arasına iterken neredeyse tökezleyerek yere düşüyordum.

"Çekil, seni köpek," diye bağırır Tuoneta.

"Kalma, kraliçeni koru," diye bağırıyor Tuoni. Asasını tekrar eline alarak bize doğru ilerliyor ve debelenen Kivutar'ı arkasından sürüklüyor. e cadı kıvranıyor ve çığlıklar atarak kendini kurtarmaya çalışıyor. Bir düzine ölü asker silahlarını çekmiş, arkasında yürüyor.

"Onu dinleme. Sen benim yaratığımsın," diye sesleniyor Tuoneta ölüm cadısına. "Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun. başka yolu yok! Bana yardım et kızım. Hepimizi özgür bırak. Onun huzurlu Tuonela hayalleri sadece bir fantezi olarak kalacak. biz neyse oyuz. Yüce Ana bizi öle yarattı. Kaosunu kucakla, benim tatlı kabusum. Doğanı kucakla ve ölümlü zavallıyı öldür."

Kalma kollarını kaldırıyor. Loviatar dönüp bana bakıyor, kollarını bana doluyor ve beni göğsüne bastırıyor. Kalma öfkesini serbest bırakmadan önce tek uyarısı "Gözlerini kaçır," oldu. e ölüm cadısı derin, çingiraklı bir nefes alıyor. Ağzını sonuna kadar açarak dudaklarından Tuoneta'a doğru bir kül seli salıyor. Püskürüyor, havayı kaplıyor, hepimizi boğuyor. Loviatar'a tutunurken sıcaklık beni yakmaya yetiyor.

"Hayır," diye haykırıyor Tuoneta, sesi külle karışmış. "Kalma-insafsız köpek -"

"Gel," diyor Loviatar, beni çekerek. "Şimdi."

Kalma anneleriyle savaşmaya devam ederken Loviatar'ın beni salondan çıkarmasına izin veriyorum, Cadı Kraliçe'yi zehirli kül bulutuyla kör ediyor.□ e ölü muhafızlar, kılıç ve ail ile vahşice saldıran Kiputyttö'nün etrafını sarıyor.

Vammatar hiçbir yerde görünmüyor.

"Gel," diyor Loviatar tekrar, sesi kulağımda ısrarla.

□Kule odamın kapısı çarparak kapanıyor ve Loviatar sürgüyü fırlatarak bizi içeriye kilitliyor. Nefes nefese kalıyorum, göğsüm kabarıyor, kül taç giyme elbisemin tozunu alıyor. Nefesimi toparladıktan sonra etrafıma bakıyorum. Her şey çok huzurlu görünüyor.□ e yataktaki örtüler indirilmiş, ocakta mutlu bir ateş yanıyor, tereyağlı ekmekler bir tepside, bir sürahi şarabın yanında bekliyor.

"□ deliliktir." Tacımı çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyorum. "Loviatar, aşağıda ne oldu?"

□Cadı kapıdan dönmüyor. Ellerini uzatmış, gözleri kapalı bir şekilde bir ilahi fısıldıyor.

"Loviatar," diyorum tekrar, odayı geçip onun yanına giderken. "Mielikki'nin kehaneti.

Neden Cadı Kraliçe bunu çoktan duymuş gibi görünüyordu?"

Cevap vermiyor. Boğazından alçak sesle mırıldanırken dövmeli parmakları dışarı fırlıyor. Gözleri beyaz parlıyor, her zamanki bulanıklığından daha parlak, tıpkı bir sis kümesinin arasından parlayan güneş gibi.

"Loviatar!" Bileğinden tutup yüzünü bana çeviriyorum. "Kraliçen olduğuma göre, bana cevap vereceksin."

kurtulmaya çalışıyor. "Bu konuşmak bana düşmez."

"Beni daha fazla karanlıkta bırakma. Buna dayanamam. Mielikki'nin kehaneti yaşam ve ölümden doğan bir çocuktan bahsediyordu. Tuoni'nin oğlundan bahsediyordu. Ben onun annesi miyim? Tanrılar, sadece birkaç gün oldu. Çok mu geç oldu? Çoktan hamile miyim?"

Hala duruyor. "Çok mu geç? Anneliğin zevklerini yaşamak istemiyor musun?" "Bu karanlığa bir çocuk getirmek isteyeceğimi nasıl düşünürsünüz? Eğer Annemin bana verdiği kafayla düşünseydim, aklımda hiçbir soru olmazdı. Toniği çoktan almış olurum."

"Tonik mi?"

"Şu haliyle emin olamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu durdurmak için çok geç değil. Ve ben

."

Loviatar'ın eli boğazıma uzanıyor. Sıkarken tırnakları derimi deliyor. "Bu hediyeği çarçur etmeyeceksin," diye tıslıyor. "Bir ölümsüzün annesi olmak bir lütuftur. Sen seçildin, Aina. Bir ya da on yıl içinde Tuoni'nin oğlunu doğuracaksın. Louhi'nin Işığını doğuracaksın. Ve oğlun hepimizi kurtaracak."

Cevap veremeden kapıya sert bir vuruş geldi. "Beni içeri al, karıcığım."

Loviatar elini boğazımdan çekince nefesimi içime çekiyorum. Kapıya doğru ilerliyor ve mandalı geri çekiyor. O dikkatini dağıtırken ben de umutsuzca etrafıma bakıyorum. Masaya doğru ilerleyip, koluma bir bıçak sıkıştırıyorum.

□ Kapı açılır ve Tuoni içeri girer. Kıyafetleri kül içinde. Yanağında ve ellerinde kan lekeleri var. Tunığı yırtılmış, tacı kayıp. "Tuonetar kulede güvende," diyor. "Şimdi kız kardeşlerin için zincirleri hazırlıyoruz. Onları bataklığa gömmek niyetindeyim. Bana yardım eder misin, Loviatar?"

Loviatar bir an sessiz kalır. "Kalma'nın hazırlanmasına yardım edeceğim." Tuoni'nin yanından kapıya doğru adım atar. "Dikkatli ol baba. Küçük farenin kolunda bir bıçak saklı." Bununla birlikte, ayrılır.

Tuoni bana bakıyor. "Loviatar haklı mı? Benden bir kılıç mı saklıyorsun? Şimdi sana zarar vermek istediğinden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum. Öfkeliyim."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Seni kızdıran ne, karıcığım?"

Ön koluma dayadığım bıçaktan güç alarak omuzlarımı dikleştiriyorum. "Biliyordun, değil mi? □ başından beri gerçek tasarımın buydu."

Bakışları kararır. "Ben bir tanrıyım, karıcığım. Pek çok şey bilirim. Bana bir suçlamada bulunurken daha açık ol."

"□ e kehanet," diye bağıriyorum, bıçağın sapını kavrayana kadar ön kolumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. "Mielikki'nin az önce yaşam ve ölüm perdesinin ötesinden söylediği sözler. □ Bu sözler bizzat Yüce Ana'dan geldi. Hissettim, biliyorum. Ve onları daha önce duydun, değil mi?"

"Bir kehanet yalnızca bir kez söylenir," diye cevap verir. "Orman Kraliçesi'nin sözlerini aşağıda söylemeden önce hiç kimse duymamıştı."

"□ en neden onun sözleri karşısında hiç şaşırmadınız? Yüzünüzü gördüm lordum. Aramızdaki bağ sayesinde seni hissettim. □ burada sadece açlık, beklenti ... rahatlama vardı."

Elini kaldırarak bir adım daha yaklaşır. "Aina-"

"Kalma'nın bizi buraya sadece seni serbest bırakacak kişi olmak için getirdiğini sanıyordum. Ama bizi sana getirmek istedin, değil mi? Bu kehaneti yerine getirmek istedin. Günlerini birlikte geçireceğin ölümlü bir eş aramıyordun. Bunca zamandır, çocuğunu, oğlunu doğuracak kişiyi arıyordun. Sonunda ölüm için gerçek bir varis.□ at tek istediğin bu. Ben senin için bir hiçim-"

Omuzlarımdan tutarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Bir daha o kötü sözleri söyleme."

"Bırakın beni."

Hayal kırıklığı ve öfke içinde, ölümlü maskesi kayıyor. Güzelliğin altında, kor gibi yanan gözlerin parıltısı. Bana yapışırken ellerinin demirini hissediyorum. Neredeyse uzanıyor gibi görünüyor, odanın karanlığı onu çekiyor, üzerimde yükselirken onu daha uzun yapıyor. "Benden bir daha şüphe etme," diyor, sözlerini duman kaplıyor.

Birdenbire tanrı kocamdan korkarak eğildim.

Maskesi tekrar yanarken bile, bağ sayesinde bunu hissediyor, elleri yumuşuyor. Yaşam ve ölüm. Güzellik ve güç. Kontrol. Her zaman kontrol. "Aina, seni seviyorum-"

"Kelimenin anlamını bilmiyorsun!" Gitmeme izin verdi.

"Peki bu iğrenç yerde kapana kısılmışken nasıl yapabildiniz?" Devam ediyorum. "Kızlarınızla paylaştığınız sevgiden söz ediyorsunuz. Ama bu sevgi değil.□ ey size karşı komplo ve entrikalar çeviriyor.□ ey sizi reddediyor ve inkar ediyor.□ ey sadece işlerine geldiğinde ~~sin~~isteklerinize hizmet ediyor.□ at sevgi değil lordum.□ ey bir tilki sürüsünün tüm sadakatine sahip. Buna aşk diyorsunuz çünkü daha iyi değilsiniz. Daha iyisini bilmiyorsun. Siz de komplo ve entrika kuruyorsunuz. Yalan söylüyorsunuz. Manipüle ediyorsunuz." Başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Aslında hepiniz hak ediyorsunuz. Birbirinizi sonsuza dek mutsuz etmeyi hak ediyorsunuz!"

"İşin bitti mi?" diye . "Şimdi konuşabilir miyim?"

Kalçamla masanın kenarına vurana kadar ondan uzaklaşıyorum. "Sözlerinden korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "İçlerinde gerçek olmayacağından korkuyorum ... ve bunu bilemeyeceğimden korkuyorum."

"Beni ormanda serbest bıraktığın andan itibaren sana gerçeği söyledim," diye cevap verir, sesi yumuşak ve öfkelidir. "Seni vereceğin çocuklar için istemiyorum."

Ben. Kısır olsan da umurumda olmazdı. Senin iyiliğin için riske girmeye hazırdım. Seni istiyorum, benim güzel karım. Sen benim karanlığımdaki ışıksın-"

"Dur," diye bağıyorum, dönerek uzaklaşıyorum.

"Şunu söylemeyi kes!" "Bu doğru."

"Kehanetlerin sadece bir kez duyulduğunu söylersin. Ama onun ne söyleyeceğini biliyordun. Hiç şaşırmadın! Peki, hangi kehaneti duydun, kocacığım? Söyle bana. Bana gerçeği söyle."

Kaşlarını çatıyor, elleri iki yanında kenetlenmiş. Bir an sessiz kalıp yüzümü inceliyor. "Bu bir kehanet değildi."

"Neydi o?"

uzun bir sessizlik anı uzanıyor. "Sanırım biliyorsun," dedi sonunda. "En azından bir kısmını biliyorsun. Loviatar'ın kızını biliyorsun."

Başımı salladım.

"O benim için çok değerliydi, Aina," diye devam ediyor. "Bir çocuğun kadar sevimliydi. Onun gücü bu diyarın daha önce gördüğü ~~hiç~~ şeye benzemiyordu. □ İçinde karanlık yoktu... acı yoktu, ıstırap yoktu. O umuttu, saf ve dizginlenmemiş. Bana Tuonela'nın ne gösterdi. Hayallerim ondan geldi. Bu diyarı daha iyi bir yer haline getirmem için beni cesaretlendiren oydu. Onu Tuonetar'ın deliliğinden, ikizlerden ve onların acı ve , Vammatar'ın ikiye bölünmüş kötülüğünden arındıracaktım. Ölüme düzen, merhamet ve adalet, huzur ve ebedi istirahat getirirdim."

□Aramızdaki bağ sayesinde onun duygularını hissedebiliyorum. Loviatar'ın kızından bahsetmek ona neşe veriyor. . . ve üzüntü. Onun kaybına derinden üzülmüyor. "Sana yardım ediyordu, değil mi? □ bu yüzden Tuonetar onu aldı ve Kipumäki'nin altına sakladı."

Başını sallıyor. "Evet, Vammatar ona planlarımızdan bahsetti ve ilk saldıran Tuonetar oldu. Tuonetar onu zapt etmek için yaptığım kelepçeleri kullandı ve onların yerine beni bağlayarak gücümü kesti. Çocuğu alıp saklamasına engel olamadım. Loviatar ve ben onun öldüğünü düşündük. Loviatar yas tuttu ve benden nefret etti. Bunu düzeltmek zorundaydım. Sebep olduğum acılarla yaşayamazdım."

Kalbim onlar için, acıları ve yalnızlıkları için acıyor. □ eir dreams shattered, their hope taken, bound to a life of misery in the dark, watching as Tuonetar destroyed everything they built. "Sonra ne oldu?"

Kaşları . " □ bir zaman geldi ki

Väinämöinen, sırları ve büyüleri aramak için burada. Çocuğun yeri buldu. Onu serbest bırakmasına yardım etmeyi kabul edersem bana nerede olduğunu söyleyeceğine söz verdi."

"Peki ya sen?"

Başını salladı. "En azından bunu yapabilirdim. O asla bu diyarda yaşamamalıydı. O bizim için çok saftı... çok iyiydi. Ölümlüler ve onların hayalleriyle çevrili, yaşayanlarla birlikte bir hayatı hak ediyordu. Bunu biliyordum, annesi de biliyordu."

Onun hikâyesi Loviatar'ınkiyle örtüşüyor ve göğsümde bir şeyler gevşiyor. "Büyük Väinämöinen ve Antero Vipunen'in şarkılarını duydum.□ ey, kendini bir yılanı dönüştürdüğünü ve nehrinin demir ağlarından yüzerek uzaklaştığını söylüyor.

□sırları çaldığını söylüyorlar."

"Sırlardan daha fazlasını çaldı. Onu yardım ettim. Loviatar onu tepenin altından çıkarırken dikkatini dağıttık. Bunu da böyle elde ettim," diye ekliyor ve gözünü işaret ediyor.

"Sana zarar mı verdi?"

Kaşlarını çatıyor. "Onu yakalamaya çalışıyormuş gibi yaptım. Bu bir hileydi ve Tuonetar bunu anladı. Doğaçlama yapmak zorunda kaldık. Väinämöinen ve kız zar zor kaçmayı başarırken Loviatar yardımına geldi. Ceza olarak Tuonetar beni kızılağaca bağladı ve Loviatar'ı burada ölüme hapsetti."

İç çekiyorum, kalbim ikisi için de acıyor. Kolumdaki bıçağı gevşetiyorum. "Çok üzgünüm Tuoni. Ne acılara katlandın, ne fedakârlıklar yaptın."

Tuoni başını sallar.

"Peki ya kehanet? Bir çocuk olacağını biliyordun." Durdu.

Bir adım öne çıkıyorum. "Lütfen, Tuoni. Bilmem gerek.□ Aramızda sır olamaz."

Anıların içinde kaybolmuş bir halde yüzünü re'ye çeviriyor. "Gitmeden önce, tatlı kızım bana bir ayrılık hediyesi verdi. Bana geleceğime dair bir vizyon gösterdi."

"Ve ... bu imgelem neydi?"

Uyumsuz gözleri benimkilere takıldı. "Bana güneş gibi parlayan bir eş gösterdi ... ve kollarında bir çocuk."

"kadın ben miyim? Sana o çocuğu verecek olan ben miyim?" "Yüzü yoktu," diye itiraf ediyor. "□ e ışık onun arkasından yükselen bir ışık gibi parlıyordu.

Güneş."

□bu düşünce bana umut veriyor. "Yani hâlâ özgür olabilirim." Kaşları derinleşiyor. "Serbest kalmak mı?"

Elini ime aldım. "Lordum, gitmeme izin vermeniz için yalvarıyorum.□ İmgeleminizdeki kadının yüzü yok, bunu kendiniz söylediniz. O ben olmak zorunda değilim. Lütfen, eğer beni olsun önemsiyorsanız, cadılar başladıkları işi bitirip beni öldürmeden önce gitmeme izin verirsiniz. Tuoneta yaşamama asla izin vermeyecek, bunu artık biliyorum. Ve ben yaşamak istiyorum. Ölümle geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da hayata ne kadar şefkatle baktığımdır. Lütfen, Tuoni-"

Başını sallayıp arkasını dönüyor.

"Neden bana sırtını dönüyorsun?" Ağlıyorum. "Neden gitmeme izin vermeyi düşünmeyi bile reddediyorsun? Belki de o kişi ben değilim-"

"Aradığım kişi sensin," diye bağıyor ve bana dönüyor. "Hayır-"

"O kişi sensin, Aina. olmayı sen seçtin.□ benim olduğu kadar senin de işin."

Başımı salladım. "Hayır."

"Kehaneti sen yerine getirdin, ben değil." "Nasıl?" Ağlıyorum.

"Tuonela'ya isteyerek geldin," diye bağıyor. "Kendin söyledin: ölümüne elini uzattın. Arkadaşını kurtarmak için kaderini seçtin. Tıpkı ormanda bana gelip onu kurtarmak için benimle evlendiğin gibi, tüm ölümlü kızları aynı kaderi paylaşmaktan kurtarmak için."

"Yapmak zorundaydım lordum. Tek seçeneğim buydu."

"Evet, kendini bana bağladın, kanın ve ruhunla. Tahtına sahip çıkarken dalgaların karaya attığı odundan tacı başına yerleştirmeme izin verdin. Bana bedenini özgürce verdin. Sen benim sevgilim, karım ve kraliçemsin. Sen benim ışığımsın. Senden oğlum doğacak-"

"Ben bir ölümlüyüm ve bu diyardaki her cadının artık beni ölü görmek için bir sebebi var," diye bağıyorum. "Eğer şimdiden senin oğluna hamileysem ve o ölüm üzerinde egemenlik iddia edecekse, o zaman ikimiz de risk altındayız demektir. Hiçbir ölüm tanrısı gücünü paylaşmak istemez.□ ey bu çocuk doğana kadar tüm günüm boyunca beni avlayacak.□ en onu avlayacaklar. Burada güvende değiliz, Tuoni. Bizi koruyamazsın-"

"Gücümden şüphe etmeyin!" diye bağırarak odadaki herkesin kükremesine neden olur.

iki katına çıkıyor. Isı beni bunaltıyor, yanaklarımı yakıyor ve elbisemi yakıyor.

Saunada Loviatar'a söylediğim sözleri hatırlayarak yerimde duruyorum. "Ve benimkilerden şüphe etme. Bir annenin yüce sevgisi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer çocuğunu taşırsam, onu güvende tutmamı engellemek için Yüce Anne'ye bile meydan okurum. Yoluma çıkarsan, sen de benim düşmanım olursun, kocacığım."

Uzamlara eğiliyor, sanki bir yabancıymışım gibi bana bakıyor. "Peki seni burada tutarsam ne yapacaksın?"

Bakışlarını tutuyorum, çenem yukarıda. Bıçağı kolumdan çıkarıp boğazıma dayıyorum ve boynumu geriye doğru eğiyorum. "Bu kaosa bir çocuk getirmemek için her şeyi yaparım. Her şeyi."

İç çekiyor. Neredeyse kalbinin aramızdaki bağdan koptuğunu hissedebiliyorum. Elini kaldırıyor ve bıçağını şaklatıyor. Elimdeki bıçağın ağırlığı bir duman bulutu içinde kaybolurken haykırıyorum. Beni etkisiz hale getirmek onun için bu kadar kolaydı.

"Hayatını tehdit etmeye cüret ediyorsan, her an gözetim altında olmalısın karıcığım. Seni ya da çocuğumu kaybetme riskini göze alamam. İkinizi de kaybetmemek için zaten çok şey ettim. Seni kendinden bile koruyacağım." Kapıya doğru dönüyor ve ben umudumun tükendiğini hissediyorum.

"Bir zamanlar onurluydunuz lordum," diye sesleniyorum . "Loviatar'ın kızındaki ışığı ve iyiliği gördünüz ve gitmesine izin verdiniz."

Bana dönüyor, eli hâlâ mandalın üzerinde. "Ve o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum. Loviatar'a sorun, o da size aynı şeyi söyleyecektir." Kapıya dönmek için arkasını dönüyor. "Kızlarım bu gece demire bağlanacak ve bataklığa . Tuonetar kulesinde kilitli. Bu odadan çıkmaya teşebbüs etmemenizi rica ediyorum. Siz beni isteyene kadar bir daha yanınıza gelmeyeceğim."

□Kapı kapanıyor ve ben yalnız kalıyorum. Hıçkırıklarımı tutamayarak sahanlığa çöktüm.

Ben tanrılar için bir hiçim. Hile ve oyunlarında kullandıkları bir ölümlüyüm. Harcanabilir. Değiştirilebilir. Unutulabilir.□ Elde ettiğimi sandığım güç bir yanılsamaymış. Ben tek başımayım. Yalnızım.

Tüm gözyaşlarım döküldüğünde, haftalar süren esaretten doğan alışkanlığıma geri dönüyorum. Kafesteki bir hayvan gibi, duvardan kapıya adım atıyorum. Bir plana ihtiyacım var. Bir ölüm tanrısının annesi olacağım ve tanrıların çoğu bana karşı, bize karşı hizalanmış durumda. Tuoni'nin herhangi bir oğlunun hayatta kalabilmesi için erce bir anneye ihtiyacı olacaktır. Aina

ve Ainatar bir olmalı.□ Bu cadılar ne kadar korkutucu olabileceğimi öğrenecekler. Bizim için gelmeleri için onlara meydan okuyorum. Kalpleri dişlerimle söküp atan ben olacağım.

Yeniden yanarak köze dönüştüğümde kararlıydım. Tuonela'yı terk etmeliyim, evlilik yeminleri lanetlensin. Cadılar daha fazla kemiğimi kırmadan önce. Tuoni kalbimi ve ruhumu kırmadan önce. Yaşayanların ülkesine geri dönüyorum.

Ve oğlum da benimle geliyor.

Dördüncü Bölüm

Finlandiya'da güneşler doğup
batabilir, nesiller boyu doğup
batabilir,
Kuzey öğretilerimi öğrendiğinde, Bilgelik
sözlerimi hatırlayacak, Gerçek dine
aç olacak.

-Rune 50. e Kalevala

Siiri

Zifiri karanlıkta BİLİNCE GELİYORUM. Kalbim hızla çarparken dövmeli elimi kaldırıp parmaklarımı karanlığın içinde gezdiriyorum. Havada doğal olmayan, gölgeli bir perde gibi asılı duruyor, ölümlü gözlerimin görebildiği kadar yükseğe uzanıyor.

□yaşam ve ölüm arasındaki perde, bariyerdir.

Elimi bırakıyorum ve gülümsüyorum, geçene kadar birkaç çukur adım atıyorum.

Tuonela'dayım.

□Beni ilk karşılayan koku: tuzlu su ve küflü çürüme. Nehir olmalı. Perdenin kenarından birkaç adım daha uzaklaşıyorum ve görüşüm netleşiyor. Parlak siyah bir su şeridi önümde uzanıyor.

Göğsümü ve kollarımı sıvazlayarak durumumu gözden geçiriyorum. Silahlar vücudumda rahatça asılı duruyor - kalçalarımda, botlarımın altında, hatta kürek kemiklerimin arasında.□ e ölmüş adamın kokan paltosu hayattayken vücudumda kaldı, sadece bir rehber görevi gördü. Şimdi tilki kürkünden kapüşonu olan geyik derisinden bir palto giyiyorum. Paltomun cebine uzanıp haritamı arıyorum.□ e küçük ahşap kutu kalçamdaki deri çantanın içinde.

□fısıltı gibi bir ses geliyor. Perdenin arkasından iki cisim çıkınca dönüp geriye sıçıyorum. Elim kalçama gidiyor, kısa saplı baltamı çekmeye hazırım. Titrek yürüyüşlü yaşlı bir adam geçip gidiyor, onu tepeden tırnağa kürk giymiş genç bir tuzakçı takip ediyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırıyorum: Tuzakçının sırtından bir balta çıkıyor.□ ey yeni ölmüş.□ ey varlığımla ilgilenmeden benden uzaklaşıyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak onları takip ediyorum. Hepimiz su kenarına doğru yürüyoruz, meşalelerle aydınlatılmış bir iskeleye doğru ilerliyoruz. Väinämöinen beni buna da hazırlamıştı. Tüm ölümler beklemek ve feribotçunun geçiş iznini almak zorunda. Burada daha çok ölü toplanıyor. Kimse acele etmiyor. Kimse itmiyor.□ ey koyun gibi ilerliyor, ölü olduklarını hiç umursamadan.

Sıçra. Sıçra. Sıçra.

Karanlığın içinden feribotun yüksek pruvası görünüyor. Başımı eğmeye ve grubun arkasında kalmaya çalışıyorum, rıhtımın kenarıyla arama birkaç beden koyuyorum. Tuonen tytti ölümden daha yaşlı. Kısa boylu ve tıknaz, beyaz saçlarının üzerine kürklü bir başlık takıyor. Süt beyazı gözleri tamamen görmez ... Väinämöinen'in bana söylediği bir başka sır. Hiçbir şey göremiyor. Bu da benim gibi bir şamanın adaya sızmasını kolaylaştırıyor.

Tuonela'ya girmek hiçbir zaman sorun olmadı. e sorun ayrılmaya çalıştığımızda açılacak.

e feribot rıhtımın kenarına vuruyor ve Tuonen tytti teknenin yan tarafındaki dar kapıyı açıyor. Ben binmeden önce birkaç cesedin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin veriyorum. Tüm ölüler içeri girerken tekne ayaklarımın altında sallanıyor. Tekne dolduğunda Tuonen tytti kapıyı kapatıyor. Daha fazla ölü rıhtımda sabırla bekliyor, omuzları hafifçe sallanıyor.

Bir ürpertiye bastırıyorum. Ölümden bekleyebileceğim tek şey bu mu? Tanrıların sonsuza dek yaşamak istemelerine şaşmamalı. Gergin bir elle teknenin duvarını kavriyorum, yalpalarken destek alıyorum. Tuonen tytti direğini nehrin dibine dayayarak tekneyi yavaşça döndürüyor. Daha derin sulara açılıyor.

nehrin en geniş noktalarından biri. Aina ile buraya geri dönmeyeceğim. Nehrin ortasından bile karşı kıyıyı güçlükle seçebiliyorum. Soluk sarı bir parıltı yavaş yavaş aydınlanıyor. Daha fazla özellik şekillenmeye başladığında izliyor ve bekliyorum. e Ön plandaki ışıklar rıhtım olmalı. Tepenin üzerinde daha fazla ışık var- saray. İkisini derin bir karanlık ayırıyor. Bakışlarım sağa sola kayıyor, görebildiğim kadarını görmeye çalışıyorum.

e tekne rıhtımdaki meşalelerin oluşturduğu ışık halkasına giriyor. işte bu. Yaşadığım onca şeyden sonra nihayet ölüm diyarına geldim.

Tekne durmak için yalpalıyor. Birkaç dakika içinde Tuonen tytti kapıyı açıyor ve tüm ölüler dışarı çıkmaya başlıyor. Silahlı muhafızlara dikkat ederek takip ediyorum. e karanlık, karla kaplı orman hemen ileride beliriyor. Väinämöinen'e yeraltı dünyasının hava durumunu sormak aklıma bile gelmemişti. Kar pek ideal değil. İz bırakacağım.

İzler almam gereken bir risk.

Önümdeki ölüler nehrin kıvrımını takip ederek sola döndüler. Şimdiden

İlerideki kış manzarasında daha fazla ölünün cesedini görebiliyorum. Ama bu grubu takip , beni saraya doğru değil, saraydan uzağa .

Ya şimdi ya da asla.

Tekrar etrafa bakındığımda, saray yönünden patikadan aşağı doğru yürüyen bir grup figürde karar kılıyorum.□ toplamda beş kişiler.□ kılıç ya da kalkan yerine basit sopalar taşıyorlar.□ muhafızlardan çok çobanlara benziyorlar-

Çünkü ölümler koyun gibi hareket eder.

Sırtımdaki sadaktan bir ok çıkarıp .□ en Gruptan fark edilmeden uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum, huş ağaçlarına doğru ilerliyorum. Yaklaştığımda yüzlerce düğümlü göz beni izliyor. Sinirlerimi yutarak okumun etrafını sıkıca sardı.

□Çobanlar yaklaşıyor. Beni görebiliyorlar mı?

□tedbiri elden bırakmadan, güçlü bacaklarımın beni karların üzerinden ağaçların arasına kadar taşımasına izin vererek depar atıyorum. Bir gölge gibi sessizce koşuyorum, gözlerim ve kulaklarım herhangi bir hareket belirtisine karşı açık. Avlanırken her zaman kendimde olurum. Hiçbir şey beni daha kendim gibi, daha canlı hissettiremez.

Ve bu hayatımın avı olacak.

□Tilki senin ormanında, yüce Tuoni. Ve benim olanı geri almaya geldim.

Aina

Geniş yatağında tek başıma uyandım, çarşaflar bacaklarıma dolanmıştı. Uyudum

Kabuslarım kovalamaca ve kaşışlarla doluydu. Rüyamda Surma ve Kalma'yı ormanda gördüm. Rüyamda Tuoni'yi de gördüm. Adımı , ben haykırdıkça beni arıyordu. Ama beni duyamadı, göremedi. Cadılardan biri beni yere yatırdı, elini ağzıma götürdü.

Kabuslardan sıyrılıp doğruluyorum ve perdeyi kenara çekiyorum. Kukka odaya girmiş, yulaf lapasının rahatlatıcı kokusunu□ e ekliyor.

Duygularımı okşuyor. Sorulmadan, Kukka bana bir fincan çay getirdi.

"□ teşekkür ," diye mırıldanarak fincanı kabul ediyorum. Bir yudum alıyorum, baharatlı ısırgan otu ve balla tatlandırılmış dut yaprağı notalarının tadını çıkarıyorum. Her yudumda zihnim açılıyor. Son bir yudum daha alıyorum ve fincanı bir kenara koymadan önce sıcaklığının ellerime geçmesine izin veriyorum.

□Yuvarlanma zamanı bitti. Kaçışımı planlayacaksam, sadece Kukka varken bu odada kapana kısılmış halde kalamam. Gizlice nehre gidip onu geçmenin bir yolunu bulmalıyım. Dokuma odasının altından çıkan tüneli sadece Loviatar biliyor. Eğer görünmeden oraya ulaşabilirsem, belki nehre de ulaşabilirim. Şansımı deneyip yüzeceğim. Siiri her zaman daha iyi bir yüzücü olmuştur ama hayatımın buna bağlı olduğunu bilerek sanırım başaracağım.

Ve kader benim . Tuoni'nin imgeleminde bir kadın kucağında çocuğuyla güneşin altında duruyor. Tuoni'nin haklı olduğuna inanmak zorundayım; imgelemdeki anne benim ve yaşayanların ülkesine, güneşin ülkesine dönmem gerekiyor.

Önce bu odadan çıkmalıyım.□ Özgür olabilmemin tek yolu Tuoni'nin beni serbest bırakması. Sarayda tek başıma dolaşmama izin verecek kadar bana güvenmeli. Gardını indirmeli. Bana tekrar güvenmesi için ona bir sebep vermeliyim.

Onu kandırmak zorundayım.

□Bu düşünce beni hasta ediyor. Aina bunu düşünmez bile. O çok fazla

İlkeli. Ama Ainatar'ın artık uğruna yaşayacağı daha çok şey var... uğruna öleceği daha çok şey. Belki de ölüm tanrıları ölümlülerle oynadıkları oyunlar için affedilmelidir. Kehanetlere başvurulduğunda hayatlarımızdan daha fazlası tehlikeye girer.

Gözlerimi kapatıyorum, aramızdaki bağın ipleri boyunca görünmez bir nger fırçalıyorum. Tuoni'nin kendini içimde ne kadar ördüğünü anlamak neredeyse imkânsız. Önce kuzgun olarak, şimdi de insan olarak. Fiziksel olarak yanımda bile onu hissediyorum, tıpkı onun da beni hissetmesi gerektiği gibi.

Artık ilk odam kadar hapishane kule odama göz gezdiriyorum.

□ Tacımın bulunduğu kutu şöminenin üzerinde, çıtırdayan ateşin üzerinde duruyor. □ Loviatar'dan gelen mücevherlerin bulunduğu diğer kutu ise tuvalet masamın üzerinde bekliyor. Kukka benim için yeni bir elbise hazırladı. □ bu elbise taç giyme töreninden çok daha mantıklı, yosun yeşiline boyanmış yumuşak yünden basit bir şey. Giyinmeme yardım ediyor ve saçımı örüyor.

zırh gibi ve bundan sonra olacaklar için onlara ihtiyacım olacak. Ne pahasına olursa olsun kalbimi korumalıyım. Tuoni söz konusu olduğunda zaten çok savunmasızım. Beni kıracak, kalmamı sağlayacak güce sahip. Ben isteyene kadar benim için gelmeyeceğini söylemişti. Gözlerimi kapatıp ona sesleniyorum.

"Tuoni," diye fısıldıyorum odaya. "Sana ihtiyacım var."

Göğsümde gergin bir yumağın hissediyorum ve beni duyduğunu biliyorum.

□ aramızdaki bağlantı benim felaketim olabilir. Bunu nasıl kontrol edebilirim? Duygularımı ondan saklamaya çalışırsam fark eder mi?

Birkaç dakika içinde kapı çalındı ve taburemde dönmeye başladım. Kukka kapıyı açınca ölüm tanrısı ortaya çıktı. Yine avcı gibi giyinmiş. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüş. Beni içeri aldı. "Uyumamışsın."

"Biraz uyudum," diye

cevap veriyorum.

"Rüyaların peşini

bırakmıyor."

"Kabusum henüz bitmedi," diye cevap veriyorum. "Güvende olmadığım sürece bir daha rahat uyuyamayacağım."

"Aşkım, güvendesin," diyor odanın içinde adım atarak. "İkizlerin icabına baktım. Kivutar ve Kiputyttö sana zarar veremez. Tuonetar kulesinde kilitli. Size zarar gelmeyeceğinden emin olmak için daha ne yapılması gerekiyor? Tuonela sadece bir kâbuslar diyarı değil," diye devam ediyor yalvaran ses tonuyla. "Burası bir rüyalar diyarı. □ Burada güzellik de var, olasılık da... eğer gözlerinizi açıp görürseniz."

Teklif ettiği açıklığı kullanıyorum. "Göster bana," diye fısıldıyorum. "Göstermek mi?"

Başımı salladım, elimi uzattım. "Bana güzel bir şey göster kocacığım. Bana rüyalarından birini göster."

Gülümsüyor. "Pelerinini al."

Yerde yoğun kar var ama üşümüyorum. Tuoni ve ben yün ve kürklere bürünmüşüz, kapüşonlarımızı soğuşa karşı yukarı çekmişiz. Beni saray duvarlarından uzaklaştırırken ayaklarımız karda çıtırdıyor. Arkamızda, sarayın ışıkları karın üzerinde altın rengi bir pus oluşturuyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim yumuşak, diyorum.

"Çok uzakta değil," diye yanıtlıyor ve bizi r ağaçlarının sık olduğu bir yere doğru götürüyor.

Kendini karla kaplayacağını umursamadan ilerliyor.

"Lordum, ne-" Beni peşinden sürüklerken haykırıyorum. Onun iri cüssesini kullanarak tokat atan dalları engelliyorum, kar yüzümün tozunu alıyor. Bir dal kapüşonumu geri çekiyor. "Tuoni-"

"Gel aşkım," diyor gülerek. "Neredeyse geldik."

Son rs'lere doğru tökezliyorum ve soluk dönüyorum. Artık soğuk bir kış gecesinde sık bir ormanda değiliz. Bir orman açıklığındayız ve bahar gelmiş gibi görünüyor. Koruluğun uzak ucunda, küçük bir şelale şırl şırl akan bir dereye dökülüyor. Su kenarı boyunca uzanan patika fenerlerle aydınlatılmış. e yosunlu açıklık eğrelti otları ve her renkten yabani çiçeklerle dolu -vadi zambakları, çançiçekleri, pembe anemonlar, menekşeler.

"Neredeyiz biz?" Fısıldıyorum. "Burası neden bu kadar sıcak?"

"Ebedi Bahar Korusu," diye yanıtlıyor bana gülümseyerek. "Uzun zaman önce kızlarım için yapılmıştı. Bunun gibi soğuk kış gecelerinde buraya gelir, havuzda yıkanır, saat saat çiçek toplarlardı."

Kalbim diyor. "Bunu sen mi yaptın? senin sihrin mi?"

"Tuonela'nın büyüüdür," diye düzeltiyor. "Ölüm bile güzel olabilir. Bir lütuf, bir rahatlama olabilir. Yaşamın ikizidir. İyi olan her şey ve kötü olan her şey; birbirlerinden etkilenirler. ey birbirlerini dengelerler." Bir adım daha yaklaşıp elini omzuma koydu. "şimdiye kadar sadece kötüyü gördün. Tuonetar ve kızlarım bundan emin oldular."

"Neden bu çocuktan bu korkuyorlar?" Fısıldıyorum, elim

bilinçsizce karnıma doğru. Gözlerimde yaşlarla ona bakıyorum. "Ne zararı olabilir ki?"

□ Ölüm Tanrısı parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor. "□ ey bilmedikleri şeyden korkarlar, aşkım. Mielikki'nin sözlerini duydun. Oğlumuz ölüm üzerinde güç sahibi olacak. Böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun?"

"Ama zaten ölümü kontrol ediyorsunuz..."

Başını sallıyor. "Hayır, biz ölüleri kontrol ederiz ve ölme eylemini etkileyebiliriz. Tuonetar kaosun iplerini örür, Kiputyttö acı taşlarını döndürür, Kivutar kaynayan tencerisini karıştırır, Loviatar veba saçar . . ve Kalma işkence gören ölüleri toplayıp aşağıya getirir."

Bir bastırıyorum. "Ya sen, kocacığım? Sen ne iş yapıyorsun?"

İç çeker, gözlerini kapatır.□ en başını geriye eğer, vücudu hareketsizleşir. Yüzünde acı dolu ifade beliriyor. Benden bir şey saklamaya çalışıyor. Açık bir pencereden esen rüzgârda dalgalanan bir perde gibi; tıslayıp dans ediyor.

Acı.□ e ölümün derin, zonklayıcı acısı, kemik derinliğinde ve yorucu.

"Aman Tanrım..." Uzanıp elini sıkıyorum. "Kendini tutuyorsun, değil mi? Ölümü erteliyorsun. Onu omuzlarında taşıyorsun, içine çekiyorsun, yaşayanlara daha fazla zaman veriyorsun."

Yorgunluktan titriyor, gözlerini kırıştırarak açıyor. Yüzü kederli bir bürünür. "Ben Büyük Soluş'um, Kutsanmış Ölüm'ün Efendisi. Ama görmüyor musun? Sadece geciktirebilirim. Onu durduramam. Kesinlikle tersine çeviremem. Hiçbirimiz ."

Elini bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Elim karnımın üzerinde geziniyor. "Sence bu çocuk ... ölümü durdurabilecek mi?"

Gözleri heyecanla parlıyordu. "□ mürekkebi, aşkım. Ölümlü bir anneden ve ölüm tanrısından doğan çocuk. Yaşamak ve ölmek, tek bir bedende. Ölümlü ve ölümsüz. Büyük dengenin vücut bulmuş hali olacak. Böyle bir çocuğun büyüğü gerçekten korkutucu olurdu."

Ölüm onun ellerinde güçsüz kalacaktır.

Bu çocuk Tuonela'nın yaratılışı olabilir mi? Bizi özgür kılacak.

Loviatar'ın Cadı Kraliçe'ye haykırdığı sözler zihnimde yankılanıyor.□ e tanrıça kaderimden o kadar emin ki benimkini korumak için kendi hayatını riske atıyor. Bana ihtiyacı var.

Canlı. Bu çocuğa canlı ihtiyacı var. Bize ne olacak? Ölümün olmadığı bir dünya olabilir mi? Bu dengeyi daha da bozmaz mı?

Tuoni ses tonunu yumuşatarak, "Hata yapıyorsun, karıcığım," diyor. "Benimle savaşmaya devam etmek istiyorsun." Dudakları serin alnımı okşuyor. "Bunu bağın içinde hissediyorum. Bütün gece hissettim. Benden hiçbir şey saklayamazsın."

Kıpırdamadan duruyorum,
kalbim boğazımda. O biliyor.

Elleri omuzlarımı sıkıyor. "Evet... şimdi bile düşünüyorsun. O nehri geçmeyi düşünüyorsun. Kaçmayı ve oğlumu yanına almayı düşünüyorsun." Eğilerek çenemi kavriyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor.

Uyumsuz gözlerine bakıyorum, öfkesini, kızgınlığını arıyorum. Sadece hüznü görüyorum. Kalbim bu yalnız kuzgun, bu aşk hastası adam için kırılıyor. Bağın onun tarafındaki ucu, birbiriyle çelişen duyguların bir cümbüşü. □ ose calculating eyes stare through me, rootsing me to the soft, mossy soil of this enchanting eternal spring.

", " dedi sonunda. "Vücudun bir kamış kadar esnek olabilir ama iraden demirden bir çubuk gibi. Beni terk etmek istiyorsun." Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Seni intihar ederken görmeye dayanamıyorum, aşkım."

"Ne diyorsunuz lordum?"

Bakışlarımı tutuyor. "Dileğini yerine getireceğim. Seni yaşayanlar diyarına geri götüreceğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Oh, Tuoni-"

Beni susturmak için elini kaldırıyor. Kara gözü yanan bir kömür gibi yanıyor ve beyaz gözü neredeyse parlıyor gibi görünüyor. "Seni ancak çocuk doğduktan sonra yaşayanların dünyasına bırakacağım," söze girdi.

Şimdi ne söyleyeceğini bildiğim için gözlerimi kapatıyorum. "Tuoni, hayır-"

Bağımızın kapısını çarparak kapatıyor, içimdeki rüzgârı savuruyor. Beni ruhundan ve kalbinden uzaklaştırıyor. Onların kırılmasına tanık olmamı istemiyor.

"Tuoni-"

"Ya kalacaksın ya da gideceksin," diye devam ediyor.

"Lütfen bunu yapmayın." Bağımızın kapısına bastırıyorum, elimle vuruyorum içeri alınmak için yalvarıyor. "Tuoni, lütfen." Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim yosunlu toprağı kazıyor. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma."

Gözyaşlarımı görmezden geliyor, duyguları artık demir bir kutunun içinde kilitli.

Kalp. "Kal ya da git, Ainatar, Tuonela Kraliçesi . . . ama oğlum benimle kalacak.
Ölüm diyarından asla ayrılmayacak."

Siiri

Zamanım tükeniyor. Giriş noktalarını bulmak için ana saray yapısını iki kez dolaştım. Väinämöinen'in haritamda çizdiği bir kapı artık orada değil ve batı duvarındaki yıkık bir kule yeniden inşa . Duvarda nöbetçilerle birlikte bir işaret feneri gibi yanıyor.□ Bu yoldan içeri girmek mümkün olmayacak.

Görünmeden, başka bir muhafız grubunun yanından geçiyorum.□ ey telaşsız ve dikkatsiz bir şekilde ilerliyor. Väinämöinen'in gücüne rakip olacak bir şaman bu diyara girmeye cesaret edeli ne kadar oldu?

Bu kalenin etrafında dönüp duramam. İçeri girmek için kolay bir yol lazım! Keşke umudun eli Aina'yı duvarların dışına yerleştirebilseydi. Yapabilirim-

"Oh, tanrılar ..."

En yakın ağacın arkasına saklandım.

Ormanın kenarından iki figür çıkıyor. Sarayın ışığı küçük olanın üzerinde parlamaz kalbim duracak gibi oluyor. Onun şeklini, hissini her yerde tanıyabilirim.

Aina.

Aina'm ölüm tanrısıyla kol kola yürüyor. Onu daha net görebilmek için ağacın etrafından dolanıyorum. Başım dönüyor, heyecanlanıyorum. Aina yaşıyor. Ona seslenebilirim ve o da döner. Beni duyabilirdi.

Bakışlarımı ondan çekip ölüm tanrısına bakıyorum. Tıpkı Väinämöinen'in tarif ettiği gibi görünüyor; uzun boylu, geniş ve koyu renk saçlı. İkisinin de yüzünde kukuleta yok. Yeterince yaklaşırsam, yüzündeki o sivri yara izini görebilecek miyim? Loviatar kızını tepenin altındaki hapishanesinden kaçırdıktan Cadı Kraliçe'nin dikkatini dağıtmak için sahneledikleri savaş sırasında Väinämöinen'in elinden almıştı.□ e tanrılar savaşı sahnelemiş olabilir ama gerçek gibi görünmesi gerekiyordu. Väinämöinen kudretli kılıcını savurarak ölüm tanrısının gözünü kullanmasına mal oldu. Tuoni elinden gelenin en iyisini yaptı ve neredeyse şamanın kafasını boynundan ayırıyordu. Väinämöinen bana uzun beyaz sakalının altına gizlenmiş yara izini gösterdi.

Tuoni'nin kolunu Aina'ya dolayarak onu doğu duvarındaki kapıya doğru götürmesini izlerken boğazımdan kısık bir sesle hırlıyorum. Aina'ma dokunuyor ve bunun için onu öldürebilirim. Umarım o lanet göz ona her gün acı verir.

□Aina ölüm tanrısının elini çekerken çift duraklıyor. Kadının yüzü, adamın iri cüssesi tarafından gizleniyor. Çok geçmeden, ölüm tanrısı onu karda bırakarak uzaklaşıyor. Bir kavga mı? Bir aşık kavgası mı?

Gölümsüyorum.

Aina tek başına duruyor, yüz hatları gölgeler içinde. İki eliyle kapüşonunu yukarı çekerek yüzünü gizliyor. Ama sonra dönüyor, bakışları benim durduğum ormanın kenarını tarıyor. Kukuletasının içinde yüzünü göremiyorum ama tanrılar üzerine yemin ederim ki bana doğru bakıyor. Onun tarafından görüldüğümün farkına varmak göğsümün derinliklerine işliyor.

Aina'm yaşıyor ve bana bakıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar dönüp ölüm tanrısını takip ediyor. Onu duvarın dibine doğru götürüyor. Arkasına uzanarak Aina'nın elinden tutuyor ve onu kendi tarafına doğru çekiyor.

Elimi belimdeki sadağa götürüyorum, parmaklarım bir ok çekmek için kaşınıyor. Bunun yerine onları oyma boyunca fırçalıyorum. Bu mesafeden kolayca atış yapabilirdim. Kafasına doğru bir ok. Daha kötü koşullarda daha uzun atışlar yapmıştım. Cesedi yere düşene kadar bir ok daha yerleştirmiş olurdum.□ en Aina ve ben koşabilirdik.

Sadağımdaki okları zihnimde sayıyor, düşmeden önce okları esh'inin neresine saplayabileceğimi hayal ediyorum. Onu yakacağım. Bu adayı onun başının etrafından yıkacağım-

Hayır, yumuşak bir ses geliyor, Väinämöinen'in sesi. Ayrılık sözlerimizi hatırlıyorum: Kızını al ve buraya geri dön.

Kahramanlık yok. Hata yok.□ Aina için. Yaptığım, hayatta kaldığım her şey bu ana ulaşmak içindi. Karanlıkta tek başıma geçirdiğim uzun geceler. Cadılarla ve insanlarla savaşlar. Dökülen onca kan, onca acı.

Onu şimdi yüzüstü bırakamam.

Peki Aina beklerken neyle karşılaştı? Ne yapmaya zorlandı?

Hayatta kalmak için neleri feda etti?

Tuoni, Aina'yı kalın ahşap kapıya kadar götürür. Kapı açılır ve adam geri çekilerek kadının geçmesi için yer açar. Aina gözlerini kaçırırken

adımlarla geçiyor. Adam onu yavaşça bileğinden tutarak durdurur. Kadın dönüp ona bakıyor. Tanrılar, keşke ona ne dediğini duyabilseydim!□ Bunun için bir sihir olmalı, gizli bir büyü. Şu anda bir baykuşun kulaklarına sahip olmak için neler vermezdim. Ama hayır, sadece bir ağaçkakanın ruhuna sahibim.

□İkili birkaç yumuşak kelime daha ediyor.□ Dehşet içinde Tuoni, Aina'nın elini kaldırıyor. Elini çevirerek bileğini öpüyor ve gitmesine izin veriyor. Aina dönüyor ve açık kapıdan geçerek gözden kayboluyor.□ e ölüm tanrısı onu takip etmiyor. Bunun yerine, duvar boyunca feribot iskelesine inen yol yönünde yürümeye devam ediyor.

Orada duruyorum, ağacı yeni bacaklarım olarak kullanıyorum, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Aina ve ölüm tanrısı yakınlıklarını paylaştılar. Onu bir aşğın rahatlığıyla öptü. Bu da çok geç kaldığım anlamına geliyor. Pençelerini ona geçirmiş.

Väinämöinen'in fısıltılı uyarısıyla, onu her şeyiyle affedin.

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum.□ demek istediği buydu. Aina yaşıyor ve bu benim için yeterli. Kurtarılmak istiyor. Benimle eve gelmek istiyor.

Ve evim onun yanında.

Gözlerimi açıp manzarayı inceliyorum, vücudum ava çıkmış bir tilki gibi geriliyor. Tuoni köşeyi dönmek üzere. Aina'yı avludaki bahçeye kadar takip edebilirim. Oku kalçamdaki sadağa sokuyorum ve yayımı göğsüme asıyorum. Tam ağaçlardan atlamak ki bir ses beni tökezletti.

Crunch, crunch, clank, .

Yürüyen ayaklar karda ilerliyor. Dört ölü muhafız Tuoni'nin az önce kaybolduğu köşeyi dönerken metal deriye çarpıp gıcırıyor ve kılıçlar kalkanlara çarpıyor. Birazdan ihtiyacım olan kapının önünden geçecekler.

Artık beklemek yok.□ e ağaçkakan düşünmez. Yapma zamanı.

Ne de olsa yayımı çözdüm ve sadağımdan bir ok daha aldım. Birkaç saniye daha bekleyip muhafızların kapıdan geçmesine izin veriyorum. Şimdi sürpriz yapma şansım var. Koşarak duvara olan mesafeyi kapatıyorum. Kafaya indirilecek sert bir darbeden başka hiçbir şey ölüyü deviremez. Kayarak duruyorum, yayımı kaldırıyorum ve ilk okumu atıyorum. Yayın tıngırtısının sinirlerimi titrettiğini , bir sonraki oka uzanmaya başladım bile.

□Bilmiyorum.

□İlk ok bir muhafızın kafasının arkasına isabet etti. Homurdanarak karda dizlerinin üzerine ~~çöküyor~~, sonra da yüzüstü düşüyor. Ben ikinci oku fırlatana kadar yere düşmedi.

Twang.

□kinci ok şakağından girip karşı yanağını delerken diğer muhafız dönüp karlar ~~ind~~ arkadaşına bakar, yüzünde boş bir ifade vardır. Ağır bir tahıl çuvalı gibi yere yığılır.□ Öndeki iki muhafız yere yığılmış cesetlere bakmak için dönerler.□ Kılıçlarını çekerler, karanlığın içinden gözlerini kırpmadan bakarlar.

□Elimde baltamla kendimi ona doğru fırlattığımda en yakın muhafız şaşkınlıkla homurdanıyor. Sağa doğru eğilerek baltamı muhafızın alnına saplıyorum. Hızımı ikimizi de yere yuvarladı. Omzumun üzerinde yuvarlanıyorum, ayağa kalkarken bıçağımı çekip kurtarıyorum.

□Son muhafız, çürümüş bir elinde tuttuğu kılıçla dövüş pozisyonu alıyor. Onni gibi uzun boylu ve geniş omuzlu. Onun tarafında güç olacak. Hızımı kullanmalıyım.□ e Onni benzeri muhafız öne doğru adım atıyor, kılıcını bana doğru savurmaya hazır. Bıçağımı diğer elime geçirerek yana doğru dalarım. dans ederek bıçağı muhafızın namlulu göğsüne saplıyorum. Bir dizinin üzerine çökerek uluyor. Çirkin kolu doğal olmayan bir şekilde beni boğazımdan yakaladığı gibi.

Beni havaya kaldırıp sıkıca kavradığında nefesim kesiliyor, tekmeliyorum. İki elimle bileğini kavriyor, parmaklarının demir pençesini kırmaya çalışıyorum.□ Muhafızın boş gözleri benimkilere kilitleniyor ve başı geriye düşüyor. Ağzı ardına kadar açılıyor ve alarmı çalmak üzere olduğunu anlıyorum. İki elimle yüzüne uzanarak onu alt çenesinden yakalıyorum ve tüm gücümle aşağı doğru çekiyorum, o çılgın atarken yüzünün yarısını koparıyorum. Doğal olmayan uluması kısa kesildi.

Beni yere düşürüyor ve ben de karda debelenerek elimde ıskartaya çıkmış bir kılıçla ayağa fırlıyorum. Güçlü bir vuruşla kafasını boynundan ayırıyorum ve öne doğru düşüyor. Ağırlığı yere çarparken kendimi zorlukla yoldan çekiyorum.

Etrafıma saçılmış cesetlerin, katliamın ortasında durdum ve boğazımdaki keskin acıyı bastırmak için yutkunarak birkaç derin nefes aldım.□ at çok yakındı. Dikkatim dağılmıştı ve beceriksizdim. Bir o kadar yaklaşmasına izin veremem.

Kendimi hatırlayarak arkamı dönüp duvara bakıyorum, gözlerim Aina'nın az önce geçtiği ağır ahşap kapıya dikiliyor.

Gülümsüyorum.

□Kapı aralık.

Aina

Söğüt ağacının karlı dallarının altında duruyorum, kalbim küt küt atıyor. Tuoni beni dışarı atmaya hazırlanıyor, bu da dileğimin gerçekleştiği anlamına geliyor. Yaşayanların ülkesine dönebilirim. Güneşin doğuşunu tekrar görebilirim. Siiri'yi tekrar görebilirim.

Ama ne ? Hangi anne çocuğunun özgürlüğü pahasına kendi özgürlüğünü kabul edebilir? Burada beklemeyi, Tuoni'nin oğlunu beslemeyi, onu karnımda büyütmeyi, sadece doğum yapıp onu Kalma'nın şefkatli kollarına bırakmayı nasıl kabul edebilirdim?

"Önce ben öleceğim," diyorum söğüdün çorak dallarına.

En azından yeminini aldım. Tuoni beni yaşayanlar diyarına geri götürecektir. at bana hayatta kalmam, ittifaklar aramam, gücümü artırmam ve Tuoni'yi oğlumuzla birlikte gitmeme izin vermeye ikna etmem için dokuz ay veriyor. Neredeyse iki ay hayatta kaldım bile. Tuoni'nin oğlu içimdeyken, o ve müttefikleri aşırı korumacı olacaklardır. Bu duvarların içinde bana hiçbir şey ulaşamaz. Bana bu konuda güvence verdi. Şimdi tüm raporlarını gözden geçirmeye gidiyor. Ben güvendeyim.

Kendi zihnimdeki kelimelerin boşluğuna kaşlarımı çatıyorum. E ld'de beni ele geçiren soğukluk tekrar üzerime hücum ediyor. İnari'nin öldüğü o ilk geceyi düşünmeden o ormandan geçemiyorum.

Onu öldürdüğü gece.

Hayır, burada asla güvende olamam, kendi anılarımdan bile. Az yine oldu, dışarıda karda duruyordum. Ağaçlara baktım ve onun orada durduğunu gördüm. e huş ağaçları her zaman o kırpmayan gözleriyle beni izler, ama bu sefer gölgelerinde bir kadın duruyordu. Onun İnari olduğunu biliyordum, her zaman av ormanında gizlenmişti. Rüyamda ya da uyanıkken, onun hayaletinden asla kurtulamam.

Keskin bir hışırtı dönmeme neden oluyor. "Tanrım-Kukka, beni korkuttun," diyorum gülerek.

Ölü bir hizmetçi bana bir yiyecek sepeti uzatıyor.

Yüzüne bakıyorum, boş ifadesini fark ediyorum. "Hayat ne kadar garip ki

Ölü hizmetçi artık benim tek gerçek ve sadık yoldaşım mı?" Kadın cevap vermez.

Sepeti elinden alıyorum ve ikimiz de bitki bahçesine doğru yürüyoruz. "Annem her zaman sıkıntılı zamanlarda yapılacak tek bir şey olduğunu söyler," diyorum. "Güzel bir fincan çay yapmak. Bana yardım etmek ister misin?"

Kukka hafifçe sallanıyor, bunu onun "evet" işareti olarak yorumluyorum.

İlk yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum ve otları toplamaya başlıyorum. Yüzümü eğerek mercanköşkün rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Bana annemin mutfağını hatırlatıyor.□ bu küçük anının ruhum üzerinde yatıştırıcı bir etkisi var-

Twang.

Kıpırdamadan duruyorum, tüm duyularım birden karıncalanıyor. Bu sesi tanıyorum.

Yanımda, Kukka dizlerinin üzerine çöktü. Başının arkasına bir ok saplanmış, sivri ucu gözünden dışarı çıkıyor. Öne, karın içine düşerken yüzünde donmuş bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Kukka!" Onu ters çevirmeye çalışırken görüldüğünden daha ağırdı. Yüzüne baktığımda ne göreceğimi zaten biliyorum. Ölmüş. Yine ölmüş. Bu avluda yalnız ve savunmasızım. Beni de öldürmek için sadece bir ok yeter.

Bir el ağzımı kapatıyor ve ben ciyaklıyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor. "Tuo-"

□Güçlü bir kol belimi sararken bir el çığlığımı bastırıyor. Saldırganım beni kardan çekip çıkarıyor ve Kukka'nın bedeninden uzaklaştırıyor. Söğüt ağacının karanlık perdesinin altına geri sürüklenirken dirseklerimle saldırıyor ve ayaklarımla tekmeliyorum.

"Kapa çeneni Aina."

□seste. Bedenim kalbim duruyor. "Benim. Siiri."

Hayır.□ gerçek değil.□ bir numara.

"Şimdi elimi çekeceğim ama bağıramazsın," diyor ses. "Bütün kaleyi başımıza yıkarsın. Artık çığlık atmak yok. Anladınız mı?"

Tanrım, Siiri'nin sesini o kadar sık hayal etmişim ki. Şimdi, sesinin rahatlatıcı müziği beni yıkıyor. Başımı salladım. Güçlü eller beni bıraktı ve ayağa kalkıp arkamı döndüm. Bir rahatlama çığlığı atıyorum, kendi elimle elimi kapatıyorum.

Ağzını. Bu söğüdün gölgesinde bile, bu silueti nerede olsa tanırım - güçlü omuzları, hafifçe dışarı bakan kulaklarının kıvrımı. e gölge, söğüdün karlı dalları arasından sızan dar ışık şeritlerine doğru ilerliyor.

Siiri.

Sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen hatırladığımdan daha yaşlı. Daha sert görünüyor. Göğsünde bir yay, kalçasında balta ve sadak olan bir erkek av kıyafeti giyiyor. Saçları tuhaf. Örgüsü nerede?

Ona garip hissettiren bir şey var. Rüyadan çıkmış gibi.

"Yaşıyorsun. Tanrılara şükürler olsun." Siiri'nin sesini gözyaşları boğuyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. Seni görmek . . . Seni hissediyorum, Aina. Böyle ayrı dururken bile, ben ..." Belli ki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Siiri'm daha önce kendini ifade etmekte hiç sorun yaşamamıştı. "Nefes alamıyordum," diye başarıyor. "Sen gidince nefes alamadım."

gerçekten oluyor olamaz. Yalnızlığımın derinliklerinde, kendimi tamamen kaybolmuş ve kapana kısılmış hissederken Siiri mi geliyor? Bu çok uygun. Çok zalimce. Büyü . Ona güvenmiyorum. Siiri beni izliyor, bir yanıt vermemi bekliyor. "Ben de nefes alamıyordum," diye cevap veriyorum, omuzlarının gevşemesini izleyerek.

Bana doğru uzandı. "Gel. Seni eve götüreceğim."

Kıpırdamadan duruyorum, bakışlarım Siiri'nin ellerine kilitleniyor. rünlerle işaretlenmişler. Bu tür bir büyüü üzerinde kullanmaya cesaret edebilecek tek bir cadı düşünebiliyorum. Bunu bana daha önce bir kez yapmıştı. Ama bu sefer, taklidi çok iyi. Siiri'yi en ince ayrıntısına kadar taklit ediyor; çilleri, elmacık kemiklerinin eğimi, sesindeki müzik.

Ama o eller. e cadı hata yaptı. benim Siiri'm değil. e Vammatar'ın onu bu kadar iyi taklit edebilmesinin tek onu bulmuş olması. Vammatar benim Siiri'mi yakaladı. Ona ne yaptığını ancak hayal edebilirim.

Öfke içinde kaynıyor. "Ne yaptın sen?"

Siiri'nin yüzü düşüyor. "Ne yaptın?"

"Nerede o, seni kalpsiz cadı? Ona ne yaptın?" Ağacın dallarının arasından bakıyorum. "O burada mı? Onu sen mi aldın?"

"Kim?" Siiri bir adım öne çıkıyor. "Aina, bana ne olduğunu söyle. Kimi ?"

Kendimi cadıya doğru fırlatıyorum. Tırmalıyorum ve tokatlıyorum, boğazını hazırım.

"Aina-ouch-"

"Ona ne yaptın?" Ağlıyorum. "Siiri nerede?"

Atılan dirsekler ve tırmalanan tırnaklardan oluşan bir yumak halinde yere düşüyoruz. Öfkemin içimde kutsal bir ateş gibi yanmasına izin vererek kendimi onun güreştiriyorum.

"Aina-dur-"

"Siiri'm nerede? Bunun için seni öldüreceğim, Vammatar. Söyle bana!"

Cadı homurdanarak bizi ve beni karın içine bastırdı. Kalçalarını benimkilere dolayarak beni yerime kilitledi. Birkaç dakika içinde beni kıstırdı, gücü beni tamamen alt etti. "Sadece dur."

Öfkem sönüyor ve bana kalan tek şey ağızımdaki kül tadı oluyor. Yenilgiyle çöküyorum, kırık bir hıçkırıkla ağlıyorum. "Lütfen, ona zarar verme. Siiri'ye zarar verme. Her şeyi yaparım. Beni öldür, annene yedir, bataklığa at. Sadece Siiri'm zarar verme."

□ Cadı beni tutuşunu gevşetiyor. Gözlerim tekrar dövmelerine kayıyor. Bakışlarımı takip ediyor ve üzerimdeki kuvveti gevşiyor. "Oh, Aina." Yanağımı okşamak için bileklerimden birini serbest bırakıyor. "Ben Siiri'yim. Ellerime bakma. Gözlerime bak."

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. Onu içeri alamam. Beni parçalayacak, bedenimi ve ruhumu. Ne kadar acımasız bir işkence. Her şeye dayanabilirim ama Siiri'nin bana karşı bu şekilde kullanılmasına dayanamam.

"□ bunlar Vammatar'ın rünleri değil," diyor nazikçe. "Ben de ilk başta aynı şeyi düşünmüştüm ama onları bana hiçbir ölüm tanrıçası vermedi, yemin ederim. Aina, lütfen." Sıcak eli hâlâ yanağımda. "Ben olduğumu biliyorsun. Beni tanıyorsun. Az ormanın kenarında beni gördüğünde ne hissettiğini biliyorsun."

Çilli yanaklarına bakarak nefes nefese kaldım. "□ sen miydin?"

Diğer bileğimi bıraktı ve tırmandı. "Bildiğini sanıyordum. Ben de hissettim. Çok emindim. Aina, beni gördüğünü hissettim." Sesi titriyor. "Gerçekten bu kadar değiştim mi? Aina, beni her zaman tanıyacak tek kişi sensin... lütfen beni hala görebildiğini söyle."

İleri doğru tereddütlü bir adım atıyorum. "Sen olduğunu biliyordum," diye fısıldıyorum. "Ormanda . . . Biliyordum. Ama umut etmeye cesaret edemedim-" Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve aramızdaki boşluğu kapatarak yüzümü omzuna gömüyorum.

"Tanrılara şükürler olsun," diyor bir solukta, kolları beni sarıyor. "□ teşekkür ederim, Yüce Anne."

Tüm kederimi ve korkumu bırakıp ona sarılıyorum. Onu içime çekiyorum. Tuhaf kokuyor, kakule ve odun dumanı gibi, benim Siiri'me hiç benzemiyor. Yine de onu ellerimin altında hissediyorum ve kim olduğunu biliyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama o burada.

Siiri önce çekiliyor, dudakları alnımda geziniyor. "Gel, gitmemiz gerek.

□ "Yakında tüm diyar beni aramaya başlayacak."

"Neden?"

"Bir sürü ölü düşürdüm ve saymaya devam ediyorum. Ve ölüm tanrıları davetsiz misafirleri pek hoş karşılamaz.□ ey gerçekten de hırsızları pek hoş karşılamaz."

"Buraya bir şey çalmaya mı geldiniz?"

"Evet," diye yanıtlıyor yumuşak bir . "Sen. Şimdi, ."

Siiri burada ve beni yaşayanlar diyarına geri götürmeye geldi. Uzattığı eline bakarken gözlerimden taze yaşlar süzülüyor.□ işler artık çok karışık. Olanları nasıl açıklayacağım? Gerçeği bilseydi Siiri yine de bana o eli uzatır mıydı? Aldığı riski bilseydi?

"Aina, gel," diyor tekrar. "Gecikecek vaktimiz yok." "Sana bir şey söylemem gerek."

"Bana sonra anlatırsın." Elini bırakarak yayını omzundan indirir. ".□ bu taraftan. Sessizce şimdi."

"Siiri," diye tıslıyorum geri çekilen formuna. Dönüyor.

"Ben evliyim," diye fısıldıyorum, gerçeğimi serbest bırakarak. "Ne?"

"□ e death god . . . Onunla evlendim. Tuonievlendim.□ Bunun üsebeplerim vardı, yemin ederim. Ve bunu yine yapardım," diye itiraf ediyorum çenemi kaldırarak. "Ama işler artık karışık."

"Bu yüzden onları karmaşık olmaktan çıkarıyoruz," diyor tekrar yanıma geçerek. "Seni bir ödül gibi elinde tutamaz. Şimdi benimle eve dön ve her şey eskisi gibi olsun-"

"Hiçbir şey eskisi gibi olamaz."

Geri adım atıyor, yüzümü incelerken gözleri kısılıyor. Gergin bir an

uzanıyor. "□ dahası var. Hepsini söyle." "Ben hamileyim."

Sözlerim onun kalın zırhını delip geçiyor. Siiri'nin kederini, hayal kırıklığını okumak her zaman çok kolaydır. "Bana burada kalmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, beni kolay kolay bırakmayacak." Ona uzanıyorum. "Açıklayabilirim-"

"Dokunma bana." Elim . "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Hâlâ yaptıklarım -yaptığım fedakârlıklar, kazandığım yaralar, öldürdüğüm insanlar-hepsi sana ulaşabilmek için. Seni kurtarmak için-"

"Peki sence ben ne yaptım?" Kendi kızgınlığım artarak söylüyorum. "Ben de birini öldürdüm Siiri. Artık benim de yaralarım var. Tuonela'nın Cadı Kraliçesi'ni alt ettim. Tacını çaldım. Çıplak ellerimle bir kalman vâki ile dövüştüm. Hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni korumak için Tuoni'yle evlendim, ailelerimizi korumak için, sayısız diğer kadını ölüm tanrılarının planlarına kurban gitmekten korumak için. Ve o kadar da kötü biri değil," diye itiraf ediyorum. "O hikâyelerdeki gibi biri değil Siiri. Nazik ve iyi biri ve beni seviyor."

"Ve sen kalmak istiyorsun," diye fısıldıyor, sesinin tonunda kalbi kırılıyor. "Burada kalıp Ölümler Kraliçesi olmak istiyorsun. Aina Taavintyttär için artık gün doğumu yok. Burada kalıp bir ölüm tanrısının bebeğini kemiklerden bir beşikte mi büyüteceksin?"

"Seni benden korumak istiyorum," diye bastırıyorum. "Siiri, gitmelisin. Hemen. Eğer kaçmama yardım etmeye çalışırken yakalanırsan, seni kurtarabileceğimden şüpheliyim. Ve ölmeni seyretmeyeceğim. Tasarlayabilecekleri diğer tüm acı ve işkencelere katlanırım ama buna değil. Asla bu-"

"gitmiyorum."

"Kendi yolumu bulacağım," diye onu temin ediyorum. Uzanarak elini tutuyorum. "Tuoni çocuk doğduktan sonra beni serbest bırakacağına söz verdi. Mantıklı düşünmesine yardımcı olmak için zamana ihtiyacım var. Gittiğimde oğlumuzun da benimle gelmesi gerektiğini anlamasını istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oğlun mu? Çocuğun ne olacağını şimdiden nasıl bilebilirsin?"

"Bir kehanet onun gelişini önceden haber verdi. Ve Tuoni bizi bir gördü. Bu ona Loviatar'ın kızı tarafından hediye edilmişti."

"□ e umut tanrıçası? Seni Tuoni ile mi gördü? Onun çocuğunu doğurduğunu mu gördü?"

Sözleri kalbimin derinliklerine işliyor. "Aman Tanrım. Evet, bir umut, değil mi?" Gülümsüyorum, kalbim rahatlıyor. "Onun kızı umut." Siiri'nin elini arkamı dönüyorum, bir şeyler tasarlıyorum. "Tuoni'nin en değerli varlığı, ondan çok erken alındı. Onu serbest bırakmalıydı ki beni bulup yoluma koyabilsin." Gözlerimi kapatıyorum, elim karnımı okşamak için kalkıyor. "Sen kötü bir alamet değilsin, küçük aşkım. Sen umudun vücut bulmuş halisin."

Siiri arkamdan yaklaşıp elini omzuma koyuyor. "Aina, şu anda ölüm tanrısını ne kadar seversen sev, ona güvenemeyeceğini biliyorsun ve o seni burada güvende tutamaz."

Arkamı dönüyorum. "Onu sevip sevmememin artık bir önemi yok.□ şu anda önemli olan tek şey," diyorum karnımı işaret ederek. "□ e kehanet tutmalı.□ is çocuk yaşamalı.□ e diğer ölüm tanrıları onu anlamıyor.□ ey ikimizin de ölmesini istiyor. Bizi buradan ."

"□ en sana yardım etmeme izin ver. Aina, bana tekrar güven. Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Kalma'yla ormanda yeterince güçlü değildim. Seni koruyamadım-"

"□ senin hatan değildi."

"Seni koruyamazdım," diyor üzerimden. "Ama şimdi koruyabilirim. Aina, yemin ederim. Benimle gel, seni Väinämöinen'in koruması altına alacağım."

"Väinämöinen'i tanıyor musun?"

Sırıttıyor. "Buraya nasıl gizlice gireceğimi bana kim öğretti sanıyorsun? Bana şamanın yöntemlerini öğretiyordu. Bana bunları o verdi," diye ekliyor, dövmelelerini göstererek.

Gülümsüyorum, kalbim hafifliyor. "Mielikki ile tanıştım. Kuutar ve ben de Nyyrikki ile dans ettik."

Siiri'nin nefesi kesilir. ". "

"Taç giyme ziyafetimde yaptım."

"Doğal olarak," diye alay ediyor. "Artık bir kraliçesin. Selam vermediğim için beni affedin."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ormanda Nyyrikki'nin kız kardeşiyle ve Lumi adında kötü bir orman cadısıyla tanıştım.

Nyyrikki biriydi?"

Bir başka gülümsemeyle, "Tam bir ahlaksız," diye cevap veriyorum.

Sırıtırıyor. "□ e en ilginç erkekler her zaman ."

Gülüyorum. "Eğer bir tanrıyla evlenecek olsaydın, sanırım bu olurdu. Ya evlilik ya da ölümcül düşmanlar, başka bir alternatif göremiyorum."

İkimiz de bir an sessiz kaldık, birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Elini sıkıyorum ve kalbimde en ağır basan sözleri fısıldıyorum. "Benden nefret mi ediyorsun, Siiri?"

"Hayır."

"Ciddi değilsen söyleme. Olmayan umudu bana verme."

Siiri yayını omzuna atıyor ve iki elimi birden tutuyor. "Burada kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. ." Derin bir nefes alıyor, mavi gözleri yumuşuyor. "Tüm ruhlar üç parça halinde var olur, Aina. Sadece üç. Her zaman üç. Sende de var. Ben şu anda ruhumun bir parçasıyla buradayım. Bu parça seni öylesine seviyor ki, tekrar senin yanında olmak için her şeyi yapar." Elimini bırakıp yanağımı okşamak için yaklaşıyor. "Şimdi seninle birlikte olduğumda, hayatımın gerçeğini nihayet anlıyorum. Bunun nasıl bir sihir olduğunu bilmiyorum ama ruhumun dört parçadan oluştuğunu şüphesiz biliyorum."

Gülümserken yüzü yumuşuyor, başparmağı ağzımın kenarını okşuyor. "Sen dördüncü parçasın, Aina. Sen benim dışımda varsın. Sen kendi kişiliğine sahipsin ve kendi yoluna gideceksin ama ben olamam. Bu yüzden, senden şimdi yalvarıyorum ... beni takip etmene izin ver."

"Siiri. ."

"Başka bir şey istemeyeceğim," diyor hemen. "Asla, Aina. Ben olsam bunu yapmazdım."

Bırak da ölümüne bile seni takip edeyim."

Siiri'm burada. En sevgili dostum, en gerçek kuzeyim. Beni ölümün derinliklerine takip etti. Elbette etti. Yapacağından nasıl şüphe edebilirdim ki? Bu karanlık yerde bile bana ulaşmanın bir yolunu bulacağından emin olduğum bir kişi varsa, o da Siiri'm olurdu. Şimdi elini uzatıyor, ona güvenmemi istiyor, onu hayata geri döndürmemi istiyor. Beni eve götürmek istiyor. Benim olmak istiyor.

Kalbim boğazımda, ceketinin önünü tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarımı yumuşak bir minnettarlık öpücüğüyle dudaklarına bastırduğumda şaşkın bir nefes alıyor. Onu orada tutup içime çekiyorum. Dudakları her zaman onun içindeki tek yumuşaklık olmuştur. Aksi takdirde, keskin dirsekleri ve sert fikirleri vardır. Ama dudakları ...

Daha önce de fark etmiştim, gülerken ağzını nasıl çerçevelediklerini,

Hayal kırıklığına uğradığında onları nasıl sıktığını. Şimdi öpüyorum, tadına bakıyorum. Tadı tuz ve bal gibi ve, evet ...

Juniper.

Bilge kadınlar ardıç meyvelerine "şamanın meyvesi" derler. Ağacın farklı kısımları bağlantıyı, iyileşmeyi ve arınmayı teşvik eder. Siiri, benim korkusuz şamanım, kayıp kraliçesini sonsuz geceden kurtarmaya geldi. Dudaklarına gülümseyip onu tekrar öpüyorum.

Tereddütü sadece bir saniye sürdü, sonra başımın arkasını kavradı ve Nihayet karşılığında beni öpüyor, dudakları ayrılıyor. Yumuşak ve tatlı... ve çok çabuk bitti.

Önce ben ayrılıyorum, ellerim onun omuzlarında. Birbirimize bakıyoruz, dudaklarımız ayrılmış, göğüslerimiz . "Çıkar bizi buradan," diyorum. "Siiri, beni eve götür."

Başını sallıyor ve ellerimi omuzlarından indiriyorum. Yayı eline alıp dönüyor. "Beni takip edin. Olabildiğince hızlı ve sessiz."

Ben cevap veremeden tanıdık bir ses ikimizin de başını döndürüyor. Seslerin en yumuşak olanı: karda çtırdayan hafif ayak sesleri.

"Aina," diye alçak bir ses. "konuşuyorsun?"

Siiri

DUYULARIM BİR İSYANINA DÖNÜŞTÜ. Aina beni öptü. Tadı hâlâ dudaklarımda; ahududu kadar tatlı, serinletici nane kadar yumuşak. Ama Aina ölüm tanrısıyla evli. Ve hamile. Korkmuş ve yalnız. Çok mücadele etti ve çok acı çekti.

Buranın onu değiştirebileceğini biliyordum. Kuzeye yolculuk etmem çok uzun sürdü ve ve Väinämöinen-çok uzun. Tüm bu süre boyunca, burada sıkışıp kaldı, Hayatta kalmak için savaşıyor. Benim cesur Aina'm. Birini öldürdüğünü söyledi. Ölüm tanrısını yardımına çekti. Cadı Kraliçe'nin tacını aldı. Tuonetar öldü mü? Bunu öğrenecek kadar uzun kalmaya niyetim yok.

Bizi buradan çıkarmak için tüm kurnazlığımı kullanmam gerekecek ve o da eve dönmeye razı.

□ Bilmem gereken tek şey bu. Onu perdenin kenarına götüreceğim ya da denerken öleceğim. "Beni takip edin," diyorum. "Olabildiğince hızlı ve sessiz."

Dönmeden önce, tüm duyularım alarma geçti. Burada biri var. Onları hissedebiliyorum. Karın yumuşak çıtırtısını duyuyorum.

"Aina," diye sesleniyor alçak bir kadın sesi söğüt ağacının diğer tarafından. "konuşuyorsun?"

Elim belimdeki sadağa gidiyor ama Aina'nın keskin bir bakışı bana şiddetin bir seçenek olmadığını söylüyor.

"Buradayım Loviatar," diye .

Çenem sıkıca kenetleniyor.□ e kör hastalık tanrıçası söğüt dallarını kenara süpürüp gölgelerin altından geçerek bize katılıyor. İnce dudakları, dar yüzü ve sırtından aşağı dökülen uzun siyah saçlarıyla uzun boylu ve sade görünümlü. Veba ve salgın hastalıkların tanrıçasının daha hasta görünmesini beklerdim, ama biri ona güzel bile diyebilirdi.

Ama Loviatar annemi aldı. Pek çok kişiyi aldı; anneleri kızlarından, kocaları eşlerinden. Çok fazla ölüm. Çok fazla acı ve ıstırap. Onu suçlamak istiyorum. Ondandır nefret etmek istiyorum. Ama denge hakkında daha çok şey öğreniyorum. Tüm tanrılara saygı duyulmalı. Tüm tanrılar bir amaca hizmet eder.

Ve Väinämöinen'i kurtaran Loviatar'dı.

□e tanrıça gözlerini kırpmadan boşluğa bakıyor. "Sanırım kimliğimi yoldaşınıza bildirmek için benim adımı kullanıyorsunuz," diyor selamlayarak. "□ey açıkça seni tanıyor, ama beni sadece görünüşümden tanımıyorlar. Bu da onların bu diyardan olmadıkları ya da ölümsüz olmadıkları anlamına geliyor."

Aina ona bir adım daha yaklaştı. "Loviatar, lütfen-"

□e cadı onu susturmak için elini kaldırıyor. Kaldırdığı elini hafifçe sola doğru kaydırıyor.□en parmaklarını aşağı doğru kıvrıyor ve doğrudan beni işaret ediyor. "Kimsin sen, küçük tilki?"

Aina'ya bakıyorum, dövüşe hazırlanıyor.

Aina tekrar başını sallar. "Sadece ona söyle," diye fısıldıyor.

Tanrıçayla yüzleşiyorum. "Benim adım Siiri."

□Cadı'nın ağzının kenarı gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bşekilde seçiriyor. "Ah... biricik Siiri." Beyaz gözlerini Aina'ya dikeyor. "Senin Siiri'n bir şaman mı? Bunu gizli tuttun, küçük fare."

Aina dürüstçe, "Bilmiyordum," diye yanıtıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum. Aina'yı güvenli bir şekilde arkama alana kadar nefes alamayacağım. "Tanrıça, ben Väinämöinen'in kendisi tarafından eğitildim. Şu anda bile bedenimle birlikte hayatta bekliyor. Selamlarını yolladı-"

"Onun hakkında konuşma," diye tıslıyor.

"Bir keresinde ona yardım etmiştin." Omzumu Aina'nın önüne doğru uzattım. "Birbirinize yardım ettiniz. Lütfen, tanrıça-"

Küçümsüyor. "Kullandığı kelime bu mu? Bana yardım ettiğini iddia etmesine şaşırmamalıyım.□at shaman benden her şeyimi aldı."

"Senden tam olarak ne aldığını biliyorum," diye karşı çıktım. "Senin için ne aldığını
-"

"Bundan bahsetmeyeceğiz!"

Aina elini koluma koydu. "Siiri, bu şekilde olmaz."

Omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum, gözlerim sadece tanrıçayı görüyor. "□e eski orman devi Antero Vipunen ona kızını nereden bulacağını söyledi. Kipumäki'nin altında Cadı Kraliçe tarafından rehin tutuluyordu. Onu kurtarmaya çalıştın ama büyüler kapıyı senden bile uzak tuttu. Onu kurtarmak için gereken büyüler sana öğretti."

Cadının solgun yüzünden tek bir damla gözyaşı süzölür. "Dur. Artık yeter."

"Umut artık bu karanlık yerde yaşamıyor," diye mırıldandım. "O artık özgür. Onu siz özgürleştirdiniz. Sizden bu yeni umuda bir şans vermenizi istiyoruz. Aina'yı almama izin verin. Birlikte, Väinämöinen ile kaybedilen her şeyi geri getirmek için çalışacağız. Dengeyi yeniden kuracağız. Finlere barış getireceğiz. Şüphesiz, bu ölüm tanrılarını da memnun edecektir."

Aina dolanırken omzuma nazik bir el koyuyor. Şefkatle cadıya bakıyor. "Çok üzgünüm Loviatar," diye fısıldıyor. "Bu uzun yıllar boyunca yaşadığın kederi biliyorum. Bir çocuğu vermek için en cesur anneler gerekir."

Loviatar ona ters ters bakıyor.

"Ama onu kurtardığın için pişman değilsin. Her iyi anne de aynısını yapardı." Bir adım daha yaklaşıyor. "Senden sadece aynı şans istiyorum," diye yalvarıyor. "Oğlumu korumama izin ver. Diğer ölüm cadıları bizi ayırmadan önce onunla birlikte gitmeme izin ver."

Loviatar'ın yüzünü okumak imkansız. Bir anne şefkatiyle Aina'nın yanağını okşuyor. "Bir şeyi bedavaya elde edemezsin, küçük fare. Bu diyarda olmaz."

Aina stiffens. "Fiyatını söyle."

"Beni serbest bırak," diye emrediyor cadı. "Kızım ve ben tekrar birlikte olmak için bir ömür boyu bekledik. Şimdi beni engelleyen sensin. Zavallı annemden daha merhametli olmadığını kanıtladın."

bakıyorum, kafam karışıyor.

Aina'nın bakışları ölüm cadısının duruşunu yansıtırken kararlı. "Benim merhametim sınırsızdır," diye karşı çıkıyor. "Aşkım ve de öyle. Ama benimle yarı yolda buluşmalısın Loviatar. Seninle bu konuda pazarlık yapmayacağım.□ bedeli çoktan belirlendi."

Loviatar hayal kırıklığı içinde tıslar. "Hala aşkımdan şüphe mi ediyorsun?"

"Bana sadece onun adını söyle," diye fısıldar Aina. "Benim sana güvendiğim gibi sen de bana güven. Buradan hep birlikte kaçabiliriz. Özgür olabiliriz. Lütfen Loviatar, benimle orta yolda buluş." Aralarında bakışarak tartışmalarını çözmeye çalışıyorum.

"Kızın mı?

bu mu?"

□Cadı duruyor, gözlerini kırpmadan bakıyor.

"Kızını tekrar görmek istiyor musun?" Bastırıyorum. "Bunu gerçekleştirebiliriz.

Väinämöinen ile konuşacağım. İkimiz bir yolunu bulabiliriz. Onu sana getirebiliriz-"

"Hayır," diye hırlıyor cadı. Bir kol hareketiyle Aina'yı yakalayıp göğsüne doğru çeker, pençeli eli Aina'nın boğazındadır.

Aina şaşkınlıkla haykırıyor, elleri cadının bileğini kavlıyor. Elimi baltamın tepesine indiriyorum.

"Bunu aklından bile geçirme." □ e cadı Aina'nın boynundaki tutuşunu sıkılaştırır, onun

Tırnakları Aina'nın açık tenini kan çekecek kadar sıkıyordu. "Kızımı buraya geri getirmeyeceksin. Yemin et, şaman."

Korkusunu hissederek yüzüne bakıyorum. "Korkuyorsun. Burada güvende olmadığını biliyorsun."

"Hiçbirimiz değiliz," diyor Aina boğazındaki elin arasından.

"Yemin et," diye bastırıyor cadı.

"Yemin ederim," diye cevap veriyorum, bu cesur şansı değerlendirerek. □ cadı Aina'nın kanını döküyor. □ bunu durdurmak için yapmayacağım şey yok. "Kızını asla Tuonela'ya getirmeyeceğim. Aina'yı alıp gitmeme izin vermeniz şartıyla."

□ Cadı öfkeyle tıslıyor, kara büyü kollarındaki damarlardan aşağı süzülüyor. Gözleri sis havuzlarından en karanlık gecenin kürelerine dönüşüyor. Sesi nefes nefese bir törpüye dönüşüyor. "Bir ölüm tanrıçasına meydan mı okuyorsun, ölümlü?"

"Bir pazarlık teklif ediyorum. Aina'yı şimdi bana ver, ben de Yüce Anne üzerine yemin ederim ki kızını buradan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bir adım daha yaklaşıyorum, tüm avcılık içgüdülerim içimde uğulduyor. "Ama Aina'mı benden uzak tutarsan, kıymetli çocuğunu perdenin arkasına iter Cadı Kraliçe'nin ayaklarının dibine ciyaklayarak bırakırım."

□ Cadı hırlıyor, dişleri ölümcül noktalara kadar keskinleşmiş. "□ Eğer ölürsen kızımın güvenliği hiçbir tehdit kalmaz, şaman. Ve babam yaşamak için hiçbir rakibine boyun eğmeyecek. Kıymetli Siiri'ne veda et," diyerek Aina'ya sataşıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor.

"Hayır-" Aina çırpınıyor, cadıyı çekiştiriyor. "Siiri, git-şimdi-"

Aina'nın hareketinin dikkatimi dağıtmasını baltamı gevşetmek için kullanıyorum. Tek bir hamleyle yükseğe savrulup tanrıçayı kafasının yanından vuruyorum. Cadının boğazındaki eli gevşerken Aina çığlık atıyor. □ e tanrıça bakıyor

Beyaz cüppesi ve siyah saçlarıyla karların üzerine düşmeden önce biraz şaşırmış, neredeyse etkilenmiş.

Aina

LOVIATAR ayaklarımın dibinde buruşuk bir yığın halinde yatıyor. "Ne yaptın sen?" Siiri'ye dönerek çığlık atıyorum.

Baltasını kemerine sokuyor. "O ne olacak."

Şaftta kan var ama bıçak temiz. Dizlerimin üzerine çöküp tanrıçanın boynundaki yavaş nabızı hissedince rahat bir nefes alıyorum.

Siiri söğüdün altından çıkıp birkaç dakika içinde geri dönüyor ve Kukka'nın topal halini karda sürüklüyor. "Onu duydunuz. Bize yardım etmeyi reddetti. Ona güvenemeyiz, Aina. Ondan öylece uzaklaşıp alarmı çalması riskini göze alamayız." Homurdanarak Kukka'nın cansız bedenini Loviatar'ın yanına bırakır.

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşiyor. "Kukka'ya zarar vermek zorunda değildin." "Kukka mı?"

"Hizmetçim," diyorum, ölü kızın cesedini göstererek.

Siiri oku Kukka'nın kafatasından çekip çıkarıyor ve ben irkilerek başka tarafa bakıyorum. Oku sadağına geri koymadan önce ucunu pantolonuna siliyor. "Hiçbir şey hissedemez, Aina. O öldü."

"Onların ne hissettiğini bilemezsin. Onu tanıımıyordun Siiri. O benim arkadaşımdı."

Siiri başımda dikiliyor, elleri kalçalarında. "Bunu daha sonra tartışmamız gerekecek. Az önce bize ne kadar zaman kazandırdığımı bilmiyorum ama o cadının muhtemelen kalın bir kafası var. Gitmeliyiz."

Ayağa kalkıyorum ve kapüşonumu omuzlarımdan çözüp Siiri'ye atıyorum. "Bunu giy ve kapüşonu yukarı çek." Söğüt ağacının altından çıkıyorum.

Siiri hemen yetişiyor. "Nehre gitmemiz gerek-"

"Biliyorum." Yürümeye devam ediyorum.

"Geldiğim yoldan gideceğiz. Väinämöinen nehrin en dar olduğu yerin Kipumäki olduğunu söylüyor-"

"Biliyorum," diyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

"İyi ama yanlış yöne gidiyorsun-"

Durup dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Siiri, hayatında bir kez olsun kapa. Bana annelik yapmayı, beni korumayı ve her şeyi kontrol etmeye çalışmayı bırak. Güven bana. Aylardır burada yaşıyorum. Sen de çıkmak istiyorsun, ben de. Sadece bu seferlik, senden daha çok şey bildiğime inan."

Siiri konuşmak için ağzını açıyor ama hemen tekrar kapatıyor. Ağzı bir çizgiye , gözleri söylemeden bıraktığı kelimelerle parlıyor.

Omuzlarına doladığım pelerinimi işaret ediyorum. "Başını kaldır, başını eğ ve gölgede yürü. Biraz titremeye çalış. Ölmüş gibi davran. Ve konuşma. Anlaşıldı mı?"

Siiri kaşlarını pelerini yukarı kaldırıyor.□ Pelerinin geri kalanı omuzlarında kıvrımlar halinde asılı kalarak hantal silahlarını gizliyor.

Başımı sallayarak ona dönüyorum. "Gidelim o zaman, hizmetçi."

Bahçeyi geçip giriş avlusuna giriyoruz.□ Tuoni'nin büyük demir atının girebileceği genişlikteki ahşap kapılar sürgülü bir şekilde kapalı duruyor. Kalabalık mutfak avlusuna geçiyoruz.

Kapı aralığında duruyorum. Fırınlardan dumanlar yükseliyor, havaya tuzlu ekmek kokusu yayılıyor. Ahırların içinde bir yerlerde atlar kişniyor ve sığırlar alçalıyor.□ e ölümleri geri sallanıyor, bohçalar ve tepsiler taşıyor, salonu akşam yemeği için hazırlıyorlar.

Siiri kolumu tutuyor. "□ ey bizi göreceksin," diye tıslıyor. "□ ey's see me," diye düzeltiyorum.

Aina asla yapmak üzere olduğumuz şeyi yapacak kadar cesur olamazdı ama ben artık Ainatar'ım. Gücüm ve varlığım var. Başımı dik tutarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve salona doğru adım atıyorum. Her odaya sanki oranın sahibiymiş gibi giren Vammatar'ı taklit etmek için geleni yapıyorum.□ bu düşünce beni gülümsetiyor. Bu sarayın sahibi o değil. Ben sahibim. Ben Tuonela Kraliçesiyim. En azından bir süre daha.

Etrafımızdaki ölümler yolumdan çekiliyor, başlarını saygıyla eğiyorlar. Siiri hemen arkamda kalıyor. Başını eğmemesini ummak zorundayım. Avlunun ortasından geçip dokuma odasının kapısına doğru yürüyoruz. Ben yaklaşırken, ince kahverengi örgüleri olan zayıf bir kadın kapıyı açmak için öne çıkıyor.

"□ teşekkür ederim canım," diyorum hizmetçinin omzunu sıvazlayarak.

Siiri eşiği geçer geçmez kapıyı kapatıyor.□ en üzerime geliyor. "Bizi sarayın derinliklerine götürdün! Diğer yöne gitmeliyiz. Aina, dinlemiyorsun."

Dinlemediğimi biliyorum. Odayı çoktan geçtim, tezgâh sırasının aşağısına indim, bakışlarım doğru noktaya kilitlenmişti.

"Aina, ne yapıyorsun?"

"Koyun gibi melemeyi bırak ve gelip bana yardım et."

Siiri omzumla dokuma tezgahını itişimi izliyor. "Aina, ne-" "Şunu taşımama yardım et.□ burada bir tuzak kapısı var."

Yayını pelerininim kırımlarından çözüyor ve bir kenara koyuyor. "Sen çek, ben iteceğim."

Ağır çerçeveyi itiyoruz. Zemine sürtünüyor.□ e ağırlıklar sallanıyor ve takırdıyor.

Siiri onu bir kez daha itiyor ve kapı ortaya çıkıyor. "Peki altında ne bekliyor?"

Ellerimi kalçalarımaya koyup, belli belirsiz dikişlere bakarken nefes nefese kalıyorum. "□ Loviatar'ın kızını kurtarmak için Văin-ămöinen'i Kipumăki'ye gizlice götürmek için kullandığı tünel. Tuoni'yi kurtarmak için kullandığım tünelin aynısı.□ e nehir hemen ötesinde bekliyor."

Siiri bana sert bir bakış attı.

Ona gülümsüyorum. "Bana hala güvenmiyor musun?"

Beni görmezden gelerek ceketinin içinden bir şey çıkardı. Açtığı tabaklanmış bir deri parçası. "Buraya bak. Văinămöinen bir tünel olduğunu biliyordu ama sinsi cadı onun gözlerini bağlamıştı. Nereden başladığını bilmiyordu, sadece nereye gittiğini biliyordu." Ölüler diyarının bir haritası olduğundan emin olduğum yuvarlak bir işareti gösteriyor. "□ Kipumăki'dir.□ e nehir ırhemen ötesinde en dardır.

□Ortada bir ada var. kadar yüzeriz, sonra tekrar yüzeriz.□ en geriye perdenin içinden geçmekten başka bir şey kalmıyor." Siiri haritayı bir kenara koyuyor.□ en dizlerinin üzerine çöküyor ve tuzak kapısını açarak dar basamakları ortaya çıkarıyor.

"Bir mum getir," dedim. "Kendime bir pelerin daha yapacağım." Siiri duvardan bir mum almak için ayağa fırlıyor.

Depoya doğru üç adım atamadan dokuma odasının kapısı pat diye açılıyor. "Arkani dönme," diye tıslamayı başarıyorum.

Siiri geriliyor ve bir elini kaldırarak pelerininin kapüşonunu öne doğru çekiyor. Diğer eli pelerinin kıvrımlarının içinde kayboluyor, şüphesiz bir silah çekiyor.

Tezgâhların arasına giriyorum, dikkati gölgelerde duran kadından ve daha da önemlisi açık tuzak kapısından çekmeye çalışıyorum. "Vammatar," diye , cadı içeri süzülürken kalbim sıkışıyor. Bir çift ölü muhafız ona sarılıyor. Uzun, ipeksi saçlarını omzuna atıyor ve etrafına buyurgan bir şekilde bakıyor. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Gözlerini bana dikti. "Ben de sana aynı şeyi sormalıyım. Kız kardeşim nerede?"

Kalbimin atışını kontrol etmeye çalışıyorum. "Loviatar?"

□ "Cadı korkuyor. "Bu sefil odada başka hangi kız kardeşi arayabilirim ki?" Bir adım daha yaklaşıyor, sesinden zehir damlıyor. "Ayrıca, diğer kız kardeşlerimin nerede olduğunu ikimiz de biliyoruz, onları bataklığa başarıyla gönderdiğine göre."

"□ at Tuoni'nin adaletiydi, benim değil."

"Önemli değil," diye yanıtıyor. "Biz konuşurken o onları serbest bırakıyor."

Gözlerimi kırıştıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "□ ey ihanetlerinin bedelini bu kadar ucuza mı ödediler?"

"Onlara ihtiyacımız var," diye yanıtlar cadı.

"Ne ihtiyacı?"

Sırıttırıyor. "Tuonela'nın gerçek bir kraliçesi, krallığına yönelik tehditleri bilir. Seninle vakit kaybetmekten yoruldum. Bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle. Hep birlikte saklanıyorsunuz."

"Az önce çıktı," diye cevap veriyorum, tuzak kapısından bir adım daha uzaklaşarak. "Şimdi gidersen ona yetişebilirsin."

Vammatar tekrar etrafına bakarken gözleri kısılr. "Neden buradasın?" "Dokumak için," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Bana bu görevi sen vermiştin, hatırladın mı?"

"Şimdi örgü örmenin zamanı değil, seni aptal. Babam seni karanlıkta tutmaktan zevk alıyor olabilir, ama tehlike . Derimi parçalamasına izin vermeyeceğim. gizlice dolaşmana izin anlarsa."

Kıpırdamadan duruyorum, Siiri'ye bakmaya cesaret edemiyorum. "Neye karşı tehlikede?"

Vammatar dudaklarına bir nger kaldırıyor. Duvarların çok ötesinden duyuyorum. Borular.□ ey doğudan ve batıdan patlıyor. "Bunu duyuyor musun?" diye alay ediyor cadı.

"Birileri diyarımıza davetsizce girdi. Hain bir yılan bahçemizde sürünüyor. Babam hepimizi alarma geçirdi. Açıkçası, bir yılan seni bütün olarak yutsa bile umurumda değil. Baş belasından başka bir şey olmadın. Ve kehanetler için bir elma bile vermem. Cadı kardeşim onları saklayabilir. Ben sadece şimdi ve burada olanlarla ilgileniyorum."

"Elbette, bu odada güvendeyim," diyorum. "Siz kapıyı kilitleyeceğim. saklanacağım."

"Saçmalama," diye çıkışıyor, ileri doğru adım atarak. "Benimle geliyorsun. Sizi doğrudan babama götüreceğim."

Siiri'ye ve tuzak kapısına doğru bakmasını engellemek umuduyla sağa doğru eğildim. "Eğer bu odanın ötesinde tehlikeler varsa, sadece-ahh-"

Aynı anda iki şey oldu. Vammatar kolumdan tutup beni öne doğru itiyor ve Tuoni bağımızın kapısını açıyor. Onun her bir parçasının nerede olduğumu bilmek istediğini hissettiğimde haykırıyorum. Vammatar gitmeme izin veriyor. "Şimdi neyin var senin, kemik torbası? Bağımlı mısın?"

Tuoni'deki bağı yatıştırırken bir elimi göğsüme bastırarak inliyorum. Ben iyiyim. Zarar görmedim. Vammatar'la birlikteyim ve o beni senin yanına getiriyor. Başka bir şey düşünmeye ya da hissetmeye cesaret edemiyorum.

Bağın aşağısında, bir duygu beni eziyor. Neredeyse kulağıma bağırıldığını duyacak kadar güçlü. Olduğun yerde kal.

"Sağır mı oldun?" diye tıslıyor cadı, tekrar bana doğru uzanarak.

"Bu o," diye nefes nefese göğsümü ovuşturuyorum. "Burada olduğumu biliyor. Kalmamı istiyor."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, yalanı arıyor. Bu yeterli olabilir mi? Bana inanıp çekip gidebilir mi? Elini ön koluma doladı. "Hadi, kemik torbası. Seni kulene sıkıca kilitleyelim." Beni öyle bir açıyla çekiyor ki, açık tuzak kapısını görmemesi mümkün değil.

"Hayır," diye nefes nefese bizi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bırak beni, Vammatar. Kendim yürüyebilirim-"

□Cadı duruyor, vücudu taş gibi hareketsizleşiyor ve ben onun bildiğini biliyorum. Gördüğünü biliyorum.□ e tezgah tam ortada duruyor. Yavaşça dönüyor, pençelerini esh'ime bastırıyor. Bana dik dik bakıyor.

"Canımı yakıyorsun," diyorum elimi bileğine dolayarak.

"Sana sadece bir kez daha soracağım, küçük kemik torbası."

Burada mı?"

Gözlerimin Siiri'ye kaymasına izin vermeye cesaret edemiyorum. "Benden nefret ediyorsun Vam-matar," diye başlıyorum, sesim yumuşak. "Haklı olarak, çünkü hepinizin hayatını altüst ettim. Ailenize getirdiğim kargaşadan nefret ediyorsunuz-kardeşin kardeşe düşman olmasından. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorsunuz. Kehanetlerden önce, tüm bu yalanlardan ve entrikalardan önce."

"Ve?"

Karanlık bakışlarını tutuyorum. "Ya sana verebileceğimi söylersem?"

□Cadı hareket etmiyor. Yüzünü okumak aniden imkansızlaşıyor.

"Bırak gideyim, her şey eskisi gibi olacak," diye fısıldıyorum. "Ben senin için bir dikenim, o yüzden izin ver kendimi uzaklaştırayım."

Cadı hesap yaparken aramızda sessiz bir an geçiyor. Yavaşça, boş ifadesi alaycı bir ifadeye dönüşüyor. "Nerede o?"

"Kim nerede?"

"Benim sefil kız kardeşim. Bu düşünceleri kafana ancak o sokabilir. Sana yol hazırlamak için mi gidiyor? Bu tünel daha önce yaptığı gibi mi? Perdeye kadar yüzmene yardım edecek mi?"

"Loviatar'ın bununla hiçbir ilgisi yok," diyorum hemen. "Bu kapıyı kendim buldum. Ondan yardım istedim, bu doğru. Ama o beni reddetti. Ben de ona saldırdım. Şimdi gidersen onu bahçedeki söğüt ağacının altında baygın halde bulacaksın. Kukka sadece bana bağlı olduğu için yardım ediyor," diye ekliyorum, Siiri'yi küçümser bir tavırla işaret ederek. "O daha iyisini bilmiyor. Başka seçeneği yoktu."

Vammatar'ın ifadesi değişir. "Gerçekten de o kadar hainsin, değil mi?" "Bana yardım etme," diye yalvarıyorum, bu cadıya karşı son umudumu arıyorum.

"Kendine yardım et. Beni bırakırsanız istediğiniz her şeye sahip olursunuz. Bırakın gideyim, hepiniz yeniden özgür olacaksınız. Yeniden bir aile olacaksınız."

Kutsal bir an için tanrıçanın sözlerimi gerçekten dikkate aldığını düşünüyorum ama sonra gülümsüyor. Kanım dondu. "Bu küçük numaranın gerçekten işe yarayacağını mı düşündün? Kibrimi avlamak? Zavallı bencilliğime hitap etmenin?" Gülüyor. "Sen gafil bir aptalsın. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bundan emin olabilirsin. Babamla evlisin ve şimdi onun çocuğunu taşıyorsun. Sana ölüm dileyebilirim ama gerçek şu ki, bundan sonra ne olacağını görmek isteyecek kadar merak ediyorum."

"Aman Tanrım." Onun sefil yüzüne bakıyorum. "Her şeyin dağılmasını istiyorsun."

Tuonela'nın yanışını izlemek ve küllerin içinde dans etmek istiyorsunuz."

Omuz silkiyor. "Ben kötülük tanrıçasıyım."

"Her şeyin yanışını izlemek istiyorsan, o zaman kenara çekil," diye cevap veriyorum. "Yolumu kapatıyorsun."

Gülümsemesi azalır. "Şu deliğe doğru bir adım atarsan iki ayağını da keserim."

Sözler cadının ağzından çıkar çıkmaz Siiri tezgâhların arasına girip baltasını fırlatıyor. Balta cadının omzunu yarıyor ve düşüyor. Vammatar bir çığlık atıyor. Bir elini uzun kesiğe bastırır, cübbesi şimdiden koyu kırmızı kana boyanmıştır.

"Sen," diye tıslıyor, Siiri öne çıkıp kapüşonunu indirirken eli yanına düşüyor. "Şaman sen misin?"

"Ve sen de ölü bir cadısın," diye alay ediyor Siiri. "□ son kez Aina'yı tehdit ediyorsun ve yaşıyorsun."

Vammatar'ın gözleri heyecanla parlıyor. Kollarından keskin bıçaklar kayıyor. Onları elleriyle döndürerek Siiri'nin karşısına dikeyliyor. "Ah, senin derini canlı canlı yüzmeyi çok seveceğim.□ Kızarmış şaman esh'in tadından daha lezzetli bir şey yoktur."

Siiri şaşırmıyor ve kemerinden bıçağını çıkarıyor. "öldür beni, cadı. All-Mother senin soğuk, kansız kalbini hedef alacağımı biliyor."

□ e cadı memnun görünüyor, neredeyse bu dövüş için hevesli.□ e kadınlar birbirlerine hamle yapıyor ve ben çığlık atıyorum, omzum bir dokuma tezgahının çerçevesine çarpıyor. Siiri'nin başlığı

geri çekilir ve dağınık sarı saçlarını ortaya çıkarır. Baltasını dövmeli eliyle kavrayıp genişçe sallıyor.□ e tanrıça eğilip keskin bıçağıyla savuruyor.

Siiri çok yavaş.□ e bıçak kolunun üst kısmını keserek onu irkiltiyor. "Bu işgüzar şamanı dizginleyin," diye emrediyor Vammatar. "Tuoni'nin bunun için sorular."

□ Muhafızlar ilerliyor. Siiri bu dar alanda onlarla baş edemez. Yardım edebilmek için çaresizce etrafıma bakındım. Bulabildiğim tek şeyi aldım.

nd: uzun, ince bir çift örgü iğnesi.

En yakın tezgâhın arkasına geçip bir muhafızın geçmesine izin verdim. Siiri ve cadı karşılıklı yumruklaşarak tezgâhlara çarpıyor. Koridora doğru eğilip muhafızın sırtına atlıyorum. Kükreyerek iri bir eliyle bana doğru uzandı. Bir kolumla boynuna sarılırken, diğer elimle örgü iğnemi bulutlu gözüne batırıyorum. Çığlık atıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

O zemine çökmeden önce üzerine tırmanıyorum ve bir tabureyi şangırdatarak uzağa gönderiyorum. Siiri cadının şiddetli saldırısını savuştururken bunu göremeyecek kadar odaklanmış durumda.□ e tabure ayak bileğine çarpıyor ve tökezliyor.

"Siiri, hayır!" Bıçağı elinden fırlıyor. Cadı hamle yaparken Siiri homurdanarak yana doğru yuvarlanıyor. Siiri kaçamadan Vammatar Siiri'nin pelerininin eteğini yakalıyor. Siiri soluk soluğa, gümüş tokayı koparmak için boynuyla sarsıyor ama toka kopmuyor. Vammatar muzaffer bir sırıtışla elini pelerine daha sıkı sararak Siiri'yi daha da yaklaştırıyor.□ e diğer muhafız kılıcını çekmiş halde Siiri'nin önüne doğru ilerliyor.

"Siiri," diye tekrar bağıriyorum.

□ Onu sıkıştırmışlar. Onu öldüreceklerinden eminim. Başka bir tabure kaparken ~~imn~~ öfke fıskırıyor.□ tüm gücümle kürek çekerken, muhafızın kafasının yan tarafına çarpıyor. Siiri'nin geriye doğru eğilip boynunu pelerinden kurtarması için gereken tek dikkat dağıtıcı şey bu. Yuvarlanıp cadının attığı bıçaklardan birini kapıyor. Bir kez daha bıçak ve baltayla donanarak ilerleyen cadıya saldırıyor.

"Babamın sana nasıl işkence edeceğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye alay ediyor Vammatar. "□ hainlerin kemiklerini kırmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur."

□ Muhafız ayağa fırlıyor ve kılıcını Siiri'ye kaldırıyor. Siiri cadının amansız saldırılarını engellemekle o kadar meşgul ki fark edemiyor. Dokuma tezgâhlarını kalkan olarak kullanarak eğilip bükülüyor.□ Muhafız zeki. Sola geçiyor, cadı ile dans ederken diğer tarafta onunla buluşmaya hazır.

Kendimi arbedeye atarak haykırıyorum. Onu darbeden kurtarmaktan başka bir şey düşünmeden kendimi Siiri ile muhafızın arasına atıyorum.

"Kraliçeye dokunmayın," diye emrediyor Vammatar.

"Aina, hayır!" Siiri çığlık atıyor.

Çok geç.□ Vammatar komutunu veremedi muhafızın kolu sallanmaya başlamıştı bile. Sopası başımın yan tarafına çarptı ve darbe beni sahanlığa yuvarladı. Tuzak kapısına ne kadar yakın olduğumu fark etmemiştim bile. Bir çığlık atarak, içeri düştüm. Merdivenlerden aşağı ve tünelin zeminine bir yığın halinde düştüm.

"Aina," diye bağıriyor Siiri yukarıdan.

İnliyorum, keskin nefesler alıyorum, titreyen elim karnıma gidiyor.

yanıma yuvarlanıyorum. "Güvendesiniz," diye fısıldıyorum kendime ve bebeğe.
"Biz iyiyiz."

"Aina!" Siiri tekrar sesleniyor.

Başım dönerek merdivenlerden yukarı bakıyorum ve şakağımın hemen üzerindeki noktaya hafifçe bastırıyorum, keskin acıdan irkiliyorum. Elime bakıyorum.

Kan.

", " diye fısıldıyorum kendi kendime, tökezleyerek ayağa kalkıyorum.

Daha ikinci adımı atmıştım ki Siiri'nin bacakları tuzak göründü. Delikten düşüp kendini yakalıyor ve kafası kapıdan çıkana kadar kışının üzerinde birkaç basamak aşağı kayıyor. Muhafızın kılıcının güçlü savuruşu tam başının olduğu açıklığın üzerinden geçerken haykırıyorum.

"Aina," diyor Siiri tekrar, aceleyle merdivenlerden inip yanıma geliyor.

"M' ne," diye mırıldanıyorum, bir elim hâlâ başımdaki yaraya bastırıyor. "Geride dur," diye emrediyor Siiri. "Gölgelerden uzak dur."

Vammatar merdivenlerden aşağı iniyor, omzunda bir alev topu.□ e ışık kafa karıştırıcı. İkimiz de irkiliyoruz, acı içinde gözlerimizi kırptırıyoruz.□ e cadı öfkesinden canavarlaşmış, bıçakları hazır.

Göğsü kabarmış, kolları ve omuzları cadının bıçaklarından çıkan çentiklerle işaretlenmiş Siiri, benim adıma savaşmaya hazır bir şekilde tekrar Vammatar'ın karşısına dikiliyor. Vammatar onu toprak tünelin ortasında keskin bir metal darbesiyle karşılıyor.

□ e muhafız merdivenlerden en son tökezleyerek iniyor, kılıcı her basamakta takırdıyor, yarı kesik kolundan işe yaramaz bir şekilde sallanıyor.

Siiri yoruluyor. İkişiyse birden başa çıkamaz. Bana ihtiyacı var.

Elimi kanayan başımdan çekiyorum ve muhafızla yüzleşerek öne çıkıyorum.
"Tuonela Kraliçesi olarak, durmanızı emrediyorum."

Muhafız tereddüt etmeden en alt basamakta durur, sallanır.

Rahatlayarak iç çektim, omuzlarım çöktü. Tanrım, bunu daha önce düşünmemekle aptallık etmişim.

"Hayır," diye haykırır Vammatar. "Şamanı öldürün. Öldür onu-" "Şamanı koru," diye sesleniyorum ona. "Vammatar'ı öldür." Siiri bıçağını kabzasına kadar tanrıçanın göğsüne saplıyor.

Vammatar bir kurdun vahşiliğiyle hırlıyor. Göğsünden çıkan beyaz ışık Siiri'nin ayaklarını yerden kesiyor. Ama muhafız ilerlemeyi bırakmıyor.

Vammatar onunla uğraşmak zorunda kalır. "Hayır, seni aptal. Şamanı öldür," bağırarak ölü muhafızı doğrar.

Siiri kendine geliyor, titreyerek ayağa kalkıyor. Siiri'nin kanayan yerlerini görünce nefesim kesiliyor. Vammatar da görüyor. Siiri'yi muzaffer bir gülümsemeyle küle çeviriyor. "Şimdi bana teslim ol şaman, yoksa değerli Aina'n ölürken nasıl çığlık attığını izleyecek."

Siiri silahlarını kaldırır. "Ben ölemem. Ama sen , seni sefil cadı."

Vammatar öfkeyle hırlar ve iki kadın da saldırır. Çarpıştıklarında Vammatar'ın omzundaki ışık sönüyor. Gözlerimi kırptştırıyorum, görüşümde beyaz noktalar belirince panikliyorum.□ e cadı kıkırdıyor.

Siiri'nin yardımına ihtiyacı var. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum, ölü muhafızı vücudunun altında sıkışmış bıçaktan çıkarırken silahlarının çınlaması kulaklarımda bir uyarı gibi çınlıyor.□ e merdivenler gıcırıyor ve dönüyorum. Siiri ve Vammatar'ın dikkati o kadar dağılmıştı ki, aşağı doğru süzülen gölgeyi fark edemediler.

"Siiri, dikkat et," diye sesleniyorum, kılıcı çekip kurtarıyorum.

□e kefenli cüce ileri atılarak Vammatar'ı omuzlarından yakalıyor ve onu Siiri'den uzaklaştırıyor.□ e cadı şaşkınlıkla çığlık atıyor.

Gözlerim beyaz cüppeleri ve uzun siyah saçları seçmeme yetecek kadar düzeliyor. Loviatar kız kardeşinin gitmesine izin verir ve cadılar birbirleriyle yüzleşir.

Vammatar, "Bunca zaman babamın evcil hayvanıydın," diye tıslıyor. "Şimdi ona karşı mı geliyorsun?" "Hepimiz kendi yolumuzu seçmeliyiz," diye yanıtlıyor Loviatar. Şakağında ve cübbesinin yakasında kan lekeleri var ama yine sakın ve kararlı görünüyor. Dövmeli elleriyle ağzını çerçeveleyiyor ve dudaklarından bir hava üflüyor. Nefesi karanlıkta ışıltılı bir yeşille parlıyor. Zehirli bir bulut gibi dönüyor

Vammatar'ın yüzünün etrafını sararak solgun tenini ürkütücü bir yeşil kapladı.

Vammatar yeşil dumandan boğulurken gözleri panikle irileşiyor. Yanaklarındaki tüm renk soluyor. "Seni cadı," diye . "Ben-" Tehdidini vücudu sarsılır ve yere yığılır.

Siiri

Tünel kapısında kötülük tanrıçasının yüzükoyun yatan formuna bakarken, kollarım ve bacaklarım yorgunluktan titriyor.

"Ne yaptın sen?" Aina cadıya fısıldar.

"Ben hastalık tanrıçasıyım, değil mi?" Loviatar cevap verir. "Görünüşe göre kız kardeşim ani ve zayıflatıcı bir bayılma hastalığına yakalandı."

"Bunun için seni öldürecek," diye uyarıyor Aina.

"Deneyebilir," diye yanıtlıyor Loviatar. "Tanrıça biliyor ki daha önce birçok kez denedi."

Gülümsüyorum. Bu cadıdan hoşlanmaya başlamam mümkün mü? Ama sonra Loviatar bana döndü. Ellerini kaldırarak bir adım öne çıkıyor. "Bak," diyorum, "kişisel bir şey değildi."

_"

□ Tanrıça tıslıyor.

"Lütfen, ona zarar vermeyin," diye ağlıyor Aina. Bu noktada kiminle konuştuğundan emin değilim.

Loviatar dövmeli elini bana doğrultuyor. □ Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor. "Eğer bana bir daha el kaldırırsan küçük tilki, içini dışını çıbanlarla doldururum. □ Bembeyaz teninin her yeri patlayacak ve iltihaplanacak. Ölümün yavaş ve acı verici olacak. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Baltamı indiriyorum ama savunmamı indirmiyorum. "Neden şimdi bize yardım ediyorsun?" Loviatar Aina'ya dönüyor. "Tuonetar gitti. Prangalarının sağlam olduğunu düşünüyoruz, ama kulesinde değil." "Aman

Tanrım," diye fısıldar Aina.

"Bence suç Vammatar'da," diye ekliyor cadı. "Sonunda elini ortaya çıkardı. O kaosun tarafındadır."

"Her şeyin yanışını izlemek istediğini söyledi," diye yanıtlıyor Aina.

"Kalma nehrin kenarında devriye geziyor, ikizler şamanı arıyor ve babam da şimdi seni arıyor. Yardım almadan buradan asla canlı çıkamazsın."

"Ve sen bize yardım mı edeceksin?" Aina'nın sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum.

□ Cadı başını eğiyor.

"Neden?" Bastırıyorum. "Kafana aldığım darbe yüzünden olduğunu düşünemiyorum."

□ Cadı bir hırıltıyla dönüp bana bakıyor. "Aslında ."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Neden?" Aina ikimiz için de tekrar soruyor.

"Tuonela'nın Aina ve çocuğu için en güvenli yer olduğunu düşündüm çünkü Väinämöinen'in lanetinden kurtulduğunu bilmiyordum. Burada kapana kısıldım, yukarıdaki dünyadan koptum. Ve onun hakkında yeterince konuşulmadı. Yeni öğrenciler yetiştirdiğini bilmiyordum. Bu kadar bilgi ya da kraliçeme bu kadar sadık birini hiç beklemiyordum. Eğer şamanla birlikte Aina ve çocuğu güvende tutacağınıza yemin ederseniz, kaçmanıza yardım edeceğim."

Ben cevap veremeden Aina öne çıktı. "Söylediklerinde ciddi olduğunu kanıtla. Bana güvendiğini kanıtla ki ben de sana güvenebileyim Loviatar."

□ Cadı gözlerini kapatır. Bu karanlıkta yüz ifadesini anlamak zor. Sadece azap çektiğini hayal edebiliyorum. □ Aina ve cadı arasında bir güç mücadelesi var. Aina, cadının açıkça vermek istemediği bir şey istiyor.

"Toivotar," diyor yumuşak bir nefesle. "Onun adı Toivotar."

"Toivotar," diye tekrarlıyor Aina. "□ e Loviatar'ın onuncu çocuğu umut tanrıçasıdır." Gülümseyerek elini cadının omzunda gezdiriyor. "Çok güzel bir isim."

"Çok güzel bir kadın," diye ekliyorum.

□ İkisi de bana doğru dönüyor. "Onunla tanıştın mı?" diye soruyor Aina.

Başımı salladım. "Sen Kalma tarafından götürüldükten birkaç dakika sonra bana göründü. Ayağa kalkmama yardım etti ve seni bulmam için beni kuzeye doğru yola çıkardı."

"Peki Loviatar'a benziyor mu? Siyah saçlı, soluk tenli?" "Evet,"

diye yanıtlıyorum. "Ama daha çok gülümsüyor ... ve gülüyor."

Aina'nın yanındaki cadı hareketsiz.

"Ona çok ihtiyacım olduğunda bana tekrar geldi," diye devam ediyorum. "Bana daha fazla erzak verdi ve Väinämöinen'i nasıl bulacağımı anlattı. O erdemli biri, Loviatar."

"Mücadeleye devam edeceğini biliyordum," diye mırıldanıyor cadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Hayatta ve ölümden hepimiz için daha iyi bir dünya yaratmak istiyor. Siz de bunun için mücadele edin... de."

Kalçamdaki çantaya uzanarak Väinämöinen'in verdiği kutuyu çıkardım.

Ben. "Ellerini uzat," diyorum cadıya.

Tereddüt ediyor ama sonra dediğimi yapıyor. Kutuyu avuçlarının üzerine koyuyorum ve kutunun boyutlarını hissettikçe titriyor. "Nedir bu?"

"Ne olduğunu biliyorsun," diye cevap veriyorum. "Nasıl aldın?" diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Sana söyledim, Väinämöinen selamlarını yolladı. Artık biz de birbirimize güvenebiliriz."

Loviatar hâlâ kızının hatıra kutusunu tutuyor.

"Senden asla vazgeçmedi," diye devam ediyorum. "Asla da dönmeyecek. Ölümlü dünyaya umut getirmeye cüret ettiği için Cadı Kraliçe tarafından işkence edilerek uzun ölüm günlerini yaşıyor. Onu on kez gereken bir hastalıktan muzdarip olmasına rağmen ölemiyor. Tıpkı senin burada karanlıkta kapana kısılmış, kendi yalnızlığınla sonsuza dek işkence çekiyor olman gibi."

"Tıpkı Tuoni'ye işkence edildiği gibi," diye fısıldıyor Aina. Ona dönüyorum. "Ne?"

"Tuoni, Väinämöinen ve Toivotar'ın kaçmasına yardım etti," diye açıklıyor. "□ e Cadı Kraliçe lanetini Tuoni'yi de cezalandırmak için şekillendirdi."

"Nasıl?"

"Uzun ölümden bahsettiniz. Tuoni'nin gücü yaşamı uzatmaktır. O Büyük Soluş, Kutsanmış Ölümün Efendisidir. Tuonetar, Väinämöinen'i için lanetleyerek, Tuoni'nin onun ölümünün acısına katlanacağını ve hayatını uzatacağını biliyordu. Görmüyor musun? Tuonetar onları birbirine bağladı ve ikisini de lanetledi - şamanı için, Tuoni'yi de bunun acısına katlanması için."

"Yalnızca Väinämöinen'in ölümü onu tamamen özgür kılacaktır," diye ekliyor Loviatar. "Tıpkı beni bu diyardan yalnızca senin kurtarabileceğin gibi.□ e Cadı Kraliçe hızlı ve emin adımlarla çalışarak hepimizi ağına düşürdü."

"□ en sonunda hepimiz özgür kalacağız," diye yanıtlıyor Aina. "Kendin için, kızın için, oğlum için, şaman için, ölüm tanrısı için. Şimdi birlikte çalışalım. Bizimle gel, Loviatar. Tuonela Kraliçesi olarak seni tüm bağlarından azat ediyorum. Tuonela'yı istediğin gibi terk edebilirsin."

Loviatar rahatlayarak iç çeker ve kızının hatıra kutusuna sarılır. "Gel. Sana yolu göstereceğim."

Tünelde üç adım ilerlemeden önce elimin arkasını yakan yakıcı bir acıyla haykırıyorum. "Ouch-"

"Siiri?" Aina telaşla fısıldar. "Ne oldu? Neyin var?" "Bilmiyorum.

Dövmelerim bir tuhaf.□ ey sıcak hissediyorum."

"Ateş," diye fısıldar cadı. "Hayatın neresinde ol, bedenine yakın bir yerde bir ateş var. Bağlantın aracılığıyla hissedebileceğin kadar sıcak yanıyor." Bana , görmeyen gözlerini kırpmadan. "Büyük tehlikedesin, küçük tilki."

"Geri dönmek zorundayım. Gideli oldu ve Väinämöinen'in bana ihtiyacı var. Lumi olmak zorunda." İnledim. "Tanrım, onu öldürtürsem kendimi asla affetmeyeceğim."

"Lumi mi?" diye tekrarlıyor cadı, başını meraklı bir şekilde eğerek. "Ajatar'ın sinir bozucu kızı mı?"

"Evet, onu öldürmek için beni kuzeye kadar takip etti."

"Ve o bütün mü?"

"Evet ve Lumi biliyor. Onun için geliyor. Peçeye gitmeliyiz."

Hep birlikte karanlık tünelden aşağı iniyoruz. Loviatar "Dur!" demeden önce ne kadar koştuğumuzu bilmiyorum.

Aina ve ben nefes nefese, yan yana durmuş, cadı dar basamakları tırmanırken ve bir tuzak kapısını geri atarken .□ e cadı ilk önce çıkıyor, bizi beklemiyor. Biz de onu takip ediyoruz. Sağ elimde baltam, sol Aina'ya bıçağımı veriyorum. Yayım yok. Dokuma odasında bırakmıştım.□ at kalçamdaki sadağı işe yaramaz hale getiriyor.

Yanımda Aina soğuktan titriyor. İkimizin de pelerini yok. "□ yolu,"

diye fısıldıyor Loviatar.

Sık ağaçlı bir ormandayız, ağaçlar karla tozlanmış.□ Karanlığın içinde bir tepenin şeklini seçebiliyorum. Bu Kipumäki olmalı, ikizlerin acı ve ıstırap büyüsunü ördükleri meşhur tepe. Onları düşünmek bile vücudumdaki yara ve berelerin acı içinde haykırmasına neden oluyor.

"Neredeyse geldik," diyor Loviatar.

□ kozalaklı ağaçların zengin kokusu ve karın temiz kokusu yeni bir koku ile boğulur. Tuzlu, kurumaya bırakılmış su otları gibi.

□ölüm nehri.

Son ağaçların arasından geçerken Aina elimi sıkıca tutuyor. Önümüzde, siyah su sessizce akıp gidiyor, kıyıdaki çakıl taşlarına vuruyor. Bakışlarım nehrin ortasında beliren bir şeye takılıyor.□ e su dalgalanıyor

Etrafında.□ ada olmalı. Ve perde hemen ötemizde bizi bekliyor. Çok yaklaştık.

"Acele et," diye fısıldıyor cadı, suyun kenarında dururken. "Buradan sonra yüzmeliyiz."

Baltamı kemerime sokuyorum ve suya giriyorum. Aina cadının elini tutuyor ve birlikte suya giriyorlar. Dizlerime kadar suya batmış, dondurucu suya göğüs germeye hazırdım ki tiz bir kıkırdama havayı yırttı.

"Hepinizi burada bulabileceğimi düşündüm," diye mırıldanıyor arkamızdan bir ses.

Dehşet kemiklerime kadar işliyor.□ Ölüm nehrinin kıyısında, cahil görünümlü kadın, pırıl pırıl parlayan altın elbiseler içinde duruyor. Tel tel gri saçları başının üzerinde yığılı. Gölgelerle çerçevenilmiş koyu renk gözleriyle, ürkütücü, kafatasına benzer bir yüzü var. Onun Tuonetar olduğunu biliyorum, şiddetli ölüm tanrıçası.

□e Cadı Kraliçe dudaklarını kararmış dişlerinin üzerine kıvrarak küçümsüyor ve söğüt asasıyla bize işaret ediyor. "Neden bu tarafa gelmiyorsunuz, hepimiz güzel bir sohbet yapabiliriz? Eylemler ve sonuçları hakkında . . ve sonuçları hakkında konuşma zamanı."

Aina

TUONETAR, kırık eliyle bize bakarak sırtıyor. Bileği çürükler ve yanık izleriyle dolu.□ e altın rengi cübbesinin kabukları kurumuş siyah kanla kaplanmış. Kelepçeden kurtuldu ama bu ona pahalıya mal oldu. Şu anda bile kırık eli asayı zar zor kavrayabiliyor. Diğer elini cübbesinin içinde saklıyor; hâlâ zincirlerini taşıdığına inanmak zorundayım.

Yarı güçteki bir cadı hala zorludur.

"Anne," diye sesleniyor Loviatar kıyıdan. "Bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Sessizlik!" Tuonetar çığlık atıyor, asasıyla havayı süpürüyor.

Loviatar tokat yemiş gibi sendeliyor.

"Peki bu kim?" Tuonetar asasıyla Siiri'yi işaret ediyor. "Benim adım Siiri," diye sesleniyor omzumun üzerinden.

Tuonetar onun ellerindeki dövmelere bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Herkesin şaman sen misin?"

"Väinämöinen selamlarını yolladı," diye alay ediyor.

□Cadı Kraliçe bana dönmeden önce ona tısladı. "Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun, küçük kurtlu fare kraliçe?"

Siiri'nin önüne geçiyorum. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok, cadı. Artık dalgaların karaya attığı odun tacını ben giyiyorum.□ e ölümler bana cevap verir."

Gözleri kısılır. "Eğer senin üzerinde hiçbir gücüm yoksa. . . o zaman neden sesin titriyor?"

Sinirlerimi yutarak, Tuoni'ye olan bağlılığımın iplerini fırçalıyorum. Kapıyı aralık bırakmış. Kızgın ve incinmiş ama av peşinde. Güvenliğimi istiyor. Tek istediği bu. Beni kaybetmek pahasına da olsa güvenliğini sağlayacak mı? Beni tehdit eden güçlere karşı krallığını güvence altına almanın bir yolu olmadığını artık görmeli.

Görünmez bir elle uzanıp, bağımızın iplerini koparıyorum. O gelecek. O kadar onu konuşturmalıyım.□ cadı kendi sesini duymayı sever.

Sessizliğimi korku sanırken gözlerinde zafer parıldıyor. Gülüyor, yüksek, tıkırtılı bir sesle. "Oh, sonunda seni köşeye sıkıştırdım. Tüm tuzaklarımı hazırladım ama sen kendi tuzağına düştün." Yüzünde sahte bir endişe ifadesi beliriyor. "Zavallı, kalbi kırık kralımız gitmeye niyetli olduğunu ve doğmamış yavrusunu da yanında götürdüğünü öğrendiğinde ne diyecek?"

"Gitmemi neden umursuyorsun?" Meydan okuyorum.

"Çünkü o yavrunun yaşamasına izin verilemez! Burada geçirdiğin zamandan hiçbir şey öğrenmedin mi, seni kokuşmuş sefil? Gücümün sinsisi, açgözlü küçük bir ölümlü ve onun değersiz miyavlayan bebeği tarafından gölgelenmesine izin vermeyeceğim."

"Kehaneti sadece kendi kaybınızı düşünerek yorumluyorsunuz," diye karşı çıkıyorum. "Ya bu çocuk Tuonela için bir hediyeysen? Bir ölüm tanrısına verilen her yeni güç, hepinizin paylaşacağı bir güçtür. Bu diyarı dönüştürebilir. Buradaki herkesi daha iyi hale getirebilir."

"Onların daha iyi olmalarını istemiyorum!" diye haykırıyor. "□ ey yaptıklarının bedelini ödemeli. Eylemlerin sonuçları olmalı."

Yerimde durarak bize biraz daha zaman kazandırdım. "Toivotar'ın gücüne sahip olmaya hakkınız yoktu ve onu kafeste tutmaya da kesinlikle hakkınız yoktu. Eylemlerden ve sonuçlardan mı istiyorsun? Seninkiler neredeydi Tuonetar?"

Loviatar'a dönüyor. "Yine onun adını mı söylüyoruz? O günleri özlemişim."

"Bir çocuğu annesinden çaldın," diye devam ediyorum, sudan bir adım çıkarak. "Başkalarının onun müthiş gücünden faydalanabileceği korkusuyla o çocuğu bir yere kilitledin. Sen bir sel sh'sin, Tuonetar. Zayıf fikirli ve acımasısısın."

"Reçelim için derini yüzüp gözlerini oyacağım," diye alay ediyor.

Sudan bir adım daha atarak kan bağımın iplerini tekrar çekiyorum.

Sen güçlüsün, Tuoni bağı aşağı gönderiyor.

"Kendi kızından bir çocuk çalmak yeterli değildi," diye sesleniyorum açıklığın ötesinden. "Loviatar'ı onu geri istediği için cezalandırdın. Sen bir zorbasın, Tuonetar."

"Şimdi de beni kızdırıyorsun," diye alay ediyor. Bağı tekrar çekiyorum.

Güçlüsün. Sen bir kraliçesin. Bir tanrıçasın. Savaş. Ben güçlüyüm.

Siiri'nin hayatı tehlikede. Çocuğumun hayatı tehlikede. Savaşma sırası bende. Cadıya karşı omuzlarımı dikleştirerek sudan çıkıyorum. Aç gözlerle yaklaşmamı izliyor.

"Aina, yapma," diye Siiri.

Onu uyarmak için elimi kaldırarak sudan bir adım daha atıyorum. Tuonela çok uzun zamandır Tuonetar'ın yozlaştırıcı etkisiyle yönetiliyor. O sadece kaos ve ölüm getiriyor. Tuoni onun zıttı olabilir, barış, düzen ve kontrol peşinde olabilir ama ikisi de üçüncü bir yol olabileceğini göremiyor. Kaos ve kontrol arasında bir yol. Beklenmedik ölüm ile uzun ölüm arasında bir yol.

Ben Ainatar, ölümlü ölüm tanrıçası, Tuonela Kraliçesi. Ben üçüncü yolum.

Kendimin tam merkezini, sakinliği ve gücü arıyorum. Onu karnımda yanan bir aine gibi tutuyorum.

Güç üretildi.

Yandıkça, içim içimi ısıtırken cadının bakışlarını üzerimde tutuyorum. Ayaklarımı suyun kenarındaki çakıl taşlarına kökleyerek ellerimi Cadı Kraliçe'ye doğru kaldırıyorum. "Buradaki zamanın doldu Tuonetar. Siiri ve Loviatar artık benim korumam altında ve onlar için ölmekten korkmuyorum. Ben Tuonela Kraliçesi Ainatar'ım ve ölümü eşitim olarak kabul ediyorum."

"Asla benim olamayacaksın!" Tuonetar hırlayarak söğüt asasını havada savurdu ve bana doğru beyaz kıvılcımlardan oluşan bir jet gönderdi.

Bu yerde hissedebildiğim her kadim güç kaynağını çekerek iki elimi birleştiriyorum. Tuonetar'ın büyü, Revontulet the refox'un gece göğü renklerinde parıldayan bir kalkana çarpıyor. Işığı yukarı doğru fırlıyor, Loviatar ve Siiri'nin üzerine yayılıyor, onları koruyor, hepimizi koruyor.

Tuonetar nefes nefese, gözleri kocaman. "Bu ne büyü?" Gülümseyerek yerimde duruyorum.

"Benim sihrim."

Öfkeyle asasıyla havayı tekrar tekrar yararak bize doğru yaklaşıyor. Asasının kıvılcımları, mor, yeşil ve mavi tonlarında bir aurora ile parlayan kubbe benzeri kalkana yansıyor.

Karşımda, Cadı Kraliçe'nin kemikli göğsü kabarıyor. Parçalanmış bileğinden taze kan akıyor. Siyah damlalar karın üzerinde cızırdıyor. "Seni öldüreceğim, Aina Taavintytär," diye sesleniyor, sesi insanlık dışı bir öfkeyle kaynıyor.

"□ artık benim adım değil," diye geri sesleniyorum. Bekle. .

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Ben bir tanrıçayım. Tuonela büyü ve canavarların ülkesi.□ Bu ölümlü kraliçeye yetecek kadar güç var. Gözlerimi açtığımda Tuonetar'a, pek çok kişiye acı çektiren cadıya bakıyorum. O bir kıskançlık. O öfke. Beklenmeyen, tamamen istenmeyen kaosudur.

Ve yerini öğrenmeli.

"Ben Tuonela Kraliçesi Ainatar'ım," diye ilan ediyorum karanlığa. "Ben doğru ölüm tanrıçasıyım ve şimdi sizi çağırıyorum. Cadı Kraliçe'nin sefil ellerinde can veren tüm ölümler, ayağa kalkın! Uykunuzdan uyanın ve tanrıçanızın yardımına gelin." Bu kutsal topraktan çağırabildiğim tüm büyüü çağırıp güce dönüştürürken, kendi haklı öfkemin boğazımda yandığını hissediyorum. "Ayağa kalk ve kraliçeni koru! Kalk ve adil intikamını al!"

Tuonetar bir hırıltıyla bakışlarını karanlık tahtaya dikeyor.

Siiri şansını deniyor ve sudan çıkıp yanıma geliyor. "Aina, ne yapıyorsun?"

"Gücümü talep ediyorum," diye cevap veriyorum.

Loviatar diğer tarafımda duruyor, gülümseyerek başını geriye doğru eğerken gözleri bembeyaz parlıyor. "□ ey gel."

Tuonetar gülüyor, asası parçalanmış elinde sallanıyor. "Görünüşe göre hala güçsüzsün! Güzel bir konuşmaydı ama Yüce Anne tarafından sana bahşedilmemiş bir şeyi talep edemezsin-"

"□ ey come," diyor Loviatar tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

□Ağaçların arasından yürüyen ayakların, çınlayan çeliklerin ve vuran davulların sesleri geliyor.

"Tuonela'nın bana özgürce vermediği hiçbir şeyi almadım," diye sesleniyorum Cadı Kraliçe'ye. "Dengeyi yeterince uzun süre bozdun. Şimdi sonuçlarıyla yüzleş."

Biz izlerken, ölümlerden oluşan bir kalabalık koşarak ormandan fırlıyor. Bazılarının elinde silahlar -kılıçlar ve baltalar- var ama çoğu kadın.□ e ormanın kadınları. Tuoni'ye asla istediğini elde edemeyeceğini kanıtlamak için işkence ettiği ve öldürdüğü tüm o kızlar.

□ Onlar artık benim. Onlara tapınmalarına layık bir tanrıça vereceğim.

□ Savaşmak için de ölmek için de sebepler vardır. □ Hayatta ve hatta ölümden sonra bile buseçimi yapmanın gücü vardır. "Tanrıçanızı koruyun," diye sesleniyorum ölümlere. "Cadı Kraliçe'yi yakalayın. O sefil asayı elinden alın!"

Tuonetar asasını savurarak daha fazla ışık püskürtüyor. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, büyüsü kalkanımdan ölümlerimin üzerinden sekiyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye bağıyor. "Sen ölümlüsün!"

Nehrin kenarında duruyorum, mezar gibi vakur, ölümler sararken. Asasının büyüsü onlara dokunamasa da hâlâ onları alt etmeye çalışıyor. Onu karın içine doğru itip asasını elinden aldıklarında bağıyor.

"Aina, artık gitmelisin," diyor Loviatar yanımda, eli omzumda. Ama ben gidemem. Henüz gidemem. Lilja, Salla ve Inari yaklaşıırken gözlerimdeki yaşları siliyorum. Lilja'nın elinde Cadı Kraliçe'nin asası var. Bana doğru uzatıyor. Ben. Titreyen ellerimle alıyorum ve ölü kızlar geri . "□ teşekkür , " diye fısıldıyorum onlara.

□ saygıyla başlarını eğiyorlar.

Asaya bakarken, yaptığı tüm korkunç şeyleri düşünüyorum - sürdürdüğü yalanları, yok ettiği hayatları. İki elimle kavrayarak ikiye . Ucundan birkaç belli belirsiz kıvılcım tıslıyor ama ahşabın ısısı kayboluyor. Parçaları ayaklarımın dibindeki çakıl taşlarının üzerine bırakıyorum ve suyun onları nehrin siyah derinliklerine çekmesine izin veriyorum.

"Aina, zamanı geldi," diye tekrar ısrar ediyor Loviatar. "□ e çıkış yolu artık açık. Gitmelisin."

"Burada kalamam," diye ekliyor Siiri. "Väinämöinen'in bana ihtiyacı var."

Doğru ölümler sürüsünün çığlık atan Cadı Kraliçe'yi zincire vurduğu yere dönüyorum. "Gel," diyorum Siiri'nin elini tutarak. Diğer elimi Loivatar'uzatıyorum ama o elimi tutmuyor. Kalbim sıkışıyor. "Loviatar, bizimle gel."

"Durma," diye cevap veriyor, sesi ciddi. "Arkana bakma."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Yapma bunu. Gel."

Sakin ve kararlı bir şekilde duruyor. "Tuoni'nin bana burada, kızımın bana orada olduğundan daha çok ihtiyacı var. Git, Aina. Şimdi."

"Hayır." Siiri'nin beni nehrin derinliklerine çekmesine izin verirken bile başımı sallıyorum.

"Git, Aina," diye tekrar sesleniyor Loviatar.

Siiri elimi çekştirerek, ", " diye ısrar ediyor.

Buz gibi su kalçalarımaya çarptığında nefes nefese kalarak, "Gel bize," diye sesleniyorum. "Özgürsün, Loviatar! Tuonela Kraliçesi olarak sana güvenli geçiş izni veriyorum."

Veda etmek için elini kaldırarak başını sallıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak Siiri'nin peşinden yüzüyorum, kollarımla uzun kulaçlar atıyorum. Bacaklarımı tekmeleyerek adaya doğru yüzerken kalın yünlü elbisem bana ağırlık yapıyor. Dizim bir kayaya çarptığında irkiliyorum ve tökezleyerek ayağı kalkıyorum. Yanımda Siiri de yüzüyor ve elime uzanıyor. Adaya adım attığımızda onun parmakları da benimkiler kadar soğuktu. Omzumun üzerinden baktığımda ölülerin Loviatar'a doğru akın ettiğini ve ona zincire vurulmuş Cadı Kraliçe'yi sunduklarını görüyorum.

Yanımdaki Siiri gerildi. "Aman Tanrım, hayır." Ona döndüm. "Ne oldu?"

Karanlıkta, kumsalın aşağısında, ölülerden uzağı işaret ediyor.

İşaret ettiği yönü takip ediyorum, gözlerim kocaman, siyah, kırmızı gözlü bir hayvan figürüne takılıyor. "Surma," diye fısıldıyorum.

Siiri elini sırlsıklam omzuma koyuyor. "Aina, o nehri koruyor." İçimi bir endişe kaplıyor. "Karşıya geçmeliyiz," diye inliyorum. "Gel, Siiri. Karşıya geçmeliyiz.

Şimdi."

Siiri cevap veremeden Surma derin, kederli bir uluma sesi çıkartıyor. İimiz de kıpırdamadan, nehrin yüzeyinde yankılanan sesi dinliyoruz.□ e karanlık su kıyıda kıyıya dalgalanıyor.□ e ses bize çarpıyor ve tüm vücudum soğukla ilgisi olmayan ürpertilerle doluyor.□ bu herhangi bir uluma değil.

Bu bir ağı.

Aina

"ÇOK YAKINDAYIZ," diye soluyarak nehrin uzak kenarına doğru ilerliyorum. Büyünün yankısı hâlâ içimde dalgalanıyor ve soğukla birlikte titrememe neden oluyor. "Siiri, hâlâ başarabiliriz." Elini sıkıca tutup onu dar kaya adasının diğer tarafına çekiyorum. "Hadi, başarabiliriz-"

"Aina, bekle. Dinle."

Tuonela'nın gölgelerinin derinliklerinden uğursuz bir ses yükselmeye başlıyor. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Bu bir tıkırtı, uğultu, kükreme sesi. "Siiri. ." Onun eline uzanıyorum. "Neler oluyor?"

"Surma kıyametimizi çağırdı," diyor sesi . "mi?"

□ uğultu her geçen saniye daha da artıyor; gıcırdayan metal, inleyen ahşap, örse vuran çekiç sesi, gürül gürül akan bir şelalenin müthiş kükremesi. Etrafımızda kara su yükseliyor, küçük kaya adamızı ve onunla birlikte bizi de yutmakla tehdit ediyor.

"Lemminkäinen'in şarkılarını hatırlıyor musun?" Siiri kakofonisi üzerinden sesleniyor.

"Evet, ama dalga suya çarpıyor tabii," diye cevap veriyorum. "Biz karadayız." "Hayır, Aina **bak.**" Dövmeli eliyle aşağıyı işaret ediyor.

□ Üzerinde durduğumuz taş ada pürüzlü ve oluklu, sanki kaya birçok bıçakla kesilerek uzun, dar dilimler halinde kesilmiş gibi.

"Aman Tanrım." Başımı kaldırıp Siiri'nin bakışlarıyla buluşuyorum. İkimiz de neyin geldiğini biliyoruz. Bu Tuonela'nın son ve en büyük savunması.□ e nehri savaşta ölen kudretlilerin tüm kılıç ve baltalarını, tüm avcılarının demir uçlu oklarını, hatta dikiş iğnelerinin sivri uçlarını bile yutuyor.□ e nehri hepsini alıyor ve kaçınılmaz bir ölüm dalgasına dönüştürüyor. "Lemminkäinen'i bin parçaya böldü," diye bağıyorum gürültünün üzerine. "Annesi vücudunu tekrar dikmek zorunda kaldı."

Siiri alnını benimkine bastırıyor. "Özür dilerim Aina, çok özür dilerim. Denedim."

Tanrılar biliyor, denedim ve seni yine hayal kırıklığına uğrattım.

Her şeyi yaptım-" " yok."

Siiri tekrar, "Seni hayal kırıklığına uğrattım," diyor.

Çarpan dalgayı engellemeye çalışıyorum. "Siiri, bana bak," diyorum yüzünü avuçlayarak. "Bana bak!"

Siiri yavaşça çenesini kaldırır.

"Gözlerime bak." Bakışlarım sabit ve berrak, çünkü Tuonela için dökecek daha fazla gözyaşım yok. □ e Doğru ölüm tanrıçası savaşmaya devam etmek istiyor. O dalganın içindeki metali yakıp kül etmek istiyor. İçimde ne kadar büyü onu kullanacağım. Savaşmaya devam edeceğim.

□ e dalga küçük adamıza doğru geliyor, en uzun ağaçtan bile daha yüksek. "Dalgaya bakma, bana bak," diye emrediyorum, Siiri'nin yüzünü iki elimle kavrayıp onu daha yakına çekerek. "Şimdi sadece bana bak. Burada sadece ikimiz varız. Her zaman bizdik. Her zaman sen vardın."

Dövmeli ellerini bileklerime dolayarak beni sıkıca tutuyor.

"Sonunda birlikte," diye bağıryorum. "□ Siiri olmadan Aina olmaz. Git, ben de seni takip edeceğim."

Başını sallıyor, alnını bir kez daha benimkine bastırıyor. "Git, ben de seni takip edeceğim."

Son sözlerim göğsümde çiçek açıyor ve bana az da olsa huzur veriyor. Onları ortak ölüm anımızda söylüyorum. "Seni seviyorum, Siiri."

Bana karşı eriyor. "Oh, Aina. Tanrılar beni duyuyor, seni seviyorum."

Dalga tam zirveye ulaştığında, kör edici bir ışık külü ikimizi de sersemletiyor. Sıcaklığın etkisiyle birbirimizden ayrılırken boğazım yanarak çığlık atıyorum. Yana doğru yuvarlanıp, titreyerek dizlerimin üzerine çöküyorum. □ e sivri kayalar içimi kesiyor ama umurumda değil. Huşu içinde yukarı bakıyorum. Karanlık gökyüzünde devasa bir ame duvarı belirdi. Adamızın etrafında yılan gibi kıvrılıyor ve bizi dalgaların ezici ölüm vaadinden kurtarıyor.

Siiri ayağa fırlıyor, çilli yanakları erimiş duvarın sıcaklığıyla pembeleşirken gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana dönüyor. "Bu da mı senin sihrin?" diye sesleniyor, sesi neredeyse ames'in uğultusu tarafından yutuluyor.

Eğer öyleyse, bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. "Aman Tanrım," diye ağlıyor Siiri. "Aina!"

Uzattığı elinin ucunu tekrar takip ediyorum, re'yi kaynağına kadar izliyorum. □ Burada, kara suyun kenarında, ölüm tanrısı duruyor.

Siiri

Vücudumun her ağırırken Aina'nın yanına uzanıyorum. Bir elim omzunda, gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Tuoni suyun kenarında duruyor, iki elini kaldırmış, dalgalar ona çarparken aine duvarını sabit tutuyor.□ e sesi kemiklerimi bir depremin şiddetiyle sarsıyor.

□ kılıç ve baltaların metalini eritecek kadar sıcaktır.□ ebyaz sak
ames tıslıyor ve buharlaşıyor. Aina ve ben erimiş metal kokan yağmura benzer bir sisle yıkandık. Re duvarının üzerinde, gökyüzü keskin, dalgalı bir dumanla kaplanıyor.

Nehrin karşısında, ölüm tanrısının yüzü, ellerinden fışkıran ışıkla aydınlanan, işkence görmüş bir yüz buruşturması. Duvarı yerinde tutmaya çalışıyor, dalganın bizi engelliyor. Alevler kollarına doğru ilerliyor, kollarının siyah kumaşını yakıyor, derisini eritiyor.

"Tuoni," diye hıçkırıyor Aina. Adamın yanışını izlerken yüzü dehşet içinde iki büklüm oluyor. Kolumu ona doluyorum.

"Acıyor-" diye hıçkırıyor. "Tutamıyor. Durduramıyorum-" Sessiz bir çığlıkla başını geriye atarken gözleri açılıyor, şimdi iki siyah küre.□ en sesi değişiyor. Daha alçak ve derin, kül ve dumanla yanmış. "Yüz."

Ölümcül kocasını kanalize edişini izleyerek uzağa eğildim.

"Hayır," diye haykırıyor kendi sesiyle. "Seni bu şekilde bırakamam-ahh-□ e gölgeler tekrar gözlerini kaplıyor. Tuoni'nin sesi ağzının içinden sesleniyor, "Al onu. Git. Şimdi."

□ Re duvarı dışa doğru süpürerek nehrin uzak tarafına ulaşıyor. Bizim için bir yol açıyor. Perdeyi geçmemize izin veriyor.

"Aina, ." Onu ayağa kaldırdım.

Bana saldırıyor. Gözleri sadece zayıflamakta olan Ölüm Tanrısı'nda. Kendi aleminin büyüsunü kontrol edemiyor. "Tuoni," diye bağılıyor. "Sen Tuonela'sın! Bizim için savaş, aşkım! Oğlumuz için savaş!"

Onun sözleri üzerine ölüm tanrısı kaskatı kesiliyor. Gözlerimin önünde, vücudu

□ Bu ame duvarını kontrol etmek için ihtiyaç duyduğu güç o kadar her şeyi tüketiyor ki, ölümlü güzelliğinin örtüsünü koruyamıyor. □ e adam kayboluyor, geriye sadece tanrı kalıyor. Tuoni'nin bedeni uzar, uzuvları bükülür ve gerilir, omuzları daralır. Bir anda daha uzun boylu, demir gibi güçlü ama iskelet gibi oldu.

Gözlerimi bu yeni, unutulmaz yaratıktan ayıramıyorum. □ ölüm tanrısının gerçek formu, ölümlülüğü taklit etmeye yönelik tüm girişimlerden arınmış. Siyah saçları vahşi yumaklar halinde omuzlarına dökülüyor. Bir kükremeyle re'yi çekiyor gibi görünüyor. Nefesim kesiliyor, ames'in kollarını sarmasını izliyorum. Birkaç dakika içinde

Rüzgâra kapılmış bir pelerin gibi arkasında dans ediyor.

Tuonela'nın özünü kanalize ederken, etrafımızdaki duvar daha da yükseliyor, ames daha da güçleniyor.

"Aina," diyorum omuzlarını çeğiştirerek. "Aina, hadi!" Adanın uzak tarafındaki suya girerken elini sıkıca tutuyorum. Yeterince derine indiğimizde Aina'yı bırakıyorum ve karşı kıyıya doğru tekmeler atarak ileriye dalıyorum. Aina yanımda uzun kulaçlar atıyor, ıslak örgüsü yüzerken arkasında sallanıyor.

Tökezleyerek uzak kıyıya çıktık. Zayıf ve bitkin, kederden bunalmış durumda. Suyu geçer geçmez, bir dağı devirecek kadar yüksek bir kükreme duyuyoruz ... ve sonra yeniden kayboluyor. Karanlıkta irkildim. Onu zapt edecek re olmadan, dalga yanımdan geçip gidiyor, içindeki metal takırdayarak ve tıngırdayarak nehrin aşağısına doğru yol alıyor. Gözlerimiz alışırken, Aina suyun kenarına doğru geri adım attı.

□ Ölüm Tanrısı hâlâ o unutulmaz, dizginlenemez koruyor. Nehrin kenarında diz çökmüş, kara suyun üzerinden bize bakıyor. Loviatar hemen arkasında duruyor. Kalma ve Surma da.

"Tanrılara şükürler olsun." Aina bir elini kalbine götürür. "Seni hissediyorum aşkım," diye fısıldar. "Seni her zaman hissedeceğim. Her zaman benimle olacaksın." Gözlerini kapatıyor, başını geriye eğiyor.

Elimi omzuna koyuyorum. "Aina?"

Kıpırdıyor, siyah gözleri kocaman açılıyor. "Ona dokunma," diye tıslıyor o tuhaf sesiyle. Nehrin öte yanında, Tuoni'nin gerçek sesi çınlayarak onun emrini yankılıyor.

Elimi bırakıyorum.

Aina inliyor, başını sallarken omuzları çöküyor. Yavaşça ayağa kalkıyor

Ayaklar.

"Aina . . ."

"Ona bu nezaketi göstereceğiz," diyor gözleri açık bir şekilde. "O bizi görebiliyorken bana dokunma."

Suyun ötesine bakıyorum ve bana baktığını, beni içine çektiğini biliyorum. "Kim olduğumu biliyor mu?"

Başını sallıyor. "Senin hakkında her şeyi biliyor Siiri. . . bizim hakkımızda."

Baltamın tepesine uzanarak onun delici bakışlarını yakalıyorum. "Aina, arkama geç."

"Hayır." Öne doğru bir adım atarak benimle ölüm tanrısı arasına girdi. "Şimdi arkamda durmalısın."

"Aina-"

"Onu kutsal bir yeminle kendime bağladım. Sana zarar veremez." Sesinde kalbinin kırıldığını duyabiliyorum. Her ne kadar beni sevse ve eve dönmek istese de ölene kadar onun yasını tutacak. □ Aina işte böyle biri. O sabitliğin ta kendisi. Sadakat. İnanç. Suyun karşısında ölüm döşegindeki kocasına bakarken, adam elini sallıyor.

Nefes nefese kalıyor. □ İşte, sıırıslık olmuştun başının üzerinde bir taç duruyor. Titreyen elleriyle yukarı uzanıyor, parmakları tacın kenarlarına değiyor. □ e taç, ince altın çizgilerle lehimlenmiş ahşaptan basit bir şey. "Tuonela'ya Aina olarak geldim, Päijänne Gölü'nden ölümlü bir kız olarak," diye mırıldanıyor. "Kraliçesi olarak ayrılıyorum."

"Gitmemize izin mi veriyor?"

Başını sallıyor. "Yavaşça geri çekil. Beni perdeye götür, ama bana dokunma. Buna dayanamaz." Geri çekilirken bir elini karnının üzerine koyar, yumuşak bakışları ölüm tanrısına kilitlenir.

Ben de geriye doğru yürüyorum, nehrin kenarındaki kısa yokuşu tırmanmaya çalışıyorum.

□ Peçe bekliyor, sadece birkaç adım ötede. Sihirle mırıldanıyor. Ona dokunmamı istiyor. Dövmelerim acıtıyor ve yakıyor, beni geri çağırıyor. Zamanım tükeniyor. Väinämöinen'in bana ihtiyacı var.

"Ben söylediğimde elini uzat," diye fısıldıyorum. "Seni perdenin içine çekeceğim."

Bana dönüp bakmadan başıyla onaylıyor.

"Uyanmak kafa karıştırıcı olabilir," diye uyarıyorum onu. "Ama zaten vücudumun

büyük tehlike. Kaçmaya, saklanmaya ve savaşmaya hazır olman gerekebilir. Hâlâ benimle eve gelmek istiyor musun?"

"Sen benim evimsin," diye yanıtlıyor, ses tonu kararlı. "Sen nereye ben de oraya giderim."

Perdenin uğultusunu hissediyorum. Hevesli bana doğru uzanıyor. Tüm enerjimi sol elimdeki rünlere odaklıyorum; ayıya binen kıza, göle, ağaçlara. Elinde davul tutan şamana odaklanıyorum. Väinämöinen. Evim.

"Aina, bana elini ver."

□Tuonela'da duyduğum son ses, Aina bana doğru uzanırken Ölüm Tanrısı'nın kederli feryadı oluyor. Elini tutup geri çekiliyorum ve ikimizi de perdenin sonsuz karanlığına çekiyorum.

Siiri

"HADI KIZIM. Uyan," diye bağıyor Väinämöinen. "Tanrım, neden beni buna ikna etmene izin verdim ki?"

Davulun tanıdık ağırlığını göğsümde hissedince inleyerek ayılıyorum. Burun deliklerim keskin duman kokusuyla doluyor ve öksürmeme neden oluyor. Gözlerim hızla açılıyor ve dik duruyorum.

"Nihayet," diye bağıyor şaman rahatlamış bir halde. "Neden bu kadar uzun sürdü? olsan da olmasan da bedenini buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalacaktım. Sadece birkaç dakikamız var."

"Neler oluyor? Aina nerede?"

□Şaman çoktan onun yanında diz çökmüş, rune işaretli elleriyle yüzünü kavriyor. Yanaklarına hafifçe vuruyor. "Hadi bakalım kızım. geç. Uyan artık." Nazik ama ısrarcı.

Birkaç dakika içinde Aina kıpırdanır.

Väinämöinen kıkırdar. "Demek tüm bu yaygara senin içindi, ha? Sanırım yeterince güzelsin. Şu anda boğulmuş bir tavşana benziyorsun. Kalk bakalım, güzelim."

İnliyor, zar zor yan tarafına dönebiliyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, bana bilmiş bir bakış atıyor. ". "

Bu bir zafer gibi hissettirmiyor. Hayatta, ölümden olduğundan daha güvende olabileceğini bilene kadar da hissetmeyeceğim. "Neler oluyor?" Tekrar söylüyorum.

"Lumi burada," diye yanıtıyor. "Lanet çatıyı başımıza yıkmaya çalışıyor. Onu için tüm sihrimi kullandım. Buradan zorundayız."

Ayağa kalkıyorum. "Bugün işgüzar cadılardan bıktım. Kenara çekil ihtiyar, ben de onun çürümüş kara kalbini söküp atayım."

"Siiri?" Aina oturuyor, öksürürken gözleri panik içinde. "Siiri!"

Aceyle yanına gittim. Zayıf ve kafası karışık. Burada, Väinämöinen'in kulübesinde güvenli ve sıcak tutulan bedenimde uyandım. Aina ölürken ne giyiyorsa onu giyiyor - sıırıslıklam ıslak giysiler ve pelerin yok.

Väinämöinen kulübenin etrafında koşuşturmakla meşgul. Gözleri mavi-beyaz parlıyor, boğazından alçak sesle mırıldanıyor ve çatıya güç ve dayanıklılık sözleri söylüyor.

□ Duvarlardan gelen ısı o kadar yoğun ki, tek bir dokunuşun elimi yakıp kül edeceğinden eminim.

Aina çılgınca etrafına bakınıyor, gözleri şamana kilitleniyor. "Bu-"

"Väinämöinen, evet," diye cevap veriyorum.

Dumanın içinde öksürüyor. "Biz-"

"Yeniden mi?" Väinämöinen onun için tedarik ediyor. "Evet. Bu yüzden şimdi kalkman senin için oldukça iyi bir fikir olacaktır." Baltamı bana fırlatıyor. □ en devasa geniş kılıcını alıyor. Kapının yanındaki kancalara uzanarak ceketini aldı ve bana doğru itti. "Onu harekete hazır hale getirmelisin."

"Nereye gidiyorsun?" Kocaman paltoyu Aina'ya doğru fırlatarak söylüyorum.

"Kızı al, davulları al ve dışarı çık," diye bağılıyor gürleyen re'nin üzerinden.

"Väinämöinen," diye sesleniyorum arkasından. "Ne yapacaksın?"

Odayı geçip geldi ve beni yeleğimden tuttu. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Lanetimi hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?" Beni sertçe sarsıyor, neredeyse beni yerden kaldıracak.

"Tanrım-evet," diye homurdanıyorum, öksürüyorum. "Sen ölemezsin, sadece öldürülebilirsin. Lumi seni öldürmek istiyor, bu yüzden önce onu öldürmeliyiz. □ bu gece bitiyor."

"Bunu birlikte bitireceğiz," diyor. "Sen hazırsın. Şimdi, . Davulları kap." Başka bir şey söylemeden, bir eliyle Aina'yı kaldırıp omzuna . Diğer elindeki kılıcıyla da ön kapıyı tekmeleyerek açıyor. □ Biz kulübeden kaçarken karların üzerinden ames sesleri yükseliyor.

Temiz kış havasını ciğerlerime çekiyorum ama rahatlamam beni karşılayan manzarayla kısa sürede gölgeleniyor. □ e açıklık kurt ulumalarıyla yankılanıyor. □ Üç düzine, belki de daha fazla ~~onml~~, kulübenin çatısından yükselen alevler gece gökyüzünü aydınlatıyor. Açıklığın uzak tarafında, Lumi kızağının yanında bekliyor, büyülü staffının tepesinde beyaz bir ame topu parlıyor. Väinämöinen'i gördüğünde gözleri heyecandan büyüyor.

"Götürün onu buradan," diye ve Aina'yı ayaklarımın dibindeki karın içine bırakıyor. "Seni bırakmayacağım-"

"Tabii ki hayır! Yardımına ihtiyacım var, aptal kız. Ama bütün bunları

Aina'yı kaybetmek senin için iyi olmaz. Onun iyi ve güvende olduğundan emin ol." Başka bir şey söylemeden kurtlara doğru ilerliyor.

Mırıldandığım bir lanetle Aina'nın yanan kulübeden uzaklaşmasına yardım ediyorum. Lumi ahırını ateşe verdi. e tüm çatı alevler içinde. e kapılar kapalı, köpekleri içeride hapsediyor. ey havlıyor ve ağlıyor, serbest bırakılmak için çaresizce.

Aina'yı kulübe ile ormanlık arasında yarı yolda bırakıyorum. Açıklık boyunca koşarak ahırın kapısını açıyorum. Büyük bir duman bulutu dışarı fırlıyor ve beni boğuyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, öksürürken yüzümü kollarımla kapatıyorum. Etrafımda köpekler açık kapıdan dışarı fırlıyor, nefes nefese kalıyor ve karda yuvarlanıyorlar.

"Ona yardım edin," diye bağıyorum. "Väinämöinen'e yardım edin."

e kızak köpeklerinin hepsi kurtları ilk gördüklerinde çılgınca havlamaya başladılar. "Aina, ayağa kalkman gerek." Onu kendimle birlikte yukarı çekiyorum. "Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

e ght bitmedi. Daha yeni başladı. Yürü, Aina. Ağaçlara doğru koş."

Titrek bacakları üzerinde durabilmek için tek yapabildiği, re'nin parlak ışıkları altında gözlerini kırptırmak.

"Al bunu," diyorum, eline bir bıçak tutuşturarak. "Ve bunları." Şaman davullarının kayışlarını ona doğru itiyorum. "Sakın kaybetme."

Gıcırdayan dişlerinin arasından "Nereye gidiyorsun?" diye bağıyor. Väinämöinen' paltosu üzerinde asılı. İnce bedenine komik derecede büyük geliyor.

"Väinämöinen'e yardım etmeliyim. Kendi başının çaresine bakman gerek. Bunu yapabilir misin?"

Titremesini kontrol etmeye çalışarak başını sallıyor.

Başını tutup kendime çekiyorum ve donmuş dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Ölürsen seni öldürürüm."

Tekrar başını sallayıp geri çekiliyor. "Git, bir kahraman ol."

Arkamı dönüp, elimde baltayla karda geri koşuyorum. Yanan kulübenin yan tarafına geliyorum. Väinämöinen açıklığın ortasında duruyor, kılıcını zarif kavisler çizerek savuruyor ve yaklaşmaya cüret eden her kurda saldırıyor. Etrafında kızak köpekleri diğer kurtlarla boğuşuyor. iri yaratıklarla boy ölçüşemezler ama dikkat dağıtmak için iyi bir yöntem. Birkaç kurt çoktan karda ölüyor.

Lumi henüz mücadeleye katılmadı. Geride duruyor, re toplarını fırlatıyor, Väinämöinen'in hareketlerini kontrol altında tutuyor, o da eğilip bükülüyor ve her şeyi savuşturuyor.

ve diş. Baltamı kemerime sokup şamanın şantasına koşuyorum ve kulübedeki diğeri tüm silahlarını açıyorum. Sadağın tamamını alıp belime takıyorum.□ en Yayı kapıp ayağ'a kalkıyorum. Bir ok takıyorum ve ipi geri çekiyorum.

Twang.

□ e ok havada vızıldayarak ilerliyor ve büyük beyaz ~~lik~~ kurdun gözüne gıcirtıyla iniyor. Kurt acıyla iniyor ve Väinämöinen'in ayaklarının dibine yığılıyor.□ e şaman okun geldiğ'i yönü takip ederek yanan kulübesinin çerçevelediğ'i benim durduğum yere geliyor. Gülümseyerek kılıcını savuruyor ve tam zamanında dönerek sıçrayan bir kurdu havadan yere düşürüyor.

"Haydi, seni cadı," diye bağılıyor karların üzerinden Lumi'ye. "Buraya benim için geldin, yapabiliyorsan öldür beni! Senin işini yapmaları için bu melezleri göndermeyi bırak."

Bir ok daha fırlatıyorum.□ şamanın kafasının üzerinden geçip Lumi'nin kızığının parmaklığındaki elinin yanına gümbürtüyle düşüyor.□ e cadı elini çekip bana kaşlarını çatıyor. Bir ok daha fırlatıyorum.

Lumi hırlıyor ve sihirli staff'ını bir hamlede havaya savuruyor. Gözleri sadece Väinämöinen'i gören cadı, staffının ucunu karın derinliklerine saplıyor. Beyaz pelerinin kenarlarını omuzlarından sıyrıp bir çift kısa kılıcı kınından çıkararak ileri atılıyor. Niyeti açık: Kılıç dövüşünde şamanı alt etmek için büyüye ihtiyacı yok. "Bitti, Väinämöinen," sesleniyor. "Kalevala'nın büyük kahramanı. Kendini bana teslim et, belki o işğ'uzar kızın yaşamasına izin veririm."

Şaman cevap veremedi, üç kurt onun üzerine çullanıyor. Bir ok atıp birini vuruyorum ama iki tanesi daha . Koşmaya başlıyorum ve bir ok daha fırlatıyorum, ama ok hayvanın kalçasını sıyrıp geçiyor. Bu onu kızdırmaya yetti. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla bana dönüyor, dişlerini gösteriyor.

Şamanın yanına koşup iki kurdu korkutarak geri çekiliyorum. Yayımı ayaklarımın dibine bırakıp baltamı çekiyorum ve genişçe sallıyorum. Kırmızı bir kurt kaçıyor ve daireler çiziyor. Väinämöinen'le sırt sırta gelene kadar yanan kulübeye bakarak birkaç adım geri .□ Lumi kılıçlarını kaldırmış, karların arasından geçerken kurtlar etrafımızda dönmeye devam ediyor.

"Kurtlara dikkat et," diye homurdanıyor ve sırtında sakladığ'ı kından daha kısa bir kılıç çıkarıp bana uzatıyor. Ağzımı zar zor açıyorum.

mavi bir ışık patlamasıyla karanlık bir kurdu kaburgalarından vurmada önce kabzanın etrafında. Açık karda adım adım ilerleyerek cadıyı kendisiyle yüzleşmeye cesaretlendiriyor.

Bir an için hırlayan bir kurt dikkatimi dağıttı. Genç ve aşırı hevesli, daha yavru bile sayılmaz. Onu çabucak hallediyorum.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," diye sesleniyor Väinämöinen cadıya. Yürürken, iki gözü dönmüş kurdun hamlelerini ışık büyüsünün daha fazla patlamasıyla engelliyor. "Ajatar zihninde bir zehir. Onun seni kontrol etmesine izin verme.

□ "Huzur içinde gitmen hâlâ zamanın var."

□ Cadı hırlıyor, uzun saçlarını omuzlarına döküyor. Kış rüzgarında bir bayrak gibi dalgalanıyor. "Annemin adımlarıma rehberlik ettiğini mi sanıyorsun? Bunu kendim için istiyorum, şaman. Tek istediğim senin büyün!"

"Sihrimle sahip olmak sana aradığın şeyi getirmeyecek," diyor sakince.

Lumi kısa bir an için duraklar. Yüzü acıdan hüzne, sonra da öfkeye kayıyor. "Ne aradığımı bilmiyorsun." Gözleri bembeyaz bir ihtiyaçla parlıyor. □ Bundan kaçış yok. Rotasını belirlemiştir. Väinämöinen de bunu biliyor. Omuzları teslimiyetle çöküyor. Lumi koşmaya başladığında o da koşar. Koşarken bir elini kılıcının kabzasından ucuna doğru sıyrıyor. Metalden alevler fışkırıyor.

□ Şaman ve cadı bir demir çarpışmasında karşılaşılıyor. Cadı iki keskin havayı yararak savuşturup hamle yaparken şamanın kılıcından kıvılcımlar saçılıyor. Adam eğiliyor ve ayak bileği derinliğindeki karda dönerek ona yetişiyor.

□ İkimiz de efendiyiz. Ne zaman onu yakaladığımı düşünsem, kız zarar görmeden dans ediyor. Lumi'nin bıçağı iki kez bacağından ve dirseğinden derisine saplanıyor. Yaralarından kan sızıyor. Ona vuracak kadar yaklaşmıyor, uzun kılıcı daha geniş vuruşlar gerektiriyor.

Ona ulaşmak için elimden geleni yapıyorum. Gri bir kurtla boğuşuyorum, hırlamaya hırlamayla karşılık veriyorum. Çok geç, başka bir kurdun Väinämöinen'i arkadan vurmada için karanlıktan sıçradığını görüyorum. Ama kurt acı içinde bağırıyor ve böğrüne saplanan bir okla yere yığılıyor.

Aina'nın Tuoni'nin tacı ve Väinämöinen'in çok büyük ceketi içinde, elinde yayıyla aming kulübesinin önünde durduğunu görmek için dönüyorum. Bir ok daha . Geniş bir alana yayılıyor ama bir kurdu korkutup kaçırarak kadar yakın. Väinämöinen'e katılmada için ihtiyacım olan alanı açıyor. Tekrar alçaktan sallıyor, Lumi'yi

geri dans eder.□ en güçlü ters vuruşunu yapar. Lumi sola sıçrayarak darbeden kaçıyor.

Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

Baltamı kaldırarak ayaklarımı yere basıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve fırlatıyorum.□ e baltanın sapı bıçağın üzerinde dönüyor. Balta omzunun etine saplandığında Lumi acı içinde çığlık atıyor. Sağ elindeki kılıcı bir iniltiyle bırakıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor. Aradaki mesafeyi kapatıp, onun attığı kılıcı alıyorum. Şimdi bende iki tane var, onda ise sadece bir tane.

Nefes nefese kalan Lumi baltayı omzundan çekip çıkarır. Yaradan serbestçe akan kan, tertemiz beyaz giysilerini lekeliyor. Sağ kolu işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyor. "Bunun için seni öldüreceğim, seni sinir bozucu küçük böcek."

"Deneyebilirsin," diye alay ediyorum, bileğimle kılıcını döndürmeye cüret ediyorum.

Lumi diğer kılıcını kaldırıyor ve bana buyurgan bir şekilde doğrultuyor. Açıklığın dört bir yanında kalan kurtlar uluyor.□ ey yeni bir emir var. Kızı öldürün.

Ben kurtlarla savaşırken Väinämöinen yaralı kar cadısıyla yüzleşiyor.□ e kılıç sesleri karda çınlıyor. Sayısız saldırıyı engelliyorum. Düşüp dönerken bir buz parçasının üzerinde kayıyorum. Bu, cesur bir kızıl kurda ihtiyacı olan boşluğu veriyor. Dişlerini göstererek üzerime atılıyor. Väinämöinen yana doğru hamle yaparak benimle saldıran kurdun arasına giriyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Bana vurmadan silahını sallayamaz, bu yüzden kurdun onu kara düşürmesine izin verir. Kurt dişlerini omzuna geçirirken Väinämöinen'in kılıcı elinden düşüyor ve esh'ini yırtmak için başını sallıyor. Väinämöinen , açık ağzından mavi bir ışık parlıyor. Kurdun ağzına tekrar tekrar yumruk atıyor.

Ayaklarımı yeniden yere basıyorum ve kurda saldırıyorum. "Yakalayın onu!"

Lumi de çığlık atıyor. "Hayır!□ e şaman benim. Bırak onu!"

□iri kızıl kurt Väinämöinen'i serbest bırakır ve şaman kendini karların üzerine atarak Lumi'den kaçmaya çalışır. Dizlerinin üzerine çöküyor, eliyle boynundaki fişkırان yarayı kapatıyor. Silahı yok. İyileşmek için zamana ihtiyacı var. Ona ne kadar zaman verebilirsem.

İleri atılarak kendimi Väinämöinen ile cadının arasına atıyorum. Elimdeki kılıçlara bakıyor ve gülümsüyor.□ e dans başladı. Birbirimizin etrafında dönüyor, savuşturuyor ve . Lumi çok hızlı, sadece sol elini kullanıyor. Ben

Onunla boy ölçüşemem. Ama onu yenmeme gerek yok. Sadece Väinämöinen'e ayağa kalkıp kılıcını alması için zaman vermeliyim. Büyüsünü kullanabilir. Birlikte cadıyı yok edebiliriz.

Lumi'nin bıçağı havada kül oluyor. Fazla düzelttim ve kolumu derinlemesine keserek alay etti. , kılıç gevşiyor. Karın üzerine düşmesine izin verdim. Lumi öne doğru adım atıyor, gözleri zaferle parlıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, bir sonraki darbesini engellemek için kalan kılıcımı kaldırıyorum.

□Cadı aniden bir çığlıkla sendeleyerek uzaklaşır. Yaralı sağ kolundan bir ok çıkar.

"İyi atış," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Kafasına nişan almıştım," diye cevap veriyor Aina.

Lumi titrek elini doğru kaldırıyor ve oku çekerken acı içinde kıvranıyor. Benden Aina'ya bakıyor, gözleri öfkeyle kısılıyor.

Väinämöinen ayaklarını buldu. Boynundan serbestçe kan akıyor. Yerleştirme rm elini omzuma koyup yerleşiyor. Tek kılıcım la Lumi'nin karşısına geçip onu ölümüne savunmaya hazır oluyorum.

"Siiri." Sesi sessiz. "Ben hazırım."

Cadı yaklaşırken gözlerim öfkeyle parlıyor. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Bana yaslanıyor, devasa neredeyse benim üç katım. Nefesi boynumda sıcacık. "Siiri. . . Seni seçiyorum."

Omzumun üzerinden berrak mavi gözlerine bakıyorum.□ e yüzünün rengi soluyor. Şu anda gerçekten yaşlı görünüyor. Gözleri yaşlarla dolu.□ bunlar üzüntü ya da öfke gözyaşları değil.□ bunlar sevinç gözyaşları. Huzur gözyaşları.

"O çukurda karşılaştığımız gün beni kurtardın" diyor. "Hayatıma ışığı geri getirdin ve beni bir bütün yaptın. Benim erce, vahşi Siiri'm." Kanlı eliyle yanağımı okşuyor. "Sana verdiğimi al. Bu cadının işini bitir ve Aina'nı güvende tut. İnsanları güvende tut."

"Sakın buna cüret etme," diye bağıriyorum, gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor. "Bunu yapma yaşlı adam-" "Bir daha asla güneye gitmeyecektim," diyor. "Yıllardır ölüyorum. Yani, nish iş. Yeni Väinämöinen ol. Beni özgür bırak."

Karın üzerinde Lumi oku omzundan çekip çıkarıyor. "Sen benimsin, Väinämöinen! Uzun zamandır yeniden bir bütün olacağın anı bekledim. Sen ve küçük şaman kızın artık beni engelleyemezsiniz. Buldum

senin itse. Onu o ayının içine hapsettim ve kuzeye sürdüm. Büyüne sahip çıkma hakkını kazandım!"

"Onu benden asla alamayacaksın!" Cadının kılıcını kaldırarak sol elimle kabzasını kavradım.

Lumi bana saldırıyor, kuduz kurtlarından biri gibi hırlıyor. Kılıcımı iki elimle tutup yukarı doğru savuruyorum. Lumi'nin kendi kılıcını kaldırıp savuşturmaktan başka çaresi yok. Ama savurmanın ortasında yön değiştiriyorum. Ayağımı kara sabitleyerek kılıcımı geriye doğru savuruyorum.

Väinämöinen hazır. İki eliyle bana destek olarak kılıcın içine giriyor. Kılıç dirençle karşılaştığında bir hıçkırık koparıyorum.□ e kılıç onu tam ortasından delip geçiyor. Acı dolu bir nefes alırken elleri omuzlarımda sıkışıyor.

"Nooooo!" Lumi bana doğru hamle yapmadan önce ilkel, unutulmaz bir çığlık attı.

Aina'nın bir sonraki oku omzumun yanından vızıldayarak geçiyor ve cadıyı göğsünden delip geçiyor.

Tökezliyor, hâlâ çığlık atıyor ve oku çekip çalışıyor.

"Siiri . ."□ e şaman kulağıma doğru homurdanıyor. "Sana 'kızım' dememe izin ver. Sadece bir kez-izin ver-"

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı akıtarak bıçağı karnına saplıyorum. "Seni seviyorum, baba."

Elleri omuzlarımda zayıflıyor. Hayatın onu terk ettiğini hissedebiliyorum. Bıçağı kurtardım ve dizlerinin üzerine çöktü. Boynundan ve karnından akan kan, karı kırmızıya boyuyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, büyüsünün ışığı gözlerinde parlıyor. "Kızım," diyor tekrar, titreyen kanlı elini kaldırmaya çalışarak. Avucuma alıyorum, yanağımı avucuna bastırıyorum. "İhtiyacımız var, tekrar olacak mıyız?"

Başımı salladım. "Güneye gideceğim," diye fısıldıyorum. "Bilgeliğini insanlara geri vereceğim.

Onlar için savaşacağım, baba. Finlileri kurtarmak için savaşacağım."

Başını sallıyor, gözlerini kapatıyor, rahatlama yüzüne yansıyor. Yavaşça karın içine geri düşüyor.

"Hayır," diye haykırarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Onun ölümünü izlemenin acısına karşı gözlerimi kapatıyorum ama kör edici beyaz bir ışık gözlerimi tekrar açmamı sağlıyor. Väinämöinen'in tüm vücudu parlıyor. Şamandan Lumi'ye bakıyorum.□ e cadı bir gibi sallanıyor, yaralarından kan akıyor. Gözlerini kırptırıyor

Gözleri odaklanmıştı. İkimiz de izlerken, Väinämöinen'in hayalet formu bedeninden yükseliyor. Bana bakıyor ve gülümsüyor, bıyıkları seğiriyor.

"Senin henki'n," diyorum huşu içinde. Tuonetar'ın lanetinin gücüyle o artık bana ait.□ e Cadı Kraliçe'nin lanetinin hesaplayamadığı bir bedeli vardı: onun ruhuna asla sahip olamayacaktı. Väinämöinen'in henki'si ellerini omuzlarıma koyuyor ve kendini öne çekerek içime giriyor.

Lumi feryat ediyor, eli hâlâ göğsüne saplı olan oktan uzaklaşıyor.

Etrafımızda kalan birkaç kurt da onunla birlikte keder içinde uluyor.

□Väinämöinen'in büyüünün gücü içimde dolaşıyor, bir ağaç gibi kök salarken bile bir re gibi yanıyor. Kaslarımın, kemiklerimin, her yerimin içine işliyor. Gırtlığımdan yukarı yükseldiğini ve bedenimin uçlarına kadar indiğini hissediyorum.

□ İçimde yirmi adamın gücü dolaşıyor. Parmak uçlarımda şimşekler çakıyor. Ben kılıcını zorlukla kaldırabilen, uzun ölüme yenik düşmeye hazır Väinämöinen değilim. Cesedi karda yanımda yatıyor. Ben gencim. Güçlüyüm. Ben hikayelerin ve şarkıların Väinämöinen'iyim. Ben çağların şamanıyım.

düşen kılıcımı aldım. Kolumun bir uzantısı gibi hissediyorum. Lumi'nin karşısına geçip cadının yaralarına bakıyorum. Kanlı parmakları kılıcının kabzasında gevşemiş. Omzundaki yırtık esh'in arasından kemiği görebiliyorum. Sağ kolu gevşek ve işe yaramaz bir şekilde sarkıyor. Kendini kurtarmak için hâlâ sahip olduğu gücü kullanmazsa, muhtemelen kan kaybından ölecek.

Kılıcımı indiriyorum. "Bugünlük öldürme işim bitti," diyorum, sesim zengin ve güçlü. "Väinämöinen'in büyüü güvende. Kurtlarınızı alın ve gidin. Asla geri dönmeyin."

"□ Geri çekilmenin onuru yoktur!"

"□ İçinde ölüm de yok, seni kokuşmuş cadı! On ömür boyunca yeterince ölüm gördüm. Tuonela'ya gitmek istemezsin.□ Orada senin için zafer yok."

Yüzünün güzel hatlarına kazınmış ıstırabı görebiliyorum. "□ ben yolumdu," diyor umutsuzca. "Benden her şeyimi aldın. Yürüyüp . Şimdi rotamı değiştiremem. Bu benim doğamda yok."

Başımı sallayarak iç çektim. "Siz cadılar ve çarpık doğalarınız. Neden bu acıyı kendinize çektiriyorsunuz? Hangi karanlık güç sizi ele geçirdi? Etrafınıza bir bakın.

Doğa her zaman değişir. Hayatınızın daha farklı olabileceğini düşünmeye cesaret edin. Farklı olabilir."

Hâlâ ayaklarının üzerinde sallanarak bana bakıyor.

"Sana çekip gitmen için bir şans veriyorum," diye sesleniyorum ona. "Kabul et ya da yok ol, Lumi."

Cadı bir an düşünür. Gözlerinde yaşlarla açıklıktaki katliama bakar. Çok fazla kan. Çok fazla ölüm. Yaralı omzu sarkar ve kılıcını düşürür. "□ geriye hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şeyim yok."

"Sen de en az onun kadar Väinämöinen'in lanetinin kölesiydin," diyorum sözlerimin doğruluğunun farkına vararak. "Ama sen bu başarısız arayıştan daha fazlasısın. Sen güçlü ve güzelsin, Lumi. Git kendi şartlarınla yaşa."

Yutkunuyor, acı içinde kıvranırken gözleri sımsıkı kapanıyor. "Ve sen benim sihrimi kullanırken uzaktan mı izleyeceğim?"

Elim kılıcımı daha sıkı kavrayarak durdum. "Hiçbir zaman senin olmadı. Väinämöinen kaderini seçti. Beni seçti. Bu güce sahip olamazsın. Tekrar ediyorum, ya şimdi git ya da öl."

Lumi bana hırlıyor, yüzü keder ve öfke dolu bir maske. Karanlıkta volta atan kurtlarını hissedebiliyorum, tekrar saldırmak için sahiplerinin sözünü bekliyorlar.

□Cadı bakışlarımı tutuyor. "Bana temiz bir ölüm ver, şaman kadın."

Zihnim Väinämöinen ile paylaştığım tüm anılarla dolup taşıyor. Geçmişteki tüm savaşlarımızda Lumi'yi hatırlıyorum. Tuonetaar'ın lanetini mühürlerken Ajatar'ın elini boğazımda hissedebiliyorum. Dudağımı ısırarak bir inilti çıkarıyorum, uzun ölümün acısını hatırladıkça ağlamak istiyorum. Tanrım, o kadar uzun süre çok acı çekmişti ki. Ben gerçekten onun kurtuluşuydum. İntiharına son verdim.

Väinämöinen nasıl ölümünü seçtiyse, ben de şimdi aynı nezaketi Lumi'ye göstermeliyim. "olsun." Öne doğru adım atarak kılıcımı kaldırıyorum.□ e kar cadısı olduğu yerde duruyor, ayakta ölmeye kararlı. Väinämöinen'in ışığı omuzlarımdan kollarıma, oradan da devasa kılıcıma süzülüyor. "Lumi, Ajatar'ın kızı, seni Yüce Anne'nin sıcak kucağına geri gönderiyorum."

Bir kez savuruyorum, yüksek ve hızlı. Lumi'nin dizleri bükülüyor ve yere düşüyor. Boynundan akan kan göğsünden aşağı dökülüp beyaz cübbesini kirletirken yüz ifadesi değişmiyor. Kopan kafası boynundan düştüğünde de değişmiyor.□ e cadı artık sadece rahatlama hissediyor. Yorgun, kutsanmış bir rahatlama. Bedeni kılıcının yanında karın içine doğru düşüyor.

Aina

Güzel kar cadısının kafası omuzlarından düşüyor. Siiri onun başında duruyor, elinde Väinämöinen'in kılıcı, cesedine bakıyor.□ e kalan birkaç kurt uluyarak kuyruklarını kıstırıp ormanın güvenliğine doğru koşuyor. Cadının bedeni öne doğru düşerken Siiri kılıcını indiriyor.

Umutsuz bir rahatlamaıyla yayımı bırakıp koşuyorum. "Siiri! İyi misin?"

Siiri yavaşça döner. Gözleri hâlâ Väinämöinen'in ruhunun ışığıyla parlıyor.

Tereddütlü bir adım geri çekiliyorum. "Siiri, gözlerin ..."

Gözlerini kırıştırıyor, birkaç derin nefes alıyor.□ e ışık, mavi gözleri benim yeşil buluşana kadar azalıyor.

"Ne oldu?" Karın içindeki şamana bakarak fısıldıyorum. "Gitti mi?"

Siiri başını sallar. "Hayır, değil. Ahh-" Destek için kolumu kavıyor, vücudu gerilirken başı geriye düşüyor. "Aman Tanrım, o burada benimle," diye mırıldanıyor. "O içeride. Çok garip hissediyorum. Birden sanki iki hayat yaşamışım gibi hissediyorum. Benim olan her şey -benim hayatım, benim hikâyelerim- ve onun olan her şey.

□ "Artık ikisi de benim. Onun anılarını sanki ben yaratmışım gibi hissediyorum."

"Tanrılar... Iku-Turso ile savaş? Ilmarinen ve Sampo'nun dövülmesi? Antero Vipunen?"

Siiri'nin yüzü, anılar denizinde kaybolmuş bir halde her şeyi hissederken bir ifade cümbüşüne dönüşüyor. "Her şey," diye fısıldıyor bir süre sonra. "Her şeyi."

"Oh, Siiri." Hala kanayan derin kesikten kaçınarak elimi kolunda gezdiriyorum.

Siiri şamanın yanında dizlerinin üzerine ağır kılıcını bırakıyor. Dövmeli ellerini kaldırıp göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Parmakları elindeki rünlerden birine değiyor ve hıçkırarak ağlıyor.

Elimi omzuna koyuyorum. "Ne oldu?"

İşarete tekrar dokunuyor. "Benim. Ben kuzeye giden ayıya binen kızım.

kayıp bir şamanı arıyor."

"Gözlerini kapatmalıyız."

Cesedin üzerine eğilen Siiri, şamanın cansız mavi gözlerini kapatıyor. "Onu ben öldürdüm," diye fısıldıyor. "Väinämöinen'i ben öldürdüm."

"Bunu neden yaptın?"

"Onun büyüsünü almak için. Tuonetar'ın lanetini bozmaya çalışan herkesten Lumi'yi korumak için. Benim istedi. Başından beri bunu planlıyordu. Çılgın yaşlı adam," diye mırıldanıyor. "Tuonela bir testti. Eğer seninle birlikte dönersem, onu bana verecekti."

"Ama neden ölmeyi bu kadar çok istesin ki? O ölümsüzdü."

Siiri omzunun üzerinden bana bakıyor ve yumuşak bir gülümseme veriyor. "□ e Doğru Ölüm Tanrıçası onun mantığını herkesten daha iyi anlamış olmalı. Tuonetar onun ölme seçeneğini elinden aldı. Onu kimin öldüreceğini ve büyüsünü kimin alacağını seçmek istedi. O da beni seçti. Artık ben Väinämöinen'im."

Büyük içinde kendime sıkıca sarılıyorum. "Ne yapacağız?"

Siiri, Lumi'nin kurtlarının ve Väinämöinen'in köpeklerinin cesetleriyle dolu açıklığa bakıyor.□ e kulübe ve ahır şu anda közden biraz daha fazlası.□ e kar, dökülen kanla kırmızıya boyanıyor. "Önce Väinämöinen için bir ateş yakacağım," diye cevap veriyor. "Onu gökyüzündeki annesine geri götüreceğiz."

"Peki sonra?"

Yavaşça ayağa kalkıyor, acı ve yorgunluktan yüzünü buruşturuyor. yanağını okşuyor ve gülümsüyor. "Ve sonra güneye dönüyoruz kraliçem." Ona gözlerimi deviriyorum ve o da sırtlıyor. "Sen bir kraliçesin, değil mi?"

Hâlâ başımda duran taca dokunmak için bir elimi kaldırıyorum. "Kendime artık yaşamadığım bir diyarın kraliçesi diyebilir miyim?"

Düşüncelere dalıyor, gözleri şamanın büyüsünün ışığıyla yanıyor. "Belki de bu diyarın bir kraliçeye ihtiyacı vardır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu kesinlikle yapamam," diyor omuz silkerek. "Çağların bilgeliğini halkımıza geri vermekle çok meşgul olacağım. Ancak Finleri birleştirmek ve İsveçli istilacıları geri püskürtmek kolay bir iş olmayacak. Halkın arkasında toplanması için bir kraliçe faydalı olabilir."

"Şu anda taçlardan bıktım usandım."

"Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değiliz. Bu gece, şamanı geri getireceğiz."

annesine. Yarın planlarımızı yaparız." Başımı salladım.

"Sonunda önemli olan tek şey birlikte olmamız, değil mi? Krallar ve kraliçeler, şamanlar ve tanrılar, cadılar ve kurtlar gelse de Siiri ve Aina her zaman birbirlerine geri döneceklerdir."

Gülümsüyorum, tekrar başımı sallıyorum. "Evet. Her zaman."

Väinämöinen için bir ateş hazırlamak üzere birlikte çalışıyoruz. Yorgunum, üşüyorum, kalbim ağrıyor ve açım ama yine de durmuyorum. Siiri baltasıyla bir ağaç kesiyor ve dallarını kesiyor. Lumi'nin bedenini, büyülü eşyalarıyla birlikte ateşin altına koyuyoruz. Siiri cadının bileklerinden bir çift gümüş bilezik çıkarıyor ve kendi bileklerine takıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"□ bunlar annemindi," diye yanıtlıyor ve bana gösteriyor. Dokuma örgü desenini tanıdım. "Lumi onları çaldı. Onları sağ salım geri almak niyetindeyim."

□ Siiri'nin yaptığı son şey şamanın davulunu göğsünün üzerine yerleştirmek ve tokmağını soğuk eline vermek. Davulun başka bir şaman için asla düzgün çalışmayacağını açıklamıştı. Onunla birlikte Yüce Ana'ya dönmeyi hak ediyordu. Siiri ateşi yaktı ve geri adım atarak yanıma döndü. Elimi tutarak mırıldanmaya başladı. □ e şarkı alçak sesle ve göğsünün derinliklerinden geliyor. Sözcükleri yok ama hissettiği her şeyi her bir sese döküyor - acısını, kaybını, yaktığı adama olan aşkını, daha parlak bir geleceğe olan hassas umudunu. Siiri'nin yanında bekliyorum.

Çağların en büyük kahramanı Väinämöinen için son bir şarkı söyleyerek kederini dile getirir.

Cesedi yok olana ve ateşten geriye sadece korlar kalana kadar açıklıkta duruyoruz. Siiri elimi bırakıp arkasını dönüyor ama karanlıktaki bir hareketle kolunu tutuyorum. "Siiri bak."

Siiri işaret ettiğim yönü takip ederek arkasını dönüyor. Bir eli çoktan kalçasındaki kının üzerinde, kılıcını çekmeye hazır. Bir kolunu koyuyor, nefesinin altında mırıldanırken gözleri parlıyor.

Karanlığın içinden bir gure çıkıyor, karın üzerinde bize doğru yürüyor. Aurora renginde bir cübbe giyer. Teni süt beyazı, uzun siyah saçları

Sırtından aşağıya doğru çözülüyor. □ Rüzgar onu kamçılıyor, yüzüne doğru dallar çekiyor.

Siiri kıkırdayarak elini kılıcından çeker.

Ateşten geriye kalanların etrafından dolaşan kadın duruyor. İnce, uzun parmaklı ellerinde hiç dövme yok. Gözleri parlak ve berrak, neredeyse beyaz. Açıkça genç bir Loviatar'a benziyor.

"Oh," diyorum nefes nefese.

Siiri gülümserken bile, "Şimdi geliyorsun," diye azarlıyor. "□ savaş bitti ve şimdi biraz ilgi gösterme zahmetine mi giriyorsun?"

□ Tanrıça onun yanağını görmezden gelir. "Merhaba, ." Sesi bir çan zarafetiyle açıklıkta dans ediyor.

"Toivotar," diye fısıldıyorum, bir adım öne çıkarak.

□ Umut tanrıçası selamlamak için başını eğiyor.

Rahatladığımı hissediyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elim karnıma geliyor. "Annen bizi kurtardı, Toivotar. Bizi Tuonela'dan kurtardı."

"Evet, anlıyorum," diye yanıtlıyor.

"O çok cesurdu. Ve seni çok seviyor. Her şeyi yaptı-" Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, konuşamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Toivotar sadece gülümseyerek Siiri ile benim aramda bir bakış attı. "Gördüğüm kadarıyla biraz geç kalmışım ... ama belli ki yardımına çok fazla ihtiyacınız olmamış." Siiri'ye dönüyor. "Umut küçük bir şey, değil mi? Onu en tuhaf yerlerde buluruz. Sen onu kayıp ve yalnız bir ayının içinde buldun. fazlasını elde ettin, değil mi Siiri Väinämöinentyttär?"

Siiri tanrıçaya ters ters bakar. "Onu sevdim," der savunmacı bir tavırla. "Senin olduğun kadar ben de onun kıızıydım. Onu özgür bıraktım. Büyüyü ve ismi hak ettim."

"İyi yaptın," diye nazıkçe cevap verir tanrıça. "Her zaman senin olması gerekiyordu. 'Güneşler Finlandiya'da doğacak ve batacak, nesiller boyu doğacak ve batacak,'" diyerek Väinämöinen'in son şarkısının sözlerini söyler. "'Kuzey öğretilerimi öğrenene kadar ... gerçek dine aç. Onun son kehanetini yerine getirdin Siiri. Sen artık vaat edilen ışıksın. Kalevala'ya dönmelisin."

"Biliyorum," diyor Siiri.

"□ Önümüzdeki iş yorucu olacak," diye uyarıyor tanrıça. "Ve korkarım ki oldukça nankör."

Siiri ciddiyle, "Bunu ben de biliyorum," diye yanıtlıyor.

"Ama Finlandiya'nın kaderi dengede duruyor," diye devam ediyor Toivotar. "Kutsanmış Finlandiya'mız saldırı altında. Dini bağnazlar bu toprakları ele geçirmeye çalışıyor ve

onun halkı.□ e gelgit inatçı olacak.□ e kar kanımızla kırmızı akacak.

□dinin kaybolduğundan, en karanlık denizin derinliklerine gömüldüğünden emin olduğunuz günler olacak. Pes etme, Siiri Väinämöinentyttär. Sen ışıksın. Sen umutsun."

Siiri yutkunur ve tanrıçaya başıyla onay verir.

□en Toivotar gülümseyen yüzünü bana çeviriyor. Tacıma bir bakış attı. "Ya sen, Ainatar, Tuonela Kraliçesi? Esir düştüğün o karanlık aylarda hangi umuda sarıldın?"

Gözlerimi kapatarak beni Tuoni'ye bağlayan görünmez iplere uzanıyorum.

□Şimdi daha zayıflar ama hala oradalar. Kapıyı ardına kadar açık tutuyor. Düşüncelerini ve duygularını Tuonela'da olduğu kadar net hissedemiyorum ama karanlık bir havuzda suyun dalgalanırken ay ışığının yansıması gibi ona dair pırıltılar yakalıyorum. Gözlerimi açıp tanrıçaya bakıyorum. "□ at Hayatta ~~kak~~ kadar güçlüydüm," diye fısıldıyorum. "□ at Tuoni beni gitmeme izin verecek kadar severdi."

Toivotar gülümser. "O seni seviyor, teyze. Bundan asla şüphe etme. Mutluluğunun bir bedeli olacağını her zaman biliyordu. Seni elinde tutamayacağını biliyordu. Mutluluğu, bulutlu bir günde güneşin bir anlık parıltısı gibi, çok çabuk geçecekti. Çocuğunuz, annesi gibi yaşayanlar diyarına ait."

Siiri'yle bakışarak başımı sallıyorum.

Toivotar elini cübbesinin içine sokar ve öne çıkar. "Ayrıldığım gece bana bir şey verdi. Zamanı geldiğinde bunu oğluna vermemi söyledi."

□Tanrıça avuçlarıma bir şey koyuyor. Aşağıya bakıyorum, gözlerim doluyor, tahtadan yapılmış küçük bir kuzgun oymasına.

"Bir sielulintu," der tanrıça. "Böylece oğlun her zaman babasına giden yolu bilir."

kapatıyorum.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," diyor Siiri. "Ve bunu yapmak için ne gerektiğini de biliyorum ama bir kez daha yardımına ihtiyacımız var. Lütfen Toivotar. Yorgun ve yaralıyız. Hiçbir şeyimiz yok; ne yiyecek ne de erzak. Ve bu kış hafiflemeden daha da derinleşecek. Bize bir kez daha lütfunu bahşet, tanrıça."

"Yalvarışınızı duydum ve size iyilik yapıyorum." Karın üzerinde bir el sallıyor.

Etrafıma bakıyorum, bir çiftlik evinin ortaya çıktığını görünce şaşırıyorum. Lumi ve kurtlarıyla yapılan savaşın tüm kalıntıları temizlendi. Hiçbir kan beyazı bozmuyor

Kış manzarası. Taze bir kar tozu açıklığı kaplıyor. Kulübenin bacasından dumanlar yükseliyor ve arkasında bir ahır beliriyor.

"İkiniz için de bir hediye," diyor. "□ e şaman ve kraliçe. Bu umudunuzu tazelesin ve ikinize de çok ihtiyaç duyduğunuz dinlenmeyi getirsin. Gelecek geceye hazırlanmak için elinizden geleni yapmalısınız." İkimiz de ona teşekkür etmeye fırsat bulamadan, tanrıça kayboluyor, kış rüzgârıyla birlikte uzaklaşıyor, son sözleri havada sürükleniyor.

Siiri

GÖZLERİMİ AÇIYORUM, kendimi yeni çevreme olabildiğince hızlı bir şekilde yönlendiriyorum. Aslında yeni bir çevre değil. Aslında onları ellerimin arkasındaki dövmeler kadar iyi tanıyorum. Yine evimdeyim, Päijänne Gölü'nün kıyısında uzanıyorum. Bedenim kuzeyde güvende, Aina'nın dikkatli gözleri altında korunuyor.

Akşam yemeğimiz boyunca yaptığımız uzun tartışmalardan sonra, nihayet onu dışarı çıkmama izin vermesi için ikna ettim. Ailelerimizle konuşma ve onlara Aina'nın sağ salim döndüğünü vakti geldi. Onlara planlarımızı anlatmanın zamanı geldi.

Aina'nın ailesinin hayatta ve güvende olduğumuzu bilmesini istemesi asla söz konusu değildi; o sadece ruh büyüsünde yeniydi. Ona ruhların bağlarının çözülebileceğini paniğe kapıldı, beni uzun ölümden kaybedeceğini düşündü. "İhtiyacım olan en güçlü bağ sensin," diye ona güvence verdim. "Her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacağım."

Sonunda, bu onu yatıştırmak için yeterliydi. Karanlığın içinde davul çalarken izledi.

Ve şimdi her şeyin başladığı yere geri döndüm.

Ilıman bir bahar sabahı ve yerde incecik bir kar var. Etrafımda eriyen buzun damlaları var. Ailemin çiftliğinin güney tarafındaki huş ağaçlarının arasında, iyi aşınmış patikada yürüyorum. Erkeklerin uzakta olması için sabahın yeterince geç bir saati. at Aina'nın diğer şartlarından biriydi. Öz ağabeyimin beni kazığa bağlayıp yakmaya çalıştığı kaosu tekrarlamayacağım.

Küçük kız kardeşimi bahçede tavukları beslerken görünce gülümsüyorum. Aradan geçen onca aydan sonra daha uzun görünüyor. "Merhaba Liisa," diye sesleniyorum usulca.

Tavuk yemi sepetini bir solukta yere bırakıyor. "Siiri? Çok farklı görünüyorsun. . . saçların."

Gülüyorum, için elimi kaldırıyorum. Şimdi omuzlarımin üzerinde eşit bir şekilde sarkması için Aina'ya x yaptırdım. Liisa beni hiç uzun bir saçla görmemişti.

Örgü. "Sen de farklı görünüyorsun. Güçlü görünüyorsun. Annem sana ev işi mi yaptırıyor?"

Liisa keskin gözlerle beni inceliyor. "Gerçekten burada mısın, yoksa eskisi gibi mi?" "Yapabildiğim tek şekilde buradayım," diye cevap veriyorum. "Annemi görmeye geldim." "O evde." Açık kapıya doğru aceleyle uzaklaşıyor. "Mummi," dedi.

arar. "Siiri burada."

Liisa'yı evin içinde takip ediyorum. Annem büyük aile masamızda oturmuş çamaşırları ayıklıyor. Elleri bir çift pantolonu tutuyor. "Siiri? Oh, Yüce Anne'ye şükürler olsun." Aceleyle masanın etrafından dolaşır ve beni kollarıyla sarıyor. □ Evin kokusu beni sarıyor; taze pişmiş ekmek ve kakule. "Ah, benim cesur kızım. Benim tatlı Siiri'm. İşte buradasın."

"Yine o kaybolma numarasını yapıyor," diyor Liisa taburesinden. Kedisi onun kucığına zıplıyor.

"Milja'yı görmeye geldim," diyorum Mummi'nin omzuna yaslanarak. "Ve seni," diye ekliyorum, onu bir kez daha sıkarak.

Gitmeme izin verdi. "Evet, tabii ki. Şimdi oraya gideceğiz." Aceleyle gözlerini siliyor. "□ e adamların hepsi dışarıda. Baban senikaçırdığı için üzülecek.

□son kez ..."

"Ben de bunun için üzgünüm," diyorum. "Ben gittikten sonra intihar mı ettin?" Annem yanağımı okşuyor. "Geçmişe takılıp kalmak iyi değildir." Stiffen. "Rahipler ne yaptı, Mummi?"

"Önemli değil-"

"□ ey seni aramak için evi ve ahırını aradı," diyor Liisa. "Liisa, bu kadar yeter," diye emrediyor Mummi.

"□ en Mummi'yi cadı olmakla suçladılar," diye ediyor. "Babam kiliseye para ödemek zorunda kaldı, böylece onu güneye mahkemeye göndermediler. Sığırlarımızın yarısını kaybettik. Rahipler Milja ve Taavi'nin bize fazladan yiyecek verdiğini öğrenince onları da aldılar."

İçim içimi yiyor. "Anne, çok üzgünüm."

"Önemli olmadığını söyledim," diye yanıtlıyor Liisa'ya ters ters bakarak. "Önemli olan tek şey senin güvende olman. Güvendesin, değil mi?"

Başımı salladım. "Güvendeyim anne."

Liisa hâlâ beni izliyor. "Neden bize geri dönmedin? Aina yüzünden mi? O öldü mü?"

Annem ona yaklaşıyor. "Liisa, tavukları yemlemeyi bitirdin mi?"

"Madem buradasın, Aksel'in yeni geliniyle tanışmalısın," diyor Mummi'nin üzerinden.

bakışıyoruz. "Aksel evli mi?"

Mummi mavi şapkasını takar ve kapının yanındaki askıdan en sevdiği yün şalını alır. "Henüz değil. Her şey biraz ani oldu, ama aşk sonunda hep doğru çıkar."

"Kiminle evleniyor?"

Mummi gülümseyerek elini uzatıyor. "Liisa haklı. Onunla tanışmalısın."

Diğer köylüler tarafından fark edilmemek için ağaçların arasından Milja'nın evine giden uzun patikadan gidiyoruz. "Milja ne biliyor?" Anneme soruyorum.

"Oh, Tanrım. Her şeyi. Sanırım senden bile daha fazla."

Adımlarımı durdurdum. "Nasıl-"

"edin," diye . "Yakında her şey ortaya çıkacak."

Bahçeye girdiğimizde Milja'nın arka basamakta uzun, sarı örgülü genç bir kadınla sebze soyduğunu görüyoruz. Biz yaklaşıırken iki kadın da başını kaldırıyor.

"Günaydın," diye Mummi.

Milja'nın gözleri yaşardı. "Siiri? Oh, kutsanmış anne, şükürler olsun." Beni sıkıca kucaklamak için aceleyle yanıma geldi.

□ Milja'nın arkasındaki genç kadın gözlerinde sevinçle bana bakıyor. "□ Siiri mi?"

Milja beni inceliyor, parmakları boynumdaki yara izinin üzerinde geziniyor. "Aina yaşıyor mu?"

Elini tutarak gülümsedim. "Hadi içeri girelim."

Hepimiz Milja'nın masasına yerleşiyoruz. Genç kadın hepimize birer bardak çay koyarken benim zayıflığım ve kesilmiş saçlarımla ilgileniyor.

"Aina'm mı?" Milja tekrar söylüyor.

" bende," diyorum gülümseyerek. "Tuonela'dan kurtuldu. Kuzeyde benimle birlikte."

, Milja ve genç kadın ağlayarak ve birbirlerine sarılarak parçalanırken, Mummi omzumu sıkıyor. Yabancıнын ağlayışını izlerken benim de soluyor. "Kimsin sen? Neden Aina'yı tanıyormuş gibi davranıyorsun?"

□Kız gözyaşlarını silerek güler. "Ah, affet beni. Hiç söylemedim. Barınmadım Helmi."

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu ismi iyi tanıyorum. Buluşmamızın ilk günlerinde Aina'nın tek konuştuğu oydu. Bütün kızların isimlerini hafızama kaydettim: Lilja ve Salla, Riina ve Helmi, Inari ve Satu. Çoğu gece Aina kâbus görüyor. Çığlık atarak uyanıyor, vücudu ter içinde kalıyor. Ona sarılıyorum ve aynı soruyu soruyorum: "Bu sefer kimdi?"

Aina'nın rüyalarında hep birileri ölüyor. Birileri hep öter. Birisi küçük yuvarlak bir taşla işkence görüyor. Aina, Helmi'nin ölümünü birçok kez rüyasında gördü.

"Adımı duymuşsunuzdur," diyor nazıkçe. "Aina mı söyledi?" Başımı salladım. "Buraya nasıl geldin?"

"Aina bizi serbest bıraktı. Ölüm Tanrısı ile bir anlaşma yaptı ve-"

"Orada ne olduğunu biliyorum," diyorum onun üzerinden. "Buraya nasıl geldiğini soruyorum."

Bakışlarımı tutuyor. "Riina, Satu ve ben ona bir söz verdik. Ailesini bulup olanları anlatacağımıza söz verdik. Seni ne kadar çok sevdiğini bilmeni istedi Siiri. . . ve olanlar için seni suçlamadığını bilmeni istedi."

"Kendimi ikimiz için de yeterince suçluyorum," diye cevap veriyorum.

Milja elini koluma koydu. "Bu tanrıların isteğiydi, Siiri. Kimsenin suçu yok.□ e kızlar kışın ortasında geldiler," diye devam ediyor. "□ bize bir armağan, o karanlık zamanlardan sonra bir merhem ~~oldu~~."

"Peki Riina?" Aina'ya iyi bir haber vermek için çaresizce bastırıyorum. "Satu?"

"Eve döndü," diye yanıtlıyor Helmi. "Satu da öyle. Ama benim ailem öldü. Benimle pek ilgilenmeyen bir teyzemle yaşıyordum. Benim bir yük olduğumu düşünüyordu. Buraya geldim ve Aina'nın insanlarıyla tanıştım ve kendimi evimde hissettim. Hepiniz bana karşı çok nazıksınız," diye ekliyor etrafına bakarak.

"Sen iyi bir kızsın," diyor Mummi. "Burada yerini buldun." Helmi gülümsüyor, çayından bir yudum alırken yüzü kızarıyor. Sandalyemde arkama yaslandım. "Ahh, sen kardeşimin nişanlısı mısın?" Başını sallıyor.

"Ne zaman evleniyorsun?"

"İki hafta içinde," diyor Mummi onun için. "Ve hepimiz çok mutlu olacağız."

O. Helmi burada Milja ile birlikte yaşıyor. Ama evlendiklerinde gelip bizimle yaşayacak."

Çay bardağıma uzanıyorum ve tüm kadınlar dövmelerime bakıyor. "Bunlardan korkmanıza gerek yok," diyorum gülümseyerek. "□ bunlar Kalma'nın ya da bir cadının izleri değil.□ bunlar bir şamanın izleri. Aina'yı Tuonela'dan kurtarmak için kuzeye, Väinämöinen'e gittim. Bana diyarları nasıl geçeceğimi öğretti. Bana işaretleri o verdi."

"Onu nasıl serbest bıraktın?" Helmi fısıldıyor.

"Sonunda Tuoni onun gitmesine izin verdi," diye yanıtlıyorum. "Onun hayatta ölümden daha güvende olduğunu fark etti."

"Tanrılara şükürler olsun," diyor Milja, gözleri kapalı. "□ burada hepinizin bilmesi gereken bir şey var," diye ekliyorum.

□Hepsi bana bakıyor, yüzlerinde temkinli bir ifade var.

Aina bunu yapmam için bana onay verdi. Yapmak ~~zorunda~~□ ey anlamak zorunda. "Aina, Tuoni'nin çocuğuna hamile."

Masadan nefesler yükselir.

"□ işte bu yüzden size daha önce dönmedik," diye açıklıyorum. "Çocuk doğana kadar beklemeye karar verdik. Aina'nın rahatlamaya, dinlenmeye ve güvenliğe ihtiyacı var. Şu anda bulunduğumuz yerde bunlara sahibiz."

"Peki orası neresi?" Milja bastırıyor.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Kuzey... şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Ama geri döneceğiz," diye ekliyorum o itiraz edemeden. Uzanarak elini tutuyorum. "Aina ve ben güneye dönüyoruz.□ e tanrılar bize kutsal bir görev verdi."

"Kutsal bir görev mi?" Liisa masanın ucundaki yerinden yankılanıyor, açık renk kaşları yukarı kalkmış.

Başımı salladım. "Halkımızı İsveçlilerden ve onların tanrısından kurtaracağız. Finleri birleştireceğiz. Savaşacağız ... ve kazanacağız."

Açıklamamı sessizlik karşılıyor. Dört çift göz korku ve şaşkınlık içinde bana bakıyor.

Sessizliği ilk bozan Mummi olur. "Siiri. ."

"Ben artık Siiri değilim," diyorum son çekici de bırakarak. "Sadece Siiri değilim."

"Kimsin sen?" Milja fısıldıyor.

İçimin derinliklerinde biriken kadim büyü kuyularını çekerek

eller ve mırıldanmaya başlar, baharın taze yağmurlarının ve tomurcuklanmanın şarkısını söyler

ve yeni çim yaprakları. Müziğimin içimden dökülmesine izin veriyorum, havaya karışıyor.

□ e kadınlar gözlerimdeki sihrin ışığını gördüklerinde haykırıyorlar. Elimi odanın içinde sallayarak bahar şarkımı hızlandırıyorum. Oya çelenkleri kirislerin etrafından dolanıyor ve duvarlara tırmanıyor; sazların ve mor harebelllerin, papatyaların ve sarı süsenlerin büyük çiçekleri. Çay fincanlarımızdan nilüferler açıyor.

Şarkının solmasına izin veriyorum ve ellerimi masanın üzerine koyarak ayağa kalkıyorum.□ e kadınlar şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlar.□ e Milja'nın evinin içi artık büyülü bir bahçeye benziyor. Çiçeklerin arasında arılar ve tereyağları uçuşuyor. Veda şarkımın son birkaç satırını okuyarak gülümsüyorum. "Sabahın şafağında beni bekle ki Sampo'yu geri getireyim, neşenin arpını yeniden getireyim, altın ay ışığını yeniden getireyim, gümüş güneş ışığını yeniden getireyim, Kuzey Ülkesi'ne barış ve bolluk getireyim."

Mummi gözlerinde gurur gözyaşlarıyla başını sallar.

"Ben yeni Väinämöinen'im," diyorum. "Onun büyüsü artık benim. Ve size sadık birkaç kişiye söylemek için buradayım: Ben geliyorum. Kuzeyden aşağı inerken beni arayın. Yanımda bir kraliçe yürüyecek. Herkese söyleyin: Väinämöinen dönüyor."

Siiri

Ilıman bir bahar yerini büyüleyici bir yaza bırakıyor. Aina ve ben birlikte doğanın cömert hasadını toplama işini yapıyoruz. Yiyecek topluyoruz, avlanıyoruz. Her gün Aina'yı kılıç ve yay kullanımı konusunda eğitiyorum. Aylarca süren bekleyişi sona erdiğinde, yazın güzelliği altın bir sonbahara dönüşmeye başlıyor.

Doğumu uzun ve sancılı geçiyor. Suyu geldiğinde bebeğin bir an önce doğması için dua ediyoruz ama olmuyor. Saatlerce zorlanıyor, elbiseleri ter içinde kalıyor. Acısını hafifletmek için söğüt kabuğu ve papatya çayları yapıyorum. Alnına ve boynuna kompres , içinde yanan ateşi soğutuyorum.

"Asla dışarı çıkmayacak," diye ağlıyor, neredeyse sayıklıyor.

"Çıkacak," diye yatıştırıyorum, bacaklarının arasına diz çökerek. "Dışarı çıkmak istiyor; sadece yolu bilmiyor. Tıpkı bir erkek gibi, doğru kapı hariç her kapıyı deneyecektir."

Aina gülmeye çalışıyor ama bu bir inilti olarak çıkıyor. Kürkleri kavırıyor, başka bir spazmın etkisiyle ellerinin eklemleri bembeyaz oluyor.

"Oh, Aina," diye nefes alıyorum, bacaklarını destekliyorum. "□ e başın şimdi geliyor. İyi gidiyorsun. İtmeye devam et."

Aina son bir kez ıkınıyor ve bebek beni bekleyen kollarıma düşüyor. Çocuğu kendime doğru çekip kucağıma alıyorum. Aina sırtını kürklere yaslıyor, nefes nefese kalıyor. Zayıf bir elini sessiz bebeğe doğru kaldırıyor. "Yaralandı mı?"

Onu hazırladığımız bezlere sarıyorum, ilk ağlamaları zayıf bir miyavlamadan bir dönüşürken küçük bedenini ovuyorum. Gülüyorum, bebeği ediyorum. "O , Aina. Kızgın ve sağlıklı."

"Ve o bir erkek mi?" Giysilerin içine bakıyor ve onu kendi gözleriyle inceliyor. Onun kollarında çoktan sakinleşti, gözleri kapalı.

Yanına gelip yatağın kenarına oturuyorum ve nemli bir bezle alnındaki teri siliyorum. "O mükemmel." alnından öpüyorum.

"Ah, benim güzel oğlum," diye mırıldanıyor, dudaklarını ıslak saçlarına bastırarak.

"Benim mükemmel, tatlı oğlum. Sen benimsin. Benim hazinemsin. Benim zaferim."

□ocuğumun ilk birkaç günü sessiz ve neşeli geçti. Onu sevmenin zor olduğunu düşündüm. Aina bana ölüm tanrısının "iyi niteliklerini" ne kadar sık anlatmayı seçerse seçsin, onun nasıl yaratıldığına dair kızgınlığım derinlere işliyor. Ama çocuklarına bir bakış tüm bunları süpürüyor. O çok güzel ve suçsuz.

Ve o benim.

□çocuğun iki annesi olacak. All-Mother, duy beni, seveceğim ve kendi kanımdanmış gibi koruyacağım.

Aina onu dayanamıyor.□ Onu dinlendirebilmemin tek yolu onu yanıma almam. Ama sonra uyanık yatıyor, bizi birlikte izliyor. Ayak parmaklarını gıdıklıyorum ve onunla konuşuyorum, usulca uyku ve sağlık şarkıları söylüyorum. En da ona güç şarkıları söylüyorum. Onu saatlerce kucağında tutuyor, yaprak gibi yumuşak yanaklarını okşuyor, küçük ruhuna tüm sevgimi, umudumu ve gücümü akıtıyorum.

Kundaktan kurtulunca bacaklarını tekmeleyerek geçici özgürlüğün tadını çıkarır.

"Bir isme ihtiyacı var," diyor Aina gülerek, onun kıvranışını izlerken.

Masada yeni oklar işlemekle meşgulüm. Bir yığın beyaz tüy ve en keskin bıçağımla metodik bir şekilde çalışıyorum. "Tting'in adı ne?"

"Hmm, ona babamın adını Taavi koyabiliriz ... ya da seninkini Tuoni." Bebeğin çenesini gıdıklıyor. "Jaako ve Kaarl kardeşlerimin isimleri ... ya da Aksel ve Onni diğer amcalarının isimleri."

Gülümsemem düştü. "Sessiz ol."

Aina bebeği hızla kundağına sarar ve onu yakınında tutar. "Neyin var?"

"Dinle."

Aina dinliyor, gözleri bana kilitlenmiş. Ocağımızın çıtırtısı dışında hiç ses yok. "Kuş sesi yok," diye fısıldıyor.

Yazın öğle vakti.□ Her zaman kuş sesleri vardır. Yavaşça kalkıyorum, masadan uzaklaşıp yayımın ve sadağımın hazır beklediği duvara doğru ilerliyorum. "Biri -ya da bir şey- dışarıda."

Kulübenin dışında bir kuzgun .

"Oh Siiri, bu Tuoni," diye fısıldıyor Aina heyecanla. "O burada."

"Dövmesi yok demiştin," diye azarladım. "Buraya gelemeyeceğini söylemiştin."

"Gelemez," diye karşı çıkıyor. "Ama kuzgun şekline girebilir."

Bu onun luonto'su, değil mi? Bütün luontoların kuş olduğunu söylemiştin. Bunu her zaman yapardı. İlk böyle tanışmıştık."

Väinämöinen'in anılarını çılgınca araştırıyorum. Tuoni ve Cadı Kraliçe, kadim bir büyüyle Tuonela'ya bağlanmışlar.□ ey ayıramaz, bundan eminim. Bir bakıma, Tuoni ölümün olduğu kadar, ölümün ta kendisi. Yayımlı ve sadığımlı bir kenara bırakıp kılıcımı elime alıyorum. Kapıya doğru ilerlerken kuzgun yine ötüyor.

"Ona zarar vermeyin," diye yalvarır Aina. "Toivotar'ı duydun. O beni seviyor. Sadece çocuğu görmek istiyor."

Kapıyı açıyorum, kılıcım hazır. Väinämöinen'in büyüü derimin altında mırıldanıyor.□ Kovma büyüünün sözcükleri çoktan dilimde. Tadına bakıyorum, ekşi bir elma gibi acı. Ön bahçeye bakıyorum ve midem . "Sen."

"Kim o?" Aina arkamdan seslendi.

Hışımınla evden çıkıp bahçeye girdim.

Kalma açıklıkta duruyor, koluna kocaman bir kuzgun tünemiş.□ e ölüm cadısı her zamanki gibi canavarca görünüyor, gözleri karanlık çukurlar gibi. Boynundan aşağıya, sanat eseri olmayan nacaklarla taze kan bulaşmış. Kokusunu buradan alabiliyorum.

Kılıcımı cadıya doğrultarak, yeminimi ederken büyüümün ağzımdan dökülmesine izin veriyorum. "Bilmelisin ki cadı. Ben artık bir zamanlar sahilde korkuttuğun çocuk değilim. Benim adım Siiri Väinämöinentyttär. Onun büyüü benimdir. Bu sözlere tanık ol: Aina ve bebek artık benim korumam altında yaşıyor."

Kılıcımınla omzundaki kuzguna bir işaret yapıyorum. "Tuoni, eğer Kalma'yı bir daha bana gönderirsen, babamın kılıcıyla onun ellerini keseceğim. Senin Aina'yı kilit altında gibi ben de onu bir odaya kilitleyeceğim ve ondan küçük parçalar alacağım. Kızların iyilermiş, öyle . Ruhunun binlerce küçük parçasını bir araya getirmek onların projesi olsun."

Kalma kaşlarını çatıyor, hiçbir şey söylemiyor ama duruşunu , boşdaki elinin cübbesinin kıvrımlarında kaybolmasını memnuniyetle izliyorum.

"Siiri," Aina'nın yumuşak sesi geliyor. Meşe kahverengisine boyanmış sade bir yün elbiseyle kapının girişinde duruyor. Uzun saçları örülmüş, üzerine dökülmüş.

omuz.□ e kuzgun onu görünce tüylerini kabartarak ötüyor. Kadın ona gülümsüyor. "Bırak gelsin." Kolunu uzatıyor. "Oğlunu görmek istiyor."

□Kuzgun geniş bir kavis çizerek geçiyor ve Aina'nın koluna konuyor. Kuzgun gagasını tıkırdatırken Aina onun tüylü sırtını okşuyor. Kalma'ya uzun uzun bakıyor, hâlâ kuzgunu okşuyor. "Hadi o zaman," diye sesleniyor cadıya.

Kalma öne doğru bir adım atmaya cüret ediyor ama ben kılıcımla ona işaret ediyorum. "Orada kal. Bu eve giremezsin."

Aina elini koluma koydu. "Onu ben davet ettim Siiri. Kılıcını ve sinirlerini indir. Bu cadıya iki kat fazla hayat borcum var. Bize zarar vermeyecek. Merak ediyor," diye ekliyor cadıya bakarak. "O da bebeği görmek istiyor, değil mi?"

Korkuyorum. "Aina, bu cadının ne yaptığını unuttun mu?"

"Tabii ki yapmadım. Bu benim başıma geldi, hatırladın mı? Eğer ben onu affedebiliyorsam, sen de affedebilirsin. Ve eğer onun pis kokusu seni rahatsız ediyorsa, burada tavuklarla bekleyebilirsin." Ölüm Tanrısı'nı da yanına alarak eve geri döner.

Yavaşça kenara çekiliyorum. "Senden sonra, cadı ... görünüşe göre," diye ekliyorum nefesimin altında.

□Ölüm tanrıçası çıplak ayaklarıyla çimlerin üzerinde yürüyor, yırtık ve kirli cübbesi yerde sürükleniyor. Başlığını kapı çerçevesinin altına sokmak için eğilerek yanımdan geçiyor.

En son ben girdim, kapıyı arkamdan .

Aina çoktan köşedeki yatağa uzanmıştır. Bebeği kucağına alıyor ve kuzguna usulca fısıldıyor. "Böyle olduğu için üzgün değilim," diyor ona. "Ve lütfen Loviatar'ı suçlama. Beni ve çocuğumuzu korumak için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ... oğlumuz Tuoni'yi." Bir battaniyeye özenle sarılmış bebeği havaya kaldırıyor. "O mutlu küçük bir şey," diyor gülerek. "Siiri'nin kollarında . İlk başta çok kızgındı. Ama onu sıcacık sardığımız anda ağlamayı kesti ve o zamandan beri mutlu."

Aina onun yanağını okşar. "Toivotar onun güzel olacağını söylüyor. Senin gibi siyah saçlı. Ve uzun boylu. Onun için yaptığın sielulintu'yu bana verdi," diye ekliyor ve bebeğin beşiğinin yanında duran sielulintu'ya uzanıyor. Onu avucunun içinde tutarak kuzguna gösteriyor. "Yeterince güçlendiğinde Siiri onu sana getirecek. Babasını tanıyacak. Onu senden asla ayırmayacağım, Tuoni."

□e kuzgun usulca öter. Ölüm tanrısı gibi onun da bir gözü siyah, bir gözü bulanık beyaz. Luonto formunda bile Väinämöinen'in ona verdiği yara izlerini taşıyor. Memnuniyetle gülümsüyorum. Artık bu bedende onun yara izlerini taşımıyorum.

Kalma köşeden bizi izliyor.

"Daha yakına gelebilirsin," diyor Aina. "Kız kardeşlerini tanımasını istiyorum."

Kalma ocaktan uzaklaşmadan önce bana doğru bir bakış atıyor, karanlık gözleri şimdi çocuğa kilitlenmiş. Elim bıçağımın kabzasında, attığı her adımı izliyorum.

"Umarım ona iyi bir kardeş olursun," diyor Aina cadıya. "Bir kardeşin yapması gerektiği gibi hepinizi tanımasını ve sevmesini istiyorum. Babasına benziyor mu?"

Kalma cevap olarak cüppesinin kıvrımlarına uzanır ve bir parça parşömen çıkarır. Yavaşça hareket ederek elini Aina'ya doğru uzatır.

Aina bebeği kuzgunun yanındaki yatağa bırakır ve notu alır. Geniş gözlerle notu açıyor. Kuzgundan Kalma'ya bakarak, "Bunu okuyamıyorum," diye itiraf ediyor. "Tuoni'den mi? Benim için okuyabilir misin?"

Kalma kaşlarını çatıyor ve ocağa geri dönüyor. Görevi tamamlanmış, daha fazla yardım etmekle ilgilenmiyor.

Aina üzgün bir şekilde mektuba bakıyor ve kuzgunun ipeksi siyah tüylerini okşuyor. "Özür dilerim lordum ama okuyamadığımı biliyorsunuz."

"Okuyacağım," diyorum.

Aina, Kalma ve kuzgun bana bakıyor.

"Ne?" diyor Aina. "Ama-Siiri, sen de okuyamıyorsun."

Bir elimi omuz hizamdaki saçlarımda gezdirerek sırtıyorum. "Väinämöinen okuyabiliyor, ben de okuyabilirim." Bu beni hem şaşırtıyor hem de sevindiriyor. Aina'nın yüzündeki umuda bakınca gülümsemem azalıyor. "Senin için okuyacağım," diyorum kuzguna. Bu benim barış teklifim olsun. Tuonela'dan ayrılmamıza izin verdi. Düzgün bir veda etmesine izin vereceğim.

□Aina'dan mektubu aldığımında kuzgun gagasını ~~ıkar~~□ e Sözcükler, mürekkebi sayfaya ağır gelen bir elle .

"Eee?" Aina soruyor. "Okuyabiliyor musun?" Gözleri çoktan yaşarmış, bebeği kollarının arasına korumacı bir şekilde yerleşmiş.

İç çekerek başlıyorum. "Diyor ki, 'Ben, Tuoni, Ölümün Efendisi, oğlumun ve varisinin bakımını annesi Aina Taavintyttär'a emanet ediyorum, bundan sonra Ainatar olarak bilinecek,

Tuonela Kraliçesi.□ e çocuk yaşayanların diyarında yetiştirilecek. Ben böyle konuştum, böyle bağlıyım."

"□ teşekkür ," diye fısıldıyor Aina kuzguna. "Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım lordum."

"□ dahası var," diyorum.

Aina yukarı bakıyor, boştaki eli kuzgunun tüylerini okşuyor. "Daha fazla mı?"

"Diyor ki, 'Tek şartım şu: Her yıl, yazın en uzun gününde ve kışın en uzun gecesinde, Ainatar çocuğu bana getirmeli. Oğlum babasını tanıyacak."

"Evet," demek için acele ediyor Aina. "Tuoni, elbette. Seni tanımasını istiyorum."

□Kuzgun gagasını tıkırdatıyor, başını onun dokunuşuna yalıyor. "□ dahası var," diyorum.

Bana dönüp bakıyor. "Daha fazla mı? Okumaya devam et Siiri."

Yüzümü kelimeleri bir kez daha okudum. Parşömenin üzerinden ona bakıyorum. "Aina, bunu okuyacak kişinin ben olmamam gerektiğini düşünüyorum-"

"□ burada başka kimse yok," diye ağlıyor Aina. "Lütfen, Siiri. Benim için okumalısın.

Lütfen."

Tekrar iç çekiyorum ve cömertliğimden büyük pişmanlık duyarak başımı sallıyorum. "Doğru ... peki, sonra dedi ki, 'Aina ... karım, Aina'm. Senin adın bir . Lütfen beni umutla bırak. Senin ışığın olmadan bu karanlıkta yaşayamam. Gerekirse bana yalan söyle, sadece kalbinde benim için bir yer olduğunu söyle. Bu sözleri bir kez de kendi dudaklarından duymama izin ver. Beni sevdiğini söyle."

□Hepimiz Aina'nın cevabını beklerken kelimeler havada asılı kalıyor.

Aina gözyaşlarını geri kırarak kuzguna bakar. "Tuoni, kalbimde yalan yok. Gerçeği zaten biliyorsun. kan bağında bunu hissediyorsun. Seni ölene kadar seveceğim." Bebeklerinin yumuşak siyah saçlarını okşuyor. "Benim kalbim senin. . seninki de benimki gibi."

Kalbimin kırıldığını hissederek duvara yaslandım. Neden daha azını beklediğimi bilmiyorum.□ Tuonela'dan döndüğümüzden beri geçen aylar boyunca aramızdaki yakınlık arttı. Öpüşüyoruz ve dokunuyoruz. Yanımdan başka hiçbir yerde uyumuyor. Beni arkadaşı olarak seviyor ve bu yeterli olmalı.

Aina devam ettiğinde beni şaşırtıyor. "Sadece kalpler ve zihinler olsaydık, kalbimin senin için atması yeterli olurdu. Kalırdım ve senin dünyana cesaret ederdim." Bana doğru bakıyor. "Ama zeki bir şaman

bana kalplerden ve zihinlerden daha fazlası olduğumuzu gösterdi. Bizler de ruhuz." Kuzguna bakar. "Kalbim sende Tuoni. . ama Siiri benim ruhuma sahip."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kalplerimiz kırıldı artık aşkım," diye mırıldanıyor kuzguna. "□ e acı kalacak. Olmuş olanın, olabilecek olanın sürekli bir hatırlatıcısı olacak. Ama yaşayacaksın, Tuoni. Yemin ederim. İnsanlar kırık kalplerle yaşar.□ ey paramparça ruhlarla yaşayamaz."

Başka tarafa bakamıyorum, Aina'nın ağzının hareket ettiğini görmedikçe duyduğum kelimelere inanmaktan çok korkuyorum.

Aina kuzgunu nazik bir el ile okşar. "Hayatımda sen olmadan, sonsuza dek yarısı boş bir fincan olacağım.□ içimdeki bağ senin için acıyacak." Tekrar başını kaldırıyor, yeşil gözleri yumuşak ve sıcak, ikimize de açıklama yapıyor. "Ama Siiri olmadan öleceğim."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve ona gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Aina kendi siler. "Gördüğünüz gibi, gitmek zorundaydım. Bu seninle ilgili değildi Tuoni. Asla seninle ya da sana olan aşkımla ilgili değildi. Ben sadece yaşamak istiyorum. Ve ruhum Tuonela'da gelişemez. Ben buraya aidim. Her zaman buraya ait olacağım. Siiri'ye aitim."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık. Bebek bile hareketsiz, annesi tarafından tutulmaktan memnun.

"□ dahası var," diyerek sessizliği bozuyorum.

Aina derin bir nefes aldı. Bugün daha fazla kalp kırıklığına dayanamayacağını yüzünden anlayabiliyorum.

"Bu sadece bir soru," diyorum. "Oldukça iyi bir soru." Aina meraklı bir kaş kaldırıyor.

Parşömeni katlayarak gülümsüyorum. "Oğlunun adını soruyor."

"Henüz bir ismi yok," diye yanıtlıyor Aina.

Odayı geçip ona parşömeni uzatıyorum. Parşömeni alıyor, bana bakarken parmaklarımız birbirine değiyor. Birden bakışları yumuşuyor ve kocaman gülümsüyor.

"Sanırım seçtiğim isimlerin hiçbirinin ona uymamasının bir nedeni var," diyor. "Ah, öyle mi?" Cevap veriyorum.

"Evet, ona isim verecek kişinin ben olmam gerektiğini sanmıyorum." Kuzguna bakıyor. "Ona size nasıl döneceğini öğretecek olan Siiri olacak. O yardım edecek

Oğlumuz güçlerini geliştirecek. Onu koruyacak ve onu ikinci bir anne gibi sevecek, onu yetiştirmede bana eşit olacak. Çocuğumuza Siiri isim verecek."

Odadaki tüm gözlerin baktığını hissedince duraksadım. Aina'ya kalbimdeki çocuğa zaten isim verdiğimi söyleme zahmetine girmedim. Väinämöinen ile ilk kez ayı şeklinde tanışmıştım. Sakin, güçlü ve huzurluydu. Onu ilk o haliyle sevdim. Onu sonsuza dek seveceğim. Belki de benim için bir lütuf olan lanetine inat, biz asla ayrılmayacağız. Onu tenimde taşıyorum.

Vaka vanha Väinämöinen.

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum, çağlar boyunca anlatılan tüm hikâyelerin ve şarkıların içimi umut ve vaatle doldurmasına izin veriyorum. Önümüzdeki yol uzun ve tehlikeli olacak. Ama beni destekleyecek ve bana rehberlik edecek ailem var. Bir eşin kadar bana eş olan Aina. Ve şimdi de ölüm ve yaşam dengesini yeniden kuracak olan oğlumuz var. Finlandiya'yı eski ihtişamına kavuşturmama yardım edecek.

Gözlerimi açıp siyah saçlı, güzel oğluma bakarken şamanın büyüğü içime işliyor. "Onun adı Kalev," diyorum. "Ona kısaca 'Kal' diyeceğiz."

"Kalev," diye fısıldıyor Aina, ismi test ederek. "Bu senin adın mı, benim küçük Kal'ım?"

e yeşil gözlü bebek annesinin dizine tünemiş kuzguna miyavlıyor. "Ona yakışıyor," diyor gülümseyerek.

Kalev, ölümlü kraliçe Aina'nın oğlu. Kalev, Siiri'nin oğlu, yeni Väinämöinen, çağların şamanı. Kalev, ölüm tanrısı Tuoni'nin tek oğlu. Kalev, Tuonela Prensi.

Son

Aina ve Siiri'nin başlayan hikayesi ikinci kitapta devam ediyor

Güney Denizdir

İsveçli istilacıları kovmaya ve Finlandiya halkına gerçek dini geri getirmeye çalışan Siiri, Aina ve Kal'a bir sonraki maceralarında eşlik edin.

Teşekkür

□ Bu hikâye, hayatım boyunca duyduğum mitoloji sevgisinden, Fin mirasıyla duyduğum gururdan ve küresel bir salgından doğdu. Siiri ve Aina'nın kalbime ve sayfalara girmesi için tüm bu yıldızların aynı hizaya gelmesi .

Yıllar boyunca bu projenin çeşitli taslaklarını okuyan herkese teşekkür etmek istiyorum: Emily Beach, Molly Ardin, Devon DeSimone, Amy Morse, Joss Diaz, Lauren Searson-Patrick, Margaret Rose ve Alex Dawning. Jessa Wilder'a özel teşekkürler: Tuoni'yi kurtardın. Cidden, sana bir meyve sepeti borçlu. Susan Wilkerson ve Kirsten Davis, Siiri'nin bulmama yardımcı oldunuz ve pandeminin daha az yalnız hissettirmesini sağladınız.

Menajerim Susan Velazquez Colmant'a, bana bir şans verdiği için teşekkür ederim.

□ Muhteşem editörlerim Sarah Guan ve Anne Perry'ye de teşekkür ederim. Bu hikayeyi yeniden düzenlemem için bana güvendiniz ve çok fazla içgörü ve rehberlik sağladınız. Erewhon ve Kensington'daki ekiplerime, harika kapaklar, format, düzenleme ve iç bu kitabı hayata geçirmeme yardımcı olduğunuz için hepinize çok minnettarım. JABberwocky'deki diğer tüm ortaklarıma - Stevie, Valentina, Christina - perde arkasındaki tüm sıkı çalışmalarınız ve özveriniz için teşekkürler.

Ben'e, seni seviyorum. Umarım bir gün bunu okur ve benimle gurur duyarsın.

Bernice'e, anneme. Bana ilk Fince cümle kitabımı ve Kalevala'nın kopyasını verdin. Hikaye anlatma yeteneğime her zaman inandın. Minä rakastan sinua.

Geniş ailemin geri kalanına, hepinizi seviyorum. Beni saatlerce yayıncılık hakkında konuşurken dinlediniz, cin toniklerimi tazelediniz ve her zaman güncellemeleri sordunuz ve beni neşelendirdiniz.

Meg'e, benim sadık dostuma. Nezaketin derin bir güç kaynağı. Benim tatlı Aina'mdan çok şey taşıyorsun.

Katie'ye, fikirlerimin kadınına. Seni karanlık ve dolambaçlı ucube, ne yaptığını biliyorsun. Fikirlerin olay örgüsünü bir üst seviyeye taşıdı.

Bir numaralı hayranım Ashley'e (ki kendisi daha kötülerini de okumuştur). Desteginizin benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade edemem. □ is kitabı siz olmasaydınız var olamazdı. Keşke herkesin hayatında bir Ashley olsaydı. □ e dünya kesinlikle daha hoşgörülü ve güzel bir yer olurdu.

Jordan'a, benden çok şey istiyorsun, ama benden çok az şey istiyorsun.

Geri dön. Çöpü dolduğunda dışarı çıkarmadığım için özür dilerim. Ofisinizi çaldığım için de özür dilerim. Ve gece dalışını denemekten korktuğum için gerçekten üzgünüm. Keşke senin için farklı olabilseydim. Ama sen benim kim olduğumu hep biliyordun ve nedense beni yine de seviyorsun.

Son olarak, siz sevgili okuyucularıma. Bu kariyerde tökezleyerek ilerlerken, zaman kiplerini değiştirirken ve yeni türler keşfederken, sizler hep yanımda oldunuz. Okurları olmadan bir yazar hiçbir şeydir ve ben böylesine harika bir okur kitlesine sahip olduğum için dünyanın en şanslı insanıyım. İster Emilyverse'de yeni olun, ister başından beri olun, burada olmanızdan son derece memnunum.

XO,

Emily

Yazar Hakkında

EMILY RATH eski bir üniversite profesörü ve uluslararası çok satan romantik seri Jacksonville Rays'in yazarıdır. Finlandiyalı bir Amerikalı olarak, çoğunlukla küfürlü kelimeler öğrenerek ve büyükannesinin pulla ekmeğine hasret kalarak büyümüştür. Şu anda kocası, oğlu ve kedisiyle birlikte Florida'da yaşıyor.□ ey düzenli olarak köpekbalığı dişi bulmak için yerel plajları tarıyor. Onu emilyrathbooks.com adresinden bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.